DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

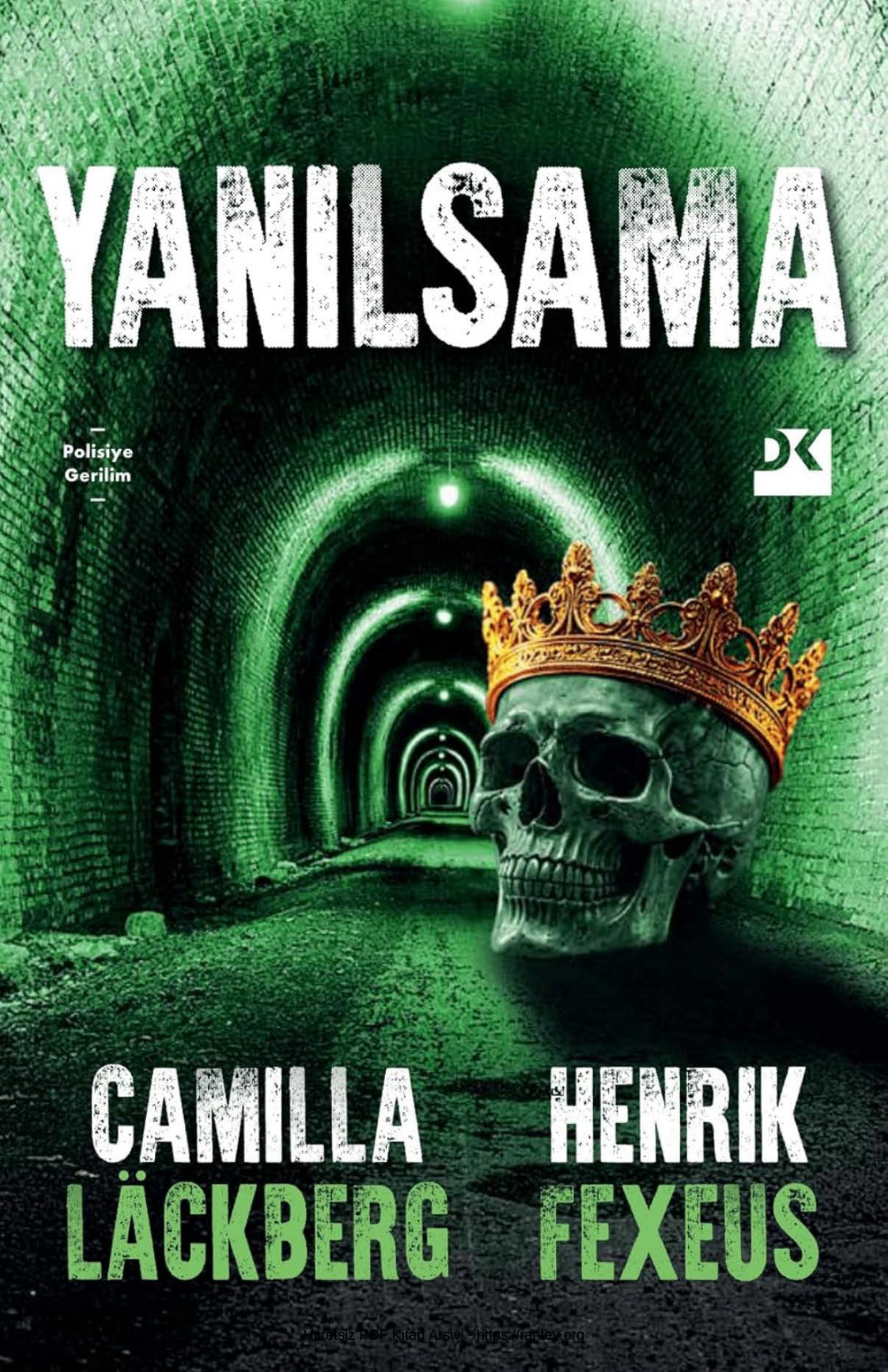
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

YANILSAMA

Polisiye
Gerilim



CAMILLA LÄCKBERG

HENRIK FEXEUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranley.org

Büyük bir tehdit...

"Merhaba Niklas Stockenberg. Hizmetlerimizden memnun kaldığınızı umuyoruz. On dört gün... bir saat... ve... on iki dakikalık... ömrünüz kaldı."

Açıklanamayan olaylar...

Adalet bakanı kimliği belirsiz kişiler tarafından tehdit edilmektedir. Aynı zamanda aylardır kayıp bir finansçının iskeleti Stockholm metrosunda bulunur.

Gerçek nedir?..

Noel tatili yaklaşırken Mina Dabiri ve ekibi hem iskeletin gizemini çözmek hem de adalet bakanına yönelik tehdidin kimden geldiğini bulmak zorundadır. Geçen yaz öldürülen arkadaşlarının travmasını henüz atlatamayan ekip için zaman gittikçe daralmaktadır. Mina'ya yardım eden mentalist Vincent Walder'ın ise dünyası dağılmak üzeredir.

Mina ve Vincent serisinin son kitabında bütün sorular cevaplanıyor. Öğrenmeye hazır mısınız?

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

Ay Işığı Kitaplığı

Doğan Kitap

CAMILLA LÄCKBERG'İN DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses
Vaiz
Yabancı
Saklı Çocuk
Denizkızı
Hayalet Adası
Melek Koleksiyoncusu
Şifre *(Ortak yazar: Henrik Fexeus)*
Tarikat *(Ortak yazar: Henrik Fexeus)*

YANILSAMA

Orijinal adı: Mirage
© 2023, Camilla Läckberg ve Henrik Fexeus
Yazarlar: Camilla Läckberg – Henrik Fexeus
İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel
Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nordin Agency aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Şubat 2026 / ISBN 978-625-8593-07-5
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ayhan Matbaa Basım San. Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. 2622 Sok. No: 6/41
Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38 / Faks (212) 445 05 63
Sertifika no: 44870

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanılsama

Camilla Läckberg – Henrik Fexeus



@ayisigikitap

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Doğan Kitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1
On dört gün kala

Niklas yemeğini yavaşça yiyor, masanın karşı tarafındaki ailesine bakıyordu. Henüz 17 Aralık'tı; Niklas'a göre Noel süslerini çıkarmak için biraz erkendi ama kızıyla şimdiden başlamaya karar vermişlerdi. Masanın üzerinde küçük, beyaz porselen Noel Baba figürleri vardı ve oda, Noel ağacı ışıklarının yaydığı sıcak bir parıltıyla aydınlanıyordu. Ağacı bu kadar erken içeri alırlarsa Noel arifesinde biraz sönük görünebileceğini fark etmişlerdi; bu yüzden ışık şeridini masanın üzerine asmış, normal aydınlatma yerine onu kullanmaya başlamışlardı.

Kızı, içine kırmızı ve yeşil renkte yanıp sönen LED'ler yerleştirilmiş örgü bir kazak giymişti; kendisi ise yemeğin şerefine parlak kırmızı bir Noel kravatı takmıştı. Takımı her zamanki gibi kül grisiydi. Çılgınlığın da bir sınırı vardı.

Zencefil, biber ve balla kaplanmış ızgara ananastan bir lokma daha alarak çatalını ağzına götürdü. Aslına bakılırsa meyvenin akşam yemeği tabağında yeri olduğuna inanmıyordu ama kızı ananası seviyordu. Muhtemelen onu sulu Kobe bifteğine bile tercih ederdi. Eh, bu da Niklas'a daha fazla et kalacağı anlamına geliyordu.

Masadaki diğerleri de onun gibi yemekleriyle meşguldü; bu yüzden Niklas'ın onlara nasıl baktığını fark etmemişlerdi. Bu iyi olmuştu; muhtemelen biraz şaşkın görünüyor olmalıydı ama elinden gelen bir şey yoktu. Tabiri caizse kendini rahat hissediyordu. Bu yeni bir duyguydu; gerçi sonunda buna ulaşmak için pek de fazla şey gerekmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göz kamaştırıcı bir kariyer gerekmemişti; her ne kadar son derece başarılı olsa da.

Östermalm'daki Linnégatan'da yer alan görkemli bir daire de gerekmemişti; her ne kadar kızıyla paylaştığı evi gerçekten takdir etse de.

Gerekli olan tek şey, üçünün masanın etrafında birlikte oturmasıydı.

Altı ay önce yaşadığı suikast girişimi, magazin gazetelerinin sayfalarına kadar yansımış olsa bile artık geçmişte kalmıştı. Elbette hâlâ korumaya ihtiyacı vardı. İşvereninin tamamen içi rahat edene kadar, muhtemelen en az altı ay daha böyle devam edecekti; gerçi o kadar uzun süredir bir koruma ekibiyle birlikteydi ki onları ailesi gibi görüyordu

Aile.

İşte bütün mesele buydu. Kızı on altı yaşındaydı ve bir kadın olma yolunda ilerliyordu; Niklas ona dünyayı öğretme konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. Elbette kızı bazen ondan nefret ettiğini söylüyordu ama bu da kuşkusuz sadece ergenliğe özgü bir şeydi. Karşısında ise eski karısı oturuyordu. Altı ay önce ikisinin böyle birlikte vakit geçireceği söylenseydi Niklas buna inanmazdı. Hem de hiç. Ama bu klişe doğruydu; zaman tüm yaraları iyileştiriyordu. Ve şimdi buradalardı: Tipik bir modern aile gibi, Noel yemeğini günler öncesinden yiyor ve birbirlerinden nefret etmemeyi başarıyorlardı. Hatta birbirlerine Noel hediyeleri bile vermişlerdi.

Niklas'ın boğazına bir yumru oturdu ve gözlerinin dolduğunu diğer ikisinin fark etmemesi için pencereye baktı. Kar, dışarıdaki karanlığın içinde yumuşak ve güzel bir şekilde yağıyordu. Dünya kusursuz bir kartpostal gibiydi. O an, hayatı da tam olarak öyle görünüyordu. Yıllar sonra ilk kez omuzlarında hiçbir gerginlik hissetmiyordu. Başlamak üzere olan bir baş ağrısı da yoktu.

Girişten gelen cızırtılı ses, birinin kapı zilini çaldığını haber veriyordu. Kızı şaşkınlıkla tabağından başını kaldırdı.

"Kim olabilir?" dedi. "Bugün cumartesi. Bu akşam çalışmayacağına söz vermiştin; Noel yemeği yiyecektik."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiçbir fikrim yok" dedi dürüstçe Niklas, yerinden kalkarken. "İkinizden biriyle de ilgili olamaz, değil mi?"

Eski karısı ve kızı başlarını iki yana salladılar.

Niklas girişe çıktı ve ön kapıya yürüdü.

Kızı mutfaktan, "Eğer bir Noel Baba tuttuysan başın büyük belada" diye seslendi.

Kapı zilini kim çalıyor olursa olsun, sokaktaki koruma ekibinin kapsamlı bir güvenlik kontrolünden sonra içeri aldığı biri olmalıydı. Önceden haber vermemiş olmaları, karşılaşmaya hazırlıklı olması gereken biri olmadığını gösteriyordu.

Kapının hemen yanındaki yüksek çözünürlüklü ekran, dışarıda kimin olduğunu gösterdi: göğsünde kırmızı bir yıldız bulunan, bisiklet kasklı bir adam. Omuzlarında da ince, beyaz bir kar tabakası vardı. Not Just Mail'den[1] bir kurye. Bu, her şeyi açıklıyordu.

"Evet?" dedi Niklas kapıyı açarken.

"Niklas Stockenberg?" dedi adam biraz nefes nefese bir halde, küçük siyah bir zarf uzatırken. "İşte. Size bir mesaj var."

Zarfın üzerinde hiçbir işaret yoktu. Niklas zarfı aldı ve evirip çevirirken kaşlarını çattı. Arka yüzünde de herhangi bir şey yazmıyordu.

"Kimden geliyor?" dedi başını kaldırarak.

Ama adam gitmişti. Gönderiyi teslim eder etmez, sokağa ve bisikletine inen altı kat merdiveni koşarak inmeye başlamıştı. Muhtemelen bir sonraki teslimatına şimdiden geç kalmıştı.

Niklas kapıyı kapattı, zarfı açınca içinden beyaz bir kâğıt çıktı. Kâğıdı çıkarırken bunun bir kartvizit olduğunu fark etti – hem de lüks bir kartvizit. Kartta isim yoktu. Bunun yerine, sayıya benzer bir şey vardı. Bu alt tarafı boyanmış, büyük bir sekizdi. Şeklin altında bir telefon numarası vardı. Bunun dışında kartvizit boştu.

Niklas kaşlarını çattı. Bu sembolü bilmiyordu ve telefon numarası da tanıdık değildi ama zihninin gerisindeki bir şey ona derhal bunun ne olduğunu bildiğini söyledi. Yıllardır beklediği ancak asla görmeyeceğini umduğu bir mesaj. Niklas bu mesajın geleceğine

1 İsveç'te faaliyet gösteren, bisikletli kuryeleriyle bilinen özel bir dağıtım şirketi. Özellikle şehiriçi hızlı teslimat hizmeti sunar. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dair beklentisini bastırmış ve onu zorla hayatından çıkarmıştı; şimdi de buna hazır değildi.

Belki de sadece bir reklamdır, diye düşündü.

Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı. Elleri titriyordu.

Telefon üç kez çaldıktan sonra, önceden kaydedilmiş bir kadın sesi yanıt verdi.

"Merhaba Niklas Stockenberg. Artık sonuna geldiğimiz bu dönemde hizmetlerimizden memnun kaldığınızı umuyoruz. On dört gün... bir saat... ve... on iki dakikalık... ömrünüz kaldı."

Telefonu, sanki ilettiği mesajı ezip yok etmek istermiş gibi sıkı sıkıya kavradı. Boğazı daraldı. Artık nefes alamıyordu. Oda dönmeye başladı; düşmemek için elini duvara dayamak zorunda kaldı.

Mutfaktan kahkahalar geliyordu; kızıyla annesi bir şeye gülüyordu.

Niklas girişteki halının üzerine diz çöktü. Neyse ki pahalı ve kalın bir halı almıştı; yoksa dizlerim acırdı, diye düşündü. Gözlerini sıkıca kapatıp düşüncelerini toplamaya çalıştı. Bugünün geleceğini biliyordu. Uzun zamandır biliyordu. Ama bunu düşünmeyi reddetmişti. Sonuçta, diye ummuştu, her şey çok uzun zaman önce olup bitmişti.

"Neredesin baba?" diye seslendi kızı. "Seni uyarıyorum; eğer Noel Baba kostümü giymeye kalkarsan medyaya haber veririm."

Niklas bir kez daha duvara tutunarak yavaşça doğruldu; boğazını birkaç kez temizledi, çok fazla titrememek için ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı. Sonra mutfağa geçti.

Masadaki iki kadın onu görür görmez gülmeyi kestiler.

"Kimdi?" dedi kızı dehşetle. "Hayalet görmüş gibisin."

Eski karısı ayağa kalktı.

"Düşmeden önce otur" dedi ve onu bir sandalyeye bastırarak oturttu.

Elini alnına koydu.

"Hiç kimse" dedi Niklas. "Yanlış kapıyı çalmışlar."

"Ter içinde kalmışsın. Fenalaştın mı? Herhangi bir ilaç kullanıyor musun? Ambulans çağıralım mı? Konuş benimle Niklas."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Niklas başını çevirdi ve kızına gülümsemeye çalıştı.

"Endişelenecek bir şey yok Nathalie" dedi. "Sadece başım döndü."

Nathalie yan gözle annesine baktı. Niklas, eski karısının omzundaki elini çekti ve kısa bir süre tuttu.

"Teşekkür ederim Mina ama ambulansa gerek yok" dedi. "Birazdan geçer."

Dışarıda yağan kar artık ne yumuşaktı ne de güzeldi. Soğuk ve amansızdı; Niklas'ı bir kış hapishanesinin içine hapsetmişti. Hareket edemiyordu; kaçıp gitmesi mümkün değildi.

Kaçacak hiçbir yer yoktu.

İki hafta sonra ölmüş olacaktı. Yapılmamış onca işi varken. Mina'ya baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. Onlar için yapabileceği her şeyi yapmış mıydı? Nathalie'ye iyi bir baba olmuş muydu? Onu özleyecekler miydi? İşyerinde ne diyeceklerdi?

Nathalie'nin kazağı, kırmızı ve yeşil tonlarında neşeyle yanıp sönmeye devam ediyordu.

Gerçekten ölmek istemiyordu.

Kartvizit elinden düşüp yere indi ve Niklas onu olduğu yerde bıraktı.

Derin bir iç çekti ve çenesini sıvazladı.

Son yirmi yıl iyiydi. Hatta çok iyiydi. Ama Mina'ya da söylediği gibi, her şey yakında sona erecekti.

On dört gün, bir saat ve on iki dakika içinde. Gerçi şimdi muhtemelen on dakika daha eksilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Vincent, Karlstad'daki Scala Tiyatrosu'nun kulisinde yerde yatıyordu. Tavan ışığını kapatmış, yalnızca makyaj aynasının etrafındaki aydınlatmayı açık bırakmıştı. Aynayı çerçeveleyen sıcak ampuller, bir tiyatronun kulisinde olma fikrine dair klişeleşmiş imgelerden geriye kalan az sayıdaki şeyden biriydi. Bu, muhtemelen Hollywood'un ömür boyu süren koşullandırmasının sonucuydu ama Vincent aynanın çevresindeki ampulleri hem güzel hem de romantik buluyordu.

Gösteri bir saat önce sona ermişti. Ekibi sahnede harıl harıl çalışıyor, yukarıdaki kulisten sahneye inen merdiven setini söküyordu. Dekorun, aksesuarların ve azımsanmayacak miktarda ışık ekipmanının parçalanıp iki büyük kamyona yüklenmesi gerekiyordu. Yükleme işinde her zaman yerel işgücünden yardım alırlardı; turne menajeri Ola Fuchs da İsveç eğlence dünyasında bir efsaneydi. Buna rağmen işleri bitirmeleri neredeyse üç saati buluyordu.

İnsanların bilmediği şey şuydu: Vincent'ın iki saatlik göz alıcı eğlencesi, çok sayıda kişi tarafından gerçekleştirilen, en az yedi saatlik, hiç de göz alıcı olmayan bir kurulum ve söküm çalışması gerektiriyordu. Her gece.

Yerde pozisyonunu dikkatle ayarladı. Altındaki linolyum zemin kaplaması inanılmaz derecede sertti. Kanepeye göz attı ve aslında onu tercih etmesi gerektiğini fark etti ama artık bunun için çok geçti. Yapabileceği tek şey olduğu yerde yatmaya devam etmekti.

Scala Tiyatrosu tuhaf ve dolayısıyla rahatsız edici sayılarla doluydu. Sahnenin üzerindeki tavanın yüksekliği beş metreydi. Altı olmasını tercih ederdi. Tavandan sarkıtılmış, ışıkların ve dekorun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bağlanabildiği on yedi adet askı çubuğu vardı. Bu da iyi bir sayı değildi. Beş ile on yedi yirmi iki ederdi; yani iki tane iki. Daha iyiydi. Dahası, iki artı iki dört ediyordu ki bu da turne kapsamında, Scala'da vermesi planlanan toplam gösteri sayısıydı.

Kostümü bir askıda duruyordu. Bugün, Noel'den önceki son gösteri olmasına rağmen, üç parçalı takım elbisesini giymişti. Üç parça. Kahretsin. Bu düşünce aklından bile geçmemişti. Gösteri bittiğinde bu takım yüzünden sırılsıklam terlemişti, bu yüzden soyunma odasına girer girmez tişörtü ve iç çamaşırı hariç üzerindeki her şeyi çıkarmıştı. Böylece biri içeri dalarsa, sahne kostümüyle yerde yatıyor olmasına kıyasla, biraz daha az ölü gibi görünebilirdi. Kendi kendine gülümsedi. İnsan hatalarından ders alıyordu.

Altından bir yerlerden gelen yüksek bir gürültü irkilmesine neden oldu. Sanki bir şey kırılmıştı. Vincent, Ola'nın kulise kadar ulaşan küfürlerini ayırt edebiliyordu ama bazı şeyleri görmezden gelmenin daha iyi olduğunu çoktan öğrenmişti. Kariyerinin başlarında, gösterilerinin kurulum ve sökümüne yardım etmeye çalışmıştı. Parmak bile kıpırdatmayan, yalnızca kendi performansını düşünen kibirli sanatçılar hakkında bazı şeyler duymuştu ve Vincent onlardan biri olmak istemiyordu. Ama kısa sürede aslında sadece ayak bağı olduğunu fark etmişti. Herkes için en iyi çözüm, onlar işlerini bitirene kadar ortalıkta görünmemesiydi; bu da kamyonlar tamamen yüklenene dek sert zeminde en az bir saat daha yatması anlamına geliyordu. Baş ağrısının tüm şiddetiyle geri döndüğü düşünüldüğünde, aslında bu onun lehine sayılırdı. Yanındaki masanın üzerinde boş bir su bardağı ve bir ilaç folyosunun içinde beyaz tabletler vardı. Aspirin. Bir süredir ağrı kesicilerle idare ediyordu; tercihen kafein içerenlerle. Bir tane daha almayı düşündü ama muhtemelen bir fark yaratmayacağına karar verdi. Bunun yerine gözlerini sıkıca kapattı ve baş ağrısının geçmesini ya da en azından biraz hafiflemesini beklerken derin bir iç çekti. Önceki turnelerde, gösteriden sonra genellikle yalnızca yorgun olurdu. Belki düşünceleri biraz yavaşlardı. Baş ağrıları yeniydi. Yaklaşık altı ay önceki gösterilerinden sonra başlamışlardı. Çok geçmeden kalıcı bir hal almışlardı. Bazen daha belirgin, bazen daha hafif oluyorlar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı ama her zaman oradalardı. Zonklayan, dikkatini dağıtan ağrılar. Artık başının ağrımamasının nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Bunun bir yaşlanma işareti olduğuna inanmayı reddediyordu; sonuçta elliye daha birkaç ay vardı. Üstelik performansları da eskisine kıyasla daha yorucu değildi. Geriye iki olasılık kalıyordu. Ya bir beyin tümörü vardı ya da psikosomatik bir rahatsızlığı. Başka hiçbir belirti olmadığı için ilki konusunda kuşkuluydu. Ama baş ağrısına kendisi sebep olduysa, o zaman bu neyin işaretiydi? Kendine bir şey mi anlatmaya çalışıyordu?

Yine, sık sık olduğu gibi, Mina'nın orada olmasını diledi. Mina'nın muhtemelen iyi bir cevabı olurdu. Geçen yaz Nathalie ve Nova etrafında gelişen olayların ardından, birbirlerini yalnızca birkaç kez görebilmişlerdi. Bir yandan ikisi de kendi hayatlarıyla meşguldü; Vincent yeni gösterisi için hazırlanıyordu, Mina ise yeni soruşturmalar üzerinde çalışıyordu. Öte yandan, ilgili bir mesele olmadığında görüşmek hâlâ tuhaf geliyordu. Ama ne zaman bir araya gelseler, bu her zaman fazla kısa sürüyordu. Asla yetmiyordu. Onunlayken baş ağrısı daha hafifliyor, uzun zamandır içinde yaşayan gölge ise yüzeyin altında kalıyordu.

Mina'nın polis dedektiflerinden oluşan ekibi üst kademeden tekrar güvenoyu almıştı; bu da Mina'nın genellikle işle meşgul olduğu anlamına geliyordu. Mina'nın meşgul olmadığı nadir zamanlara gelince; ShowLife Yapım Şirketi'nden Umberto, Vincent'ın turne tarihlerini Mina'nın izinleriyle neredeyse sadistçe bir isabetle çakışacak şekilde ayarlamayı başarmıştı. Sanki Mina'nın amiriyle Vincent'ın menajeri, Vincent ile Mina'yı birbirlerinden uzak tutmak için işbirliği yapıyordu.

Başka bir mesele daha vardı. Evindeki çalışma odasında duran ve Mina'ya bahsetmeye cesaret edemediği o bilmece, buluşmayı daha da zorlaştırıyordu. Belki de bu baş ağrısının kaynağı oydu. En azından sonbahar boyunca, çözmeyi başaramasa da zihnini giderek daha fazla meşgul etmişti. Bildiği tek şey, içindeki tehdidi ciddiye almasının akıllıca olacağıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altı ay önce kendisine ilk mesajı gönderen kişi her kimse belli ki çok sabırlıydı. Vincent, Mina'yı bu konuyla meşgul etmek istemiyordu. Bunu kendi başına halletmesi gerekecekti.

Yine de her gösterinin sonunda, tıpkı Gävle'de ilk kez tanıştıkları günkü gibi, onu sahnenin kenarında beklerken bulmayı umuyordu. Elbette hiçbir zaman öyle olmuyordu. Mina'nın kendi hayatı vardı, Vincent'ın da kendi hayatı. Yine de bu, birbirlerini çok az gördükleri gerçeğini değiştirmiyordu.

Vincent yazın sonundan bu yana, ailesiyle eskisine kıyasla çok daha fazla vakit geçirebilmişti. Ayağını kırdığı için koltuk değnekleriyle dolaşıyordu ve bu da aylar boyunca sahneye çıkamaması anlamına gelmişti. Bunun yerine, üstelik hayatında ilk kez, her akşam evdeydi; hatta her gün. Karısı Maria'nın hep istediği gibi.

Ama daha birkaç gün geçmeden, onun da bunu düşündüğü kadar istemediği ortaya çıkmıştı. Çocuklar bile neden sürekli evde olduğunu kuşkuyla sorgulamaya başlamışlardı.

Ve içindeki gölge kıpırdanmaya başlamıştı.

Bu yüzden turneye yeniden başladığında ailesi çok mutlu olmuştu. O günden sonra Vincent çifte mesai yapmış, çoğu zaman günde iki gösteri sergilemişti. İşin püf noktası meşgul kalmaktı; üzerinde düşünmenin anlamsız olduğu şeylere takılıp kalmamak.

Tavana baktı. Beyin hücreleri yanıp tükenebilir miydi? Beynini aşırı kullanarak ona gerçekten zarar verebilir miydi? Muhtemelen hayır. Ama yine de bunu araştıracaktı çünkü Karlstad'daki Scala Tiyatrosu'nda yerde uzandığı o anda hissettiği şey tam olarak buydu. İç çekti, gözlerini kapattı ve baş ağrısını, Mina'yla konuşmak istediği uzun listenin sonuna ekledi.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Akai, metro istasyonunun peronunda kararlı adımlarla yürüyordu. Ne yaptığını biliyormuş gibi göründüğü sürece kimsenin soru sormayacağını çoktan öğrenmişti. Üzerindeki parlak sarı yelek de işe yarıyordu. Gecenin bu saatinde, yelek onu tuhaf bir biçimde görünmez kılıyordu; yolcuların yorgun gözleri onu seçemiyordu. Akai, metroda çalışan insanlardan biriydi sadece. Ona aldırış etmeyin... Elbette orada çalışmak için bulunduğu doğruydu; bir bakıma. Sadece, etrafındakilerin varsaydığı şekilde değil.

Peronun sonuna ulaştı ve tavana monte edilmiş güvenlik kamerasına yüzünü göstermemeye çalışarak küçük bir bariyeri açtı. İşini yapmaya giden sıradan bir bakım teknisyeniydi. Hepsi bu. Neyse ki çantasındaki sprey kutularının takırtısı kameraya yansımadı.

Bariyer, perondan aşağı inen ve tünele açılan bir merdivene çıkıyordu. Akai tünellerde olmayı pek sevmiyordu; fazlasıyla tehlikeliydi. Yeni trenler eskilere göre çok daha sessizdi; bu da tünellere girmeye devam eden sanatçılar için kaza riskinin arttığı anlamına geliyordu.

Her neyse; kendi sanatsal ifadesinde çoktan başka bir noktaya geçmişti. Grafiti amatörlere göreydi. Onun işi afiş sanatı ve şablon baskı çalışmaları üzerineydi. Retro bir doksanlar estetiği. Elbette, idolü Banksy'nin kimliğinin sözümona ifşa edilmesinden sonra artık eskisi gibi değildi ama Akai, bunu yeni ve öncü bir seviyeye taşıdığını düşünüyordu. Stockholm'ün eski kentinde açtığı önceki sergiler de bu düşünceyi doğrulamıştı. İnsanların, kim olduğunu bile bilmeden, çalışmaları için ödemeye razı oldukları meblağlar neredeyse sarsıcıydı. Tıpkı Banksy gibi Akai yalnızca bir mahlastı; gerçek adını kimseye açıklamaya niyeti yoktu. Kimliği sanat dünyası için bir sır olarak kalacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tünelde birkaç metre ilerledikten sonra kafa lambasını yaktı. Tünel, bakım ekiplerinin raylara fazla yaklaşmadan çalışabilmeleri için yeterince geniş inşa edilmişti. Teknik servis odasının çok ileride olmadığını biliyordu. Burası arkadaşının metro teknisyeni olan kız arkadaşının sık sık çalıştığı odaydı. Akai, arkadaşına doğum günü hediyesi olarak tüm odayı süsleyeceğine söz vermişti. Sabah odaya girdiğinde kızı şaşırtmayı planlıyorlardı; karşısında her zamanki beton olmayacaktı. Bunun yerine bir ormana adım atacaktı. Ağaçlar ve çalılar her bir duvarı kaplayacak, ortalarında ise John Bauer tarzında bir trol ailesi yer alacaktı. Muhteşem olacaktı.

Tünelde, daha önce yaptığı resimlerden birinin yanından geçti. Resimde kendi arkadaşlarından birkaçı tasvir edilmişti. Birileri arkadaşlarından birinin yüzünün üzerine *Sussi buradaydı*, yazmıştı. Lanet vandallar.

Çakıl taşları ayaklarının altında çıtırdıyordu. Teknik odanın kapısı, lambanın ışığı sayesinde karanlıktan sıyrılıp ortaya çıktı. Akai büyük bir çakıl yığınının yanından sıyrılarak geçti ve sonra durdu. Bir terslik vardı. Çakıl yığınına geri döndü. Yığın neredeyse bel hizasına kadar yükseliyordu. Tünellerde çakıl bulunması garip değildi; burada her türlü şey olurdu. Ama yığının birkaç yerinden beyaz bir şey dışarı taşıyordu. Bu beyazlık, bir filmde gördüğü bir şeye benziyordu ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Bir miktar çakılı eliyle kenara itti; ardından o beyazlığın ne olduğunu görünce hızla geriye sıçradı.

Kemikler.

Birisi onları eşek şakası yapmak için oraya koymuş olmalıydı. Tek açıklaması buydu. Ama hangi hayvanın bu kadar büyük kemikleri vardı? Kemiklerden birini çekip çıkarmaya çalıştığında çakıl taşları oynamaya başladı, üstteki taşlar kayarak döküldü ve altından daha fazlası ortaya çıktı. Kafa lambasının solgun ışığında bir kafatası ona tekinsizce sırıtıyordu.

Bir insan kafatası.

Akai önce bağırdı mı yoksa kaçtı mı bilmiyordu ama her ikisini de yaptığı kesindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4
On üç gün kala

Mina önündeki tabakta duran sandviçe büyük bir merakla bakıyordu. Gerçekten de ilerleme kaydetmişti. Eskiden kapalı pakette bir yoğurt muhtemelen onun için mümkün olan tek kahvaltı seçeneği olurdu. Oysa şimdi, neredeyse her şeye maruz kalmış olabilecek bir sandviçi yiyordu *Üstelik* bir gece önce Niklas'ın evinde akşam yemeği de yemişti; her ne kadar onun bir anda bu kadar sersemlemesi tatsız olmuş olsa da. Ama Nathalie bunun sık rastlanan bir durum olmadığını ve onun çabucak toparlandığını söyleyerek Mina'yı rahatlatmıştı. Mina, Niklas'ın bu sabah onun tavsiyesini ciddiye alıp bir doktora gitmesini umuyordu.

Kızı ve eski kocasıyla akşam yemeği... Hayat bazen gerçekten de akıl almaz şekilde ilerliyordu. Mina yaşamı boyunca izlediği yolun dümdüz olduğunu iddia etse yalan söylemiş olurdu. Aksine, Nathalie'yle âdeta bir ça-ça-ça dansı yapmışlardı: iki adım ileri, bir adım geri. Yine de bu, onları yavaş yavaş bugün geldikleri noktaya taşımıştı. Üçü bir arada, bir aile gibi birlikte akşam yemeği yiyebildikleri bir noktaya.

Mina açık sandviçinden bir ısırık aldı; koyu renkli, neredeyse pekmezimsi bir ekmek diliminin üzerindeki tereyağı, peynir ve biberin uyumunun tadını çıkardı. Besin değeri açısından neredeyse bir dilim pasta yemekten farksız olduğunun da farkındaydı. Ama ne de olsa Noel'di.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vincent'ın Noel'i nasıl geçireceğini düşündü. Elbette ailesiyle geçirecekti. Ama tüm geniş ailenin bir araya geldiği kalabalık bir Noel mi olacaktı, yoksa daha sakin, ağırdan alınan bir buluşma mı? İçinde anlık bir sızı hissetti ama bunun kıskançlık olabileceği fikrini hemen aklından uzaklaştırdı. Onu özlüyordu. Vincent yazın Nathalie'nin hayatını kurtardığından beri yalnızca birkaç kez iletişim kurmuşlardı. Bunun birkaç nedeni vardı. Öncelikle ikisi de havadan sudan sohbet etmekte pek iyi değildi. Ayrıca Mina kızıyla kırılgan ilişkisini yavaş yavaş onarmaya çalışıyordu. Peder'in ölümü de geride bir boşluk bırakmıştı; yasın dayattığı, kaçınılmaz bir mesafe.

Merhum meslektaşını düşündüğünde gözleri yanar gibi oldu.

Bir de Vincent ile aralarındaki ilişkinin aslında ne anlama geldiğini bilmemesi gibi, önemsiz denemeyecek bir mesele vardı. Vincent'ı kendine itiraf etmeye hazır olduğundan daha sık düşünüyordu ama onun bir ailesi vardı. Ve son derece kıskanç bir eşi. Mina ortalığı ayağa kaldırmak istemiyordu.

Bunun yerine kendini işine gömmüş, onu görmemek için de bunu bahane etmişti.

Hiçbir şey düşünmemek için kendini televizyondaki sabah programına odaklanmaya zorladı. Stüdyoda, Noel klasiği *Light a Candle*'ı seslendirmek üzere şarkıcı-söz yazarı Niklas Strömstedt vardı. Triad mı? Bu parçasını yazdığı dönemdeki grubunun adı değil miydi? Mina çaresizce diğer iki adamın kim olduğunu hatırlamaya çalıştı ama zihninde yalnızca, Strömstedt'le başka bir grupta yer alan Orup ve Anders Glenmark canlandı. Mumlarla dolu bir fon eşliğinde parçanın giriş notaları çalmaya başlayınca, kendini istemeden de olsa Noel havasına benzer bir şeye kapılmış buldu. Oysa aslında Noel'den nefret ederdi. Çocukluğundaki Noeller huzurlu olmaktan çok uzaktı. Büyükannesinin yanına taşındıktan sonra ortalık sakinleşmişti ama o Noeller de son derece sade geçerdi.

Mina kendine bir kahve daha koymak için ayağa kalktı. Yeniden koltuğa otururken masanın üzerindeki telefonuna göz attı. En azından Vincent'a bir Noel mesajı atmalı mıydı? Asıl soru, onun bun-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dan ne anlam çıkaracağıydı... Öte yandan, *Mutlu Noeller*'i bundan başka bir şey olarak yorumlamak herhalde oldukça zordu. Mutlu Noeller, Mutlu Noeller'di: Arkadaşlar arasında paylaşılan, iyi bir Noel dileğinden ibaretti.

Telefonunu eline aldı ve yazmaya başladı. Sonra sildi. Yeniden yazdı. Tekrar sildi. Biraz daha yazdı.

Mutlu Noeller'in sonuna bir gülen yüz ekledi ama hemen ardından fikrini değiştirdi. Vincent, kendisine gülen yüz gönderilecek bir adam değildi. Gülen yüzü sildi, *Mutlu Noeller*'i olduğu gibi bıraktı. Sonra gönder tuşuna bastı.

Niklas Strömstedt şarkısını bitirdiğinde Mina mesajı gönderdiğine çoktan pişman olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

Bir haftadan daha uzun süredir kar yağıyordu. Vincent'ın Tyresö'deki evini çevreleyen bahçe ve ağaçlar, kalın bir pamuk tabakasıyla örtülmüş gibiydi. Vincent küçükken karı çok severdi ama yaşı ilerledikçe bu hevesi sönmüştü. Bunun, şu anda elinde tuttuğu kar küreğiyle bir ilgisi olabilirdi. Karla uğraşmak sana düştüğünde o kadar da eğlenceli olmuyordu.

Üstelik Karlstad'dan, içlerinde yatakların bulunduğu ve kendi aralarında *gece otobüsü* diye adlandırdıkları turne otobüsüyle gece boyu yolculuk etmesinin ardından hâlâ her yeri ağrıyordu. Otobüs sabaha karşı saat dörtte Stockholm'e varıp Barnhusbron Köprüsü'nün yanında, gece boyunca kente gelmiş diğer turne otobüslerinin arasına yanaşana kadar uyuyamamıştı. Otobüs park halindeyken üç saat kadar uyuyabilmiş, ardından hâlâ sersemlemiş bir halde taksiye binip eve dönmüştü.

Vincent mutfak penceresine baktı; camın ardındaki ailesini kahvaltı ederken görebiliyordu. Vincent, Aston ve Rebecka okula gitmeden önce yolu açacağına söz vermişti. Küreği kara sapladı, kaldırabildiği kadarını kaldırıp beyazlığın altında bir yerlerde gizlenen çimlerin üzerine fırlattı. Önünde, kardan arınmış küçük bir dikdörtgen açıldı; çakıl taşlı yol kendini göstermeye başladı. Bu en azından bir başlangıçtı. Ama aynı zamanda, katetmesi gereken yolun ne kadar uzun olduğunu da apaçık ortaya koyuyordu.

Vincent doğruldu, ellerini beline koydu. Nefesi, havada beyaz bir buğu olarak beliriyordu. Soğuk gerçekten de gelmişti. Buraya nadiren yağardı; yağsa bile genellikle ocaktan önce yağmazdı. Bu kadar güneyde çoğu zaman çamurdan fazlası olmazdı. Ama bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kez, son yılların en soğuk ve karlı kışının beklendiği söyleniyordu. Bahçesi şimdiden yedi-sekiz parmak kalınlığındaki karın altındaydı ve henüz aralık ayının ikinci yarısına yeni girmişlerdi.

Orada öylece dururken, açtığı düzgün dikdörtgenin üzerine yeniden taze kar yağmaya başladı.

Sisifos.[2]

Vincent, Sisifos'tu.

İçini çekerek yeniden ön kapıya döndü ve küreği evin duvarına dayadı. Okula gitme vakti geldiğinde, çocuklar yola kadar karda bata çıka yürümek zorunda kalacaktı. Kapıyı açmaya fırsat bulamadan, Aston üzerinde kar tulumuyla kapıdan dışarı fırladı.

"Daha çok kar!" diye bağırdı. "Karı seviyorum!"

Aston kendini sırtüstü kara bıraktı ve soğuğu zerre kadar umursamıyormuş gibi kollarını ve bacaklarını açıp kapatmaya başladı.

"Baba, bugün bir kar kalesi yapabilir miyiz? Ya da bir iglo? Lütfen?!"

Vincent, zihninde çocukken oynadığı kar kalelerini canlandırdı. Gerçi "oynadığı" demek pek doğru değildi; o kalelerin çoğu, bahçede kürekle yığılmış bir kar yığınının içinden geçen daracık bir geçitten ibaretti ve o da genellikle kenarında oyalanmıştı. Ürperdi. Bu geçitlerden sürünerek geçmeye kendini hiçbir zaman ikna edememişti, her ne kadar cazibesini anlıyor olsa da. Kendi dünyanı kurmanın heyecan verici bir yanı vardı. Doğrusu, herkes bir ölçüde kendi dünyasını kurardı; en azından zihninde – çünkü herkesin gerçeği farklıydı ama...

"Baba?" dedi Aston, artık tam karşısında duruyordu. "Yoksa beynin karla mı doldu?"

Vincent gözlerini kırpıştırdı. Bir kalenin çok daha fazla kara ihtiyaç duyacağına dair bir şeyler söylemek üzere ağzını açmıştı ki tam o sırada Maria kapıda belirdi.

"Kar kalesi falan olmaz" dedi kollarını kavuşturarak. "Çökebi-

2. Sisifos, Yunan mitolojisinde tanrıları aldattığı için sonsuz bir cezaya çarptırılan Korinthos kralıdır. Yeraltı dünyasında, büyük bir kayayı bir dağın tepesine kadar itmeye mahkûm edilir ancak kaya her seferinde tepeye ulaşmadan geri yuvarlanır ve Sisifos aynı işi baştan yapmak zorunda kalır. Bu nedenle "Sisifos" figürü, bitmeyen, sonuçsuz ve insanı tüketen çabaların simgesi olarak kullanılır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lirler. Tam anlamıyla ölüm tuzağıdırlar. Hem söyle bakayım, neden karı deri eldivenlerle ve bir Hugo Boss paltoyla kürekliyorsun? Neden normal bir insan gibi işe yarar kışlık kıyafetler giymiyorsun?"

Elbette Maria haklıydı. Hem kıyafetler hem de kar kalesi hakkında. Öte yandan ne bir kaz tüyü montu vardı ne de herkesin taktığı şu ponponlu örgü berelerden biri; ayrıca kar kalelerini çökmeyecek şekilde inşa etmenin yolları da vardı. Mesele altıgen şeklinde düşünmekti –Buckminster Fuller[3] gibi– ya da ağırlığı eşit dağıtan kemerli bloklarla çalışmak. Keşke biraz daha kar olsaydı... Tam bunu düşünürken Maria'nın kendisine baktığını fark etti ve boğazını temizledi.

"Annen haklı" dedi. "Bir de iglo yapacaksak buz gerekir."

"Harika!" dedi Aston, yeniden karın üzerine uzanarak. "Dondurucuda yaparız!"

"Şey, dondurucunun hacmi iki yüz yetmiş sekiz litre" dedi Vincent. "Yedi raf var. Bir iglonun dış ölçüleri..."

Vincent arkasında karısının yüksek sesle boğazını temizlediğini duydu.

"Dondurucu yeterince büyük değil" dedi Vincent. "Bu arada sırt çantan nerede?"

Maria içini çekti ve kayıp çantayı almak üzere yeniden içeri girdi. Aston doğruldu ve bir kartopu şekillendirmeye çalıştı. Vincent, bunun kimin için olduğunu biliyordu.

"Pekâlâ" dedi hızla arkasını dönerek, "o zaman yola çıkabilmemiz için gidip arabanın anahtarını alsam iyi olacak."

Vincent daha eşiği geçmeden bir kar topunun pat diye sırtına çarpmasıyla irkildi. Aston arkasında kahkahalarla gülüyordu. Maria ise koridorda durmuş, Aston'un çantasına yedek kıyafetler yerleştiriyordu.

"Bu arada" dedi Vincent, "Noel öncesi çocuklarla ilgili düzenlemeleri netleştirmek için kız kardeşine ulaşmaya çalışıyorum ama telefonu kapalı görünüyor. Hatta günlerdir kapalı gibi. Acaba bir yere mi gitti?"

---

3. Buckminster Fuller (1895–1983): Altıgen ve çokgen biçimlerle yükü eşit dağıtan kubbe yapılarıyla tanınan ABD'li mimar ve düşünür. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maria, termal içliği sert hareketlerle sırt çantasına tıktı.

"Ulrika'yla çok uzun zamandır konuşmadım" dedi soğuk bir ses tonuyla. "Eski karının izini sürmek senin işin."

"Zaten onu yapmaya çalışıyorum" dedi Vincent. "Ama Ulrika bu şekilde ortadan kaybolacak biri değil."

Arabanın anahtarını almak için mutfağa girerken telefonunu çıkarıp bir kez daha Ulrika'yı aradı.

Sonuç yine aynıydı, bağlantı yoktu.

Bunun üzerine ona bir mesaj atıp, mümkün olan en kısa sürede kendisiyle iletişime geçmesini istedi. Ne de olsa Noel'e yalnızca birkaç gün kalmıştı.

Bu arada Mina'nın ona kısa bir *Mutlu Noeller* mesajı attığını da gördü. Buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Mesaj bir meydan okuma gibiydi; sanki Mina aralarındaki ilişkiyi tanımlamasını istiyordu. Şu anda birbirleriyle ilgili bir dönüm noktasındalardı ve bu ilişki her iki yöne de gidebilirdi. Eğer Vincent da aynı ölçüde kısa bir yanıt verirse, şu an itibarıyla aralarında yüzeysel, nazik bir ilişkiden fazlası olmadığını teyit etmiş olacaktı. Daha kişisel bir karşılık verirse, yalnızca meslektaş olmak istemediğini kesin olarak açık etmiş olacaktı. Bu da Pandora'nın kutusunu açacak, onun bu ilişkiyi *neye* dönüştürmek istediğine dair soruları serbest bırakacaktı.

Mutlu Noeller.

Lanet olsun.

Bir süre daha düşündükten sonra telefonu cebine soktu. Düşünmeye daha çok vakti olduğunda cevap vermesi gerekecekti.

"Baba! Hadi gel artık!" diye bağırdı Aston dışarıdan. "Geç kalacağım!"

Vincent, "Geliyorum!" diye seslendi.

Bir anlığına, Ulrika'nın işyerini arayıp hasta veya meşgul olup olmadığını sormayı düşündü. Ama Maria'nın, kız kardeşine gösterdiği bu ilgi hakkında yorumlar yapacağı kesindi. Ulrika ne zaman müsait olursa arardı.

Arabanın anahtarını konsolun kenarından alıp cebine attı ve yeniden dışarı çıkmadan önce çalışma odasının kapısının kilitli ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duğundan emin oldu. Yaklaşık bir ay kadar önce, ailesi için endişelendiğinden kapıyı kilitlemeye başlamıştı. İçeride ne olduğunu görürlerse, bu yalnızca yanıtlayamayacağı sorulara yol açmakla kalmaz, muhtemelen onları korkuturdu. Neredeyse kendisinin korktuğu kadar.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

"Peki insan kemikleri olduğundan eminler mi?"

Mina kendini sakin ve derin nefesler almaya zorladı. Şu anda bulunduğu yer, olmak isteyeceği yerler listesinin en alt sıralarındaydı: Stockholm metrosunun karanlık, kirli tünelleri. Üstelik dondurucu bir soğuk vardı. Normalde soğuğu severdi ama onun da bir sınırı vardı. Nefesleri beyaz buharlara dönüşüp havaya karışıyor, Mina biraz olsun ısınabilmek için kollarını kendine doluyordu.

"Evet, adli tıp bundan kesinlikle emin" dedi Adam, esnemesini bastırarak. "İçlerinden biri osteolog. Yani kemik bilimci. İşinde çok iyi. Aksi halde sabahın köründe buralara inmezdik. Normalde bu saatte ben daha yeni uyanıyorum."

Sesinden onun da dar tünelleri pek sevmediği anlaşılıyordu.

"Peki bu hattın bu bölümünde trenlerin durdurulduğundan emin miyiz?" dedi Mina. El fenerinin ışığında, bir ayağını dikkatle diğerinin önüne koyarak ilerliyordu.

Ayaklarının dibinden hızla bir şey geçti. Ne olduğunu göremedi ve çığlığını bastıramadı.

Dişlerini sıktı ve kalbi göğüs kafesinde sanki yerinden fırlayacakmış gibi çarpsa da kendini yola devam etmeye zorladı. Biraz ileride daha fazla ışık ve insan hareketliliği gördü. Bu, karanlıkta pusuda bekleyen dehşeti zihninden uzaklaştırmasına ve önündeki işe odaklanmasına yardımcı oldu.

"Günaydın Mina. Ve sana da Adam" dedi adli tıbbın başındaki kişi, onları başıyla selamlayarak. "Gerçi bunun pek de iyi bir sabah olduğu söylenemez."

Az önce bir çakıl yığını olduğunu fark ettiği yere doğru işaret

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

etti. Polisler büyük bölümünü temizlemiş, geride düzgünce yığılmış bir kemik kümesi bırakmışlardı.

"Bunlar kesinlikle insan kemikleri. Hızlı bir görsel incelemeye dayanarak hepsinin aynı bedene ait olduğunu söyleyebiliriz ama bunu ancak adli antropolog kemikleri masaya yerleştirip kontrol ettiğinde doğrulayabileceğiz."

Mina, soğuktan üşüyen kollarını ovuştururken kemiklere baktı. Yığın neredeyse bir sunak gibi görünüyordu. Kemikler düzgünce dizilmişti; kafatası hepsinin en üstünde duracak şekilde simetrik bir düzen içindeydi. Bu düzen, insanda ister istemez törensel bir çağrışım uyandırıyordu ama Mina bu izlenime fazla kapılmamaya özen gösterdi. Soruşturmanın bu kadar erken bir aşamasında varsayımlara başlamak tehlikeliydi. Açıkçası, bu vakanın ekibin önüne gelmesine biraz şaşırmıştı. Eski kemikler normalde onların alanına girmezdi ama bulunma koşullarının bunu olağandışı bir vakaya dönüştürdüğünü varsayıyordu.

"Kimlik tespit edildi mi?" diye sordu ve Adam'ın geçebilmesi için yana doğru küçük bir adım attı.

Suç mahalline fazla yaklaşmamaya ya da herhangi bir şekilde etrafı kirletmemeye özen gösterdiler. Mina yapmaması gerektiğini bilmesine rağmen, etrafına bakma dürtüsüne engel olamadı. Aydınlatma düzenekleri alanın büyük bölümünü ışığa boğuyordu. Panik hissinin yeniden arttığını hissetti. Her yerde çöp vardı ve gölgelerin içinde bir şeylerin hareket ettiğini seçebiliyordu. Büyük olasılıkla farelerdi. Ürperdi.

Buraya ilk gelişi değildi; Mesleğe yeni başladığı dönemlerde, şüphelilerin peşinden birkaç kez bu tünellere inmişti. Burada yaşayan insanlar da olduğunu biliyordu; dünyadan kopuk, gerçeklikten gizlenmiş, gölgelerin içinde bir yaşam sürdüklerini. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Adli görevli yeniden konuşmaya başlamıştı; Mina da kendini ona odaklanmaya zorladı ve projektörlerin ulaşamadığı karanlık köşelerde hareket eden şeyleri görmezden gelmeye çalıştı.

"Herhangi bir kimlik unsuruna rastlamadık. Giysi yok. Kimlik yok. Çöplerin bazılarında, olası bir faille ilişkilendirilebilecek DNA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulunabilir. Kalıntıların çevresindeki geniş bir alana yayılan her şeyi toplayıp analize göndereceğiz. Ama bir şey çıkarsa, büyük ihtimalle ihbarı yapan sanatçıya aittir. Her neyse, dişler hâlâ kafatasının içinde, bu da kimlik tespitine yardımcı olacaktır. Ayrıca uyluk kemiklerinden birinde ciddi bir kırık var. Birkaç yerden kırılmış ve sonra yeniden kaynamış."

"Kırık bir uyluk kemiği..." dedi Mina düşünceli bir sesle. "Kemiklerin ne kadar süredir burada olduklarını söylemiştiniz?"

"Söylemesi zor. Bunu Milda'nın belirlemesi gerekecek ama sanırım en az birkaç ay diyebilirim. Kemikler taze görünmüyor. Ama sadece tahmin yürütüyorum. Dediğim gibi, son sözü Milda söyleyecek" dedi görevli.

Mina, Adam'ın da onunla aynı bağlantıyı kurup kurmadığını görmek için ona baktı. Kemiklere bakarken kaşlarını çattı; ardından bakışları aydınlandı ve ona döndü.

"Sen de mi bunun?.."

"Evet" dedi Mina. "Öyle olduğunu düşünüyorum. Hemen Julia'yı arayacağım."

Bir süre sessizce kemik yığınına baktılar. Eğer bu kalıntılar düşündükleri kişiye aitse, bu durum büyük bir medya fırtınasını tetikleyecekti. Ve beraberinde her türlü yeni soruyu da getirecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Ruben soğuk terler içinde uyandı. Rüyasında Peder'in yüzünü görmüştü. Son zamanlarda bu sık sık oluyordu. Peder'in teni griydi ve başının arka kısmının büyük bölümü yoktu ama rüyadaki asıl dehşet verici olan bu değildi. Asıl korkunç olan bakışıydı: Ruben'e anlam yüklü bir şekilde bakan, doğrudan içine işleyen gözleri. Onu uyandıran da buydu. Peder'in hiçbir şey söylemesine gerek yoktu; Ruben mesajın ne olduğunu zaten biliyordu.

Her şey her an sona erebilirdi.

Peder'in ona verdiği ders buydu. Hayatta iki yol vardı ve ikisi de dehşet vericiydi. Bir yanda, Ruben hazır değilken her şeyin bitmesi ihtimali. Öte yanda ise bitmemesi ve onun yaşlanması. Her geçen gün biraz daha yaşlanması. Ruben derin bir nefes aldı, ellerini yüzünde gezdirdi. Kahrolası yaşlanmak – neredeyse öteki ihtimalden bile daha kötüydü.

Karanlıkta biri kıpırdadı, yanındaki yatak örtüsü hışırdadı. Lanet olsun. Hâlâ buradaydı. Genç birini eve getirmenin sakıncası da buydu zaten. En azından otuzunu geçmiş olanlar, her ikisi için de en iyisinin sabah herkesin kendi evinde, tek başına uyanması ve bir daha asla karşılaşmamak olduğunu bilirdi. Genç olanlar ise hayatın içinden yeterince geçmemişti; hâlâ kalıp sabah sarılmanın iyi bir fikir olduğunu sanıyorlardı. Birlikte kahvaltı yapmak ve buna benzer saçmalıklar hakkında romantik fikirleri vardı. Oysa gerçek şuydu: *Sonrasında* birbirini gün ışığında görmek hiçbir zaman iyi bir fikir değildi.

Özellikle de aydınlık kaç yaşında olduğunu belli ediyorsa.

Telefonundaki saate baktı ve sessizce küfretti. Gece her nasılsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alarmı kapatmıştı. İşe geç kalacaktı. Dahası, Julia bir önceki gece yapılan bir keşifle ilgili ona ulaşmaya çalışmıştı. Ruben gece kulübünün dışında avını yakalarken, aynı saatlerde anlaşılan metro tünelinde de bir şeyler olmuştu. Neyse. Kale onsuz da savunulurdu.

Birden sol baldırı kasıldı ve acıdan çığlık atmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. Yanındaki kadını uyandırmamaya dikkat ederek bacağını kendine çekip ovuşturmaya başladı. Kası yoğurdu; taş gibiydi. Kramplar bir süre önce başlamıştı. Bir önceki gece yeterince su içmezse, sabahları sıvı eksikliğinden krampla uyanıyordu. Ama bol bol su içerse de bu kez gecede en az iki üç kez kalkıp tuvalete gitmek zorunda kalıyordu – tıpkı yaşlı bir bunak gibi.

Yaşlı, yaşlı, yaşlı.

Kızı Astrid ergenliğe girdiğinde, muhtemelen babası hayatta bile olmayacaktı.

Derin bir iç çekti. Acınacak durumdaydı. Bunu biliyordu. Sadece yaşlanmak istemediği için değil, karşı cinse yönelik eski, yırtıcı davranışlarına da geri döndüğü için de. Psikoloğu Amanda, bunu anlattığında ona bir tokat atmak istermiş gibi bakmıştı. Ama ne yapması gerekiyordu ki? Amanda hâlâ gençti – onu anlamıyordu.

Komodine uzanıp orada duran iki kapsülü aldı. Bunlar internetten bulduğu ve hem cinsel gücüne hem de testosteron üretimine yardımcı olması gereken sözde besin takviyeleriydi. Büyük ihtimalle saçmalıktı ama ne olur ne olmaz bir yıllık abonelik satın almıştı. Ayda altı yüz kron. Kapsülleri yuttu, ardından yorganı aralayıp yanındaki kişiye baktı. Yan yatmıştı; çıplak kalçası ondan yalnızca bir iki santim uzaktaydı.

Onunla, yeniden gitmeye başladığı Stureplan'daki eski müdavim mekânının önünde karşılaşmıştı. Başarısız geçen bir gecenin ardından eve dönmek üzereyken, onu dışarıda sigara içerken görmüştü. Yanına gitmiş, üniformaları sevip sevmediğini sormuştu; barın içinde ters tepen bu taktik ne kadar bayat ve klişe olsa da bu kez işe yaramıştı.

Elini kadının pürüzsüz kalçasının üzerine koydu ve teninin hayat dolu sıcaklığını hissetti. Adının Emmy olduğundan neredeyse emindi. Yoksa Emily miydi? Kesin olan tek şey, içinde bir *y* harfi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuydu. Kalçasını okşamayı sürdürdü; kadın uykulu bir halde ona doğru kıpırdandı.

Julia bekleyebilirdi, Amanda da istediğini söyleyebilirdi. Hayat çok kısaydı. Ve Peder'in ona her gece tüm açıklığıyla gösterdiği gibi, her şeyin ne zaman biteceği hiç belli değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Vincent çalışma odasındaydı. Yıllar geçtikçe arkasındaki kitaplık, kitapları saklayan bir yer olmaktan çıkıp daha çok bir vitrine dönüşmüştü. Usta mentalistin, iki buçuk yıl önce Jane'le ilgili gizemin çözülmesine yardımcı olduğu herkesçe bilinir hale geldiğinden beri, hevesli hayranlar ona çözmesi için bulmacalar, resimli bilmeceler ve yapbozlar göndermeye başlamıştı. Gizemli muammaları çözmenin onun en sevdiği uğraş olduğunu varsayıyor gibilerdi. Oysa o olay sırasında ölümden döndüğü pek bilinmiyordu.

Aslında tamamen yanlış kapıyı çalmıyorlardı... Vincent bulmacaları *seviyordu*. Vakti olduğunda. Çoğu basitti. Yaygın bir tür, bir hayran mektubunun parçalara ayrılıp gönderilmesiydi ama daha iddialı olanlar da vardı. İsimsiz bir gönderici, Vincent'ın şimdiye kadar karşılaştığı en tuhaf bulmacaları ve bilmeceleri yollamayı seviyordu. Bunlar ev yapımı değildi – aksine dünyanın dört bir yanından gelmiş gibilerdi. Yazıştığı kişinin işinin ehli olduğu belliydi. Vincent, her seferinde eklenen ve çoğu zaman bir bilmece içeren el yazısı notlar sayesinde hepsinin aynı kişiden geldiğini biliyordu.

Ancak şu sıralar onu meşgul eden bambaşka bir tür yapbozdu. Özellikle de masasının üzerindeki duvara iğnelediği şey. Mina'yla ilk kez birlikte çalıştıklarında onun da evinde, dairesinde kurduğu türden bir zihin haritasıydı bu. Şansı yaver giderse, aralarındaki bağlantıyı açıklayabilecek ya da şimdiye dek gizli kalmış bir örüntüyü görünür kılabilecek ipuçlarından oluşan bir kolaj. Vincent'ın duvarı sadece resimlerden ve notlardan oluşmuyordu. Bunun yerine, her birinin altında bir post-it notu bulunan, kronolojik sırayla dizilmiş somut nesnelerle kaplıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ailesindeki kimsenin çalışma odasına girmesine izin vermemesinin nedeni buydu. Onun aklını yitirdiğini düşünmeleri kötü olurdu; zaman çizelgesinin ne anlama geldiğini fark etmeleri ise daha da beterdi. Vincent için duvardan çıkarılacak sonuç açıktı: Biri ona zarar vermek istiyordu.

O kişiyi düşmanı olarak görmek istemiyordu. Ezeli rakibi miydi? Hayır, bu daha da kötü geliyordu. Gölgesi miydi? Neden olmasın? Postayla ne zaman yeni bir şey gelse, içindeki gölge canlanıyordu. Sanki artık Vincent'ın içinde yaşamıyordu; gerçek dünyada vücut bulmuş ve artık onu dehşete düşürüyordu.

Dahası, gölgeler onları oluşturan kişinin şeklini alıyordu; her ne kadar çarpıtılmış bir biçimde olsa da. Duvara asılan nesneleri gönderen kişi, Vincent'ın nasıl tetiklendiğini çok iyi biliyor gibiydi. Sanki bunlar, kendisinin karanlık bir versiyonu tarafından yollanıyordu. Vincent başıyla onayladı. Gölge uygun bir isimdi.

Zaman çizelgesinin en sol ucunda, *Hallandsposten*'den alınmış, eski, şeffaf plastikle kaplanmış bir gazete kupürü duruyordu – arka planda annesinin hayatını kaybettiği sihir kutusuyla, Vincent'ı küçük bir çocuk olarak gösteren kupür.

SİHİR FACİAYLA SON BULDU!

Vincent bu manşeti kaç kez okuduğunu artık sayamaz olmuştu. İki buçuk yıl önce biri bu haberi Ruben'e göndermiş, böylece Tuva, Agnes ve Bobby'nin cinayetleriyle ilgili soruşturmada Vincent baş şüpheli haline gelmişti; sonradan bu cinayetlerden kayıp kız kardeşinin sorumlu olduğu ortaya çıkmıştı.

Vincent ilk başta, yazıyı gönderenin Jane olduğunu düşünmüştü; sonuçta planının bir parçası, cinayetlerin suçunu Vincent'ın üzerine yıkmaktı. Ama gönderen o değildi. Yine de bu haber, Vincent'ın geçmişini zorla gün yüzüne çıkarmıştı. Bu, onun hatırlamaya cesaret edemediği bir geçmişti. Polis, büyük güçlüklerle de olsa, meseleyi kamuoyundan uzak tutmayı başarmıştı.

Haberin altında, kız kardeşinin ölümünden kısa bir süre sonra almaya başladığı, Tetris tarzı yapboz parçaları bantlanarak birleştirilmiş halde duruyordu. Bu yapbozlar, gazete manşetlerinin farklı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anagramlarından oluşuyor ve karmaşık bir biçimde bir araya gelerek SUÇLU kelimesini oluşturuyordu.

Vincent ilk başta bunların, dikkatleri Epicura'da olup bitenlerden başka yöne çekmek için, Nova tarafından gönderildiğini düşünmüştü. Öğretilerini çektiği kronik acı üzerine kuran ve neredeyse Nathalie'nin ölümüne yol açan Nova tarafından. Ancak kendi ölümünden hemen önce Nova ile yaşadığı yüzleşmenin ardından, bunların Ruben'e kupürü gönderen kişi tarafından gönderilmiş olabileceğini fark etmişti.

Kendi gölgesi tarafından.

Bantla yapıştırılmış yapboz parçalarının yanında, son Tetris yapbozuyla birlikte gelen ve üzerinde endişe verici bir yazı bulunan Noel kartı vardı. Kartı aldığı dört ay boyunca, hâlâ bilmeceyi çözmeyi başaramamıştı.

Görünüşe göre dersini almamışsın. Beklemekten yoruldum.

Ve unutma, suçlu olan tek kişi sensin

Farklı bir yol seçebilirdin. Ama seçmedin. Böylece senin Omega'na ulaştık. Sonunun başlangıcına.

Not: Bu bulmacayı neden şimdi aldığını merak ediyorsan, Omega, bildiğin gibi Yunan alfabesinin 24. harfidir. 24'ü ikiye bölersek –sen ve ben– 12 eder, bu da bize 24/12'yi verir. Noel arifesi. Sana erken bir mutlu Noel diliyorum

Vincent, omegasıyla –ima edilen sonuyla– ilgili mesajı aldığında, hemen alfasının, yani başlangıcının ne olabileceğini aramaya koyulmuştu. Her şeyi başlatan şeyi bulabilirse, neyin sona ereceğini de daha iyi anlayabilirdi. O zaman kendini koruyabilirdi.

Bunu bulması uzun sürmemişti. Cevap, eski gazete haberindeydi. Fotoğrafın içindeydi. Gölgesi, sihir kutusunun hatlarını kurşunkalemle takip etmiş; çizgiler bir A oluşturmuştu. Alfa'nın işareti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sona erecek olan şey, orada başlamıştı.

Kvibille'deki çiftlikte.

Annesiyle.

Vincent Boman olmayı bırakıp Vincent Walder olduğu zaman.

Ancak mesajın ima ettiği son yerine, postayla hediyeler gelmeye başlamıştı. Noel hediyeleri; üstelik Noel bile değilken. İlki, Epicura vakasının hemen ardından, yaz aylarında gelmişti. Paketin içinden, tanımadığı bir rap grubu olan Renegades'e ait, "Alpha Omega" adlı bir *single* çıkmıştı.

EP[4], gazete kupürünün sağında, her köşesinden yapışkan pedlerle tutturulmuş halde duvarda duruyordu. Altında, yayımlanışıyla ilgili bulabildiği bilgileri içeren bir not vardı; gerçi bunlar pek de fazla değildi. Şarkı 1987'de Coolaid Records'tan çıkmıştı ve EP'nin etiketi kırmızıydı. Ama grubun bu şarkıdan başka bir şey yaptığı görünmüyordu; üstelik sözler de ona bir anlam ifade etmemişti. Bu yüzden konuyu orada kapatmıştı.

Ertesi ay eylülde, Vincent bir Noel hediyesi daha almıştı; yeni bir plak. Bu kez, Led Zeppelin'in "Alpha & Omega" adlı albümüydü. Sonradan, bunun günümüzde bulunması neredeyse imkânsız olan, dört LP[5]'den oluşan canlı bir *bootleg*[6] kaydı olduğu anlaşıldı. Vincent plakları kılıfından çıkarmış, boş kılıfı da duvara yapıştırmıştı.

Başlığın yanı sıra, önceki plakla ortak bir özelliği daha vardı: o da 1987'de yayımlanmıştı.

Vincent bu rakamların neyi temsil ettiğini biliyordu. Kız kardeşi, onu bir kitabın 873. sayfasına götürdüğünde bunu ona hatırlatmıştı. Yedinci ayın sekizi, saat üç. Annesinin son yazı. Yedi yaşında, bahçelerindeki örtünün üzerinde sihir gösterisi yaptığı zaman.

87, Temmuz'un sekiziydi.

---

4. EP (*Extended Play*), tekli ile albüm arasında yer alan, genellikle birkaç parçadan oluşan kısa müzik kaydı. (ç.n.)

5. LP (*Long Play*), genellikle çok sayıda parça içeren, tam uzunluktaki albüm formatıdır; klasik plak türü. (ç.n.)

6. *Bootleg*, plak şirketinin izni olmadan, genellikle konserden ya da radyo yayınından kaydedilmiş korsan müzik kaydı. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annesinin doğum günü.

Kvibille'deki çiftlikte.

Yine.

Plakların sağında, ekim ayının Noel hediyesi duruyordu. O sefer paketin içinden bir oyuncak araba çıkmıştı – Alman yapımı bir Opel Omega askeri polis aracının bire bir kopyası. Bu kez Alfa yoktu. Ama Opel Omega'nın üretimine ilk kez 1987'de başlanmıştı. Üstelik oyuncak 1:87 ölçeğindeydi.

Annesi.

Sihir kutusu.

İllüzyon.

SUÇLU.

Kasım ayı geldiğinde, hediye gönderen kişi alfa–omega bağlantısını neredeyse tamamen bir kenara bırakmış, bunun yerine fazlasıyla açık bir hediyeyi tercih etmişti. Ona bir sihir seti gönderilmişti. Daha doğrusu, ikinci el ama iyi durumda bir Muhteşem Houdini Sihir Başlangıç Seti. Vincent'ın bunu Google'lamasına bile gerek kalmamıştı – ürünün kendisi yeterince bilgi veriyordu.

Harry Houdini, kelepçelerden kurtulmasıyla tanınan bir ustaydı ve suyla dolu bir tanktan kaçabilmesiyle ün salmıştı; tıpkı Vincent ile Mina'nın Jane ve Kenneth'ın vizon çiftliğinde neredeyse can verdikleri tank gibi. Houdini göndermesi, aynı zamanda annesine ve onun asla kaçamadığı kutuya yapılan apaçık bir göndermeydi. Yıpranmış kutuyu çevirip arkasını okumadan önce bile, basılı metinde ne yazacağını tahmin etmişti. Houdini'nin adını taşıyan bu sihir setinin 1987 yılında üretildiğini gördüğünde hiç şaşırmadı.

O günden beri Vincent'a başka bir paket gelmemişti, zaten gelmesini de istemiyordu. Gölgesi, yaklaşık altı ay önce, şimdi yaklaşmakta olan günlerden söz etmişti.

Omega... Yunan alfabesinin yirmi dördüncü harfi... Yirmi dördü ikiye böl –sen ve ben– on iki eder... 24/12... Noel arifesi... Sana erken bir mutlu Noel diliyorum.

Sen ve ben.

Noel arifesi.

Bugün ayın on sekiziydi. Noel arifesine yalnızca altı gün kalmış-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı. Bu kişi her neyin peşindeyse, o gün başlayacaktı. Onun omegası. Ve Vincent bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu.

Duvardaki hediyelere bir kez daha baktı.

Coolaid Records. Tarikatlar hakkında bilgi almak için Mina'yla gittikleri uzman, Jonestown'daki Peoples Temple üyelerinin, içine zehir katılmış Kool-Aid markalı üzüm suyu içerek toplu intihar ettiklerini anlatmıştı. Nova'nın Östra Real Lisesi'ndeki müritlerinden pek de farklı sayılmazdı.

Günümüzde bulunması neredeyse imkânsız bir bootleg albüm. Demek ki biri, müzik türünü pek sevmese de, onun plak koleksiyoncusu olduğunu biliyordu.

Polis arabası. Bunu Mina'ya bir gönderme olarak yorumladı.

Çocuklar için bir sihir seti. Demek ki Gölge, onun çocukken sihri sevdiğini ve yetişkinliğinde Mina'yla az kalsın Houdini'nin su tankında boğulduğunu biliyordu.

Bağlantı açıktı. Tüm bunların arkasında her kim varsa, yalnızca Vincent'ın geçmişine son derece hâkim biri değildi; aynı zamanda polisle yürüttüğü çalışmalar hakkında da detaylı bilgiye sahipti.

Bunu gerçekten Mina'yla konuşması gerekiyordu. Aslında bunu çoktan yapmalıydı ama altı ay önce o uğursuz mesajı ve Tetris yapbozunu aldığından beri, onu durduran bir şey vardı. İçinde bir yerlerde küçük bir ses, başına gelecekleri hak ediyor olabileceğini fısıldıyordu. Gölge'nin haklı olduğunu ve kendisinin bir şekilde suçlu olduğunu.

Tek soru şuydu: Suçu neydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

"Tünellerde işler nasıl gitti?"

Milda'nın asistanı Loke'nin anlayışlı ses tonu başta Mina'yı rahatsız etti ama sonra omuz silkti. İnsanların onun... kendine özgü davranışlarından bahsettiğini kabul etmek zorundaydı.

"Görevdeyken korkumun üstesinden gelebiliyorum" dedi kısaca.

Loke, ne demek istediğini anlamış gibiydi.

"Bir bakıma bizim burada çalışırken yaptığımıza benziyor" dedi. "Bir adım geri çekiliyoruz ama önümüzdeki masada yatanın bir insan olduğunu unutacak kadar değil. Duygulara kapılmadan, yapmamız gerekeni yapabilecek kadar."

"Tam isabet" dedi Mina, ona gülümseyerek.

Bu, Milda'nın normalde ketum olan asistanıyla yaptığı en uzun konuşmaydı.

"Fazla uzun sürmez. Eski kocasıyla telefonda olduğunu duydum" dedi Loke özür diler gibi, sterilize edilmiş çelik bir tepsinin üzerine bir dizi aleti dikkatle yerleştirirken.

"Sorun değil. Bekleyebilirim" dedi Mina; Loke'nin uzun, ince parmaklarının tepsideki leri askeri bir titizlikle düzenleyişini hayranlıkla izleyerek.

Sessizlik beyaz odada yankılandı ve Mina sessizliği bozmak için çaresizce düşündü.

"Peki, kariyerinde bir sonraki adım ne olacak? Adli tıp uzmanı mı olacaksın?"

Sessizce küfretti. Huysuz bir ergenle karşı karşıya kalmış bir lise kariyer danışmanı gibi konuşuyordu. Loke, neşterini dikkatlice masaya koyarken yüzünde bir gülümseme belirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sanırım alışıldık yol bu olurdu" dedi.

Mina, onun aletleri tepsiye tek tek yerleştirirken en ufak bir metalik ses bile çıkarmadığını ilgiyle fark etti.

"Ama kariyer hedeflerimin önünde büyük bir engel var. Ben memnunum."

Loke omuz silkti. Mina ona eskisinden daha büyük bir ilgiyle baktı. Bu, nadiren duyduğu bir kelimeydi: memnun.

"Her şeyin bu şekilde olmasından memnunum, bu yüzden denklemdeki bir şey değişirse iyi işleyen denge bozulur. İşimden memnunum, daha iyi bir statü veya daha iyi bir mali durum için çabalamama gerek yok... Sanırım, bana bir miras kaldığı için hayatımın düzeldiği yönünde dedikodular duymuş olabilirsiniz. Zengin bir adli tıp asistanı. Sanırım bu nadir bulunan bir tür. Bu yüzden dedikodular var. Hayatta istediğim her şeye sahibim. Çok az insan bu kadar şanslıdır. Yetinmeyi bilmek gerek. Bu yüzden bunu bir lütuf olarak görüyorum. Hırs, sadece yakın çevremdeki insanları rahatsız ederdi."

Mina cevap vermedi. Loke'nin söylediklerini sindirmekle meşguldü; üstelik bunu art arda birkaç cümleyle, fazlasıyla tumturaklı ve eğlenceli bir dille yapmış olması da cabasıydı. Bunlar uzun zamandır kulağına çalınan en iyi nasihatlerdendi. Loke'nin söyledikleri, hayatından ne kadar memnun olduğunu düşünmesine yol açtı. Yaşamından. Varoluşundan.

"Kemikler şaşırtıcı derecede iyi durumda" dedi Loke önlerindeki iskeleti süzerken.

Mina uygun bir karşılık aradı ama bulamadı. Loke kemikleri işaret ederek konuşmayı sürdürdü.

"Şuna baksana. Tertemizler. Üzerlerinde en ufak bir biyolojik kalıntı bile yok. Etin tamamı yok olmuş. Bu son derece alışılmadık bir durum. Tuhaf olan başka bir şey daha var..."

"Merhaba! Geciktiğim için üzgünüm! Az önce... yoluna koymam gereken bir konu vardı da... Ama artık buradayım! Duyduğuma göre bunun kim olabileceğine dair bir teorin varmış. Ne kadar hızlısın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Milda içeri girdi ve alet tepsisinin yanında durup Loke'nin yerini aldı. Loke fark ettirmeden oradan sıvıştı. Mina önlerindeki metal yüzeye yayılmış kemikleri işaret etti.

"İşte. Kırık uyluk kemiği. Dört aydır kayıp olan, kamuoyunda tanınan biri var. Jon Langseth. Birkaç yıl önce Everest Dağı'na tırmanırken epeyce ses getiren bir düşüş yaşamış ve bacağını kırmıştı."

"Ah evet, o kazayı hatırlıyorum. Onu dağdan indirmek için çabalarken ölen bir şerpa[7] olduğu için bu olay pek çok tartışmaya yol açmamış mıydı?

"Evet, aynen öyle. Ve onun kayboluşu haber yapıldığında tüm bunlar yeniden gündeme geldi. Bu yüzden tünelde kırık bacağı gördüğümde hemen bağlantıyı kurdum. Yanılıyor olabilirim. Birçok insan bacağını kırıyor. Ama belki de buradan başlamak faydalı olabilir."

Milda başıyla onayladı.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Önce adli odontologla[8] iletişime geçip, gelip dişlerin görüntülerini almasını sağlayacağım; ardından bunların diş kayıtlarıyla örtüşüp örtüşmediğine bakarız. Bu arada ben de kemikleri inceleyip başka bir şey bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Kulağa iyi geliyor. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Yoksa tekrar aşağıya inip kapımı çalmak zorunda kalırsın" dedi Milda. Ama gülüşü gözlerine ulaşmıyordu.

Yorgun görünüyordu; Mina her şeyin yolunda olup olmadığını sormanın eşiğine gelmişti ama kendini durdurdu. Milda'nın özel hayatı zaten hep sorunluydu. Mina, kapıyı arkasından kapatmadan önce, Milda'nın birkaç saniye boyunca tüm ağırlığını vererek masaya yaslandığını gördü. Ardından Milda silkelendi ve tek kullanımlık bir çift eldivene uzandı.

---

7. Himalayalar, özellikle Nepal ve Tibet bölgesinde yaşayan; dağcılıkta rehberlik, yük taşıma ve kurtarma faaliyetlerinde uzmanlaşmış yerel halka verilen ad. (ç.n.)

8. Diş yapısı, dolgu, protez ve diş kayıtları üzerinden kimlik tespiti yapan uzmandır. Özellikle tanınmaz durumdaki cesetlerde, iskeletlerde veya yanmış kalıntılarda, dişlerin dayanıklılığı sayesinde kimlik doğrulamada kritik rol oynar. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

Sara Temeric bilgisayarından başını kaldırdı. Ulusal Operasyonlar Bölümü'ndeki[9] en yakın meslektaşı Teresa orada duruyordu. Sara, ABD'ye gitmeden önce Teresa'nın amiriydi. O zamandan bu yana farklı sorumluluklar üstlenmiş olsalar da Teresa, hâlâ daire içinde en çok güvendiği kişiydi.

"Amonyum nitrat hakkında ne biliyorsun?" dedi Teresa, selam vermeye bile gerek duymadan.

Sara şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Ee, bir tür tuz değil mi?" dedi, kollarını başının üzerinde esneterek. Bilgisayar başında fazla vakit geçirmekten vücudu tutulmuştu. "Yüksek oranda azot içerdiği için gübre yapımında kullanılıyor. İlginç bir şekilde, ısıtıldığında gülme gazına dönüşüyor. Gübre üretiminde genellikle seyreltiliyor çünkü yoğun hali oldukça patlayıcı..."

Sara sustu. Teresa'nın nereye varmak istediğini gayet iyi anlamıştı. Aslında kendisinin de çoktan aynı doğrultuda düşünmeye başlamış olması gerekirdi.

"Özür dilerim" dedi iç çekerek. "Zachary ile Leah'nın, bu yaz buraya geldiklerinde mutlaka bir İsveç çiftliğini ziyaret etmeleri gerektiğini düşünüyordum. Daha doğrusu çiftlikleri. Oradan aklıma geldi. Ama UOB'de gübreyle ilgilenmiyoruz."

Dizüstü bilgisayarını kapattı, dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerinin üzerine yerleştirdi. Amerikalı eski kocası bunu Sara'nın *sempatik pozu* olarak tanımlardı. Her şey için bir açıklaması vardı; neden ABD'de kalmayı seçtiği hariç.

---

9. UOB olarak kısaltılmıştır. (ç.n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Amonyum nitrat, ev yapımı bombalarda en yaygın kullanılan bileşenlerden biridir" dedi. "Yanıcı maddelerle karıştırıldığında patlama olasılığını ciddi biçimde artırır ve çok daha büyük hasara yol açar. Aynı zamanda oksitleyici bir ajandır; yani patlamasa bile yangınlara fazladan oksijen sağlar, onları büyütür ve söndürülmelerini zorlaştırır. Hem ANPP –yani teknik sınıf amonyum nitrat– hem de N34 olarak bilinen saf gübre, patlayıcı olarak kullanılabilir. Doğru mu?"

"Yıldızlı pekiyi" dedi Teresa gülümseyerek. "Şimdi neden patronum olduğunu hatırladım."

"Peki ama bunu neden soruyorsun?"

Teresa, devam etmeden önce Sara'nın ofisinin kapısını kapattı.

"Skåne'nin güneyinde tarımsal kullanım için ürün satan birkaç şirketten ihbar aldık" dedi alçak sesle. "Yani gübre meselesinde o kadar da yanılmamışsın. Amonyum nitrat kaybolmuş. Çalınmış. Tam on ton eksik. Bu miktar, UOB'de alarma geçmemiz için fazlasıyla yeterli. 2015'te Çin'in Tianjin kentinde kazara meydana gelen büyük patlamayı hatırlıyor musun? Ona da amonyum nitrat sebep olmuştu."

Sara gayet iyi hatırlıyordu. Olayın görüntüleri, sonrasında şaşırtıcı derecede uzun bir süre boyunca medyada dönüp durmuştu; internette ise bundan da uzun süre yayılmaya devam etmişti.

"Ama orada patlayan miktar sekiz yüz ton civarında bir şey değil miydi?" dedi. "Biz ise on ton aramıyor muyuz?"

"Evet. Ama o nitrat patlayıcı olarak kullanılmak üzere hazırlanmamıştı. Yine de patlama uzaydan bile görülmüştü."

Sara ıslık çaldı.

"Yaklaşık bin kişi yaralandı ya da hayatını kaybetti; üstelik olay limanın ıssız bir köşesinde meydana gelmişti" diye ekledi Teresa. "Umarım patlayıcı olarak hazırlanmış on ton amonyum nitratın bir yerleşim alanında, mesela bir şehirde neler yapabileceğini asla öğrenmek zorunda kalmam. Ama tahminim, geriye pek bir şey kalmayacağı yönünde."

"Birinin on ton amonyum nitratı çalmasının başka bir nedeni olamaz mı?" dedi Sara. "Mutlaka bomba yapmak için mi kullanılıyor?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aklına başka bir sebep geliyor mu? Sadece bir çiftçinin gübre giderlerini düşürmeye çalıştığına inanmakta güçlük çekiyorum."

Elbette Teresa haklıydı. Sara kaşlarını çattı ve boşluğa baktı. Bomba tehditleri yeni bir şey değildi. İsveç'teki bütün büyük şehirler ve kasabalar düzenli olarak bombalama tehditlerine maruz kalıyorlardı. Çoğu, korku yaratma amaçlı boş tehditlerden öteye gitmiyordu.

Bu farklıydı. Özellikle de ortada hiçbir tehdit olmadığı için. Eğer Teresa'nın şüphesi doğruysa, kimliği belirsiz kişi ya da kişiler sessiz sedasız, çok büyük bir bomba inşa ediyordu. Bu çok daha kötüydü çünkü muhtemelen işlerini ciddiye aldıkları anlamına geliyordu.

"Bu yıl böyle bir Noel hediyesi almayı ummamıştım" dedi Sara. "Ama elimde olanla yetineceğim. Peki bu bombayı nasıl bulacağız?"



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11

Her zamanki gibi hep birlikte konferans odasında toplandıklarında tuhaf bir his oluşuyordu. Herkes bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. *Birinin* eksik olduğunu. Henüz kimse Peder'in koltuğuna oturmamıştı. Koltuk boş bırakılmıştı; bu boşluk neyi ve kimi kaybettiklerini sürekli olarak hatırlatıyordu.

Herkes birer birer içeri girerken Julia hepsini dikkatle izledi. Adam dışındaki herkese baktı. Yazın Peder'in ölümünden sonra, kendisi dahil tüm ekibi kriz destek danışmanlarına yönlendirmişti ama bunun ne kadar faydası olduğundan emin değildi. Kendi durumuna bakılırsa, zerre kadar fark yaratmamıştı. Yas, taş gibi midesinde durmaya devam ediyordu; o günden beri ne ağırlaşmış ne de hafiflemişti.

Ve tüm sorumluluk, nihayetinde ve kaçınılmaz biçimde, ekip lideri olarak onun omuzlarındaydı. Polis teşkilatındaki hiyerarşi ve görev dağılımı açıktı. Neleri farklı yapabileceğini, kaçınılmaz olanı değiştirmek için ne yapmış olabileceğini görmek için, olan biteni adım adım gözden geçirerek pek çok uykusuz gece geçirmişti. Ama ne kadar evirip çevirse de hep aynı sonuca varıyordu: Önceden cevaplara sahip olmadan, yapabileceği hiçbir şeyi farklı yapmazdı. Polis iç soruşturması da onunla aynı sonuca ulaşmıştı fakat bu, yası hiç hafifletmiyordu. Herkesin dikkatini toplamak için doğruldu ve boğazını temizledi.

"Pekâlâ, herkes burada. Güzel" dedi beyaz tahtaya doğru ilerleyerek. "Öncelikle şunu vurgulamak istiyorum: Henüz tam olarak neyi soruşturduğumuzu bilmiyoruz. Neredeyse kesin olarak bir mezarın tahrip edilmesine ilişkin suçlara bakıyoruz ancak bunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kasıtsız bir öldürme mi yoksa cinayet mi olduğu şu aşamada net değil. Şimdilik açık fikirli olalım, tamam mı?"

Bosse yanına gelip sessizce ayaklarının dibine çöktü. Köpek, yalvaran gözlerle ona baktı; Julia da cebinden bir ödül maması çıkarıp vermeden önce ona hafifçe gülümsedi. Onunla bu köpek arasında bir anlaşma vardı. Bosse ödülünü yedikten sonra Julia, Christer'ın ayaklarını işaret etti ve Bosse anında itaat etti. Ardından Julia yeniden ciddileşti ve üzerine bir fotoğraf iliştirip altına bir isim yazdığı tahtayı işaret etti.

"Jon Langseth" dedi. "10 Ağustos'ta iz bırakmadan kayboldu. Bu da dört ay sekiz gün önce demek. Kırk bir yaşında; Confido adlı yatırım şirketinin CEO'su ve ortaklarından biri. Bir eşi ve üç çocuğu var. Medya kayboluşu geniş biçimde haberleştirdi ve Confido'nun sözde yasadışı faaliyetlerine ilişkin yürütülen soruşturma nedeniyle Jon'un büyük ihtimalle ülkeden kaçtığı yönünde bir çerçeve çizdi."

Christer, Bosse'nin kulaklarının arkasını kaşırken, "Lanet bankacılar" diye homurdandı. "Dürüst insanların emeklilik birikimlerini cebe indiriyorlar."

"Lütfen kişisel görüşlerini kendine sakla Christer" dedi Julia sert bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Hâlâ Adam'a bakmamıştı. Onun çıplak vücudunun sadece birkaç saat önce kendi vücudunun üzerinde, içinde olduğunun bakışlarından anlaşılacağına emindi. Sonrasında, bu çekim ve suçluluk duygusu her zaman yüzünden açıkça okunuyormuş gibi hissediyordu. Ama Adam her zamanki gibi soğuk ve katı göründüğünü söyleyerek onu rahatlatıyordu. Belki de haklıydı. İnsanları okuma konusunda olağanüstü yetenekli olan Vincent Walder ile aynı odada bulunmadıkları sürece, sırlarını saklayabileceklerdi.

"Ama Jon Langseth ülkeyi hiç terk etmemiş" dedi. "Metro tünelinden çıkan kemiklerin ona ait olduğu doğrulandı. İyi iş çıkardın Mina. Uyluk kemiğindeki kırıklar, Everest Dağı'ndaki kazasından sonra çekilen röntgenlerle bire bir örtüşüyor. Milda da diş kayıtlarının eşleştiğini teyit etti."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben oradayken Milda'nın asistanı Loke ilginç bir gözlemde bulundu" dedi Mina. "Kemiklerin olağandışı sayılacak kadar temiz olduğundan söz etti. Soru şu: Bunun, bulundukları yerle bir ilgisi var mı? Sıçanlar kemikleri kemirip bu hale getirmiş olabilir mi?"

"Kemiklerde diş izleri kalması gerekmez miydi?" dedi Julia. "Ama buna işaret eden hiçbir şey duymadım."

"Peki Mina, o pis tünellere inmeyi nasıl başardın?" dedi Ruben kıkırdayarak.

Mina ona öfkeyle baktı ama Ruben konuşmayı sürdürdü.

"Bu arada hiç sıçan gördün mü? Duyduğuma göre karşıdan bakınca şu kadarlarmış" dedi, parmaklarını yaklaşık beş santim aralayıp ona manalı manalı bakarak.

"Kusura bakma" dedi Mina soğukkanlılıkla. "Bize aletinin ne kadar küçük olduğunu gösterdiğini sandım."

Christer öyle bir püskürdü ki burnundan kahve fışkırdı.

"Ah!" diye bağırdı.

Julia iç çekti.

"Hadi arkadaşlar, odaklanalım" dedi, bakışlarını Ruben ile Mina'ya dikerek. "Siz ikiniz Langseth'in eşiyle yapılacak görüşmeyi üstlenin. Christer, dosyalara bakıp bu konuya ışık tutabilecek bir şey var mı diye kontrol eder misin? Adam, Confido soruşturmasındaki baş dedektifle konuş. Peder..."

Sustu. Aman Tanrım, az önce ne demişti? Gözleri doldu; kimsenin görmemesi için hızla ekibe arkasını döndü, her ne kadar artık bunun için çok geç olduğunu bilse de. Odadaki sessizlik, duvarlar arasında gök gürültüsü gibi yankılandı. Yutkundu, yeniden döndü ve Peder'in boş koltuğuna bakmamaya çalıştı.

"İşe koyulun" dedi boğuk bir sesle.

Diğerleri odadan çıktıktan sonra Julia ağır adımlarla Peder'in sandalyesine yaklaştı ve elini arkalığına koydu. Üçüzlerin doğumundan sonra bitkinlikten yarı uykulu halini gözünde canlandırdı. Buna rağmen hep mutlu, hep düşünceli bir adamdı. Ardında doldurulması imkânsız bir boşluk bırakmıştı. Ama onsuz da devam etmek zorundalardı. İş beklemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçini çekti ve ofisine yöneldi. Yaklaşan bir basın toplantısına hazırlanması gerekiyordu. Haber kamuoyuna açıklandığında medya Jon Langseth'le ilgili gelişmeleri didik didik edecekti. En azından bunu kontrol altına almaya çalışması gerekiyordu. Peder'e dair düşünceleri ise şimdilik bir kenara itilmek zorundaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

12

Tünellerde koşarak ilerliyorlardı. Zifiri karanlıktı ama bu tünellerin her santimini avuçlarının içi gibi biliyorlardı. Trenlerin ne zaman geleceğini, duvara ne kadar hızlı yaslanmaları gerektiğini, ne zaman bir perona çıkacaklarını ya da sayısız girinti çıkıntıdan birine süzülüp kaybolacaklarını biliyorlardı. Nerede sağa, nerede sola döneceklerini, eve giden yolu her zaman bulmayı. Burası onların eviydi. Krallıklarıydı.

Arkasındaki ayak sesleri hızla yaklaşıyordu, o da elinden geldiğince hızlandı. Ayakları engebeli zemine sert ve hızlı vuruşlarla çarpıyordu ama kısa süre sonra ensesinde başkasının nefesini hissetti.

Durdu. Geldiğini bildiği şeye özlem duyuyordu. O kucaklayışa; onu arkadan saran, güvende hissettiren kollara; sakalın pürüzsüz yanaklarına sürtünmesine.

"Hah! Yakaladım seni!"

Babası, onun istediği gibi kollarını etrafına doladı ve onu öyle sıkı göğsüne bastırdı ki babasının büyük ceketinin yumuşak derisini hissetti. Nem, tütün ve kamplarının etrafında hafif bir sis gibi asılı duran o tatlı kokuyu taşıyordu. Babasının kokusuydu bu.

"Oynamayı bırakıp yiyecek bir şeyler aramanın vakti geldi" dedi babası, onu bırakırken. "Karnım gurulduyor."

İsteksizce başını salladı.

Yeryüzüne çıkmak hoşuna gitmiyordu. Çok parlaktı, çok gürültülüydü; sesleriyle, izlenimleriyle insanın üstüne üstüne geliyordu ve herkes onlara bakıyordu.

Yeraltı dünyasının yumuşak karnında kalmak istiyordu; güvende olduğu, sevildiği yerde.

Kendi gibilerin arasında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yiyecek bulmaları gerektiğini biliyordu.

Yukarıdaki çöp kutuları, öğle yemeğinden hemen sonra genellikle artıklar ve kırıntılarla dolup taşardı. Son doğum gününde kendisine verilen saat, neredeyse ikiyi gösteriyordu. Acele etmeleri gerekiyordu. Babasının elini tuttu. Birlikte oldukları sürece, orası o kadar da korkutucu değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

13

"Sıçanlar hakkında yalnızca şaka yaptığımı biliyorsun değil mi?"

Mina köşeyi hızla dönerken Ruben kapısının üzerindeki tutma kolunu sıkıca kavradı. Arabaya bindiklerinden beri Mina tek kelime bile etmemişti. Ruben iç çekmemeye çalıştı; Mina'yı daha fazla kızdırmamakta kararlıydı. Bazı insanların mizah anlayışı olmadığı belliydi ve ne hikmetse Ruben,Mina'nın da bu insanlardan biri olduğunu bir türlü kavrayamıyordu.

"Şurada bir yer var."

Boş bir park yerini işaret etti; Mina da aniden yanaşıp motoru kapattı. Narvavägen'e gidiyorlardı. Elbette, diye düşündü Ruben alaycı bir şekilde. Saklayacak bir şeyi olan finansçı tipler her zaman Östermalm'da yaşardı, değil mi?

Polis arabasından inerlerken, "Somurtup durmaya devam mı edeceksin, yoksa işimize koyulabilecek miyiz?" dedi.

Mina'nın görev bilincine seslenmenin her zaman işe yaradığını biliyordu. İş, sanki onun önem verdiği tek şeydi. Hâlâ Mina'yla Vincent arasında bir şey olup olmadığını merak ediyordu ama bunu gözünde canlandırmakta zorlanıyordu. Mina'yı seksle yan yana düşünmeye çalıştığında zihninde beliren tek görüntü, baştan ayağa plastik tulumlar oluyordu. Bir de lastik eldivenler.

"Somurtmuyorum" dedi Mina. "Sadece konuşmak istemedim. Ama elbette işimize koyulacağız."

İnterkomda Langseth adını bulup düğmeye bastı. Birkaç saniye sonra kapı vızıldadı ve içeri girdiler. Görkemli girişte sol taraftaki bir levha, Langsethlerin en üst katta oturduğunu söylüyordu. Tabii ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vay canına, böyle yaşadığını düşünsene" dedi Ruben; yine de girişte üstüne çöken belli belirsiz kıskançlığı gizlemeye çalışıyordu. Burası mermerle altının şatafatlı bir cümbüşüydü.

"Pek benim tarzım sayılmaz" dedi Mina alaycı bir şekilde, asansöre binerken.

Ruben siyah kapıyı çekip kapattı ve düğmeye bastı. Endişe verici gıcırtı sesleri eşliğinde yavaşça altıncı kata yükseldiler. Vardıklarında dairenin kapısı aralıktı. Atkuyruklu, sarışın bir kadın endişeli bir ifadeyle onları bekliyordu. Ruben istemsizce, onunla yatağa girmenin zor olup olmayacağını merak etti. Asansörün kapısını açtı.

"Jon'la ilgili mi?" dedi kadın onları içeri almak için kenara çekilerek.

Giriş çarpıcıydı, devasa boyutlardaydı ve cilalı parkeler, diğer odalara doğru uzayıp gidiyordu. Tavandan sarkan kristal avize, Ruben'in salonunun tamamından bile daha fazla yer kaplıyor gibiydi.

"Arayıp uğramak istediğinizi söylediniz ama neyle ilgili olduğunu söylemediniz... Jon'u buldunuz mu? O nerede?"

Endişe dolu ifadesi yerini öfkeye bırakıyordu. Kadın onları neredeyse bir spor salonuna dönüştürülebilecek kadar büyük bir salona götürdü.

"Korkakça kaçtığını biliyordum" dedi. "Beni ve çocukları yüzüstü bıraktı. Muhtemelen yanında bir de aptal sarışın vardır. Sıvışıp gitmesinden bu yana üç kadın –*üçü* birden– arayıp onunla ilişki yaşadıklarını söyledi. Dışarıda daha kaç kişi olduğunu siz düşünün."

Kadın onları büyük, beyaz bir kanepeye doğru yönlendirdi. Ruben oturdu ve beklediğinden birkaç santim daha fazla çöktüğünü hissetti — bulutların üzerine düşmek gibiydi.

"Josephine, değil mi?" dedi Mina da otururken.

"Evet. Özür dilerim. Ben Josephine Langseth" dedi kadın.

Kendi adlarını sormaya ya da onların kendilerini tanıtmalarına fırsat vermeden hızla konuşmaya devam etti. Ruben, Josephine Langseth'in sanki doğrudan bir Ralph Lauren reklamından çıkıp gelmiş gibi göründüğünü düşünmeden edemedi. Kusursuz bir at-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuyruğu yapılmış, parlak sarı saçlar. Muhtemelen servet değerinde bir kotun içine sokulmuş pahalı görünümlü beyaz bir gömlek. Altında da Simone Pérèle iç çamaşırı. Mutlaka. Bir an kendini, o atkuyruğunu sıkıca kavramış halde hayal etti. Ardından öfkeyle parlayan Amanda'yı düşündü ve sertçe yutkundu. Odaklanması gerekiyordu.

"Peki Jon nerede?" dedi Josephine, karşılarındaki kanepeye otururken. "Cayman Adaları'nda mı? Bahamalar'da mı? Dubai'de mi?" Tanrı aşkına, İsveç'le iade anlaşması olmayan ülkeler hangileri, onu bile bilmiyorum. Ama Dubai'yi severdi. Tatile sık sık oraya giderdik, Palm Adası'ndaki One & Only'de kalırdık. Şimdi de orada mı?"

Mina, Ruben'e bir bakış attı. Ardından konuşmaya başladı.

"Jon'un yerini tespit ettiğimiz doğru. Ama Dubai'de değil. Onun... naaşına ulaştık. Ne yazık ki size, eşinizin hayatını kaybettiğini bildirmek için buradayız."

Koca daire bütünüyle sessizliğe gömüldü. Duyulan tek ses, uzak bir odada birinin elektrikli süpürge çalıştırıyor olabileceğini düşündüren hafif bir uğultuydu. Josephine koltuğa çöktü ve bomboş bir bakışla pencereden dışarıya baktı. Ruben onun bakışlarını izledi. Caddenin iki yanında sıralanan karla kaplı ağaçların ötesinde, Oscarskyrkan Kilisesi seçilebiliyordu. Nedense, İsveç'in en büyük orglarından birine evsahipliği yaptığına dair tuhaf bir ayrıntı aklına geldi. İnsanın zihninde nelerin kaldığı gerçekten garipti.

"Ona karşı o kadar... o kadar öfkeliydim ki" dedi Josephine; sesi artık bambaşkaydı. "Beni resmen cehennemin ortasında tek başıma bıraktı. Üç çocukla baş başayım, kapımda icra memurları ile savcılar var,basın da yazı üstüne yazı döşenip onu ve arkadaşlarını en rezil dolandırıcılar gibi gösteriyor. Mahallede herkes bana bakıyor. Okuldaki diğer veliler benimle konuşmuyor bile. Bir de arayan o kadınlar... Ben... kaçıp gittiğini sanmıştım. Buna inanmıştım. Ve buna o kadar sinirlenmiştim ki! Ama onu hâlâ seviyorum..."

Josephine sessizce ağlamaya başladı.

Ruben pofuduk kanepede huzursuzca kıpırdandı. Aklındaki tüm cinsel düşünceler silinip gitmişti. Ağlayan kadınlar daima onun içini daraltırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Jon'un düşmanları var mıydı?" dedi Mina, ceketinin cebindeki paketten bir mendil çıkarırken.

"Milyarlarca kronun kaybolduğu bir düzenin tam merkezindeydi" dedi Josephine mendili alarak. "O yüzden elbette vardır. Ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Savcılığın ne düşündüğünden bağımsız olarak söylüyorum bunu. O, işe giderdi; ben de evle ve çocuklarla ilgilenirdim. Aramızda net bir görev paylaşımı vardı. İşinin nasıl gittiğini sorsam, her zaman 'iyi' derdi, konu da kapanırdı. Sizin yerinizde olsam onun ahbaplarıyla konuşurdum."

Gürültülü bir şekilde sümkürdükten sonra mendili sehpanın üzerine bıraktı.

"Ona zarar vermek istemiş olabilecek, bildiğiniz başka biri yok mu?" dedi Ruben dikkatle. "Mesela... hor görülmüş kadınlar?"

Josephine Langseth küçümserce burnundan soludu.

"Arayan kızlar yirmilerinin başındaydı ve Jon'un onların zekâsıyla ilgilendiği izlenimini vermiyorlardı" dedi. "Kocamı yeterince tanırım; içlerinden herhangi birinin kendisine fazla yaklaşmasına izin vereceğine inanmıyorum – hepsi geçici ilişkilerdi. Ama nereye varmaya çalışıyorsunuz? Jon nasıl ölmüş?"

"Mesele de bu zaten" dedi Ruben. "Bilmiyoruz. Ama öldürülmüş olma ihtimalini de göz ardı edemiyoruz."

Josephine irkildi, ardından yeniden ağlamaya başladı.

"Bunun sizin için sarsıcı olacağını biliyoruz" dedi Mina, bir mendil daha uzatarak. "Ama bizimle paylaşabileceğiniz her ayrıntı çok önemli. Aklınıza gelen başka bir şey var mı?"

Ruben, Mina'nın Josephine'e yeni bir mendil uzatırken masanın üzerindeki buruşturulmuş mendilden gözlerini neredeyse hiç ayıramadığını fark etti.

"Bilmiyorum" dedi Josephine burnunu bir kez daha silerken. "Kaybolmasından birkaç hafta önce tuhaf davranmaya başlamıştı. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama paranoyaklaşmış gibiydi... Sürekli perdelerin arkasında durup pencereden sokağı gözetliyordu. Geceleri sık sık ayaktaydı; sürekli dairede dolaşıp duruyordu. Dışarıdayken de sürekli arkasına bakıyordu. Ama..." Bir an durdu, sonra omuz silkti. "Bunların hepsi yaklaşan suçlamalarla ilgili ola-

bilir. En azından ben öyle düşünmüştüm. Gustaf hepsinin büyük bir baskı altında olduğunu söylemişti. Jon'un sadece medyadan uzak durmaya çalıştığını varsaymıştım."

"Gustaf?" dedi Ruben.

"Gustaf Brons. Jon'un iş arkadaşı. Ortaklardan biri. Yakın arkadaşız. Jon'un benden gizlediği bazı şeyleri anlatırdı, biz eskiden... Neyse, bunun bir önemi yok."

"Jon böyle değişince nasıl hissettiniz?" dedi Mina.

Josephine bakışlarını yere indirdi.

"Pek hoş değildi. Kaybolmasından önceki hafta sonu, aslında kendime biraz zaman ayırmak için bir tesise gitmiştim. Ellery Beach House'a. Takdir edersiniz ki şimdi inanılmaz bir vicdan azabı çekiyorum."

Josephine ikinci mendili de sehpanın üzerindekinin yanına bıraktı ve Ruben, Mina'nın bakışlarını aceleyle başka tarafa çevirdiğini gördü.

"Şimdi ne olacak?" dedi Josephine, bakışlarını ikisinin arasında gezdirerek.

Ruben boğazını temizledi.

"Her şey adli tabip tarafından gözden geçirilene kadar... Jon'u... bir süre daha elimizde tutacağız. Ardından naaşı size teslim edilecek ve gerekli düzenlemeleri yapabileceksiniz."

"Nerede bulundu?"

"Bir metro tünelinin içinde" dedi Mina.

Josephine şaşkınlıkla ona baktı.

"*Metro* tünelinde mi? Orada ne işi varmış? Jon hayatı boyunca hiç metroya binmedi ki."

Yüce Tanrım, diye düşündü Ruben. Bunlar nasıl insanlardı?

"Henüz fazla bir şey bilmiyoruz" dedi Mina. "Soruşturmanın gidişatını riske atmamak için bildiğimiz kadarını da açıklayamayız. Ama Jon'un bulunduğu ortaya çıktığında medyanın fazlaca ilgi göstereceği kesin. Size ne yapmanız gerektiğini söyleyemeyiz ancak mümkün olduğunca az konuşmanızı tavsiye ederiz."

"İnanın bana medya aylardır peşimizde. En son isteyeceğim şey onlarla konuşmak" dedi Josephine, suratsızca.

Onları kapıya kadar geçirdi ve vedalaşırken beklenmedik derecede kararlı bir şekilde ellerini sıktı.

Dar asansör altı kat boyunca tekleyip gıcırdayarak aşağıya inerken Mina ellerine dezenfektan sürdü, Ruben ise Josephine Langseth'in kalçalarının şeklini hatırlamaya çalıştı. Ama zihninde beliren tek görüntü, Jon'un sırıtan kafatasıydı.



14

"Güvenlik Servisi'ni korumanızı artırmaya ikna etmeniz şart" dedi Tor, kollarını kavuşturarak. "Anna Lindh'e ne olduğuna bir bakın. Veya Ing-Marie Wieselgren'e. Hatta yaz sonunda başınıza gelenleri düşünün; ucuz atlatmıştınız. Kamuoyu önlediğimiz diğer tüm olası saldırıların farkında bile değil. Ne zaman ne olacağı belli değil ve siz –Niklas Stockenberg– apaçık bir hedefsiniz. Korumalarınızı artırmalarını sağlarsanız hepimiz daha rahat uyuruz. Belki siz de. Gözlerinizin altındaki morluklar hiç hafif değil."

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini anlıyorum Tor" dedi Niklas, sinirle saçlarını geriye doğru tarayarak. "Ama katılmıyorum. Senin uygun bulduğun güvenlik seviyesi, insanın yaşamasını imkânsız kılıyor."

Tor, uykusuz kaldığı konusunda haklıydı. Masasının üzerinde duran, gereğinden fazla sayfadan oluşan bir rapora uzandı ve ipucunu alıp ortadan kaybolmasını umarak okur gibi yaptı. Ama Tor ince göndermeleri nadiren anlardı; bu sefer de anlamadı. Olduğu yerde çakılı kaldı.

"Yeniden düşünmen için yalvarıyorum" dedi Tor, kaşlarını çatarak. "Kendin için değilse bile Nathalie için."

"Evet, tabii" dedi Niklas. "Ergenlik çağındaki kızımın, gittiği her yerde, gizlenmek için pek de çaba harcamayan korumalar tarafından izlenmek isteyeceğine eminim. Sosyal hayatına çok katkısı olur. Tabii sosyal hayatı kaldıysa."

"Yeter ki hayatta kalsın" diye mırıldandı Tor, ceketinin yakasından hayali bir toz zerresini alırken. Özel hayatlarında asla bir araya gelmezlerdi ama Niklas, basın sözcüsünün nasıl bir gardırobu

olduğunu zihninde rahatlıkla canlandırabiliyordu: Yan yana dizilmiş, birbirinin aynısı takım elbiseler. Onların yanında bir sıra beyaz gömlek. Kravatlar da muhtemelen aynıydı; yalnızca Ulusal Gün'de taktığı, üzerinde minik İsveç bayrakları olan kravat hariç. Alt rafta ise parlak deriden yapılmış aynı model İtalyan mokasenlerden bir sıra vardı. Tor çeşitlilikten hoşlanan bir adam değildi. Buna karşılık, Niklas göreve geldiğinden beri yanında olan, sadık ve işini iyi yapan bir basın sözcüsüydü. Tek sorun, Tor'un ne zaman durması gerektiğini her zaman bilememesiydi.

"Kızımın sorumluluğunu alacak olan benim" dedi Niklas. "İlgini takdir ediyorum ama bu, dırdıra varmak üzere. Mevcut güvenlik düzeninden memnunum. Geçen yaz yaşananlar her gün olan şeyler değil. Tek istediğim, mümkün olduğunca sıradan bir hayat sürmek."

Bu bütünüyle doğru değildi. Asında hiç memnun değildi. En azından gelecek iki hafta boyunca, her an arkasında lazerli silah taşıyan on adam olmasını istiyordu. Ama bunun muhtemelen hiçbir fark yaratmayacağını da biliyordu. Kaç tane koruması olursa olsun saat geri saymaya devam edecekti.

Tor, "Peki, patron sensin ama ne düşündüğümü biliyorsun" diye homurdandı ve uzun adımlarla odadan çıktı.

Niklas bakışlarını masasının üzerindeki rapora çevirdi. Rapor bin sayfadan uzundu. Odaklanamıyordu. Nabzı hızlanmıştı. Mina bir önceki yemeğin ardından eve gittikten sonra, gecenin ilerleyen saatlerine kadar bir bardak romla oyalanarak ayakta kalmıştı. Birkaç kez Nathalie'yi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek zorunda kalmıştı; oysa gerçek şuydu ki rüya görmekten korktuğu için yatağa girmeye cesaret edememişti ve içi hiç rahat değildi. Gerçi uyumaktan korkmasına gerek kalmamıştı. En sonunda yatağa uzandığında gözünü bile kırpmamıştı.

Bu sabah yaptığı ilk şey, numarayı bir kez daha aramak olmuştu. Mesaj aynıydı. Tek fark, artık on dört gün değil, on üç gün kaldığını söylemesiydi.

Tor, Niklas'ın gözlerinin altındaki torbalara dair bir yorum yapmıştı ama mesele bundan ibaret değildi. Niklas ayağa kalkacak hali

olup olmadığını bile bilmiyordu. Güçsüzlük duygusu yakasına yapışmıştı. Kâğıt yığınını kenara itti, eskitilmiş sert ağaçtan yapılmış deri döşemeli sandalyesini masadan geriye itti ve uzun bacaklarını uzattı.

Kartvizit sanki ceketinin cebini yakıyordu. Çok saçmaydı. Her şey bütünüyle saçmalıktı. Kendini kötü bir aksiyon filminde ya da üçüncü sınıf bir gerilim romanındaymış gibi hissediyordu. Böyle şeyler olmazdı. En azından gerçek hayatta. Ama yine de tetikte olmak zorundaydı. Aslında bunu daha en baştan bilmeliydi. Bu onun tercihiydi. Hayatını yeni şartlarla sürdürme tercihi. Ve bunun beraberinde getirdiği ayrıcalıkları da kabul etmişti. Onu devletin eni tepesine taşıyan ayrıcalıkları.

Kartviziti cebinden çıkarıp üzerindeki sembolü inceledi. Ardından kartı ön yüzü aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koydu.. Duvarları çevreleyen portrelerden, ataları sertçe ona bakıyordu.. Acaba onlar da bazen sonucunu bilmeden seçimler yapmış mıydı? Ahlaken savunulması güç seçimler... Ve bunun bedelini ödemek zorunda kalmışlar mıydı? Büyük olasılıkla, öyle ya da böyle.

Niklas Stockenberg'in bildiği tek şey, orada oturup bekleyemeyeceğiydi. Bir şey yapması gerekiyordu. Herhangi bir şey. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Ve en acil meseleden başlaması mantıklıydı.

Telefonunu çıkardı ama nabzı hâlâ hızla atıyordu; nefesinin yeniden normale döndüğünden emin olana kadar kendini birkaç kez derin nefes almaya zorladı. İnsanları boş yere telaşlandırmanın âlemi yoktu. Ardından eski karısını aradı.

15

Vincent market alışverişine çıkmıştı. Eve dönüp kapıyı açınca salondan kendi sesinin geldiğini duydu. İçeri girmeden önce ayakkabılarındaki karı sertçe silkeledi; ayakkabılarını çıkardı, montunu astı ve alışveriş poşetlerini mutfağa taşıdı. Ses hâlâ devam ediyordu. Salona girdiğinde nedenini anladı. Benjamin ile Rebecka kanepedeydi; televizyonda ise sahnede Vincent vardı. Sıradaki numarasına yardım etmesi için seyirciler arasından sarışın bir kadını sahneye çıkarmıştı.

"Senden, senin için özel olan bir sayı düşünmeni istiyorum" dedi TV'deki Vincent kadına, eline bir not defteriyle kalem uzatırken. "Sayıyı yaz ama defteri kendine yakın tut; kimse ne yazdığını görmesin. Özellikle de ben."

Vincent yüzünü buruşturdu. Polisle olan bağlantısı kamuoyuna yansıdığından beri, gösterilerini Viaplay platformuna koymaya başlamışlardı. Benjamin ile Rebecka onun ilk gösterisini izliyorlardı.

"Bunu neden izliyorsunuz?" dedi. "Hem senin okulda olman gerekmiyor mu genç hanım?"

"Seni sinir etmek için" dedi Rebecka gözlerini ekrandan ayırmadan. "Neden sahneye hep kadınları çıkarıyorsun? Bu oldukça cinsiyetçi görünüyor. Ayrıca bugün benim Noel tatilimin ilk günü. Aston'unki de iki gün sonra başlıyor. Bilgin olsun."

"Her zaman öyle yapmıyorum" dedi Vincent kendini savunarak. "Yani sahneye hep kadınları çıkarmıyorum. Ama bazı numaralar kadınlarla daha iyi yapılıyor, bazıları da erkeklerle. Duygularla ilgili olanlarda kadınlar genellikle sahnede daha iyi duruyorlar. Birçok erkeğe kıyasla ne hissettiklerini göstermeye daha hazırlar."

"Baba! Hadi ama!"

Rebecka dehşete düşmüş gibi bakıyordu.

Vincent omuz silkti. Belki de bu en modern bakış açısı değildi ama sahnede çoğu zaman hâlâ geçerli olduğunu düşünüyordu.

TV'deki Vincent, kadını yaklaşık bir dakika boyunca dikkatle süzdü. Ardından bir yazı tahtası çıkardı ve üzerine, dört satırda dörder sayı olacak şekilde on altı sayı yazdı.

Aha! *O* numara. Bunu tamamen unutmuştu.

"Bu pek duygusal görünmüyor" dedi Rebecka. "Kapanış numaranın resmen bir matematik ödevi olmasına inanamıyorum."

"Bu bir sihirli kare" dedi Vincent. "MÖ 190 civarında Çin'de ortaya çıkan eski bir matematik problemi. O zamanlar tabii üçe üçlük karelerle yapıyorlarmış. Benim gösteride yaptığım çok daha karmaşık. İnsanlığın bu versiyonu bulması için yaklaşık sekiz yüz yıl daha geçmesi gerekmiş. O da Hindistan'da ortaya çıkmış."

"Şimdi de tarih dersine başladık" dedi Rebecka iç çekerek. "Duydun mu bilmiyorum ama Noel'de okulum kapalı."

"Aslında daha önce bir sihirli kare görmüştünüz" dedi Vincent, bir şey hatırlamış gibi. "Bir saniye, gidip şu Barcelona albümünü getireyim!"

Vincent, Rebecka'nın haklı olduğunu biliyordu ama birkaç yıl önce ailecek gittiklerinde Barcelona'yı çok sevmişti. En azından bunu takdir edebilirdi. Vincent raftaki albümleri karıştırdı. Gezi fotoğraflarını yalnızca bilgisayarda tutmaktansa, basılı fotoğraf albümleri olmasını tercih ediyordu. Bunun bir nedeni, sayfaları çevirmesinin daha keyifli olmasıydı; oysa insan bilgisayarındaki elli bin fotoğraf arasında asla aradığını bulamazdı.

"İşte bu!" dedi, doğru albümü raftan çekip alırken.

Rebecka ile Benjamin'in arasına, kanepeye oturdu ve Gaudí'nin etkileyici Sagrada Família'sına ait fotoğraflara gelene kadar sayfaları çevirdi. Göz ucuyla çocukların ikisinin de merakla baktığını gördü. Biliyordu.

"Bakın" dedi bir fotoğrafı işaret ederek. "Bunu, cephenin pek çok süslemesini yapan heykeltıraş Subirachs yapmış. Buna Çile Cephesi diyorlar."

Fotoğraf, ayrıntıların yakın plan bir görüntüsüydü. Duvara, dörde dörtlük bir kare düzeni içinde kazınmış on altı sayı vardı.

"Her satırı toplarsanız, hepsinin otuz üç ettiğini görürsünüz" dedi Vincent. "Sütunlar halinde topladığınızda da sonuç yine otuz üçtür. Çaprazlamasına dört sayıyı topladığınızda da öyle. Köşelerdeki dört sayıyı topladığınızda da. Hatta bu sayıların toplamının otuz üç ettiği tam üç yüz on farklı kombinasyon var. Ki bu da elbette, İsa'nın öldüğündeki yaşını verir. En azından birçok Hıristiyana göre."

Benjamin parmağını fotoğrafın üzerinde gezdirdi. Sessizce sayıyor gibiydi.

"Bu gerçekten çok havalı" dedi başıyla onaylayarak.

Vincent da tatminkâr bir biçimde başıyla onayladı. Bu *gerçekten* de havalıydı. Ve bunu oluşturmak inanılmaz bir matematiksel başarıydı. Kendi parmağını da fotoğrafın üzerine koydu.

"Bu da yetmezmiş gibi, bu sayı tablosu gizli bir mesaj da barındırıyor" dedi. "Sayıların neredeyse tamamı yalnızca bir kez geçiyor ama hangilerinin tekrarlandığına bir bak. On ve on dört iki kez kullanılmış. Toplamları kırk sekiz ediyor. Eski Latin alfabesinde bu, INRI harflerinin sıra değerlerinin toplamına karşılık geliyor."

Rebecka ona değerbilmez bir şekilde baktı.

"INRI, *Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum*'un kısaltmasıdır" dedi. "Yani 'Nasıralı İsa, Yahudilerin Kralı'. Pontius Pilatus'un çarmıhın üzerine kazıttığı ifade."

Vincent manalı manalı kaşlarını oynattı.

"Aman Tanrım" dedi Rebecka, yüzünü ellerinin arasına gömerek. "Her yerde mentalistler var!"

Televizyonda ise Vincent, kendi oluşturduğu tabloda yazdığı on altı sayının, hangi yönden toplanırsa toplansın on beş ettiğini yeni göstermişti.

"Bu sayılar bana yalnızca senin varlığın aracılığıyla geldi" dedi TV'deki Vincent, sahnede yanında duran kadına. "Ne yaparsam yapayım, beni hep on beşe geri götürüyorlar. Tuhaf. Özellikle neden on beş olduğunu hiç bilmiyorum. Senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Kadın ağlamak üzereydi.

"Hayat arkadaşım ile evli olduğum süre bu" dedi şaşkınlıkla "Bugün evlilik yıldönümümüz."

Not defterini çevirdi. Üzerine kırmızı kalemle, kocaman on be yazmıştı. Yanına küçük bir kalp de çizmişti.

Rebecka güldü.

"Tamam, bunu nasıl yaptığını hiç bilmiyorum" dedi. "Ama bi şeyi değiştirmiyor. Hâlâ matematik ödevi. Dünyanın en inek babas olmalısın. Neyse, aldıklarını yerleştirmen gerekmiyor muydu?"

"Benjamin, biraz yardım et lütfen!" dedi Vincent, önce albümü sonra televizyondaki kendisini işaret ederek. "Gerçekten havalı değil mi?"

"Üzgünüm baba" dedi Benjamin. "Rebecka haklı."

"Hiç geri adım atmıyorsunuz" dedi Vincent iç çekerek ve albümü rafa geri koymak için ayağa kalktı.

Ama en azından Benjamin'in bunun aptalca olduğunu düşünüyormuş gibi yaptığını biliyordu. Büyük oğlu, yalnızca Vincent'ın örüntüleri görme ve karmaşık yapıları ete kemiğe büründürme yeteneğini miras almakla kalmamış, bazı açılardan onu aşmıştı bile.

Vincent mutfağa dönüp aldıklarını yerleştirirken, televizyondaki kadının sözleri zihninde yankılanıp duruyordu. *Hayat arkadaşım* Böyle ifadelerden nefret ederdi. *Ruh eşi* de ondan farksızdı. Bu tür kavramlar, ilişkilere bütünüyle mantıksız beklentiler yüklüyordu Böyle kelimelerin gerçeklikle zerre kadar ilgisi yoktu. Ama ya doğrularsa? Ya gerçekten ruh eşi diye bir şey varsa? O zaman her şey daha da zorlaşırdı. Çünkü bu, onun ruh eşinin Mina olduğu anlamına geliyordu. Ve bu da hayatını daha da karmaşık hale getiriyordu. Mina'nın mesajına nasıl cevap vereceğini hâlâ bilmiyordu.

16

Christer masanın altında bacaklarını uzatınca Bosse hoşnutsuzlukla doğruldu. Kendini suçlu hisseden sahibi vazgeçti ve ayaklarını eski yerine çekti; Bosse de yeniden onların üzerine uzanabildi. Christer, DurTvå veri tabanına giriş yaptı ve kayboluşuyla ilgili neler bulabileceğini görmek için Jon Langseth'in adını yazdı. Mina'nın bu vakayla bu kadar hızlı bir bağlantı kurması zekiceydi. Böyle kurbanların kimliğini tespit etmek genellikle uzun sürerdi; oysa Mina hemen olası bir isim sağlayabildiği için Milda, Langseth'in diş hekiminden diş röntgenlerinin kopyalarını istemiş ve yirmi dört saat içinde eşleşme sağlanmıştı. Şimdi geriye en zorlu kısım kalmıştı: Finansçının öldürülüp öldürülmediğini ve eğer öyleyse neden öldürüldüğünü ortaya çıkarmak. Ve kimin tarafından.

Christer ekrandakileri okumak için gözlerini kıstı. Lasse ona sürekli gözlük takması gerektiğini söylüyordu ama Christer şimdiye kadar inat etmişti. Kendini aşırı beğendiğinden falan değil; doğanın ona en başından beri Adonis'e yakışır bir görünüm bahşetmediğini kabullendiğinden beri o defteri çoktan kapatmıştı. Hayır, mesele şuydu: Zamanın hızla geçtiğine dair her işaret, her şeyin bir sona doğru gittiğini acı bir biçimde hatırlatıyordu. Ve Christer Bengtsson, hayatında ilk kez ölümden korkuyordu çünkü hayatında ilk kez mutluydu. Bu yabancı bir duyguydu, hatta ürkütücüydü. Ama en korkutucusu, artık kaybedebileceği büyük bir şeyin olmasıydı. Lasse'yle bir gelecek kurmaya karar vermek, cesaretinin her bir zerresini istemişti çünkü bu, kim olduğunu gerçekten ortaya koyması anlamına geliyordu. Risk o zaman da yüksekti, şimdi de öyleydi.

Bu yüzden gözlük takmayacaktı.

Açık ofisin arka köşesine doğru öfkeyle baktı. Sersemin tekinin seçtiği Noel şarkıları bir hoparlörden bangır bangır çalıyordu. Normalde açık ofiste bu kadar yüksek sesle müzik açılmasına izin verilmezdi ama Noel yaklaşırken sanki polis merkezindeki herkes teslim olmuştu. Nereye dönse Noel neşesi vardı. Ama Noel müziğini seveceği kadar mutlu olacağı gün asla gelmeyecekti. *Bu* şarkılardan nefret ediyordu. En kötüsü de insanların bunları ekim ayında çalmaya başlamasıydı.

Bosse, ayaklarının üzerinde sıcak ve ağır bir battaniye gibi yatarken Christer ekrana odaklanmaya ve Noel müziğinden ibaret bu cehennemi zihninden silmeye çalıştı. Gözlerini daha da kısarak baktı, harfleri olabildiğince netleştirmeye uğraştı ve Jon Langseth'in kayboluşuna dair ellerindeki bilgileri ağır ağır okudu. Ardından tarayıcısını açıp basında çıkan haberleri arattı. Çok sayıda haber vardı. Medyanın ilgisi büyüktü, spekülasyonların ise sınırı yoktu. Çoğu kişi Jon'un kendi isteğiyle ortadan kaybolduğunu ve büyük ihtimalle yurtdışı hesaplarında saklı bir servete erişimi olan sıcak bir adada bir yerlerde olduğunu varsaymıştı. Koşullar göz önüne alındığında bu çok da mantıksız bir tahmin sayılmazdı ancak tamamen yanlış olduğu ortaya çıkmıştı.

Jon'un kaybolmasından önce, Confido skandalı manşetlerdeydi. Bir grup şehirli düzenbaz, yaşlıların birikimlerini kurnazca ve bilinçli olarak cebe indirmişti; elbette bu durum insanları derinden sarsmıştı. Kurucular Lidingö'deki malikânelerde, Östermalm'daki şık dairelerde sefahat sürüyor; şampanya, hızlı arabalar, pahalı takımlar ve kol saatleriyle, St. Moritz, Ibiza, Dubai ve Maldivler'e yapılan seyahatlerle hayatın tadını çıkarıyordu. Üstelik imkânları daha kısıtlı olanların imkânlarını sömürerek. Ceza davası açılması ve kamuoyu mahkemesinin başlamasıyla her şey bir anda sona ermişti. Christer, Jon'un kayboluşundan önce bu haberleri yakından takip etmişti; onu böyle aşağılık heriflerin hak ettiklerini bulduğunu görmek kadar tatmin eden pek az şey vardı.

Jon'un kaybolduğu, 10 Ağustos sabahı karısı tarafından bildirilmişti. Bir önceki gece neden kayıp başvurusunda bulunmadığı so-

rulduğunda, Jon'un sık sık dışarıda misafir ağırladığını ve kendisi yatmaya gittikten sonra eve döndüğünü söylemişti. Buna karşılık, sabahları genellikle evde olurdu. O sabah Jon'un evde olmadığını fark edince sekreterini aramış, sekreter de onun bir önceki gün ofise gelmediğini söylemişti. Bunun üzerine bir terslik olduğunu anlamıştı.

Polis Jon'u aramaya başladığında ortalık karışmıştı. Jon'un karısı, meslektaşları ve nereye gitmiş olabileceğine dair en ufak bir fikri olabilecek herkesle yapılan görüşmeleri içeren bir dosya vardı. Ancak ortaya çıkan tek şey, Jon'un sabah ofise gitmek üzere evden çıktıktan sonra onu bir daha kimsenin görmemiş olduğuydu. Çaba gösterilmişti; polisin çalışmasına laf edilemezdi. Ne var ki Christer'a göre, belki de kimse fazladan bir adım atmamıştı çünkü herkes Jon'un ülkeyi terk ettiğine ve sağlığı yerinde, sefa içinde bir hayat sürdüğüne inanmıştı.

Hoparlörden yükselen bir sonraki Noel şarkısı, *Feliz Navidad*[10] oldu. İğrençti. Büsbütün mide bulandırıcıydı.

Annesi Noel'e âdeta takıntılıydı, bu yüzden çocukluğunda fazlasıyla Noel neşesine maruz kalmıştı. Kutlama sezonu ufukta göründüğünde neden tüylerinin diken diken olmaya başladığını anlamak için psikoloğa gitmeye gerek yoktu. Ne yazık ki evine bir Noel fanatiğini de kabul etmişti. Lasse, kasım ortasında süsleri asmaya başlamak istemişti ve bu da bir uzlaşmayla sonuçlanmıştı: Noel müziğine akşamları ve hafta sonları izin vardı ama 15 Aralık'tan önce değil. Şimdi bu ıstıraba hem evde hem de işte katlanmak zorundaydı.

Birkaç saatin ve sayısız Noel şarkısının ardından, Christer rahatsız ofis sandalyesinde gerindi. Dosyalarda Jon Langseth hakkında okunabilecek ne varsa okumuş, çevrimiçi ortamda vakayla ilgili bulabildiği her şeyi taramıştı ama işe başladığı andan daha fazla bir şey öğrenmiş değildi. Hiçbir şey öne çıkmıyordu, çözülecek bir gizem yoktu. Gerçekten de Jon, dairesinden çıktıktan sonra buhar

10. (İsp.) Mutlu Noeller. (ç.n.)

olup uçmuş gibiydi. Ta ki kemikleri yaklaşık dört ay sonra metro tünelinde bulunana kadar.

Christer kaşlarını çattı. Arama yapılırken ele alınabilecek sayısız farklı yaklaşım vardı. Yaş, meslek, sosyal çevre, coğrafya, cinsiyet, arkadaşlar, aile. Veri tabanında depolanmış bilgi yığınının içinde, yalnızca tek bir küçük ayrıntının bir bağlantıyı ele verebileceği binlerce olası ilişki bulunuyordu. Parmaklarının ucundaki bu devasa arşivin içinden ayrıntıları çekip çıkarmak onun güçlü yanıydı. Karşısındaki ekranda sayfalar peş peşe akıp gidiyordu.

Jon Langseth'in kayboluşu ele alındığında, onu çok farklı türden bir mağdur haline getiren pek çok şey vardı. Gerçi artık, öldürülmüş olduğu varsayımı da buna eklenmişti. Uzun bir sabıka kaydı yoktu; uyuşturucuyla, çetelerle, insan kaçakçılığıyla ya da hırsızlıkla herhangi bir bağlantısı da bulunmuyordu. Ya da birinin ölü bulunduğu vakalarda genellikle ortaya çıkan başka herhangi bir şeyle. Öldürülen insanların büyük bir kısmının, çoğu zaman ölümlerine yol açtığı düşünülebilecek riskli faaliyetlerle açık bir bağlantısı olurdu ki bu pek de sürpriz sayılamayacak bir durumdu. Elbette bu, başlarına gelenlerden yalnızca kendilerinin sorumlu olduğu anlamına gelmiyordu; Christer'ın aklındaki bu değildi. Ama bir polis dedektifinin gözünden bakıldığında, birinin nasıl olup da o noktaya geldiğini anlamak çoğu zaman pek de zor olmazdı.

Kuşkusuz, Jon Langseth hakkında bir cezai soruşturma yürütülüyordu. Ancak mali suçlar nadiren ölümcül şiddete yol açardı; hele toplumun bu kesiminde hiç. Bunlar genellikle şiddete başvuran insanlar değildi. Bilgisayar ekranlarının sağladığı anonimlik ve güvenliğin ardına saklanarak insanları soymaya alışkın kimselerdi. Üzerlerinde iyi dikilmiş takımlar, ayaklarında İtalyan malı deri ayakkabılar olurdu. Zaten silaha erişimi olan insanlar da değillerdi. Onların silahı beyinleriydi; bir Magnum'a ya da bir Luger'e ihtiyaçları yoktu.

Tabii Jon Langseth, parasını cebe indirdiği öfkeli bir emekli tarafından gebertilmediyse. Christer kıs kıs güldü. Cinayet elbette gülünecek bir şey değildi. Ama bu, bir tür şiirsel adalet olurdu.

Açık ofiste "Noel jambonumuz kaçtı"[11] lafı yankılandı ve Christer kendi kendine kıkırdamaya başladı. Werner & Werner; diğer adlarıyla Sven Melander ve Åke Cato. İşte buna gerçekten sağlam mizah denirdi. Şimdilerde çocukların telefonlarına bakıp güldüğü, insanı yere kapaklanmaya zorlayan türden bir mizah değildi bu. Christer'a göre mizah, insanın zekâsının bir göstergesiydi ama günümüzde bu sanki kaybedilmiş bir davaydı.

İçini çekip bir kez daha gerindi. O veri tabanının bir yerlerinde onları ilerletecek bir şey mutlaka vardı. Her zaman olurdu. Tek gereken sabırdı ve Christer'da ondan fazlasıyla vardı.



11. Sven Melander ve Åke Cato tarafından yapılan bir skeçte seslendirilen bir şarkı repliğine göndermedir. (ç.n.)

17

Mina ne yaptığının pek de farkında olmadan arabayı kilitledi. Zihni tamamen az önce bitirdiği telefon konuşmasıyla meşguldü. Bunun gerçekten yaşandığına hâlâ inanmakta zorlanıyordu. Niklas onu aramıştı. Hem de işteyken. Son zamanlarda kızıyla ve eski eşiyle onların evinde daha sık vakit geçirdiği doğruydu ama mesele de tam olarak buydu. Orası onların eviydi. Ve şimdi Niklas, Nathalie'nin bir süreliğine onun yanında kalıp kalamayacağını sormuştu.

Mina buna hiç hazırlıklı değildi; içinden net bir hayır demek gelmişti. Ama Niklas sadece sormamış, ona âdeta *yalvarmıştı*. Bunu hiç yapmazdı. Tekrar görüşmeye başlamış olsalar da Niklas bugüne kadar Nathalie'nin asıl ebeveyninin kendisi olduğunu ve onun evinin de kendi yanı olduğunu açıkça belirtmişti. Ama bazı şeyler değişirdi, Mina bunu son zamanlarda öğrenmişti. Onun tüm hayatı değişmişti. Ve o an hayır diyememişti, sonuçta Nathalie artık yanında kalacaktı. Görünüşe bakılırsa iki saat içinde gelecekti. Mina telaşla evine yöneldi.

Dairesine çıktı ve kapının kilidini açtı. Önce temizlik yapmaya zaman ayırmalıydı. Aslında buna gerek yoktu; mantıklı olarak düşündüğünde, dairenin sabah evden çıktığındaki kadar hijyenik olduğunu biliyordu. Ama duyguları ona aksini söylüyordu. Üstelik daire bir misafir için hazır sayılabilirdi belki ama aynı şey kendisi için geçerli değildi.

Ayakkabılarını çıkardı, paspasın üzerinde bıraktı ve dairede gezinmeye başladı. Oturup sakince beklemek varken daha fazla toz kaldırdığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Bedeni bir türlü huzur bulamıyordu. Dairesi onun kalesiydi, sığınağıydı; Vin-

cent gelene kadar da yalnızca ona aitti. Şimdi ise kızı orada *yaşayacaktı*. Sanki Mina tam olarak nasıl olduğunu anlamadan hendek üzerindeki asma köprü indirilmişti.

Asıl soru, Nathalie'nin nerede uyuyacağıydı. Mantıklı görünen tek seçenek çalışma odasıydı ama orası her zamanki gibi temizlik malzemeleriyle, ucuz külot ve atletlerden oluşan çoklu paketlerle, tek kullanımlık eldivenlerle ve el dezenfektanı kutularıyla doluydu. Nathalie'yi oraya sokarsa, kızının bir daha geri dönmeye cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi. Mina'nın tüm bunları koyacak başka bir yer bulması gerekiyordu ama şu anda bunun için vakit yoktu.

Eldivenlerini taktı, bir kovayı ılık su ve sıvı deterjanla doldurdu, bir mikrofiber bez kaptı ve duvarlar dahil olmak üzere daireдeki her yüzeyin tozunu almaya başladı. İşini bitirdiğinde elektrik süpürgesini çıkardı ve daireyi bir de onunla baştan sona süpürdü. Ardından, süpürge yeniden toz kaldırmış olabilir diye, yüzeyleri bir kez daha sildi.

Nathalie'nin gelmesine bir saat kalmıştı.

Temizlik Mina'yı biraz terletmişti, bu da duş almaktan başka seçeneği olmadığı anlamına geliyordu. Tüm vücuduna, yeni açılmış bir kutu arındırıcı vücut kremi kullanmaya özellikle özen gösterdi. Sıcak su, üzerine sinen tüm tozu muhtemelen zaten alıp götürüyordu ama ter ve ölü deri neredeyse daha da iğrençti. Krem, artık işlevini yitirmiş tüm deri hücrelerini temizlemeyi vaat ediyordu.

İnsan bedeninin saat başı otuz ila kırk bin arasında ölü deri hücresi döktüğünü biliyordu. Bu da yaklaşık 0,09 gram ediyordu. *Saat başı*. Bir gün boyunca vücudu yaklaşık iki gram deri döküyordu. Her gün. Yıl boyunca. Sırf bunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. Kremi bacağına daha sert bastırarak sürdü. Ürünün içindeki küçük tanecikler derisini son derece hoş bir şekilde aşındırıyordu.

Bu düşünceyi kafasından atmayı başaramadı ve ne kadar temizlik yaparsa yapsın sürekli yenilenen, görünmez deri döküntüleriyle kaplı evini gözünde canlandırdı. Salonda, yalnızca deri döküntülerinden oluşan, kendisinin bire bir kopyası büyüklüğünde bir şeyin ortaya çıkması ne kadar sürerdi? Kafasının içinde hesaplamaya

başladı. Bir yılda döktüğü miktar... Aman Tanrım. Neredeyse sekiz yüz gram. Bir kilogramdan biraz az. Sadece ölü deriden oluşan bir yığın.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve duşta dizlerinin ve ellerinin üzerine çökerek, temiz, parlak gidere doğru eğildi.

Neyse ki daha ileri gitmedi. Buna ayıracak vakti yoktu. Nathalie her an gelebilirdi. Mina acele ederse, tüm vücuduna bir kat daha arındırıcı krem sürmeye zamanı olacaktı.

18

Peter Kronlund yaklaşık iki haftadır Kronoberg Tutukevi'ndeydi, bu da polis merkezinin hemen yanı başında olduğu anlamına geliyordu. Julia, cezaevine girebilmek için yapılması gereken her şeyi tamamladığından emin olmak üzere zihnindeki kontrol listesini hızla gözden geçirdi. Onaylı bir ziyaretçi izni vardı, önceden aramıştı ve kimliğini de yanında getirmişti. Her şey yolundaydı.

Uzaktan Adam'ın yaklaştığını gördü. Julia ofisten doğruca gelmiş, dışarıdaki kısa yürüyüş için yalnızca bir hırka giymişti; Adam ise Canada Goose marka kaz tüyü montuna bürünmüş, bere ve eldivenlerini takmıştı. Dışarıda hava sıfırın çok altındaydı. Julia montunu almadığına pişman oldu, dışarıda geçirdiği bu kısa süre içinde bile soğuk içine işlemişti. Ama birazdan yeniden içeri, sıcak bir ortama gireceklerdi.

"Selam, umarım çok beklememişsindir" dedi Adam nefes nefese, ona sarılırken.

Julia buna biraz beceriksizce karşılık verdi; Adam'ın elini kalçasında, nefesini de kulağının dibinde hissediyordu. Kendini sıyırdı ve Adam'la göz göze gelmekten kaçındı. Hayat zaten fazlasıyla karmaşıktı, Noel'in yaklaşması ise işleri kat kat zorlaştırıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Ama ofiste geç saatte yapılan bir buluşma, kutudan çıkan ucuz beyaz şaraptan biraz fazla içilmesi, Julia'nın ona duyduğu çekime yenilmesi için yeterli olmuştu. Julia içeri girip yolu gösterirken, Adam'ın delici bakışlarını sırtında hissetti.

"İlk defa adalet sisteminin ağırdan almasına seviniyorum" dedi Julia. "Peter Kronlund derhal tutuklansaydı, şimdiye kadar çoktan serbest bırakılırdı ve ona ulaşamazdık."

Tutukevinin girişi steril ve ürkütücüydü. Güvenlik önlemleri çok sıkıydı. Tesis polis tarafından işletilmiyordu, Ceza ve Denetimli Serbestlik Kurumu'nun sorumluluğundaydı ve onları karşılayan kadın, infaz memuru üniforması giyiyordu.

"Kimlikleriniz?"

Adam ve Julia polis kimliklerini uzattılar ve titizlikle kayıtları yapıldı.

"Peter Kronlund?"

Julia başıyla onayladı.

"Evet, önceden arayıp randevu almıştık."

Kadın cevap vermedi, bunun yerine mavi bir plastik kutu uzatıp, istekte bulunur gibi ayakkabılarını işaret etti. Julia da Adam da tutukevine daha önce defalarca girmişlerdi ve prosedürü biliyorlardı. Tek tek, ayakkabılarındaki karı olabildiğince silkeledikten sonra onları X-ray cihazından geçirmek üzere kutuya koydular. Tüm kişisel eşyalarını da ayrı bir kutuya bırakmaları gerekiyordu. Julia, alyansını çıkarması gerekip gerekmediğinden emin değildi ama işi sağlama almak için parmağından çıkarıp kutuya koydu. Çıkarırken Adam'a bakmaya cesaret edemedi.

Sonra metal dedektörden geçtiler.

Ardından son aşamaya gelindi. Büyük bir Alman kurdu, dili dışarıda, hafif hafif soluyarak sabırla bekliyordu; verilen komuta anında karşılık verdi.

"Lissy, ara."

Köpek, onları koklamak için hevesle hemen Julia'ya ve Adam'a doğru koştu ancak uyuşturucuya dair herhangi bir işaret vermedi. İçeri girebilirlerdi.

Renkli duvarları olan bir görüşme odasına alındılar.

"Diğerlerinin hepsi dolu, o yüzden sizi aile odasına aldık" dedi infaz memuru, duvarlardan birindeki boyalı hayvanları işaret ederek. "Tuvalet şurada. Kahve ister misiniz?"

İkisi de başlarıyla onayladılar ve Peter'i beklemek için oturdular. On üç gündür oradaydı, bu da savcının tutukluluğun uzatılmasına karar vermesi için yalnızca bir gün kaldığı anlamına geliyordu.

Confido'nun çoğunluk hissedarı ve yönetim kurulu başkanı Peter Kronlund odaya girince ikisi de ayağa kalktı. Peter bitkin ve yıpranmış görünüyordu; gazetelerdeki fotoğraflarda bir davette şampanya kadehini tutarken veya Ibiza ya da Marbella'daki bir partide gösterişli yazlık kıyafetler içinde görülen adamla uzaktan yakından alakası yoktu. Saçları yağlı ve yıkanmamıştı, teni soluk ve sararmıştı, üzerinden hafif bir ter kokusu yayılıyordu. Julia, tutuklu bulunan herkesin duş ve temizlik malzemelerine erişimi olduğunu biliyordu ama hücreye kapatılmanın yarattığı şokun, mahkûmun kişisel hijyene dair her türlü ilgisini yitirmesine yol açması hiç de nadir değildi.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok. Avukatımla konuşmanız gerekecek. Yarın buradan çıkmış olurum" dedi Peter, yeni gelen kahve fincanına açgözlülükle uzanarak.

"Biz davanızla ilgili konuşmaya gelmedik" dedi Adam soğukkanlılıkla. "Jon Langseth hakkında konuşmak istiyoruz."

"Jon..."

Peter başını salladı ve kahveden bir yudum aldı ama içemeyecek kadar sıcak olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. Julia, kendi fincanındaki kahveye usulca üfledi.

"Şey" dedi Peter kederli bir şekilde, "Jon en zekimizdi. Büyük ihtimalle şu anda bir yerlerde, elinde bir cin tonik, diğer kolunda sarışın bir kadınla çok ama çok uzaklardadır. Ben ise burada çakılıp kaldım."

Peter ellerini yağlı saçlarında gezdirdi. Julia, Adam'la hızlıca bakıştı. Jon'la ilgili haberin Peter'e ulaşıp ulaşmadığını bilmiyorlardı ama onun hâlâ haberi olmadığını umuyorlardı. İlk anda verilen gelişigüzel tepki her zaman çok değerliydi.

Julia hızla bir karar verdi. Peter'in, meslektaşının kalıntılarının bulunduğunu bilmesini istemiyordu, en azından şimdilik. Adam'a uyarı niteliğinde bir bakış fırlattı, Adam da onun ne düşündüğünü tam olarak anlamış gibiydi.

"Jon'un ülkeden kaçtığını düşünmenize sebep olan nedir?" dedi Julia.

Peter omuz silkti.

"Neden kaçmasın ki? Bu kesinlikle yapılacak en mantıklı şey. Öyle değil mi? Nerede olduğuma bakın. Kahrolası hapisteyim."

Peter ellerini dramatik bir şekilde iki yana açtı.

"Ama siz masumsunuz, değil mi?" dedi Adam.

Julia, Adam'ın sesine alaycı bir tınının sızdığını fark etti. Peter üst dudağını kıvırdı.

"Evet. Masumum. Ama bu lanet ülkede bunun kimsenin umurunda olacağını sanmıyorum. İsveç'te para kazanmak ayıp sayılıyor. Herkesin dokuzdan beşe kadar çalışan biri olması gerekiyor. Herkesin eşit derecede yoksul olması gerekiyor. Södertälje'de büyürken kimse ne yaptığımı umursamazdı. O zamanlar herkesle aynıydım. Ama şimdi durum farklı. Şimdi param var, başarılıyım diye... Sırtlanlar ortaya çıkıyor. Refah devleti savunucularına ve vasatlık hayallerine lanet olsun. Kimsenin sivrilmesine izin yok. İşte şimdi bunun bedelini ödemeye zorlanıyorum. Jon da bunu anlayacak kadar zekiydi, o yüzden buradan defolup gitti."

"Kesin olarak ne olduğunu biliyor musunuz?" dedi Adam. "Jon ortadan kaybolmadan önce bir şey söyledi mi? Yurtdışına gideceğinden söz etti mi?"

"Hayır, sanırım söz etmedi" dedi Peter, bir kez daha kahvesini yudumlamaya çalışarak. "Ama bir şeyler karıştırıyordu."

"Neden böyle diyorsunuz?"

Adam ilgiyle öne eğildi. Beyaz tişörtünün altında göğüs kasları belirginleşmişti. Julia onlara bakmamaya, onlara dokunmanın neler hissettireceğini düşünmemeye çalıştı.

"Ah, ufak tefek şeyler işte. Söylemesi zor."

"Deneyin" dedi Julia. "Elinizden geldiğince bize anlatın."

"Son bir aydır epey tuhaf davranıyordu. Aşırı tedirgindi. Sürekli arkasını kolluyordu."

"Biraz daha anlatın" dedi Julia.

"Tarif etmesi biraz zor" dedi Peter kaşlarını çatarak. "Ama sanki takip ediliyormuş gibi davranmaya başladı. Ofise giderken ve dönerken sürekli farklı güzergâhlar kullanıyordu. Resepsiyondaki güvenliği artırdı. Bir şeyler yemek için dışarı çıktığımızda, mutlaka iki çıkışı olan yerleri seçmek zorundaydık. Böyle saçmalıklar işte.

Hepsi birdenbire başladı. Ama aşağı yukarı aynı dönemde *Dagens Industri*'den şu lanet olası gazeteci bizim işlere burnunu sokmaya başlamıştı; ben de Jon'un buna kötü tepki verdiğini düşündüm. Herkes stresi farklı yaşar, Jon da gerilimden kafayı yemek üzereydi. Bu yüzden, açık konuşmak gerekirse, topuklayıp kaçtığında hiç şaşırmadım."

"Ama bu onun için alışılmadık bir durumdu, öyle mi?" dedi Julia. Kahveden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Artık çok sıcak değildi ama gerçekten berbattı.

"Hiç de değil. Jon tanıdığım en soğukkanlı insandı. Hiçbir şey onu kontrolden çıkaramazdı. Toplantılarda poker suratını Jon kadar iyi koruyabilen kimse yoktu. Spor yaparken bile terlemeyen tipler vardır ya, işte onlardan biriydi. Saçının tek teli bile yerinden oynamazdı, takım elbisesi her zaman jilet gibiydi. Yıllar önce bir keresinde çok zor bir dönemden geçtiğini söylediğini biliyorum ama buna inanmakta zorlanıyorum. Jon, Bay Mükemmel'di."

"Birdenbire ortadan kaybolana dek."

"Evet, kesinlikle."

Sessizlik çöktü.

Julia boyalı duvara baktı. Tema, ormandaki mutlu hayvanlar gibi görünüyordu. Bir daldan sarkan bir maymun vardı. Birkaç fil birbirlerine su fışkırtıyordu. Bir zebra ise daha ziyade kafası güzelmiş gibi görünüyordu. Harry buna bayılırdı. Gerçi onu mutlu etmek zor değildi. Son derece neşeli bir bebekti, bir kapı tokmağı bile kahkahalara boğulmasına yetiyordu.

Julia, oğluna dair düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı; Harry'yle ilgili düşünceler, Torkel'le ilgili düşüncelerle ayrılmaz biçimde iç içeydi. Bir ailesi olduğu gerçeği de vardı. En azından şimdilik.

"Herhangi bir düşmanı olup olmadığını biliyor musunuz?" dedi Adam, bakışlarını Julia'ya dikerek.

Julia yüz ifadesinin onu ele verdiğini fark etti ve çocuklara ait duvar resminin uyandırdığı karmaşayı bastırmak için kendini zorladı. Öne eğildi.

"Ciddi bir durum yoktu" dedi Peter başını iki yana sallayarak.

"Elbette bizim dünyamızda, ayağına bastığımız insanlar her zaman olur. Bu, işin doğasında var. Ama kimsenin ona zarar vermek isteyeceğini sanmıyorum. O yüzden hayır, ben hâlâ onun sağ salim yaşadığını ve güneşlenmeye çalıştığını düşünüyorum."

"Jon öldü" dedi Julia ansızın.

Peter irkildi. Solgun yüzü daha da beyazladı. Ağzı bir balığınki gibi açılıp kapanarak ona bakakaldı. Julia bekledi. İlk anda verilen tepki çok şey anlatırdı. Peter'in tüm davranışları, Jon'un hayatta olmadığından tamamen habersiz olduğunu düşündürüyordu.

"Öldü mü? Nasıl? Ne? Kim?"

Sorular hızla ağzından dökülürken masanın kenarına o kadar sıkıca tutundu ki eklemleri beyazladı.

"Soruşturmamızla ilgili hiçbir detayı paylaşamayız. Ama Jon'un ölmüş olması, kaybolmadan önce sergilediği davranışların neden öldürüldüğüyle bağlantılı olabileceğini düşündürüyor."

"*Öldürüldü* mü dediniz?"

"Bu şu anki varsayımımız. Peki bir kez daha düşününce, yaptığı şeyler arasında özellikle dikkat çeken bir şey var mı? Söylediği herhangi bir şey? Gözünüze çarpan bir durum?"

Julia sandalyesinde geriye yaslandı ve Peter'in yüzünü dikkatle süzdü, bir şey saklayıp saklamadığını anlamaya çalışıyordu. Ama Peter başını iki yana sallarken ifadesi açık ve dürüsttü.

"Hayır. Hayır, bunun bizim... işlerimiz dışında herhangi bir şeyle bağlantılı olabileceği aklıma bile gelmedi."

"Peki, sanırım buradaki işimiz bitti" dedi Julia ayağa kalkarak.

Duvarlardaki hayvanlar onunla konuşmaya başlamadan önce oradan çıkması gerekiyordu, varlıkları ona bu kadar elle tutulur geliyordu. Ve temsil ettikleri şeyler.

"Yarın buradan çıkacağım" dedi Peter hafifçe, kahve fincanını sımsıkı tutarken.

"Bol şans" dedi Adam başıyla onaylayarak. Sesindeki ironi açıkça hissediliyordu.

Görüşme odasından çıkarken, Peter'i almaya gelen görevlinin yanından geçtiler. Julia, duvardaki fillerin bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

19

Nathalie, Adalet Bakanlığı'ndaki asansörden çıktığında Tor çoktan resepsiyonda onu bekliyordu. Onu görür görmez yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Nathalie! Ne kadar uzun zaman oldu" dedi yüksek sesle. "Seni zor tanıdım."

Nathalie ona altı ay önce, Epicura aleyhine mahkemede tanıklık edip etmeyeceğine dair yaptıkları onca toplantıyı unutup unutmadığını sormak üzereydi ama Tor'un bu sözleri aslında resepsiyondaki masanın arkasında oturan adama söylediğinden şüphelendi. Nathalie'nin tarikatla ilgili karmaşadaki rolü olabildiğince gizli tutulmuştu ve anlaşılan o ki bu oyunu sürdürmeye devam edeceklerdi.

Ona, on altı yaşında olduğu için ifade vermekle yükümlü olduğu söylenmişti, aynı zamanda Adalet Bakanı'nın kızı olarak güvenliğinin de gözetilmesi gerekiyordu. Sonunda, Epicura'nın üyeleri kendilerini ve birbirlerini öldürmeye kalkıştıkları sırada orada bulunan o uzun boylu polis memurunun ifade vermesi yeterli olmuştu. Adı Adam'dı ya da her neyse. Hem zaten, her şey patlak verdiğinde Nathalie, Nova'yla birlikteydi. Ve Nova ölmüştü.

"Selam Tor" dedi. "Aman Tanrım, ne kadar büyümüşsün."

İçinden yanağını çimdiklemek geldi ama bunun biraz fazla kaçacağını düşündü.

Tor onu eliyle yanına çağırdı ve tanıdık koridorda sessizce yürüdüler. Babasının odasının kapısına gelene kadar Tor tek kelime etmedi; kapının önünde dudaklarını büzdü.

"Bugün nesi var bilmiyorum ama eğer bir şey öğrenirsen lütfen bana da söyle. Artık benimle pek konuşmuyor" dedi.

Sonra gitti.

Nathalie kıkırdama isteğini bastırdı, kapıyı tıklattı ve içeri girdi. Babası masasının arkasında oturmuş, Nathalie'nin gördüğü en kalın klasörü okuyordu. Masa kâğıtlarla doluydu. Bu hiç babasına göre bir manzara değildi; Nathalie onun evdeki çalışma masasında hiçbir zaman ikiden fazla kâğıt görmemişti. Babası önceki akşamki yemekten beri tuhaf davranıyordu. Nathalie'nin midesine bir yumru oturdu.

"Selam Natti" dedi babası başını kaldırarak. "Bak, annenle konuştuğumuz bir mesele var. Bir süre onunla kalman iyi bir fikir olur diye düşünüyorum."

"Ee... sahi mi?" dedi Nathalie odanın ortasında durarak. "Bunu hiç... beklemiyordum. Ne demek istiyorsun? İki haftada bir ya da bahar dönemi başladığı zaman mı? Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Mevcut düzenden memnunum."

"Yani bir süreliğine tamamen onun yanına taşınmanı kastediyorum" dedi. "Hemen. Mümkün olan en kısa sürede. Madem böyle yerinde bir karar aldık, neden bekleyelim ki?"

Gülümsemeye çalıştı ama hiç başaramadı.

"Biraz baş başa zaman geçirmeye ihtiyacınız var" dedi arkasına yaslanarak. "Noel'i onunla geçirmen iyi olmaz mı? Hatta yılbaşını da."

Nathalie babasına bakakaldı. Gömleği buruşuktu, normalde hiç böyle olmazdı. Dikkat edince saçlarının da taranmamış gibi göründüğünü fark etti.

"Baba, ne oldu?" dedi.

"Ne mi oldu? Hiçbir şey. Hiçbir şey olmadı. Sadece biraz fazla çalışıyorum."

Belli ki yalan söylüyordu ama Nathalie üstüne gitmeyecekti. Ne de olsa babası haklı olabilirdi. Son birkaç ay boyunca Mina'yı yavaş yavaş tanımaya başlamıştı ve annesini sevmeye başladığını fark etmişti. Elbette Mina düpedüz deliydi ama bu ölümüne sıkıcı biri olmasından daha iyiydi. Onunla yaşama fikri hâlâ Nathalie'nin midesine kramplar girmesine neden oluyordu; bu çok büyük bir

adımdı. Ama babasının da dediği gibi, belki de Mina'yla baş başa zaman geçirmeleri o kadar da kötü bir fikir değildi.

Annesiyle.

Belki.

"Sanırım" dedi Nathalie tereddütle.

"Muhteşem. Bu meseleyi konuşmak üzere oraya gitmeye ne dersin? Anneni arayıp yolda olduğunu söyledim bile." Niklas saatine baktı. "Şu anda seni bekliyor. Sana adresi vereyim."

"Eh, beni de karara dahil ettiğiniz için teşekkürler" dedi Nathalie sitemkârca.

Bir yanı babasına karşı gelmek istiyordu. Babasının ona ne istediğini sormadan hayatını sürekli kontrol etmesine itiraz etmek istiyordu. Hep böyle olmuştu; babası ona danışmadan, onun için neyin en iyisi olduğuna her zaman kendisi karar vermişti. Ama Nathalie, Mina'nın nasıl bir yerde yaşadığını merak etmiyor da değildi. Şimdilik bazı şeyleri kabullenmek zorundaydı.

"İyi, tamam. Şu anda yapacak daha iyi bir şeyim yok zaten" dedi Nathalie.

Masanın üzerinde bir kâğıt parçası buldu, babasının söylediği adresi not etti ve kâğıdı cebine koydu.

"Eve gidip eşyalarımı hazırlamadan önce son bir sorum var. Neden buraya gelmem bu kadar önemliydi? Zaten her şeye karar vermişsin. Sadece mesaj atabilirdin."

Babası cevap vermeden önce bir süre ona baktı. Gözlerini birkaç kez kırptı ve bir eliyle ovuşturdu.

"Seni görmek istedim" dedi. "Kim bilir bunu yapmak için kaç fırsatım daha olacak? Artık büyüyorsun."

Nathalie arka planda duygusal bir film müziği duyduğuna dair bir şaka yapmak istedi ama babasının tavırları onu gerçekten endişelendiriyordu. Fazla çalıştığında nasıl biri olduğunu biliyordu ama bu bambaşka bir şeydi. Nasıl başa çıkacağını bilmediği bir şey. Bir süre ayrı kalmak iyi olacaktı.

"Ben yokken Tor'a iyi bak" dedi çıkmak üzere kapıyı açarken. "Yeni bir oyuncak kemiğe ihtiyacı olabilir."

20

Rebecka mutfakta, Vincent'ın kahve makinesinin üstüne astığı takvime bakıyordu. Alnında derin kırışıklıklar vardı. Vincent, her ayın görselinde şirin kedi yavruları ya da eğlenceli özlü sözler yerine bir matematik problemi olan bir takvim bulmuştu.

Vincent, Rebecka'nın omzunun üzerinden aralık ayının problemine baktı. Fermat'ın Son Teoremi. Takvimi hazırlayanın bunu eklemesi biraz acımasızcaydı; sonuçta dünyadaki matematik dehalarının bunu çözmesi neredeyse üç yüz altmış yıl almıştı. Pierre Fermat 1637'de önermesini ortaya attığında bir çözümün varlığını ileri sürmüş ama nedense onu yazmayı unutmuştu. Üstelik çözüm 1995'te yayımlandığında, on yedinci yüzyılda henüz keşfedilmemiş matematik kuramlarına dayanıyordu. Vincent kendi kendine gülümsedi. Pierre Fermat'ın matematik camiasına tarihin en büyük şakasını yaptığına dair kuvvetli bir şüphesi vardı. İşte bu mizahtı.

"Fermat'ın bilmecesini çözmeye mi çalışıyorsun?" dedi kızına. "Epey zorlu bir iş. Yanılmıyorsam çözüm yazıya döküldüğünde neredeyse bir tuğla kalınlığındaydı."

"Ha? Hayır, bu çok saçma" dedi. "Ne tür bir insan duvarına matematik problemleri asar ki? Okulda yeterince matematik yapıyorum zaten. Sadece neden 21, 24 ve 28 Aralık tarihlerini daire içine aldığını merak ediyordum. O tarihlerde bir yere mi gidiyorsun? O tarihler Noel'e denk geliyor. Ve beni 22'sinde istasyona bırakacağına söz vermiştin. Sakın bundan kaçmaya kalkışma."

"Tabii ki seni trenine götüreceğim" dedi Vincent başıyla onaylayarak. "Denis de seninle kayak gezisine geliyor mu? Fransız Alpleri'ne gidiyorsun, değil mi?"

"Edith ve Sigrid ile gidiyorum" dedi Rebecka kararlı bir şekilde. "Denis cehenneme gidebilir."

Vincent gelişmeleri takip edememişti; Rebecka'nın Fransız erkek arkadaşı açıkça dışlanmıştı.

"Yani *sen* Noel'de evde olmak zorunda değilsin ama *ben* zorundayım öyle mi?" dedi ve kızına göz kırptı.

Rebecka, dünyadaki herhangi bir babayı mahvedebilecek bir bakış attı. Bu bakışı, babasının evde koltuk değnekleriyle geçirdiği aylar boyunca geliştirmişti.

"Her neyse" dedi. "O tarihleri daire içine alan ben değilim. Maria yapmış olmalı."

"Tabii, her neyse" dedi Rebecka omuz silkerek. "Beni istasyona götürebildiğin sürece sorun yok."

Kızı odasına gidip kapıyı kapattı. Vincent, uzun zamandır kızının odasına adım atmadığını fark etti. Kızının evden taşındığında odasında ne bulacağını merak etti. Muhtemelen mayınlar. Üzerlerinde Vincent'ın adının yazılı olduğu mayınlar.

Gözleri tekrar takvime kaydı. Yirmi bir, yirmi dört ve yirmi sekiz gerçekten daire içine alınmıştı. İster istemez bunları topladı. Yetmiş üç. Yirmi birinci asal sayı. Yirmi bir, yedi ve üç sayıları arasında başka bir garip ilişki daha vardı: yedi çarpı üç, yirmi bir ederdi. Ve yedi, üç, yirmi bir ve yetmiş üç sayıları ikili sistemde yazıldığında, hepsi palindromdu, yani ileri ve geri okunduğunda aynıydı: 111, 11, 10101 ve 1001001. Yetmiş üçün bir asal sayı olarak matematiksel işlevi açısından da durum aynıydı. Tersine çevirip otuz yedi olarak okuduğunuzda hâlâ asal sayı olan asal sayılardan biriydi. Bunun "emirp" olarak bilindiğini hatırlayarak kendi kendine gülümsedi; "prime" kelimesinin tersten okunuşu. Bazen matematikçiler de espri anlayışına sahip olabiliyorlardı. Mesela Fermat.

Vincent elini başına götürdü. Başının arkası ağrımaya başlamıştı. Beyni fazla ısınınca böyle oluyordu.

Son bir kez daha daire içine alınmış sayılara bakmaktan kendini alamadı.

Sayılarda onu rahatsız eden bir şey vardı.

Yirmi bir. Yirmi dört. Yirmi sekiz.

Nedenini tam olarak anlayamıyordu, sadece... tedirgin edici görünüyorlardı.

Vincent kaşlarını çattı. İlk tarihe üç gün kalmıştı. İlk fırsatta Maria'ya o gün ne yapacağını sormaya karar verdi.

21

Mina duştan çıkıp giyinirken kapı zili çaldı. Sinirden titrediğini fark etti. Kızı. Kendi evinde. Artık geri dönüş yoktu. Ona kahve mi ikram etmeliydi? Bisküvi alsa iyi olur muydu? Ne tür bir bisküvi? Böyle bir durumda ne yapılacağını hiç bilmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Nathalie kapı eşiğinde, ona temkinli bir gülümsemeyle bakıyordu. Bir elinde tekerlekli bir bavul, diğerinde ise Mina'nın adresinin karalanmış gibi yazıldığı bir kâğıt parçası vardı.

"Şey... aman Tanrım" dedi Nathalie, gülümsemesi kaybolarak. "Az önce spor falan mı yaptın? Kıpkırmızı olmuşsun."

"Hayır, ben..." dedi Mina ama sözünü tamamlamadı.

Nathalie onun sorunlarından habersizdi ve Mina bir süre daha böyle kalmasını tercih ediyordu. Nasıl olsa yakında fark edecekti ama şu anda Mina, normal bir anne olarak kabul edilmek için mücadele ediyordu. Anormal olan her şey –mesela az önce vücudu ve yüzü sızlayana kadar koca bir kavanoz peeling kremi kullanmış olması ya da çalışma odasının, küçük bir ülkeyi yıllarca idare edecek kadar antiseptik ürünle dolu olması– sonraya kalmalıydı.

"Gelsene! İşte yaşadığım yer burası! Şey, artık *bizim* yaşadığımız yer!" dedi, neşeli tonundan dehşete kapılarak.

Nathalie daireye girip dosdoğru halının üzerinden geçerken ve spor ayakkabılarını bir köşeye savururken, Mina onun ayaklarına bakmamaya çalıştı. Girişe yayılan tozu toprağı görünce içi sıkıştı. Tek istediği bunları etrafa yayılmadan temizlemekti ama kendini tuttu.

"Eh, burası fena değilmiş" dedi Nathalie etrafına bakarken. "Çok temiz ve derli toplu. Bütün polisler böyle mi yaşar?"

Mina, Peder'i, Anette'i ve üçüzleri düşündü. Peder'in evi oyuncaklarla, artakalan yiyeceklerle ve çocuk kahkahalarıyla dolup taşıyordu. Gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Hayır" dedi. "Hepsi böyle yaşamaz. Kahve ister misin? Çay? Meyve suyu?"

Bu kez gülümseme sırası Nathalie'deydi.

"Bu kadar resmi olmana gerek yok anne" dedi, çantasını ayakkabılarını bıraktığı köşeye doğru sürüklerken. "Bu durum benim için de tuhaf ama varlığını öğreneli altı ay oldu. Buraya çoktan gelmem gerekirdi."

Salona geçip kanepede yan yana oturdular. Nathalie o kadar yakındı ki Mina istese ona dokunabilirdi. Mina ellerini kucağında kenetledi. Birdenbire üzerine çöken duygularla nasıl baş edeceğini bilmiyordu. Nathalie'yi kaybetmeye çok yaklaşmıştı. Önce ailesini terk ettiğinde, sonra da yazın, kendi annesi Ines ile tarikat lideri Nova onu kıskaçlarına aldıklarında. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Nathalie izin verdiği sürece, Mina aralarındaki yarayı iyileştirmek için her şeyi yapardı. Birlikte yaşamak, ileriye doğru atılmış bir adımdı. Sadece... her şey çok hızlı olmuştu.

"Baban beni aradığında, sanırım senin kadar ben de şaşırdım" dedi. "Hatta belki daha da fazla. Önce bizimle konuşmadan Niklas'ın böyle kararlar alabileceğini sanmasından da hoşlanmıyorum. Sonuçta buraya gelip yaşayacak olan o değil. Ama belki de o kadar kötü bir fikir değildir. Sen ne düşünüyorsun?"

"Katılıyorum. Babama çok yakışan bir hareket" dedi Nathalie, Mina'nın adresinin yazılı olduğu kâğıt parçasıyla oynayarak. "Bu arada, babam dünden beri çok tuhaf. Özellikle akşam yemeğinden beri. Çok gergin görünüyor ama sorduğumda bir sorun yok diyor."

"Adalet bakanlarının, neredeyse herkesi az çok tedirgin edecek şeyler bildiğini düşünüyorum" dedi Mina. "Belki de hepsi bu kadardır."

"O da aynısını söyledi. İşle ilgili olduğunu. Ama yine de tuhaf. Yani... nasıl yapacağız? Sen ve ben."

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım" dedi Mina. "Yalnız kalmak istersen anlayışla karşılarım. Buzdolabında yiyeceklerin için sana

ayrı bir raf ayırabiliriz; biraz toparlamaya vakit bulduktan sonra çalışma odasını sana verebilirim, kapısında kilit de var, yani..."

"Anne" diye araya girdi Nathalie. "Ben senin kızınım. Ev arkadaşın değilim. Zaten mesele de *birlikte* yaşamamız, değil mi?"

"Sadece, senin adına karar vermek istemedim."

Sessizlik çöktü. Nathalie kâğıt parçasını masanın üzerine bıraktı.

"Sanırım bir kahve alabilirim" dedi. "Bol sütlü."

22
On iki gün kala

Vincent üzerinde sabahlığıyla mutfakta, bir önceki gece posta kutusundan alıp içeri getirdiği postaları gözden geçiriyordu. Yola ve posta kutusuna giden patika nihayet açılmıştı ama hava son birkaç gündür olduğu gibi giderse akşama doğru yeniden karla kaplanacağını tahmin ediyordu.

Postaların çoğu önemsiz şeylerdi ama Vincent onları geri dönüşüme atmadan önce önemli bir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu. İyi ki böyle yapıyordu. En son süpermarket indirimlerini duyuran bir broşürle Save the Children'dan gelen bir bağış mektubunun arasında, kendisine hitaben yazılmış bir zarf vardı. Bir önceki gece posta yığınını karıştırırken bunu görmediğine yemin edebilirdi. Zaten durmadan başı ağrıyordu; bir de üstüne dikkati dağılmaya başlamıştı, en azından Vincent'a öyle geliyordu.

Benjamin mutfağa girdi ve esnedi.

Kapsülleri karıştırmaya başlayarak, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Vincent yanıt olarak yeni doldurduğu kupasını işaret etti.

"Dışarısı hâlâ karanlıkken nasıl uyanabiliriz ki? Hiç anlamıyorum" diye homurdandı Benjamin, kapsülü makineye yerleştirirken. "Her kış aynı şey. Sence bir gün buna alışacak mıyız?"

"Karanlığa alışıp alışmayacağımızı mı soruyorsun?" dedi Vincent. "Sabahın bu saatinde epey varoluşsal bir soru."

Aston, gözlerini ovuşturarak odasından çıktı. Doğruca salona yöneldi ve Vincent onun kendini kanepeye attığını duydu.

"Önce kahvaltı, sonra televizyon!" diye seslendi.

Aston mırıldanarak karşılık verdi. Daha birkaç gün önce "İsveç'in En Kötü Sürücüsü" adlı programa rastlamıştı ve şimdi bulabildiği her bölümü arka arkaya izliyordu. Okula gitme vakti gelmeden önce bir bölümün yarısını bitirebiliyordu.

"Eh, o zaman sandviç istiyorum" dedi Aston. Mutfağa girip buzdolabına yöneldi ve çilek reçelini çıkardı. "Bol reçelli."

"O halde reçeli sıva!" dedi Vincent, kendisine hitaben yazılmış zarfı açmaya koyulurken. "Kendine değil, ekmeğe. İkinizden biri kız kardeşinizi gördü mü?"

"Dün bir partideydi" dedi Aston, tost makinesine iki dilim ekmek yerleştirirken. "O yüzden uyuyor. Birazdan uyandırırım."

"Kurşungeçirmez bir yelek giysen iyi olur" dedi Benjamin gülerek. "Bir de kask takmalısın. Parti yorgunu Rebecka şakaya gelmez."

Vincent, Rebecka'nın parti yorgunu olacak kadar büyüdüğünden emin değildi ama o kısmı Maria'ya bırakmıştı. Son zamanlarda, karısı üvey kızının geçirdiği ergenlik dönemini alışılmadık bir şekilde iyi anlıyordu.

Düşünceleriyle onu çağırmış gibi Maria yatak odasından çıktı, sabahlığının kuşağını çekiştirdi ve kiler dolabında bir şeyler aramaya başladı.

"Chia tohumlarımı gören oldu mu?" diye sordu.

Maria kendi işini kurduğundan beri evde zamanın takibini yapmak zorlaşmıştı. Vincent bunu dert etmemeye çalışıyordu ama kahvaltıyı, gerek olsun ya da olmasın, her sabah saat yedi buçukta masaya koyardı. Rutinlerin bir sebebi vardı.

Aşağıya baktı ve elinde bir mektup tuttuğunu fark etti. Ona gelmiş bir postaydı. Evet, doğru ya, yaptığı buydu. Maria fikrini değiştirip Aston'a katılarak reçelli ekmek yemeyi seçerken Vincent zarfı açmayı bitirdi. Nedenini anlıyordu. Dışarısı karanlık ve soğukken kim sağlıklı beslenmek isterdi ki?

Zarfın içinden bir Noel kartı çıktı. Yılın ilk kartı değildi; ShowLife Productions'daki Umberto ve Julia'nın polis teşkilatındaki ekibi

de ona çoktan kart göndermişti. Zaman zaman sahne aldığı tiyatrolardan da kartlar gelirdi. Ama aldığı Noel kartlarının hepsi işle ilgiliydi. Elinde tuttuğu ise kişiseldi. El yazısıyla yazılmış bir not vardı. Normalde hiç böyle şeyler almazdı.

Okuduğunda, bir anda yutkunmakta zorlandığını fark etti. Yedi yaşındayken annesi öldüğünden beri içinde taşıdığı gölge, kükreyerek yükseldi.

Gereğinden yüksek sesle, "Bir şeye bakmam gerekiyor" dedi ve çocuklar şiddetle titrediğini görmeden önce çalışma odasına koştu.

Kapıyı sertçe kapattı. Çalışma odasında, yeni Noel kartını zaman çizelgesinin en sağ ucuna ekledi. Bu iş ciddiyse, polisin henüz devreye girmemiş olması şans sayılırdı. Bunu Mina'yla konuşmak istiyordu, hem de her zamankinden daha çok. Ama yeni mesaj bunu imkânsız kılıyordu. İstememesine rağmen notu bir kez daha okudu.

Final için hazır mısın Vincent?

Ailemi alacağım.

Sonra seni.

Ve beni durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksın. Polise gitsen de olacak; sadece çok daha çabuk. Sen ve ben, bir bütünün iki yarısı.

Mutlu Noeller.

Vincent, kahvaltıda gevezelik eden Benjamin'e kulak verdi. Aston'la Maria'nın salondan gelen seslerini duymayı bekledi; Aston'un, okuldaki Noel buluşmasına gitmeden önce "İsveç'in En Kötü Sürücüsü"nün bu bölümünü bitirip bitiremeyeceği hakkında didişiyorlardı. Ailesinin hâlâ orada olduğuna dair herhangi bir işaret yeterliydi. Ama bir anda her yer tamamen sessizleşti.

23

Mina, emniyet müdürlüğündeki masasının başında, bilgisayarındaki rengârenk görüntüye kim bilir kaçıncı kez bakıyordu. Odasının sıcaklığı, meslektaşlarınınkine göre bir iki derece daha düşüktü. Soğuğu severdi, hatta hoş karşılardı. Diğerlerinin aksine, kışın yazdan çok daha rahattı. Ama serin odaya rağmen, alnında ter damlaları belirmeye başlıyordu. Ve bunun tek sebebi ekrandaki o görüntüydü.

Noel buluşmasında görüşürüz!

E-postayı haftalar önce almıştı ama düşünmemeye çalışmıştı. Davetiyede Baltık Denizi'nde çalışan bir feribotun fotoğrafı vardı; yaratıcı bir meslektaşı feribotun tepesine Photoshop'la bir Noel Baba şapkası kondurmuştu. Yetmezmiş gibi geminin gövdesine kocaman "POLİS" yazmıştı; sonuç olarak ortaya denizin üstünde yüzen bir polis arabası çıkmıştı. Hem de devasa. Harika.

Genellikle her birim kendi Noel eğlencesini düzenlerdi ama Julia'nın ekibi o kadar küçüktü ki partilerini birleştiren birkaç gruba davet edilmişti. Bu resim bile Mina'nın nefes nefese kalması için yeterli olmuştu. Bugünlerde Baltık'ta Finlandiya'ya sefer yapan feribotlar pırıl pırıl olabilirlerdi ama Mina'nın zihninde böyle gemiler, onlarca yılın bira dökümleriyle marine olmuş yapış yapış halıların hüküm sürdüğü, her seferde binlerce insan tarafından yeniden solunmuş havanın dolaştığı, yatakları gereğinden fazla kişi tarafından kullanılmış, yüksek basınçla kazınarak dezenfekte edilmesi gereken klostrofobik kamaralardan oluşan birer kâbustu.

Kısacası, bakterilerle dolup taşıyorlardı. Sayıları neredeyse Mina'nın resimde çıplak gözle görebileceği kadar çoktu. İçinde ekrana biraz dezenfektan sürme isteği uyandı.

Ayrıca birkaç birimin yıllar önce benzer bir tatile çıktığını da biliyordu. Neyse ki o sırada aynı birimde çalışmadığı için Mina davet edilmemişti ama o gezinin hikâyeleri emniyet binasında hâlâ dilden dile dolaşıyordu. Ruben bu geziden söz ederken gözlerinde açgözlü bir parıltı belirmesine engel olamıyordu. Julia ise tam tersine, her seferinde huzursuzca kıpırdanıyordu. Mina gerçekten bilmek istemiyordu ve gerçekten gitmek de istemiyordu.

Tarihe baktı. Resmin üzerine şenlikli, kar tepeli kırmızı harflerle "19 Aralık'ta görüşürüz!" yazılmıştı. Bugün 19'uydu. Üç saat içinde kayıt yapması gerekiyordu. Özellikle Julia tüm ekibin katılmasının birliktelikleri için ne kadar önemli olduğunu vurgulamışken Mina reddetmek için kabul edilebilir bir bahane hâlâ bulamamıştı. Ama yapamıyordu işte. Jon Langseth dosyasında öncelik vermesi gereken bir şey olmalıydı, değil mi? Julia'nın da geçerli bir gerekçe olarak kabul edeceği bir şey... Nathalie'yi bahane etmesi de mümkün değildi, kızı on altı yaşındaydı ve kendi başının çaresine gayet iyi bakabiliyordu.

Mina e-postayı ve o iğrenç gemiyi küçültüp kapattı, onun yerine Jon'la ilgili raporu açtı. Dikkatle okumaya başladı. Bir şey bulmak için iki saat kırk beş dakikası vardı. Adam'ın Confido'nun CEO'su Peter Kronlund'la yapılan görüşmeye ait notlarına geldiğinde irkildi. Peter, Jon'un ortadan kaybolmasından kısa bir süre önce kişiliğinde bir değişim olduğunu söylemişti. Jon'un eşi Josephine'in de aynı şeyi dile getirdiğini hatırladı. Josephine gibi Peter da bunu, medyanın yarattığı fırtınanın etkisi olarak yorumlamıştı. Bu makul bir yorumdu. Suçlu olsun ya da olmasın, peşinde gece gündüz muhabirler varken kimse moralini yüksek tutamazdı.

Ama Josephine, Jon'un evde durmadan basındaki haberlerden söz ettiğine dair hiçbir şey söylememişti. Basın onu bu kadar yıpratıyorsa, bunu en yakınlarına açmış olması gerekmez miydi? Ya mesele bambaşka bir şeyse? Bu ihtimal tamamen göz ardı edilemezdi. Jon'daki kişilik değişiminin nedeni çok daha farklı olabilirdi. Mesela, başına bir şey geleceğini önceden bilmesi gibi. Belki de bu yüzden tetikte ve gergindi. Ama öyleyse, neden bunu kimseye söylememişti? Ya da polisi aramamıştı? Hayatı için korkmuş olmalıydı.

Jon ne biliyordu?

İşte bu soru, tam da ihtiyacı olan bahaneydi. Davetiyeye yeniden baktı. Kayıt saat üçteydi. Telefonunu çıkarıp Vincent'a bir mesaj yazdı. Sonunda buluşmaları için kusursuz bir gerekçe vardı. İşle ilgiliydi. Jon'un davranışlarındaki değişimi onunla konuşması gerekiyordu — yaklaşık iki buçuk saat sonra.

24

Babasının elini olabildiğince sıkı tutuyordu ama ne zaman umut vaat eden bir çöp kutusuna gelseler elini bırakıp içindekileri karıştırmaya yardım etmesi, gizli hazineleri dikkatle avlaması gerekiyordu. İnsanlar şaşırtıcı miktarlarda şeyi çöpe atıyordu. Birinin bir hamburger alıp da sadece yarısını yemesini hiç anlayamıyordu. Ya da lezzetli bir peynirli-jambonlu sandviçin yalnızca birkaç ısırıktan sonra çöpe atılmasını. Yukarıdaki insanlar çok tuhaftı.

Bazen, yukarıdaki hayata dair silik anılar araya girerdi; çoğunlukla uyku ile uyanıklık arasındaki o sınırda. Anılar pusluydu, ele avuca gelmiyordu. Zaten istemiyordu da. Canını yakıyorlardı. Özellikle annesinin kokusunu alabildiği anılar. Ona özgü o çiçeksi koku; kollarının arasında sarılıp sarmalandığı hissiyle, yanağına değen bluzunun yumuşak kumaşıyla ayrılmaz biçimde bağlı olan koku.

Ama o zamanlar çok küçüktü. Bunlar gerçek anılar mıydı, yoksa babasının onun hakkında anlattığı onca hikâyeyi dinledikten sonra zihninde uydurduğu şeyler miydi? Bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, çok net hatırladığı bir andı: Babasıyla eve döndüklerinde annesinin artık orada olmaması. Babasıyla birlikte birkaç gün evden uzakta kalmışlardı. Babası, annesinin "gezintiler" dediği o yolculuklardan birine çıkmış, onu da yanında götürmüştü.

Gittiklerinde annesi hayattaydı. Öfkeliydi ama hayattaydı. Babasının bu gezintilerinden hoşlanmazdı; babasının onu da yanında götürmesinden daha da az hoşlanırdı. Oysa o gitmeye bayılırdı. Çoğunlukla ormanda kalırlardı. Karanlıktan korkardı ama ormanda, babası yanındayken geceleri bile korkmazdı.

İstemediği şeyleri düşünmeyi bırakmak için silkelendi.

Babası, Odenplan'daki büyük meydanın ortasındaki bir çöp kutusuna doğru karşıdan karşıya geçmişti. Orası babasının yukarıdaki dünyadaki en sevdiği yerdi çünkü oradaki çöp kutuları çoğu zaman türlü güzelliklerle dolu olurdu.

Babası sabırsızca ona el salladı, o da etrafına bakındıktan sonra hızla karşıya geçti. Yanına vardığında babası ona bir şey uzattı. En sevdiği çikolata. Son bir kare kalmıştı. Nadir bir buluntu. Çikolata ambalajları genellikle bomboş olurdu. Ardından babası, poşeti zaferle kaldırıp içindekileri ona gösterdi. Bir sürü yiyecek. Çoğu sandviç parçasıydı. Birkaç gün idare ederdi. Birkaç gün boyunca buraya yeniden çıkmak zorunda kalmayacaklardı.

Metroya doğru yürürlerken babasının elini tuttu. Yanlarından aceleyle geçen insanların attığı bakışların hepsini görüyordu ama önemi yoktu. Anlamıyorlardı. Bilmiyorlardı. Babası bir kraldı. Elini gururla daha da sıkı tuttu. Çok yakında yeniden onun krallığına döneceklerdi.

25

"Bu mekânı nasıl buldun?" dedi Vincent etrafına bakarak. Mina da aynı şeyi yaptı. Mekân soğuk bir ışıkla aydınlatılmıştı ve ortalıkta tek bir Noel süsü bile yoktu. Mükemmel.

"Google'dan" dedi. "Arama kutucuğuna 'Noel kutlaması yapılmayan restoranlar Stockholm' yazdım, birkaç bin sonuç çıktı. Görünüşe bakılırsa simlere alerjisi olan tek kişi ben değilmişim."

Vasastan semtindeki küçük restoran gerçekten de doluydu. Gerçi öğle menüsünde bir tür Noel spesiyali sunuluyordu ama *crossover, alternatif* ve *Asya esintili* gibi ifadelerle tanımlanmıştı; bu yüzden Mina yağlı sosisler ya da süngerimsi köfteler içermeyeceğinden emindi.

Vincent'ın yüzünde hafif bir hayal kırıklığı belirdi.

"Aslında Noel'i severim" dedi. "Her şeyin fazlasıyla abartıldığı o klişe halini. Bu arada benimle iletişime geçtiğin için teşekkürler. Sana defalarca ulaşmayı düşünmüştüm ama..."

Kolunun altına bir tomar menü sıkıştırmış, stresli bir garson yanlarında belirdi.

"Rezervasyonunuz var mı?" dedi. "Yoksa üzgünüm ama doluyuz."

"Üzülmeyin" dedi Vincent sıcak bir gülümsemeyle. "İşlerinizin bu kadar iyi gitmesine *sevinin*."

Garson bu sözler karşılığında tereddütlü bir biçimde gülümsedi.

Yer olmadığını söylediğinde müşterilerin genellikle kızmasına alışkındı. Mina, Vincent "sevinin" derken adamın üst koluna nazikçe dokunduğunu fark etti.

"İşte böyle" dedi Vincent adamın koluna bir kez daha dokunarak. "O mutlu his için her şeyi yaparsın, değil mi?"

Garson artık geniş geniş gülümsüyor, başıyla onaylıyordu.

"Bak, ne kadar *güzel* bir his" dedi Vincent. "İki kişilik *güzel* bir masa?"

"Güzel... Bir yer ayarlayabileceğimize eminim" dedi garson, bakışları biraz dalgınlaşmıştı. "Köşede kalkmak üzere olan bir çift var. Onları biraz hızlandırabilir miyim, bakayım. Beni takip edin."

Garson onları restoranın içinden geçirirken bir pos cihazı aldı ve köşe masaya gidip oradaki çiftin hesabını kapatmak üzere ödemeyi almaya başladı.

Çift ayağa kalktı ve kollarında paltolarıyla yanlarından geçerken Mina ile Vincent'a kuşkuyla baktı. Garson iki menüyü masanın üzerine bıraktıktan sonra sessizce uzaklaştı.

"İnanılmazsın" dedi Mina garsonun uzaklaşmasını izlerken alçak sesle.

"Neden?" dedi Vincent masum bir ifadeyle. "Masa bulduk, o da mutlu."

Mina gülümsedi ve sırtı duvara dönük olan sandalyeye oturdu. Vincent karşısındaki sandalyeyi masanın yanına çekti.

Mina'nın sorgulayan bakışlarına karşılık, "İnsanların karşılıklı oturması hoşuma gitmiyor" dedi. "Sorguya çekiliyormuşuz gibi. Fazla resmi. Üstelik masa denen fiziksel engel, beden dilinin görülebilen kısmının yarısını ortadan kaldırınca iletişim gereksiz yere zorlaşıyor. Böyle, birbirimize dik olacak şekilde oturmak çok daha iyi bir sohbet sağlıyor. Farkı hissediyor musun?"

Vincent haklıydı. Mina kesinlikle farkı hissedebiliyordu.

Her şeyden önce, ona ne kadar yakın olduğunu ve artık hiçbir şeyi saklayamayacağını hissediyordu. İnsanlar arasındaki fiziksel engellerin –aslında her tür engelin– en büyük avantajını açıklayıp açıklamaması gerektiğini düşündü ama onun yerini değiştirmesini isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bu arada, dramatik mesaj için teşekkürler" dedi Vincent, Mina'nın mesajının ekranda parladığı telefonunu kaldırarak.

Konuşmamız lazım. Hemen buluşabilir miyiz?

"Maria bunu da iyi karşılamış gibi görünüyor" dedi Mina, Vincent'ın telefonuna yapıştırılmış, üzerinde el yazısıyla bir soru

bulunan küçük post-iti işaret ederek. Bunun Vincent'ın karısı tarafından yazıldığını varsayıyordu: *Onu hamile mi bıraktın?*

Vincent'ın ne kadar utandığını görünce gülmemek için kendini zor tuttu.

"Noel konusuna dönersek" dedi boğazını temizleyerek. "Seviyorsun demek... Senin için biraz fazla kaotik değil mi?"

"Eskiden *öyleydi*" dedi mentalist.

Kaşlarını çattı, post-iti çıkarıp buruşturdu, ardından onu da telefonunu da cebine koydu.

"Eskiden sevmezdim. Dediğin sebepten ötürü; kaotikti. Büyük gün öncesinde her şeyi yetiştirebilmek için deli gibi strese girerdim, sonra da iki gün boyunca kaygı yüklü bir aile anarşisinin ortasında kalırdım ve ardından her şey biterdi. Mideme hep ağrılar girerdi, meselenin özünü kaçırıyormuşum gibi hissederdim."

Yanlarında biri boğazını temizledi.

Bir garson, "İki Noel menüsü mü alacaksınız?" diye sordu.

Vincent soran gözlerle Mina'ya baktı, Mina da başıyla onayladı. Garson, geldiği gibi hızla ortadan kayboldu.

"Sonra ne oldu?" dedi Mina.

"Sonra Noel'i eylülün sonunda kutlamaya başladım" dedi Vincent. "Bana öyle bakma, bu çok mantıklı bir karar. Noel ruhunun tadını kendi şartlarımla çıkarmam için bana bolca zaman tanıyor, böylece aralık başında hazırlıklar gerçekten başlayınca beni aynı şekilde sarsmıyor. Ben çoktan öne geçmiş oluyorum. Noel arifesi, benim için tek bir güne sıkıştırılmış bir paket olmaktan ziyade daha uzun bir dönemin hoş bir finali."

Yüzünden endişeli bir ifade geçtiği anda duraksadı. "Tabii ailem, ekimde Noel çorapları giydiğim için benim bir salak olduğumu düşünüyor" dedi. "Ama bunda yeni olan ne var? Yani zaten salak olduğumu düşünüyorlardı."

Mina ona baktı. Alt dudağını ısırdı ve Vincent'ın çoraplarını görmek üzere masanın altına eğilmemek için göz temasını korumaya çalıştı ama kendine engel olamadı. Vincent'ın ayaklarına attığı hızlı bir bakış, bileklerinde parlak kırmızı ve yeşilin gözalıcı tonlarını

ortaya çıkardı. Yeniden yukarı baktığında Vincent hâlâ endişeli görünüyordu, sonra kendini toparladı ve her zamanki haline döndü.

"Ne oldu?" dedi Mina. "Bugün pek kendinde değil gibisin."

Vincent başını iki yana salladı. Bu hareket Mina'ya göre biraz abartılıydı.

"Hayır, sadece ailemi düşünüyordum" dedi. "Ve onlar için tam bir baş belası olabileceğimi."

Vincent'ın alnında yeniden endişe dolu bir çizgi belirdi, sonra yine kayboldu. Belli ki ona söylemediği bir şey vardı.

"Ama Noel'i sevmiyorsan..." dedi Vincent tereddütle, sandalyenin arkasında asılı duran paltosunun cebine elini atarak. "Sana bir Noel hediyesi getirmiştim. Aptallık mı ettim?"

Sağlam kahverengi kâğıda sarılmış, kalın ve kaba, siyah iple fiyonk yapılmış bir paket çıkardı. Mina'nın göğsünde bir sıcaklık belirdi ve tüm bedenine yayıldı.

"Bunu Noel arifesine kadar açamazsın" dedi Vincent paketi ona uzatırken.

"İmkânsız" dedi Mina ipi çekiştirmeye başlarken sırıtarak. "Yoksa seni şahsen sorumlu tutamam."

Paketin içinde bir kutu vardı, onun içinde de yumuşak, gri bir yumru. Kil. Neyse ki streç filme sarılıydı, böylece Mina yumruya elleriyle dokunmak zorunda kalmadı. Ürperdi. Ama anlamamıştı. Neden kil?.. Vincent'a baktı, Vincent da ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Sana seramik dersi hediye ediyorum" dedi masumca. "Seramik. Yapış yapış kil, her yerde su, kıyafetlerinde lekeler. Etrafında bir grup sanatçı ruhlu hippi."

"Beni gerçekten hiç tanımıyor musun?" dedi Mina. "Senin işin insanları, zihinlerini okumak değil miydi? Herkes bir yana, senin bana kusursuz hediyeyi seçebilmen gerekirdi. Bu resmen... tam tersi."

Streç filme sarılı yumruyu elinde tarttı, Vincent'ın kafasına fırlatırsa ciddi bir zarar verip vermeyeceğini hesaplamaya çalışıyordu. Pek olası görünmüyordu.

"Böyle yapma" dedi Vincent. "Elindeki kil tamamen bakterisiz. Hem suyu seviyorsun. Bunu bana sen söylemiştin. Senin de gayet

ustaca ifade ettiğin gibi, benim bütün numaram insanları okumak. Ve sende okuduğum şey şu: Sınırlarını zorlamaya ihtiyacın var. Bence hoş bir sürprizle karşılaşacaksın. Şeytanlarınla yüzleş!"

"Eğer bunu geri almazsan, daha önce gördüklerinden çok farklı bir şeytanla karşılaşabilirsin..."

Biri boğazını temizledi. Mina, masaya iki tabağın bırakıldığını fark etmemişti. Garson geri dönmüştü.

"İçecek olarak su dışında bir şey ister misiniz?" dedi garson.

"Onun için arsenikli bir şey alalım" dedi Mina gözlerini Vincent'tan ayırmadan.

"Peki ben de seninle derse katılsam?" dedi mentalist. "Zaten senin için bir kere zehir içmiştim. Gerçi senin için değil, kızın için. Bunu bir kez daha yapmaktansa kil yoğurmayı tercih ederim."

Garson bundan daha iyi bir cevap alamayacağını anlamış olacak ki ortadan kayboldu.

"Bu arada, buluşmak istemenin özel bir nedeni var mıydı?" dedi Vincent. "Noel hediyeni almak dışında?"

"Kil meselesi henüz kapanmadı" dedi Mina. "Haberin olsun. Ama evet. Önümüze epey tuhaf bir vaka geldi. Önceki gün, bir metro tünelinde iskelet kalıntıları bulundu. İnsan kalıntıları."

"Tanrım" dedi Vincent. İki metal çubukla yemeğini merakla dürtükledikten sonra bir mantıyı kıskaç gibi kavramayı başardı. "Ama bu o kadar da sıradışı sayılmaz, değil mi? Yüzyıllar boyunca bu kentin neredeyse her köşesine insanlar gömüldü. Riddarholmen'de toprağa bir kürek vurup da on dördüncü yüzyıldan itibaren oraya defnedilmiş insanların kemiklerine rastlamamak neredeyse imkânsız. Elbette mezarlık ortadan kalkalı iki yüzyıl oldu ama iskeletler kendiliğinden çekip gitmiyor. Bir de Riddarholmen ile eski şehir arasındaki kanal var ki kutsal toprağa gömülmesine izin verilmeyen denizciler, suçlular ve putperestler için tam anlamıyla bir toplu mezardan başka bir şey değil."

"Bu kemikler çok daha yakın tarihli" dedi Mina araya girerek. "Ve kime ait olduklarını biliyoruz. Dört ay önce ortadan kaybolan bir finansçıya."

Vincent kaşlarını çattı.

"Yani iskeletini mi buldunuz?" dedi. "Çürüme o kadar hızlı mı oluyor?"

Mina ceketinin cebinden streç filme sarılmış bir pipet çıkarıp su bardağına koydu. Konuşulan konunun kasvetine rağmen tabağından yükselen mis gibi kokuları alabiliyordu; bunların hiçbiri ona Noel'i hatırlatmıyordu. Mükemmel. Çubuklarını eline aldı, bir peçeteye biraz dezenfektan döküp onları sildi; ardından bir parça brokoli tempurayı delip aldı. Tadı nefisti.

"Aslında hayır, bu konuda haklısın" dedi Mina lokmasını yuttuktan sonra. "Ama bu sıradan bir çürüme vakası değil. Kemikler, etten ve dokudan neredeyse klinik bir hassasiyetle ayrılmış. Sonra da düzenli bir yığın halinde bırakılmışlar."

Vincent çubuklarını tabağının kenarına gürültüyle bıraktı.

"*Mos Teutonicus*" dedi.

"Moss ne?"

"*Mos Teutonicus*. Yüksek statülü kişiler memleketlerinden uzakta öldüklerinde uygulanan bir tür VIP muameleydi. Kraliyet mensupları, soylular, ruhban sınıfındakiler için."

"Soylular mı?" dedi Mina.

Bir anda kendini ortaokula geri dönmüş gibi hissetti.

Vincent hevesle başını salladı.

"Geç ortaçağdan söz ediyoruz. 1200'ler ve 1300'ler" dedi. "Ama bu âdetin kökleri onuncu yüzyıla kadar uzanıyor olabilir. Eğer bütün bedeni memlekete taşımak pratik değilse –mesela önemli bir kişi yurtdışında öldüyse– o zaman *Mos Teutonicus* uygulanıyordu. Kabaca 'Alman âdeti' diye çevrilebilir; iskeleti etten ayırmak için bedeni suyla şarap ya da sirke içinde kaynatmayı içerirdi. Böylece yalnızca kemikleri alıp memlekette defnedebiliyorlardı. Sonunda Papa buna bir son verdi. Hıristiyanlık bedeni kutsal sayar; yok edilemez. Görünüşe bakılırsa, birkaç hafta boyunca sıcak bir arabada çürümesine izin vermeyi daha uygun bulmuşlardı."

Mina tabağına baktı. Bir yanda iki parça sushi vardı. Beyaz pirinç yatağının üzerindeki çiğ balık, fazlasıyla kemik üzerindeki çiğ eti andırıyordu. Tabağı kenara itti.

"Peki sence burada ne olmuş?" dedi Vincent. "Bu kemikler bir tür VIP cenaze töreninden mi kalma? Adamın önde gelen bir finansçı olduğunu söylemiştin."

"Bu kulağa tamamen akıldışı geliyor" dedi Mina. "Üstelik senin dediğine göre yaklaşık bin yıl da geç kalınmış."

"Tam olarak bin yıl değil ama ne demek istediğini anlıyorum" dedi Vincent dalgın bir ifadeyle. "Peki ya işin lojistik açıklaması? Diyelim ki birileri ölümden sonra cesedi taşımak zorundaydı ve işi kolaylaştırmak istediler. Ve cesedi kaynattılar."

Mina başını kuşkuyla iki yana salladı. Jon Langseth'in kemiklerinin yerleştirilme biçimi fazlasıyla bilinçliydi. Birinin onları bulması istenmişti. Asıl soru, bunun nedeniydi.

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu masanın üzerinde vızırdadı. Julia'dan tüm ekibe gönderilmiş bir mesajdı.

Vincent tabağındaki yemeği hızla bitirirken Mina mesajı açarak, "Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor" dedi.

Birçoğunuzun bu öğleden sonra yapılacak Noel gezisini sabırsızlıkla beklediğini biliyorum ancak ne yazık ki Langseth vakasına öncelik vermemiz gerekiyor. Adam'la, daha fazla söylentinin yayılmasını önlemek için saat 14.00'te bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Ardından toplantı odasında buluşacağız. Kaçırılan geziyi telafi edeceğimize söz veriyorum. / Julia

Mina okumayı bitirdiğinde Vincent ona neredeyse eğleniyormuş gibi bir ifadeyle bakıyordu.

"Kazı kazan kartından para mı kazandın?" dedi.

Mina gülümsediğini ve omuzlarının en az birkaç santim düştüğünü fark etti.

"Aşağı yukarı."

"Öyleyse tebrikler, bunun olasılığının ne olduğunu biliyorsun, değil mi? On bin kron kazanma ihtimalin otuz iki binde bir; üstelik bir kazı kazan kartı otuz krona satıldığına göre, o on bini kazanmak için bir milyon kron harcaman gerekebilir. Ama görünen o ki in-

sanlar bunu pek umursamıyor çünkü bu ülkede yılda yaklaşık yüz otuz milyon tane satılıyor."

"Vincent" dedi Mina. "Langseth. Kemikler. Kaynatılmış. Geri sar."

Parmaklarını mentalistin yüzünün önünde şaklattı.

"*Mos Teutonicus*'tan söz etmiştin" dedi. "Ama kayıp bir finansçıya neden ortaçağ kralı muamelesi yapılsın ki?"

Vincent bir an için tamamen afallamış gibi göründü. Sonra kendini toparladı.

"Pardon. Ee... tamam. Belki de egosu çok büyüktü?"

"Ben de sana tam olarak bunu sormak istiyordum. O yüzden mesaj attım. Langseth'in egosuyla ilgili – daha doğrusu, ortadan kaybolmadan hemen önceki davranışlarıyla. En yakınındakiler, son haftalarda değiştiğini söylüyorlar."

"Hımm. Sonradan bakınca, davranıştaki bir değişimin nedenini bildiğini sanmak kolaydır" dedi Vincent düşünceli bir sesle. "Yani ne olduğunu zaten bildiğini düşündüğünde. Bu bilgi, gördüklerini hatırlama biçimini değiştirir. 1974'te Elizabeth Loftus ile John Palmer'ın yaptığı, iyi bilinen bir çalışma vardır: İnsanlara, birbirine çarpan arabaların bulunduğu bir film izletirler ve ardından ne gördüklerini sorarlar. Ama sorularda farklı fiiller kullanılır. Arabaların *çarpıştıkları* sırada ne kadar hızlı gittiklerini söylemeleri istenen denekler, sonrasında yerde cam kırıkları olduğunu da hatırlar. Buna karşılık, arabaların birbirine *vurmasından* söz etmeleri istenen denekler kırık cam görmez. Aynı olayı betimlemek için kullanılan farklı kelimeler, katılımcıların buna dair somut anılarını etkiler. Kayda geçsin diye söylüyorum: Filmde hiç kırık cam yoktur."

"Peki, ne demeye çalışıyorsun?"

"Ne anlama gelebileceği konusunda bir görüş bildirmeden önce, Jon'un çevresindeki insanların tam olarak ne yaşadıklarını okumam gerekir, tüm bunların Jon'un kaybolmasından sonra ortaya çıkan yorumlardan ibaret olup olmadığını da ancak o zaman anlayabiliriz."

Vincent, biraz ilerideki bir masada duran garsonla göz göze geldi ve hesabı ödemek istediğini işaret etti. Mina, bu konularda her-

hangi bir eşitlik gözetmekten çoktan vazgeçmişti. Madem Vincent her buluştuklarında bu kadar ısrarla hesabı ödemek istiyordu, o halde bunu yapmasına izin verecekti.

Garson, Vincent'ı görünce yüzü aydınlandı ve hemen pos cihazıyla yanlarına geldi. Vincent lezzetli yemek için teşekkür etti, yine nazikçe garsonun koluna dokundu ve garsonun gülümsemesi daha da genişledi.

"Kemikleri düşünüyordum" dedi Vincent, telefonunu kart okuyucuya göstererek. "Hâlâ Milda'nın gözetimindedir herhalde. Sence... Bir bakabilir miyim?"

"Bir sonraki durağımız orası olur diye düşünmüştüm" dedi Mina. "İstersen Maria'ya da ultrasona gittiğimizi söyleriz."

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

26

Ruben, Gallerian alışveriş merkezindeki World of Toys'daydı ve kaygının yavaş yavaş üzerine çöktüğünü hissediyordu. Planı, öğle molasında Astrid için Noel hediyeleri almaktı. Bunu sürekli ertelemiş, Noel arifesine beş gün kala işe koyulmuştu ama oyuncakçının içindeki kalabalık, kötü planlama yapanın sadece kendisi olmadığını gösteriyordu.

Diğer müşteriler raflar arasında neredeyse uzaktan kumandayla yönetiliyormuş gibi kararlı adımlarla dolaşıyordu. Oysa kendisi bu işin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikre sahip değildi. On yaşındaki bir kız ne isterdi? Hâlâ oyuncaklarla oynuyor muydu ki? Kıyafet almak daha da riskliydi; onu hemen elemişti. Zaten ona yeni bir dövüş sanatları kıyafeti almıştı.

Belki de çizim yapmak için yeni kalemler hoşuna giderdi. Resim yapmayı seviyordu. Yoksa annesinin kullandığı gibi fırçalar ve yağlı boyalar mı isterdi? Boya kalemleri çocukça mıydı?

Astrid'i neredeyse altı aydır, haftada bir kez görüyordu ama kutu oyunları, Legolar ve bebeklerle dolu rafların karşısında durunca, sanki onu hiç tanımıyormuş gibi hissetti. Bir türlü karar veremiyordu. Ne var ki pelüş hayvanlar rafı ona bir fikir verdi. Astrid polis köpeklerini seviyordu, bunu biliyordu. Onları ziyaret etmeye bayılıyordu. Ama kızlarına gerçek bir Alman çoban köpeği yavrusu alırsa Ellinor muhtemelen onu öldürürdü.

Lanet olsun.

Ruben alnındaki teri sildi ve oyuncakçıdan kaçarcasına çıktı. Nereye gittiğine bakmıyordu; yanından geçen kalın, kapitone bir mont giymiş kadına çarptı.

"Pardon!" dedi hemen.

"Hop!" dedi kadın gülerek.

Bu tanıdık bir kahkahaydı.

"Sara?"

Ruben, UOB'nin analiz biriminden Sara'yı yazdan beri görmemişti; o yaz birlikte çocuk kaçırma vakaları üzerinde çalışmışlar, Sara da kocasının onu ve çocukları yeni terk ettiğini anlatmıştı. Ama onunla vakit geçirmekten hoşlandığını hatırlıyordu. Sonra Sara bir anda ortadan kaybolmuştu. Ruben onun iş değiştirdiğini ya da ülkesine geri döndüğünü varsaymıştı. Oysa şimdi buradaydı; koyu renk saçlarına kar taneleri düşmüştü, gözlerinde ise bir pırıltı vardı.

"Selam Ruben" dedi Sara omzunun üzerinden oyuncakçıya bakarak. "Birlikte takıldığın kızlardan biri için Noel hediyesi mi bakıyorsun? Genç olduklarını biliyorum ama *bu* kadar mı gençler?.."

Birlikte takıldığı kızlardan biri için... Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Ruben ona bakakaldı, ne diyeceğini bilemedi. Aslında kızması gerekirdi. Özel hayatı onu ilgilendirmezdi, değil mi? Ama şaşırtıcı biçimde, bunun yerine yüzünün kızardığını hissetti.

"Noel hediyesi bakıyorum, evet. Ama... sandığın gibi değil. Kızım için" dedi. "Ama nasıl..." Boğazını temizledi. "Belki on yaşındaki kızların ne istediği konusunda bana birkaç ipucu verebilirsin?"

Sara tek kelime etmeden ona gülümsedi. Gözlerindeki pırıltı hâlâ oradaydı. Ruben anında huzursuzlandı. Böyle didik didik incelenmekten hoşlanmıyordu. Eve götürdüğü genç kızların hiçbiri ona böyle bakmazdı, işte bu yüzden onlarla olmak bu kadar rahattı. Çoğu üniformasını görürdü; bazen de, keyifleri yerindeyse, kelepçelerini. Aralarında hiçbir bağ yoktu.

"Donuyorum" dedi Sara. "Burada hava buz gibi. Neden bana bir sıcak çikolata alıp, on yaşındaki kızların nelerden hoşlandığını anlatmama izin vermiyorsun? Tabii içinde marşmelov olması şartıyla."

Sara kalın bir paltoya sarınmış olmasına rağmen Ruben refleksle onun siluetini süzdü. Palto hiçbir şey belli etmiyordu ama Sara'nın kıvrımlı bir kadın olduğunu hatırlıyor gibiydi. Geceleri eve götürmeyi sevdiği kadınlar çoğu zaman çelimsiz olurdu; hatla-

nını bozmasın diye bir marşmelovun yanından geçmeye bile cesaret edemezlerdi. Sara'nın bu tür şeyleri umursamıyor gibi görünmesi hoşuna gitmişti.

"Bu taraftan genç hanım" dedi Ruben koluyla işaret ederek.

O da marşmelov istiyordu ama Sara yanından geçerken farkında olmadan karnını içine çekti. Panik içindeki alışverişçilerin oluşturduğu bir denizi yara yara ilerlediler ve sonunda bir kafede iki boş yer buldular. Ruben iki tane tarçınlı ve portakallı sıcak çikolata aldı; üstelik ekstra marşmelovlu. Ne de olsa Noel'di.

Dumanı tüten kupaları masaya bırakıp Sara'nın karşısına oturduktan sonra, "Bir süredir seni görmüyordum" dedi. Sara paltosunu çıkarmıştı; Ruben bakışlarını onun dekoltesinden ayıramadığını fark etti. Tüm kıvrımlar doğru yerdeydi, buna hiç kuşku yoktu.

Ruben kendini Sara'nın gözlerine bakmaya zorlayarak, "Ee, nasıl gidiyor?" dedi.

"Şu sıralar pek çok şey oluyor" dedi Sara sıcak çikolatasına üfleyerek. "En son gelişme, şüpheli bir terör faaliyetine işaret edebilecek bir iz yakalamış olmamız. Bazı tarım şirketleri amonyum nitrat hırsızlığı bildirdi."

"Amonyum mu?"

"Gübre yapımında kullanılıyor. Ama gerçekten kararlıysan patlayıcı yapmak da mümkün. Patlayıcı yapımında öncül olarak kullanılabilecek benzer kimyasalları kaybeden başka yerler var mı diye bakıyoruz. En kötü ihtimalle biri ev yapımı bir bomba hazırlıyor. Arada sırada olur böyle şeyler. Genellikle de başarısız olurlar. Elbette hırsızlıklar tamamen tesadüf de olabilir. Ama yine de peşine düşmek zorundayız. Bir de – şey, aslında bunu söylememem gerekiyor ama sana güvenebileceğimi biliyorum..."

Sara etrafına bakındı ve öne eğildi.

"Ted Hansson" diye fısıldadı.

"İsveç'in Geleceği Partisi'nin lideri mi?" dedi Ruben alçak sesle. Sara başıyla onayladı. "Ne olmuş ona?"

"Birtakım karanlık işlere bulaşmış. Elbette gerektiğinde çeşitli siyasetçileri de takibe alıyoruz. Örneğin Güvenlik Servisi, adalet bakanına yönelik olası tehditler konusunda bizden dikkatli olma-

mızı istedi. Ama Ted Hansson'un kendi dolabında da epeyce kirli çamaşırı varmış gibi görünüyor. Şimdilik sadece gözümüzü üzerinde tutuyoruz ama dediğim gibi mesele karışık."

Ruben başıyla onayladı. Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Sonra cesaretini topladı ve son birkaç dakikadır kafasında döndürüp durduğu soruyu sordu.

"Konuyu tamamen değiştirmem gerekirse – benim... iş dışı faaliyetlerim hakkında ne biliyorsun?"

Geçmiş yıllarda, hovardalıklarını dinlemek isteyen herkese seve seve anlatırdı; hatta dinlemek istemeyenlere bile. Sonra Amanda'yla terapiye başlamış ve artık öyle yaşamak zorunda olmadığını fark etmişti. Ama ardından Peder ölmüş, bu da her şeyi değiştirmişti. Ruben yeniden kız tavlamaya çıktığında, bunu meslektaşları arasında bir mesele haline getirmemeye özellikle dikkat etmişti hem utandığı için hem de Peder yaşasaydı bundan hoşlanmayacağı için. Peki Sara bunu nereden biliyordu?

"Kızımın genç bir vekil öğretmeni var" dedi Sara alaycı bir biçimde gülümseyerek. "Nerede çalıştığımı öğrenince bana Kır Saçlı Polis'ten söz etmeye başladı; kendisi ve arkadaşları, geceleri dışarı çıktıklarında karşılaştıkları bu adama böyle bir lakap takmışlar..."

Ruben yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Hepsi yirmi beş yaş civarında" dedi Sara. "Sanırım."

Ruben, "Kır Saçlı Polis" diye homurdandı. "O kadar da yaşlı değilim."

"Meselen bu mu?" dedi Sara. "Yaşlandığını hissetmen mi?"

Ona baktı. İnsan bazı şeyleri kendine saklamalıydı. Bazılarını Amanda'yla bile konuşmamıştı. Ama Sara'nın bakışları, gerçeğin dışında bir şey söylemesine izin vermiyordu.

"Ölmek istemiyorum" dedi alçak sesle.

"Kim ister ki?" dedi Sara, öne eğilip elini onun elinin üzerine koyarak. "Neyse ki kızın sayesinde soyunu bir kuşak daha uzattın. İstersen şimdi onun Noel hediyelerinden konuşalım."

Sara'nın eli hâlâ onun elinin üzerindeydi. Kupanın yaydığı ısının etkisiyle sıcak ve canlıydı.

"Kızım dövüş sanatlarına meraklı" dedi Ruben. "O yüzden yedek planım ona bir Bruce Lee posteri almaktı. Ama artık bulmak mümkün değil gibi. Karşıma çıkanların hepsi adını hiç duymadığım pop gruplarının posterleri. Biri galiba Blackpink'ti, bir diğeri de B ile başlıyordu... Ne sevdiğini hiç bilmiyorum. Bu arada, K-pop da neyin nesi?"

Sara güldü. Sonra sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Üst dudağında ince bir iz kaldı. Bir marşmelov masaya düştü.

"Bruce Lee mi? Demek sende hâlâ umut var, Kır Saçlı Polis" dedi.

27

Julia sabırla herkesin susmasını bekliyordu. Ekibi zaman zaman çocuk gibi davranabiliyordu ama karşısında duran gazeteciler ve fotoğrafçılarla kıyaslandığında gayet makuldüler. Basın mensupları daha toplantı başlamadan bağırarak sorularını sormaya koyulmuşlardı bile.

Adam, gerekirse müdahale etmek üzere yanında duruyordu ve gözle görülür biçimde sinirlenmişti. Julia, karşılarındaki basın mensuplarına çıkışmasını engellemek için birden fazla kez elini onun koluna koymak zorunda kalmıştı. Elbette bunu, durumun gerektirdiğinden biraz daha sık yapmış olması mümkündü ama kimsenin fark ettiğini sanmıyordu.

Beklendiği gibi, salon büyük gazetelerden ve tabloidlerden, haber ajanslarından, televizyon ve radyodan gelen alışıldık isimlerle doluydu. Julia, *Aftonbladet, Expressen, Dagens Nyheter* ve *Svenska Dagbladet* muhabirlerini, ayrıca TV4, SVT ve TT temsilcilerini tanıyordu. Ne var ki Confido hakkındaki dedikodular ve Jon Langseth'in adının geçmesi, *Dagens Industri* ve *Resumé* gibi gazetelerden muhabirleri de buraya çekmişti. Julia onları dışlamak için bir neden görmüyordu. Söyleyeceklerini söylenti değirmeninden değil, doğrudan kendisinden duymaları daha iyiydi. Julia, salonun en ucunda, kahve masasının yanında çılgınca el kol hareketleri yapan kişinin *Resumé* muhabiri olduğunu tahmin etti. Mesafe olmasına rağmen, bir güvenlik görevlisine kendisine *latte* ayarlayıp ayarlayamayacağını sorduğunu net biçimde duyabiliyordu. Julia başını salladı.

"Lütfen sessizlik" dedi, herkesin kendisine ve Adam'a baktığından emin olana kadar bekledi. "Kısa keseceğim."

El kol hareketleri yapan muhabir, memnuniyetsizce arka sıraya süzüldü; elinde bir bardak filtre kahve vardı.

"Hepinizin Confido'nun kurucularından biri olarak tanıdığı Jon Langseth'in öldüğü tespit edildi" dedi Julia. "Bulunduğu koşullar nedeniyle şu aşamada daha fazla ayrıntı paylaşamıyoruz."

Svenska Dagbladet'ten bir muhabir, "İntihar olduğunu varsayabilir miyiz?" diye bağırdı. "Şirketle ilgili tartışmalar göz önüne alındığında, doğal nedenlerle ölmediğini düşünmek gerekmez mi?"

"Jon Langseth'in ölümüne ilişkin koşullar, ölümünün doğal nedenlerden kaynaklanıp kaynaklanmadığını şu aşamada belirlememize izin vermiyor" dedi Julia. "Burada bilerek muğlak konuşmuyorum. Gerçekten henüz bilmiyoruz. Kalp krizi de olabilir. Otopsi ise... karmaşık."

Mırıltı, daha yüksek bir uğultuya dönüştü.

"Belirttiğiniz gerekçeyle, cinayet ihtimalini dışlayamayız" dedi Adam, *Svenska Dagbladet* muhabirine dönerek. "Ancak bulunma şekli ne intiharla ne de geçmişte gördüğümüz organize suç kaynaklı intikam eylemleriyle örtüşüyor. Elbette ne yaşanmış olabileceğine dair geçerli tüm olasılıkları soruşturacağız."

Resumé muhabiri, "Ne tür koşullardan söz ediyoruz?" diye seslendi. "Bizi buraya tam olarak neden çağırdınız? Mutlaka söyleyebileceğiniz başka bir şey olmalı."

Julia, Adam'a baktı, Adam başını salladı. Jon'un eşi, bunu açıklamaları için onlara onay vermişti. Bu adım bir ipucu doğurabilirdi ama aynı zamanda manşetleri de garantiliyordu. Buna değdiğinden emin olmaları gerekiyordu; Julia'ya göre değiyordu.

"Jon Langseth'in iskeletini bulduk" dedi Julia. "Şu an sahip olduğumuz tek bilgi bu. İskeletin ona ait olduğunu biliyoruz. Ayrıca iskeletin son derece titizlikle ve profesyonelce temizlendiğini de biliyoruz. Ancak ölüm sebebini bilmiyoruz ve iskelet kalıntılarının neden temizlendiğine dair elimizde bir gerekçe de yok. Bunun hepiniz için son derece cazip bir haber olduğunun farkındayız; sizi buraya çağırmamızın nedeni de bu. İskeleti nerede bulduğumuza

dair söylentiler duyacaksınız. Bu söylentileri yayımlarsanız, merak yüzünden halktan insanlar bölgeye akın edecektir. Bu da kazalara yol açabilir. Bu nedenle, bu tür ayrıntıları yayımlamaktan kaçınmanızı rica ediyorum. Jon Langseth'in nerede bulunduğuna dair iddiaları herhangi biriniz yazarsa, hakkında başkasının hayatını bilerek tehlikeye atmaktan işlem yapılacaktır. Anlaşıldı mı?"

Julia bakışlarını gazetecilere dikti, hepsi ona ciddi ciddi başlarını sallıyordu. Ama *Resume*'den gelen adam, telefonuna hararetle dokunurken alaycı bir gülümsemeyle sırıtıyordu. Julia içini çekti. Sabah ne tür manşetler atılacağını düşünmek bile istemiyordu.

28

Milda iskeleti duvarın yanındaki bir masanın üzerine sermişti. Kemikler her zamanki titizliğiyle konumlandırılmıştı; Mina bir kez daha Milda'nın işine ne kadar hâkim olduğunu düşünerek onu takdir etti. Jon Langseth tüm görkemiyle orada yatıyordu; etinin ve derisinin olmaması dışında. Ama kemiklerin anlatacakları bir hikâye vardı.

Mina ve Vincent öğle yemeğinden sonra doğruca Milda'ya gelmişlerdi. Vincent her zamanki gibi, Ulusal Adli Tıp Kurumu'nun dünyadaki en sevdiği yer olmadığını hissettiriyordu. Oysa Mina, steril ve pırıl pırıl metalin ortasında duran çıplak kemiklerde tuhaf bir güzellik olduğunu düşünüyordu. Masanın üzerindeki nesneler bir zamanlar –ya da hâlâ– bir insandı. Ama insanın yapış yapış, sağlıksız ve bulaşıcı tüm parçaları ortadan kalkmıştı. Geride yalnızca saflık kalmıştı. Sadelik. Kemiklerin üzerinde yattığı metale kusursuzca yansıyan bir sadelik; tek bir yağ lekesi bile olmadan.

"İki yüz altı kemiğin hepsi burada" dedi Milda iskeleti işaret ederek. "Onu temizleyen her kimse, son derece dikkatli ve titiz biri. Üstelik anatomi bilgisi de var."

Milda, Mina ile Vincent'a tek kullanımlık eldivenler uzattı, ikisi de eldivenlerini taktılar.

"Cesedin kaynatıldığına dair bir teorim vardı" dedi Vincent kemiklerin üzerine eğilerek. "Ama olan bitenin bu olduğundan pek emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Milda.

"Müzelerin, hayvan leşlerindeki et kalıntılarını temizlemek için böceklerle dolu teraryumlar kullandığını biliyorum" dedi. "Bunun

için çoğu zaman özel olarak tasarlanmış bir oda ya da bina olur, buna dermestaryum denir. Her neyse. Görünüşe bakılırsa böcekler, daha doğrusu çoğunlukla larvaları, kemikleri temizleme konusunda inanılmaz derecede titizler, üstelik kırılgan kemiklerin korunması açısından diğer yöntemlere göre çok daha nazikler. Hatta o kadar etkililer ki müzelerin aslında muhafaza etmek istediği hayvanlar söz konusu olduğunda bile sorun yaratabiliyorlar. Burada da böyle bir durumla karşı karşıya olabiliriz."

"Peki bir kombinasyona ne dersiniz?" dedi arkalarından temkinli bir ses. "Süreci hızlandırmak için."

Mina, Loke'nin odaya girdiğini bile duymamıştı. Milda'nın asistanı, her zamanki gibi oradayken bile neredeyse görünmezdi. Ama Milda'ya göre şimdiye kadar sahip olduğu en iyi asistandı. Muhtemelen çalışma sırasında sevdiği Schlager[12] müziklerine eşlik etmesini sağlayabildiği tek kişiydi.

Loke'nin üzerinde hafif bir duman kokusu vardı. Demek ki en başından beri ortalarda görünmemesinin nedeni buydu; sigara molasındaydı. Mina, bu kokunun az önce hissettiği saflığı bozduğunu düşündü ama bunu dile getirmek ona düşmezdi. Böyle bir yerde çalışmak, herkesin şu ya da bu biçimde kendine ait bir duygusal çıkış yolu olmasını gerektiriyor olmalıydı. Milda'nınki müzikti. Loke'ninki ise sigaralarıydı.

"Önce kaynatılmış, sonra da işi böcekler tamamlamış olamaz mı?" dedi Loke. "Bu arada, müzeler sıradan böcekler kullanmaz, *deri böcekleri* dedikleri türü kullanırlar. Latince adı *dermestidae*."

Vincent inledi ve kendi alnına bir şaplak indirmek istiyormuş gibi göründü.

"Dermestaryum" dedi. "Tabii ya. Teşekkürler!"

Loke gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Ölümden sonra bedenin işlenmesinden söz etmişken" dedi Vincent, "çalışma alanınızı göz önüne alırsak, insan kompostlamasını duymuş olduğunuzu varsayıyorum. Bedeni odun yongası, saman ve mantar gibi şeylerle birlikte bir kaba koyup doğanın kendi

12. Özellikle Almanya, Avusturya ve İsveç'te çok yaygın olan, hafif, melodik ve kolay eşlik edilebilir bir pop müzik türü. (ç.n.)

işini yapmasına izin veriyorsunuz; beden zamanla saf toprağa dönüşüyor. Kompost malzemesiyle birlikte, bir insandan neredeyse bir metreküp toprağa yakın bir miktar elde ediliyor."

Milda başıyla onayladı.

"Evet, bu akıllıca bir yaklaşım" dedi. "Burada ve Birleşik Krallık'ta şimdiden yasallaşmış durumda. ABD'nin çeşitli bölgelerinde de yayılıyor."

"Aslında bunu bir adım daha ileri götüren bir Amerikan şirketi var" dedi Loke heyecanla. "Yakın aile bireyleri tarafından seçilen bir fidanı, kompostlanan bedenin üzerine dikiyorlar. Ağaç, bedenden gelen besinleri ve molekülleri emiyor; büyüdükçe de sevdiğiniz o kişinin giderek daha fazlasını bünyesinde barındırıyor. Sonunda da, neredeyse hiç abartmadan, o ağacın büyükanneniz olduğunu söyleyebiliyorsunuz."

"Ne kadar şiirsel" dedi Vincent.

Mina ona bakakaldı. Vincent aklını mı kaçırmıştı?

"Tek sorun geriye kalan iskelet" dedi Milda. "Sonrasında kemiklere ne olduğundan kimse pek söz etmez."

"Kemiklerden söz açılmışken, belki dikkatimizi yeniden bugüne ve Jon Langseth'e çevirebiliriz" dedi Mina alaycı bir sesle. "Herhangi bir ölüm nedeni saptayabildiniz mi?"

Milda başını iki yana salladı.

"Pratikte imkânsız" dedi. "Diyelim ki gerçekten öldürüldü. Bir kurşun, örneğin kaburgada ayırt edilebilir bir kırık oluşturabilir. Bıçak yarasının bıraktığı izler için de aynı şey geçerli. Böyle bir şey olsaydı görürdüm. Mesela burada."

İskeletin gevşek parçalarını, kaburgaları işaret etti.

"Öte yandan, bir kurşun ya da bıçak iskeleti tamamen ıskalamış ama yine de ölümcül hasar vermiş olabilir. Boğulma gibi, yalnızca yumuşak dokuyu etkileyen diğer ölüm nedenlerini saymıyorum bile. Son olarak, benim de göremeyeceğim tamamen doğal nedenlerle ölmüş olabilir. İnme. Kalp krizi. Beyin kanaması. Bilmenin hiçbir yolu yok."

Loke "Diri diri kaynatılmış da olabilir" diye mırıldandı.

"Bu sahne için çok teşekkürler" dedi Mina.

Kısa bir an için, Jon Langseth'in koca bir kazan içinde çıplak halde olduğu, yamyamlarla ilgili ırkçı bir karikatürü andıran bir görüntü canlandı zihninde. Bu görüntüde komik olan hiçbir şey yoktu.

"Beni asıl şaşırtan, işin metro tüneli kısmı" dedi Vincent kemikleri incelerken. "Bu şehrin altında hangi tünellerin hâlâ ayakta kaldığına dair her türlü efsane dolaşır. Hikâyelerin bir kısmı doğrudur; gerçi City Line'ın inşası ve Slussen'deki yeni aktarma merkezi bunların bazılarını yok etti. Ama eski postanenin telefon kablo tünelleri hâlâ pek çok yerde bulunabiliyor. Elbette artık sıradan kilitler tuş takımlarıyla değiştirildiği için oralara inmek çok daha zor."

"Kilitlerin değiştirildiğini nereden bildiğini sormayacağım bile" dedi Mina. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Şey, metro oldukça tehlikeli bir yer. Daha güvenli olan başka tüneller var. Eğer biri Langseth'i yeraltına gömmek istediyse, neden daha güvenli tünellerden birini seçmedi?"

Mina, işlerinin bittiğini ve masadaki iskeletin artık onlara söyleyecek başka bir şeyi olmadığını belirtmek için Milda'ya başıyla işaret etti. Milda yanlarından ayrılıp odanın ortasındaki masaya geçti. Üzerinde, ölüm nedeni henüz belirlenmemiş bir başka ceset yatıyordu. Ancak bu kez durum kolaydı; Mina için bile. Göğsünde birden fazla kurşun yarası bulunan, onlu yaşlarının sonlarında bir gençti. Bunun büyük olasılıkla bir çete işi olduğunu anlamak için dövmeyi görmesine gerek yoktu. Milda'nın buna nasıl dayandığını aklı almıyordu.

"Tabii, bulunması planlanmadıysa" dedi Loke, Mina'yı düşüncelerinden koparark.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum" dedi, ona bakarak.

"Metro tünellerinde düzenli olarak çalışan ekipler dolaşıyor. Başka bir tünelde olsaydı, bulunması yıllar alabilirdi. Hatta belki de tamamen kaybolup gidecekti. Oysa bu durumda, birilerinin kemikleri bulması sadece zaman meselesiydi. Üstelik gerçekten öldü-

rülüp öldürülmediğini de bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, ölümden sonra nasıl konumlandırıldığı."

Loke cebinin dışını hafifçe yokladı ve ardından bir kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Anlaşılan bir sigara molasına daha çıkmıştı. Vincent ise hâlâ kemikleri inceliyordu.

"VIP bir gömü" dedi, düşünceli bir şekilde çenesini okşayarak. "Yeraltında."

"Peki bu ne anlama geliyor?" dedi Mina.

Vincent cevap vermeden önce duraksadı.

"Ortada anladığımızdan çok daha fazlası olduğu anlamına geliyor" dedi sonunda. "Şimdi sözünü ettiğin bu davranış değişikliğini daha da merak eder oldum."

"Sanırım ekiple yeniden buluşma vaktin geldi. Julia bugün öğleden sonra bir toplantı çağrısı yaptı."

Vincent'ın yüzü güneş gibi parladı.

"Çok uzun zaman oldu" dedi.

"Herkesin seninle aynı fikirde olduğundan emin değilim" dedi Mina gülerek.

Çıkarlarken Mina, Milda'ya vedayı andıran bir baş selamı verdi. Loke hâlâ dönmemişti ama bir sonraki işi masadaki oğlanla ilgili Milda'ya yardımcı olmaksa bunun nedenini anlayabiliyordu.

29

"Ne zamandan beri işlerime karışıyorsun?"

Julia'nın içinde yükselen öfke, pek de sağlıklı sayılmayacak bir noktaya geliyordu. Onu babası kadar öfkelendirebilen çok az insan vardı. Daha bilinçli anlarında, muhtemelen ona benzediği için böyle olduğunu fark ediyordu. Masanın üstünde, *Egil Hammarsten* yazan, kelli felli, altın yaldızlı bir isimlik duruyordu. Julia artık kimsenin böyle levhalar kullandığını sanmıyordu. Ama babası eski kafalıydı.

Julia, evlendiklerinde Torkel'in soyadını almamıştı. Geriye dönüp baktığında bunun bir hata olabileceğini fark ediyordu çünkü almış olsaydı, kendisiyle Stockholm emniyet müdürü arasındaki bağ bu kadar bariz olmayacaktı. Öte yandan Torkel'in soyadını alsaydı, ondan ayrılma noktasına gelmesi halinde, zaten halledilmesi gereken onca şeyin yanına bir de soyadı değişikliğini eklemek zorunda kalacaktı.

"Lütfen bunu işlerine karıştığım şeklinde algılama" dedi babası. "Polislik ekip işidir. Küçük bir kuş bana, Ulusal Operasyonlar Bölümü'nün şu sıralar organize suçla ilgili bir tarama yürüttüğünü söyledi. Diğerlerinin yanı sıra Sırp mafyasına da bakıyorlarmış."

"Sırp mafyası mı? Şu psikopat Dragan Manojlovic'in liderlik ettikleri mi?" dedi Julia. "Bunun bu işle ne ilgisi var?"

"Belki de hiçbir ilgisi yoktur. Belki de her şeyle ilgisi vardır. Ve dediğim gibi, teknik olarak bunların hiçbirini duymuş değilim. Ama doğru yönü işaret etmemek görevlerime aykırı olurdu."

Julia "Doğru yön mü?" diye çıkıştı. "Soruşturmamız daha yeni başladı ve sen pat diye çıkıp bize doğru yönün ne olduğunu söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Julia, kendi sesinin tizleştiğini fark etti. Bu taşkın duygularının yalnızca babasıyla ilgili olmadığını, genel olarak ailesine dair hisleriyle de bağlantılı olduğunu fark edecek kadar zekiydi. Hem Torkel hem de babası, Julia'ya kendini köşeye sıkışmış gibi hissettiriyordu.

"Julia, bu söylediklerim davranışlarına yönelik bir eleştiri değil" dedi babası sakince. "Dürüst olmak gerekirse, özellikle geçen yazdan bu yana senin hakkında pek çok olumlu şey duydum ve basın toplantısında son derece iyi bir performans sergiledin. *Aramızda kalsın*, bir gün masanın bu tarafında oturursan hiç şaşırmam. Tabii ben emekli olduktan sonra."

Julia ister istemez gururlandı; yanaklarındaki kırmızılığın biraz olsun azalmaya başladığını hissetti.

"Tamam, soruşturmamıza yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi —resmi ya da gayriresmi— memnuniyetle alırım" dedi daha sakin bir sesle. "Ama bence henüz çok erken..."

"Gustaf Brons hakkında ne biliyorsun?" diye araya girdi babası.

"Ee... Jon Langseth ve Peter Kronlund'la birlikte Confido'nun kurucularından biri. Bariz olan dışında geçmişinde özel bir şey yok; diğerleri kadar o da bir pislik. Neden soruyorsun?"

"Çünkü UOB'nin bilgisi –ki elbette bundan haberim yok– Gustaf'ın Dragan Manojlovic'ten ödeme aldığı yönünde. Mafyadan. Ve söz konusu olan şey üç beş kuruş değil."

Julia, içini çeken babasına baktı.

"Bunun son derece şüpheli olduğunu sen de kabul etmek zorundasın" dedi babası. "Confido'nun ortaklarından biri kayboluyor ve ölü bulunuyor; bir diğeri ise İsveç'in en azılı suç çetelerinden birinden yüklü miktarlarda para almış."

"Bilmiyorum" dedi Julia, düşünerek. "Birbiriyle bağlantılı olmak zorunda değil. Ama elbette her şeyi incelemeliyiz."

"Güzel. O halde Gustaf Brons'u sorguya alacağın konusunda anlaştık. Polislikte geçirdiğim onca yıl bana Jon Langseth'in ölümünü çözdüğümüzü söylüyor. Bu, Brons'un adının her yerinde yazılı olduğu bir tetikçi cinayeti. Unutma, en basit çözümler çoğu zaman doğru olanlardır."

"Bir saniye, henüz hazır değiliz..."

"Julia, hayatta bazen sana söyleneni yapmak zorunda olduğun anlar vardır. Bu da onlardan biri."

Julia ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı. Yanakları yeniden ısındı; yüzünde ve boğazında büyük, alev kırmızısı lekeler oluşacağını biliyordu. Babasının, onları bir anda ortaya çıkarma konusunda neredeyse büyülü bir yeteneği vardı.

"Tabii patron" dedi Julia dişlerini sıkarak. "Tabii."

Julia odadan çıkarken babası "Ve Noel arifesinde saat birde seni beklediğimizi unutma" diye neşeyle seslendi.

Julia cevap vermedi.

30

Mina, Vincent'ı neredeyse üç yıl önce ekiple ilk kez tanıştırdığından beri yaşanan değişim karşısında şaşkına döndü. O zaman herkesin yüzünde kuşku ve şüphe okunuyordu. Şimdiyse ortada mutlu gülümsemelerden başka bir şey yoktu.

"Vincent, seni görmek ne güzel! Çok uzun zaman oldu!"

Julia, Vincent'a uzun uzun sarıldı, Mina ise içini ansızın bir kıskançlık duygusunun yokladığını fark ederek şaşırdı. Sinirle bluzunun kollarını çekiştirdi, sık sık yıkamaktan tahriş olmuş ellerine baktı. Kısacık kesilmiş tırnakları, kurumuş etleri el dezenfektanından iyice yıpranmıştı. Julia ise her zamanki gibi zahmetsizce bakımlıydı; sanki her sabah yataktan kusursuz, güzel ve saçının tek bir teli bile yerinden oynamamış halde kalkıyordu.

Mina iç çekip toplantı masasındaki yerine oturdu. Yalnızca Vincent ona böyle aptalca şeyler düşündürebiliyordu ama nedenini kendisi de bilmiyordu. Onun zekâsına, keskin kavrayışına ve onu büyüleyen bilgisine karşı duyduğu saygı o kadar büyüktü ki... Julia, Vincent'ı bırakıp masadaki diğer herkesi selamladıktan sonra onun Mina'nın yanındaki sandalyeye geçmesine izin verdiğinde Mina tuhaf bir rahatlama hissetti.

Toparlanması gerekiyordu. Herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Etrafına bakınca, odanın ucundaki panonun son brifingden bu yana yeni malzemelerle dolduğunu fark etti; Jon Langseth'le ilgili notlar, görseller ve gazete kupürleriyle neredeyse yarıya kadar kaplanmıştı.

"Vincent'ı neden bu toplantıya dahil ettiğimi merak ediyor olabilirsiniz" dedi Mina, karşısında oturan Ruben'in yayvan sırıtışıyla yüz yüze geldiğini fark ederek.

"Kesin bize iskambil numaraları göstermesi içindir" dedi Ruben. "Yoksa bize zam ve daha fazla kaynak yaratmayı mı vaat etti?"

"İkincisini gerçekten büyü yeteneğine sahip biri bile yapamaz diye düşünüyorum" dedi Vincent. Masadakiler muzipçe gülümseyerek başlarıyla onayladılar.

Mina, herkesin dikkatini yeniden toplamak istercesine bir kez daha boğazını temizledi.

"Vincent'ı Milda'ya götürmemin sebebi, kemiklerle ilgili bir teorisi olması" dedi. "Vincent, anlatır mısın? Korkarım ki kullandığın terimlerin yarısını hatırlayamıyorum."

"Hiç sorun değil. Mina beni Jon Langseth ve kemiklerin tuhaf yerleşimi konusunda aradığında, aklıma gelen ilk şey *Mos Teutonicus* oldu" dedi Vincent.

"*Gesundheit*"[13] dedi Ruben. Christer bunu duyunca kıkırdadı.

"Ruben" dedi Julia sert bir bakış atarak.

Ruben gözlerini devirdi ama sustu.

"Mina'ya da anlattığım gibi" diye devam etti Vincent, "*Mos Teutonicus*, geç ortaçağdan kalma eski bir uygulama. Yüksek rütbeli biri evinden çok uzakta öldüğünde, naaşın defnedilmek üzere memlekete geri götürülmesi gerekiyordu. Ancak çürüyen bir bedeni saklamak ve taşımak ne pratik ne de hoş bir işti. Bunun üzerine, bedeni kaynatarak etleri kemiklerden ayırmaya dayanan bir yöntem geliştirdiler. Böylece geride kalan iskelet, uygun bir defin için çok daha kolay taşınabiliyordu. *Mos Teutonicus*."

"Iyyy!" dedi Christer vurgulu bir sesle, midesi bulanmış gibi.

"Peki Milda ne düşündü?" diye sordu Julia merakla. "Böyle bir... ritüelin söz konusu olabileceğini teori olarak ilginç buldu mu?"

"Kesinlikle daha yakından incelenmesi gerektiğini düşündü" dedi Mina başıyla onaylayarak. "Milda'nın asistanı Loke'nin de ilginç bir önerisi oldu: Fail, kemikleri önce kaynatmış, ardından da onları bulduğumuz hale getirmek için böcek larvalarını kullanmış olabilir."

"Onu söyleyen bendim..." diye söze girdi Vincent ama sonra sustu.

"Larva mı?" diye inledi Christer; yüzü giderek soluyordu.

13. (Alm.) Çok yaşa. (ç.n.)

"Ne tür böcekler?" dedi Adam dirseklerini masaya dayayıp öne eğilerek. "Herhangi bir böcek olur mu, yoksa belli bir tür mü gerekiyor?"

Ruben "Birileri biraz fazla *CSI* izlemiş" diye homurdanınca Julia'dan bir uyarı bakışı daha aldı.

"Hayır, hayır, bu son derece yerinde bir soru" dedi Vincent. "Büyük olasılıkla deri böcekleri olarak bilinen bir böcek ailesi söz konusu. Loke'nin de belirttiği gibi, Latince adlarıyla *dermestidae*."

"Durun bir dakika" dedi Ruben elini kaldırarak. "Yani cidden, önce bir cesedi kaynatıp sonra da kalan etleri kemiklerden temizlesinler diye bir sürü iğrenç küçük böcek kullanan bir katille karşı karşıya olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Doğru mu anladım?"

"Kesinlikle" dedi Vincent, Ruben'in sesindeki alaycılığı fark etmemiş gibi.

"Kusura bakmayın ama bunun tamamen zırdelice geldiğini düşünen tek kişi ben miyim?" dedi Ruben gülmeye başlayarak. "Burası Stockholm, bizim ayaktakımı genelde ayaktakımının yaptığı şeyleri yapar. Burası Paris sokaklarında Tom Hanks'in koşturduğu salak bir aksiyon filmi değil. Gerçi *Da Vinci Şifresi* gerçek olaylara dayanıyordu ama o da hezeyan dolu hayallerden farklı olarak..."

"Şey" dedi Vincent tereddütle, "aslında bu doğru değil. *Da Vinci Şifresi* bütünüyle bir sahtekârlığa dayanır; bu sahtekârlık ilk kez başka bir kitapta, *Kutsal Kan, Kutsal Kâse*'de ortaya atılmıştı. O kitap da fikirlerini Pierre Plantard adlı bir adamdan alıyordu. Plantard, 1956'da *Prieuré de Sion* adını verdiği bir tarikat kurdu; İsa ile Mecdelli Meryem'in çocuklarından geldiği iddia edilen bir soyun tarihini koruduklarını, dolayısıyla bu soyun Fransa tahtının gerçek vârisleri olduğunu öne sürüyordu. Plantard, kendisinin de bu hanedanın bir parçası olduğunu ve bu yüzden Fransa'nın gerçek kralı sayılması gerektiğini iddia ediyordu. Daha sonra hayal gücü hayli geniş Philippe de Chérisey adlı yeni bir ortak bulunca, iddialarını desteklemek için belgeler uydurmaya başladılar. Bu sahte belgeler..."

"Vincent" dedi Mina alçak bir sesle, anlamlı bir bakış atarak.

Vincent sözünü yarıda kesti, utançla yutkundu.

"Özür dilerim. Yine uzun bir tefsire daldım."

"Harika" dedi Ruben alaycı bir şekilde. "En sevdiğim filmi mahvettin."

"Herhalde kitabı kastediyorsun" dedi Vincent.

Ruben başını sallayarak ona baktı.

"Tanrım, Vincent. Sen nerede yaşıyorsun?" dedi Ruben. "Bu bir film. Lanet olası bir kitap değil."

Vincent sanki kendi içinde bir mücadele veriyormuş gibiydi ama sonra yön değiştirip devam etti.

"Jon Langseth'in kemikleri kendiliğinden bu kadar temizlenmiş olamaz. Bir şekilde insan müdahalesi gerekir, bu da bunu en makul senaryo haline getiriyor."

"Bu durumda hâlâ sebep meselesi ortada duruyor" dedi Julia. "Az önce komiserle görüştüm. Confido'nun üçüncü ortağı Gustaf Brons'un işin arkasında olduğuna ve Jon'u öldürmüş olabileceğine ikna olmuş durumda. Görünüşe göre Gustaf, Dragan Manojlovic'ten toplam bir milyon kron almış. Kim olduğunu anlatmama gerek yok. Bunun bir şeyin karşılığı olduğu varsayılıyor. Neyin karşılığı olduğunu bulabilirsek Jon'u öldürmenin ardındaki sebebe de ulaşabiliriz."

Mina, bu adı duyan herkesin aynı anda nefesini tuttuğunu fark etti.

"İşte şimdi işler daha da sarpa sardı" dedi Christer.

"Brons'u sorguya alacağız ama avukatının da hazır bulunması gerektiği için onunla en erken yarın konuşabiliriz" dedi Julia. "Bunun bir tetikçilik işi olduğu ihtimali tamamen mantıksız değil ama Jon'un iskeletinin sonradan temizlenmiş olmasını açıklamıyor."

"Sözünü ettiğin o deri böcekleri sıradışı mı?" diye sordu Adam. "Bulması zor mu?"

"Henüz bilmiyorum" dedi Vincent. "Ama bu işi bilen birine sormayı düşündüm. İyi bir entomolog –yani böcek uzmanı– tanıyorum, eminim bize yardımcı olabilir."

"İyi fikir" dedi Julia masanın ortasındaki kâseden bir mandalina alırken. "O böcekler hakkında neler öğrenebileceğine bakın. Gustaf Brons sorgulanana kadar elimizde fazla bir şey olmayacak."

Mina böcekleri düşününce yüzünün rengi çekiliyormuş gibi

hissetti. Norrtälje'de ölü vizonlarla dolu bir konteynere atladıktan, ardından John Wennhagen'in çiftliğinde kanalizasyon borusunun içinden sürünerek geçtikten sonra, sürüngen ve böcek tayfası, gelecekte özellikle kaçınmayı planladığı şeyler listesinin en tepesine yerleşmişti.

"Elbette" dedi Vincent, Mina'ya göz ucuyla bakarak.

Mina dehşet içinde ona baktı.

"Bir de doğru anladığımdan emin olmak için soruyorum" diye devam etti Vincent, Julia'ya dönerek, "burada 'bakın' derken beni ve Loke'yi kastediyorsun, değil mi? Yani hangi böcekler olabileceğini gerçekten bilen kişiyi."

Mina, odadaki herkesin duyacağı kadar yüksek bir nefes verdi.

"Ee... aslında tam olarak demek istediğim bu değildi ama... boş ver, iyi fikir" dedi Julia. "Milda'yı arayıp Loke'ye birkaç saatliğine izin verip veremeyeceğini sorarım. Mümkün olan en kısa sürede."

Julia mandalinasını soymaya başlarken odayı ekşimsi bir turunçgil kokusu doldurdu. Mina bu kokuyu severdi; evde kullandığı temizlik malzemeleri de aynı ferah, keskin kokuya sahipti. Julia bir dilimi koparıp ağzına attı; çiğnerken yüzü buruştu. Belli ki mandalina oldukça ekşiydi.

"İlginizi çekebilir diye söylüyorum, bu mandalina türü, adını, Akdeniz mandalinası ile portakalı melezleyen Fransız bir rahipten, Marie-Clément Rodier'den alır" dedi Vincent neşeyle. "O..."

"Vincent" dedi Mina onu uyarırcasına.

Vincent utana sıkıla sustu.

Julia mandalinasının geri kalanını bırakıp ayağa kalktı.

"Christer, sen arşivleri karıştırmaya devam et. Ruben, sen de Confido'nun saçmalıklarıyla uğraşmayı sürdür. Bazen en basit çözüm, doğru olandır."

"Evet, Occam'ın Usturası" dedi Vincent neşeyle. "Bu..."

Mina onun kavalkemiğine sert bir tekme attı. Vincent bir çığlık atıp bacağını tutarken Julia gülmemek için kendini zorladı.

"Adam, Jon'un kemiklerinin bulunduğu metro tünelinin çevresinde çalışan personelle konuşabilir misin?" dedi Julia. "Kemikleri bulan sokak sanatçısıyla da görüşsen iyi olur. Bir şey biliyor mu, bir

şey görmüş mü, öğren. Herkesin fark edilmeden o tünellere girip çıkabildiğini sanmıyorum."

"Anlaşıldı" dedi Adam.

"Evet, bu kadar. Artık ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Kimse ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Christer boğazını temizledi.

"Şey... feribottaki Noel eğlencesine katılamadığımız için..." dedi Christer biraz bocalayarak. "Lasse, bu akşam sizleri bize davet etmeyi teklif etti. Doğaçlama bir Noel yemeği gibi. Tekne gezisi sayesinde hepinizin akşamı boş; sonuçta polisler de yemek yemek zorunda. Lasse'nin deyimiyle."

Masanın etrafındaki herkes şaşkınlıkla baktı.

"Ne hoş bir fikir!" dedi Julia. "Memnuniyetle!"

Herkes onaylarcasına başlarını salladı ama Christer hiç de mutlu görünmüyordu Mina, bunun bütünüyle Lasse'nin fikri olduğundan şüpheleniyordu.

"İstersen sen de gel Vincent, bu akşam için başka bir planın yoksa" dedi Christer toplantı masasından kalkarlarken.

Mina nefesini tuttu. Vincent'sız bir Noel yemeğiyle onun olduğu bir Noel yemeği arasında dağlar kadar fark vardı. O, her koşulda ikincisini tercih ederdi.

"Çok isterim! Davet için teşekkür ederim" dedi Vincent neşeyle, paltosunu giyerken.

Odadan çıkarlarken Vincent, Ruben'e döndü.

"Tekrar *Da Vinci Şifresi*'ne dönersek... Hani Dan Brown'ın esinlendiği kişiler var ya, sözünü ettiğim o kitabın yazarları, Michael Baigent, Richard Leigh ve Henry Lincoln... Aslında kitaptaki -yani filmdeki- bazı karakterlerde onlara göndermeler var. Mesela Sör Leigh Teabing karakteri, Leigh ve Baigent'e bir referans. Leigh zaten bariz ama Teabing, Baigent'in bir anagramı. Güzel değil mi?"

Mina kıkırdadı. Ruben ise hiç memnun görünmüyordu.

31

Niklas kayıtlı mesajı bir kez daha dinledi. Tüm saflığıyla, sırf kendisi öyle istediği için geri sayımın durmuş olabileceğini ummuştu. Elbette öyle olmamıştı. Önünde on iki gün vardı. Yaklaşan ölümünün somutluğu, onu içgüdüsel, bedensel bir düzeyde sarsıyordu. Hepimiz bir gün öleceğimizi söyleriz ama gerçek bir ölüm hükmüyle karşı karşıya kalmadıkça kimse bunu ciddiye almaz. Çünkü bunun ne anlama geldiğini kavramak imkânsızdır; soyut bir fikirdir. Ama artık Niklas anlıyordu. Bedeni de anlamıştı.

Duvara asılı saate uzanmak için sandalyeye çıktı, saati çivisinden indirip pilini çıkardı. Zamanın durmaksızın ilerlediğini hatırlatan şeylere gereğinden fazla ihtiyacı yoktu. Ardından kısa bir mesaj yazıp gönderdi.

Buraya gelebilir misin?

Tor'u ne zaman böyle çağırsa, kendini yetmişlerden kalma bir Amerikan filmindeki kötü patronlara benzetirdi; astlarını interkomdan yanına çağırıp ya kovan ya da en azından sert bir fırça atan tipler gibi. Mesaj atmak, masadaki o düğmeye basmanın modern karşılığıydı. Öte yandan Tor neredeyse hiç yanından ayrılmadığı için, çok uzakta olması da beklenemezdi.

Tahmin ettiği gibi, Niklas durmuş saati yeniden yerine asıp sandalyeyi eski konumuna getirdikten yalnızca birkaç dakika sonra kapı açıldı.

"Haklısın" dedi Niklas, Tor ağzını bile açamadan. "Güvenliğın artırılması konusunda. Fikrimi değiştirdim. Bunu hayata geçirmek kaç gün sürer?"

Tor hevesle başını salladı, oldukça memnun görünüyordu.

"Bazı hazırlıklar yapma cüretinde bulundum" dedi. "Güvenlik Servisi'yle temas halindeyim; gerekli seviye konusunda görüşlerimiz biraz farklı ama ben en üst düzey güvenlikte ısrar ediyorum. Personeli yeniden yönlendirmek için çalışıyorlar ve çağrı takibi açısından kapasitelerini gözden geçiriyorlar. UOB ile de temas halindeyim."

"Ulusal Operasyonlar Bölümü mü? Neden?"

"Suç dünyasında dikkat etmemiz gereken olağandışı davranışlar ya da örüntüler görürlerse bizi uyarmaları için. Geçen yaz yaşananların bir tekrarını istemiyoruz."

Niklas, yağan kara rağmen dışarıda yürüyen birkaç kişiyi pencereden seyretti. Sokakta, rüzgâra karşı eğilmiş, başı öne eğik bir adam yürüyordu. Niklas güvenli ve sıcak bir ortamda oturuyor olsa da kendini o adam gibi hissediyordu; kendisinden daha büyük güçlere meydan okurcasına ilerleyen ve iliklerine kadar donmuş biri gibi.

Tor'a tehdidin muhtemelen düşündüğü yönden gelmeyeceğini, beklenmeyene karşı tetikte olmaları gerektiğini anlatmak istiyordu. Ama bunu söyleyemezdi. Söylerse, kendine sormaya cesaret edemeyeceği sorularla karşılaşacaktı.

"Teşekkür ederim" demekle yetindi. "Her şey ayarlandığında bana haber ver."

Tor başıyla onayladı ve onu yine yalnız bıraktı.

Niklas masasına baktı. Bir zamanlar kusursuz bir düzen örneği olan masa üstü çoktan o sınırı aşıp kaosa teslim olmuştu. Yine de düşünecek daha önemli şeyler vardı; mesela zaman. Neredeyse hiç zamanı kalmamıştı. Ofiste oyalanarak bir saniye bile daha harcayamazdı.

Duvardaki askıdan kalın kış montunu aldı, giydi ve ellerini ceplerine soktu. Tuhaf. Kartvizitin montun cebinde olduğunu sanıyordu. Hayır, doğru değildi; kartı oradan çıkarmıştı. Dağınık masaya baktı. Muhtemelen o kâğıt yığınlarından birinin arasında bir yerlerdeydi. Zaten kartın kendisi o kadar da önemli değildi; telefon numarasını cep telefonuna kaydetmişti. Yine de bazen o küçük kart parçası, bunun gerçek olduğunu, bir kâbustan ibaret olmadığını hatırlatmaya yarıyordu.

Asansöre giderken Tor'un odasına başını uzattı.

"Eve yürüyerek gideceğim" dedi. "Zaten yakın."

"Bu havada mı?"

Tor'un bundan hoşlanmadığını anlayabiliyordu ama karar ona ait değildi.

Bir süre daha kendi kararlarını verebilecekti. Güvenlik önlemleri artırıldığında her şey değişecekti. O zaman Niklas bir mahkûm olacaktı ama en azından hayatta kalacaktı.

Korumalarıyla sokağa çıktıklarında kar yüzüne çarptı. Tor'un endişelenmesine gerek yoktu. Bu havada sorun çıkaran tipler bile dışarı adım atmıyordu. Niklas kamburunu çıkarıp kaskatı kesilmiş bacaklarla yürümeye başladı. Beklenmedik her sese dönüp bakmıyordu ama çoğuna bakıyordu.

Eve vardığında, korumalara başıyla ana kapının yanında kalmalarını işaret etti; kendisi asansörle boş daireye çıktı. Kanıksanmış hareketlerle montunu çıkardı, girişteki halının üzerine bıraktı. Ardından karla kaplı ayakkabılarını ayağından çekip yere attı ve doğruca salona gidip bir koltuğa çöktü. Sokaktaki güvenlik ekibi hangi odada olduğunu bilsin diye koltuğun yanındaki ayaklı lambayı yakmak için öne eğildi. Sonra telefonunu çıkarıp kayıtlı numarayı bir kez daha aradı; mesajın bir noktada değişmesini umuyordu.

Bağışlanmayı.

Ama mesaj her zamanki gibiydi. Telefonu bıraktı ve gözlerini kapadı. Nathalie ile Mina zihninde belirdiği anda, artık kendini tutamadı. Gözyaşları, isteyip istemediğine aldırmadan yanaklarından süzülmeye başladı.

32

Stureby'deki küçük evlerini Noel için süslemişlerdi. Aslında ne Julia ne de Torkel, Noel'i özellikle severdi ama çocuk sahibi olunca Noel'in evde bir şekilde yaşatılması gerektiğine dair bir inançları vardı. Gerçi Harry daha bir yaşındaydı ama simlere, mumlara ve parıldayan her şeye büyük bir coşku gösteriyordu. Julia, her şey ışıldayıp parladığında oğlunun ağzından dökülen o neşeli kahkahayı duydukça, çekilen onca zahmete değdiğini kabul etmek zorunda kalıyordu.

Öte yandan bu yapay Noel neşesi, evlerinde ne kadar az iyi niyet kaldığını acımasızca hatırlatıyordu. Bir zamanlar sahip oldukları şeye geri dönebilmek için gösterdikleri umutsuz çabanın ardından, yeniden bezgin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Artık kavga bile etmiyorlardı; milyonlarca kilometre arayla yol alan iki gök cismi gibi birbirlerinin yanından sessizce geçip gidiyorlardı.

"Bu akşam ne zaman gelirsin?"

Torkel, Harry'yi kucağına almış, yatak odasının kapısında duruyordu. Oğulları şu sıralar annesine fazlasıyla düşkündü; mızmızlanarak Julia'ya doğru uzandı ama Julia hızlıca giyinmek istediği için onu görmezden geldi.

"Bilmiyorum. Ama çok gecikeceğimi sanmıyorum. Soruşturmayla başımız epey dertte."

"O zaman sen dönünce ben de biraz dışarı çıkabilirim, çok geç olmayacaksa."

Julia durdu. Külotlu çorabının bir bacağını giymiş, diğerini geçirmeye hazırlanıyordu. Torkel bakışlarını ondan kaçırdı.

"Bir arkadaşımla bir bira içmeye gitmeyi düşünüyordum."

"Kiminle?"

Torkel tereddüt etti.

"Filip'le."

"Ha, tamam."

Julia külotlu çorabıyla uğraşmaya koyuldu ve duruşunu düzeltmek için olduğu yerde hafifçe zıpladı. Erkeklerin böyle sınır bozucu giysilerle uğraşmak zorunda olmadıkları için ne kadar şanslı olduklarından haberleri yoktu. Ama annesinin hep söylediği gibi, güzellik acı isterdi. O da güzel olmak istiyordu. Bu akşam Adam da orada olacaktı ve her ne kadar değerlerine ters düşse de onun için güzel olmak istiyordu.

"Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışırım" dedi eteğine uzanırken.

Bu, en sevdiği eteğiydi. Bunu tek omzunu açıkta bırakan siyah bir bluzla kombinlemişti.

"Çok hoş görünüyorsun, hani sadece bir iş yemeğiydi?" dedi Torkel, Harry'yi diğer kalçasına alırken.

Julia umursamaz bir tavırla omuz silkti ve bluzu üzerine geçirdi.

"Sadece biraz süslenmek istedim. Uzun zamandır iş kıyafetlerinden başka bir şey giymiyorum."

Torkel ona pek inanmış gibi görünmüyordu.

Aralarına sızan bu kuşku yeniydi. Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca birbirlerini hiç kıskanmamışlardı ama artık pek çok şey değişmişti. Sanki Harry'nin gelişiyle karşılanan o büyük çocuk özlemi, ilişkilerindeki kocaman boşlukları açığa çıkarmıştı.

Çift terapisine gitmeyi denemişlerdi. Terapiste göre, uzun yıllar boyunca tek bir ortak hedefleri vardı: anne baba olmak. Bu hayalin peşindeyken, sorunlar fark edilmeden büyüyüp serpilmişti. Harry'nin doğumu ve ortak mücadelenin sona ermesi, geriye yalnızca sorunları bırakmıştı.

Kulağa mantıklı geliyordu. Ama bunun neden böyle sonuçlandığını anlamak ne Julia'nın ne de Torkel'in sorunlarına bir çözüm getirmişti. Sessiz bir anlaşmayla terapiden vazgeçmişlerdi. Yine de bunu henüz yüksek sesle dile getirmemiş, gerekli adımları da

atmamışlardı. Önlerinde ele alınması gereken pek çok yeni ve zo
mesele vardı.

Ve bütün bunların tam ortasında, ikisinin de ölçüsüzce, sınırsız
ca sevdiği Harry vardı. Julia ona doğru uzandı; karşılığında onu
kocaman gülümsediğini ve tombul kolların kendisine doğru açıl
dığını gördü.

"Tam bir anne kuzusu, değil mi?" dedi Torkel gülümseyerek
Julia, gözlerinde daha önce kendisine yönelttiği o şefkatin bir kıs
mının şimdi oğullarına kaydığını görmekten memnun oldu.

"Evet öylesin, sen annenin küçük oğlusun" dedi Julia; Harry'nin
karnını gıdıklayıp neşeyle gülmesini sağladı. "Annen birazdan çık
mak zorunda ama önce gel bir Noel ağacına bakalım. Şu güzel kır
mızı süslere bir bak."

Onu, iri ağacın süslerle donatıldığı salona taşıdı. Harry heye
candan kollarını ve bacaklarını sallıyordu; Noel ağacı hayatının en
büyük aşkıydı. İçini tarifsiz bir sevinç dolduruyordu. Julia yüzünü
onun boynuna gömüp o cennet gibi kokusunu içine çekti. Cep te
lefonu titreşti. Taksisi gelmişti. Harry'yi bir kez daha sarmalayıp
öptükten sonra Torkel'e uzattı.

Kapıyı kapatmak üzereyken Torkel'in hâlâ Noel ağacının yanın
da durduğunu gördü. Sadece bir ağaç, dedi kendi kendine. Taksiye
doğru yürürken montunun fermuarını sıkıca çekti. Adam'ın bluzu
nu beğenmesini umuyordu.



33

Vincent akşam yemeği için hangi takımı ve gömleği seçeceğini düşünerek yatak odasında duruyordu ki kapı zili çaldı.

Girişe doğru "Biri kapıya bakabilir mi?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Vincent içini çekip kapıyı kendisi açmaya gitti. Kapıyı üzerinde yalnızca iç çamaşırı varken açınca FedEx kuryesi kaşlarını hafifçe kaldırdı. Ama tepkisi anlıktı; muhtemelen çok daha beteriyle karşılaşmıştı.

"Vincent Walder için bir paket var" dedi. "Siz olduğunuzu varsayıyorum"

"Varsayımınız doğru" dedi Vincent.

Kurye ona ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir paket uzattı.

"Erken bir Noel hediyesi gibi duruyor" dedi gülümseyerek. "Mutlu Noeller."

Vincent "Size de mutlu Noeller" dedi ve kapıyı kapattı.

Paket, boyutuna kıyasla beklenmedik derecede ağırdı. Mutfaktan bir bıçak bulmaya gitti. Kutuyu mutfak masasına koyup ambalajını dikkatle açtı. İçinden siyah, ahşap bir kutu çıktı.

"Orada ne var?" dedi Rebecka mutfağa girerken. "Bir de neden üstünde doğru dürüst bir şey yok?"

"Şşşt, sevgili kızım" dedi Vincent. "Bu, kıyafetlerden çok daha ilginç. Gel, bak."

Kutu cam gibi cilalanmıştı; son derece seçkin görünüyordu. Kapağında gümüş bir plaka vardı ve yakından bakınca üzerine *Vincent Walder*'a yazıldığını gördü.

Kapağı kaldırdı. İçeride, yan yana dizilmiş dört kum saatini tutan ahşap bir çerçeve vardı.

"Vay canına, uzun zamandır bunlardan birini görmemiştim" dedi çerçeveyi kutudan çıkarırken. "Muhteşem değil mi?"

"Bunlar ne?" diye sordu Rebecka.

"Kum saatleri" dedi. "Zamanı ölçmenin eski bir yolu. Dört farklı kum saatinin içinde farklı miktarlarda kum var. Çerçevenin tamamı kullanıldığında, ilki on beş dakikada, ikincisi otuzda, üçüncüsü kırk beşte, sonuncusuysa altmış dakikada boşalır. Eskiden bunları kiliselerde kullanırlardı; rahip vaazının ne kadar sürdüğünü görebilsin diye. Sanırım Södertälje'deki St Ragnhild Kilisesi'nde hâlâ sergilenen bir tane var."

Vincent çerçeveyi ters çevirdi. Dört kum saati aynı anda boşalmaya başladı.

"Rivayete göre Romalılar, senatoda konuşanların süresini sınırlamak için kum saatleri kullanırmış" dedi. "Söylentiye bakılırsa, konuşmaların kalitesi düştükçe kum saatleri de giderek küçülmüş. Ama kum saatlerinin belgelenmiş ilk kullanımı on dördüncü yüzyıla dayanıyor. Sence de büyüleyici bir nesne değil mi?"

Çerçeveyi bir kez daha ters çevirerek kumun bu kez geriye doğru akmasını sağladı, ardından ışığa tuttu.

"Tamam, az önce söylediklerinin bir kısmının ilginç olduğunu varsayalım" dedi Rebecka. "Ama birinin neden bunlardan birini sana gönderdiğini hâlâ anlamıyorum."

"Ben de emin değilim" dedi Vincent kutunun içine yeniden bakarak. Dibinde bir not duruyordu. Kum saati çerçevesinin altında kalmış olmalıydı. Kâğıt, mavi mürekkeple yazılmış düzgün bir el yazısıyla kaplıydı. Kum saatlerini masaya bıraktı, notu alıp yüksek sesle okudu:

Zaman dolmadan dördüncüyü bul.

El yazısına fazlasıyla aşinaydı. Bu yazıyı son on sekiz ay boyunca sayısız kez görmüştü ve her seferinde ustaca kurgulanmış, merak uyandırıcı bir bulmacayla gelmişti.

"Kız kardeşimle yaşanan o olaydan beri..." dedi; bir an durakladı, Mina'yla neredeyse bir tankta boğulduklarını Rebecka'ya söyleyip söylemediğinden emin değildi. Söylemiş olması gerekirdi, değil mi? "O zamandan beri insanlar bana ev yapımı gizemler

bilmeceler ve çözmemi istedikleri bulmacalar gönderiyor. Bu da daha zeki olanlardan birinden. Kim olduğunu bilmiyorum ama el yazısını tanıyorum. Çok bilgili biri."

Kum saatleri gerçekten de inanılmaz derecede güzeldi. Vincent onları bir kez daha ters çevirdi.

"Peki bu ne demek oluyor?" dedi Rebecka. "Bu 'dördüncü' ne demek?"

İsteksiz de olsa konu ilgisini çekmiş gibiydi.

"Bilmiyorum" dedi Vincent. "Simgesel bir şey olabilir; kum saatinin temsil ettiği anlamla ilgili. Zamanın geri dönülmez biçimde tükenmesi ya da tam tersi olabilir; Schuon'un mikro ve makro kozmik düzeydeki o ebedi kutupluluk değişimi..."

"Elbette" diye araya girdi Benjamin, "kumun akıp gitmesinin ne kadar sürdüğüyle ilgili de olabilir." Vincent onun mutfağa girdiğini fark etmemişti. "Belki kum tamamen aktığında, dördüncü kum saatinde ortaya çıkan bir sır vardır. Bu arada neden üstünde hiç kıyafet yok?"

"Kıyafet meselesini ne kadar büyüttünüz" dedi Vincent. "Fikirlerin güzel evlat ama bunun o kadar basit olduğunu sanmıyorum. Kum saatlerini zamanlamama yardım eder misin?"

"Baba" dedi Rebecka. "Giyin artık. Hemen. Biri seni görmeden önce. Hem senin bir akşam yemeğine gitmen gerekmiyor muydu?"

Vincent iç çekti. Onlara kulak vermek akıllıca olacaktı. Kum saatlerine son bir kez baktı. Burada farklı bir şey vardı. Ortada çözülecek bariz bir görev yoktu. Birleştirilecek parçalar, kurnaz bir meydan okuma da. Sanki kum saatleri başlı başına bir mesajdı.

Kumun camın içinde durmaksızın akışı, her şeyin er ya da geç sona erdiğini hatırlatıyordu ona. Onun da bir sonu olacaktı.

Omega'na ulaştık.

Mutfaktan çıkmadan önce, kum saatlerini bir kez daha ters çevirdi.

34

Her zaman paylaşmışlardı. Hayatlarını sürdürmüşlerdi. Böyle hayatta kalmışlardı. İçlerinden bazıları yardım edemiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Kimse kimseyi yargılamıyordu.

"Yardım etme fırsatı verilmiş olmasına minnettar olmalıyız. Bu bir armağan."

Bazen bunun tuhaf bir söz olduğunu düşünürdü. Sonuçta babası her zaman herkesin yardım etmesi gerektiğini söylerdi. Ama babasının bazı arkadaşları için yukarı çıkmak o kadar kolay değildi. Sarı şapkalı adam hep havada süzülüyormuş gibi kafası güzel gezerdi; pipet toplayan kadınsa iki kızıyla Yunanistan'da tatilde olduğunu sanırdı. Onlar hiç yukarı çıkmazdı. Ama yine de birlikte çalışıp onlara da bakarlardı. Babası, İsveççedeki en güzel kelimenin bu olduğunu söylerdi: "birlikte".

Babası hastalanmadan önce İsveççe öğretmeniydi. Bu da çok güzel kelimeler bildiği anlamına geliyordu; şimdi, kral olduğu zamanlarda, bunlar işe yarıyordu. Ama babası yalnızca mutluyken kraldı. Kahkahaları sustuğunda ve babası karanlığın içine çekildiğinde kral olmaktan çıkardı. Kendine şöyle derdi: Karanlık geldiğinde tahttan çekilirdi. Bu da babasının bildiği mükemmel kelimelerden biriydi: "çekilmek". Ama her geri döndüğünde onu yeniden taçlandırırlardı.

Babası yokken diğerleri ona bakardı. O da onlara bakardı. Onlar bir aileydi.

Şimdi hepsi ateşin etrafında toplanmıştı. Yanıcı çöplerle doldurulmuş bir çelik varildi bu; tüneli dumanla dolduruyor, öksürmelerine neden oluyordu. Ama aynı zamanda bir sıcaklık ve ışık kaynağıydı. Ellerini ateşe doğru uzatmış, yüzlerinde ateşin sıcaklığını hissederken onunla babasının

huzuru avından çıkanları paylaşıyorlardı. Göğsündeki hissin gurur olup olmadığını bilmiyordu ama öyle olduğunu düşünüyordu.

Nazik bakışlı yaşlı adam ona bir parça jambonlu sandviç verdi. Neredeyse tamamını bir solukta yedi; aslında ne kadar aç olduğunu ancak o an fark etmişti. Çoğu zaman böyle olurdu zaten. Açlık o kadar sıradan bir yol arkadaşı haline gelmişti ki artık neredeyse hiç fark etmiyordu. Ancak yiyecek dudaklarına değdiğinde bedeni uyanıyor, içinde kuduran açlığın varlığını kavrıyordu.

"Etrafına bak" dedi babası koluyla ateşin etrafını işaret ederek.

"Etrafına bak. Ne kadar ayrıcalıklıyız. Yukarıdaki dünyadan korunuyoruz; sonu gelmek üzere olan bir dünyadan korunuyoruz. Korunuyoruz. Birlikteyiz. Karnımız tok. Isınıyoruz."

Sarı şapkalı adam kendi kendine usulca mırıldandı. Melodiyi yakalamaya çalıştı ama tanıdığı bir ezgi değildi. Küçükken annesinin ona söylediği şarkılardan hiçbiri değildi.

Elinde hâlâ bir parça sandviç vardı. Açlık hâlâ oradaydı ama ehlileşmiş, denetim altına alınmıştı. O parçayı yeni gelen kadına bıraktı. Kadın hep çok zayıftı. Hep üşürdü. Babası büyük torbadan ona zaten yarım burger vermişti ama yine de tir tir titriyordu, bu yüzden sandviç parçasını da o aldı.

Birbirlerini kolluyorlardı. Onlar bir aileydi. Babası her zaman böyle derdi. Ve babasına benzemekten daha çok istediği hiçbir şey yoktu.

35

Vincent, Mina'nın verdiği adresteki evin garaj yoluna girerken Noel ruhunun içinde birden canlandığını hissetti. Renkli ışıklar ona doğru yanıp sönüyordu; bir süre arabada kaldı, manzarayı içine çekti. Bahçenin tamamı ışıklandırılmış figürlerle doluydu: Noel Babalar, rengeyikleri, kardan adamlar.

O sabah Gölge'den gelen ve okuduğu mesajı hatırlayınca, içini huzursuzluk kapladı. Endişesini denetim altına alamazsa bütün akşam mahvolacaktı. Yavaş ve derin nefesler alarak gözlerini kapadı, karşısındaki Noel için süslenmiş evi zihninde canlandırdı. Asılan her ışıkta var olan sevinci, Noel duygusunu benimsedi. Bu duygunun bütün bedenine yayılmasına izin verdi. Sonra gözlerini açtı. Endişenin yerini şimdi cıvıl cıvıl bir Noel ruhu almıştı. Böylesi çok daha iyiydi.

Bahçe süs ışıklarıyla doluydu; arabaya en yakın figürlerin arasında kırmızı ışıklardan oluşan bir sıra asılıydı. Vincent ampulleri saydı fakat tam o sırada bir rüzgâr esintisiyle ampuller sallandı. Sonunda sayının yirmi üç olduğuna karar verdi.

Lanet olsun. Bu hiç iyi değildi. Endişesini geri getirecek türden bir şeydi. Dikkatle, nereye bastığını kollayarak arabadan indi. Zemin tehlikeli derecede kaygandı ve o gün zaten iki kez düşmesine ramak kalmıştı. Kırık ayağı nihayet iyileşmişken ihtiyacı olan son şey bir kalça kırığıydı. Çimleri yavaşça geçip ışık dizisindeki ampullerden birini sökmeye başladı. Yirmi iki daha iyiydi. Bu kabul edilebilirdi.

Ampulü çıkarır çıkarmaz bütün dizi söndü.

"Merhaba! Işıklar sorun mu çıkarıyor?"

Kapıda, Noel Baba şapkası takmış, altmışlarında yakışıklı bir adam duruyor, ona el sallıyordu. Bu kesinlikle Lasse olmalıydı. Vincent ampulü avucunda gizledi ve kapıya yöneldi. İçeriden Noel müziği geliyordu; her pencereden ışık taşıyordu. Vincent, Christer'a dair algısının bu sıcak Noel düşüyle pek örtüşmediğini fark etti. İlginç bir akşam olacaktı.

"Diğerleri çoktan geldiler. Şu anda sıcak şarap içiyoruz. Sen de ister misin? Elbette istersin. Noel bu, Noel'de sıcak şarap içilir. Kuralı budur, değil mi?" Lasse, Vincent'ın paltosunu alıp onu manzarası geniş, küçük bir oturma odasına buyur ederken neşeyle konuşmayı sürdürdü.

Herkes oradaydı; grubun her üyesi elinde birer kupa sıcak şarap tutuyordu. Vincent, Mina'nın huzursuz göründüğünü fark etti. Bakteriler yüzünden başkasının evine gitmek onun için muhtemelen katlanılmazdı. Üstelik etrafını saran Noel bolluğu da muhtemelen başa çıkabileceğinden fazlaydı: porselen Noel Babalar, samandan keçiler, yanıp sönen ışıklar, yavaş yavaş dönen Noel temalı müzik kutuları, zencefilli kurabiye adamlarla kaplı perdeler ve Noel çelenkleriyle süslenmiş masa örtüleri.

Etrafına baktı. Her kapının üzerinde ökseotu asılıydı. Buna bayıldı.

"Vincent!" dedi Adam. "Gelebilmen ne güzel!"

Ruben ile Julia'nın yanakları kızarmıştı, belli ki sıcak şaraptan epey içmişlerdi. Vincent araba kullanacağı için alkolsüz bir şey istedi. O sırada bir şey bacaklarına sürtündü, aşağı baktığında Bosse'nin kulaklarının arası kaşınsın diye hevesle ona sokulduğunu gördü. Köpeğin başında bu özel günün şerefine pırıltılı rengeyiği boynuzları olan plastik bir taç vardı.

"Biraz fazla kaçmış, değil mi?" dedi Christer, Vincent'ın yanına gelerek. "Lasse'nin bir Noel manyağı olduğunu bilseydim, taşınmasına izin verir miydim emin değilim."

"Bence harika" dedi Vincent ve bunu içtenlikle söylemişti.

"Eh, sıradan olmadığı kesin" diye homurdandı Christer.

Vincent, Bosse'nin kulaklarının arkasını kaşıdı ve diğerlerine baktı. Onları polis merkezinin dışında bir ortamda görmek tu-

hafta ama aynı zamanda haklarında daha fazlasını öğrenmesi için mükemmel bir fırsat sunuyordu. Mina tereddütlü bir şekilde bir kenarda duruyordu. Ruben onun yakınındaydı ama Mina'yla konuşmaya yönelik her türlü çabadan açıkça vazgeçmiş ve telefonuna gömülmüştü. Adam ile Julia ise başlarını birbirine yaklaştırmışlar, hararetli bir sohbete dalmışlardı. İlginç.

Vincent, herkesin dikkatinin başka yerde olduğundan emin olarak Mina'nın yanına gitti. Sonra bahçeden aldığı kırmızı ampulü sessizce onun avucuna bıraktı.

"Hiç sorma" dedi. "Sadece cebine koy."

Lasse yemek odasının kapısında belirdi ve boğazını temizledi.

"Yemek hazır!"

Vincent, Mina'ya kolunu uzattı, Mina kısa bir tereddütten sonra kolunu nazikçe tuttu.

"Az önce kuru temizlemeden çıktı" diye fısıldadı Vincent ona göz kırparak.

"Elinin az önce nerede olduğunu düşünürsek kolunu uzatman iyi oldu" dedi Mina, Bosse'yi işaret ederek.

"El ele tutuşmamız gerektiğini düşündüğünü fark etmemiştim" dedi Vincent muzipçe gülümseyerek.

Mina "Ha ha" dedi, kolunu bıraktı ve onun önünde yemek odasına doğru yürüdü.

Kapıdan geçerken Vincent yukarı, ökseotuna baktı; bakışları Mina'nın sırtında gezindi. O anda Mina dönüp dolgun, doğal kızıllıktaki dudaklarıyla ona gülümsedi. Vincent'ın bakışları dudaklarında birkaç saniye daha fazla oyalandı. Mina yeniden arkasını döndü ve yemek masasına yöneldi.

Vincent da özenle donatılmış masaya ilerledi; Mina için sandalyeyi çekti, sonra yanına oturdu. Julia ile Adam'ın da yan yana oturduğunu gördü ama Adam, Julia'nın sandalyesini çekmemişti. Görgü kuralları gözden mi düşüyordu acaba? Yoksa Adam'ın Julia'ya karşı mesafeli davranmasının başka bir sebebi mi vardı? Hayli ilginçti.

"Sence ne yiyeceğiz?" dedi Mina alçak sesle. "Gelmeden önce bir şeyler yemeli miydim?"

Vincent bu sorunun Christer'ın ya da Lasse'nin mutfak becerileriyle ilgili olmadığını fark etti; mesele, Mina'nın kontrolünde olmayan bir şeyi yemek zorunda kalmasıydı. Bu akşam yemeğinin Mina'ya nelere mal olduğunu çok iyi biliyordu.

"Christer'ın pek iyi bir aşçı olduğunu sanmıyorum. Lasse'ye umut bağlamak zorundayız" dedi Vincent.

"Öyle diyorsan" dedi Mina tereddütle. "Midem yıkanacak olursa sen de benimle geliyorsun."

"Başlangıçlar!" dedi Christer birden, mutfak kapısından belirerek.

Lasse'yle tabakları ellerinde ve önkollarında dengede tutarak ortaya çıktılar ve ustalıkla masaya bıraktılar. Vincent, önündeki tabağa hayretle baktı. Christer memnuniyetle ellerini çırptı ve dikkatlerini topladı.

"Başlangıç olarak porçini mantarlı, trüf köpüklü bir *cocotte* yaptım."

"Vay canına Christer" dedi Ruben, bakışları meslektaşından önündeki zarif yemeğe, oradan tekrar Christer'a kaydı. "Yemek pişirebildiğini hiç bilmiyordum! İşyerinde kahveyi bile yakarsın. Hem de makineyle!"

"Christer inanılmaz!" dedi Lasse sevgilisine hayranlıkla bakarak. "Ona hep söylüyorum, Ulla Winbladh'ın mutfağında istediği an iş bulabilir."

"Yok canım, bu sadece bir hobi" dedi Christer kızararak. "Buyurun, başlayın. Birazdan dönerim, ana yemek için birkaç şey halletmem gerekiyor."

Hayret dolu bir sessizlik içinde yediler. Arka planda "Sessiz Gece" çalıyordu.

"İnanılır gibi değil" deyip duruyordu Ruben başını şaşkınlıkla sallayarak. "İnanılır gibi değil."

Mina, Julia'ya "Basın toplantısından sonra kayda değer bir şey geldi mi?" diye sordu.

"Akşam yemeği için bundan daha kötü bir sohbet konusu olamaz Mina" dedi Vincent alçak sesle.

Mina başlangıcına dokunmamıştı, Vincent tabağını sessizce onunkiyle değiştirdi. Bu zor bir fedakârlık sayılmazdı. Başlangıç, damağında hiç beklemediği tatlar bırakmıştı.

"Şşşt, bu akşam iş konuşmak yok" dedi Lasse uyarır gibi parmağını sallayarak. "Bu akşam sizi insan olarak tanımak istiyorum ve ölüm ya da sefalet hakkında tek kelime duymak istemiyorum. Bunları Christer'dan yeterince dinliyorum zaten. Hadi Mina, seninle başlayalım. Hikâyen nedir?"

Mina dehşete kapılmış görünüyordu. Yabancılarla kişisel şeyler paylaşmaya zorlanmak onun en sevdiği şey değildi ama görgü kuralları bir yanıt vermesini gerektiriyordu.

"Anlatacak pek bir şey yok" dedi. "Yaklaşık on yıldır polis memuruyum. Ergen bir kızım ve eski bir kocam var. Årsta'da yaşıyorum. Hepsi bu."

"Bugüne kadarki en karmaşık iki soruşturmamızın da odağında yer almış olmanı saymazsak tabii" diye araya girdi Julia. "Mina gerçekten de emniyet müdürlüğünün parlayan yıldızlarından biri. Binanın büyük bir bölümünün bunun farkında olmaması bizim için şans, böylece onu elimizde tutabiliyoruz. Ama bu durumun ne kadar süreceği belli değil."

Söz başkasına geçerken Mina, Julia'ya şaşkınlıkla baktı. Adam'a kadar gelmişlerdi ki Christer geri döndü ve ana yemeğin servise hazır olduğunu açıkladı.

Ana yemek de başlangıç kadar etkileyiciydi: geyik sırtı, ince dilimlenmiş patatesler ve Christer'ın kendi hazırladığı et suyuyla, kararında Porto şarabı eklenmiş bir sos. Şarap şişelerinin içindekiler azaldıkça masadaki sohbet de giderek daha rahat akmaya başladı. Vincent göz ucuyla Julia ile Adam'ın başlarını yine birbirine yaklaştırıp konuşmaya devam ettiklerini gördü. Demek ki yanılmamışlı.

Mina ana yemekten biraz yedi ama çoğunlukla tabağındaki yemeği evirip çevirdi. Vincent onun patateslerini ve geyik etini kaşla göz arasında mideye indirince Mina ona minnettar bir bakış attı.

Tatlı, turuncu böğürtlenlerle dolup taşan bir *pavlova*ydı. Ruben artık şaşırmaktan vazgeçmişti; tabağındaki her şeyi silip süpürdü.

Tatlıyı bitirip göbeğini sıvazladıktan sonra "Tanrım, inanılmazdı" dedi.

Julia "Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum" diye inledi.

Mina "Benimle eve gelir misin?" diye fısıldadı, Vincent başını salladı.

Onunla eve gitmekten daha çok istediği bir şey yoktu ama Mina'nın başka bir şey kastetmediğini biliyordu.

"İstersen şimdi sıvışabiliriz" diye fısıldayarak karşılık verdi. Son yarım saattir yaşadığı panik, yüzünden açıkça okunuyordu.

Vincent ayağa kalktı ve boğazını temizledi.

"Lasse, Christer, her şey harikaydı. Davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Ne yazık ki burada sıkıcı kişi olarak ilk ayrılan ben olacağım. Eşim şehirdışında ve bakıcıya yetişmem gerekiyor. Kahveyı kaçıracağım için gerçekten üzgünüm ama eminim şimdiye kadar içtiğim en iyi kahve olurdu. Mina, bu kadar erken ayrılarak akşamını mahvediyorsam kusura bakma, seni evine bırakacağıma söz vermiştim. Ne yazık ki şoförün şu an yola çıkıyor. Seni zor durumda bırakıyorsam gerçekten özür dilerim."

Vincent, Mina'nın bakışlarında beliren sevinci gördü ama ev sahiplerini üzmemek için bunu bastırıp hayal kırıklığına uğramış gibi davrandı. Mina da teşekkürlerini sundu ve herkesle vedalaştı.

Evin dışına çıktıklarında kış ayazı yanaklarını ısırdı. Mina uzun bir nefes verdi; Vincent onun içini kaplayan rahatlamayı neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordu.

"Teşekkür ederim" dedi Mina. "Ancak birkaç saniye daha dayanabilirdim."

Arabaya doğru yürüdüler.

"Sana verdiğim ampul hâlâ sende mi?" diye sordu Vincent.

Mina ampulü cebinden çıkarıp ona uzattı. Sonra sönmüş ışık dizisini fark etti.

"Haydi ama" dedi. "Kaç yaşındasın sen?"

Vincent ampulü yerine taktı, ışıklar yeniden yandı. Yirmi üçü birden. Vincent hızla bakışlarını kaçırdı ve bagajı açtı. İçinden bir rulo hediye kâğıdı çıkardı. Ardından yolcu kapısını açtı.

"Maalesef koltuk için streç filmim yok" dedi ruloyu sallayarak. "Ama Noel hediye kâğıdım var. Birkaç Noel Baba'nın üstüne otur-

maya katlanabilirsen. Kim bilir? Belki boğulurlar. Noel'den bu kadar nefret eden biri olarak, bir taşla iki kuş vurursun."

Mina, Vincent'ın koluna yumruğu indirdi.

"Kilolu olduğumu mu ima ediyorsun? Dikkat et, yoksa bu kez senin üstüne otururum."

Sonra kızardı.

"Ee... yani... demek istediğim..."

Vincent da kendi yüzünün kızardığını hissetti ve sonra kahkahalara boğuldu. Arabaya bindi ve Mina'nın yerleşmesini bekledi. Mina'nın oturması için birkaç saniye daha geçmesi gerekti.

"Sırıtmayı kes" dedi Mina.

Vincent arabayı çalıştırdı ve geri manevra yaparak garaj yolundan çıktı.

"Aklıma gelmişken" dedi Vincent. "Julia ve Adam ne zamandır yatıyorlar?"

Mina ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı.

36

Ruben, Christer ile Lasse'nin evinden döneli bir saat olmuştu. O zamandan beri vaktinin çoğunu mutfak masasının üzerine serdiği Noel hediye kâğıdı rulolarına bakarak geçirmişti; hangisini seçeceğini bilemiyor, bir yandan da ayılmaya çalışıyordu. Parlak kâğıttaki Noel Baba figürleri aptalca görünüyordu. Astrid muhtemelen bunu fazlasıyla çocukça bulurdu.

İkinci seçenek, mat kırmızı bir kâğıttı. Hepsi buydu. Belki bu da fazla ciddi kaçardı, belki de hoşuna giderdi. Hiçbir fikri yoktu. Bu işlerde iyi değildi.

Ayakta kalabilmek için masanın kenarına tutunmak zorunda olması da pek yardımcı olmuyordu. Christer'ın sıcak şarabı inanılmazdı; akşam bol bol normal şarap da içilmişti. Hal böyle olunca Ruben'in motor becerileri pek yerinde sayılmazdı. Kırmızı hediye kâğıdı iş görürdü. Bir metre kadar çekti ve hediyeyi sarmaya başladı. Doladı, doladı. Ne kadar kâğıt gerektiğini bilmiyordu ama beş tur makul görünüyordu. Sonra paket gereğinden fazla kalınlaştı ve uçlarını katlamak imkânsız hale geldi, bu da onu bant ararken paketi o şekilde tutmaya mecbur bıraktı.

Lanet bant aparatı yerdeydi. Tabii ki öyleydi. Diğer eliyle paketi bırakmadan aparata uzandı. Azıcık uzaktaydı. Bu kez ayak parmaklarıyla yakalamaya çalıştı ama tek yaptığı onu daha da uzağa tekmelemek oldu. Yok artık. İnsanlar bunu nasıl başarıyordu?

Tam o sırada masanın üzerindeki telefonu titreşti, bir mesaj gelmişti. Bu aşamada her türlü dikkat dağıtıcı nimetti. Kâğıdı yerinde tutmak için sağ eline ihtiyacı olduğundan, telefonu sol eliyle beceriksizce kavradı.

Mesaj, adı -y harfiyle biten kız göndermişti.

Bu iki gece önce kalan kızdı. Ruben, numarasını nasıl ele geçirdiğini hiç bilmiyordu; belli ki dilini tutamamıştı. Kız, "Ona bir Noel hediyesi vermek için" uğrayıp uğrayamayacağını soruyordu. Mesajla birlikte gönderilen fotoğrafta Noel Baba şapkası takmış, kameraya gülümsüyordu. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Mesajın en ufak bir belirsizlik bırakmaması için sanki özellikle yapılmıştı bu. Tanrım, gerçekten de fazlasıyla çıplaktı.

Ruben başını kaldırıp tavana baktı ve iç geçirdi. "Bunun çok komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi Peder?" dedi yüksek sesle.

Sadece sol başparmağını kullanarak cevap yazması epey zaman aldı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun gelmesini her şeyden çok istiyordu ama öncelikler bekleyemezdi. Bu akşam ne yazık ki önemli bir işle meşgul olduğunu yazdı. Bir bakıma doğruydu da. Ne pahasına olursa olsun Astrid'in hediyesini saracaktı.

37
On bir gün kala

Peter Kronlund'la ilgili Ruben'i rahatsız eden bir şey vardı. Adam ile Julia, tutukevindeki görüşmelerinin ardından onunla ilgili pek yeni bir şey ortaya çıkaramamışlardı. Ama Ruben'in ekranındaki Peter'in yüzünde tanıdık gelen bir şey vardı. Ve Ruben yüzleri asla unutmazdı.

İnternete girip Confido skandalıyla ilgili birkaç makaleye tıkladı. Peter Kronlund, makalelerin çoğunda fotoğraflanmıştı. Her zaman kusursuz giyinmişti. Genellikle mavi bir takım elbise, açık pembe bir gömlek giymiş ve bunlara uyan çizgili ya da kareli bir kravat takmıştı. Ve tabii ki pahalı bir kol saati. Ruben gözlerini kısıp fotoğraflardan birini yakınlaştırdı, bunun bir Rolex değil, saatten anlayanların tercih edeceği türden bir şey olduğunu gördü. Gösterişsiz zenginlerin, bilgelerin saatiydi. Bir Patek Philippe'ti.

Merakla başka bir sekme açtı ve pahalı saatlerin sergilendiği bir siteye ulaştı. Ardından alçak sesle ıslık çaldı. Peter Kronlund'un bileğinde umursamazca taşıdığı o saatin bedeli tamı tamına bir milyon krondu. Üstelik solunda değil sağ bileğindeydi; pahalı arabasında birilerini gezdirirken kızlar saatini daha iyi görsün diye. Ruben gülümsedi. Bu numarayı daha önce kendisi de yapmıştı. Elbette bu kadar pahalı bir şeyle değil. Böyle bir saat, hangi bilekte olursa olsun tehlikeliydi. Saat hırsızlıkları özellikle Östermalm'da giderek artmıştı. Kolunda böyle bir şeyle dolaşmak resmen soyulmayı davet etmekti.

Ruben kaşlarını çattı. Kahretsin, bu Peter denen adam gerçekten tanıdık geliyordu. O kalın, koyu kaşlar ve ince dudaklar o kadar

çok çağrışım yaratıyordu ki sanki Ruben'in zihninde "Jingle Bells" çalıyordu. Ruben kendini zorlayarak odaklandı, hafızasını yokladı. Hafızasında bugüne kadar gördüğü her yüz vardı. İyisiyle kötüsüyle. Belleğinden silebilmeyi dilediği birkaç ilişki de...

Peter... Peter... Zihninin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyordu ve Ruben gevşemeye çalıştı. İnsanın kendini fazla zorlaması nadiren işe yarardı. Bunun yerine, belleğini serbest bırakması gerekiyordu. Ekrandaki isim ve fotoğrafa bakarken, her düşüncenin ve izlenimin, beraberinde getirdiği çağrışımlarla üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Peter... Peter... Peter Manojlovic! İşte buydu! Medyada Peter Kronlund olarak bilinen adamın asıl adı Peter Manojlovic'ti. Bu soyadı son zamanlarda epey sık duymuştu; en son ekip toplantılarında bile geçmişti. Zihnini nihayet doğru yöne çeviren şey bu muydu?

Hızla Google görsellerde arama yaptı. Peter, eski adıyla yayımlanmış tüm fotoğrafları sildirmekte oldukça titiz davranmıştı. Ruben bunun tek başına yapılmadığını tahmin etti. Kronlund'un aile bağlarını tamamen silmek istediği belliydi ama internetteki bilgiler nadiren bütünüyle yok olurdu. Sonunda Ruben aradığını *Aftonbladet*'teki bir haberde buldu. Siyah beyaz fotoğraf biraz bulanıktı ama karedeki adamlardan birinin Peter Kronlund olduğuna hiç şüphe yoktu. Altyazı şöyleydi: *Kötü şöhretli Dragan Manojlovic'in oğulları Victor, Milan ve Peter Manojlovic.*

İçini bir tatmin duygusu kapladı. Ruben, polis veri tabanında hummalı bir aramaya girişti; bilgisayarına bilgi yağmaya başlarken yüzüne yayılan kocaman gülümsemeyi engelleyemiyordu. Manojlovic soyadı, polis sistemlerinde âdeta bir bilgi pınarıydı. En eski kayıtlar Peter'in babası Dragan Manojlovic'e aitti; yıllar geçtikçe oğulların da suç faaliyetleri görünür olmuştu: Victor, Milan ve Peter Manojlovic. Peter'in adı yaklaşık on beş yıl önce aniden kaybolmuştu. Hızlı bir Google araması, Kronlund'un Peter'in eşinin kızlık soyadı olduğunu ve evlendiklerinde bu soyadı aldığını ortaya koydu. Peter geçmişini gizlemek için elinden geleni yapmıştı; adı-

nı, adresini ve sosyal çevresini değiştirmişti. Onu geçmiş yaşamına bağlayan hiçbir şey yoktu.

Ruben kaşlarını çattı. Confido dosyalarında Peter'in geçmişiyle ilgili hiçbir şey yazmaması bir yere kadar anlaşılırdı. Suçlamalar tamamen mali konularla ilgiliydi ve dedektifler de makul biçimde şirket içinde olan bitene odaklanmışlardı. Sanıkların ailelerine bakmaları için bir neden yoktu. Ama magazin basını bunu gözden kaçırmış olamazdı. Ne de olsa birinin başı derde girdiğinde, magazin basını en küçük ayrıntının bile peşine düşerdi. Bu kadar iştah kabartıcı bir ayrıntıyı gözden kaçırmaları pek olası görünmüyordu. Oysa Ruben, bu konuda yayımlanmış tek bir satır bile bulamamıştı.

Bunun tek bir makul açıklaması vardı. Gazeteler, Peter'in köklerinin Sırbistan bağlantılı, İsveç'in en nam salmış suç ailelerinden birine dayandığını *keşfetmişti* ama bunu yayımlamaya cesaret edememişlerdi. Ya da yayımlamamaları için baskı görmüşlerdi. Manojlovic ailesi uyuşturucu dağıtımı, insan kaçakçılığı ve fuhuşla bağlantılı sayısız işin arkasındaydı. Liste uzayıp gidiyordu.

Peter, aile işlerinden sıvışıp başarılı bir finansçı olarak yeniden doğmuş gibi görünüyordu. Ama Ruben böyle olmadığını biliyordu. Kimse Manojlovic gibi bir aileyi geride bırakamazdı.

38

Niklas, SVT stüdyosuna açılan kapının yanında durmuş, kahvaltı büfesine bakıyordu. Sabahları ne tükettiği konusunda normalde çok titizdi: taze sıkılmış portakal suyu, taze yaban mersinli sade *quark*, kahve, bir yumurta. Ama birdenbire hayat bu tür hassasiyetler için fazla kısa gelmişti. Midesindeki huzursuzluğu dindiremeyebilirdi ama en azından guruldamasını durdurabilirdi. Canlı yayında midesinin ses çıkarması hiç iyi olmazdı.

"Bu sabah sizi aramızda görmek ne büyük bir zevk sayın bakan" dedi tanıdık bir ses. Yanında, elinde mikrofonla her zamanki güler yüzüyle görevli yapım sorumlusu Micke Niedermann Möller vardı. "Şimdi mikrofonunuzu takayım" dedi, "yaklaşık beş dakika sonra yayındasınız. İsterseniz bu arada bir şeyler atıştırmak için bolca vaktiniz var."

"Teşekkür ederim" dedi Niklas, Micke işini tamamlayabilsin diye ceketinin yakasını uzattı. Yapım sorumlusu mikrofonun yerinden memnun kaldığında Niklas bir tost ekmeği aldı, üstüne bolca tereyağı ve reçel sürdü. Yakınında duvara yaslanmış duran Tor'a bakmasına gerek yoktu, basın danışmanının kaşlarının büyük ihtimalle az önce tavana fırladığını biliyordu. Tor'un kahvaltıda genellikle yarım greyfurttan fazlasını yemezdi. Buna, eski başbakanın onuruna "Fredrik Reinfeldt diyeti" derdi.

Niklas ekmeğini bir dakikadan kısa sürede mideye indirdi. Belki de sabah programına çıkma davetini kabul etmemeliydi ama bu işinin bir parçasıydı. Üstelik basın danışmanı, röportajın doğru yönde ilerlemesini sağlamak için tüm soruları yapım ekibiyle ön-

ceden iki kez kontrol etmişti. Niklas Stockenberg dünyaya nasıl bir imaj sunacağını düşünmek zorundaydı.

"Başlayalım mı?" dedi Micke aniden yanında belirerek. "İsterseniz onu sizin yerinize içeri götürebilirim."

Yapım sorumlusu, Niklas'ın elindeki logodan yoksun, mat siyah kupayı işaret etti. Bu, başlı başına kamu yayıncılığıydı. Niklas minnetle başını salladı ve kupayı ona uzattı.

"Hadi gidelim."

Niklas, Tor'un duvar dibinden ayrılıp yaka mikrofonuna kısa bir talimat verdiğini gördü. Yeni güvenlik ekibini fark etmemişti ama bu, orada olmadıkları anlamına gelmiyordu. Büyük ihtimalle onun her hareketini izliyorlardı; yalnızca onun değil, herkesin. Kamera operatörlerinin, ses ekibinin, teknisyenlerin... Hepsi anbean sıkı bir gözetim altındaydı.

Niklas, Micke'nin peşinden stüdyoya girdi. Sunucular Karin Magnusson ile Alexander Letic bir video kolajını tanıtmakla meşguldü. Micke, Niklas'a kameranın arkasında beklemesini işaret etti ve ardından ortadan kayboldu. Kırmızı bir saat, önceden kaydedilmiş bölümün başlamasına kalan saniyeleri sayıyordu. Görüntü akmaya başladığında canlı kameralar kapatıldı. Niklas, kolajı görmesine gerek olmadığını biliyordu; ne hakkında olduğunu gayet iyi biliyordu. Olay yaşanırken oradaydı.

Yapım sorumlusu geri döndü ve onu Karin ile Alexander'ın oturduğu yüksek masadaki sandalyeye yönlendirdi. Kahve kupası çoktan yerini almıştı. Niklas, SVT'nin canlı sabah programının bu kadar pürüzsüz ilerlemesine ister istemez hayran kaldı.

Elini masanın üzerinden uzattı; bölüm bitmeden ve yeniden canlı yayına dönülmeden önce iki sunucuyla kısaca selamlaşmaya yetecek kadar zaman vardı.

"Bunlar, yaz sonlarında Öland Adası'nda karşı karşıya kaldığımız görüntülerdi" dedi Karin Magnusson kameraya. "Şimdi aramızda, bu saldırının hedefi olan Adalet Bakanı Niklas Stockenberg var. Programımıza hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim" dedi Niklas en güven veren bakan gülümsemesini takınarak.

"Sayın Stockenberg, gündüz vakti sokakta bir bıçaklı saldırıya uğradınız. Saldırganınızın sizi yaralamayı ya da öldürmeyi hedeflediği açıktı. Bugün geriye dönüp baktığınızda bununla ilgili ne hissediyorsunuz? Şu anda nasılsınız?"

"Başarılı olsaydı şu an nasıl olacağımla kıyaslarsak, elbette harika hissediyorum" dedi Niklas alaycı bir gülümsemeyle, ardından ciddileşti. "Ama böyle bir şeyin iz bırakmadığını söylemeye gerek yok. Güvenliğimi sağlayan, olan biteni ben fark etmeden çok önce gören ve müdahale eden herkese bir kez daha teşekkür etmek istiyorum."

"Bunun münferit bir 'deli' saldırısı olmadığı, arkasında çok daha örgütlü bir yapı bulunduğu yönünde teoriler de var. Buna ne diyorsunuz?"

Niklas duraksadı. Twitter'da dolaşan komplo teorilerinden çok da uzak olmayan şüpheleri vardı ama bazen kamuoyunu bilmek istemeyeceği şeylerden korumanın gerekli olduğunu da biliyordu.

"Albin Johannesson'ın yargılandığı davada savcının son derece iyi bir iş çıkardığını ve davanın olgularını gayet açık biçimde ortaya koyduğunu düşünüyorum. Bay Johannesson şu anda olması gereken yerde. Suç oranlarıyla 1990'lardaki sözde ruh sağlığı reformları arasındaki ilişkiyi tartışma fırsatını da memnuniyetle karşılarım."

Kameraların arkasındaki, gölgede duran Tor'a doğru baktı. Tor kısa bir baş hareketiyle karşılık verdi. Saldırganın yalnız bir kurt olup olmadığı bir yana, gerçek şuydu ki Tor onun hayatını kurtarmıştı. Eğitimli gözü ve yıldırım hızındaki refleksleri olmasaydı, Niklas şimdi orada oturup bu olayı anlatıyor olmazdı.

"Herhangi bir ara vermeden doğrudan işe döndünüz" dedi Alexander Letic. "Bu saldırı, adalet bakanı olarak rolünüze bakışınızı etkiledi mi?"

Niklas, düşünüyormuş gibi görünmek için bir yudum kahve aldı. Aslında bu soru kendisine defalarca sorulmuştu.

"Pek sayılmaz" dedi. "Hukuk ve düzenin egemen olduğu bir toplum inşa etmeye çalışıyoruz ve bunun ne anlama geldiğine dair görüşlerim değişmedi. Sokaklarda daha fazla polis devriyesi olsaydı Öland'daki olayı önleyebilir miydik? Belki. Ancak daha fazla po-

lis görevlendirmek, zaten kanayan bir yaraya sadece bandaj yapmaktan öteye gitmez. Bandajlar elbette önemlidir ama yaranın bir daha açılmamasını sağlamak için asıl nedeni ele almamız gerekir. İşte bugün toplum olarak karşı karşıya olduğumuz büyük görev de tam olarak budur."

"Peki korkan insanlara ne söylemek istersiniz?" dedi Karin Magnusson notlarına bakarak.

Bu, basın danışmanının özellikle programa koydurduğu bir soruydu. Doğrusu Niklas, bunu kabul etmiş olmalarına biraz şaşırmıştı.

"Korku bir duygudur ve duyguları kontrol etmek her zaman kolay değildir" dedi. "Ama İsveç'in dünyadaki en güvenli ülkelerden biri olduğunu hatırlamak önemli. İran'a bakın. Rusya'ya. Çin'e. Mısır'a. Türkiye'ye. Afganistan'a. Katar'a. Tüm bunlar, korkmak için somut nedenlerin bulunduğu ülkeler. Peki ya burası? Hukukun koruması altında, son derece güvenli bir ülkede yaşıyoruz. Suç faaliyetlerinin içinde bulunmadığınız sürece, başınıza tehlikeli bir şey gelme ihtimali yok denecek kadar azdır."

Sunucular ciddiyetle başlarını salladılar.

"Güzel Öland Adası'nda bile" diye ekledi Niklas havayı biraz yumuşatmaya çalışarak.

Bir yudum daha kahve içmek üzere kupayı eline aldı ve başparmağının altında pürüzlü bir şey hissetti. Bunu kupayı daha önce tuttuğunda da fark etmişti ama üzerinde durmamıştı. Başını eğince kulpun üst kısmına yapıştırılmış, teknisyenlerin ve stüdyo ekiplerinin kullandığı türden yeşil bir bant gördü. Belli ki biri, kupasını başkalarınınkiyle karıştırmamak için bantın üzerine adını yazmıştı.

"Meselenin kişisel boyutuna odaklanırsak" dedi Alexander Letic, "böyle bir olaydan sonra insanın arkasını kollamayı bırakması ne kadar sürer?"

Niklas gözlerini kırpıştırdı. Bu soru onaylanmış akışta yoktu. Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı, üstelik olaydan sonra kişisel olanla siyaseti karıştırdığı gerekçesiyle eleştirilme riski de her zaman vardı. Bakanlık basın sorumlusu bunu daha sonra SVT yapım ekibiyle görüşmek zorunda kalacaktı. Yine de gülümsedi ve

sunucuyu süzerek niyetini anlamaya çalıştı: Bu soru sırf meraktan mı sorulmuştu yoksa ardından kendisini köşeye sıkıştıracak bir devam sorusu gelecek miydi? Sonra yeniden kupaya baktı ve başparmağını oynattı. Haklıydı. Bantta bir şey yazıyordu. Ama bu onun adı değildi. Sekiz rakamıydı.

Alt yarısı boyanmıştı.

Kartvizitteki sembolle aynıydı.

Ve ardından on bir rakamı geliyordu.

On bir gün kalmıştı.

Stüdyodan biri, Tor'un titiz gözetimine rağmen bunu yapmayı başarmıştı. Koruma ekibine rağmen.

Bir panik dalgası bedenini sardı. Kollarında ve bacaklarında karıncalanmalar başladı. Tek istediği oradan kaçıp gitmekti ama oturduğu yerde kalmak zorundaydı. Ne de olsa canlı yayındaydı. Kupaya bakmayı sürdürdü ve sakinleşebildiğinde yeniden başını kaldırdı.

Yine de Tor yüz ifadesini fark etmiş gibiydi. Niklas, onun bölüm yapımcısının kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü; yapımcı da ardından sunuculara durmaları gerektiğini işaret etti.

"Bunu düşünmek zor mu?" dedi Letic. Yapımcının çırpınan kollarını görmemişti ve Niklas'ın tepkisini soruya bağlamış olmalıydı.

"Bazen" dedi Niklas boğazını temizleyerek. "Ama arkanızı kollamayı ne zaman bırakırsınız sorunuza gelince: hiç bırakmazsınız."

Stüdyonun gözden uzak köşelerinde, güvenlik ekibi çıkışlara yerleşirken kısa süreli bir telaş yaşandı ama Niklas bunun nafile olduğunu biliyordu. Peşindeki kişi artık stüdyoda değildi. Henüz zamanı gelmemişti.

Mesaj son derece açıktı: ne yaptığı ya da kaç koruması olduğu önemli değildi. Niklas'ın süresi dolduğunda, dünyadaki hiçbir güvenlik ekibi ona yardım edemeyecekti. Kaçışı yoktu.

39

Christer açık ofiste bangır bangır çalan Noel müziğine aldırış etmeme konusunda her zamankinden daha iyi bir iş çıkarıyordu. Kulağına çalınan kırıntılar bile, uyanık olduğu saatlerin giderek daha çoğunu işgal eden davanın gölgesinde silikleşiyordu. Jon Langseth vakasına –ya da bildikleri kadarına– benzerlik gösterip göstermediğini görmek için diğer kayıp vakalarını incelemeye geçmişti. Ama kayda geçmiş her kaybolma olayını defalarca taramasına rağmen hiçbir şey bulamamıştı. Sanki sayfalar dolusu insan yeryüzünden silinmişti.

Bazı vakaların diğerlerine göre çok daha bariz açıklamaları vardı. Yaşlılar yurdundan ağır aksak çıkıp bir daha bulunamayan bunak Olga. Uzun sabıka kaydı ve bariz çete bağlantıları olan, kız arkadaşına "Birkaç adamla buluşacağım" dedikten sonra ortadan kaybolan Jorge. Ya da defalarca intihara teşebbüs ettiği için üçüncü kez psikiyatri servisinden taburcu edildikten sonra bir daha görülmeyen on dokuz yaşındaki Elva. Bu vakaların hepsinde, başlarına ne gelmiş olabileceğine dair makul açıklamalar vardı.

Christer ekranında yabancı insanların kaderlerini inceleyerek çok uzun zaman geçirdiğinde bazen umutsuzluğa kapılıyordu ama şimdi incelediği listeler en azından resmen kayıp bildirimi yapılmış kişilerden oluşuyordu. Birileri onların yokluğunu fark etmişti.

Onu asıl sarsan, birinin kaybolduğunu kimsenin fark etmediği vakalardı. Aylarca dairesinde ölü yatan ancak kirasını ödemediği için bulunan insanlar. Kendi durumunda da onu benzer bir sondan kurtaran tek şey meslektaşları olmuştu. Meslektaşları dışında onu özleyecek kimse yoktu. Eskiden.

Şimdi durum farklıydı. Artık Lasse vardı. Ve kendisine sunulan bu şansı, yeni bir hayat kurma fırsatını mahvetmekten ödü kopuyordu. Üstelik mesele sadece bu da değildi. Gerçek şu ki mutluydu.

Belki de bu yüzden, zihnini kemirip duran o inatçı detayın ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Orada bir yerde olduğunu biliyordu. Belki de işini gerektiği gibi yapamayacak kadar mutluydu. Ya da belki bu, bunamanın ilk belirtileriydi.

Christer kayıtlar arasında gezinmeye devam etti. Ekranda yüzler ve kaderler art arda akıp gidiyordu. Bir yerlerde Jon Langseth'le bağlantılı bir şey olmalıydı; bundan emindi.

"Nasıl gidiyor?" dedi Mina.

Christer irkildi. Mina onu hazırlıksız yakalamıştı. Christer yaklaşan ayak seslerini duymamıştı ama Noel müziği, ofisteki çoğu sesi bastırıyordu.

"Fena değil. Şey, hayır, aslında hiç de iyi gitmiyor. Burada hatırlamam gereken bir şey var, bundan eminim. Gördüğüm bir şey. Ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyorum."

"Ruben'in, Peter Kronlund'un Dragan Manojlovic'in oğlu olduğunu fark ettiğini duydun, değil mi?"

Christer başıyla onayladı.

"Evet. Belli ki Ruben'in hafızası benimkinden çok daha iyi" dedi. "Çok ilginç bir bağlantı, öyle değil mi? Julia'nın da epey heyecanlandığını duydum. Ama bu bağlantı, benim bu delik deşik hafızama zerre kadar yardımcı olmuyor. Yaşlılık işte; bu aralar beynim kevgir gibi."

Sinirle başını kaşıdı, sandalyesini geriye doğru iterek masadan uzaklaştı.

Mina temkinli bir ses tonuyla "Vincent'tan yardım istemeyi hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Vincent mı?" Christer boğuk bir kahkaha attı. "Bana nasıl yardım edebilir ki? Bir tür hokus pokus mu yapacak? Hafızamı geri mi getirecek?"

"Beni hipnotize ederek önemli bir şeyi hatırlamama yardım etmişti" dedi Mina. "O olmasaydı Wennhagen'in çiftliğindeki sığınağı bulamazdık."

Mina, Christer'ın yanındaki sandalyeye baktı, oturmayı düşündü ama ayakta kalmayı seçti. Christer nedenini anlıyordu. Sandalyenin döşemesi pek de iyi durumda değildi.

"Birinin beni hipnotize etmesine hayatta izin vermem. Birincisi, bu düpedüz şarlatanlık. Bunların aslında hiçbir işe yaramadığını herkes bilir. İkincisi, Vincent muhtemelen bunu fırsat bilip beni maskaraya çevirir. Tek ayak üstünde zıplatır, ördek gibi vakvaklatır. Ne bileyim."

"Hem işe yaramadığını söylüyorsun hem de seni ördek gibi vakvaklatmasından mı korkuyorsun?" dedi Mina muzipçe kaşını kaldırarak.

Christer ona ters ters baktı. Sonra da konuşmanın sona erdiğini belli etmek için sandalyesini masasına yaklaştırdı ve ekrana geri döndü.

Sırtı Mina'ya dönükken "Saçmalık" diye homurdandı. "Saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok."

"Her halükârda Vincent çok geçmeden burada olacak" dedi Mina. "Bir düşün istersen."

Mina çıkarken Christer onun ayak seslerini duymadı ama gittiğini varsaydı. Yapması gereken bir işi vardı.

40

Vincent geç kalmıştı. Mina'nın polis merkezinin girişinde onu beklediğini biliyordu. Onun sabırsız yüz ifadesini gözünün önüne getirebiliyordu. Yolda bir kahve almak için durmuş, arabayı park etmişti ama o kafedeyken kar yağışı, aklı başında kimsenin dışarı çıkmayacağı bir fırtınaya dönüşmüştü.

Bir süre kafede beklemişti ancak karın dineceğine dair hiçbir işaret yoktu, sonunda omuzlarını büzüp atkısını yüzünün alt kısmına sardı.

Polis merkezine vardığında, sadece bir blok yürümüş olmasına rağmen kendini donmuş bir kardan adam gibi hissediyordu. Kapıdan içeri girdi ve gerçekten de kollarını kavuşturmuş halde onu bekleyen Mina'yla karşılaştı. Onu buraya davet eden Mina'ydı ama sebebini söylememişti.

Vincent, Mina'nın kendisi yüzünden tehlikede olup olmadığını düşünmeden edemedi. Bunun olmasına izin veremezdi; öte yandan Gölge onu işin içine katmaya karar verirse bunu nasıl engelleyeceği hakkında da hiçbir fikri yoktu.

"Yolda kahve aldım" dedi özür dileyerek. "Ama buraya gelene kadar buzlu kahveye döndü."

Yumuşamış kâğıt bardağı bir çöp kutusunun yanına bıraktı.

"Vincent, neden bere takmıyorsun?" dedi Mina iç çekerek. "Saçların bembeyaz."

Vincent başını iki yana salladı, etrafına kar taneleri savruldu.

"Çünkü yetişkinim ve istemiyorum."

"Yani kibirlisin. Bu arada, bizim kahvemiz hatırladığın kadar kötü değil."

Vincent atkısını çıkardı, paltosunun önünü açtı ve onu da silkeledi, yere daha fazla kar döküldü.

"Burada kara gömülme riskimiz var" dedi. "Noel'e birkaç gün kalmış olması iyi, böylece kendimize bir yol açacak zamanımız olur."

"O kadar eğleneceğimizi sanmam" dedi Mina kartını okutup onları turnikeden geçirirken.

"Seni Noel'i sevmeye mecbur bırakacağım, gerekirse yaptığım son şey bu olsa da" dedi Vincent.

Sorgu odalarına doğru, artık tanıdık gelen koridorda yürüdüler. Vincent, Mina'nın saçlarının neredeyse ilk tanıştıkları zamanki uzunluğuna geri döndüğünü fark etti. Yine yüz hatlarını iyice ortaya çıkaran sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Tanrım, neredeyse üç yıl mı olmuştu? Ona hâlâ dün gibi geliyordu.

"Birkaç Noel filmiyle başlayabiliriz" dedi. "*Evde Tek Başına*, *Krampus* ve *Bir Noel Hikâyesi* maratonu nasıl?"

Mina durup ona baktı.

"Birincisi, buraya çalışmaya geldin" dedi. "Buna odaklan. İkincisi, senin en keyifli Noel filmlerin bunlar mı?"

"*Gremlinler* biraz fazla kaçabilir diye düşündüm" dedi Vincent buruk bir gülümsemeyle.

"Dediğim gibi, buraya çalışmaya geldin..."

"Tamam, tamam" dedi Vincent. "Şimdilik Noel yok. Peki, bugün neden buradayım?"

Tekrar yürümeye başladılar.

"Buradasın çünkü Gustaf Brons'u ilk kez sorgulayacağız" dedi Mina. "Komiser, Jon Langseth'i öldürenin o olduğuna ikna olmuş durumda."

Kış güneşi pencereden süzülüp Mina'nın yüzünü aydınlattığı an Vincent ona baktı. Onu bazı açılardan gördüğünde nefes almakta zorlanıyordu. Bu düşüncenin yüzeyselliğinden utandı ama işin aslı, ona ne kadar bakarsa baksın asla doyamıyordu. Veya onu ne kadar dinlerse dinlesin. Mina'nın sesinde onu büyüleyen, pürüzlü ve dolgun bir tını vardı. Daha önce böyle bir ses duymamıştı – veya belki de daha önce hiç kimseyi bu kadar can kulağıyla dinlememişti...

Mina onun kendisine baktığını fark etmeden konuşmaya dönmeye çalışarak "Bu kadar çabuk gelebilmiş olması iyi, değil mi?" dedi. "Özellikle de katil oysa."

"Evet, potansiyel bir katile göre şaşırtıcı derecede işbirlikçi" dedi Mina. "Avukatı için aynısını söyleyemem."

"Brons'u sorgulayacağız derken, ikimizi mi kastettin?" diye sordu.

Mina kederli bir şekilde başıyla onayladı. Gustaf Brons'tan pek hoşlanmadığı belliydi.

Vincent birden ürperdi. Dışarıda donmuştu ve polis merkezinin içi de neredeyse absürd derecede soğuktu. Kendi nefesinin buharını görür gibi oldu. Mina'nınsa pek aldırdığı yoktu. Polo yakalı bir üst giymişti ve kolları kısaydı. Soğuğu sevdiğini söylerken şaka yapmamıştı.

"Neden Julia'nın babasının görüşünü paylaşmadığın izlenimine kapılıyorum?" dedi Vincent.

Mina iç çekti.

"Jon'un ortağı rezil herifin teki" dedi. "Birini ortadan kaldırtması gayet mümkün. Ayrıca kendi tabiriyle Jon'un şirketlerle ilgili işler kızışmaya başladığında Jon'un 'ödlekçe davranıp' medyaya gideceğinden de ödü kopuyormuş. Ama Brons daha çok emeklilerin birikimlerini cebe indiren bir herif. Sonrasında cesedi kaynatma işlerine girişecek bir herif değil. Anlarsın ya. Elbette iskeleti temizleme kısmı onun fikri olmak zorunda değil. Ama bir kiralık katilin bu kadar zahmete gireceğine inanmakta zorlanıyorum; tabii bunun için ayrıca para almıyorsa. Peki sen neden böyle sırıtıyorsun?"

Vincent dudağını ısırdı. Mina az önce üç kez "herif" demişti. Daha önce bu tür kelimelerin yanından geçtiğini bile duymamıştı. Bu Gustaf Brons her kimse, Vincent onun yerinde olmayı hiç istemezdi.

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?" dedi. "Bu Brons denen adam masum olduğunu iddia edecektir, sen de öyle düşündüğünü söylüyor gibisin."

Mina kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. Üzerinde üç numarası yazılı bir kapının önünde durdular, Mina elini kapı koluna koydu.

"Gustaf Brons'un kesinlikle suçlu olduğu pek çok şey var" dedi, Vincent'ın gözlerinin içine bakarak. "Kemiklerin bulunma koşulları ne olursa olsun, cinayet de bunlardan biri olabilir. Dediğim gibi, komiser buna ikna olmuş durumda. Ama Brons'un avukatı Avrupa'nın en pahalısı ve onunla, kesinlikle gerekli olandan daha fazla zaman harcamak istemiyorum."

"Demek ki ben senin kısa yolunum."

"Evet, kısa yolumsun. Onu yorumlamama yardım edeceksin."

Odaya girdiler.

Küçük odanın içinde, kusursuz giyimli iki adam onları bekliyordu. Vincent, Oscar Jacobson takım elbisesine rağmen, onların yanında bir anda üstü başı dağınıkmış gibi hissetti. Kara bulanmış dış giysilerini kapının yanındaki bir sandalyeye bıraktı. İki adam, kimin daha bakımlı olduğu konusunda âdeta yarışıyor gibiydi. Vincent, içlerinden birinin Brons olduğuna dair bir ipucu olarak gözlerinin altında koyu halkalar görmeyi beklemişti ama pahalı kremlerin mucizeler yaratabildiği anlaşılıyordu.

"Bu da kim?" dedi adamlardan biri Mina'ya. "Gelmeyi kabul edecek kadar anlayışlı davrandık ama bir izleyici karşısında konuşmayı kabul etmedik."

Demek avukat buydu. Vincent'a dönüp bakma zahmetine bile girmedi. Mina, Brons'un Peter Kronlund'un aksine tutuklu yargılanmaktan kurtulduğunu söylemişti. Vincent şimdi nedenini anlıyordu. Bu avukat, tam bir itiraftan sonra bile Olof Palme'nin[14] katilini hapisten çıkarabilecek biri olmalıydı. Bu iş kolay olmayacaktı.

"Bu Vincent" dedi Mina kısaca ve sert bir tonla. "Bizimle çalışıyor."

"Sorun değil" dedi Brons ölçülü bir el hareketiyle. "Bu adamın kim olduğunu biliyorum. Çocuklar için numaralar yapan bir sihirbazdan fazlası değil. Polisi yavaşlatan her şey benim işime gelir."

Vincent, Mina'ya baktı. Burada bir kısa yol görevi gördüğünden emin değildi, daha çok bir engel gibiydi.

---

14. Olof Palme, 1986'da suikasta kurban giden İsveç başbakanıdır, ölümü uzun yıllar çözülememiştir. (ç.n.)

Brons, Mina'yı tepeden tırnağa süzdü ve dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. Mina hiç istifini bozmadı ve masanın karşı tarafına, onun tam karşısına oturdu. Vincent da duvara yakın, onlardan biraz daha uzaktaki bir sandalyeye oturdu, böylece Brons'u ve avukatını rahatça görebiliyordu.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi Mina, Brons'a dönerek. "Zamanınızı boşa harcamak istemiyorum, o yüzden doğrudan konuya girelim. Jon Langseth'in Confido'daki rolü neydi?"

"Jon mu?" dedi Brons, sorunun kendisiyle ilgili olmamasına açıkça şaşırmıştı. "Şey... Bizim vitrin yüzümüzdü. Ürünü o satıyordu. Ama bunu zaten biliyor olmanız gerekmez mi?"

Mina başıyla onayladı.

"Evet, biliyorum" dedi. "Demek istediğim şu – sizin bu... ticari işleriniz hakkında ne kadar bilgisi vardı?"

Avukat yüksek sesle boğazını temizledi ve elini masaya vurdu.

"Müvekkilime ticari sırlar hakkında sorular soruyorsunuz ve bunları yanıtlamak gibi bir yükümlülüğü yok."

Mina dirseklerini masaya dayadı, bakışlarını Brons'tan ayırmadan çenesini ellerinin üzerine yasladı.

"Bu, müvekkilinizi bir cinayet suçlamasından kurtaracaksa bile mi?" dedi.

Finansçı irkildi. Ağzının kenarları bir anlığına aşağı doğru kıvrıldı. Mina devam etmesi için ona başıyla işaret etti. Avukat yeniden araya girecekmiş gibi göründü ama Brons elini sallayarak onu susturdu.

"Bakın, Confido ortak fikrimizdi" dedi Brons arkasına yaslanıp bacaklarını belirgin bir şekilde açarak. Brons'un kendisinden söz etmekten memnun olduğu belliydi. "Şirkette herkesin payı eşitti. Ama Jon her zaman ürkek olan taraftı. Risk almak istemezdi. Bu yüzden Peter'le ben bazı kararları ondan gizli tuttuk. Başa çıkamayacağını bildiğimiz şeyler vardı."

"Yoksa Jon'un olup bitenleri ağzından kaçırmasından mı korkuyordunuz?" dedi Mina; onun maçoluk gösterisinden etkilendiği söylenemezdi.

"Şirkete zarar verebilecek bilgileri ifşa etmesinden endişe ediyorduk" dedi Brons. "Mesela basına."

"Anlıyorum" dedi Mina. "Peki ortadan kaybolduğunda ne düşündünüz?"

Brons kaşlarını farkında olmadan hafifçe kaldırdı; bu onlara belli belirsiz bir eğim veriyordu. Bu abartısız ama net bir hüzün ifadesiydi. Aksini göstermeye çalışsa da konudan etkilendiği açıktı. Mina birden ona sıcak bir şekilde gülümsedi, Brons da istemsizce karşılık verdi. Yakınlık göstermek istercesine birkaç santim öne eğildi.

Vincent, kendisinin de gülümsemeye başladığını belli etmemek için elini ağzına götürdü. Brons gibiler kendilerini Tanrı'nın kadınlara armağanı olarak görürlerdi. Manipüle edildikleri ihtimalini akıllarına bile getirmezlerdi. Mina, Brons'un muhtemelen hiç alışık olmadığı şekilde, onun bacaklarını açma ilkelliğine karşılık vermeyince, adam farkında olmadan onun onayını aramaya başlamıştı. Bunun üzerine Mina ona gülümsediğinde Brons hemen oltaya geldi ve Mina'nın dikkatini üzerinde tutabilmek için davranışlarını değiştirmeye başladı. Vincent etkilenmişti. Gerçi Mina tanıdığı en zeki insandı.

"İş açısından bakıldığında Jon'un devre dışı kalması elbette büyük bir rahatlamaydı" dedi Brons önceye kıyasla daha yumuşak bir sesle. "Ama Josephine için kolay olmadı. Jon'un eşi. Bu arada, bu adam orada öylece oturmaya devam mı edecek?"

Brons başıyla Vincent'ı işaret etti. Avukat bir kez daha boğazını temizledi.

"Müvekkilimin bu sözle kastettiği" dedi her kelimeyi özellikle vurgulayarak, "arkadaşı için kişisel olarak doğal biçimde derin bir endişe duyduğudur ancak şirket açısından bakıldığında bu durum iletişim süreçlerini sadeleştirmiştir."

"Yani Jon'un ortadan kaybolmasıyla bir ilginiz yok muydu?" dedi Mina, Brons'a biraz daha yaklaşarak.

"Elbette yok. Ben bir iş insanıyım, suçlu değilim."

"Peki Dragan Manojlovic'ten neden yüklü ödemeler aldınız?"

Mina, ardından gelen sessizlikte sorunun sindirilmesini bekledi.

"Şimdi beni kaybettiniz" dedi Brons.

Mina'ya karşılık veren bakışları bir anda buz kesti.

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsunuz?" dedi avukat da Mina'ya ters ters bakarak.

Ama kısa bir an için tereddüt etmiş gibiydi.

"Bunu inkâr etmeye zaman ya da enerji harcamanıza gerek yok" dedi Mina. "Yapılan her transferi biliyoruz. Kuruşu kuruşuna. Dragan Manojlovic'ten para aldınız ve onun kim olduğu konusunda bir açıklamaya ihtiyacım yok. Peter Kronlund'un babası olması dışında, elbette. Asıl merak ettiğim, Confido'daki rolünün ne olduğu. Yoksa bu kişisel bir mesele miydi?"

Brons gözlerini kırpıştırdı. Nihayet bir tepki vermişti. Mina saldırısını çoktan başlatmıştı ve Vincent da madem öyle, devam edip başka ne elde edeceğini görmesi gerektiğini düşündü.

"Jon'u Peter'le birlikte mi öldürdünüz?" dedi Mina. "Peter ailesi yüzünden, siz de nakit para karşılığında mı? Neredeyse bir milyon kron. Bu kadar şaşırmış gibi görünmeyin. Dragan'dan aldığınız tutarı biliyoruz. Bir kiralık katil için hiç fena sayılmaz."

Mina, Brons'un bakışlarından kaçınmadı ama onu az önce dengesizleştiren her neyse, adam sanki yeniden toparlanmıştı. Avukat öne eğilip müvekkilinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Brons başıyla onayladı.

Omuz silkerek avukatına, "*Coffeehousing*"[15] dedi.

Avukatı yanıt vermedi, doğrulup evrak çantasını aldı ve Brons'a başıyla işaret etti.

"Buraya müvekkilimin masumiyetini teyit etmek ve iyi niyetimizi göstermek için geldik" dedi avukat sertçe ayağa kalkarak. "Suçlamalarla karşılaşmak için değil. Bizim için burası bitti. Ayrıca iftira gerekçesiyle şikâyette bulunacağız."

"Bir dakika" dedi Brons; dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Acelem yok. Gitmeden önce, sihirbazın bütün bunlar hakkında ne diyeceğini merak ediyorum."

---

15. *Coffeehousing:* Poker terminolojisinde, oyun sürerken oyuncunun kendi eli hakkında konuşması; çoğu zaman karşısındakini yanıltmayı amaçlayan, etik dışı kabul edilen bir taktik. (ç.n.)

Brons, Vincent'a döndü.

"Sanırım beni analiz etmek için buradasın. Ne diyorsun? Suçlu muyum? Dedikleri doğru mu?.. Bir kiralık katil tutmuş olabilir miyim?"

Vincent bir an ona baktı. Sonra ayağa kalktı ve yavaşça yanına yaklaştı.

"Bu aşamada söyleyebileceğim tek bir şey var" dedi Vincent. Öne eğilip Brons'un kulağına fısıldadı; sesi, başkalarının duyamayacağı kadar alçaktı. Yeniden doğrulduğunda, finansçının gözle görülür biçimde solduğunu, gözlerinin parladığını gördü, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Gustaf Brons aniden ayağa kalktı, Mina'ya kısa bir baş selamı verdi ve Vincent'a ya da avukatına tek bir bakış bile atmadan odadan çıktı. Afallayan avukat da aceleyle müvekkilinin peşine düştü.

"Ee?" dedi Mina, kapı arkalarından kapandıktan sonra. "Ne diyorsun?"

Vincent masanın kenarına yaslandı ve düşündü. Brons'un davranışlarında didiklenecek çok şey vardı ama hangilerinin tetiklenmiş savunma mekanizmaları, hangilerininse onun doğal tutumunun parçası olduğunu ayırt etmek kolay değildi.

"Sonuçta Brons'un Jon'un ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi *olabilir*" dedi en sonunda. "Jon'dan söz ederken yüzünde bariz bir hüzün vardı."

"Hüzün mü?"

"Evet ama suçluluk ifadesi de aynıdır. Üstelik önce beni aşağılayıp seni nesneleştirerek hem seni hem beni dengesizleştirmeye çalışması, ardından durumu ve aranızdaki ilişkiyi sahiplenmeye kalkması bir tür aşırı telafi gibi duruyor. Bu da beni suçluluk duygusuna yönlendiriyor. Orada bir şey var. Asıl soru, neyin suçlusu olduğu. Dragan'dan gelen ödemelerden söz ettiğinde etkilenmemiş gibi görünmeyi iyi başardı. Ama özellikle yavaş bir şekilde gözlerini kırptı, sanki seni ve soruyu zihninden atmaya çalışıyordu. Bu da canını yakan bir noktaya parmak bastığını gösteriyor. Sen de bunu fark ettin diye düşünüyorum. Beden dili demişken, sana bu şekilde açılmasını sağlamak çok iyi fikirdi. Kendini ulaşılmaz kılıp sonra beden dilini yansıtman müthiş bir hamleydi."

Mina güldü. Bu Vincent'ın içini ısıtan, pürüzlü ve derin bir kahkahaydı.

"Seninle birkaç yıl çalıştıktan sonra, anlaşılan ben de senin kadar hasar görmüşüm" dedi. "Ama komiserle aynı fikirde olduğunu mu söylüyorsun? Gustaf Brons'u gözaltına almalı mıyız? Dragan, Confido ve o ödemeler hakkında birkaç soru daha sormak isterim. Ama şu anda, Gustaf'ın iyi niyetine bağlı kaldıkça daha fazla yol alabileceğimi sanmıyorum."

Vincent başını iki yana salladı.

"Net bir şey söyleyemem. Brons bir şekilde işin içinde ama bu Jon'u öldürdüğü, hatta öldürülmesini emrettiği anlamına gelmez. *Mos Teutonicus* meselesine gelince... Bunu başkası da yapmış olabilir. Cesedi tesadüfen bulan biri bile olabilir. Hiçbir fikrimiz yok. Belki de birden fazla kişiyi arıyorsunuzdur. Bu arada, Josephine Langseth'ten söz etmeye başladığında Brons'un sözünü nasıl kestiğini fark ettin mi? Senin yerinde olsam onunla bir kez daha konuşurdum. Brons'un suçluluk duyduğu her neyse, buna dair bir içgörü sunabilir."

Mina düşünceli bir şekilde başını salladı. Başını hareket ettirdikçe atkuyruğu hafifçe salındı ve Vincent, onun saçlarına dokunma isteğinin güçlü bir dürtüye dönüştüğünü hissetti. Kendini garantiye almak için ellerinin üzerine oturdu.

"Tamam" dedi Mina. "Bunu bilmemiz önemli. Diğerleriyle birlikte üzerinden geçeriz. Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor. Onun kulağına ne fısıldadın? Adam ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu."

"Bir risk aldım" dedi Vincent. "Ama insan tesadüfen onun gibi birine dönüşmez. Tabii psikopat değilse. Ama Brons bana öyle bir izlenim vermedi. Ben de ona sadece her şeyin bittiğini söyledim. Okulda zorbalığa uğrayan tek kişinin kendisi olmadığını ama zorbalarından intikamını çoktan aldığını söyledim. Muhtemelen onların da hak ettiklerini bulduklarını."

Mina, Vincent'ın nadiren de olsa yorumlayamadığı bir ifadeyle ona baktı.

"Acelen var mı?" dedi. "Vaktin varsa Christer'a bir konuda yardımcı olabileceğini düşündüm."

Acele mi? Gitmek için mi? Ah, bir bilseydi. Vincent oraya *gelmek* için her zaman acele ederdi. Ama oradan *ayrılmak* için asla. Mina'dan ayrılmak için hiçbir zaman acele etmezdi.

"Christer'a yardım etmekten memnuniyet duyarım" dedi. "Ama Brons'la avukatı binadan kendi başlarına çıkamayacaklar, değil mi? Turnikelerden geçmeleri için birinin onları çıkarması gerekmiyor mu?"

"Evet. Eminim bunu çok yakında fark edecekler. Ama onlar geri dönene kadar burada bekleyebiliriz."

Vincent güldü. Mina'yla birlikte orada bekleyebilecekti.



41

Christer parmaklarını huzursuzca bacağına vuruyordu. Bir parça gizlilik için küçük toplantı odalarından birini ayırtmıştı ama kendini daha çok bir psikoloğun odasındaymış gibi hissediyordu. Hipnoz mu? Saçmalığın daniskası. Bu hiç hoşuna gitmiyordu. Hem zaten büyük ihtimalle onda Mina'da olduğu gibi işe yaramazdı.

Başını kaldırıp tavana baktı, floresan lambalardan biri bozuktu. Oda yapış yapış bej perdeleriyle son derece ruhsuzdu. Polis merkezindeki iç mimarlara, biraz rengin kimseye zarar vermeyeceğini söylemek gerekirdi. Kendi kendine gülümsedi. Altı ay önce aklına böyle bir düşünce gelmezdi. Ama sonra Lasse'yle tanışmıştı.

Christer'ın düşünceleri kapının açılmasıyla bölündü. Önce Vincent içeri girdi, ardından Mina.

"Ee Christer, hatırlamak istediğin bir şey mi var?" dedi mentalist onun karşısındaki sandalyeye otururken.

Mina hâlâ ayaktaydı.

"Kalmamın sakıncası var mı?" diye sordu.

Christer omuz silkti.

"Nasıl istersen" dedi. "Zaten işe yaramayacak. Ben senin gibi değilim Mina. O kadar... açık değilim."

"Neye açık?" dedi Vincent öne eğilerek.

"Bilmiyorum" dedi Christer kollarını kavuşturarak.

Biraz geriye giderken sandalyenin ayakları zemine sürttü.

"Hipnoza" dedi. "Yapacağın şey bu değil mi? Beni hipnotize etmeyecek misin?"

"İstemiyorsan yapmam" dedi Vincent. "Neden önce sadece konuşarak başlamıyoruz?"

Christer başıyla onayladı. Vincent onu hipnotize etmediği sürece konuşabilirdi...

"Bir şeyi hatırlamak için hayal gücünü devreye sokmak faydalıdır" dedi Vincent. "Ve iyi bir hayal gücüne sahip olduğunu biliyorum. Neden küçük bir egzersiz yapmıyoruz? Sağ elini bacağının üst kısmına koymanı ve elinin aslında bacağının bir parçası olduğunu hayal etmeni istiyorum. Sanki oraya yapıştırılmış gibi ya da betondan dökülmüş gibi. Kemikle kaynaşmış gibi. Bunun nasıl bir his olduğunu hissetmek için kendine izin ver."

Christer kaşlarını çattı ama mentalistin dediğini yaptı. Tuhaf bir egzersizdi. Ama denemekten ne zarar gelirdi ki? Şaşkınlıkla fark etti ki elini bacağına yapıştırmanın nasıl bir his olacağını gerçekten de hayal edebiliyordu.

"Şimdi" dedi Vincent, "en çok hangisi yapışmış durumda? Avucun mu, parmakların mı?"

Christer kontrol etti. Avucu bacağına garip bir ağırlıkla bastırıyordu, sanki yerinden kalkmayacak gibiydi ama parmaklarını hâlâ oynatabiliyordu.

"Avucum" dedi. "Ama neden?.."

"Mükemmel. Şimdi lütfen parmaklarına odaklan ve onların da avucun kadar yapışması için kaç saniye geçeceğini fark etmeye çalış. Bu olmaya başlayacak... şimdi. Onlar da yapıştığında bana haber ver."

Christer şaşkınlıkla, ne kadar çok düşünürse parmaklarının o kadar sıkı tutunduğunu fark etti. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bu his oldukça hoştu. Yavaşça başıyla onayladı.

"Sanırım... sanırım elim gerçekten yapıştı" dedi. "Ama anlamıyorum..."

"Önemi yok" dedi Vincent. "Hipnotize olmuş gibi hissediyor musun?"

Christer başını iki yana salladı. Elbette hayır. Etrafında olup biten her şeyin tamamen farkındaydı. Altındaki sandalyeyi açıkça hissediyordu, perdeler de her zamanki kadar zevksizdi. Üstelik Vincent odaya gireli beş dakika bile olmamıştı ve Christer, birini hipnotize etmenin bundan çok daha uzun sürdüğünü biliyordu.

Televizyonda görmüştü.

"Siz ikiniz bunu mu yaptınız?" dedi Mina'ya bakarak.

"Tam olarak değil" dedi Mina hafifçe gülümseyerek.

"Elini kaldırmayı denersen ne olur?" dedi Vincent. "Yapabilir misin?"

Christer, Vincent'ın dediğini yapmaya çalıştı. Bu da neydi böyle? Yeniden kaşlarını çattı. Eli gerçekten de yapışmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın elini kaldıramıyordu.

"Bu da neyin nesi?"

"Sorun yok" dedi Vincent, öne eğilip parmak uçlarını Christer'ın elinin üzerine koyarak. "Bu, hatırlama konusunda çok iyi olacağını gösteriyor, hepsi bu. Elinde hissettiğin o ağırlığın koluna, boğazına, başına doğru nasıl ilerlediğini fark etmeni istiyorum. Ve düşüncelerine ulaştığında gözlerini kapat ve biraz daha gevşe."

Christer yalnızca ağırlaşmakla kalmadı, birdenbire çok da yoruldu. Derin bir iç çekti ve etrafın karardığını fark etti. Bir noktada gözlerini kapatmış olmalıydı ama en azından hipnotize olmamıştı. Böyle kaldığı sürece her şey yolundaydı.

"Önünde üç farklı odaya açılan üç kapı var" dedi Vincent. "İlkinde Stockholm metrosu var. Tüneller kıvrıla kıvrıla uzanıp gözden kayboluyor. Bir şeyi saklıyorlar. Bir sırrı. İkinci odada Jon Langseth'in iskeleti var. Ama etleri sıyrılmış, orada bir kemik yığını halinde duruyor. Hatta bir çakıl yığınının altında bile olabilir."

Christer gerçekten de önünde üç kapı görebiliyordu. Ama aynı anda onları aslında hiç görmüyordu da. Beyninin bir yanı bütün bunların gerçek olmadığını söylüyordu, yine de kapılar oradaydı.

"Üçüncü odada başka bir şey var ve onun ne olduğunu yalnızca sen biliyorsun ama şu anda bu bilgi sana kapalı" dedi Vincent. "Odalar birbirine bağlı. İlk iki odaya, istediğin sırayla ve istediğin kadar gir; bu seni üçüncü odaya götürene kadar. Bunu yaparken bize gördüklerini anlat."

Christer, hayalinde uzanıp Jon'un odasına giden ikinci kapıyı açtı. Etrafına baktı. Jon oradaydı. Kemikleri de. Christer bir şeyi hemen fark etti. Aradığı şey Jon Langseth'in kendisiyle ilgili değildi ama Jon'un kemikleriyle bir ilgisi olabilirdi. Kemikler... nedense daha önemli görünüyordu.

İskelet yığınından bir uylukkemiği aldı ve gerçekte polis merkezindeki bir toplantı odasında sandalyede oturduğunu bilmesine rağmen, çakılların ayaklarının üzerine döküldüğünü gördü. O odadan çıktı ve tünellerin bulunduğu ilk odaya girdi.

"Şu anda metronun içindeyim" dedi. "Ve Jon'un kemiklerinden birini yanımda getirdim. Ama tünellerde bir terslik var."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Mina'nın sesi uzaktan.

"Açıklayamıyorum" dedi Christer. "Ama elimde tuttuğum kemik... burada ne aradığımı biliyorum. Bir yer, mekân. Ama trenlere bu kadar yakın olmaması gerekiyor."

Christer raylar boyunca yürüyerek daha da içeri girmeye çalıştı.

"Peki nerede olmalı?" dedi Vincent.

"Daha güvenli bir yerde" dedi. "Gözden uzak bir yerde."

Tüneller değişene kadar yürümeye devam etti ama aynı anda hâlâ sandalyede oturuyordu. Tuhaf bir deneyimdi. Sonra raylar kayboldu ve başka bir tünel sistemine girdi. Bölgesel ısıtma ve kanalizasyon tünellerine benziyordu. Tavandan sönük ışıklar sarkıyordu, yerde yıpranmış yataklar ve karton parçaları vardı.

Christer kendi kendine başını salladı. Bu daha doğru geliyordu.

"Yeri buldum" dedi. "Burada."

Birden, taşıdığı kemiği biri çekiştirdi.

"O benim" dedi arkasındaki bir adam.

Christer arkasına döndü. Adam pislik içindeydi; keçeleşmiş bir sakalı ve aynı derecede keçeleşmiş uzun saçları vardı. Başında muhtemelen bir zamanlar kırmızı olan ama şimdi, üzerindeki kalın ve yırtık pırtık giysiler gibi, tünel duvarları kadar grileşmiş bir şapka vardı.

Christer onu tanıyordu. Gerçi *tanımak* doğru kelime değildi ama kim olduğunu biliyordu. Adam, dişsiz bir sırıtışla kemiği kapıp kaçarken ona baktı.

Christer üçüncü odada ne olduğunu anladı. Gizemin çözümünü.

Üçüncü kapıyı açtı, onu kulakları sağır eden bir gitar solosu karşıladı. Genç bir adam büyük bir sahnede, patlayan fişeklerin önünde, seyircinin alkışlarıyla karşılanıyordu. Christer derin bir nefes aldı.

"Mark Eric" dedi gözlerini açarak.

Bir anda sersemlediğini hissetti.

"Acele etme" dedi Vincent. "Devam etmeden önce gözlerini kapat ve birkaç derin nefes al."

Christer, Vincent'ın söylediğini yaptı ve yeniden gözlerini kapattı ama Mina'nın verdiği tepkiyi görmüştü.

Vincent beşe kadar saydı ve Christer'ın pek seçemediği bir şey söyledi; kendini güçlü ve dinlenmiş hissetmesi gerektiğine dair bir şeyler. Vincent beşe ulaştığında Christer istemsizce gözlerini açtı. Kendini uzun zamandır olmadığı kadar zinde hissediyordu.

"Mark Eric" dedi heyecanla. "Kaybolan şu müzisyen – ne zamandı, iki yıl önce mi? Aylar sonra, Mark'ın ceketini giyen, akli dengesi yerinde olmayan bir evsiz adam bulmuşlardı. Naylon poşetlerden birinde Mark'a ait bazı kalıntılar da vardı. Yani kemikleri. Varsayım, adamın Mark'ı öldürüp sonra yediği yönündeydi. Kulağa ne kadar korkunç gelse de. Ama adam çok kötü durumdaydı ve ondan sağlıklı bir ifade almak imkânsızdı. Tecritte tutuldu ama kısa süre sonra öldü."

"Herhalde haberi okumuşsundur" dedi Mina, Vincent'a dönerek. "Rock yıldızını yiyen yamyam hikâyesi bütün gazetelerdeydi."

Vincent başını iki yana salladı.

"Jane'le Kenneth'ın bizi öldürmeye çalışmasından sonraysa... sanırım bir süre haberlerden özellikle kaçıyordum, özellikle de polisle ilgili olanlardan."

Mentalist kızarmış gibiydi.

"Her neyse" dedi Christer. "Ya yanıldıysak? Ya o meczup, Mark Eric'i öldürüp yemediyse? Sonuçta eldeki tek kanıt, üzerindeki ceketle yanında taşıdığı kemiklerdi. Belki de kemikleri bir yerlerde bulmuştu. Ya Jon'u öldüren kişi aynı zamanda o rock yıldızını da öldürdüyse?"

Mina ona baktı.

"Christer, eve gittiğinde Lasse'den kocaman bir öpücük istemelisin" dedi. "Bu harika bir çalışma. Mark Eric'in yakınlarıyla konuşmamız gerekiyor."

42

Ruben ter içindeydi. Bir önceki akşam Astrid'in Noel hediyesini sarması akıl almaz derecede uzun sürmüştü. Yine de paketi, Ellinor'un ağacının yanında dizili kusursuz örneklerle kıyaslayınca, baştan savma göründüğünü düşündü.

"Gelebildiğine sevindim" dedi Ellinor. "Astrid kuzeye, kulübeye gitmeden önce Noel'i seninle kutlamaya çok hevesliydi."

Ellinor bir fincan çayla büyük koltuğa kıvrılmıştı; üzerindeki bol, yün kazak yine de ona yakışıyordu. Astrid bir sürü mum yakmıştı; mumların ışığı odaya neredeyse gerçekdışı, altın rengi bir aydınlık veriyordu. Birden Ruben'in gözleri doldu. Muhtemelen mumların dumanındandı...

"Bu acınası ağaç için kusura bakma" dedi Ellinor gülerek. "Geç kalmışız, geriye sadece bu çalı kalmış."

Hiç de büyük bir ağaç sayılmazdı; Ruben bunun bir ladin olup olmadığından bile emin değildi. Üzerine o kadar çok süs asılmıştı ki dallar neredeyse yere değiyordu; öyle çok simli şeritle sarılmıştı ki başlangıçta dalların ne renk olduğunu tahmin etmek imkânsızdı.

Ruben ağacı kusursuz buldu.

"Biraz daha çay var mı?" dedi sesi titreyerek.

Ellinor başıyla onayladı, koltuktan kalkıp mutfağa geçti.

Astrid yerde oturmuş, bir kutu dolusu marşmelov şeklindeki Noel Baba'yı inanılmaz bir hızla yiyip bitiriyordu.

"Baba, senin getirdiğin hediyeyi şimdi açabilir miyim?" dedi bir Noel Baba'nın kafasını ısırırken.

"Elbette" dedi Ruben. "Bugün bizim Noel arifemiz. Yeter ki hepsi bitmeden bana da bir marşmelov Noel Baba ver."

Astrid sevinçle çığlık attı ve şekerleme kutusunu Ruben'in yanına, koltuğun üzerine koydu. Sonra Ruben'in yamuk yumuk sarılmış paketindeki ipi çekiştirmeye başladı. Ellinor geri döndüğü anda kâğıdı açmayı başarmıştı. Ellinor, Ruben'in ellerine içinden buhar yükselen sıcak bir fincan bıraktı ama Ruben kızını izlemekle meşguldü.

Paketin içinde iki paket daha vardı, sarmasının bu kadar uzun sürmesinin sebebi buydu.

"Vay canına!" dedi Ellinor ellerini çırparak. "Çifte hediye!"

Ruben muhtemelen mahcup bir gülümsemeyle sırıtıyordu. Paketlerden birinin içinde, Sara'nın fikri olan bir kitap vardı. Birlikte bir kitabevine gitmişler, Sara tezgâhtara on üç yaşındakilerin şu sıralar ne okuduğunu sormuştu. Ruben, Astrid'in henüz on yaşında olduğunu söyleyerek itiraz etmeye çalışmıştı ama Sara tam da bu yüzden kitabın uygun bir hediye olduğunu savunmuştu. Ruben önerilen kitabı daha önce hiç duymamıştı; kapağı ise uzaktan bile "yasak ergen aşkı" diye bağırıyordu. En hafif tabirle şüpheliydi ama Astrid'in tepkisine bakılırsa endişelenmesine gerek yoktu.

"Vaaay!" diye haykırdı Astrid. "Teşekkür ederim! Herkes bunun ne kadar iyi olduğundan bahsediyor!"

Kapağı incelerken resmen gözleri parlıyordu. Ruben, Ellinor'a bakmaya cesaret edemedi.

İkinci paketin içinden, bir ucundan zincirle birbirine bağlı iki siyah tahta çubuk çıktı. Bir *nunchaku*. Bu fikir Ruben'e aitti. Astrid önce ne olduğunu anlamadığı için kaşlarını çattı ama sonra yüzü aydınlandı.

"Bruce Lee gibi!" dedi. "Haaaai!"

"Kim?" dedi Ellinor şaşkınlıkla.

"Anne, bu senin için değil" dedi Astrid. "Bu kitap da."

Kitabı yırtılmış ambalaj kâğıtlarının altına sakladı. Ellinor, Ruben'i dirseğiyle dürttü ve ona gülümsedi. Ruben derin bir nefes verdi. Tam bir felaket olmamıştı.

"Benim de sana bir hediyem var baba" dedi Astrid gururla ayağa kalkarak. "Burada bekle."

Ruben hayretle Ellinor'a baktı.

"Hiçbir sorumluluk almıyorum" dedi Ellinor. "Hepsini kendi seçti."

Astrid büyük ve yuvarlak bir paketle geri döndü. Ruben paketi aldığında kâğıt ellerinde hışırdadı.

"Şimdi aç baba!" dedi heyecanla, karşısına geçip yere otururak.

Ruben bantları dikkatle gevşetti; kâğıdı mahvetmek istemiyordu. Sonuçta bu paketi kendi kızı sarmıştı. Ama sonunda yine de yırtmak zorunda kaldı. İçinden, hayatında gördüğü en büyük şapka çıktı. Kahverengiydi, tüylüydü ve kocaman kulaklıkları vardı. Çenenin altından bağlanan türden bir şapkaydı.

"Astrid seçti" dedi Ellinor gülmeye başlayarak. "Ama büyük bir memnuniyetle ödedim."

Ruben şapkayı ciddiyetle başına geçirdi ve kulaklıkların iplerini çenesinin altında dikkatle bağladı.

"Mükemmel" dedi ve bunu içtenlikle söylüyordu.

"Kışın çalışırken takarsın" dedi Astrid. "Üşümezsin."

Ruben kızına baktı ve aylar sonra ilk kez Peder'in hayaleti orada değildi.

43

Vincent, Mina'yla polis merkezinin yakınındaki Rålambshovsparken'de yürüyordu. Park zamanla onlara aitmiş gibi gelmeye başlamıştı. Orada birlikte yürüdükleri ilk günü hatırlıyordu; kışın sonuydu ve sulu kar botlarına yapışıp duruyordu. Bugünse kar, bütün parkı kaplayan kalın, donmuş bir örtü gibiydi. Yürüyüş yollarını çevreleyen sokak lambalarının ışığını yansıtıyordu ama dünyanın geri kalanı karanlığa gömülmüş gibi görünüyordu. Gökyüzü kapalıydı, tek bir yıldız bile görünmüyordu. Yılın en karanlık günlerine ulaşmışlardı.

Derecenin bu kadar düştüğü bir havada parkta dolaşmayı memnuniyetle es geçebilirdi ama Mina soğuğu seviyormuş gibiydi. Ve Vincent onun istediğini yapmak istiyordu. Dahası, Mina'nın yürüttüğü soruşturma, Gölge'nin oluşturduğu tehditten başka şeyler düşünmesini sağlıyordu. Ona fazla odaklanırsa zihninin çalışmayı durduracağından endişe ediyordu, oysa şu anda fazla zihinsel yetilerinin tamamını kullanmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

"Gustaf Brons'u ve o ödemeleri düşünmeden edemiyorum" dedi Mina. "Neden Dragan Manojlovic'ten para alsın ki?"

"Daha önce de söylediğim gibi, Jon'un eşiyle konuşmalısın" dedi Vincent. "Gustaf'ın mülakat sırasındaki tavrında, aralarında kişisel bir ilişki olduğuna işaret eden bir şey vardı. Ne tür bir ilişki, onu bilmiyorum. Benim sihirli zihin okuma güçlerim ancak bu kadarına yetiyor. Gerisini siz sıradan faniler halledeceksiniz."

"Sen de bir fanisin" diye homurdandı Mina. "Neyse... Konuyu tamamen değiştirerek şu yamyama gelelim. Sen ne düşünüyorsun?"

"İlk bakışta Jon Langseth'le bir ilgisi yok" dedi Vincent, Christer'ın söylediklerini hatırlayarak. "Anlattıklarının iskelet kalıntıları ve muhtemelen tünellerde saklanan birini içermesi dışında. Zaten şu anda elinizde pek başka bir şey de yok gibi. Tabii komiserin Gustaf Brons konusunda haklı olduğu ortaya çıkmazsa. Sana daha iyi bir cevap veremediğim için üzgünüm ama sağlayacak bir katkım yokmuş gibi hissediyorum."

"Yani çözülecek karmaşık bir bilmece yok mu?"

Vincent başını öne eğerek gülümsedi. Bir süre karanlık parkta sessizce yürüdüler.

"Bu arada, sana yeni bir hediye aldım" dedi Vincent, durup cebinde taşıdığı küçük cam kavanozu çıkararak. Kalın eldivenler yüzünden oldukça sarsakça hareket ediyordu. "O kil parçasının yerine."

Kavanozu ona uzattı. Hediyesini özellikle sarmamış, içindeki pas rengi cismi görebilmesi için kapağına sadece bir kurdele bağlamıştı.

"Bu ne?" dedi Mina kavanozu şüpheyle çevirip evirerek.

"Umbra. İnsanlığın modern tarih boyunca resim yapmak için kullandığı en yaygın pigmentlerden biri. Aslında yüksek oranda manganez oksit içeren bir toprak türü, rengi de oradan geliyor. En meşhur umbra Kıbrıs'tan çıkar ama Lübnan'da, Suriye'de ve Türkiye'de de bolca bulunur. MÖ 200'e kadar uzanan, umbra pigmenti kullanılan resimler bulunmuş. 'Umbra' sözcüğü Latincede 'gölge' anlamına gelir, hatta belki de 'en koyu gölge', çekirdek gölge. Çünkü çoğu zaman tam da onu resmetmek için kullanılmıştır. Gölgeleri."

"Yani hediyem bir tarih dersi mi?" dedi Mina.

"Hayır, hayır. Çömlek kursu yerine bir resim kursu alıyorsun. Ortalığı daha az batırır."

Mina ona baktı. Sonra başını sallayıp kavanozu cebine soktu. Vincent emin değildi ama bunun, kilden biraz daha fazla hoşuna gittiğini düşündü.

Yürümeye devam ettiler.

Bilmeceler... Söylemeyi unuttuğu bir şey olduğunu biliyordu.

"Bilmeceler demişken" dedi Vincent. "Ben de öyle bir şey aldım

sayılır; bir yabancıdan. Bir hayran diyelim. El yazısını tanıyorum. Daha önce de bana çözmekten keyif aldığım, zekice problemler göndermişti. Birkaç tanesi hâlâ kitaplığımda duruyor. Ama bu farklı. Bir çerçevenin içindeki dört kum saatinden oluşuyor. Her biri farklı bir süreyi ölçüyor. Sorun şu ki neyi çözmem gerektiğini bilmiyorum. Sadece kum saatleri ve 'dördüncüyü bul' gibi bir ipucu var. Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum. Eskiden böyle şeyler sorun olmazdı. Belli ki eskisi kadar zeki değilim. Hatta neredeyse kendim için endişelenmeye başlıyorum."

Kum saatiyle gelen mesajın onu huzursuz ettiğini söylemek istemedi.

Mina onu dalgın dalgın dinliyordu. Şaşkınlıkla ona baktı.

"Kum saatleri mi? Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Vincent omuz silkti ve yine sessizce yürüdüler.

"Kum saatlerinden söz açılmışken, sanırım Frithjof Schuon 1966'da kum saatlerinin sembolizmi üzerine yazmıştı" dedi Vincent. "İçindeki kum elbette zamanın sonlu olduğunu ve istemesek de tek bir yönde aktığını hatırlatır. Kum verimsiz ve acımasızdır, bittiğinde bütün hareket durur. Tıpkı ölümde olduğu gibi. Bu da kum saatinin iki 'küresi' olduğu anlamına gelir; bunlar ilahi olanla dünyevi olanı, yukarıyla aşağıyı, gökle yeri temsil edebilir. Yin ve Yang. Ya da görünen dünya ile görünmeyen dünya. İki karşıt kutup; bunlardan bize açık olan ve bütün hareketin yöneldiği tek yer alt yarıdır. Elbette daha olumlu bir yorum da vardır: kozmolojik yorum. Buna göre kumun hareketi, var olan tüm olasılıklarla karşılaştırılabilir ancak hepsi tamamen tükenince kum durur. Dediğim gibi, bana dört tane gönderilmiş. Ama nedenini bilmiyorum."

Yeniden sustu. Mina bir şey söylemese de fazla konuştuğunu biliyordu. Bu yüzden, Jünger'e göre insanın aydınlanmasının doğduğu yer olan iki küre arasındaki o acı verici geçişten –kum saatinin bizzat paradoksundan– özellikle söz etmedi. Ya da Yukio Mişima'nın işaret ettiği, fazlasıyla bariz erotik çağrışımdan.

Mina'ya baktı; Mina başını salladı.

"Resim dersimde senin için umbra renginde bir kum saati çizeceğim" dedi gülümseyerek, sonra eldivenli elini onun kolunun altına soktu.

44
On gün kala

"Burası ocak ayına kıyasla epey boş" dedi Sara neşeyle, Ruben irkildi.

Ruben polis merkezinin spor salonunda bacak presi yapıyordu. Sara'nın makinede bastığı ağırlığa –daha doğrusu ne kadar az bastığına– bakmadığını umdu. Bir önceki akşam Astrid ve Ellinor'la yapılan Noel kutlamasından sonra eve döndüğünde Peder'in hayaleti hızla üzerine çullanmıştı. Kaygıyla Spy Bar'a gitmiş, kapanışa kadar oyalanmıştı. Dolayısıyla bugün hiç formunda değildi.

"Şimdilik sadece ikimiz varız gibi görünüyor" dedi Ruben havlusuyla alnındaki teri silerek. "Noel'de ne yapacaksın?"

Arkasındaki ağırlıkları gizlemek için oturdu.

"Çocuklar bende" dedi Sara gülümseyerek.

"İki haftada bir mi alıyorsun?" dedi Ruben, UOB'daki meslektaşını tanımayı ne kadar istediğini fark ederek.

"Çok şükür ki hayır. Babaları hâlâ ABD'de ve sayısız duruşmadan sonra nihayet velayeti tamamen aldım, tabii onun çocukları ne zaman görebileceğine dair bazı şartlarla. Üç Noel'de bir, iki yazda ve... yarıyıllar için epey karmaşık bir takvim var. Ama işliyor. Şimdi biriyle tanıştı, martta bebekleri olacak; ortalık biraz duruldu. Yine de Noel'i yalnız geçirmek berbat, o yüzden bu yılın benim yılım olmasına çok sevindim..."

Sara karın kası makinesine oturdu. Ruben, atletinin derin yakasına bakmamaya çalıştı. Üzerinde *Stronger* yazılı dar atlet, göğüslerini belirginleştiriyordu.

"Dün Astrid, Ellinor ve ben erken bir Noel kutlaması yaptık" dedi Ruben. "Harikaydı. Hediye konusunda yardımın için teşekkür ederim. Astrid kitaba bayıldı. Onların hayatına dahil olabildiğim için minnettarım. Astrid de orada olmamdan memnun görünüyordu."

"Elbette memnundur!" dedi Sara ona gülümseyerek.

O gülümseme kasvetli spor salonunu aydınlattı. Ruben kendini tuhaf hissetti. Bir gülümsemeden etkilenmek istemiyordu. Göğüsler ve kalçalar – onun alanı buydu. Gamzeli bir gülümseme *değil*. Her ne kadar yıllardır, belki de Ellinor'dan beri donuk olan bir yeri eritse de.

"Olası bombayla ilgili durum ne?" dedi Ruben duygularını dizginlemeye çalışarak. "Gerçek miymiş, değil miymiş?"

Sara, salon boş olmasına rağmen cevap vermeden önce etrafına bakındı.

"Henüz bilmiyoruz ama kayıp amonyum nitrat miktarı endişe verici" dedi alçak sesle. "2020'de Lübnan'ın Beyrut limanındaki patlamayı hatırlıyor musun? Beş binden fazla yaralı, yaklaşık iki yüz ölü vardı. Yetmiş bin ev yıkıldı, üç yüz bin kişi etkilendi. Aynısı burada olursa, kentin büyük bir kısmı ciddi hasar görür."

"Hatırlıyorum" dedi Ruben. "Gümrük, el konulan amonyum nitratı yıllarca hiçbir güvenlik önlemi olmadan depolamıştı; bir gün fazlasıyla ısınmıştı ve her şey havaya uçmuştu, değil mi?"

"Aynen öyle. Amonyum nitrat yeterince ısınırsa kendi kendine patlar. Beyrut, sivil patlamalar arasında tarihin en kötü ilk on patlamasından biriydi."

"Ama orada birkaç bin ton patlamamış mıydı? Sizdeki eksik de bu kadar mı?"

"Hayır, neyse ki değil. Şu anda İsveç'te eksik olan yaklaşık on ton. Ama inan bana, bu kadarı bile yanlış ellerde felakete sebep olabilir."

Ruben ona baktı.

"Ne kadar büyük bir yıkımdan söz ediyoruz?"

"Hiç sorma. Ama muhtemelen etkiyi artırmak için başka maddelerle karıştıracaklardır. Böyle bir düzenek Stockholm merkezin-

de bir yerde patlarsa... şöyle diyeyim, ortada şehir falan kalmaz. Binlerce ölü olur. Ulusal sağlık sistemi de yaralılara yetişmeye çalışırken çöker."

Ruben ona bakakaldı.

"Vay canına" dedi. "Umarım asılsız bir alarmdır."

"Sizin soruşturma nasıl gidiyor?"

"İyi. Kötü. Bilmiyorum." İçini çekti Ruben. "İlerliyor ama hâlâ çok tuhaf ve dağınık. Yine de iyi bir iz yakaladık. Sorguladığımız kişilerden biri Confido'nun sahibi – Peter Kronlund. Ama işin ilginci, eskiden Peter Kronlund değildi. Peter Manojlovic'ti. Yani o..."

"Dragan Manojlovic'in oğlu" diye araya girdi Sara, bankta doğrularak. "İsveç'teki Sırp mafyasının lideri. Biliyorum. Başka ne var?"

"Bundan fazlası yok. Şu ana kadar elimizdeki en iyi iz bu gibi. Bulduğumuz ceset doğrudan Manojlovic ailesiyle bağlantılı olduğuna göre, bu ölümde hiçbir parmakları olmaması ne kadar olası? Sırpların işin içinde olduğuna bahse girerim. Ama 'biliyorum' derken ne demek istiyorsun? Peter'in Dragan'ın oğlu olduğunu biliyor muydun? Neden bir şey söylemedin?"

Ruben havlusuyla daha fazla ter sildi. Teri duracak gibi değildi ve hafifçe içki kokuyordu. Tüm kalbiyle Sara'nın bunu fark etmemesini umdu.

Kapı açıldı, meslektaşlarından biri içeri girdi. Kısa bir selamlaşmadan sonra doğrudan ağırlıklara yöneldi. Adam eski kuşakta sık görülen bir vücut tipine sahipti: iri kollar, iri bir göbek. "İri kollar" lafı o kuşak arasında bir espriydi; kaslı kolların hamburger ve patateslerle şişen kocaman bir gövdeyi telafi ettiğine gerçekten inanıyormuş gibi görünüyorlardı.

Sara, Ruben'e biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. Ruben, gözeneklerinden sızan tekila kokusunu almaması için refleksle geri çekilmek istedi ama zaten gidecek yeri yoktu.

"Üzgünüm" dedi sessizce. "Buradaki siyasetin nasıl olduğunu biliyorsun. UOB şu sıralar İsveç'te örgütlü suç üzerine bir tarama yürütüyor. Manojlovicler doğal olarak listenin üst sıralarında. Ama konu çok hassas, bu yüzden kendi soruşturmamızı riske atmamak

adına bildiklerimizi paylaşmamak en iyisiydi. Gustaf Brons'la ilgili bir ihbar aldığınızı fark ettiğimizde UOB'de kıyamet koptu."

"Polisler birbirine karşı çalışıyor" dedi Ruben başını sallayarak. "Yani paralel yollarda yürüyüp iki kat iş yapmak daha mı iyi?"

"Bazılarına göre öyle ama ben katılmıyorum. Sen bunu Julia'ya açarsan ben de amirlerime götürürüm, belki aramızda bilgi paylaşımına onay verirler. Büyük ihtimalle ikimiz de fayda görürüz."

"Kesinlikle" dedi Ruben hevesle. "Bu onay çıkana kadar Peter'i ziyaret etmeyi ertelememi ister misin?"

"Bence en iyisi bu. Ayrıca bu insanların ne kadar tehlikeli olduğunun farkında olmayabilirsin. Kamuya açık bilgiler bile yeterince kötü. Ama bizdeki bilgiler şunu düşündürüyor ki... her neyse. Dikkatli ol."

Bir an için, Sara'nın gerçekten onu önemsediği düşüncesiyle Ruben'in kalbi tekledi ama bu muhtemelen mesleki bir nezaketti. Sara bunu her polis memuruna söyleyebilirdi.

Ruben ayağa kalktı. İçki kokusu fazla belirginleşiyordu; Sara'dan birkaç adım uzaklaşmak istiyordu. İdeal bir dünyada, Sara ayarlı ağırlığı fark etmeden önce bacak presi makinesindeki pimi değiştirebilirdi.

Sara da aynı anda ayağa kalktı. Birbirlerine bakarak gereğinden uzun bir süre sessiz kaldılar. Ağırlıkların yanındaki meslektaşları, pazılarını biraz daha şişirmeye çalışırken çiftleşme dönemindeki bir karaca gibi böğürüyordu. Sonunda sessizliği bozan Sara oldu.

"Bak... belki bu çılgınca. Birbirimizi pek tanımıyoruz. Ama Noel arifesini yapayalnız geçirirsen yazık olacak. Bizim eve gelmek ister misin? Kutlamayı abartmıyoruz. Noel'le ilgisi olmayan ama lezzetli bir şeyler yeriz, bir film izleriz. Hediye de gerekmez. İstersen çocuklar için küçük bir şey alabilirsin. Zaten ağacın altında onlar için fazlasıyla paket var. Her şeyi telafi etmeye çalışan bekâr ebeveyn hayatı işte..."

Sara ellerini umursamazca iki yana açtı ve Ruben omuz silkerek kayıtsız görünmeye çalıştı.

"Tabii" dedi başını sallayarak. "İyi fikir. Saat kaçta geleyim?"

"Beş iyi mi?"

"Tamam."

Ruben, Sara kürek makinelerine doğru yürüyene kadar bekledi. Sonra birden dönüp bacak presi makinesindeki pimi 80 kilo yuvasından çekti ve 200 kiloya taktı. Noel arifesi öncesinde olabildiğince formda olmak istiyordu. Christer'la buluşmasına hâlâ bir saat vardı.

45

Mina, Ruben'in yavaşça ofise girişini eğlenerek izledi; saçları nemliydi, omuzunda bir spor çantası vardı.

"İyi bir antrenman mıydı?" diye sordu.

"Kesinlikle" dedi Ruben çantasını yere bırakırken.

"Ne diye sırıtıyorsun?"

Ruben'in yanaklarına belirgin bir kızarıklık yayılmaya başlamıştı ama Mina bunun sebebini soramadan Ruben oturdu ve Mina'nın yüzündeki gülümseme silindi.

"Dragan Manojlovic'e yönelik suçlamaların hazırlık aşamasında olduğunu duydum" dedi Ruben.

"Öyle mi? Peki Sara başka ne söyledi?" dedi Mina. "Onu spor salonundan çıkarken gördüm."

Kızarıklık Ruben'in boğazına kadar yayıldı.

"Of, kes şunu. Ama evet, bunu bana söyleyen oydu. Bir de Gustaf Brons'un buradayken avukat kartını oynadığını duydum. Onu artık daha resmi şekilde içeri almamızın zamanı gelmedi mi?"

"Önce elimizde daha fazlası olmalı. Asıl mesele paranın ne için verildiği. Ve Brons'un neden buna ihtiyaç duyduğu. Son yıllardaki yıllık geliri pek mütevazı sayılmaz. Sırp mafyasından el altından nakit almak zorunda kalmasının sebebi ne? Bir milyon kron çoğu insan için büyük para olabilir ama Gustaf Brons için, bahse girerim Riviera'da bir haftada harcadığı kadardır."

"Uyuşturucu, kızlar ya da kumar için" dedi Ruben. "Benim tecrübeme göre hep oralara gider. Belki hepsine birden."

"Uyuşturucu, kızlar ya da kumar..."

Mina'nın hafızasında çok hafif bir şey yerinden oynadı. Bu Gustaf Brons'un söylediği bir şeydi ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Kahveyle ilgili bir çağrışım yapıyordu, yine de beyninin nereye varmaya çalıştığını bir türlü kavrayamıyordu.

"Dragan, Confido'yu para aklamak için kullanıyor olabilir mi?" dedi yüksek sesle düşünerek.

"Yani paranın Jon'un öldürülmesi için ödendiği teorisini bir kenara mı bırakıyorsun?" dedi Ruben.

Çantasından bir havlu çıkarıp alnını sildi.

"Hiçbir şeyi bir kenara bırakmıyorum. Sadece her ihtimali ele almak istiyorum."

Ruben ayağa kalktı ve havluyu tekrar çantaya koydu.

"Bugün programında ne var?" dedi Mina, kahve kupasına kasvetle bakarak.

Soğuk yüzeyde, petrolü andıran yanar döner bir tabaka oluşmuştu.

"Birazdan Christer'la buluşacağım. Marcus'un annesine gideceğiz."

Mina ona boş boş baktı.

"Mark Eric..." diye açıkladı Ruben.

"Ha, evet. Tabii."

Mina dalgındı. Zihni tamamen, Gustaf Brons'la yapılan görüşmede dikkatini çeken şeyin ne olduğunu düşünmekle meşguldü. Kahvesini tazelemek için ayağa kalktı. Bazen düşünmeyi bırakmak işe yarıyordu.

46

Vincent birinin omzunu sarsmasıyla uyandı. Sabah olması imkânsızdı. Daha yeni uykuya dalmış gibi hissediyordu ama sarsıntı sürüyordu.

"Baba" dedi hemen yanı başındaki sabırsız bir ses. "Baba!"

Vincent kendini gözlerini açmaya zorladı, odaklanmaya çalıştı. Aston yatağın kenarında durmuş, yorganı çekiştiriyordu.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Vincent. "Bir şey mi oldu?"

Komodinin üzerindeki neredeyse antika sayılabilecek alarm saatine kısık gözlerle baktı. Saat sabah altıya beş vardı. Aston yorganı bir kez daha çekti, Vincent da karşılık verdi.

"Kendi yorganını al" diye homurdandı. "Beni niye uyandırdın? Hem niye bu kadar erkenden ayaktasın?"

"Çünkü bugün Noel tatilinin ilk günü!" diye sevinçle haykırdı Aston. "Ve dışarıda tonla kar var! Hadi baba! Sen kaz, ben de bir şeyler inşa edeyim!"

Vincent yorganı başının üstüne çekti ve homurdandı.

"Git normal bir çocuk gibi video oyunu oyna" dedi. "Ve anneni uyandırma."

"Ama o uyumuyor ki."

Vincent yorganı başından çekip yatağın öbür tarafına baktı. Aston haklıydı. Maria yoktu. Üstelik yatağın o tarafı sadece boş değildi, aynı zamanda toplanmıştı. Yatağın yarısını toplamaya zahmet eden tek kişi oydu. Maria, "kendini akışa bırak" ve "kozmosun iradesine kulak ver" gibi telkinler veren biri gibi görünse de hangisinin kontrol ihtiyacının daha ağır bastığı her zaman tartışmalıydı. Belli ki Maria bir süredir ayaktaydı.

"Geliyorum" dedi Aston'a elini sallayarak. "Sadece... kalkmam için bana biraz yer aç."

Aston sevinçten komşu ilçeden bile duyulabilecek bir çığlık attı, sonra da yatak odasından fırladı. Vincent iç çekti, yorganı üstünden attı, doğruldu ve sabahlığını giydi. Terliklerini bulana kadar bir süre arandı. Evin zemini buz gibiydi, ayaklarının etrafında yumuşak, koruyucu bir katman olmadan hiçbir yere gidemezdi.

Mutfağa girdiğinde Maria'yı orada görmeyince şaşırdı. Salonda da yoktu. Banyoda da. Üstelik işiyle ilgili bir şey yapmak için evden çıkması için fazlasıyla erkendi. Vincent sabahlığını bedenine sıkıca sarmasına rağmen birden titremeye başladı. Gölge'nin mesajındaki sözler zihninde yankılandı:

Aileni alacağım. Sonra seni. Ve buna engel olamayacaksın.

"Maria!" diye seslendi. "Burada mısın? Maria!"

Paniğe kapılmamalıydı. Karısının ortalıkta olmamasının mutlaka makul bir açıklaması vardı.

Mutfağa geri dönerken bir gürültü duydu ve irkildi. Ses Rebecka'nın odasından gelmişti, sanki bir kitaplık devrilmişti. Ardından kapı açıldı ve Rebecka saçları dikilmiş halde başını uzattı.

"Sabahın köründe ne halt ediyorsun?" diye çıkıştı.

"Maria'yı gördün mü?" dedi Vincent telaşla. "Onu hiçbir yerde bulamıyorum. O gürültü de neydi?"

"Sen bağırınca yataktan düştüm."

"Özür dilerim" dedi Vincent yüzünü buruşturarak. "Ama onu gördün mü?"

"Daha sabahın körü" dedi kızı, gözlerini ona dikerek. "Hayır, görmedim ve seni de görmemiş gibi yapacağım."

Birkaç saniye ters ters baktıktan sonra kapıyı kapattı. Tam o anda ön kapı açıldı. Maria, gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırmış halde içeri girdi. Kapitone montunun altında ince pijamaları vardı, dişleri takırdıyordu.

"Bırr, dışarısı buz gibi" dedi.

"Bu saatte neden ayaktasın?" dedi Vincent nefesini vererek.

"Uyku tutmadı" dedi Maria montunu çıkarırken. "Hem o kadar da erken değil. Altıyı geçti. Bugün bir paket bekliyorum. Noel

alışverişçileri çevrimiçi dükkânımı talan ettiler; melekler neredeyse bitti, özellikle de büyük kanatlı bronz olanlar. Birkaç sipariş daha gelirse bugün göndermem lazım ki Noel arifesine yetişsin."

"Hani şu Tanrı'nın sesi olarak anılan Metatron'u betimleyen, bazılarına göre İbrahim'i oğlu İshak'ı öldürmekten alıkoyan melek mi?" dedi Vincent.

Maria omuz silkti.

"Noel'de iyi satıyor. Sanırım insanlar camlarına asmayı seviyorlar."

"Noel için mi? Ama Metatron Hıristiyan sayılmaz ki. Yahudi..."

Vincent sustu. Önemi yoktu. Asıl önemli olan Maria'nın orada, güvende olmasıydı. Asıl mesele, onunla aynı evde yaşadıkları sürece ailesinden herhangi birinin ne kadar güvende olduğuydu.

Aileni alacağım. Sonra da seni.

"Hazır ayaktayken kahvaltı hazırlayayım mı?" dedi Maria mutfağa yönelerek.

Vincent peşinden gitti. Onları buradan göndermesi gerektiğini fark etti.

"Bu yıl Noel için annenle baban bizi davet etmemiş miydi?" dedi olabildiğince kayıtsız bir sesle. "Bence bu yıl burada kalmamak harika olur."

Maria kupaların durduğu dolabı açmıştı, kaşlarını kaldırarak ona döndü.

"Kafanı bir yere mi çarptın?" dedi. "Annemle babam her yıl bizi ve Ulrika'yı davet eder ama sen hiç gitmek istemezsin."

"Fikrimi değiştirdim" dedi Vincent kırmızı bir Noel kupasına uzanarak. "Bugün yirmi biri. Noel arifesine üç gün kaldı. Yarın onların yanına gitmeye ne dersin? Aston'u da al. Aileni görmeyeli uzun zaman oldu. Rebecka yarın Fransa'ya gidiyor, Benjamin'le ben de sonra yanınıza geliriz."

Maria, üzerinde *Benim taşaklarım seninkilerden büyük* yazan bir kupa aldı.

"Demek gerçekten kafanı çarpmışsın" dedi gülümseyerek. "Ama olur, kulağa hoş geliyor."

"Bugün başka bir planın yoksa tabii" dedi Vincent, başıyla takvimde daire içine alınmış tarihi işaret ederek.

"Hı? Hayır, onu ben işaretlemedim. Ama biliyor musun? Harika bir fikir" dedi elini nazikçe Vincent'ın koluna koyarak. "Yeter ki gerçekten gel ve son anda cayma. Annemle babamın hayal ürünü olmadığını görmeleri iyi olur."

Maria filtre kahve makinesine su ekledi. Vincent gibi o da kapsül makinesinden sıkılıp yeniden buna dönmüştü.

"Ulrika'ya ulaşabildin mi?" diye sordu Maria çekilmiş kahveyi ölçerken.

"Hayır, henüz ulaşamadım."

Maria sevinçle güldü.

"Hepimiz birden çıkageldiğimizde yüzünün alacağı hali düşünebiliyor musun? Hem de boşanmadan. Yıllarca bunun keyfini sürebilirim."

Maria kaşık havadayken durdu. Sonra kaşığı tezgâha koyup Vincent'a döndü. Kahkahasının yerini kuşku dolu bir bakış almıştı.

"Peki siz ikiniz neden hemen bizimle gelmiyorsunuz? Aston'un okulu bitti, Rebecka kendine bakabilir, Benjamin uzaktan üniversiteye gidiyor, senin de gösterin yok. Yoksa bu plan, Mina'yla birkaç gün baş başa kalmak için uydurulmuş bir bahane mi? Hatta bizim yatağımızda. Planın bu mu?"

Vincent iç çekti. Bu bildik kıskançlığı neredeyse aşmışlardı. Neredeyse.

"Anne!" diye bağırdı Aston içeri dalarak. "Babam hemen giyinmek zorunda. Dışarı çıkıp kardan adam yapacağız!"

Radyatörde kuruyan kar tulumunu kaptı ve giymeye başladı.

"Enerjini Mina'ya saklasan iyi olur, artık yirmi beşinde değilsin" dedi Maria dudak bükerek. Kahve makinesine geri döndü.

Vincent oğlunun saçlarını karıştırdı, sabahlığının gevşemeye başlayan kuşağını yeniden bağladı.

"Aston, en azından önce kahvaltı edelim" dedi. "Kazacaksan yemek yemelisin."

"Kar yeriz!" diye bağırdı oğlu kapıdan dışarı fırlarken. "Ben yiyeceğim!"

Vincent'ın telefonu titredi. Gün içinde Umberto'yla bir toplantısı olduğuna dair bir hatırlatmaydı. Vincent iç çekti. Menajeri, söylemek zorunda kalacaklarından hoşlanmayacaktı.

Balıkları beslemek için salona geçti. Balık yemini eline aldığı anda baş ağrısı, bir tren çarpmış gibi aniden üzerine çullandı. Soluk soluğa kaldı, akvaryuma tutundu. Bir hap daha almalıydı. Akvaryumun arkasındaki duvara odaklanmaya çalıştı ama bu, durumu daha da kötüleştirdi. İçinde duvarda bir şey yazıyormuş gibi tuhaf bir his vardı, oysa orada yalnızca ailesinin çerçeveli fotoğrafları asılıydı. Ama bu his çok baskındı. Görüş alanı bulanıklaşmaya başladı.

Okuldayken arkadaşlarıyla, bir nesneyi kör noktalarına alarak "sihirle" yok etmeye çalıştıkları zamanı hatırladı. İşe yaraması için doğrudan ileri bakmak ve nesnenin görüş alanının en ucunda kalması gerekiyordu.

Şimdi tam olarak o hissi yaşıyordu, sanki bir şeyi hem görüyordu hem de göremiyordu.

Gözlerini kapadı, nefesine odaklandı.

Bir süre sonra baş ağrısı hafifledi. Ama tamamen geçmedi. Zaten bu aralar hiç geçmiyordu. Arka planda hep oradaydı ancak sustuğunda fark edilen, rahatsız edici bir ses gibi, durmadan zihnini kemiriyordu. Açık duran ön kapıdan soğuk kara baktı. Noel'i seviyor olabilirdi ama kıştan nefret ediyordu.



47

"İçeri girmemizin sakıncası var mı?" diye sordu Christer.

Kapı zincirinin izin verdiği dar aralıktan onlara bakan yüz ince ve buruşuktu. Kadın bir an sessiz kaldı.

"Piyango bileti satmıyorsunuzdur herhalde" dedi kırılgan bir sesle.

"Hayır" dedi Christer. "Mümkünse Marcus hakkında sizinle konuşmak istiyoruz."

Kadın onları bir kez daha süzdü. Ardından kapı kapandı, zincirin şakırtısı duyuldu. Kapı bu kez tamamen açıldı ve koridordaki ışık, davetkârca üzerlerine düştü. Christer, Ruben'den önce eşiği geçti. Ayakkabılarındaki karı, üzerinde Noel Baba'nın kızakla tasvir edildiği paspasa silkeledi.

Mark Eric'in annesi yetmişini aşkın yaşına rağmen zarif bir duruşa sahipti; Mark'ın kariyerinden kalma fotoğraflardaki halinin tam tersiydi.

Koridordaki bir askıda düzgünce asılmış bir Kurtuluş Ordusu üniforması duruyordu. Marcus Eriksson'un kendi çocuğu ya da kardeşi yoktu, babasının erken ölümünden sonra annesi onun tek akrabasıydı. Alçak sesle Noel müziği çalıyordu, ortamda sıcak şarap ve tarçın kokusu vardı.

"Buyurun, içeri geçin, ısının" dedi zarif kadın, onları mutfağa alırken.

"Dediğim gibi... Mark'la ilgili bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak için buradayız" dedi Christer tereddütle. Mutfak sandalyelerinden birine otururken doğru terimi seçip seçmediğinden emin değildi.

Masada yarısı çözülmüş bir bulmaca ve yanında bir okuma gözlüğü vardı.

"Lütfen ona Marcus deyin" dedi kadın tenceredeki sıcak şarabı üç küçük kupaya doldururken. "Ben Gudrun. Ama bana Gun derler."

Buharı tüten kupaları önlerine koydu.

"Marcus... Mark Eric değildi. En azından benim için. Hepsi bir roldü, taktığı bir maskeydi. O hep benim Marcus'umdu."

"Nasıl biriydi?" diye sordu Christer.

Sıcak şaraptan bir yudum aldı ama sıcaklık yüzünü buruşturmasına neden oldu, kupayı bıraktı. Gun'ın yüzü aydınlandı.

"Ah, çok iyi bir çocuktu. Sadece ikimiz vardık ama çok iyi arkadaştık. Doğduğu günden beri. Elbette karanlık yanları vardı. Ama yolunu bulmuştu. Bulamasaydı ne olurdu, bilmiyorum."

"Polis raporunu okudum ama kayboluşunu bize kendi sözlerinizle anlatır mısınız?" dedi Christer.

"Şey..."

Bulmacanın bulunduğu gazeteyle oynamaya başladı kadın, düşüncelere dalmış gibiydi.

"Büyükannem Astrid de bunları çözer" dedi Ruben, bulmacayı işaret ederek. "Resimli ipuçları olanları. İlk ikisi Leif GW Persson ve Viktor Frisk olmalı, peki diğer ikisi kim?"

Gun gülümsedi, bulmacadaki ipuçlarını oluşturan erkeklere baktı.

"Galiba biri ünlü bir şef" dedi. "Diğeri de... sanırım bir şarkıcı. Bu aralar her yerde."

Sonra ellerini bulmacanın üzerine koyup onlara baktı.

"Marcus'un sorunları yeniden başlamıştı. Bunca yıldan sonra... Bir daha oraya döneceğini hiç düşünmemiştim."

"Uyuşturucuyu mu kastediyorsunuz?" dedi Christer temkinli bir şekilde.

Bu kez sıcak şaraptan bir yudum aldı, artık içilebilir kıvama gelmişti.

"Çok eskidendi" dedi Gun soruya doğrudan yanıt vermeden.

Elini bulmacanın üzerinde gezdirdi.

"Benjamin Ingrosso!" dedi Ruben birden.

Christer irkildi ve ona baktı, Gun ise gülümsedi, kalemini alıp doğru harfleri özenle yerleştirdi.

"Evet" dedi kalemi bırakırken. "Bire bir uyuyor. Neyse... Marcus yıllar önce zor bir dönemden geçti. İşin içinde uyuşturucu vardı ama hepsi bu kadar değildi. Sürekli düşünüyordu. Bir arayış içindeydi. Aradığını uyuşturucuda bulduğunu sanmıştı. Ama özünde her zaman aklı başında bir çocuktu. Bir süre çok karanlık bir dönem yaşadı. Geceleri kaybolurdu, eve dönüp dönmeyeceğini bilemezdim. Hiç çocuğunuzun bir trenin önüne atladığı ya da kendini bir köprüden bıraktığı kâbuslar gördünüz mü?"

Christer başını iki yana salladı. Bu konu ona fazlasıyla yabancıydı.

"Şanslısınız" dedi Gun. "Sonunda o çukurdan çıktı. Aynı dönemde müziği de ivme kazandı. Bir daha uyuşturucuya elini sürmedi. Alkol bile içmedi. Gazeteler ona 'kötü çocuk' derdi... Ama hepsi bir imajdı. Plak şirketinin uydurmasıydı. Turnede olmadığı zamanlarda Marcus sakin bir hayat sürerdi. Birlikte çok zaman geçirdik. Kendi ailesi olmadı, dolayısıyla... İşte, ben vardım."

"Bu çok güzel" dedi Ruben. "İkiniz bu kadar yakınken, kaybolluşunu açıklayabilecek hiçbir şey söyledi mi?"

Christer, Ruben'in bulmacaya özlemle baktığını fark etti. Belli ki büyükannesiyle epey bulmaca çözmüştü.

"Kelimesi kelimesine değil" dedi Gun kaşlarını çatarak. "Ama kaybolmadan birkaç hafta önce farklı davranmaya başladı. O günden beri bunu çok düşündüm."

"Nasıl?" dedi Christer öne eğilerek.

"Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, onu her gün görmüyordum. Ama korkuyordu. Sürekli telefonunu kontrol ediyordu. Arabasını arkaya park eder, buradayken de gözünü üzerinden ayırmazdı. Yeniden uyuşturucuyla ilgili olduğunu sandım. Hatta sordum, inkâr etti."

Gun ayağa kalktı, sırtı onlara dönükken biraz daha şarap ısıtmaya başladı.

"Şimdi ona ne olacak?" dedi kadın, sesi hafifçe titriyordu.

Christer ne diyeceğini bilemedi. Tek çocuğunun kalıntılarından söz ediyorlardı.

"Per Morberg!" dedi Ruben yüksek sesle.

Christer yine irkildi, üstüne biraz şarap döküldü.

"Per Morberg" dedi Ruben daha alçak sesle, bulmacayı işaret ederek. "Şef."

"Kemikler, adli tıp uzmanımız tarafından bir kez daha incelenecek" dedi Christer, meslektaşına sertçe bakarak. "Marcus'un kayboluşu ve ölümüyle ilgili daha önce düşündüğümüzden fazlası olabileceğine inanıyoruz. Başka bir vakayla... benzerlikler var."

Gun başını salladı, kupaları yeniden doldurduktan sonra oturdu. Kalemi alıp Per Morberg'in adını, fotoğrafından aşağıya doğru inen boş karelere usulca yazdı.

"Gerekeni yapın" dedi arka planda Noel müziğinin cılız sesi sürerken. "İzin veriyorum. Gerekeni yapın."

"Şey... şimdilik mutlu Noeller" diye mırıldandı Christer. "Ya da her neyse."

Onlar çıkarken Gun, mutfak masasındaki bulmacanın üzerine eğilmiş, alnında derin bir odaklanma çizgisiyle boş kareleri harflerle doldurmaya devam ediyordu.

"En kısa zamanda büyükannemin yanına uğrayacağım" dedi Ruben daireden çıkarlarken. "Zaman tam bir baş belası. Bir bakmışsın, bitivermiş."

48

Rüya ile gerçeklik arasındaki o an, ona en çok yaklaştığı andı. Rüyalarında yakalanması zordu, uyanıkken ise yüz hatlarını seçmekte zorlanırdı. Ama rüyadan çıkıp gerçekliğin henüz algılanmadığı o birkaç saniyede, onu her seferinde apaçık görürdü.

Babası ona "güneşimiz" derdi. Her zamanki gibi, baba haklıydı. Etrafında, kendisini ve yakınındaki herkesi aydınlatan, peşinden gelen bir güneşi varmış gibi bir ışık parıldardı.

Güneş söndüğünde bu yüzden hep bu kadar soğuk olurdu. Ve güneş temelli söndüğünde, babasının onu da karanlığa götürmeyi seçmesinin nedeni de buydu. Bir zamanlar sahip oldukları hiçbir şey olmadan yaşamak daha iyiydi. Mutfak masası kareli muşambayla örtülüyken, birbirinden farklı sandalyelerin arasında annesinin mutfakta dans etmediği bir hayat... annesinin bulup kurtardığı o sandalyeler olmadan.

Bunu babası söylememişti, kendi kendine çözmüştü. Burada, karanlıkta, göğsü yeryüzündekine kıyasla çok daha az ağrıyordu. Burası güvenliydi. En azından onlar için. Burada sevilip kollanıyorlardı ve başkalarına da bakabiliyorlardı. Alıp verebiliyorlardı. Babası bunun önemli olduğunu söylerdi.

Üzerinde yattığı kartonun üzerinden bir sıçan geçti, o kadar yakındı ki bıyıklarını sayabilirdi. Bu Buster'dı. Onu burnundaki yaradan tanımıştı. Bazen Buster'la birkaç kırıntı paylaşırdı. Buster'ın küçücük patileriyle kırıntıları tutmasını, burnunu hevesle havaya kaldırmasını izlemek onu eğlendirirdi.

Alıp vermek.

Yeni gelenlerden biri Buster'ı öldürmek istemişti ama babası onu durdurmuştu. Ailenin bir parçası olmanın koşullarını açıklamıştı. Ha-

yata saygı duyulacaktı. Hayat kutsaldı. Bir can almak insanın hakkı değildi, babası her zaman böyle derdi. Böylece Buster ortalıkta dolanmaya devam etti.

Sarı şapkalı adam uykusunda kaygıyla sesleniyordu ama diğer yana döndüğünde sesi kesildi. Trenlerin sesi uyku veriyordu, yatıştırıyordu.

O da döndü ve battaniyeyi biraz daha üstüne çekti. Gözlerini kapadığında rüyanın onu yeniden kucakladığını hissetti. Evindeydi. Güvendeydi.

49

"Neden gidip Deli Tom hakkında konuşabileceğimiz biri var mı bakmıyoruz?" dedi Christer, Ruben'e doğru bakarak. "Belki de Mark'ın kalıntılarının tam olarak nasıl bulunduğunu aydınlatabiliriz."

"Evet, benim de aklımdan aynı şey geçti" dedi Ruben ve rotayı Huddinge'ye çevirdi.

Helix yüksek güvenlikli psikiyatri kliniği, Huddinge Hastanesi'ne çok uzak değildi ve yolu bulmakta zorlanmadılar. Burası sık gittikleri bir yer değildi. Buradaki hastaların tamamı, normal cezaevi sistemine konamayacak kadar ağır ruhsal rahatsızlıkları olduğu için, hapis cezası çekmek yerine psikiyatrik tedavi görüyordu.

Christer buraya her gidişinde kendini çökkün hissederdi. Ama her çıkışında da mutlu olurdu; sırf çıkabildiği için. Ziyaretçi kabul eden hastalar içeride kalmak zorundaydı. Derin bir iç çekti.

Yollarda hâlâ yaz lastikleriyle dolaşan ahmaklar olduğu için çirkin kahverengi binaya ulaşmaları biraz zaman aldı.

"Lanet olası Stockholmlular" diye homurdandı Christer. "Kışın her sene geldiğini bir türlü öğrenemiyorlar."

"Sen de Stockholmlu değil misin?" dedi Ruben.

"Evet, ama yine de."

Arabayı park edip girişe yöneldiler. Güvenlik oldukça sıkıydı. Binayı çevreleyen büyük bir duvarın yanı sıra elektrikli bir çit de vardı.

İçeri girerlerken "Acaba Deli Tom'un zamanında burada çalışan biri kalmış mıdır? Sonuçta ölümünün üzerinden neredeyse iki yıl

geçti, personel sirkülasyonu da yüksektir herhalde" dedi Christer, iç karartıcı bir sesle.

Ruben omuz silkti.

"Göreceğiz."

Girişte, üzerinde birkaç yılbaşı topu ve cılız bir simli şerit olan kasvetli plastik bir Noel ağacı, kutlama mevsimine ait tek işaretti. Büyük bir gözlük ve daha da büyük küpeler takmış bir kadın, resepsiyondaki camlı bölmeye yaklaştıklarında onlara sorgulayıcı bir bakış attı.

"Sizi biz çağırmamıştık, değil mi?" dedi.

"Hayır, hayır" dedi Ruben ellerini sallayarak. "Eski hastalarınızdan biriyle ilgili bir dosyamız var. Artık hayatta değil. Onunla ilgilenmiş olan, burada çalışan biriyle konuşmak istiyoruz. Deli Tom – hani şu Yamyam dedikleri adam."

"Deli Tom'un kim olduğunu biliyorum" dedi kadın kısa keserek. "Onunla en çok ilgilenen Arnold'dı. Şu anda görev başında. Onu arayayım."

Beklerken rahatsız sandalyelere oturdular. Duvardaki saat ağır ağır çalışıyordu. Christer, akrep ve yelkovanın doğal olmayan bir yavaşlıkla ilerlediğini düşündü. Sanki bambaşka, yalıtılmış bir dünyadalardı. Burada çalışmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Görevleri gereği o da meslektaşları da fazlasıyla sorunlu insanla karşılaşıyordu ama burada, bu durum yaptıkları işin değişmez bir parçasıydı. Üstelik içeridekilerin bazılarının hafife alınacak insanlar olmadığı da cabasıydı.

"Arnold çıkıp sizinle konuşacak. Zaten bir sigara molasına ihtiyacı varmış" dedi büyük küpeli kadın telefonu kapatıp evrak işlerine dönerken. Christer beklerken, saniye ibresinin saatin etrafındaki yavaş turunu izlemeyi sürdürdü. Ancak birkaç dakika sonra, iri yapılı, uzun gri sakallı bir adam ortaya çıkıp yanlarına geldi. Kurumsal bir Noel Baba gibiydi. Yürürken soluk soluğa kalıyordu, elindeki Marlboro paketi pek de iyi bir fikir gibi durmuyordu.

"Dışarı çıkalım" dedi ve nefes nefese önden giderek kapıya yürüdü.

Dışarı çıkar çıkmaz titreyen parmaklarla sigarasını yaktı, uzun bir nefes çekti ve ancak ondan sonra rahatlamış bir ifadeyle onlara döndü.

"Buna gerçekten çok ihtiyacım vardı."

"Ben Ruben Höök ve bu da Christer Bengtsson" dedi Ruben. "Marcus Eriksson'un ölümünü araştırıyoruz."

"Marcus Eriksson mu?"

Arnold sigarasından bir nefes daha çekerken kaşlarını çattı.

Christer "Mark Eric" diye netleştirdi.

Soğuk, kalın polis montunun bile içine işliyordu. Christer kışı hiç sevmemişti. Çocukken annesi onu sık sık saatlerce karda oynamaya zorlardı ama Christer hiçbir zaman karda oynamak istemezdi. Genellikle yakındaki bir ağacın altına kıvrılır, annesinin onu tekrar içeri çağırmasını beklerdi.

"Ha evet, Mark. Demek mesele Deli Tom. Onun öldüğünü biliyorsunuz, değil mi? Odasında kendini astı. Kimse bunu öngöremezdi. İntihara meyilli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Ama bazılarında böyle olur işte. Bir anda hayattan vazgeçerler."

"Dosyaya ne kadar hâkimsiniz?"

"Oldukça hâkimim" dedi Arnold gri gökyüzüne doğru yavaşça yükselen bir duman halkası üfleyerek. "Ve Deli Tom'un o adamı öldürüp yediğine bir an bile inanmadım. Tom –asıl adı Tomas'tı– tanıdığım en iyi kalpli insanlardan biriydi. Klişe olacak ama karıncaya bile zarar vermezdi."

"Ama Marcus'un kemikleri, eşyalarıyla birlikte onun torbalarında bulundu."

Arnold omuz silkti, gri sakalı sallandı.

"Bu hiçbir şey ifade etmez. Son derece zayıf gerekçelerle mahkûm edildi. Tom'un onu öldürdüğüne ya da yediğine dair hiçbir kanıt yoktu. Öyle biri olduğu için mahkûm edildi; tehlikeli görünen, deli bir adam diye. Kemikleri bulduğunu söylerdi. Hatta, kendi deyişiyle, neredeyse tam bir koleksiyon olmasından gurur duyuyordu. Tom her şeyi toplardı."

"Tam bir koleksiyon mu?" dedi Ruben.

"İnsan vücudunda, kaç taneydi, iki yüz altı kemik var, değil mi?

Deli Tom iki yüz tanesini bulmuştu."

"*Buldu* dediğinizi özellikle not ediyorum. Peki kemikleri nerede bulmuş?"

"Yaşadığı yere çok da uzak olmayan bir yerde. Bagarmossen metro istasyonunun hemen yanında, tünelin içinde, hepsinin bir yığın halinde durduğunu söylemişti."

"Bagarmossen" dedi Christer düşünceli bir şekilde. "Orada ne işi varmış?"

Arnold'un sigarasından bir nefes daha çekmesi cevabı geciktirdi.

"Orada yaşıyordu. Tünellerde. Tabii aslında yaşamamanız gerekir ama... bu yüzden de gözden uzak dururlar. Özellikle böyle kışlarda, aşağısı sokaklardan çok daha sıcaktır. En azından başınızın üstünde bir çatı vardır."

Ruben alçak sesle ıslık çaldı.

"Onu tanıyan birilerinin hâlâ oralarda olacağını düşünüyor musunuz?"

"Deli Tom'un eski arkadaşlarından en azından birkaçının hâlâ hayatta olduğunu tahmin ediyorum" dedi Arnold sigarasını söndürürken. "Ya da en azından onun kim olduğunu bilen birinin. Stockholm'deki evsiz sayısı tahmin edebileceğinizden fazla."

Christer, Ruben'in de kendisiyle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini görmek için ona baktı. Tünellerde başka insanlar da vardı. Bir şeyler görmüş olabilecek başka insanlar. Marcus'un ve Jon'un katilini görmüş olabilecek insanlar. Tek mesele, saklanmak istedikleri bariz olan bu insanları nasıl bulacaklarıydı.

50

Marcus Eriksson adı mezar taşına kazınmıştı. Adam, bunun son derece gösterişli bir insan için şaşırtıcı derecede sıradan bir isim olduğunu düşündü.

"Bir mezar açma işleminde burada olmayı neden önceliklendirdiğinize dair makul bir sebep olduğunu varsayıyorum?" dedi Julia'ya bakarak.

"Tüm şarkılarını ezbere biliyorum" dedi Julia mahcup bir gülümsemeyle. "Adam bir müzik dehasıydı. Oldukça dağınık bir dehaydı üstelik – ama parlak insanların çoğu öyle değil mi?"

"Eh, ben gayet düzenliyim bence..."

"Kes sesini."

Julia dirseğiyle onu dürttü.

Adam bakışlarını başka yöne çevirdi. Gözlerinin çaresizce, bütünüyle ve aklın alamayacağı ölçüde ona âşık olduğunu ele vereceğini biliyordu.

Ama ona baskı yapmak istemiyordu. Julia'nın bir ailesi vardı. Bunun değerini, özellikle annesi Miriam'ın ölümünden sonra yapayalnız kaldığı bu dönemde, herkesten iyi o anlıyordu. Ne kadar isterse istesin, birini ailesini dağıtmaya zorlayamazdı. Bu yüzden kendisine düşen kırıntılarla yetiniyordu; her ne kadar çok daha fazlasını derinden arzulasa da. Mesele seks değildi; her ne kadar o da muhteşem olsa da. Hayır, asıl özlediği şey onunla gündelik hayatı paylaşmaktı. Onun üstüne yığıldığı yorganı geri çekmek. Çöpleri kimin çıkaracağı konusunda atışmak. Birlikte mide gribi geçirmek. Kulağa bir delinin hayali gibi gelebilirdi ama insan birlikte kusmadan, her şeyi gerçekten paylaştığını anlayamazdı.

"Tabutu çıkarıyorlar" dedi Julia sessizce, başını hafifçe eğerek.

Adam da aynısını yaptı.

Mezarlıkların, gündelik hayatta bulunmayan maneviyatı akla getiren bir yanı vardı. Adam bunu özellikle Skogskyrkogården Mezarlığı'nda hissederdi. Birkaç yıl önce, yakındaki Enskede'de küçük bir dairede kısa bir süre yaşamış, koşularını sık sık mezarlığın içinde ve çevresinde yapmıştı. Burası güzel olmakla kalmıyordu, aynı zamanda çok büyüktü; dolaşması epey zaman alıyordu. Ama çocuk mezarlarının bulunduğu bölümü her zaman bilerek es geçmişti.

Önlerinde, beyaz bir tabut ağır ağır topraktan çıkarılıyordu.

"Bu Sırplarla bağlantı meselesi hakkında ne düşünüyorsun?" dedi Adam tabutu izlerken.

Julia hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Bana güçlü bir iz gibi görünüyor ama bu yaklaşımla ilgili iki sorunum var" dedi. "Birincisi, şu an bunu yalnızca Jon'la ilişkilendirebiliyoruz, Marcus'la değil. İkincisi ise üst kademenin huzursuz olup bu yönde ilerleme çabalarımı geciktirmesi. Şu anda yürütülen büyük bir organize suç soruşturmasıyla çakışmasından endişe ediyorlar."

"Anladım" dedi Adam kısa keserek.

Sonra derin bir nefes aldı ve günlerdir dilinin ucunda olan soruyu sordu.

"Evde durumlar nasıl?"

Sorunun ardından gelen sessizlik yankılandı. Bu yasak soruydu. Julia'nın "gerçeklik" dediği şeyi konuşmamaya karar vermişlerdi. İlişkileri, normal hayatlarının yanında, yalnızca paralel bir dünyada var olabilirdi. Adam bunu biliyordu. Anlıyordu. Saygı duyuyordu. Ama soru ağzından çıkmıştı bir kere; mezar ile yer arasında asılı duran tabut kadar kaçınılmaz bir biçimde havada asılı kalmıştı. Ağızlarından beyaz dumanlar yükseldi, yukarı doğru kıvrılıp aralarındaki boşlukta birbirine karıştı.

"Sanırım boşanmak istiyorum."

Julia'nın sözleri ona tam da Marcus Eriksson'un tabutu karla kaplı zemine tok bir sesle indiği anda ulaştı.

Adam ona bakmaya cesaret edemedi. Olduğu yerde kıpırdamadan durdu ama birden iki kat hızla çalışmaya başlayan kalbinin pompaladığı kan bütün bedeninde dolu dizgin akıyordu.

Tabuta doğru yürüdüler.

Aralarındaki sessizlik yankılandı.

51

Vincent bir tasarımcının imzasını taşıyan koltukta arkasına yaslandı. Koltuk hâlâ yeni kokuyordu. Mobilyalardaki bu yenilenmeye bakılırsa, belli ki ShowLife Yapım Şirketi için işler yolunda gidiyordu. Üstelik mesele yalnızca mobilyalar da değildi; etrafına bakarken bunu düşündü. Ofisteki her şey yeniydi. Duvarlar bile artık daha koyu, daha seçkin bir tona boyanmıştı.

"Burarın yeni halini beğendim" dedi.

Vincent'ın menajeri Umberto, gururlu bir çocuk gibi gülümsedi.

"Beğendin mi?" dedi ellerini iki yana açarak. "Ben o kadar emin olamıyorum ama patron değilim."

Umberto, Vincent'ın başının üzerindeki bir noktayı işaret etti.

Arkasındaki duvarda fotoğraf sanatçısı Lisa Love'un devasa bir otoportresi asılıydı; sanatçı, tamamı oyun kâğıtlarından yapılmış, kraliçe kostümünü andıran bir kıyafet giymişti. Vincent tabloyu anında sevdi. *Alice Harikalar Diyarında*'yı hatırlatıyordu. Ama Umberto'nun tereddüdünü de anlayabiliyordu. Kızıl Kraliçe'nin meşhur sözü "Kafalarını uçurun!" olduğuna göre, Umberto işini iyi yapmazsa neler olabileceğine dair örtük bir tehdit olarak algılanması işten bile değildi.

"Turne gelirlerin buna epey katkı sağlamış olmalı" dedi Umberto. "Bir de artık kahvenin yanında daha iyi bir şeyler yiyeceğiz."

Aralarındaki yeni mermer tablalı masanın üzerinde, muhtemelen Umberto'nun özel olarak ithal ettirdiği taze çekilmiş çekirdeklerden yapılmış iki duble espresso duruyordu. Yanlarında da son derece gözalıcı hamur işleriyle dolu bir tabak vardı.

"Magnus Johansson'dan getirttim" dedi Umberto memnuniyetle. "Şehrin öbür ucunda ama değer."

"Fabrika işi bisküvilerden hiç şikâyet ettiğimi hatırlıyor musun?" dedi Vincent hamur işlerini incelerken.

İtiraf etmeliydi ki hepsi kusursuz bir simetriye sahipti. Bu fırıncı işini biliyordu.

"Bisküvi mi?" dedi Umberto gülerek. "Sakın Magnus Johansson bu kelimeyi kullandığını duymasın."

"Ama madem işlerimin yolunda gitmesinden söz açtık" dedi Vincent espressosunun yarısını tek dikişte içerek, "ben de bir konuda kararımı verdim. Turnelere ara vereceğim."

Umberto'nun eli hamur işlerinden birinin üzerinde, havada asılı kaldı. Yüzü bir ton soldu ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine Vincent'a, o tanıdık *Bakalım bu sefer ne haltlar çeviriyorsun?* bakışıyla baktı.

"Ev cephesinde ilgilenmem gereken bazı meseleler çıktı" dedi Vincent.

Aldığı tehditlere dair daha fazla ayrıntıya girmek istemiyordu.

"Açıkçası kendimi de pek iyi hissetmiyorum" diye ekledi. "Neredeyse her gösteriden sonra başım ağrıyor ve sanki giderek kötüleşiyor."

"Muhtemelen sadece çok yorgunsun" dedi Umberto, gergin bir gülümsemeyle. "*Amico mio,*[16] sahnede beynini çok zorluyorsun. Sonrasında tükenmiş olman şaşırtıcı değil. Ama gösteriden sonra bir torba şeker her şeyi çözer. İstersen bunu talepler listene ekleyebilirim."

"Aslında düşünmenin çok enerji gerektirdiği kısmı pek doğru değil" dedi Vincent. "Bir çalışma, 'aşırı çalışan' bir beynin ihtiyaç duyduğu ek enerjinin, bir Tic Tac'ın onda birindeki şekerden bile az olduğunu göstermiş. Ama Paris'te Antonius Wiehler'in yürüttüğü yeni ve çok ilginç bir araştırma var: Beyni yoğun biçimde zorladığımızda, rasyonel düşünmenin gerçekleştiği frontal loblarda glutamat kalıntıları birikiyor. Sonunda bilişsel işlevler, beyindeki bu istenmeyen glutamat temizlenebilsin diye bir vites düşürmek zorunda kalıyor. O yüzden çok çalıştıktan sonra, en az çaba gerek-

16. (İt.) Canım dostum. (ç.n.)

tiren kararları vermek bize daha kolay geliyor. Daha ileri bilişsel işlevleri artık devreye sokamıyoruz. Yani uzun bir iş gününden sonra pizza ve Netflix. Ben de baş ağrılarımın kaynağının bu olabileceğini düşünüyorum. Glutamat kalıntılarımı temizleyecek fırsatı bulamadım."

Umberto ona boş boş baktı.

"Beyindeki glutamat" dedi yavaşça. "Gerekçen bu mu? Şu anda yalnızca senin şovun için dört ışıkçı, iki şoför, bir turne menajeri ve bir proje yöneticisinin parasını ödediğimizi biliyorsun, değil mi? Ben onlara tam olarak ne söyleyeceğim?"

Vincent omuz silkti.

"Ara verdiğimi" dedi.

"Ara" diye tekrarladı Umberto, bu kelimeden pek hoşlanmamış gibi. "O zaman bu yıl senden Noel hediyesi beklemesinler. Benden de. Bu ara ne kadar sürecek?"

"Sanırım... belirsiz bir süre."

Umberto koltuğuna çöktü. Elinde hâlâ bir hamur işi yoktu. Yüzü daha da solmuştu.

"Bunu beni cezalandırmak için mi yapıyorsun?" dedi. "İstersen köşedeki markete gidip o ucuz bisküvilerinden alabilirim, eğer mesele buysa..."

"Bunun seninle ya da bisküvilerle ilgisi yok" dedi Vincent. "Eminim harikadırlar. Sadece... her şeyden biraz uzaklaşmam gerekiyor."

"Hayranların mutlu olmayacak" dedi Umberto. "Hâlâ buraya mektup gönderiyorlar biliyorsun."

Bir şey almak için masasının yanına gitti ve döndüğünde Vincent'a iki kartpostal uzattı.

"Bunlar geçen hafta resepsiyondaydı. Hatta seninle buluştuğumuz günün ertesi. Bırakan kişi biz fark etmeden nasıl içeri girmiş, hiçbir fikrim yok."

Vincent kartpostalları çevirdiğinde, aslında tek bir büyük kartpostalın iki yarısı olduklarını gördü. Adres şöyleydi: *Vincent Walder / ShowLife Yapım Şirketi.* Pul yoktu. Biri, kimse görmeden elden

bırakıp gitmiş olmalıydı. Üzerlerindeki mesajlar, en hafif tabiriyle tuhaftı.

Birinde şöyle yazıyordu: *Yağmurun durmadan yağmasıyla bir eşin dırdırı birdir.*

Diğerinde ise: *Düşünmeden Tanrı'ya söz verme tuzağına düşme.*

İmza yoktu.

"Bunlar eski İsveç atasözleri falan mı?" dedi Umberto. "Ne anlama geliyorlar?"

"Bildiğim kadarıyla değil" dedi Vincent kartları ceketinin cebine koyarken. "Ne anlama geldiklerini de bilmiyorum. Ama teşekkür ederim."

"Demek... ara veriyorsun" dedi Umberto hoşnutsuzlukla. "Madem öyle diyorsun."

Vincent, *Alice Harikalar Diyarında*'nın kraliçesine bir kez daha baktı ve nefesini bıraktı.

52

"Memnun olmakla ilgili söylediklerini düşündüm" dedi Mina.

Loke durup ona hayretle baktı. Ardından, üzerinde bir ceset bulunan sedyeyi itmeye devam etti.

Yaşlı bir adamdı; çıplaklığı tüm açıklığıyla ortadaydı. Y şeklindeki kesi özenle dikilmişti ve bunun dışında, sanki uyuyormuş gibi görünüyordu. Loke onu dikkatle soğutmalı dolaplardan birine yerleştirdi.

"Merhamet cinayeti" dedi Loke sedyedeki adamın durumunu açıklamak istercesine. "Terminal kanseri vardı. En fazla birkaç ayı kalmıştı. Çok acı çekiyordu ama hastaneye gitmeyi reddettiği için karısı onu öldürdü. Onun onayıyla. Hatta doğrusu, onun isteğiyle. Şimdi kadın muhtemelen ömrünün son yıllarını hapiste geçirecek."

"Yasa bu konuda gayet açık" dedi Mina kaşlarını çatarak. "Koşullar ne olursa olsun bir başka insanı öldüremezsin. Aksi olsaydı nasıl bir toplumda yaşardık?"

Loke cevap vermedi. Tek kullanımlık eldivenlerini çıkardı, ardından yeni bir çift eldiven aldı. Sonra Mina'ya döndü.

"Bir fark yarattı mı?"

"Hı? Ne?" dedi Mina, düşünceleri hâlâ dolaptaki adamdaydı.

Milda yine gecikmişti. Bu son derece alışılmadık bir durumdu. Ve Mina'nın adli tıp asistanıyla fazlasıyla yapay sohbetlere katlanması gerektiği anlamına geliyordu.

"Bir fark yarattı mı?" diye tekrarladı Loke. "Memnun olmakla ilgili söylediklerimi düşünmek?"

"Ha, o mu" dedi Mina, bakışlarını dolaptan kaçırarak. "Bir fark yarattı mı bilmiyorum. Ama üzerinde çok düşünmeme sebep oldu.

Sanırım hayatımın muhasebesini yapmaya başladım. Ne iyi? Ne kötü? Neyi değiştirebilirim? Neyi değiştiremem?"

"Değiştirilemeyeni kabullenmemiz için bize sükûnet, değiştirilebilecek olanı değiştirmek için cesaret ve ikisi arasındaki farkı ayırt edebilmek için bize bilgelik ver."

"Huzur duası. On iki adım programı. Sen de mi?"

Loke bir an tereddüt etti. Bir bez alıp zaten fazlasıyla steril görünen bir tezgâhı silmeye başladı. Sonra durup Mina'ya baktı.

"Ben değil... Bana bir zamanlar yakın olan biri. Geçmiş bir hayatta."

Mina başını salladı. On iki adım programında geçirdiği uzun yıllardan sonra, daha fazla soru sormaması gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!" dedi Milda aceleyle içeri girerken; yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefeseydi. "Şu sıralar hiçbir şeye yetişemiyorum."

Sonra Mina'ya işaret edip onu, üzerinde bir iskeletin serili olduğu masaya doğru çağırdı. Buraya gelip bir iskelet görmek Mina'da bir *déjà vu* hissi uyandırdı; bu onu tekrar endişelendirdi. Dışarıda birinin, bildikleri iki kişiden fazlasını öldürmüş olabileceğini açıkça hatırlatıyordu. Ve katil henüz işini bitirmemiş de olabilirdi. Nedenini bilmeden, anatomik olarak dizilmiş kemiklere bakmak için kaç kez daha buraya gelmesi gerekecekti?

"Şunu söyleyebilirim ki son birkaç gün insan vücudundaki kemiklerin yerleşimi konusunda bizim için mükemmel bir pratik oldu" dedi Milda duygusuzca.

Elini Loke'ye doğru salladı, Loke bezi bıraktı, eldivenlerini çıkardı ve yeni bir çift taktı. Mina buna bayılıyordu. Her yeni eldiven çifti, her şeyi temiz, yenilenmiş ve steril hissettiriyordu. Sosyal olarak kabul edilebilir olsaydı, günün her saati tek kullanımlık eldiven takardı.

"Loke, biraz açar mısın? Mantıklı gözlemlerin var."

Milda kenara çekildi, Loke masadaki kemiklerin başına geçti. Onlara neredeyse sevgiyle bakıyordu.

"Burada eşsiz bir işçilik görüyoruz" dedi. "Buna duyduğum hayranlığı zor dizginliyorum, tıpkı Jon Langseth'te olduğu gibi bu

kemikler de olağanüstü bir hassasiyetle temizlenmiş."

"Nasıl temizlenmişler? Jon'unkilerle aynı şekilde mi?"

Mina kemiklere daha yakından bakmak için öne eğildi. Loke haklıydı. Tertemizlerdi. Kemiklerin üzerinde et, tendon, deri ya da başka herhangi bir yumuşak doku kalıntısı yoktu.

"Bunu bilmek imkânsız, sadece tahmin edebilirim" dedi Loke temkinli bir şekilde, kemiklere nazikçe dokunurken. "Ama evet, tahminimin doğru olduğunu düşünüyorum. Önce kemikler kaynatılmış, sonra böcekler kullanılmış."

"Yani sadece kaynatarak kemikleri bu kadar temizlemek mümkün değil mi?" diye sordu Mina.

"Sanmıyorum. Muhtemelen değil."

Loke birkaç saniye düşünceli göründü, sonra canlandı.

"Bunu test edebilirim. Bir kaynatma deneyi yapabiliriz."

"... İnsan kemikleriyle mi?" diye sordu Mina.

"İnsan kemikleri mi? Hayır, hayır" dedi Loke ciddiyetle başını sallayarak. "Bu yasak. Elbette bir hayvanı kastettim. Bir inek. Ya da belki bir domuz."

"Bence bu harika bir fikir" dedi Milda, elini Loke'nin omzuna koyarak. "Bize çok değerli bilgiler verebilir."

"Kemikler bize başka ne söyleyebilir? Ölüm nedenini belli eder mi?" diye sordu Mina, adli tıp uzmanına.

"Bir kez daha bakacağım ama çok umutlu değilim. Ölüm nedenine işaret eden hiçbir şey göremiyorum ve Mark'ın –yani... Marcus Eriksson'un– kemikleri tamamen temiz. Bulabildiğim tek şey, tabuttan ve içine sızan topraktan kalan kalıntılar. Hepsi bu."

"Tamam" dedi Mina hayal kırıklığıyla. "Şu... domuzunu kaynattığında haber ver. Umarım bir şey çıkar."

"Hemen ararım!" dedi Loke coşkuyla. Mina bundan zerre kadar şüphe duymuyordu.

53

Christer bilgisayarındaki belgeyi gözden geçiriyordu. Son iki yılda kaybolanların listesine geri dönmüştü ama bu kez ne aradığını biliyordu. Jon Langseth ile Mark Eric arasındaki bağlantı ilk bakışta fark edilmemişti. Belki de kendi kendini kandırıyordu ama sonunda bulmacanın en azından küçük bir parçasını yakaladığını düşünüyordu.

Gerçek şu ki hem Jon hem de Mark iz bırakan adamlardı. Mark, parlak müzik kariyeri sayesinde kamuoyunun gözü önündeydi. Jon ise Confido skandalı olmasaydı muhtemelen hiçbir zaman bu kadar tanınmayacaktı; yine de finans dünyasında bir rock yıldızıydı.

İki rock yıldızı varsa, başkaları da olabilirdi. Bu da ilk adımın, öne çıkan insanları bulmak olduğu anlamına geliyordu. Kariyerlerinin zirveye taşıdığı, alanlarında lider kabul edilen ve sonra da ortadan kaybolan insanları.

Bir saatlik okumadan sonra, Jon ve Mark'a ek olarak bu ölçütlere uyan üç kişi daha bulmuştu: uluslararası alanda tanınan bir konuşmacı, bir moda tasarımcısı ve bir mimar. Christer her biri için kayıp kişi dosyalarını açtı. Mimar Brezilya'ya gitmiş ve geri dönmemişti. Kardeşleri, İsveç Büyükelçiliği ve Brezilyalı yetkililerle iletişime geçmişti ama onu bulmaya yönelik hiçbir sonuç alınamamıştı.

Ne kadar safça olsa da Christer, onun mimarlığı bırakıp Copacabana'da hayatın tadını çıkarmaya başlamış olmasını ve bulunmak istememesini umuyordu. Başına her ne gelmiş olursa olsun, Stockholm metrosunun tünellerinde dolaşan hayaletin kurbanı olma ihtimali düşüktü.

Moda tasarımcısı ise bambaşka bir hikâyeydi. Bir gün Österlen'deki ikinci evinden çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Boğulduğundan ve cesedinin akıntılarla sürüklendiğinden şüpheleniliyordu. Alkolün bolca aktığı bir partinin ardından kaybolması ve o gün fırtına çıkması bu varsayımı makul kılıyordu.

Konuşmacı ise ilginç bir ihtimaldi. Adı Erika Sävelden'di. İsim kulağına hayal meyal tanıdık geliyordu. Birkaç yıl önce, üst kademenin katılmalarını istediği, sözde ilham verici şirket dışı etkinliklerden birinde konuşmacı değil miydi? Evet, oydu. Broşürde konuşmacılar arasında Henrik Schyffert, Apple'dan bir adam ve Erika Sävelden olduğu yazıyordu. Artık emindi. Yüksek çevrelerle içli dışlı olmanın faydası vardı.

Rapora göre Erika'nın kendi ailesi yoktu, bu yüzden ancak bir konuşma etkinliğine gelmeyince bir terslik olduğu anlaşılmıştı. Polise başvuran, kız kardeşi Diana Sävelden olmuştu. Kız kardeşinin dairesine gitmiş ve evi bomboş bulmuştu. O günden beri Erika'dan haber alan olmamıştı. Bu da bir yıldan uzun zaman önceydi.

Christer telefonu alıp kız kardeşin numarasını çevirdi. Diana neredeyse anında açtı.

"Ben Diana. Alo?"

"Merhaba. Ben Christer Bengtsson, polis merkezinden arıyorum. Rahatsız ediyor muyum?"

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Christer hattan gelen trafik seslerini duyabiliyordu.

"Hayır, öğle yemeğinden dönüyordum" dedi Diana sonunda. "Konuşabilirim. Erika'yla mı ilgili?"

Christer arka plan gürültüsüne rağmen sesindeki tedirginliği net bir biçimde hissediyordu. Diana bir yıldır belirsizlik içinde bırakılmıştı. Bunun bir insana neler yaptığını hayal bile edemiyordu ama bir gün yanlış türden bir haber alma korkusunun insanı felç edebileceğinden şüpheleniyordu. Birazdan söyleyecekleri onun dünyasını altüst edebilirdi.

"Şunu söyleyerek başlayayım: Ne yazık ki Erika hakkında yeni bir haberim yok" dedi. "Keşke olsaydı. Ama kayboluşuna dair ra-

poru okurken raporda pek yer almayan bir şeyi merak ettim. Erika nasıl biriydi... yani şimdi değil. Siz büyürken nasıldı?"

Telefondaki ses kalitesi değişti, sanki Diana bir kapıdan geçmiş, sokak uğultusu kesilmişti.

"Toplantının başladığını biliyorum" dedi Diana, telefondan biraz uzaklaşarak. "Ama bunu cevaplamam gerek. Kusura bakmayın... Tamam, şimdi konuşabiliriz" dedi tekrar telefona yaklaşarak. "Erika'nın çocukluğunu neden bilmek istiyorsunuz?"

"Nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyorum, onu bulma ihtimalimizi artırmak için."

Christer, en kötü senaryonun gerçekleşmesi halinde onu hangi durumda bulabileceklerini düşündüğünü açıklamaktan özellikle kaçındı.

"Ne diyebilirim ki?" dedi Diana. "Ben ablaydım, Erika da küçük kız kardeşti. O yüzden her şey bizim aramızda bir yarıştı. En azından o durumu böyle görürdü. Her konuda en iyi olmak zorundaydı. Özellikle de benim yaptığım bir şeyse. Ben tenis oynadığım için, daha küçük bir çocukken İsveç'in en iyi tenisçisi olmaya karar vermişti."

Diana konuşurken Christer, Erika'nın dairesine ait fotoğrafları açtı. Oturma odasında, çeşitli kupalarla dolu cam bir vitrin açıkça görünüyordu.

"Peki başardı mı?" dedi. "İsveç'in en iyisi oldu mu?"

"Başarılı oldu" dedi Diana. "Benden çok daha iyiydi. Ama kesinlikle en iyisi değildi. Uzun süre denedi ama zirveye çıkamadı. Hatta bu durum onu... ah, çok oldu, yirmi yıl kadar önce... bir depresyona sürükledi. Aylarca tenis raketine dokunmayı reddetti, yataktan çıkmadı, neredeyse hiç yemek yemedi. Erika her zaman kırılgandı, öyle olmadığını iddia etse bile. Ama o dönem olağanüstü derecede karanlıktı. Gerçekten bir köprüden atlayabileceğinden korkuyordum. En karanlık anlarında bundan söz ederdi."

Bunların hiçbiri raporda yer almıyordu. Christer nedenini anlayabiliyordu; yirmi yıl önceki kötü bir dönem, günümüzdeki bir kayboluşu araştırırken pek ilgili sayılmazdı. Ama zihninde alarm

zilleri çalmaya başlamıştı, üstelik giderek şiddetleniyorlardı. Kız kardeşin az önce söylediklerinde bir şey vardı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Emin değilim. Kendi kendine toparlandı. En dibe vurduğunda, deneyimlerinden söz ederek İsveç'in en iyi motivasyon konuşmacısı olmak istediğine karar vermiş gibiydi. Bu itici gücün nereden geldiğini bilmiyorum. Ama o günden beri bunu yapıyor. Ve teniste olduğundan çok daha başarılı oldu."

"Bu alanda İsveç'in en iyisi olduğunu söyler miydiniz?"

Diana yine sustu.

"Üzgünüm ama birazdan kapatmam gerekiyor" dedi. "Patronum deli gibi el sallıyor; toplantıya girmeliyim. Erika biraz tuhaf biriydi. İşlerin onun için ne kadar iyi gittiğini hiç fark ettiğini sanmıyorum. İşlerin bir gün duracağından hep çok korkardı. Oysa Stockholm ile Londra, Dubai, LA arasında mekik dokuyordu... Sürekli başkalarının her işinin yolunda gittiğini düşünüyor, kendi başarısı için didinmek zorunda olmaktan yakınıyordu. Bilirsiniz, bazı insanlar için bardak yarı dolu bile değildir."

Christer bunu çok iyi biliyordu. Bir zamanlar kendisi de öyleydi, ta ki Lasse gelip bardağı doldurana kadar. Erika'nınsa o kadar şanslı olmadığı anlaşılıyordu. Yalnızdı ve işi her şeyin önüne koymuştu, bu Christer için fazlasıyla tanıdık bir tutumdu.

"Kaybolana kadar da böyle miydi?" dedi. "Sizce tükenmiş olabilir mi?"

Yine bir sessizlik oldu.

"Şimdi siz söyleyince hatırladım, bir şey olmuştu" dedi Diana. "Kaybolmasından hemen önce... yaklaşık iki hafta kadar önce. Stresli beş yıllık planlar yapan biriyken, birden anı yaşayan birine dönüştü. Daha sık aramaya başladı. Yeni işler kovalamayı bıraktı. Hep kahve içmek için dışarı çıkmak ister oldu. Sanki sonunda sakinleşmişti. Hepimiz bir şeylerin yerine oturduğunu düşündük ama biz ne olduğunu anlayamadan ortadan kayboldu. Sonrasındaki onca karmaşa, kaybolmadan önceki haftalarda ne kadar sakin olduğunu bana tamamen unutturdu. Kulağa bu kadar ürkütücü gelmese, 'huzur bulmuştu' derdim."

Christer'ın zihnindeki alarm zilleri artık neredeyse sağır ediciydi. Erika Sävelden, kaybolmadan yalnızca iki hafta önce bir kişilik değişimi geçirmişti. Üstelik o da kendi alanında bir rock yıldızıydı. Christer, Diana'ya zaman ayırdığı için teşekkür etti, başka bir gelişme olursa geri döneceğine söz verdi ve telefonu kapattı.

Ellerini yüzünde gezdirdi ve Erika'nın bilgisayar ekranındaki portresine bir kez daha baktı. Metro tünellerinde daha fazla iskelet kalıntısı aramak zorunda kalacaklardı.



54

"Bugün odada biraz olumlu bir enerji hissediyorum" dedi Julia, bakışları tek tek her birinin üzerinde gezindi.

Onlara sırtını dönüp, içeriği duvarlara taşmaya başlayan beyaz tahtaya baktı. Saçı, makyajı ve kıyafeti profesyonelce hazırlanmış, yüzünde bir vaiz gülümsemesi olan bir kadının fotoğrafına dokundu.

"Christer, bulduklarını bize aktarır mısın?"

Julia kenara çekilip duvara yaslandı. Kollarını kavuşturdu ve Christer'a yüreklendirici bir bakış attı. Mina, Adam'ın gözlerinin Julia'nın dekoltesine kaydığını fark etmeden duramadı. Vincent haklıydı, bir kez fark edince her şey apaçık ortadaydı. Julia ile Adam bir ilişki içindeydi.

Mina, Vincent'ın bakışlarını sırtında hissediyordu. Mina az önce Adli Tıp Kurumu'ndan gelmişti ve toplantı başlamadan önce ancak birkaç kelime edebilmişlerdi.

Christer boğazını temizleyip sandalyesini masadan uzaklaştırırken Bosse doğruldu. Christer safranlı çöreğini bıraktı ve ellerindeki şeker tanelerini silkeledi.

"Erika..."

Çörekten kocaman bir ısırık aldığı için sesi boğuk çıktı ve lokmayı yutarken herkesi bekletti.

Fotoğrafı işaret ederek, "Erika Sävelden" dedi. Şimdi çok daha net konuşuyordu. "Yaklaşık bir yıl önce kaybolmuş; Jon Langseth ve Mark Eric kadar açıklanamaz bir şekilde. Motivasyon konuşmacısıymış. Gerçi hepiniz onu tanıyorsunuzdur. Diğer ikisi gibi, o da başarılı bir kariyere sahipmiş ve alanında lider kabul ediliyormuş. İlk fark ettiğim benzerlik buydu ama mesele bununla sınırlı değil."

Durup etrafına baktı.

Ruben gözlerini devirerek "Hep drama peşinde" diye homurdandı.

Christer onu görmezden geldi.

"Kaybolmadan önceki davranışlarında da benzerlikler var. Erika'nın kız kardeşiyle görüştüm ve Jon ile Mark gibi onun da davranış değişiklikleri sergilediğini öğrendim ama tam tersi yönde. Jon ve Mark paranoyaklaşmışlardı, birilerinin peşlerinde olduğu hissiyle hareket ediyorlardı. Erika ise kız kardeşinin anlattığına göre çok stresli ve huysuz bir halden sakin, mutlu... memnun bir hale geçmiş. Yavaşlamış, anı yaşamaya başlamış."

"Erika da Jon ve Marcus gibi, başına ne geleceğini biliyor olabilir" dedi Vincent. "Kaçınılmaz ve yakın bir ölüm bilgisi, bazı insanların daha önce sahip olmadıkları bir huzura erişmelerini sağlar."

"Evet" dedi Christer kasvetli bir şekilde başını sallayarak. "Bu yüzden pek çok intihar, çevresindekiler için büyük bir sürpriz olur. Uzun süredir kötü durumda olan bir yakınınız vardır ama birdenbire iyi görünmeye, mutlu ve pozitif olmaya başlar. Herkes rahat bir nefes alır, tehlikenin geçtiğini sanır, oysa bu iyimserlik aslında en büyük uyarı işaretidir."

Ruben alçak sesle ıslık çaldı. "Yani hepsi bir şey olacağını biliyor muydu?"

Mina göz ucuyla Bosse'nin çöreğe usul usul yaklaştığını gördü. Christer çöreği masanın kenarına fazlasıyla yakın bırakmıştı.

"Ben Erika'nın da diğerleriyle aynı akıbete uğradığına inanıyorum" dedi Christer. Çöreği alınca, Bosse gözle görülür şekilde hayal kırıklığına uğradı.

"İyi iş çıkardın Christer" dedi Julia. "Bunun ne anlama geldiğini hepiniz biliyorsunuz. Erika'nın kemiklerini bulup bulamayacağımızı görmek için tünellerde kapsamlı bir arama yapmamız gerekiyor. Biraz şansımız varsa, bunu yarın başarabiliriz. Ayrıca Deli Tom'un hâlâ aşağıda saklanıyor olabilecek arkadaşlarını da bulmamız gerekecek ama o başka bir zamana kalsın. Adım adım ilerleyelim."

Mina yutkundu. Neredeyse sıçanların hışırtısını duyabiliyor, idrar ve çürüyen çöplerin kokusunu alabiliyordu. Buna rağmen, ilerleme kaydetme konusunda diğerleri kadar hevesliydi. Christer haklıysa ve Erika Sävelden de bir kurbansa, kemiklerinin metro tünellerinde bir yerde bulunması dosyada bir dönüm noktası olabilirdi. Katiller de insandı. Hata yaparlardı. Erika'nın kemikleri, ekibe ihtiyaç duydukları ivmeyi kazandırabilirdi.

"Mina, Gustaf Brons hattını araştırmaya devam etmek istediğini biliyorum ve üst kademe de seninle aynı fikirde" dedi Julia. "Onu diğer kurbanlarla ilişkilendirebilecek bir bağlantı bulmaya çalış."

Sonra ekibin geri kalanına döndü.

"Ancak Dragan Manojlovic'le ilgili her konuda son derece dikkatli olmanızı istiyorum. Diğer çıkarlarla çatışmamamız için bu meseleyi en iyi nasıl ele alacağımıza dair yukarıdan talimat bekliyorum. UOB'nin soruşturması şu anda çok hassas bir aşamada. Dolayısıyla herhangi bir konuda nasıl ilerleyeceğinizden emin değilseniz, lütfen bana gelin, bir çözüm bulmaya çalışırım."

Julia tekrar Mina'ya döndü.

"Adli Tıp Kurumu'na gittin, bunu henüz konuşmaya fırsat bulamadık. Bir şey çıktı mı? Birinin kalıntılarını mezardan çıkarmak, mahremiyetine ve onuruna ciddi bir müdahaledir, boşa gitmiş olmasını istemem."

"Evet ve hayır" dedi Mina. "Yeni diyebileceğim pek bir şey yok; Marcus Eriksson'un kemikleri, Jon Langseth'inkilerle tamamen aynı durumda. Çok ama çok temiz. Ve Milda'nın asistanı Loke, Vincent'ın ortaya attığı kaynatma sonrası böcek kullanımı fikrine tamamen ikna olmuş durumda."

"Lanet olsun" dedi Adam. Kendi derisini yolmak ister gibiydi.

Mina, Adam'ın sürüngenimsi böceklere karşı bir tiksintisi olduğunu daha önce fark etmişti. Küçük bir örümcek bile onu odanın öbür ucuna kaçırmaya yetiyordu. Bu konuda Mina ona tümüyle katılıyordu. Böcek kelimesinin kendisi bile ürpermesine yetiyordu.

"Mantıklı" dedi Vincent arkasından.

Mina ona döndü.

"Oldukça makul bir teori" dedi Vincent. "Test edildiğini görmek isterim."

"Loke zaten bunu önerdi" dedi Mina. "Domuz kalıntılarıyla deneyecek, tünellerde bulunan kemiklerle aynı sonucu alıp almadığına bakacak."

"Peki böcekleri nereden bulacak?" dedi Ruben. Adam'ın yüzü kireç gibi soldu.

Adam kollarını hararetle kaşımaya başlamıştı. Mina da aynı şeyi yapma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı; zaten harap halde olan cildi, tırnaklara dayanamazdı.

"Şey... açıkçası bunu sormadım" dedi Mina güçlükle yutkunarak.

"Buradan çıkınca Loke ile görüşeceğim" dedi Vincent. "Böcekler hakkında bilgi edinmek için bir entomologla konuşuruz."

"Evet, Milda'yı arayıp sorduğumda Loke, Noel hediyelerini açmak üzere olan bir çocuk gibiydi" dedi Julia.

Ceketinin kollarını ovuşturdu. O bile konudan hiç etkilenmemiş gibi görünmüyordu.

"Şimdilik yapacaklarımız bu kadar" dedi. "Son bir şey var." Boğazını temizledi. "Çocukların Noel hediyelerini açmasından söz etmişken, üçüzler için bazı hediyeler hazırladım." Peder'in boş sandalyesine baktı. "Anette için de bir Noel sepeti. Bu akşam gidip hepsini vermek için bana katılmak isteyen olursa memnun olurum."

Ardından gelen sessizliği, koridordan gelen uzaktaki "All I Want For Christmas" melodisi bozdu. Birkaç saniye sonra hepsi başlarıyla onayladılar ve konferans odasından çıkıp gittiler.

Mina çıkarken Vincent'ı durdurdu.

"Böcek uzmanına gideceğini biliyorum ama bir dakikan var mı?"

"Elbette" dedi Vincent. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa. Senin için ne yapabilirim?"

Kenara çekildiler.

"Gustaf Brons'la yapılan görüşmeyle ilgili" dedi Mina. "Brons'un Dragan'dan neden para almak zorunda kalmış olabileceğini Ruben'le konuştum. Ruben'in cevabı her zamanki gibi

'uyuşturucu, kadınlar ya da kumar' oldu. Orada bir şey bir düğmeye bastı ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Aklıma gelen tek şey bir fincan kahve. Bunun nereden geldiğini biliyor musun?"

Kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin Mina da farkınaydı ama Vincent ona ışıl ışıl gülümsüyordu.

"Ah, öyle mi?" dedi. "Gustaf'ın zaafının kumar olduğuna neredeyse yemin edebilirim."

"Kumar mı?" dedi Mina.

"Aynen. Onu sorguladığınızda Brons bir poker terimi kullandı ama yaygın olanlardan değildi. Bunu fark edebilmek ciddi bir poker oyuncusu olmayı gerektirir. Ya da benim gibi, kartlarla ilgili hemen her şeye meraklı eski bir kart delisi olmayı."

"Ne dedi?" dedi Mina, kafası karışmış halde. "Hiç poker jargonu hatırlamıyorum. Peki bunun kahveyle ne ilgisi var?"

"Çıkmak istediğinde avukatına, *coffeehousing* dedi. Senin yaptığının bu olduğunu söyledi" dedi Vincent.

"Bu ifadeyi hayatımda hiç duymadım."

"Benim de tam olarak demek istediğim bu. Çoğu kişi hayatında bir el bile poker oynamışsa blöf, pot, pas gibi terimleri duymuştur. Ama *coffeehousing* çok daha nadirdir."

"Peki ne anlama geliyor?" dedi Mina. "Ben ne yapıyormuşum?"

Uzun bir açıklama dinlemeye hazırlandı. Vincent'tan bir şeyin anlamını sormak her zaman riskti ama bilmesi gerekiyordu.

"Oyun sürerken elin hakkında konuşmak anlamına gelir, çoğu zaman rakibi yanıltmak için yapılır. Sanırım Jon'u öldürmesi için para alıp almadığını sorduğunda bunu yaptığını sandı. Poker dünyasında *coffeehousing* hileli bir taktik sayılır, hatta yasaklayan kumarhaneler bile vardır."

"Yani Brons'un kumarbaz olma ihtimali yüksek" dedi Mina. "Kumar bağımlılığı, onunkinden çok daha büyük servetleri yakıp kül etmiştir."

"Evet, güçlü bir ihtimal" dedi Vincent.

Mina rahatlayarak nefes verdi. Görüşmede onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu nihayet anlamıştı. Üstelik Vincent bu kez dersini kısa kesmişti.

"Pokerin kökenlerine dair birbirinden epey farklı üç teori olduğunu biliyor muydun?" dedi Vincent, Mina kapıya yönelirken. Şimdi heyecanlıydı. "Birincisi, oyunun onuncu yüzyılda Çin'de icat edildiğini, o dönemdeki domino oyunlarının bir evrimi olduğunu söyler. İkincisi, kökeninin on yedinci yüzyılda ortaya çıkan klasik Pers oyunu *as-nas* olduğunu iddia eder. Üçüncüsü ise Fransız göçmenlerin *pocque* adlı oyunu New Orleans'a taşıdığı ve oyunun zamanla bugün bildiğimiz pokere dönüştüğü yönündedir. Pokerle *pocque* arasındaki benzerlikler düşünüldüğünde bana en olası gelen de bu üçüncü ihtimal. Öte yandan, erken dönem iskambil desteleri bugün kullandığımız elli iki kart yerine yalnızca yirmi karttan oluşuyordu ve renkler –yani seriler– tarot destelerinde gördüklerimizle aynıydı: paralar, değnekler, kupalar ve kılıçlar. Tarot kartları da bu açıdan son derece ilginçtir..."

Mina, Vincent'ın nefes almak için duraksadığını duydu ama Vincent devam edemeden odadan çıktı.

@ayisigikitap

55

Vincent, Mina'yla konuştuktan sonra arabasını almak için doğruca bodrum kattaki otoparka indi. *Coffeehousing*. Mina da nedenini bilmeden bir fincan kahve düşünüyordu. Vincent, Djursholm'a doğru yol alırken direksiyon başında kendi kendine gülümsedi. Mina belli ki onun gibi düşünmeye başlamıştı.

Djursholm'a vardığında Strandvägen'e saptı. Stockholm'ün en lüks banliyösündeki en gözde caddenin, şehir merkezindeki en pahalı caddeyle aynı adı taşıması son derece doğaldı. Milda, Loke'nin para içinde yüzdüğünü söylemişti ama adres yine de Vincent'ı etkilemişti. Yolun bir tarafında evler başının üzerinde yükseliyordu; bazıları küçük sarayları andırıyordu. Öte yanda ise su vardı ve elbette ev sahiplerine ait gösterişli yatlar.

Navigasyon, adrese ulaştığını söylüyordu ama yine de iki kez kontrol etmesi gerekti. Önünde en az üç metre yüksekliğinde, büyük, otomatik bir kapı vardı. Kapının ardındaki yol, ağaçlarla çevrili bir caddeden geçerek ileride zar zor seçilebilen büyük bir tuğla binaya uzanıyordu.

Kapının öte yanında Loke'nin kendisine doğru yürüdüğünü gördü, ağzının kenarında bir sigara vardı. Arabadaki Vincent'ı fark edince gülümsedi ve sigarasını söndürdü. Yan kapıdan çıktı, ellerini ovuşturarak arabaya doğru koşar adım geldi.

"Merhaba Vincent" dedi yolcu koltuğuna otururken. "Dışarısı buz gibi. Gidelim mi?"

Vincent arabayı çalıştırdı. Loke ile neredeyse üç yıldır ara ara yolları kesişiyordu ve adam odaya girer girmez sanki var olduğu için özür diliyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu. Vincent birkaç

kez, özgüvenini artırması için ona bir kişisel gelişim kitabı vermeyi düşünmüştü. Oysa şimdi yanındaki genç adam enerji doluydu, neredeyse yerinde duramıyordu.

"Yani İsveç'in önde gelen entomologlarından birini görmeye mi gidiyoruz?" dedi Loke. Vincent onu daha önce hiç bu kadar yüksek sesle konuşurken duymamıştı.

"Evet" dedi Vincent, Djursholm'u arkalarında bırakıp güneye, E4 otoyoluna saparken. "Böcekler konusunda uzman. İlginç bulabileceğini düşündüm. Bir de bugün öğreneceklerimizi benim sahip olmadığım bir bakış açısından yorumlayabilirsin. Sonuçta her gün ölü bedenlerle çalışan sensin."

Vincent duraksayıp Loke'ye yan gözle baktı. İnsanları okuyup gerçekte ne hissettiklerini anlamak, ona en uygun şekilde karşılık verebilmek Vincent'ın işiydi ama Loke bir muammaydı. Vincent'ın alışık olduğu hiçbir sinyali vermiyordu. Ona bakmak, boş bir kâğıda bakmak gibiydi. Elbette bu Loke'nin suçu değildi ama Vincent bu durumdan pek hoşnut değildi.

"Sana bir şey sormam gerek" dedi Vincent. "Lütfen yanlış anlama. Nasıl yaşadığını gördüm. Neden Adli Tıp Kurumu'nda çalışıyorsun? Paraya ihtiyacın olmasa gerek."

Loke şaşkınlıkla ona baktı.

"Ben eğitimli bir osteoloğum" dedi. "Kemikler ve iskeletler konusunda uzmanım. Bu benim tutkum. Sen en büyük ilgi alanında çalışmanın ne büyük bir zevk olduğunu herkesten iyi bilirsin. Hem Milda bir dâhi. Maaş vermeseler bile orada çalışırdım."

Vincent başıyla onayladı. Evet, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kendi ilgi alanları düşünüldüğünde, kemiklerin birinin tutkusu olmasına da şaşırmaması gerekirdi.

"Görmeye gittiğimiz entomoloğu tanıyor olabilirsin" dedi. "Böcekler hakkında epey bilgili görünüyorsun. Adı Sebastian Bugh; H'si okunmuyor. Häringe civarında yaşıyor."

"Evet, bu da kesinlikle tutkularımdan biri. Ama kendisini tanımıyorum. Yalnız... Soyadı gerçekten Bugh[17] mı? Böceklerle çalıştığı düşünülürse..."

17. *Bug* kelimesi İngilizcede böcek anlamına gelir. (ç.n.)

Loke, Vincent'ın hem gülme hem öksürük karışımı sandığı bir ses çıkardı.

"Nominatif determinizmi duymuşsundur" dedi Vincent. "Soyadının meslek seçimini belirlediği teorisini."

"Şu Baker[18] soyadlı fırıncılar falan meselesi mi? Bir de Sigmund Freud[19] var; cinsellikle ilgilenmesi, adının 'haz' anlamına gelmesiyle örtüşüyor. Bunu Jung yazmamış mıydı?"

Vincent memnuniyetle başını salladı. Loke işini biliyordu.

"İşte şimdi de Sebastian Bugh'la tanışmaya gidiyoruz" dedi Loke, muzip bir gülümsemeyle. "*Nomen est omen.*[20]"

"İsim kaderdir... Bunu, Loki adlı Tanrı'yla aynı ismi paylaşan biri söylüyor."

"Bunu duyunca haklı olduğunu söyleyecek en az birkaç kişi tanıyorum" dedi Loke, yine öksürükle gülme arasındaki o sesi çıkararak.

Häringe Sarayı'na varmadan kısa bir süre önce Vincent anayoldan saptı. Navigasyona girilen adrese yaklaşırken karşılarında görkemli, beyaz bir ev -daha doğrusu bir malikâne- belirdi. Kış manzarasının içinde, devasa bir kardan heykeli andırıyordu.

"Vay canına" dedi Loke kısık sesle. "Entomologların bu kadar para kazandığını bilmiyordum. Milda meslek değiştirmeli."

"Bir de ihtişamını düşün" dedi Vincent. "Sanırım entomologların, osteologlara kıyasla çok daha kısıtlı bir hayran grubu vardır."

Loke yine boğuk bir ses çıkardı.

Vincent evin önündeki çakıllı alana park etti; orada bir de Hyundai vardı. Loke, arabadan iner inmez bir sigara yaktı. Yetmişli yaşlarda, beyaz saçlı, büyük, beyaz bir kürk manto giymiş ince yapılı bir adam kapıda belirdi.

"Gelin, gelin" dedi. "Burada dururseniz soğuktan donarsınız."

Loke sigarasından aceleyle birkaç nefes çekip onu kara fırlattı, ayağıyla üstüne bastı. Sebastian Bugh'a doğru kısa bir bakış attıktan sonra izmariti yerden alıp cebine koydu.

---

18. (İng.) Fırıncı. (ç.n.)

19. (Alm.) Haz, sevinç. (ç.n.)

20. (Lat.) İsim kaderdir. (ç.n.)

Sebastian kısa bir baş selamıyla onları karşıladı, sonra içeri buyur edip paltolarını çıkarmalarını söyledi.

"Burası ailemin eski çiftliği; nesiller boyu el değiştirdiği için bana neredeyse hiçbir masraf çıkarmıyor. Entomoloji kişisel tutkum ama masrafları karşıladığı söylenemez."

Vincent, Loke'ye bakarak onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini anlamaya çalıştı. Sebastian'ın mali durumu konusunda açıkça yanılmışlardı. Sebastian ise bundan hiç rahatsız görünmüyordu. Dalgalı beyaz saçları kusursuzca kesilmişti; üzerinde de geçmişten çıkıp gelmiş bir kâşifi andıran, tertemiz, beyaz bir safari takımı vardı.

Vincent etrafa göz attı. Tavana kadar bilimsel kitaplarla dolu, içleri doldurulmuş hayvanlarla bezeli tuhaf bir ev bekliyordu. Oysa ev, Sebastian'ın kendisi kadar düzenliydi. Duvarlarda farklı böcek türlerini içeren çerçeveler asılıydı ama hepsi düzgünce ve eşit aralıklarla yerleştirilmişti.

Sebastian onları salona aldı. Son derece rahat, kocaman deri koltuklara oturdular; koltuklar evin geri kalanı kadar eski görünmesine rağmen inanılmaz konforluydu. Vincent, geçmiş kuşaklardaki Bugh ailesi fertlerinin kâşif giysileriyle bu koltuklarda oturup önemli kitaplar okuduğunu hayal edebiliyordu.

"Soğukta çay yeterli gelmeyebilir" dedi Sebastian içki dolabına yönelirken. "İsterseniz daha kuvvetli bir şey de ikram edebilirim."

"Ben içki içmiyorum" dedi Loke alçak sesle.

Yine suskunlaşmış, içine kapanmıştı.

"Ben de araba kullanacağım" dedi Vincent. "Ama teklifiniz için teşekkürler."

Sebastian omuz silkti, kendine kehribar rengi bir içki doldurdu. Sonra bir pipetle başka bir bardaktan su çekip kendi bardağına dört damla damlattı ve oturdu.

"Demek deri böcekleri hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz" dedi. "*Dermestidae*. Tuhaf, ürkütücü küçük yaratıklar. Sekiz yüz elli farklı türleri olduğunu biliyor muydunuz? Ne yazık ki İsveç'te sadece otuz altı tanesi var. Doğanın küçük temizlikçileri."

"Peki bu böcekler bunu neden yapıyor?" dedi Vincent. Koltuğunda yer değiştirirken bir gıcırtı duyuldu.

"Koleoptera[21] oldukları için deri böceklerinin gelişimi doğal olarak holometaboliktir[22]" dedi Sebastian içkisini yudumlayarak.

"Elbette" dedi Loke.

Vincent, bunun ironiden mi yoksa konuya hâkimiyetten mi kaynaklandığını anlayamadı. Muhtemelen ikincisiydi.

"Yumurta, larva, pupa ve imago olmak üzere dört evreden geçerler" diye devam etti Sebastian. "Sonuncusu, yani imago, tamamen gelişmiş ergin böcek halidir. Gelişim tamamlandığında diğer böcekler gibi polen ve nektarla beslenirler. Ama larva evresinde ağırlıklı olarak hayvansal maddelerle beslenirler."

"Her tür hayvanı yerler mi?" dedi Vincent.

"Ölü olduğu sürece" dedi Sebastian başıyla onaylayarak. "Leşçillerdir. Doğadaki ölü hayvanları temizlerler."

"Nekrofajlardır" dedi Loke kısık sesle.

"Kesinlikle!" dedi Sebastian neşeyle. "Bu anlamda da biraz farklı alanlarda uzmanlaşmışlardır. *Attagenus pellio*, yani kürk böceği, adından da anlaşılacağı üzere kürkü tercih eder. Yün koyun postundan elde edildiği için bir tür kürk sayılır; dolayısıyla evdeki tüm yün kazaklara dadanırlar. Bulabildikleri diğer tekstiller de cabası. *Dermestes lardarius*, yani kiler böceği ise adını birebir hak eder ve İsveç'te neredeyse sadece kapalı alanlarda bulunur. Saç ve deri döküntülerini kemirmeyi sever."

Vincent yüzünü buruşturdu. Mina ne kadar ucuz atlattığının farkında değildi. Sebastian'ın anlattıklarını duysaydı bir hafta gözüne uyku girmezdi.

"Elbette bunu kendi gözlerinizle de görmek isteyeceksiniz" dedi entomolog. "Bir dakika."

Sebastian ortadan kayboldu ve duvardakilere benzeyen bir çerçeveyle geri döndü. Vincent'a uzattı. Çerçevenin içinde, altlarında türlerini belirten küçük etiketler bulunan çok sayıda minik böcek vardı.

---

21. *Coleoptera* (kınkanatlılar), sert ön kanatlara sahip böcekleri kapsayan grup. (ç.n.)

22. *Holometabol* gelişim, böceklerin yumurta, larva, pupa ve ergin evrelerinden geçerek gelişmesidir. Türkçede tam başkalaşım olarak adlandırılır. (ç.n.)

"İsveç'te *Anthrenus* türlerine pek rastlamayız; çoğu burada yaşayamaz" dedi Sebastian tekrar otururken. "Sadece dört tür var. Sol alt köşedekine bir bakın."

Vincent, kahverengi ve siyah tonlarda, beyaz desenli, göze çarpmayan bir böcek gördü.

"Bu *Anthrenus museorum*" dedi Sebastian. "Müze böceği. Açgözlü, küçük bir yaratık. Larvaları kuş ve yabanarısı yuvalarına yerleşmeyi sever ama örümceklerin yumurta keselerinde de bulunurlar; çıkmayan yumurtaları yerler. Tabii ölü sinek falan bulurlarsa şanslı sayılırlar."

Vincent bunu Mina'ya asla anlatmamaya karar verdi.

"Neden müze böceği diyorlar?" dedi. "Kürk böceği, kiler böceği anlaşılabilir ama müze böceği?"

"Çünkü bir müzeye girdiklerinde doldurulmuş hayvanların hepsini silip süpürürler. Kürk, yün, halı, ipek, tüy, deri... Bir doğa tarihi müzesi için bundan daha büyük bir kâbus yoktur."

Vincent düşünceli bir biçimde başını salladı. Sebastian'ın söyledikleri tanıdık geliyordu.

"Diyelim ki büyük bir müze böcekleri koleksiyonuna sahip olabilecek birini arıyoruz" dedi. "Böyle birini nasıl buluruz? İletişime geçebileceğimiz bir forum ya da bir dernek var mı? Canlı böcek koleksiyonlarının pek yaygın olmadığını varsayıyorum."

Sebastian, yanıtlamadan önce içkisinin kalanını bitirdi.

"*Anthrenus museorum*, bu ülkede sahip olduğumuz en yaygın *Anthrenus* türüdür" dedi. "Aşağı yukarı her yerde bulunur. Hatta, dediğim gibi, kesinlikle bulunmasını istemeyeceğiniz yerlerde bile."

Sebastian, Vincent'ın oturduğu koltuğa doğru baktı. Bir anda, Vincent'a geçmiş kuşaklardaki Bughların bu koltuğa oturmuş olmaları o kadar da cazip gelmemeye başladı. Yıllar boyunca aralıklara dökülen deriler ve saçlar, deri böcekleri için ziyafet demekti. Vincent ayağa fırlamamak için kendini zor tuttu. Mina'nın ne hissettiğini artık biliyordu.

"Ama o kadar basit değil" diye devam etti Sebastian. "Kemik temizliğinde en sık kullanılan tür aslında başka bir deri böceğidir.

Yurt dışında *Dermestes maculatus* kullanırlar; biz onlara post böceği deriz. İsveç'te ise *Dermestes haemorrhoidalis*'i tercih ederiz."

Pencereden dışarı baktı.

"Bu havalarda larvaları hayatta tutmak için sıcaklığı kontrollü bir teraryum gerekir. Ayrıca böcekler altı hafta içinde tamamen gelişirler, yani sonbaharda larva olanlar şimdi ergin böcek olmuştur. Onları bulmak için ne aradığınızı bilmeniz gerekir. Size gizli bir şey söyleyebilir miyim?"

Sebastian, ellerini ceplerine sokup kaşlarını kaldırarak Vincent'a döndü. Vincent avuçlarını gösterdi.

"İşe yarayacak her şeyi söyleyebilirsiniz" dedi.

"Umarım elinizde bundan fazlası vardır" dedi Sebastian. "Benden duymuş olmayın ama şunu söylemeliyim ki... böcek meraklıları biraz tuhaftır."

56

"Peki Noel Baba rolünü sen mi üstleneceksin?"

Mina başıyla Christer'ın hazırladığı çuvalı işaret etti.

"Evet. Ruben'in dediği gibi, bu iş için en uygun göbek bende" dedi Christer. Mina'nın bakışlarından kaçındı. Peder'le ilgili her şey hâlâ hepsi için hassas ve acı verici bir konuydu.

"Sen de geliyorsun, değil mi?" dedi.

Mina başını sertçe iki yana salladı.

"Biliyorum, pek bir işe yaramıyorum" dedi, "ama bunu yapamam. Henüz değil. Kendi hızımda ilerlemem gerek..."

Kulağına ne kadar boş ve güçsüz geldiğini fark edebiliyordu; Anette'ten ve üçüzlerden kaçmak zayıflıktı. Onlar acılarından kaçamıyordu; her dakikasında, her saniyesinde tam ortasında yaşamaya mahkûmlardı.

"Dert etme" dedi Christer, Mina'nın omzunu beceriksizce okşayıp ardından elini aceleyle geri çekerek. "Kusura bakma, düşünemedim."

"Önemli değil" dedi Mina. Bunu içtenlikle söylemişti.

Christer gülümsedi ama bir şey demedi. Noel Baba setini toplamaya devam etti; ucuna büyük, beyaz bir sakalın takıldığı sert bir Noel Baba maskesini özenle katlayarak çuvala yerleştirdi.

"Bu arada, çıkmadan önce bakmanı istediğim bir şey var" dedi Mina, faresine tıklayarak. "Vaktin var mı?"

"Tabii" dedi Christer, çuvalın ağzını büzüp ağırlığını yoklar gibi yaparak. "Nedir?"

"Kumar. Gustaf Brons'un son yıllarda kendi kazandığı gelirler varken Sırplardan neden para almış olabileceğini çözemiyorum

ancak bir borcu kapatmak içinse anlamlı olur. Olası açıklamalardan biri kumar bağımlılığı. Paranın izini sürebilir misin? Kumar şirketlerinde bağlantıların olduğunu biliyorum, bunları kullanıp Brons'un kumarda büyük meblağlar harcadığını gösteren bir şey var mı diye bakabilir misin?"

"Bu, müşterilere ait verilerin açıklanmasını istememi gerektirir" dedi Christer düşünceli bir sesle. "Herhalde savcılıktan bunun için iznin yoktur, değil mi?"

Mina başını iki yana salladı.

"Henüz yok. O yüzden yasayı çiğnemeden yapabildiklerini yap. İyi bağlantıların olduğunu biliyorum ve belki onlarla biraz... laflayabilirsin. Bir de Brons'un mali durumuna dair son zamanlara... mesela son beş yıla ait, herkese açık bilgilerden neler çıkarılabileceğine bakabilir misin?"

"Sorun değil" dedi Christer paltosunu giyerken.

Çuvalı omzuna attı.

"Fikrini değiştirmiş olma ihtimalin yoktur değil mi?"

"Hayır. Zamana ihtiyacım var. Ama Anette'e benim için de sarıl."

"Noel Baba bir sarılma teslim etmeyi taahhüt eder. Ho ho ho!" Christer yuvarlak göbeğini okşadı.

Mina gülümsedi ve onun çıkışını izledi. Omzundaki elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

57

Julia hediyelerin yeterli olmadığını biliyordu ama hiç yoktan iyiydi. Anette'le üçüzlerin biraz olsun normal bir hayat yaşayabilmelerine yardımcı olma çabasıydı bu. Üçüzler için babasız, Anette için de kocasız geçen ilk Noel'di. Hayatlarının geri kalanındaki bütün Noellerin ilkiydi. Dünyadaki hiçbir hediye bunu telafi edemezdi.

Buna rağmen Noel Baba kılığına giren Christer, ağzına kadar dolu bir çuval taşıyordu. Ellerinden gelen buydu; bir de orada olmak. Neredeyse ekibin tamamı küçük, bitişik nizam evin önünde bir araya gelmiş, düşüncelerini toparlamak için kısa bir an durmuştu. Kimse konuşmuyordu. Ruben botlarındaki karı kazımaya odaklanmıştı. Julia, Adam'la göz göze gelmeye çalıştı ama o da diğerleri gibi yere bakıyordu. Julia derin bir nefes aldı ve kapı zilini çaldı. Kapının ardından üçüzlerin pıtırtılı ayak sesleri geldi, ardından sesleri duyuldu:

"Anne! Kapı çalıyor!"

"Anne! Kim o?"

Anette kapıyı ancak birkaç saniye sonra açabildi ve üçüzler ayaklarının dibindeki kara yuvarlandılar. Molly, Christer'ı görünce yüzü aydınlandı.

"Jister!" diyerek Christer'ın bacaklarına sarıldı, az kalsın çuvalıyla birlikte onu da deviriyordu. "Noel Baba Jister!"

Sonra gülümsemesi yerini çatılmış kaşlara bıraktı.

"Ama... Asse amca nerede?"

Julia kaşlarını kaldırarak Christer'a baktı. Christer ile Lasse'nin düzenli ziyaretçiler olduğunu bilmiyordu.

"Ne var?" dedi Christer dengesini yeniden kazanmaya çalışırken. "Sanki ben boş zamanını kimlerle geçirdiğini biliyorum."

Elbette bu konuda haklıydı. Adam'ın ağzının kenarında beliren gülümseme Christer'ın bu konuda hiçbir şey bilmemesinin en iyisi olduğunu gösteriyordu.

"İçeri buyurmaz mısınız?" dedi Anette hepsini ayakkabılarını ve montlarını çıkardıkları girişe çağırarak.

Julia, hazırladığı hediye sepetini uzattı ve Anette'e sarıldı.

"Size biraz safranlı *lussekatt* çörekleri getirdim" dedi Adam elindeki torbayı uzatarak.

"Ben de sıcak şarap getirdim" dedi Ruben. "Baharatlarını eklemeniz yeterli."

"Umarım serttir" dedi Anette, bakışlarını şimdi Christer'ı peşlerinden sürükleyen üçüzlere çevirerek. Christer ayakkabılarını bile zar zor çıkarabilmişti.

Diğerleri de içeri girip salona oturdular; Ruben ile Anette mutfakta bir süre gürültü çıkardıktan sonra Noel atıştırmalıklarından oluşan bir sofra getirdiler. Anette yüksek sesle iç çekerek kanepeye çöktü. Şimdilik üçüzler, Christer'ın aslında hediye getiren Noel Baba olduğunu unutmuş gibiydi, onu insan şeklinde bir tırmanma parkuruna çevirmişlerdi. Christer yerde yatıyordu, tamamen teslim olmuştu.

"Sanırım yaklaşık bir aydır ilk kez boş bir saniyem var" dedi Anette gözlerini kapatıp arkasına yaslanarak.

Julia yumuşak bir sesle "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Anette gözlerini yeniden açtı ve omuz silkti.

"Her gün mutlu olduğumuz bir an bulmaya ve buna izin vermeye çalışıyorum" dedi. "Çünkü zor. Arada bir mutlu olunca suçlu hissetmek çok kolay."

Anette'in yüzünden bir gölge geçti, bakışlarını başka tarafa çevirdi. Julia ona baktı. Sonra meslektaşının üstüne tırmanmış, oyuncaklarıyla salonu kuşatmış üçüzlere baktı. Yakından bakmayınca, Anette ve çocuklar sıradan herhangi bir aile gibi görünüyordu ama yas her an oradaydı. Anette'in gülümsemesi nadiren gözlerine ula-

şıyordu. Ailesi, elinde silah olan bir manyak tarafından parampar-ça edilmişti. Bu asla telafi edilemezdi.

Julia'nın elinde bir silah yoktu ama kendi ailesine yaptıkları düşünüldüğünde, neredeyse varmış gibiydi. Torkel'e ve Harry'ye. Anette'ten farklı olarak onun bir seçeneği vardı. Ailesini parçala-mak zorunda değildi. Tabii ortada hâlâ bir aile kaldıysa.

Adam'la konuşmaları gerekiyordu, hem de çok yakında.

58

Vincent eve döndüğünde Benjamin ile Rebecka'yı mutfakta akşam yemeği yerken buldu. Daha doğrusu, önlerindeki hazır *noodle* kaplarıydı. Vincent bunun besin değeri açısından gerçekten yemek sayılıp sayılmayacağından emin değildi.

Ayakkabılarını çıkarırken holden seslendi: "Akşam yemeği hazırlama sırası kimde?"

Benjamin omuz silkti.

"Sanırım sendeydi ama biz idare ettik. Buzdolabı epey boş görünüyor."

Vincent iç çekti. Yine alışveriş yapmayı unutmuştu, bu son zamanlarda unuttuğu onca şeyden sadece biriydi. Ceketini asarken baş ağrısı tam saatinde yeniden başladı.

"Bu arada baba" dedi Benjamin bir kâğıt sallayarak. "Bu ne?"

Vincent mutfağa girip kâğıdı oğlunun elinden aldı. Umberto'nun ona ulaştırdığı kartpostallardan biriydi. ShowLife Yapım Şirketi'nin resepsiyonuna isimsiz bırakılanlardan.

Vincent omuz silkti, diğer kartpostalı da alıp ikisini Benjamin'in önüne koydu.

"Instagram öncesi dönemde vecizelerimizi –pardon, bilgelik dolu sözlerimizi– kartpostallara yazardık" dedi. "Bunlar da isimsiz bir hayrandan. Lütfen babanızın büyüklüğünü takdir edin."

Rebecka, *noodle*'larını höpürdeterek kartlardan birini aldı.

"*Yağmurun durmadan yağmasıyla bir eşin dırdırı birdir*" diye okudu. "Merhaba asırlık değerler. Harikaymış, baba. Ne biçim hayranların var?"

"*Düşünmeden Tanrı'ya söz verme tuzağına düşme*" diye diğerini

okudu Benjamin. "Katılıyorum, biraz tuhaflar. Ama ben daha çok ifadeye takıldım. Doğal durmuyorlar. Sanki çevrilmiş gibiler. Ya da senin dediğin gibi Rebecka, asırlıklar."

Vincent gülmemek için kendini zor tuttu. Rebecka'nın kartları kimin gönderdiğini çözümlemeye çalışması şaşırtıcı değildi; o hep böyleydi, her şeyi toplumsal bağlamlarla ilişkilendirirdi. Benjamin ise doğrudan dile odaklanmıştı. Oğlunun analitik zihni muhtemelen çoktan harfler arasındaki örüntüleri aramaya başlamıştı. Vincent kendi kişilik özelliklerinden ikisini onlara devretmiş gibiydi.

Ön kapı birden açıldı, Aston kışlık tulumu, şapkası ve eldivenleriyle içeri daldı. Tepeden tırnağa kara bulanmıştı.

"Kakam vaaarrrr!" diye bağırdı ve botlarını çıkarmadan tuvalete yöneldi.

Vincent iç çekip holün zeminini silmek için temizlik dolabına gitti. Eğer Benjamin ile Rebecka onun iki yönüyse, Aston hangi parçasıydı? Bunu bilmek istediğinden emin değildi.

"Umarım bol bol kar yemişsindir" diye seslendi kapalı banyo kapısına doğru. "Çünkü akşam yemeği için bir şeyler almayı unutmuşum."

Aston'u arabaya atıp Tyresö'deki alışveriş merkezinde hamburger yemeye götürmekten başka çaresi yoktu. İsterlerse diğerleri de gelebilirdi; pek olası olmasa da.

Maria'nın hâlâ eve gelmemesine şaşırmıştı ama gün boyu ne yapacağını da hatırlayamıyordu. Bir telefonla her şey kolayca çözülebilirdi fakat karısı Mina'yı soracağı ve Vincent da bir cevap vermek zorunda kalacağı için kendini onunla konuşmaya hazır hissedemiyordu.

Birdenbire, göz ucuyla bir şey fark etti ve oturma odasına döndü. Ortada hiçbir şey yoktu. Yanılıyor olmalıydı ama bir an için duvarda bir şey gördüğünü sanmıştı. Harflere benziyordu. Yoksa bir kelime miydi? Tanıdık baş ağrısı yeniden zonklayarak kendini hissettirirken Vincent kaşlarını çattı.

59
Dokuz gün kala

Mina bu kez tüneller için daha hazırlıklıydı. Bir önceki öğleden sonra, arama biter bitmez doğruca çöpe atacağı sağlam bir çift bot edinmişti. Tünellerin içi buz gibi olduğu için eldiven takıyordu ama deri eldivenlerinin üzerine bir de XL beden tek kullanımlık eldivenler geçirmişti. Cebinde beş çift daha vardı. Elbette maske de takmıştı.

Yanındaki Ruben ise hiçbir koruyucu ekipman kullanmıyordu. Tabii kulaklıklı, neredeyse müstehcen derecede büyük şapkası sayılmazsa. Görünüşe bakılırsa bu, kızının ona erken Noel hediyesiydi. Gülünç görünüyordu.

"Tanrım, burası buz gibi" dedi Odenplan istasyonundaki perondan inip tünele girerken kollarını kendine sararak. "Daha sıcak olur sanmıştım."

"Hımm, Noel öncesini böyle geçireceğimi ben de hayal etmemiştim doğrusu" dedi Mina, yanına taşınan ama neredeyse hiç göremediği Nathalie'yi düşünerek.

Bu sözler, güvenlik gerekçesiyle onlara eşlik eden, belediyeye bağlı metro işletmesinin temsilcisinin yüzünde bir tebessüm oluşturdu.

"Ama buradaki tarih büyüleyici değil mi?" dedi. "Adınız neydi? Ruben miydi? Kusura bakmayın ama burada baret takmanız gerekiyor."

Mina'nın yaptığı ilk iş kendi baretini dezenfekte etmek olmuştu. Ruben ise hâlâ baretini elinde tutuyordu.

"Astrid'in şapkası bana yeter" dedi, metro çalışanı kadına ters ters bakarak.

Kadın tarih konusunda kısmen haklıydı. Anlattıkları ilginçti; en azından ilk iki istasyonda. Fakat bir süre sonra, trenlerin yön değiştirdiği bir başka makas noktasının hikâyesi eskisi kadar ilgi çekmez olmuştu.

Teori şuydu: Jon Langseth'in kemikleri bir istasyona oldukça yakın bir yerde bulunmuştu; Deli Tom'a inanılacak olursa Marcus Eriksson'un kemikleri de öyle. Demek ki katil bulunmalarını istiyordu. O halde tünellerde başka kemikler varsa, bunlar da istasyonlara yakın bir yerde olmalıydı. Bu onlar için bir şanstı çünkü tüm tünel ağını aramak imkânsız bir iş olurdu.

"Stockholm metrosunda yüz istasyon var" diye mırıldandı Mina. "Bunların kırk yedisi yeraltında. Biz üçüncüye gidiyoruz. Sanırım Adam ile Julia dört tane gezmiş. Diğer iki ekip de bir günde bizim kadar yol aldıysa, Noel'i yerin altında kutlamaya hazırlansak iyi olur. Bir süre burada kalacağız."

Fenerlerini yakıp tünelin içine doğru ilerlediler. Arkalarındaki istasyondan gelen ışık giderek soldu. Bir süre sonra yeterince ilerlemişlerdi. Bu tünelde de çakıl yığını yoktu. Mina, hiçbir şey bulamadıkları için neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Yeni bir bulgu elbette trajik olurdu ama aynı zamanda işleri de hızlandırırdı. Tam o sırada cebindeki telefon çalmaya başladı. Çıkarıp ekrana baktı. Arayan Julia'ydı.

"Evet?" dedi.

"Merhaba" dedi Julia biraz nefes nefese. "Karlaplan'dayız. Yeni bir yığın bulduk. İçinde kemikler var. Adam adli tıbbı çağırdı, henüz gelmediler ama bahse girerim ki bunlar Christer'ın da tahmin ettiği gibi Erika Sävelden'e ait."

Mina'nın fenerinin ışığı ileride bir şeye çarptı. Ruben nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı, Mina da olduğu yerde durdu.

"Ama eğer Erika sizdeyse" dedi Mina yavaşça, "o zaman bizdeki kim?"

Işık demeti, önlerindeki bir çakıl yığını üzerinde dolaşıyordu. Bu yığın, bir insan iskeletini gizlemeye yetecek büyüklükteydi. Ve içinde, dışarıya uzanan beyaz bir şey vardı.

60

"Sizi trene ben götürsem olmaz mı?" dedi Vincent. "Ailenin evine varana kadar uzun bir yolunuz var."

Maria ile Aston holde montlarını giyiyorlardı. Maria büyük bir bavul hazırlamıştı; Aston ise çocuklar için tasarlandığı her halinden belli olan bir sırt çantasıyla boğuşuyordu. Kışın ne kadar daha fazla eşya gerektiği neredeyse komikti.

"İdare ederiz" dedi Maria pek de nazik olmayan bir tonla. "Zaten istasyona otobüsle gidebiliriz. Aston'un otobüse binmeyi ne kadar sevdiğini biliyorsun. Hem senin bizimle vakit kaybetmen de saçma olur. Bir bakarsın o... polis soruşturması için aniden sana ihtiyaç duyarlar."

Vincent, karısının neyi, daha doğrusu kimi kastettiğini gayet iyi biliyordu. Ama bir kez daha kendini savunmaya mecali yoktu. Üstelik Maria'nın bitmek bilmeyen ithamları giderek bir doğruluk payı da kazanıyordu. Mina, düşüncelerinin büyük bölümünü kaplıyordu. Hiçbir zaman bundan fazlası olamayacağını biliyordu ama onsuz tamamen kaybolacağını hissediyordu. Ne yazık ki karısı için aynı şeyi söyleyemiyordu. Belki bu bir zamanlar doğruydu ama eğer öyleyse de bu çok uzun zaman önceydi. Mina'nın ona karşı romantik duygular beslememesi de iyi bir şeydi, aksi halde işler gerçekten zorlaşırdı.

"Otobüse, sonra da trene bineceğiz!" diye bağırdı Aston sonunda sırt çantasını takmayı başararak. "Otobüsün en önünde oturacağım."

"Senden daha çok ihtiyacı olan yaşlı biri binmedikçe" dedi Maria didaktik bir edayla. "Binerse yerini vermek zorundasın."

"Yaşlı biri binerse dizime oturur, bana hikâyeler anlatır."

Vincent oğluna gülümsedi, sonra karısına döndü. Onca yıldan sonra bile onu ne kadar az tanıdığını fark etti. Başlangıçta her şey tutkudan ibaretti. Saf, bedensel arzudan. Maria'nın deyişiyle artık buna ihtiyaçları kalmadığında ise çoktan birlikte yaşamaya başlamışlardı. Birbirlerini gerçekten tanımadan. Maria onu anlamak için elinden geleni yapmıştı; Vincent bunu biliyordu. Ama sonucun ne olduğundan pek emin değildi.

İnsan, kendi yansıtma ve doğrulanmamış varsayımlarının ötesine geçerek başka birini gerçekten tanıyabilir miydi? Muhtemelen hayır. Elbette artık evli olmasalar Maria'yı özlerdi. Ama ne kadar? Bu soruyu kendine sormaya cesaret edebilir miydi?

Aston için kuru bir eldiven aramakla meşgul olan Maria durdu ve Vincent'a tuhaf bir bakış attı. Sanki zihnini okuyabiliyordu.

"Son zamanlarda çok sessizsin" dedi. "Her şey yolunda mı?"

Vincent başını salladı. Her şey kesinlikle yolunda değildi.

"Sürekli fena halde başım ağrıyor" dedi. "Bir de gün geçtikçe daha da artan, içime çöken bir huzursuzluk var."

"Sonbaharda bu kadar çok evde olmak sana pek iyi gelmedi" dedi Maria. "Karanlık kış bastırınca melankoli daha da kötüleşiyor."

Maria, Aston'un eldivenlerini verdi. Sonra parmak uçlarında yükselip Vincent'ı yanağından öptü. Öptüğü yerde elini bir an tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Arkamdan geleceğine söz veriyor musun?" dedi.

"Söz veriyorum" dedi Vincent karısının elini tutarak. "Ama babanın domuz paçasından yiyeceğime söz veremem."

"Büyükbabanın domuz paçaları mı var?" dedi Aston dehşetle karışık bir hayranlıkla. "Hiç görmedim!"

"O zaman göstermesini iste" dedi Vincent onları kapıya kadar geçirirken. "Kocaman ve kıllılar!"

Onlar çıkarken Vincent, onları bir daha hiç göremeyebileceği düşüncesine kapıldı. Neredeyse yığılıp kalacaktı. Çoraplarıyla karların arasına dalıp onları kollarının arasına almak ve ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Gitmemeleri gerektiğini. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve kapıyı kapattı.

61

Mina dairesinin eşiğinden içeri adım attı. Tünellerdeki vardiyasının ardından, Julia eve gidip duş almasına izin vermişti. Kalın kışlıklar, eldivenler ve maske işini görmüştü ama yine de kirin gözeneklerine sızdığını hissediyordu. Botlarını şimdilik kapının dışında bırakmıştı. Holde ayakta dururken, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde soyundu. Pantolonundan sıyrıldı, üstünü başının üzerinden çekip çıkardı ve o anda ayakkabıları fark etti.

Bir anlığına, kime ait olduklarını hatırlamakta zorlandı. Nathalie. Mina, kızının artık kendi anahtarı olduğunu tamamen unutmuştu. Hızla üstünü yeniden başının üzerinden geçirdi ve pantolonunu yerden aldı ama tam giymek üzereyken durdu.

Çalışma odasının kapısı açıktı.

Her zaman büyük bir özenle kilitli tuttuğu kapı.

Oturma odasının zemininde, kapının hemen dışında karton kutular yığılmıştı. İçlerinde ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Tek kullanımlık külotları ve atletleri. El dezenfektanı ve alkollü jelleri. Kalan alanı kaplayan çeşitli temizlik malzemeleri ve ekipmanlarıysa başka bir yığın halindeydi. Ve bu da yetmezmiş gibi, Nathalie'nin içeride bir şeyleri karıştırdığını duyabiliyordu.

"Anne?" dedi Nathalie başını kapıdan uzatarak. "Merhaba! Ortalığı topluyorum. Burada neden bu kadar çok kutu ve ıvır zıvır olduğunu anlamadım. Burası çalışma odasından çok depo gibi duruyor. Neyse, ben de buraya taşınmayı düşündüm. Senin yatak odanı bana verip kanepede yatman içime sinmiyordu. Bu odayı biraz düzenlersek harika olacak. Bir dakika, neden pantolonun yok?"

Mina sadece bakakaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Sert adımlarla oturma odasına yürüdü ve pantolonunu kutu yığınının üstüne bıraktı.

İşte her şey ortaya dökülmüştü. Onun için uzun zamandır son derece makul, hatta yaşamanın tek yolu buydu. Tamamen anormal biri olarak görülmemek için herkesten sakladığı, derinlere kök salmış bir utanç kaynağı. Ve şimdi sırrı, yere saçılmış halde ortadaydı. Üstelik kızı da tam ortasında duruyordu.

"Buna iznin yoktu..." dedi Mina. "Ben..."

Boğazını temizleyip yeniden denedi. Bunu nasıl açıklaması gerekiyordu?

"Sanırım... açıklamam gereken bir şey var."

"Biraz kafayı sıyırmış olman mı?" dedi Nathalie gülerek. "Bunu biliyordum. Daha önce iki yüz çift külota ihtiyacı olan kimseyi görmedim."

"Bu benim..." diye başladı Mina alçak sesle. "Hayatım" diyecekti ama son anda kendini durdurdu. "Bunu yapmaya hakkın yok. Bazı şeyler özeldir. Buraya öylece girip..."

"Anneee" dedi Nathalie. "Bunlar sadece temizlik malzemeleri. Bir de külotlar. Gerçi absürd miktarda külot var ama bodrumda çocukları kırbaçladığın bir oda bulmuş değilim. Eşya işte. Yeniden düzenlersek çoğu senin yatak odana sığar."

Sonra kızı gözlerini kısarak ona baktı.

"Açıkçası bir dahaki sefere dışarı çıktığında daha özel bir şey bulmayı umuyorum. Birkaç atlet ile el dezenfektanı yüzünden seninle dalga geçmek pek keyifli sayılmaz."

Mina, kızının bakışlarında alaycılık aradı. Dudak kenarlarında bir hoşnutsuzluk. Ya da aklını yitirmiş bir ebeveynle karşılaşmanın dehşeti. Ama bunların hiçbirini görmedi. Nathalie sadece... mutlu görünüyordu.

"Gel de toparlamama yardım et" dedi Nathalie ona sırıtarak ve kendisi kullanmadığı halde Mina'ya bir çift lastik eldiven uzatarak.

Mina yutkundu. Kalesi işgal edilmekle kalmamış, köprü de indirilmişti; üstelik kalenin hayaletleri de gün ışığına çıkarılmıştı. Buna kesinlikle hazır değildi ama belki de hiçbir zaman hazır olma-

yacaktı. Hem daha kötülerini de yaşamıştı. Stockholm metrosunun tünellerine girmiş ve hayatta kalmıştı. Sonra duş alabilirdi. Bir kez daha yutkundu. Sonra gülümsedi.

"Temizlik mi dedin?" dedi lastik eldivenleri takarken. "Sana profesyonellerin bunu nasıl yaptığını göstereyim."



62

Niklas son zamanlarda artık sıkça yaptığı gibi ofisindeki pencerenin önünde duruyordu. Aşağıdaki sokakta insanlar kışlık montlarına sıkı sıkıya sarınmışlar, Noel hediyeleriyle dolu poşetler taşıyorlar ve mutlu görünüyorlardı. Ama içlerinden biri peşinde olabilirdi. Her geçen gün, kaderinin aşağıdaki sokakta onu bekliyor olma ihtimali biraz daha artıyordu.

"İki gün önce televizyon stüdyosunda çalışan herkesle konuştuk" dedi Tor arkasından. "Güvenlik Servisi de hepsi için ek güvenlik kontrolleri yaptı. Sosyal medya ağlarını ve siyasi görüşlerini de incelediler."

"Siyasi görüşlerini mi?" dedi Niklas dönerek. "Bunu yapmamız yasal mı?"

Tor omuz silkti.

"Yaptık işte. İstersen o kısmı hiç duymamış gibi davranabilirsin."

Niklas sandalyesine çöktü ve yüzünü sıvazladı.

"Ee?" dedi. "Ne buldunuz?"

Tor cevap vermeden önce yutkundu. Âdemelması oynadı. Normalde bu tıknaz adamın yaşadığı rahatsızlık komik olabilirdi ama konu fazlasıyla ciddiydi.

"Hiçbir şey" dedi Tor sesi titreyerek. "Kimseyle ilgili bir şey bulamadık. İçlerinden birinin bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı, o kadar. Ama bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum. Editör ekibi perişan halde ve SVT yönetimi de gayriresmi olarak özürlerini iletti ve..."

"Gayriresmi mi?" dedi Niklas kaşlarını kaldırarak.

Tor boğazını temizledi.

"Tüm bunları gizli tutmak istiyoruz ki fail mesajının yerine ulaştığını düşünmesin, ayrıca ortada resmi olarak bir şey yokken SVT'nin resmi bir özür yayımlaması da mümkün değil. O gün çalışan sunucular, yayın amirleri ve kameramanlar, her şeyin gözlerinin önünde gerçekleşmiş olmasından ötürü yıkılmış durumdalar."

"Yani fail gelip gitmiş ve kimse onu görmemiş mi?"

"Bu imkânsız" dedi Tor. "Stüdyoda yetkisiz biri olsaydı güvenlik ekibi bunu anında fark ederdi."

Niklas sandalyesini çevirerek yeniden pencereye baktı. Sokakta, başını kara karşı eğmiş bir adam yürüyordu.

"Öyleyse bu kişi, orada çalışanlardan biri" dedi.

"Korkarım bu da pek olası değil. Orada bulunan herkes için zaten önceden güvenlik kontrolleri yapılmıştı. Stüdyoda bulunan herkes Güvenlik Servisi'nden onay almıştı."

Niklas sokaktaki adamı daha önce de görmüştü.

"Aşağıya bir baksana" dedi pencereyi işaret ederek. "Şu adam. Onu daha önce de birkaç kez gördüm, hep burada oluyor. Burada ne işi var? Yemin ederim beni izliyor. Sokakta güvenlik görevlileriniz vardır, söyleyin de onu içeri alsınlar."

Tor pencereden baktı ve iç geçirdi.

"O bizim kapıcımız" dedi. "Her gün aşağı yukarı bu saatte eve gider."

Tabii ya. Niklas onu şimdi tanımıştı. Elbette paranoyaklaşıyordu. Karda ağır ağır ilerleyen adama bir kez daha baktı. Kapıcı her gün eve gitmeye devam edecekti; belki Södermalm'daki, onu özleyen ailesinin yanına, belki de Upplands Väsby'deki küçük bekâr evine. Niklas bunu bilmiyordu. Asıl mesele şuydu: Kapıcı gelecek hafta da ondan sonraki hafta da aynı şeyi yapacaktı. Ama o zaman, Niklas artık var olmayacaktı.

Gözlerini kapadı ve sembolü zihninde canlandırdı. Alt yarısı boyalı bir sekiz.

"Artık gidebilirsin" dedi Tor'a gözleri hâlâ kapalıyken, yorgun bir sesle.

Belki, sadece belki, gerçekleri kabullenmenin zamanı gelmişti. Neden olmasın? Son yirmi yıl harikaydı. Ama her güzel şey er ya

da geç sona ererdi. Dokuz gün sonra her şey bitecekti. Artık var olmayacaktı. Nathalie'nin bunu anlayıp anlamayacağını düşündü. Ve sonu geldiğinde, Nathalie'nin canının çok yanmamasını umdu.

63

Mina polis merkezinin üzerindeki tepede yer alan Kronobergsparken'de Vincent'ı bekliyordu. Nathalie'yle yaptığı temizlikten sonra biraz ortamını değiştirmeye, sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Kızı artık evdeyken sürekli duş alamazdı. Bir kereyle yetinmek zorunda kalmıştı.

Mina nefes verdi ve ağzının önünde asılı kalan buğuyu hayranlıkla izledi. Belki de hayal görüyordu ama sanki kendi nefesinin üzerinde oluşan buz kristallerini seçebildiğini sandı. Sonra hepsi havaya karışıp kayboldu.

Kış fırtınalarından hoşlanmazdı ama soğuğu severdi. Soğuk korurdu, dezenfekte ederdi. Zamanı ve mekânı durdururdu. İnsanlar ona buz kraliçesi dediklerinde bunun bir iltifat olmadığını biliyordu.

Parkın öbür ucunda, kendine özgü bir kesimi olan siyah paltolu sarışın bir adam belirdi. Vincent. Soğukla ilgili bunca düşüncesine rağmen, bedenine beklenmedik bir sıcaklık yayıldı. Gerçi buna sıcaklık demek zayıf kalıyordu. Vincent yaklaştıkça ateşi yükseldi, kendini fırın gibi hissetti. Serinlemek için paltosunun önünü açmak zorunda kaldı.

"Vay canına, gerçekten bu kadar mı sıcak?" dedi Vincent yanına vardığında.

Mina ne diyeceğini bilemedi. Yüzünün kızarmaya başladığını hissediyordu. Ne oluyordu böyle?

"Yürüyelim" dedi ve harekete geçti.

"Peki, durum nasıl?" dedi Vincent.

Dünyadaki en doğal soruymuş gibi söylemişti bunu. Mina nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Ee, ben... biz..." dedi ama Vincent sözünü kesti.

"Soruşturmayı kastediyorum" dedi. "Dosyayı da yanında getirmişsin."

Mina elindeki dosyaya baktı. Onu tamamen unutmuştu.

"Aslında... iki kemik yığını daha bulduk" dedi boğazını temizleyerek. "Böylece toplam dört oldu. Dördüncüsü biraz muamma çünkü son yıllarda kayıp bildirimi yapılan kişilerden hiçbiriyle örtüşmüyor."

Vincent'ın yüzünde yoğun bir dikkat ifadesi vardı.

Parkın ilerisinden çocuk kahkahaları geliyordu. Mina ile Vincent yaklaştıklarında, anaokulu çocuklarının kızakla kaydıkları küçük bir tepe gördüler.

"Hadi!" dedi Vincent gözlerinde bir parıltıyla.

Mina'nın elini yakaladı ve tepenin zirvesine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Mina'nın onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

"Eğer düşündüğüm şeyi yapacaksan, ortada beşinci bir kemik yığını olacak, hem de mentalist kemikleri" dedi Mina.

"Bana bir zamanlar, başkaları izlerken normal şeyler yapmanın önemli olduğunu söylememiş miydin?" dedi Vincent iki boş kızak kaparken.

Etraflarındaki çocuklar, koyu renk paltolu yetişkin adamla hiç ilgilenmiyordu. Yan tarafında *Kronan Anaokulu* yazan, kendisine göre fazlasıyla küçük bir kızağa oturduğunda bile.

"Bir keresinde sana deli olduğunu da söylemiştim" dedi Mina başını sallayarak.

Vincent yanındaki kızağı işaret etti, Mina da isteksizce oturdu.

Sığabilmek için bacaklarını kendine çekmek zorunda kaldı. Dengesini sağlamaya ve dosyayı tutmaya çalışırken, bir süredir kar yağmadığını fark etti. Güneş, yamaçtaki karları pırıl pırıl parlatıyordu.

Vincent gülerek ona doğru eğildi ve kızağını tuttu. Kışlık giysilerin, çocukların neşeli çığlıklarının ve tüm bu imkânsızlığın ortasında, Mina onun kokusunu ayırt edebildi. Kokuların aslında parçacıklar olduğunu ve bunun burun deliklerinde isteyeceği son şey

olması gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen derin bir nefes aldı. Ama bunlar Vincent'ın parçacıklarıydı. Onun kokusuydu.

"Anaokulu görevlilerinden biri sorarsa seni tutukladığımı söyleyeceğim" dedi Mina.

Vincent kızağını öyle sert itti ki Mina çığlık çığlığa yokuştan aşağıya fırladı.

Mina gülmeden duramadı. Vincent hemen arkasından geldi ve yokuşun aşağısındaki çocuk grubunun ortasına daldılar. Ayağa kalkmak için epey çabalamaları gerekti.

Vincent kızakları, üstlerine bol gelen kış tulumları giymiş iki şaşkın bakışlı çocuğa uzatırken, "Ödünç verdiğiniz için teşekkürler" dedi.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşıp gitti.

Mina kendi kendine "Tuhaf" diye mırıldandı ama onu takip ederken gülümsemekten de kendini alamadı.

Bir süre sonra Vincent "Soruşturmada yeni bir şey bulabildiniz mi?" dedi.

Mina başını iki yana salladı.

"Sadece Loke'nin böcekler hakkında yazdığı ve asla ama asla okumayacağım uzun bir rapor var."

Vincent düşünür gibi duraksadı.

"Her zaman dediğim gibi, Occam'ın Usturası" dedi. "Kurbanların kimlikleri bizi ileri götürmedi. Kalıntılarına yapılan tuhaf muamele de. Kalıntıların kendisi bile. Metro tünelleriyle bağlantı da, eğer gerçekten bir bağlantı varsa. Geriye ne kalıyor?"

Birden durdu.

"Çakıl yığınlarının fotoğrafları var mı? Yani iskeletleri çıkarmadan önceki görüntülerinin."

Mina dosyayı açtı ve dört raporu çıkardı. Her kurban için bir tane, bir de kimliği belirlenemeyen kemik yığını için bir tane rapor vardı.

"Biz hiçbir şeye dokunmadan önce adli tıp her şeyi dikkatle belgeledi. Elbette ilk yığın, onu bulan grafiti sanatçısı yüzünden biraz dağılmıştı ama bunun pek bir önemi yok. Sonuçta bunlar sadece çakıl yığınları."

Raporları teker teker açtı ve fotoğrafları Vincent'a uzattı. Vincent sayfaları çevirerek fotoğraflara baktı, karşılaştırmalar yaptı. Mina, şu anda Vincent'ın paltosunu ateşe verse bile onun bunu fark etmeyeceğini düşündü. O kadar derin bir konsantrasyon içindeydi.

"Şuna bak" dedi Vincent sonunda. "Yığınların aynı göründüğü konusunda haklısın. Gerçekten de sadece çakıl yığınları. Ama çevrelerindeki zemine bak."

Fotoğraflardan birini işaret etti. Yığının etrafındaki çakıllarda daha koyu bir bant görünüyordu.

"Birisi yığınların etrafına daireler çizmiş, muhtemelen bir çubukla" dedi Mina başını sallayarak. Sonra saate baktı. "Kahretsin, geri dönmem gerekiyor. Ruben'le Josephine Langseth'i bir kez daha görmeye gidiyoruz. Senin önerin doğrultusunda."

"Bunlar daire değil" dedi Vincent fotoğrafları ona geri verirken. "Bir kez daha bak."

Haklıydı. Üç fotoğrafta da koyu bandın çakıl yığınlarının altında iki ayrı kavis çizerek ilerlediğini, bu kavislerin bir noktada kesiştiğini ve sonra karanlıkta kaybolduğunu görebiliyordu.

"Fotoğrafların hepsi biraz farklı açılardan çekilmiş" dedi Vincent "ama çoğunda aynı desen var gibi görünüyor. Kimliği belirlenemeyen kemiklerin bulunduğu dördüncü yerde neden olmadığını tahmin etmek zor ama kimliklerini bildiğimiz kurbanların olduğu yerlere odaklanalım."

Mina fotoğraflara baktı ve ayrıntıları birleştirerek zihninde üç boyutlu bir görüntü oluşturmaya çalıştı.

"Üst üste binmiş iki daire" dedi sonunda. "Alt kısmında çakıl yığınının olduğu büyük bir sekiz gibi."

"İlginç, sen bir sayı görüyorsun" dedi Vincent. "Ben başka bir şey görüyorum. Kumun tamamı alt haznesinde toplanmış bir saat görüyorum. Bir kum saati..."

"... zamanı dolmuş bir kum saati" dedi Mina.

Mina bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Vincent'ın kolunu sıkıca kavradı. Güneş yeniden kaybolmuş, kar yüklü bulutlar gökyüzünü doldurmuştu. Kendi sözleri kafasının içinde yankılanıyordu. Birkaç gün önce birinin buna benzer bir şey söylediğini

hatırlıyordu. Her şeyin sona ermesiyle ilgili bir şey. Acaba o kişi bundan mı söz ediyordu? Kum saatlerinden ve kemik yığınlarından mı? Mina katilin işini henüz bitirmediğinden ve bir sonraki kurbanın tanıdığı biri olabileceğinden korkuyordu.

64

Ruben odaya girdiğinde büyükannesi Astrid'i yatakta, kendisini beklerken buldu. Büyükannesi her zamankinden daha kırılgan görünüyordu. Muhtemelen bunun nedeni sert geçen kıştı. Güneş ışığının yokluğu, nüfusun büyük bir kısmında D vitamini eksikliğiyle birlikte depresyona yol açıyordu. On milyon İsveçli hayalet gibi soluyor, dört ay boyunca soğuğu savuşturmak istercesine omuzlarını büzerek dolaşıyordu. Bu durum yaşlıları iki kat daha fazla etkiliyordu, dolayısıyla Astrid'in biraz keyifsiz görünmesi şaşırtıcı değildi.

Ama Ruben'i görür görmez Astrid'in yüzü aydınlandı. Gülümsemesi gözlerinden de okunuyordu ve temmuz güneşi kadar sıcaktı.

Ruben, onun Noel için süslendiğini fark etti. Büyükbabasının onun için ördüğü hırkayı giymişti. Büyükbabası terziydi ve karısını kendi ellerinden çıkan inanılmaz tasarımlarla giydirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Älvsjö'deki komşu kadınlar her zaman kıskançlıktan çatlarlardı. Büyükannesi o dönemden kalan sevdiği kıyafetlerin çoğunu hâlâ saklıyordu.

"Affedersiniz hanımefendi. Büyükannemi gördünüz mü?" dedi Ruben şaşkınlık numarası yaparak. "Eskiden bu odada kalan yaşlı hanımı. Yoksa onu tamamen unutup sizi mi dansa götürsem?"

Astrid keyifle kıkırdadı.

"Şu ceketle sen de hiç fena görünmüyorsun" dedi. "Gayet şık bir beyefendi olmuşsun."

Astrid yataktan çıktı, koridora göz attı, sonra kapıyı kapattı.

"Bir bademli kurabiye ister misin?" dedi gizlice, komodinin üzerinden bir kurabiye kutusu çıkararak.

Personel, Astrid'i bademli kurabiye yemekten vazgeçirmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Elbette sağlığı için iyi değildi ama o kadar yaşlıydı ki uyarıları da giderek yarım ağızla yapılır olmuştu. Astrid ise bunları son derece ciddiye alıyor, kurabiyelerini büyük bir özenle saklıyordu, gerçi bölümdeki herkesin bunlardan haberdar olması epey muhtemeldi.

"Evet, lütfen" dedi Ruben. "Bir de takviye getirdim."

Çantasından bir kutu daha bademli kurabiye çıkardı. Etrafına kırmızı bir kurdele bağlanmıştı.

"Aman Tanrım, ne güzel bir Noel hediyesi!" diye cıvıldadı Astrid, kutuyu ustalıkla onun elinden alırken. "Hadi otur. Anlat bakalım, o güzel isimli torunum nasıl?"

Büyükannesi hâlâ Ellinor'un Ruben'in kızına kendi adını vermiş olmasının gururunu yaşıyordu.

"Astrid akıllı bir kız" dedi Ruben. "Resim yapmayı seviyor, tıpkı annesi gibi. Dövüş sporlarına hâlâ devam ediyor ama sıklığı biraz azaldı çünkü baleye de başladı. Büyüyünce hâlâ polis olmak istiyor."

Büyükannesi gözlerini kısıp gülümsedi.

"Peki mesele ne?" dedi Ruben'i dürterek. "Görüyorum. Bir lise öğrencisi gibi davranıyorsun."

Ruben sandalyede kıpırdandı. Büyükannesi onu her zaman bir bakışta çözebilirdi. Küçüklüğünden beri ondan bir şey saklamanın anlamı yoktu. Bir bahane uydurabilirdi ama Astrid anında fark ederdi.

Ruben nereden başlayacağını hiç bilmiyordu.

"Yani söylemek için çok erken aslında" dedi daha da huzursuzlanarak. "Ama... galiba biriyle tanıştım."

"Vay vay vay!" diye haykırdı Astrid ellerini çırparak. Kurabiye kırıntıları her yere saçıldı. "Hiç de geç kalınmış sayılmaz! Kim bu?"

"Adı Sara. Geçen yaz kısa bir süre birlikte çalıştık ve çok iyiydi. Ama sonbahar boyunca onu hiç görmemiştim, ta ki üç gün öncesine kadar. Şehirde karşılaştık. Ve o gerçekten... Yani sanırım varlığımdan bile haberi yok. O anlamda değil yani. Kesinlikle onun tipi değilim. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz ama sanki..."

"Ruben" diye sözünü kesti büyükannesi sertçe. "On yedi yaşında bir çocuk gibi sayıklıyorsun. Al şu kurabiyeden de bayılmadan önce vücuduna biraz şeker girsin."

Ruben söyleneni yaptı ve kurabiyeden bir ısırık aldı.

"Senden umudumu kesmiştim" dedi büyükannesi. "Ellinor'dan beri uslu bir çocuk değildin. Sana çok kızmıştım. Nasıl olduğun konusunda bana yalan söylediğini biliyordum ama bir şey demedim. Ne de olsa seni epey severim."

"Özür dilerim" dedi Ruben.

"Özür dileme. Her şeyi yoluna koydun. Bir kızın olduğunu öğrendin. Ve harika bir babasın. Ellinor bile sana kızmayı bırakmış gibi görünüyor. O yüzden bunu da yoluna koyacağına eminim. Dikkatli ol, ağırdan al. O maço polis Ruben'i kutuya geri koy, her şey yoluna girer."

"Onun etrafta dolanma ihtimali yok. Bu tür şeylerden etkilenmiyor. Noel'i birlikte geçireceğiz."

"Şimdiden sevdim onu" dedi büyükannesi, yeni kurabiye kutusunu binbir zahmetle açarak.

Bir anda durdu.

"Umarım bademli kurabiyeleri seviyordur?" dedi kuşkuyla.

"Kim sevmez ki?" dedi Ruben gülerek. "Deli değil ya."

Astrid memnuniyetle başını salladı. Ağzına bir kurabiye daha atıp keyifle çiğnedi. Ruben geldiğinde kırılgan görünmüş olabilirdi ama şimdi eski haline dönmüştü.

"Bir sonraki buluşmamızda bana ondan uzun uzun söz etmeni bekliyorum" dedi. "Hatta daha iyisi, onu da getir. Evet, karar verilmiştir. Buluşma ayarlandı."

"Yavaş ol büyükanne" diye güldü Ruben. "Yavaş ol."

Ama büyükannesinin istediğini mutlaka yapacağını şimdiden biliyordu. Astrid bir şekilde her zaman dediğini yaptırırdı.

65

Christer "Mina!" diye bağırarak, onu yakalamak için koridorda isteksizce koştu.

Mina, bir an için, binanın bir yerlerinde bulunduğunu bildiği defibrilatörü bulması gerekip gerekmediğini düşündü. Christer'ın yüzü kıpkırmızıydı ve her nefes alışında hırıltılı bir ses çıkıyordu.

"Benden istediğin şeyi ayarladım" diye soludu Christer ellerini dizlerine koyarak. "Tanrım, ne kadar hızlı yürüyorsun. İnsanlar sana seslenince de hiç duymuyorsun."

"Beni yok farz et" dedi Mina. "Vincent'la Kronobergsparken'de yürüyüşe çıkmıştım, sadece Ruben'i alıp Josephine Langseth'e geçmek için uğradım. Beni hiç görmedin."

"Yani Gustaf Brons'la ilgili bir şey duymak istemiyor musun?"

Mina olduğu yerde durdu.

"Gustaf Brons mu?" dedi. "Dur tahmin edeyim. Kumar borcu mu?"

"Çok daha fazlası" dedi Christer. Hâlâ nefes alırken hırıldıyordu. "Bir serveti çarçur etmiş. Confido kumpasından yürüttüğü paradan geriye tek kuruş kalmamış. Aslına bakarsan ciddi anlamda borç içinde. Üstelik yanlış insanlara borçlanmış. Dragan Manojlovic'ten gelen paranın sebebi de buymuş. Her yerden borç almış. Bay Brons için o parlak günler geride kalmış. Artık lüks oteller, şık restoranlar, havalı seyahatler yok. Sürekli peşinde dolaştırdığı pahalı avukatı saymıyorum bile. Kuru ekmek almaya yetecek kadar bozuk parası kalırsa şanslı sayılır."

Christer'ın sözlerinde belli belirsiz bir *oh olsun* havası vardı.

Mina'nın zihninde yeni ufuklar belirmeye başladı. Gustaf Brons. Kumar borcu. Yapbozun bazı parçaları yerine oturuyordu ama hâlâ büyük bir kısmı karanlıktaydı. Örneğin Jon, Mark ve Erika neden ölmüştü?

"Teşekkürler Christer" dedi ona acıyarak. "Bu nefes alma şekli pek iyiye işaret değil gibi. Biliyorsun ki bodrumda bir spor salonu var. Bulmakta zorlanırsan sana bir kroki çizebilirim."

"Çok komiksin. Fiziksel durumum gayet iyi. Sorduğun için teşekkür ederim. Sadece şu sıralar ufak bir form düşüklüğü yaşıyorum."

"Form düşüklüğü mü? Sanırım öyle de denebilir."

Christer ona ters ters baktı, sonra sertçe dönüp uzaklaştı. Koridorun öbür ucuna doğru giderken, Mina homurdanmalarını duydu.

"İşe omuz verip görevini yapıyorsun, karşılığında ne alıyorsun? Üçün birini. Hepsi bu."

Mina kendi kendine gülümsedi ve diğer yöne doğru yürümeye başladı. Belki de ona gerçekten bir kroki çizse iyi olurdu. Christer'la daha uzun yıllar takılmayı umuyordu, Lasse'yi de hesaba katmak gerekiyordu.

Sonra birden durdu.

Christer'ın lüks otellerle ilgili söyledikleri bir fikri tetiklemişti. Josephine Langseth hakkında bir düşünceyi. Kısa bir Google aramasının ardından bir telefon numarası buldu. Numarayı tuşlarken Ruben'in yanına gitmek için koridorda aceleyle ilerledi.

66

Stureby'deki ev, artık eskiden olduğu gibi güvenli bir sığınak değildi. Mina duş almak için eve gittiğinde, Julia da aynısını yaptı. Tünellerde geçirilen bir günün ardından, derisi her yere sinen tozdan çelik grisine dönmüştü.

Ama Julia son zamanlarda, kendi evinin kapısından her girdiğinde içini bir çökkünlük kaplıyordu, sanki bir yabancının evine adım atıyormuş gibi hissediyordu. Bir bakıma bu doğruydu. Torkel ona yabancılaşmıştı. Ve Julia da kendine.

Kim olduğunu her zaman bilmişti. Kimliği sürekli başkalarıyla olan ilişkileri üzerinden tanımlanmıştı. Emniyet müdürünün kızı. Polis okulunun birincisi. Torkel'in karısı. Kendi dedektif ekibinin başı. Harry'nin annesi. Adam'ın metresi.

Ama yolun bir yerinde kaybolmuştu. Etrafında kimse yokken kim olduğunu unutmuştu ve bunu yeniden keşfetmeye istekli olup olmadığını da bilmiyordu.

Marcus Eriksson'un kalıntılarının çıkarılması sırasında Adam'a söyledikleri onu hem şaşırtmış hem de dehşete düşürmüştü. Henüz bunun sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değildi. Üstelik "sanırım" kelimesinin arkasına saklanmıştı. Dürüst olması gerekirse, boşanmak istediğini kesin olarak söylememişti.

Anettelerin evinde, ailesini paramparça etmek üzere olan gerçek bir kötü karakter gibi hissetmişti. Ama şimdi evindeyken, ortada bir aile varmış gibi bile gelmiyordu. Parçalanacak olan neydi?

Banyodan gelen sesler Torkel'in duş aldığını ele veriyordu. Gün ortasında neden duş alıyordu ki? Harry'nin uyuduğunu varsaydı

ve yatak odasına attığı bir bakış bunu doğruladı. Harry sırtüstü yatıyordu, kolları başının üzerindeydi, ağzı yarı aralıktı, kâkülleri biraz terlemişti. Onu uyurken izlemekten daha huzurlu bir şey yoktu. Julia'nın içi bir anda yumuşadı. Onun dünyasını gerçekten değiştirebilir miydi? Yok edebilir miydi? Aynı çatı altında, birlikte yaşayan anne ve babası... Bildiği tek dünya buydu.

Torkel'in tarafındaki komodinin üzerinde bir ışık yanıyordu. Tamamen refleksle baktı. Telefonuna gelen bir bildirimdi.

Julia yaklaştı ve kararan ekrana dokundu. Bildirim hâlâ oradaydı. Gözlerini kıstı. Yanıldığını ya da bunun bir reklam olduğunu düşündü. Ama bildirim kendi başına fazlasıyla açık bir hikâye anlatıyordu. Torkel'in Tinder'da birden fazla eşleşmesi olduğunu söylüyordu. Gerçi Torkel değil. SturebyDad81'in birden fazla eşleşmesi vardı.

Elleri titreyerek PIN kodunu girdi. Kendi koduyla aynıydı. Başka bir dünyada, başka bir zamanda, aralarındaki güven o kadar büyüktü ki telefonları için aynı PIN'i kullanmaya karar vermişlerdi. Şimdi ise o kod cehennemin kapısını açıyordu.

Yatağın kenarına çöktü, uygulamayı açtı ve okumaya başladı. Torkel'in zihninin içine doğrudan girmek ve başka kadınlarla nasıl iletişim kurduğunu görmek tuhaf bir histi. Yaptığı espriler. Kendisi hakkında anlattıkları. Ettiği iltifatlar. Julia penis fotoğrafları ya da herhangi bir kadın cinsel organına ait görüntüler bulmaktan korkuyordu ama neyse ki yoktu. Gerçi belki de Torkel o kısmı mesajla ya da e-postayla halletmişti... Midesi bulanmaya başladı.

Tinder uygulaması açık halde telefonu kavramış, âdeta donup kalmışken Torkel banyodan çıktı. Belinde bir havlu vardı.

"Acaba hotmamainthecity95'e göndermek için bir fotoğrafını çeksem mi?" dedi Julia sert bir sesle, telefonu havaya kaldırarak.

Torkel'in yüzü bembeyaz oldu.

"Telefonumu neden karıştırıyorsun?"

"Şu anda sorulması gereken soru bu mu gerçekten? Daha acil olan, senin neden Tinder'da olduğun değil mi?"

Torkel bakışlarını kaçırdı, kekelemeye başladı.

"Ee... şey... yani... Tinder'ın arayüzü diğer uygulamalardan çok

daha iyi. Kullanıcı dostu. Ashley Madison gibi platformlara kıyasla sahte profil oranı da daha düşük."

Julia ona bakakaldı. Harry uykusunda mırıldandı, Julia fısıldamaya başladı.

"Aklını mı kaçırdın sen? Sana neden özellikle Tinder'ı seçtiğini sormadım. Neden Tinder'da olduğunu sordum. Nokta."

Torkel ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Ayaklarının altında küçük bir su birikintisi oluşmuştu.

"Ee... ben... yani... artık hiç buralarda değilsin ki! Bana ne kadar ilgi gösteriyorsun? Başka bir yerde biraz onay aramam çok mu şaşırtıcı? Hiçbir şey *yapmıyorum*, sadece konuşuyorum. Bu tamamen masum bir şey."

Onun öfkeli tonu ve kendini aklama çabası Julia'nın tepesini attırdı. Yavaşça ayağa kalktı, telefonu yatağın üzerine fırlattı ve ona yaklaştı. Elma kokulu duş jelinin tanıdık kokusu burnuna çarptı ve bir an için yumuşayacak gibi oldu. Sonra öfkesi yeniden kabardı. Taşıdığı mecazi silahın emniyeti kesinlikle kapalı değildi.

"Bunu benim üstüme yıkmaya nasıl cüret edersin? Yeterince ilgi görmediğin için bir sürü kızla Tinder'da yazıştığını mı söylüyorsun? Üstelik bir yaşında bir çocuğumuz varken? Üstelik ben tam zamanlı çalışıyorken? Sen kafayı yemişsin."

Yumruklarını sıkıp gevşeterek yatak odasından fırladı ve koridora yöneldi. Hâlâ Hammarsten soyadını taşıdığı için çok memnundu.

Zihninde anılar belirdi. Adam'ın bedeninin onun üzerinde olması. Dudaklarının dudaklarına değmesi. Çifte standart uyguladığını biliyordu. Tinder'a girmekten çok daha kötüsünü yaptığını da biliyordu. Ama bu öfkesini dindirmiyordu.

Ön kapıyı çarpıp çıkarken, çatıdan büyük bir kar parçası kopup doğrudan Torkel'in arabasının üzerine düştü. Julia yürümeye devam etti. Bu artık Torkel'in sorunuydu. Onun değil.

67

Bu kez daire onları ilk gelişlerindeki kadar etkilememişti. Artık neyle karşılaşacaklarını biliyorlardı. Geniş odalarda da belirgin bir ferahlık yoktu. Josephine Langseth kapıyı açtığında zayıf ve bitkin görünüyordu.

Evin her yanı taşınma kolileriyle doluydu. Magazin basını, Jon Langseth'in Narvavägen'deki büyük dairesinin Confido meselesinde kaybolan paranın bir kısmını telafi etmek için satılacağını büyük bir keyifle manşetlere taşımıştı.

"Ne zaman taşınıyorsunuz?" diye sordu Mina, devasa giriş boyunca Josephine'i takip ederken ona acıdığını gizleyemeyerek.

Ruben hâlâ ayakkabılarının altındaki karı silkelemekle meşguldü ama kısa sürede onları çıkarmayı başardı.

"Bu hafta sonu. Pazar gününe kadar süremiz var" dedi Josephine kısık ve titrek bir sesle.

Mina aslında ona acımaması gerektiğini biliyordu. Josephine ve Jon Langseth başkalarının sırtından, karşılayamayacakları kadar lüks bir hayatı uzun süre yaşamışlardı. Ama taşınma kolilerinin arasında etrafa saçılmış çocuk oyuncaklarını görünce, bu zayıf kadına karşı bir miktar sempati duymamakta zorlandı.

"Oturabilir miyiz?" dedi Ruben, oturma odasının tam ortasında, tüm heybetiyle duran kanepeyi işaret ederek. Kalan tek mobilya oydu.

"Elbette. Zaten diğer tüm eşyaları götürdüler" dedi Josephine, onlar iki yanına otururken kanepenin ucuna büyük bir dikkatle ilişerek. "Hepsi önümüzdeki hafta açık artırmayla satılacak."

Büyük pencerelerin dışında yeniden kar yağmaya başlamıştı. Sokaklar çok geçmeden kar küreme araçlarıyla dolacaktı. Narvavägen muhtemelen öncelikli caddelerden biriydi ve kar hızla temizlenecekti.

"Ellery Plaj Evi'ndeki konaklamanızla ilgili size bir sorumuz var" dedi Mina. "Jon kaybolmadan hemen önce oraya biraz yalnız kalmak için gittiğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet" dedi Josephine, gözlerinde şimdi açıkça görülen bir kaygıyla. "Evet, sekiz yaşın altında üç çocuğum var. Bazen uzaklaşıp sadece var olmaya ihtiyacım oluyor. Jon bu konuda her zaman cömertti. Dadımızdan çocuklarla ilgilenmesini istedi, böylece ben de kendime ait bir hafta sonu geçirebildim."

"Peki gerçekten yalnız mıydınız?" dedi Mina, Josephine'i dikkatle süzerek. "Yani tek başınıza mıydınız?"

Bazen işin bu kısmından nefret ediyordu. İnsanların kirli çamaşırlarını bilmek istemiyordu. Hayatlarının daha az hoş yanlarına dair hiçbir içgörü istemiyordu. Ama çoğu zaman buna mecbur kalıyordu. İnsanların özel hayatları işlenen suçlarla sık sık iç içe geçiyordu ve polisin bu ihtimali elemesi gerekiyordu.

"Evet... tek başımaydım. Neden soruyorsunuz?"

Biraz daha kanepenin ucuna kayan Josephine'in ses tonu tetikteydi.

"Otelde tanıdığınız biriyle karşılaşmadınız mı?" dedi Ruben.

"Hayır... hayır... Yani ne demek istiyorsunuz?"

Bakışları Ruben'le Mina arasında gidip geldi.

"Sizin orada başka biriyle birlikte olduğunuzu düşünmemiz için nedenlerimiz var."

Mina nefesini tuttu. Christer'ın Gustaf ve lüks otellerle ilgili söyledikleri, Josephine'in Stockholm otel sahnesine yeni katılan ve parası olanlara hitap eden Ellery Plaj Evi'nden söz ettiğini hatırlamasına yol açmıştı. Göz ucuyla Ruben'in şaşkın bakışlarını seçebiliyordu ama Josephine'in vereceği yanıtı beklerken sessizliğini sürdürmesi için ona belli belirsiz bir bakış attı. İnsanlar sessizliği doldurma eğilimindeydi ve söylediklerinden sonra havada asılı kalan sessizlik yoğun ve rahatsız ediciydi.

Aradan uzunca bir süre geçti ama sonunda Josephine bir karar vermiş gibi görünüyordu. Omuzları düştü ve teslim oldu.

"Oradaydım. Gustaf'la."

"Ne zamandır... görüşüyorsunuz?" diye sordu Ruben.

Kanepede geriye yaslandı, bir bacağını ötekinin üzerine attı. Mina çorabının tabanındaki büyük deliği fark etti.

"Fazla olmadı. Yaklaşık altı aydır. Peter Kronlund'un yaz ortası partisinde başladı. O üçüncü ortaktı. Biraz fazla içmiştik ve Jon, yönetim kurulundan birinin kolunda süs gibi getirdiği yirmi yaşında bir influencer'la aynı odaya düşmüştü. Gustaf ise... Gustaf beni gördü."

Başını çevirdi, kanepenin kolundaki görünmez bir iplikle oynamaya başladı.

"Jon biliyor muydu?" diye sordu Mina.

Pencerenin dışındaki kar tanelerini izliyordu; ağır ağır asfalta doğru süzülüyorlardı.

Josephine başını şiddetle iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Bundan eminim. Asla kabul etmezdi. Hiçbir şey bilmiyordu."

"Sizce Gustaf için Jon'dan kurtulmak bir motivasyon olabilir miydi?" dedi Ruben.

"Tanrım, hayır. Gustaf bir katil değil. Jon'a asla zarar vermezdi... Üstelik bu karmaşayı da çözeceğinden eminim. Confido meselesini. Ne kadar kirli göründüğünü biliyorum ama Gustaf'la aramdaki, basit bir ilişkiden daha fazlası. Jon kaybolduğundan beri çok konuştuk. Bana çok destek oldu ve sanırım gelecekte hayatlarımızı birleştireceğiz. Sadece önce... evdeki bazı şeyleri yoluna koyması gerekiyor."

"Anlıyorum. Bunu o mu söyledi?" dedi Mina küçümsemesini gizlemekte zorlanarak. "O zaman aranızdaki şeyin gerçekten sağlam olması iyi çünkü şu anki mali durumu göz önüne alındığında sunabileceğiniz her türlü desteğe ihtiyacı olacağını siz de fark etmişsinizdir."

"Mali durumu mu?" dedi Josephine şaşkınlıkla.

"Gustaf'ın tüm servetini kumarda kaybettiğinden söz ediyo-

rum" dedi Mina olabildiğince masum bir ifadeyle. "Ve hâlâ çok fazla borcu var. Ona yumuşak bir iniş sağlamanız gerçekten çok nazikçe."

Josephine'in yüzü bembeyaz oldu. Hiçbir şey söylemedi, bunun yerine sudan çıkarılıp kıyıya atılmış bir balık gibi soluk soluğa kaldı.

"Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz. Başka sorularımız olursa yeniden iletişime geçeriz" dedi Mina ayağa kalkarken.

Josephine, taşınma kolilerinin ortasındaki kanepede öylece kalırken Mina ve Ruben girişe geçip ayakkabılarını ve paltolarını giydiler.

Süslü kapılı dar asansör, dayanılmaz bir yavaşlıkla aşağıya indi. Mina, asansörün antika aynasında yansımasına bakarken burnundan nefes aldı. Birkaç saç teli sinir bozucu biçimde atkuyruğundan kurtulmuş ve yüzünün iki yanına düşmüştü. Ruben aynada onun bakışlarını yakaladı ve kısık bir kahkaha attı.

"Gustaf'ın Josephine'le ilişkisini uzun süre yürütme ihtimali az önce ciddi biçimde azaldı" dedi. "Sende böyle sadist bir yan olduğunu bilmiyordum. Oldukça eğlenceliydi."

"Bir dahaki sefere haber vereyim de patlamış mısır getir" dedi Mina.

"Ama Gustaf'ın Jon'a asla zarar vermeyeceği konusundaki laflarına da hiç inanmadım" dedi Ruben. "İkisinin birlikte hareket etmiş olma ihtimalini ciddiyetle değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Gustaf'la Josephine'in."

"Katılıyorum" dedi Mina. "Onlara daha yakından bakmamız şart."

68

Kapı her giren ya da çıkan olduğunda çınlıyordu ve Adam'ın aklına her seferinde eski film *It's a Wonderful Life* geliyordu. Bu annesinin en sevdiği filmdi ve Noel gününde her yıl birlikte izlemek gibi bir gelenekleri vardı. Annesi repliklerin hepsini ezbere bilirdi; kapı çanı her çaldığında Adam, annesinin sesini duyar gibi olurdu: "Ne zaman bir çan çalsa, bir meleğin kanatları çıkar."

Bu akşam hiçbir bir meleğin kanadı çıkmayacak gibi görünüyordu. En azından buluşmayı kabul ettikleri bu kuytu Hint lokantasında.

"Birlikte görülmemiz tuhaf olmaz" dedi Adam. "Birlikte çalışıyoruz. Ruben'le Christer'ın öğle yemeğine çıkmasından daha garip değil."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece... dikkatliyim."

Julia biraz sert bir hareketle, dumanı tüten küçük bakır kaptan bir kaşık daha *tikka masala* aldı.

"Belki de Torkel'in kendi yoluna gitmesini... iyi bir şey olarak düşünebilirsin" dedi Adam temkinli bir şekilde. Bir mayın tarlasında yürüdüğünü gayet iyi biliyordu. Her an zihinsel bir mayına takılabilirdi.

"İyi bir şey mi? Bunun nesi iyi?" dedi Julia. "Tinder'da sağa sola kaydırmakla meşgul olmasını son derece iğrenç buluyorum."

Adam bir şey söylemedi. *Naan* ekmeğinden bir parça koparıp aromalı sosa batırdı.

Julia zeki bir kadındı. Adam'ın onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kendi düşüncesindeki çifte standardı kendisinin fark etmesi gerekiyordu. Sanki Adam'ın aklını okumuş gibi çatal bıçağını bıraktı ve sinirle tırnaklarını masaya vurdu.

"Biliyorum, biliyorum" dedi. "Üzülmeye hakkım olduğunu düşünmem tam bir ikiyüzlülük. İlişki yaşayan benim. Başka biriyle yatan benim."

Adam yine bir şey demedi ama ilişkilerinden bu şekilde söz etmesi canını acıttı. İlişki. Biriyle yatmak. Soğuk ve mesafeliydi. Seksin ötesinde, özel bir şey paylaşan iki insan gibi durmuyordu. Ekmeğin bir parçasını daha koparıp sosa bandırdı. Çiğnemek ona zaman kazandırıyordu çünkü gerçekten ne diyeceğini bilmiyordu.

"Beğendiniz mi?"

Garson umutla yanlarına gelmişti. İkisi de gülümseyip başlarıyla onayladılar. Doğruydu; dekorla yemek birbirine hiç uymuyordu ama yemek olağanüstüydü.

"Bilmiyorum Adam. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Hangi yöne gideceğimi de. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Peki *sen* ne istiyorsun?"

Adam'ın sesi yumuşaktı ama içinde binlerce duygu çarpışıyordu. Julia'nın ne söylemesini istediğini biliyordu ama onu zorlamak istemiyordu. Bunun kendi başına farkına varmasını, onun da aynı şeyi istemesini istiyordu.

"Hem biliyorum hem de bilmiyorum" dedi Julia kısık sesle. "Torkel'le devam edemeyeceğimi biliyorum. Ama Harry'nin ailesini parçalamayı da hayal edemiyorum. Seninle olmak istiyorum. Ama önümüzde bin tane sorun görüyorum. Torkel'in mutlu olmasını istiyorum. Ama Tinder'da kız tavlamasını istemiyorum. Çifte standart uyguladığımı biliyorum, bu üzülmemi ve ihanete uğramış gibi hissetmemi engellemiyor. İhanet eden ben olsam bile. Tanrım, Adam, yaşamak neden biraz daha kolay olamıyor? Azıcık bile. Ara sıra..."

Azıcık bile derken başparmağıyla işaretparmağını birbirine yaklaştırdı. Adam elini tuttu ve sıktı. Julia'nın bakışlarından, birinin görmesinden korktuğu için elini çekmek istediğini anlayabiliyordu ama bu kez aldırış etmedi.

"Julia, dinle" dedi. "Buradaki hiç kimse bizimle zerre kadar ilgilenmiyor ve söyleyeceklerimi duymadan elini bırakmayacağım. Evet, bu kesinlikle çifte standart. Torkel'in ne yaptığı hakkında hü-

küm vermeye hakkın yok. Ama yine de seni anlıyorum. İhanete uğramış gibi hissetmeni anlıyorum ve muhtemelen ben de aynı şekilde tepki verirdim. Sadece zaman gerekiyor, hepsi bu. Çocuğum yok, bunun nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi yapamam. Benim için önemli olan tek şey, burada olduğumu bilmen."

Elini bıraktı. Julia cevap vermedi ama kısa bir an gülümsedi.

Kapı çanı çaldı.

"Ne zaman bir çan çalsa bir meleğin kanatları çıkar" dedi Adam sessizce.

"Ne dedin?" diye sordu Julia şaşkınlıkla.

Adam omuz silkti.

"Hiç. Hiçbir şey. Artık ye de yemeğin soğumasın. O kadar lezzetli ki yazık olur."

69

Milda, Loke'nin bir kemik parçasını özenle balonlu naylona sarmasını, ardından bantlamasını hayranlıkla izledi. Ölülere saygı göstermek mesleğinin temel dayanağıydı. Kulağa basit gelebilirdi ama düzenli olarak cesetlerle ya da onlara ait parçalarla temas eden biri için zamanla duyarsızlaşmak işten bile değildi.

Loke ise duyarsızlıktan eser taşımıyordu. Eski iskelet kalıntılarına neredeyse hürmetle yaklaşıyordu, sanki bu kalıntılar, kişi hayattayken taşıdıkları önemden de hiçbir şey yitirmemişti. Milda'ya göre de olması gereken tam olarak buydu.

Loke kemiği içeren paketi, daha önce hazırlanmış olanların yanına bıraktı.

"Gunilla'nın bunları tarihlendirmesi sence ne kadar sürer?" dedi paketleri bir kutuya yerleştirmeye başlarken.

"Keşke bilsem" dedi Milda. "Gunilla elimizdeki en iyi adli antropolog. Büyük ihtimalle bizim adını bile bilmediğimiz yöntemler kullanacak. Ama bu öncelikli bir vaka olduğu için... iki gün sürebilir. Belki de üç. Noel'de onunla çalışacak kaç kişi ayarlayabileceğine bağlı."

Loke, sarılı kafatasını Milda'nın Gunilla'ya götüreceği kutudaki paketlerin en üstüne yerleştirdi.

"Peki neden ona iskeletin sadece bir kısmını vermiyoruz?" dedi. Bakışlarında endişeye benzer bir ifade vardı. "Hepsine ihtiyacı var mı?"

"Doğrusu, bölmeyi tercih etmem" dedi Milda. "Hepsi onda olsun, nasıl kullanmak isterse öyle kullansın. Kemiklere ondan daha çok ihtiyacı olan kimse yok."

Loke itiraz etmek ister gibi göründü ama bir şey söylemedi. Bunun yerine karton kutuyu kapattı ve bantladı.

"Sonra geri alacağız, değil mi?" dedi.

"Geri alacağız."

"İyi. Bu insanlara bunu borçluyuz. Ne olduğunu öğrenene kadar *birilerinin* onlara sahip çıkması gerekiyor."

Milda, Loke'ye gülümseyerek baktı. Onun bu kadar derin bir hassasiyet göstermesi kendisini endişelendirmeli miydi yoksa duygulandırmalı mıydı? Emin değildi.

"Çok uzağa gitmediklerini biliyorsun" dedi. "Gunilla bizimle aynı binada. Biraz şansımız varsa, bu kemiklerin tarihlendirilmesi polisin kimlik tespitini kolaylaştırır. Belki her şeyin nasıl birbirine bağlandığını öğrenmemiz de uzun sürmez."

"Umarım haklısındır" dedi Loke, bakışları Jon, Erika ve Marcus'un kendi masalarında yatan iskeletlerine kayarken. "Umarım öyle olur."

70

Mina mutfak dolabından bir kutu kahve çıkardı. İçinde hava geçirmez bir poşet vardı, ihtiyacı olan kadarını aldıktan sonra poşeti yeniden özenle kapattı.

"Bir süredir düşündüğüm bir şey var" dedi Nathalie salondan. "Babamın birdenbire burada kalmam konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğuna dair bir fikrin var mı? Yani burayı gerçekten seviyorum. Ama sence de biraz hızlı olmadı mı?"

"Ben de tam sana aynı şeyi sormayı düşünüyordum" diye seslendi Mina öğütülmüş kahveyi *French press*'e dökerken.

Su ısıtıcıyı çalıştırdı, dolaptan iki soluk gri kupa çıkardı ve salona geri döndü.

"Noel yemeğimizden sonra ne kadar tuhaflaştığını sana anlatmıştım zaten" dedi Nathalie. "Sanki sürekli... acelesi varmış gibi. Ama nedenini anlamıyorum. Gergin. En ufak bir seste yerinden sıçrıyor. Geçen yaz saldırı olduğunda bile böyle değildi. Bence pek iyi hissetmiyor."

Mina kupaları masaya koyarken, orada duran küçük bir kart parçası yere düştü. Nathalie'nin Mina'nın adresini yazdığı karttı bu. Nathalie onun ne kadar tuhaf olduğunu fark etmesin diye kartı atmamak için kendini zorlamıştı. Bu, kızının çalışma odasını toparlayıp utanç verici sırrını gün ışığına çıkarmasından önceydi. Sonra kartı tamamen unutmuş, olduğu yerde kalmasına izin vermişti.

Mina kartı yerden aldı ve arkasında basılı bir şey olduğunu gördü. Belli ki bu bir kartvizitti. Ama üzerinde bir isim yerine sadece bir telefon numarası ve alt yarısı boyalı, büyük bir sekiz vardı.

Vincent'ın sesi zihninde yankılandı. *İlginç, sen bir sayı görüyorsun. Ben başka bir şey görüyorum. Kumun tamamı alt haznesinde toplanmış bir saat görüyorum. Bir kum saati... Zamanı dolmuş bir kum saati.*

Birden hatırlamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu anladı. Her şeyin yakında biteceğini söyleyen kişinin kim olduğunu.

Niklas.

Bunu söyleyen Niklas'tı.

"Bu ne?" dedi Mina, sesi zar zor duyulacak kadar kısıktı.

Nathalie omuz silkti. Sonra kaşlarını çattı ve karta daha dikkatli baktı.

"Şey... Ah hayır, bunun üzerine yazdığımı fark etmemiştim. Aldığımı anlarsa çok sinirlenir. O kartı daha önce görmüştüm. Noel yemeğinden sonra babamın sandalyesinin altındaydı. Atacaktım ama beni görür görmez deliye döndü. Çok önemli olduğunu söyledi ki bu garipti çünkü kart yerde duruyordu."

Mina boğazına buz gibi bir el dolanmış gibi hissetti. Niklas, akşam yemeğinden beri stresli ve gergindi. Davranışlarında bir değişim vardı. Üstelik yemekten sonra Nathalie, daha önce hiç görmediği bir kartvizit bulmuştu, üzerinde de metro tünellerindeki kemik yığınlarının çevresinde gördükleriyle aynı sembol vardı.

Bir şey birden zihninde yerine oturdu. Niklas yalnızca Nathalie'nin annesiyle yaşamasında ısrar etmekle kalmıyordu, Nathalie'nin artık kendisiyle yaşamasını istemiyordu. Kızlarını korumaya çalışıyordu.

"Belki bu numarayı aramalıyım" dedi Mina olabildiğince normal bir sesle.

İş telefonunu almaya gitti ve karttaki numarayı çevirdi. Üç kez çaldıktan sonra bağlantı kuruldu.

"Merhaba Niklas Stockenberg" dedi yumuşak bir kadın sesi.

Mina, arayanın Niklas olmadığını söylemek üzereydi ki bunun bir kayıt olduğunu fark etti. Kayıtta bazen çağrı merkezlerinde duyulan, önceden hazırlanmış ifadelerden bir araya getirilmiş o kesiklik vardı.

Kayıt devam etti.

"Bu süre boyunca sunduğumuz hizmetlerden memnun kaldı-

ğınızı umarız. Süresi artık sona ermiş olan bu dönemle birlikte yaşamak için ... dokuz gün ... altı saat ... ve ... yirmi ... üç dakikanız ... kaldı."

Telefon kapandı. Mina, yüzü bembeyaz kesilmiş olan Nathalie'ye baktı. Kahretsin. Her şeyi duymuştu. Mina hızla numarayı tekrar çevirdi. Bir hata olmalıydı.

"Merhaba Niklas Stockenberg" dedi artık tanıdık gelen kadın sesi. "Bu süre boyunca sunduğumuz hizmetlerden memnun kaldığınızı umarız. Süresi artık sona ermiş olan bu dönemle birlikte yaşamak için ... dokuz gün ... altı saat ... ve ... yirmi ... iki dakikanız ... kaldı."

"Bu bir şaka, değil mi?" dedi Nathalie güçlükle. "Öyle olmak zorunda. Bir şaka."

Mina nefes almakta zorlanıyordu. Birileri boğazını toprakla doldurmuş gibiydi. Ama Nathalie'nin ne kadar korktuğunu görmesini istemiyordu.

"Şaka yaptıklarını sanmıyorum" dedi Mina hızla ayağa kalkarak. "Hadi. Niklas'ın yanına gitmemiz gerekiyor."

Nathalie sersemlemiş gibi oturuyordu. Bakışları bomboştu.

"Bu, neden bu kadar tuhaf davrandığını açıklıyor" dedi, sonra yüzünde kararlı bir ifadeyle ayağa kalktı.

Mina derin bir nefes aldı. Şu anda şoke olmuş biriyle uğraşacak zamanı yoktu, kendi duygularıyla baş etmek zaten yeterince zordu.

Daireden çıkarlarken, Nathalie'nin ayakkabılarının girişte bıraktığı ufak çakıl serpintisini neredeyse hiç fark etmedi. Bir anda, bunun artık hiçbir önemi kalmamıştı.

71

Rebecka, ihtiyacı olan her şeyin hazır olduğundan emin olmak için bavulunu salonun ortasında açmıştı. Vincent mutfağın kapı eşiğinde durmuş, onu izliyordu. Salona girmekten hoşlanmıyordu. Girmek zorunda kaldığı zamanlarda ise akvaryumun bulunduğu duvardan özellikle uzak duruyordu. Davranışının ne kadar mantıksız olduğunun farkındaydı ama baş ağrıları yeterince net bir mesaj veriyordu. Psikosomatik olup olmaması önemli değildi, salonda her zaman daha da kötüleşiyordu. Nedenini öğrenene kadar ısrarcı olmamak en iyisiydi.

"Bir kontrol listen yok mu?" dedi Vincent. "Bundan fazlasını alman gerekmiyor mu?"

"Termal içlikler, kayak kıyafetleri, telefon, pasaport" dedi Rebecka bavulu işaret ederek. "Birkaç yedek kıyafet. Diş fırçası. Ekipmanı oradan kiralayacağız. Sence başka ne lazım?"

Vincent omuz silkti. Kızının artık kendi başına gayet iyi idare edebildiği fikrine hâlâ alışamamıştı. Daha bir yıl önce onu bir haftalığına yurtdışına göndermek aklına bile gelmezdi ama çocukları her geçen gün daha da bağımsızlaşıyordu. Yakında ona hiç ihtiyaçları kalmayacaktı. Onlara ihtiyaç duyan taraf kendisi olacaktı.

Rebecka çantasını kapatırken Vincent karlı bahçeye ve ötesindeki ormana baktı. Evin çevresi tam anlamıyla kışa teslim olmuştu. Her yer bembeyazdı. Pencerenin dışında, karın üzerinde yan yana dizilmiş dört siyah kuş vardı. İlk kuşla diğer üçü arasında, sanki orada bir beşinci kuş durmuş ve sonra uçup gitmiş gibi, karın içinde küçük bir boşluk ve iz oluşmuştu. Kuş türlerinden hiç anlamazdı ama bunların kuzgun olabileceğini düşündü.

Ona bakıyorlarmış gibi geldi. Kuşlar tamamen hareketsizdi, hatta doğallıktan uzaktı. Sanki doldurulmuş gibilerdi.

Vincent başparmağıyla işaretparmağını burnunun üstünde birleştirip gözlerini sıkıca kapattı. Kim bahçesine doldurulmuş kuşlar bırakırdı ki? Bu düpedüz saçmaydı. Gerçeklikten kopmamaya özen göstermeliydi. Özellikle de Noel arifesine sadece iki gün kalmışken ve Gölge'nin o gün ne olacağına dair tehdidi hâlâ kulaklarındayken.

İki gün. Her şeye ve herkese hazır olması gereken ana iki gün vardı.

"Gitmemiz lazım" dedi Rebecka girişe geçerken. "Sadece tuvalete uğrayacağım."

Benjamin odasından çıktı, elindeki şeye dalmıştı. Az kalsın bavula takılıp düşecekti.

"Baba, hani aldığın o kesilip biçilmiş kartpostallar var ya" dedi. "Bu arada bavulun gayet iyi bir hız kesici olduğunu söylemeliyim."

Vincent gözlerini kırpıştırdı. Oğlunun neyi kastettiğini anlaması biraz zaman aldı.

"Üzerlerinde tuhaf ifadeler olan kartpostallar mı?" dedi.

"Aynen!" dedi Benjamin onları sallayarak. "Nereden geldiklerini çözdüm. Yani sözlerin. İncil'den."

"Pek İncilvari durmuyorlar" dedi Rebecka geri dönerken. "Kadınlara bakış açılarını ele alırsan Yaratılış Kitabı kadar eski kafalı oldukları doğru ama. Hazır mısın baba?"

"Aslında Özdeyişler Kitabı diye bir yerden" dedi Benjamin. "Ayet numaralarını buraya not aldım."

Benjamin kartpostalları Vincent'a uzattı. Kenarlarına siyah kalemle notlar almıştı.

Vincent kartları okudu. İlkinde *"Yağmurun durmadan yağmasıyla bir eşin dırdırı birdir"* cümlesinin karşısına Benjamin, Özdeyişler 27:15 yazmıştı. İkincisinde ise *"Düşünmeden Tanrı'ya söz verme tuzağına düşme"* cümlesinin yanına Özdeyişler 20:25 notunu eklemişti.

"Bunları Modern İsveççe İncil'de buldum" dedi Benjamin. "Okuması daha kolay olsun diye yapılmış yeni bir çeviri. Ama yine

de özgün İbranice metne dayanıyor ki bu oldukça nadir. Aramicesi ve Yunancası da var."

Rebecka içini çekti.

"Babamın dikkatini dağıtmayı bırak" dedi. "Bu tür şeylere meraklı olduğunu biliyorsun. Treni kaçırırsam seni sorumlu tutarım. Çarmıha gerilmek bunun yanında hafif kalır."

Vincent çocuklarının ne dediğine odaklanmakta zorlanıyordu. Ayet numaralarındaki dört sayıyı istemsizce toplamıştı: 27:15 ve 20:25. Yirmi yedi artı on beş artı yirmi artı yirmi beş, seksen yedi ediyordu.

Yedinci ayın sekizi.

Annesinin doğum günü.

Kartpostalları kimin gönderdiğine dair en ufak bir şüphesi varsa bile, artık kalmamıştı. Onları gönderen Gölge'ydi. Bunu başından beri hissetmişti. Ama bu kez kartlar evine gönderilmemişti, ShowLife'ın ofisine bırakılmışlardı. Mesaj açıktı. Gölge sadece onun rutinlerini bilmekle kalmıyor, Vincent'ın gittiği yerlere de kimse fark etmeden girebiliyordu. Hem de rahatlıkla.

Bu bir adam da olabilirdi, bir kadın da.

"Baba? Gitmemiz lazım!" diye seslendi Rebecka girişten.

Üzerinde paltosu vardı ama Vincent onun giyindiğini fark etmemişti. Olduğu yerde donup kalmış gibiydi, ağzı kurumuştu, zorla yutkundu. Kartpostallar, Gölge'nin, evine de girebildiği anlamına mı geliyordu?

Bununla artık tek başına savaşamazdı. Mina'yla konuşması ve ondan yardım istemesi gerekiyordu.

Ama buna karşı da uyarılmıştı.

Polise gitsen bile olacak. Sadece çok daha hızlı.

En azından Maria'yla Aston çoktan gitmişti. Rebecka da gitmek üzereydi. Güvende olacaklardı. Benjamin'i de bir şekilde evden çıkarmak için bir günü daha vardı. Noel arifesine kadar evde yalnız kalmalı ve işkencecisinin karşısına çıkmaya hazır olmalıydı.

Girişe dönmeden önce son bir kez pencereden baktı. Dört kuzgun hâlâ oradaydı, ona bakıyorlardı.

72

"Merak etme" dedi annesi.

"Sen panik atak geçirirmiş gibi görünürken nasıl merak etmeyeyim?"

Nathalie annesine öfkeyle baktı. Büyüklerin yalanları onu deli ediyordu. Artık çocuk olmadığını anlamıyorlardı. Onunla çocukmuş gibi konuşmamaları gerektiğini de. Babasının bunu yapması yeterince kötüydü, Mina'nın da yapmasına gerek yoktu.

"Sadece park edecek bir yer bulmam lazım."

Mina arabayı bırakacak bir yer aradı. Bakanlık binası tüm ihtişamıyla üzerlerinde yükseliyordu.

"Park yeri mi? Şu anda bir park cezası fazla ya da eksik olsa ne olur? Tanrım, bir görevli ceza yazarsa birikimlerimden öderim."

"Bu tavrınla yeterince ileri gittin!"

Mina bir yer buldu ve yılların alışkanlığıyla ustaca paralel park etti.

"Özür dilerim" dedi Nathalie isteksizce.

Annesiyle kavga etmek istemiyordu. Mina'yla tartışmak hâlâ yeni ve tatsızdı. Babasıyla durum farklıydı. Yıllardır kavga ediyorlardı; çizginin nerede çekildiğini, hangi alanlara girilmemesi gerektiğini ve nelerin kabul edilebilir olduğunu biliyorlardı. Mina'yla her şey keşfedilmemiş bir araziydi.

"Hadi."

Mina sabırsızca kapıyı açtı ve arabadan inerken gizli bir buz parçası yüzünden neredeyse kayıyordu.

"Belki de krampon lazım sana" diye kıkırdadı Nathalie, havayı biraz yumuşatacak bir fırsat bulduğuna sevinerek.

"Ha ha, çok komik. Kalçamı kırıp bütün temel hijyen ihtiyaçlarımla sen ilgilenmek zorunda kaldığında hâlâ gülebilecek misin acaba?"

"Ben de bütün vücuduna el dezenfektanı sürerim."

"Kes şunu."

Mina ona gülümsedi ve Nathalie göğsüne bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Bu, içini kemiren kaygıyı biraz olsun hafifletti. Yalnız değildi. Annesi yanındaydı, üstelik bir dedektifti. Babasına ne olduğunu birlikte bulacaklardı. Birlikte onu kurtaracaklardı. Natti ve Mina. Dinamik ikili.

Ağır ahşap kapılardan girdiler, güvenlikten geçtiler ve ardından Nathalie karmaşık koridorlar arasından Niklas'ın ofisine giden yolu gösterdi.

Tor onları yaklaşırken görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba, merhaba! Bütün aile burada! Niklas nerede? Tüm gün onun yerini doldurmak zorunda kaldım."

"Burada değil mi?" dedi Nathalie.

Yüreği sıkıştı. Onun işte olduğunu varsaymışlardı; genelde olduğu yer orasıydı. Elbette aramışlardı ve Niklas'tan ya da Tor'dan yanıt alamamışlardı ama bu alışılmadık bir durum değildi. Adalet bakanının günü önemli toplantılarla doluydu ve aileden gelen kişisel aramalara her zaman cevap veremezdi. Nathalie bunu biliyordu. Onun işte ve çok meşgul olduğunu varsaymıştı. Hem de çok.

"Ben de sizinle olduğunu sanıyordum" dedi Tor endişeyle, sandalyesinden kalkmaya yeltenerek. "Dairesinde de yok. Bir şey mi oldu? Yüzlerinizden belli. Ne oldu?"

Nathalie, Tor'un masasının önündeki sandalyelerden birine çöktü, Mina da ötekine oturdu. Nathalie annesine baktı ve başını salladı. Mina titreyen elleriyle kartviziti çıkarıp Tor'a uzattı.

"Karttaki numarayı ara."

"Numarayı mı arayayım? Bu da ne? Bir tür oyun mu? Buna vaktimiz yok. Bakanı bulmamız gerekiyor. Bu sabah üç toplantı kaçırdı ve ben iki dakikada bir onu arıyorum. Evini kontrol ettik ama sonunda işi kırıp sizinle vakit geçirdiğini düşündüm. Bir süredir kendinde değildi ve bunun... bu durumla ilgili olabileceğini sandım."

Mina ile Nathalie'yi işaret etti.

"Ben aradım!" dedi Nathalie. "Defalarca! Seni aradım! Ama açmadın!"

"Hayır, ben de seni aradım ama sen açmadın!" dedi Tor alınmış bir tonla.

Nathalie itiraz etmek için ağzını açtı, sonra fark etti.

"Telefonum kapalı. Annemin telefonundan arıyordum" dedi özür dileyerek.

Tor başını salladı.

"Bilinmeyen bir numaradan birkaç çağrı var. Numara tanıdık değilse asla açmam."

"Buna vaktimiz yok" dedi Mina bakışlarını Tor'a dikerek. "Karttaki lanet numarayı ara."

Tor, kendisine yöneltilen bu küstahlığı sindirmesi gerekiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Sonra telefonunu aldı, okuma gözlüğünü taktı ve karttaki numarayı çevirdi. Dinlerken yüzü bembeyaz kesildi.

"Bu da ne?"

Telefonu kapattı ve gözlüğünü çıkardı.

"Bu, birinin Niklas'a verdiği bir kartvizit" dedi Mina.

"Kapı zili çaldığında!" dedi Nathalie birden. Daha önce aklına gelmemişti. "Yani yemek sırasında. O zaman olmalı! Ondan sonra tuhaflaşmaya başladı."

Annesi başıyla onayladı ve Nathalie anlık bir gurur hissetti. Bir gizemi çözmüştü. Gerçek bir dedektif gibi.

"Tanrım" dedi Tor. "Ama bu... bu ne anlama geliyor? Gerçek mi bu?"

Kartı eline alıp inceledi, sonra tekrar masaya bıraktı.

"Bilmiyorum ama babama bir şey olduğunu düşünüyoruz. Telefona cevap vermiyor ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. O korkunç mesajı sen de duydun. Bir şey olmuş!"

Sesinin ne kadar çaresiz çıktığını Nathalie kendisi de duyuyordu ama yükselen korkuyu durduramıyordu.

"Nathalie haklı" dedi Mina, Tor'a ciddi bir bakış atarak. "Ben de bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Tor birkaç saniye sessizce oturdu, sanki olasılıkları tartıyordu. Sonra gözlerini Mina'dan ayırmadan telefonu eline aldı.

"Güvenlik Servisi'nin başkanını arıyorum. Eminim endişelenecek bir şey yoktur."

Ama ses tonunda, söylediği yatıştırıcı sözleri doğrulayan hiçbir şey yoktu.

73

"Acil bir durum mu var?"

Vincent, içinde büyüyen kaygıyı bastırmaya çalışıyordu. Zihninin bir köşesinde, Mina'nın bir gün mutlaka kendi hayatında olup biten her neyse, onun içine çekileceğine dair bir endişe hep var olmuştu. Mina, eski şehrin neredeyse boş restoranının en arka tarafında, karanlık bir köşede oturuyordu.

Vincent karşısına oturduğunda Mina başını neredeyse hiç kaldırmadı, Vincent kalbinin deli gibi attığını hissetti. Gölgesi sonunda Mina'yla mı temas kurmuştu? Bu düşünce onu ayağa fırlayıp kavga etmeye itecek kadar güçlüydü. Ama kiminle kavga edeceği bile belli değildi.

Mina hiçbir şey söylemeden önüne bir kartvizit koydu. Vincent, Mina'nın masanın silinmemiş olmasına tepki vermediğini fark etti, bu da kartın ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.

"Bu ne?" dedi, kartı eline alırken.

Onu parmaklarının arasında tuttu. Kalın, yüksek kaliteli kartondandı. Pahalıydı.

"Üzerindeki numarayı ara" dedi Mina.

Sakız çiğneyen bir garson masalarına doğru ağır ağır yaklaştı.

"Bir şey sipariş edecek misiniz?" dedi masadaki ahşap standın üzerindeki menüyü işaret ederek.

"Sade kahve" dedi Vincent, Mina'ya bakarak.

Mina başını iki yana salladı.

Garson isteksizce uzaklaşarak mutfağa gitti.

Vincent telefonunu çıkarıp karttaki numarayı aradı. O anda Mina aniden dönüp garsona seslendi, garson gönülsüzce geri geldi.

"Fikrimi değiştirdim" dedi Mina. "Bir kadeh Chablis. Büyük olsun."

Günün ortasında şarap. Mina'nın bu yanını hiç görmemişti. Ters giden bir şeyler vardı.

Telefonu bir kadın sesi açtı, Vincent kaydedilmiş mesajı dinledi.

"Merhaba Niklas Stockenberg. Bu süreç boyunca sunduğumuz hizmetlerden memnun kaldığınızı umarız. Artık sona ermiş olan bu sürecin ardından... yaşamak için... dokuz gün... üç saat... ve... on üç dakikanız kaldı."

Vincent telefonu yavaşça masaya bıraktı ve kartı Mina'ya uzattı. Mina gözlerini ondan ayırmıyordu.

Garson bir elinde kahve kupası, diğerinde kocaman bir şarap kadehiyle geri döndü.

"Nereden gelmiş bu?" dedi Vincent kahveyi alırken elini yakmamaya çalışarak.

Kahve, sıcak plakanın üzerinde fazla beklediğinin bütün işaretlerini taşıyordu: yüzeyi hafif yağlıydı ve yanık katranı andıran bir kokusu vardı.

"Birkaç akşam önce Niklas'a kuryeyle geldi" dedi Mina. "Nathalie'yle onun evinde akşam yemeğindeyken."

"Kimin gönderdiğine dair bir fikrin yok mu? Niklas ne dedi?"

Mina kadehini alıp şaraptan büyük bir yudum içti. Vincent, kadehin neredeyse hiç yıkanmamış gibi, parmak izleriyle kaplı olduğunu fark edince onun ne kadar sarsılmış olduğunu anladı.

"Niklas önemli bir şey değilmiş gibi davrandı" dedi Mina. "Ama belli ki kimseye anlatmamış. Ne polise ne de kendi korumalarına. Şimdi de kayıp. Vincent, bu neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Vincent dikkatle. "Bin türlü şey olabilir. Görevi yüzünden bir manyaktan gelen bir tehdit. Bir YouTuber şakası. Üyesi olduğu, kendini beğenmiş bir kulübün 'sembolik ritüeli'. Saymaya devam edebilirim; ihtimal çok."

"Çok yardımcı oldun" dedi Mina. "YouTuber şakası mı? Sana öyle mi geldi? Peki karttaki sembol neden metro tünellerindeki kemik yığınlarının etrafında gördüğümüzle aynı?"

"Bilmiyorum" dedi Vincent, onun hoşnutsuzluğunu görmezden gelmeye çalışarak. "Ama yüzde yüz aynı sembol olduğu da kesin değil. Belki beynimiz bir bağlantı arıyor ve öyle yorumluyordur. Sonuçta yerde sadece birtakım daireler gördük."

"Beyinlerimiz bir bağlantı arıyor..." dedi Mina. "Hiç bağlantı olmaması daha mı mantıklı sence? Buna gerçekten inanıyor musun?"

Vincent cevap vermemek için kahveden temkinli bir yudum aldı. Tadı da görüntüsü kadar berbattı.

"Hayır" dedi. "Ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama bağlantılı olduğunu düşünüyorum. O mesaj bana Faust'u da çağrıştırdı."

"Faust mu? Nasıl?" dedi Mina şaraptan bir yudum daha alarak.

Vincent, kadehin ne halde olduğunu söylemeyi düşündü ama susmanın daha akıllıca olduğuna karar verdi.

"Bir bakıma o hikâye de 'hizmet' alan ve zamanı dolan biriyle ilgili" dedi. "Ama dediğim gibi, bu sadece gevşek bir çağrışım. Bozulan sinapslarım yüzündendir."

"Faust'u hayal meyal hatırlıyorum" dedi Mina. "Şeytanla ilgili bir şey değil miydi?"

"Evet, şeytan önemli bir rol oynar. Ama Faust aslında zamanla ve hayatımızı nasıl geçirdiğimizle ilgilenir. En azından benim yorumum bu. Aslen Faust adında genç bir adamın ruhunu Mephistopheles adlı bir iblise satmasını anlatan Alman halk masalıdır. 'Faustvari' sıfatı da buradan gelir; kısa vadeli güç ve başarı uğruna ahlaki bütünlüğünü feda eden, aşırı hırslı insanları anlatır."

"Ruhunu neden satıyor?" dedi Mina. "Karşılığında ne alıyor?"

Vincent, Mina'nın kaşlarının arasındaki endişe çizgisini büyüleyici buldu.

"İblis, Faust'un hayatındaki kritik bir anda ortaya çıkıyor" dedi. "Ölümünden sonra ruhunu almak karşılığında, hayattaki her iyi ve güzel şeyi ona tattırmayı vaat ediyor."

"Peki ne yapıyor?" dedi Mina.

"İblis mi?"

"Hayır, Faust. Bu fırsatı nasıl değerlendiriyor?"

"Pek bir şey yapmıyor" dedi Vincent. "Gücün, aşkın ve hayatın anlamının peşinden koşuyor. Hep daha fazlasını, başka bir şeyi isti-

yor ve kendi kaygısı tarafından tüketiliyor. Yolda başkalarını eziyor ama ilginçtir ki Faust'un en bilinen eserini yazan Goethe, onu yaptıklarının bedelini öderken göstermez. Goethe'ye göre Mephistopheles Fransız Devrimi'nin bir simgesidir ama çoğu edebiyatçı onu Faust'un kabul etmek istemediği karanlık yanı, alter egosu olarak görür."

"*Dövüş Kulübü*'ndeki gibi mi?" dedi Mina birden canlanarak.

"*Dövüş Kulübü* mü?" dedi Vincent. "İlginç bir benzetme. Bu filmin, ana karakterin dissosiyatif kişilik bozukluğu yaşaması nedeniyle popüler kültürde ruh sağlığını kötü yansıtan en iyi örneklerden biri sayıldığını biliyor muydun?"

"Dis... ne?"

"Eskiden çoklu kişilik bozukluğu denen şey. Kişiliğin parçalanması. Nadir ama oluyor. Bu kişiler kim olduklarını anlamakta zorlanırlar, davranışları üzerinde kontrolleri olmadığını hissederler. Ama film şu noktayı kaçırır: dissosiyatif kişilik bozukluğu her zaman ağır bir çocukluk travmasına dayanır. Kim Noble, gerçek hayattan bilinen bir örnek. Çocukken gördüğü istismar yüzünden yüz ayrı kişiliği vardı, yaşananların çoğunu hatırlamıyordu ve bu da ona zihinsel bir koruma sağlıyordu."

Vincent konuşurken Mina şarabın çoğunu bitirmişti.

"Bu konularda bayağı bilgilisin" dedi.

Vincent omuz silkti.

"İlginç buluyorum" dedi. "Beyin hem en iyi dostumuz hem de en büyük düşmanımız. Bizi korumak için yapabildikleri... hayret verici. Dediğim gibi, Mephistopheles belki de Faust'un sadece bir yanı. Psikolog Norman F. Dixon'ın dediği gibi, bazen en büyük düşmanımız kendimiziz."

Mina kadehiyle oynadı.

"O mesajı duyduğunda Faust'u düşünmenin başka bir nedeni var mıydı?"

"Hayır" dedi Vincent. "Sadece zaman meselesi. Sunulmuş bir 'hizmet' ve tükenen zaman."

"Yani zaman dolunca şeytan Niklas'ın ruhunu mu alacak?" dedi Mina.

Vincent, sorunun arkasındaki asıl korkuyu yüzünden okuyabiliyordu.

Onu rahatlatmaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Mina için yalnızca gerçek yeterliydi.

"Faust sadece bir hikâye" dedi. "Ve Niklas'ı bulmak için hâlâ birkaç günün var."

Bu doğruydu.

"Zamandan söz etmişken, Nathalie'nin yanına dönmem gerek" dedi Mina telefonuna bakarak. "Önden gitti. Evde uzun süre yalnız kalmasını istemiyorum. Aklına bir şey gelirse hemen ara."

Bir yudum daha şarap içmek için kadehi kaldırdı ama dudaklarına götürmeden durdu.

"Aman Tanrım, şuna bak! İğrenç!"

Eli yanmış gibi kadehi bıraktı. Kadeh masada yan yattı, içindeki şarap Vincent'a doğru aktı. Mina aldırmadı bile, gözlerini Vincent'a dikti.

"Bunu gördün mü? Neden hiçbir şey söylemedin?" dedi.

Vincent huzursuzca kıpırdandı. Ne yaparsa yapsın çuvallıyordu.

"Hesabı ben öderim" dedi. "Zaten fazla bir şey değil. Sen eve git."

Mina gözlerini ondan ayırmadan, ceketinin cebinden çıkardığı ıslak mendille ağzını sildi.

Sonra gitti.

Vincent telefonunu çıkarıp numarayı bir kez daha aradı; o pürüzsüz kadın sesini tekrar dinlemek için.

O sesin arkasında, Mephistopheles'in boşluktan gelen kahkahasını duydu.

74
Sekiz gün kala

İlk defa Adli Tıp Kurumu'na Milda'yla Loke'yi görmeye gitmiyorlardı. Mina kapı kolunu kavramadan önce tereddüt etti. O kadar uzun süre bocaladı ki Vincent ondan önce davranıp kapıyı açtı.

Yaşı tam kestirilemeyen, ince yapılı sarışın bir kadın onlara doğru geliyordu. Neşeli, canlı gözleri vardı ve ziyaret ettikleri binayla, bu binanın duvarlarının barındırdıklarıyla taban tabana zıt bir şekilde hayat doluydu.

"Gunilla Strömquist, adli antropolog" diyerek kendini tanıttı. Mina büyük bir rahatlama yaşadı çünkü kadın el sıkışmak için hamle yapmadı.

Mina bu âdeti hiçbir zaman anlayamamıştı. Tamamen gereksiz bir bedensel temastı, üstelik bakteri alışverişi ve yabancı biriyle rahatsız edici bir yakınlık anlamına geliyordu. Japonlar bu işi mesafeli bir selamla çözmekte haklıydı. Hijyenik ve çok daha vakurdu.

"Lütfen buyurun. Dağınıklık için kusura bakmayın. Emekli olacağım, o yüzden toparlanmakla meşgulüm."

Mina şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kadının ellili yaşlarında olabileceğini düşünmüştü, altmışını hayli geçmiş olmasını değil.

"Şurayı biraz boşaltayım da oturacak yeriniz olsun."

Gunilla, önünde devasa bir masa bulunan ve masa tablası görünmeyecek kadar dağınık olan odada, masanın önüne yerleştirilmiş iki sandalyenin üstündeki rastgele nesneleri toplamaya başladı. Bilinmeyen bir hayvan türüne ait bir kafatası, seramikten bir kalp, sinekler hakkında bir kitap ve üzerinde *ölüm harikadır* yazan bir tişört, kaldırdığı eşyalar arasındaydı.

"İnsan yıllar içinde gerçekten her türlü şeyi biriktiriyor" dedi Gunilla neşeyle ve eşyaları hiç düşünmeden yerdeki ağzı açık kolilere bıraktı. "Bizim işimizde kara mizah içeren hediyeler sık gelir. Siz polissiniz, ne demek istediğimi anlarsınız. Bu mesleklerde insan ister istemez belli bir mizah anlayışı geliştiriyor."

"*Humour* kelimesinin kökeninin Latincedeki *humores* olduğunu biliyor muydunuz?" dedi Vincent. "Sıvılar demek. Bu da eski tıpta beden sıvılarıyla mizaç arasında bir ilişki olduğu varsayımına dayanıyor. Mizah anlayışına sahip olmak genelde sadece neyin komik olduğunu bilmek değil, varoluşumuzdaki kusurları belli bir hazla fark edip kabullenebilme becerisini de içerir. Ki burada uğraştığınız şey de tam olarak bu. Yani varoluşun kusurları. Mizahın bir başka tanımı da fizyolojik temeli olan duygusal ve bilişsel bir süreç olduğudur. Absürd ve komik fikirleri, olayları ve durumları keşfetme ve takdir etme deneyimi. Bir de şunu unutmayalım... Amerikan DSM-5 tanı sistemi mizahı, stresin ya da duygusal çatışmaların temelindeki eğlenceli ya da ironik yönlere odaklanarak bunlarla başa çıkmamıza yardımcı olan bir savunma mekanizması olarak tanımlar. Tişörtünüz buna mükemmel bir örnek. Ölüm harikadır. Elbette hepimiz ölümün harika olmadığını biliyoruz, bu da böyle sloganları..."

"Vincent, anladık."

Mina elini kaldırarak onu durdurdu.

"İlginç. Çok ilginç" dedi Gunilla. Sonunda hepsinin oturmasına yetecek kadar alan açmayı başarmıştı. Masanın karşı tarafındaki bir sandalyeye ilişti ama kitap yığınları o kadar yüksekti ki sadece sarı saçlarının tepesini görebiliyorlardı.

"Tüh. Bu da işe yaramadı."

Ayağa kalktı, kitapları alıp başka bir kolinin içine attı ve yerine geri döndü.

"Peki. Nerede kalmıştık? Ha evet, Milda'nın bana gönderdiği kemikler için geldiniz. Onlara bakmak burada yapacağım aşağı yukarı son iş olacak ve doğrusu çok heyecan verici bir vaka. Tünellerde iskeletler. Çok şey gördüm ama bu benim için de bir ilk."

"Bulduğumuz diğer tüm kemikleri teşhis ettik, size gönderdiklerimiz hariç" dedi Mina. "Yaşlarını belirlemenize yardımcı olabilmeniz bizim için çok değerli olur."

"Evet, bunu kesinlikle yapabilirim."

Mina arkasına yaslandı ve oturduğu yerde sivri bir şeyin canını yaktığını hissetti. Eliyle yokladı ve sert, dar bir nesne buldu. Çıkardığında ne olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

"İşte! Oscar'ın parmağı."

Gunilla kemiği almak için Mina'ya uzandı. Mina, durumu eğlenerek izleyen Vincent'la bakıştı.

"Oscar mı?" dedi Mina. Cevabı gerçekten duymak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bölümümüzün iskeleti. Aslında ekibe sevimli bir katkı. Bir nevi maskot." Kemiği bir rafa bıraktı. "Oscar'ı yanımda götürmüyorum. Diğerleri onu özler."

"O... gerçek mi?" diye sordu Mina hâlâ emin olamadan.

"Elbette değil. Yoksa öyle mi?"

Gunilla göz kırptı, sonra yeniden ciddileşti.

"Gelelim kemiklere. Tünelden çıkanlar. Pelvik kemiklerdeki aşınmaları görsel olarak incelediğimde adamın öldüğünde kırk – elli yaşları arasında olduğunu düşündüm. Ardından karbon-14 yöntemiyle doğum tarihini belirledim. Bildiğiniz gibi yaş tayininde oldukça hassastır, özellikle de bomba eğrisi sayesinde."

"Bomba eğrisi mi?"

Mina, Gunilla'nın neden bahsettiğini hiç bilmiyordu.

Vincent boğazını temizledi.

"Aslında oldukça ilginç" dedi. "1955'e kadar dünyadaki karbon-14 seviyeleri stabildi. Ama sonrasında nükleer güçler yer üstünde iki binden fazla nükleer silah denemesi yaptı. Hani o dev mantar bulutlarını ve insanların piknik yaparken güneş gözlüğüyle neşeyle izlediği fotoğrafları, haber görüntüleri var ya. Bu patlamaların yan etkilerinden biri, atmosferdeki karbon-14 seviyelerini ciddi biçimde artırmaları oldu. Artık karbon-14 yöntemiyle yaş belirleyebiliyoruz. Doğru mu?"

"Bravo" dedi Gunilla, Vincent'a takdirle bakarak. "Aynen öyle.

1963'te yer üstü denemelerini sınırlandırdıklarında karbon-14 seviyeleri tekrar düşmeye başladı. Karbon-14, biyosferde kozmik radyasyonla oluşan radyoaktif bir karbon izotopudur ve fotosentez yoluyla bitkiler tarafından emilir. İnsanlar bitkileri yer ve izotop vücudumuza girer. Hücre bölünmesi sırasında karbon atomları, karbon-14 dahil, birbirine bağlanır ve hücrelerimiz için izlenebilir bir tür 'doğum günü' oluşturur."

Gunilla'nın açıklaması tamamen Mina'ya yönelikti. Adli antropolog, Vincent'ın tüm bunları zaten bildiğini düşünüyordu.

"Karbon-14 seviyelerindeki değişimler, kısmen bomba eğrisi sayesinde, biyolojik materyallerin ne zaman oluştuğunu belirlememizi sağlar. İki yıllık bir hata payı vardır."

"Ama bomba eğrisi Bern modeliyle örtüşmediği için epey tartışmalı değil mi?" dedi Vincent.

Gunilla elini sallayarak onu geçiştirdi.

"Bizim işimiz için yeterince iyi" dedi.

"Kemiğin kendisini mi test ediyorsunuz?" diye sordu Mina.

Gunilla başını iki yana salladı.

"Hayır, bu vakada dişleri kullandık. Daha doğrusu diş minesindeki karbon-14 oranını."

"Bu... bomba eğrisiyle nasıl bağlantılı?"

İkisi birden Mina'ya döndü. Mina doğrudan sonuca gitmeyi tercih ederdi ama Gunilla gibi biliminsanlarıyla yeterince yolu kesişmişti. Sürecin baştan sona didiklenmeden ilerlemeyeceğini biliyordu.

"Bomba eğrisi 1963'te zirveye ulaştı. O sırada atmosferdeki karbon-14 izotopu miktarı doğal seviyenin neredeyse iki katıydı. 1963'ten sonra her yıl azalmaya başladı. Bu da her yıl için seviyeyi bilmemizi sağlıyor ve bu seviye dişlerimiz gibi bazı dokularda iz bırakıyor. 1955'ten sonra oluşan dişlerde daha yüksek değerler görülür. Ama 1942'ye kadar, yani on üç yıl önce doğmuş kişilerde bile yirmi yaş dişlerinde artmış karbon-14 seviyeleri bulunabilir."

"Yani onlar en son oluşan dişler" dedi Mina düşünceli bir şekilde, taşlar yerine otururken.

"Aynen öyle."

"Peki siz hangi yıla ulaştınız?"

"Dediğim gibi, her halükârda bir hata payı var. Doğum yılının yaklaşık 1960 olduğunu söyleyebilirim. Ama 1958 ile 1962 arasında herhangi bir yıl olabilir. Ayrıca ölüm zamanını da merak ettiğinizi biliyorum, o yüzden kaburgalara baktım."

"Kaburgalara? mı" dedi Mina.

"Evet. Muhtemelen biliyorsunuzdur, vücudumuzdaki hücreler düzenli aralıklarla yenilenir. Bu, iskelet için de geçerlidir. Sürekli yeniden şekillenir. Kaburgalar gözenekli ve yumuşak olduğu için, nefes almamıza yardımcı olmaları adına daha sık yenilenirler. Yaklaşık on yılda bir. Aşağı yukarı. Bu kaburgaların en son yenilendiği dönemde karbon seviyeleri 1998 düzeyindeydi, bu da adamın yaklaşık kırk yaşında olduğunu gösteriyor. Bu da ölüm tarihinin 1998 ile 2008 arasında olduğu anlamına gelir."

"Buna nasıl ulaştınız?"

"Dediğim gibi kaburgalar on yılda bir yenilenir. Eğer 2008'de hayatta olsaydı, o tarihe ait yenilenme izlerini görürdüm. Ama görmedim. Elbette bu kesin bir bilgi değil, o yüzden tarihlere biraz temkinli yaklaşın. Ölüm tarihi için on yıllık bir aralık yerine daha net bir şey isteyeceğinizi anlıyorum. Neyse ki bazı kemiklerin üzerinde hafif bir yosun tabakası vardı ve yosunun en az yirmi yıllık olduğunu tahmin ediyorum."

"Yani kemikler en az o kadar süredir tünellerde" dedi Vincent. "Bu da ölümün 2008'den çok 1998'e yakın olduğunu gösteriyor."

"Aynen" dedi Gunilla.

"Çok teşekkür ederim" dedi Mina. "Bu inanılmaz derecede faydalı oldu."

"Muhteşem" dedi Vincent açık bir hayranlıkla. Gunilla'nın yüzü aydınlandı.

Gözlerinin kenarındaki kazayakları derinleşerek güldü.

"Ah, gerçekten hepsini çok özleyeceğim. Ama ilgilenmem gereken yedi torunum var, bu yüzden bankta oturup güvercin besleyen biri olacağımı sanmıyorum."

75

Tor, gazeteciyle konuşmaya devam etmeden önce soğukkanlılığını koruyabilmek için telefonu kulağından uzaklaştırdı ve içinden beşe kadar saydı.

"Hayır, bakan hâlâ seminerden dönmedi" dedi. "Evet, dün için planlanmış bir röportajınız olduğunu biliyorum ama maalesef kendisi müsait değildi. Bugün de durum aynı... Elbette... Teşekkür ederim. Noel arifesinden bir önceki gün olduğunu biliyorum. Ama inanın ya da inanmayın, hukuk ve düzen üzerine kurulu bir ulus inşa etme çabaları Noel için bile durmuyor... Evet... Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve dikkatle masanın üzerine bıraktı. İşaretparmaklarıyla düzeltip masanın kenarıyla tamamen paralel olmasını sağladı. Ardından ergonomik ofis koltuğuna yaslandı ve çığlık attı.

Güvenlik görevlilerinden biri olan Egon paldır küldür odaya daldı.

"Bir şey yok" dedi Tor. "Sadece biraz... sinirliyim."

Tıraşlı kafası ve keskin çene hattıyla Egon kısa ve sert bir şekilde başını salladı. Tor bazen Güvenlik Servisi'ndeki temel eğitimin bir parçası olarak, mesleklerinin popüler kültürde nasıl algılandığını öğrenmek için aksiyon filmleri izlediklerinden ve ardından tüm klişeleriyle bu rolleri bire bir oynamaya özen gösterdiklerinden şüpheleniyordu.

"Tek bir görevin vardı" diye iç çekti Tor. "Bir tane. Niklas Stockenberg'in her zaman güvende olmasını sağlamak. Yirmi dört saat geçmesine rağmen hâlâ iz bırakmadan kayıp olmasını bana nasıl açıklarsın?"

"Bilmiyorum" dedi Egon. "Ama şehirden ayrıldıysa nereye gittiğini yakında öğreniriz. Yüz kilometrelik yarıçap içindeki tüm hız kameralarından görüntüleri topluyoruz. Hani var olmaması gereken bütün o görüntüleri. Ayrıca hangi araç plakalarının şehir içi ücretlendirme bölgesinden çıktığına dair veriler de elimizde ve bunları şu anda polis analiz ekibiyle birlikte inceliyoruz."

Tor telefonun yerini bir kez daha düzeltti. Onu yerleştirme biçiminden memnun değildi. Sadece parmak uçlarıyla dokunmaya özen göstererek telefonu dikkatle doksan derece çevirdi.

"Peki ya hâlâ şehirdeyse?" dedi Tor kaşlarını çatarak.

"Kimin elindeyse bulacağız" dedi Egon az önceki gibi coşkuyla başını sallayarak. "Söz veriyorum."

"O zaman çabuk olun" dedi Tor. Telefonu yeniden çalmaya başlamıştı. "Çakallar bir şeyler döndüğünün kokusunu aldı bile. Bugün ayın on beşi."

Yeniden beşe kadar saydı. Sonra telefonu açtı.

76

Vincent, Mina'nın her zamanki kışlık botlarını çıkarıp çok daha sağlam bir çiftle değiştirmesini izlerken gülümsemeden edemedi. Yeni botlar, nükleer bir kışın ortasında yapılacak bir haftalık yürüyüşe bile dayanabilecek gibiydi.

"Neden işyerinde ikinci bir çift botun var?" dedi, masasının kenarına ilişerek. "Yemekhanede dağcılık yapman gerekirse diye mi?"

Adli antropologla yaptıkları görüşmenin ardından onları emniyet müdürlüğüne Mina'nın getirmiş olmasının sebebini şimdi anlıyordu. Mina, her ne sebepleyse, kendini bir madenciye dönüştürmeye hazırlanıyordu.

"Ha ha ha" dedi Mina dişlerini sıkarak ve botlarının bağcıklarını bağlamaya çalışarak. "Bilgin olsun, sen böcek uzmanıyla oynarken Julia geri kalanımıza tünellere inme talimatı verdi. Gunilla'yla işimiz biter bitmez buna benim de dahil olmam gerekiyor. Diğerleri şimdiden beni bekliyor."

Tüneller. Sadece düşüncesi bile Vincent'ın ürpermesine yetti.

"Az önce orada değil miydin?" dedi. "Julia daha fazla kemik olabileceğini mi düşünüyor?"

"Kemik değil. Ama Deli Tom denen herifin arkadaşları orada olabilir. Helix'teki çalışanlardan biri, Ruben'le Christer'a, Deli Tom'un kemikleri Bagarmossen'daki metro istasyonuna yakın bir yerde bulduğunu söylediğini anlatmış. Ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Deli Tom öldü ama arkadaşlarından bazıları muhtemelen hâlâ hayatta ve Julia'ya göre orada olabilirler. Biri bir şey görmüş olabilir ya da Deli Tom'un Marcus Eriksson'un kalıntılarını nasıl ele geçirdiğini biliyor olabilir. Oraya inmek için gerekli

düzenlemeleri yapmak Julia'nın epey zamanını aldı. Görünüşe bakılırsa tünellere inmek ciddi bir bürokrasi gerektiriyor. Metro işletmecisi her seferinde geriliyor."

"Diğer kurbanlarla Gustaf Brons arasında hâlâ bir bağlantı bulamadınız mı?"

"Tam bir mayın tarlası" dedi Mina iç çekerek. "Dragan Manojlovic'e karşı hazırlandığından şüphelendiğim suçlamalara müdahale etmeden Brons'un kumar borçlarını olabildiğince araştırmaya çalıştım. Ama bir şey bulamadım ve Brons'la Josephine'in işbirliği yaptığına dair hiçbir emare de yok. Tam tersine, Jon kaybolmadan önceki dönemde Stockholm'deki otellerde birbirleriyle görüşüp durdukları anlaşılıyor. Açıkçası, bu kadar sık otel değiştirdiklerine bakılırsa çocuklara nasıl vakit ayırabildiklerini, bir şirketi nasıl yönettiklerini ya da servetlerini nasıl kumarda batırdıklarını anlamıyorum. Hele bir de üstüne cinayet işleyecek zaman bulmalarını. Ama yine de hiçbir ihtimali tamamen göz ardı etmiyorum. Ruben bu öğleden sonra Peter Kronlund'la konuşacak, bakalım babası hakkında ne diyecek."

"Anladım" dedi Vincent. "Maalesef benim de ekleyebileceğim pek bir şey yok."

Masanın üzerinde duran kalın bir çift eldivenin üzerine oturduğunu fark etti. Ayağa kalktı ve eldivenleri ona uzattı. Mina neredeyse elinden kaparcasına aldı.

"Üstüm başım hakkında tek kelime daha etmeyeceksin" dedi. "Çekmecedeki tek kullanımlık eldivenleri uzatır mısın lütfen."

Yanındaki tek kullanımlık eldiven kutusunu gördü ve uzattı. Gerçek şu ki Mina baştan ayağa o kadar sıkı giyinmişti ki bir sonraki adım tam teşekküllü bir tehlikeli madde kıyafeti olabilirdi ama yine de güzeldi. Hatta seksiydi. Kat kat giysiler ya da kızarmış, çatlamış eller bile bunu değiştiremezdi. Onu bu şekilde düşünmesi uygun muydu? Evet. Uygundu. Bu düşünceleri kendine sakladığı sürece.

"Senin için de daha uygun kıyafetler var" dedi Mina kapının arkasındaki askıdan kalın bir mont alıp ona uzatarak. "Benimle gelebilmen için."

"Tünellere mi?" dedi Vincent irkilerek. "Hmm, tüneller pek bana göre değil. En son dar bir tünele girdiğimizde asal sayıları saymaya başlamak zorunda kalmıştım, hatırlarsan. Bence ofiste kalıp tüm belgeleri bir kez daha gözden geçirmem en iyisi. Bir şeyi atlamadığımızdan emin olurum."

"Ödlek" dedi Mina montu tekrar asarken.

Vincent onun gülümsediğini görebiliyordu.

"Ben yokken biraz asansöre binip in bari" dedi. "Sana iyi gelir. Bir dahaki sefere, eğer olursa, seçeneğin olmayacak. Birlikte karanlığa ineceğiz, sen ve ben. Anlaştık mı?"

Vincent ona baktı.

"Anlaştık" dedi tereddütle.

Julia'dan kimsenin bir daha tünellere inmek zorunda kalmayacağına dair bir garanti alması gerektiğini aklına not etti. Bunu asla yapamazdı.

"Sonra görüşürüz" dedi Mina. "Asansörde iyi eğlenceler."

Mina gittikten sonra Vincent hâlâ masasının üzerinde oturuyordu. Onun söylediklerini düşünüyordu. *Birlikte karanlığa ineceğiz, sen ve ben.* Keşke ne kadar haklı olduğunu bilseydi.

77

Metro işletmecisi, tünellerde yapılacak aramanın planlanmasına yardımcı olmuştu. Bu devasa bir operasyondu. Daha önce kemik yığınlarını aramak için aşağı indiklerinde Mina tüm tünel ağının taranmasının mümkün olmadığını düşünmüştü ama Julia bir şekilde bunu başarmıştı. Ciddi ve kararlıydı, sahadaki polislerin ayrıldığı ekiplere bölgeleri kısa ve net talimatlarla dağıtıyordu.

"Burada bir sürü hödük görüyorum" diye mırıldandı Ruben meslektaşlarını kuşkuyla süzerken.

"Noel'e bu kadar az kalmışken bu kadar personel tahsis edilmesine şükretmeliyiz" dedi Mina sakin bir sesle. "Bir de metro işletmecisinin daha fazla yaygara koparmadan bize tekrar izin vermesine."

Aslında Ruben'e katılıyordu, yetkinliği oldukça sınırlı görünen pek çok polisi o da fark etmişti.

"Biz üçümüz kendi bölgemizi arayacağız. Adam da bizimle" dedi.

"Kahretsin, bu ne biçim Noel. Neyse ki mizah anlayışım var" dedi Ruben muzip bir kahkahayla.

"Keşke *mizacın* da iyi olsaydı" dedi Mina.

"Ha? Sarhoş musun sen?"

"Ne yazık ki hayır. Olsaydım belki biraz iyi gelirdi" dedi Mina tek kullanımlık eldivenlerini kollarına biraz daha çekerek. "Ama işin komik tarafını görebilmene sevindim."

Vincent'ın gelmesini hâlâ istiyordu ama onu da anlıyordu.

"Hadi gidiyoruz" dedi Adam girecekleri tünele yönelirken. "Harita bende. Hangi bölgeyi tarayacağımızı biliyorum."

Mina ve Ruben onu takip ettiler.

Mina tünelin girişinde bile göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Nefes almakta zorlanıyordu.

Adam tempoyu artırarak "Beni izleyin" dedi.

Etraflarında bir hışırtı vardı. Mina'nın odaklanmak istemediği türden sesler. Bunun yerine karanlığın içine doğru daha da ilerlerken nefesine yoğunlaştı.

On dakika sonra metro sisteminin derinliklerindeki ilk arama bölgelerine ulaştılar.

"Bu çok saçma" diye homurdandı Ruben. "Birincisi, burada yaşayanların çoğu aklını kaçırmış. Ya ciddi ruhsal sorunları var ya da uyuşturucu yüzünden kafaları güzel. İkincisi, polislerden pek hoşlandıkları da söylenemez. Beyin hücreleri hâlâ çalışıyorsa bile bizimle konuşmayı neden kabul etsinler ki?"

Karanlık huzursuz edici derecede oynaktı. Işıklar vardı ama çok azı çalışıyordu; yananların bir kısmı da düzensiz aralıklarla yanıp sönüyordu.

"Her zamanki gibi nokta atışı, Ruben. Bence pes edelim, gidip bir bira içelim" dedi Mina dalga geçercesine.

"Sırf mantıklı bir yorum yaptım diye laf sokmana gerek yok" dedi Ruben karamsar bir sesle, el fenerini tünelin farklı köşelerine tutmaya devam ederken.

Işık huzmesinin önünden koyu bir şey hızla geçip gitti ve hepsi olduğu yerde durdu.

Adam, "Merhaba?" diye seslendi. Sesi duvarların arasında yankılandı. "Sizinle konuşmak istiyoruz."

Ruben de aynı şiddette bağırdı; yankı kelimelerini geri savurdu.

"Biz polisiz" dedi Mina yüksek sesle. "Sizinle bir derdimiz yok. Kimseyi tutuklamaya gelmedik, burada ne yapıp ne yapmadığınızla da ilgilenmiyoruz. Sadece konuşmak istiyoruz. Tünellerde bulduğumuz kemikler hakkında. Bir de Deli Tom hakkında."

Sessizlik. Mutlak bir sessizlik. Mina tereddüt etti. Orada söylediklerini duyacak kimse var mıydı ki?

"Cennete hoş geldiniz!"

Mina o kadar yükseğe sıçradı ki neredeyse giysilerinin içinden fırlayacak gibi oldu. Kollarını iki yana açmış, devasa bir adam birdenbire karşılarında bitivermişti. Ruben'in yavaşça silahına uzandığını gördü. Mina elini onun omzuna koydu.

"Johnny! Gel buraya! İnsanları korkutma!"

El fenerlerinin aydınlattığı alana bir kadın girdi ve yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırdı.

"Tehlikeli değildir. Sadece iri. Ama tehlikeli değil. O benim oğlum. Bir sineği bile incitmez."

Mina daha dikkatli baktığında adamın yirmi beş yaşından büyük olmadığını fark etti ama sakalı ve cüssesi onu iki kat yaşlı gösteriyordu.

"Sizinle konuşmak istiyoruz, eğer izin verirseniz" dedi Mina yumuşak bir sesle, sözlerini kadına yönelterek. "İskelet kalıntıları hakkında. Sonra da sizi rahat bırakıp gideriz. Söz."

Sessizlik. Kadından kendisine doğru yayılan kuşkuyu hissediyordu. Onu ikna etmek için daha fazlasını söylemek istiyordu ama en iyisinin sessizliğin konuşmasına izin vermek olduğunu biliyordu.

"Peki" dedi kadın. "Beni izleyin."

Işıklı alandan çıktı. Mina fenerini onun gittiği yöne tuttu, kadın sol taraftaki bir tünelden hızla uzaklaşıyordu. İri adam heyecanla el salladı, onları takip etmelerini işaret etti.

Güzergâhları, tünellerin çatallandığı birkaç kola saptı. Mina içten içe geri dönüş yolunu bulabileceklerini umuyordu.

Bir süre sonra loş bir parıltı gördüler. Tünel, ileride daha geniş bir alana açılıyordu. Yaklaştıkça ateşin etrafında toplanmış küçük bir grup insan seçilebiliyordu. Yerde oturuyorlardı ve üzerlerinde asılı duran dumandan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlardı.

Ruben öksürmeye başladı. Adam'ın kolunu ağzına ve burnuna bastırdığını gördü. Mantıklı bir hareketti, Mina da aynısını yaptı ve nefes almanın hemen kolaylaştığını fark etti.

"Alışırsınız" dedi kadın onları yanına çağırarak.

Koca Johnny de aynı hareketi taklit etti; yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

"Akli dengesi pek... yerinde değil" dedi kadın, oğlunun yanağını şefkatle okşayarak. "Neyse. İşte bu kadarız. Hadi sorun."

Eliyle karma görünümlü grubu işaret etti. Kadın ve Johnny dahil beş kişilerdi, hepsinin yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Mina bir an duraksadı. Sonra öne çıktı.

"Benim adım Mina. Uygunsa tek tek yanınıza gelip kendimi tanıtayım mı?"

Cevap gelmedi.

Derin bir nefes aldı, dumanın ciğerlerini yaktığını hissetti. Sonra kararlı birkaç adım attı ve grubun en solundaki adama elini uzattı.

"Mina."

"Kjelle."

Sıradaki kadına döndü.

"Mina."

"Natasa."

Sıra bir sonraki adama geldiğinde eli havada kaldı. Adam elini uzatmadı, öfkeyle baktı.

"Adımı söylemeyeceğim. Olof Palme cinayeti yüzünden hükümet beni arıyor. O yüzden burada saklanıyorum. Adımın ve soyadımın baş harflerinin Palme'yle aynı olması, beni suçlu ilan etmeleri için yeterli oldu."

"OP insanlara karşı biraz... temkinlidir" dedi onları oraya getiren kadın özür diler gibi. "Ben Vivian."

"Sorun değil. İstemiyorsanız kendinizi tanıtmak zorunda değilsiniz" dedi Mina.

OP hariç herkesle tanıştığında Mina'nın bir yanı ağlayarak oradan kaçmak, eve, duşa, ülkede satılan tüm sabunlardan daha fazlasına sığınmak istiyordu. El sıkışmaktan gerçekten *nefret* ediyordu ama bunun önemli bir kabul olduğunu düşünmüştü: Onlar da insandı. Orada yaşıyorlardı. Sebebi ne olursa olsun oraya sürüklenmişlerdi. Belki bir zamanlar bir aileye, onları seven birine, başka bir hayata sahiplerdi.

Bir bakıma, burada var olmaları insanlığın her şeye rağmen hayatta kalma dürtüsünün en güçlü kanıtıydı; yaşamak için pek bir sebep kalmamış gibi görünse bile.

"Oturmamızın sakıncası var mı?" dedi Mina.

Ruben ve Adam'ın yüzlerindeki şaşkınlığı ve dehşeti gördü.

İçindeki her şey molozların ve kirin ortasına oturmaya karşı çıkıyordu ama konuşmak istiyorlarsa onlara tepeden bakamazlardı.

"Tabii" dedi Vivian. "Buyurun."

Birkaç karton parçasını cömertçe onlara doğru itti. Üç dedektif bunları kıymetli hediyelermiş gibi kabul edip altlarına özenle serdi.

"Dediğim gibi, kemikler için buradayız" dedi Mina.

Telefonunu çıkarıp ses kaydını başlattı, sonra fark ettirmeden yanındaki kartonun üzerine bıraktı.

Adam ve Ruben tamamen sessiz kaldılar. Durumu doğru okumuşlardı; Mina bir bağ kurmayı başarmıştı. Kadın olmasının da bu ortamda daha az tehditkâr görünmesine katkısı vardı.

"Deli Tom'un masum olduğunu biliyorduk" dedi OP, Mina'ya ters ters bakarak. "Ama devlet bir kere kararını verdi mi, onu geri aldırmak imkânsızdır. Palme'de de öyleydi."

"Masum olduğundan nasıl bu kadar emindiniz?" diye sordu Mina merakla.

Aralarında bakıştıklarını gördü.

"Bana bakmayın" dedi Natasa ağır aksanlı İsveççesiyle. "Benim zamanımdan önceydi. Deli Tom'u tanımazdım."

"Ben tanırdım" dedi Vivian.

Johnny'yi nazikçe okşadı; Johnny endişeyle sallanmaya başlamıştı.

"Aç" dedi donuk bir sesle. "Johnny aç."

Vivian ceplerini karıştırdı, yarım bir tahıl barı çıkardı. Johnny bunu tek lokmada yuttu ve en azından bir süreliğine sakinleşti.

"Deli Tom deliydi, evet" dedi Vivian. "Adı oradan geliyor. Ama kimseye zarar vermezdi. Bu dünya üzerindeki en iyi kalpli insandı. Yalnız kemikleri bulundukları yerden almaması gerektiğini bilmeliydi."

"Bulundukları yer?" dedi Mina kulak kesilerek.

Küçük bir şey kartonun üzerinde duran elinin üzerinden hızla geçti, Mina irkilip elini geri çekti. Tanrım. Nefes al. Ver. Al. Ver. Ateşin çıtırtısı soğukkanlılığını korumasına yardımcı oldu.

"Bagarmossen'e gitmemeliydi" dedi Vivian.

"Kemiklere oldukça aşina gibisiniz?"

Sessizlik. Yine bakışmalar.

"Daha önce gördük" dedi Vivian. "O yüzden Deli Tom onları bulduğunda ne anlama geldiğini biliyorduk. Ölen kişiye saygı göstergesidir. Ölüme. Bir onurdur."

"Daha önce ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?" dedi Ruben.

"Çok uzun zaman önce" dedi Vivian dudaklarını büzerek.

Daha fazla konuşmak istemediği belliydi. OP yüksek sesle söylenmeye başladı.

"Kral, Palme cinayetini bana yıkmaya çalıştıklarını biliyordu" dedi. "Sorumluluğu üstlenmek istedi. Kendini feda etti. Bir stratejiydi. Bir krala yakışan türden. Ama yine de... Vazgeçmiyorlar. Boşuna öldü."

Mina ona aldırış etmedi. Adamın paranoyası hükümet ve Palme cinayetiyle sınırlı değildi, kraliyet ailesine kadar uzanıyordu. Vivian'ı kızdırma pahasına hâlâ sormak istediği şeyler vardı.

"Peki Deli Tom'un bulduğu kemikleri kimin bıraktığını bilmiyorsunuz değil mi?" dedi. "Bunun bir saygı işareti olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Vivian, OP'yle bakıştı, sonra omuz silkti.

"Nasıl dizildiklerinden belli değil miydi? Bir tür sunak gibi."

"Kral ölmek istemedi" diye mırıldandı OP. "Ama karanlık onu ele geçirdi. Sonunda karanlık onu ele geçirdi."

"Bu benim için pek bir şey ifade etmiyor" dedi Mina. "Ama öyle diyorsanız." Telefonunu aldı, ayağa kalkmaya başladı, sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Aslında bir şey daha var. Son birkaç gündür tünellerinizde birden fazla kemik yığını bulduk."

Titrek ateş ışığında diğerlerinin tepkilerini seçmek zordu ama Vivian'ın, Natasa'nın ve OP'nin telaşla bakıştıklarını düşündü. Kimse gözlerinin içine bakmadı. Johnny hâlâ yere bakıyordu. Eğer gerçekten bir şey biliyorlarsa ve bu her neyse, şimdi öğrenemeyecekti.

Ayağa kalktı, pantolonunu silkeledi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim" dedi olabildiğince nazikçe. "Belki tekrar geliriz. Umarım sorun olmaz."

"Gelirseniz çörek getirin" dedi Johnny. Gülümseyince gür sakalı kıvrılıp büküldü.

"Kaybolmamanız için sizi çıkışa kadar götüreyim" dedi Vivian, geldikleri tüneli işaret ederek.

Mina ona minnetle baktı. Karanlıktan ve pislikten kaçmaktan başka bir şey istemiyordu. Evde, duşta olmak istiyordu.

78

Vincent okuduğu raporları tamamen unutmuştu. Raporlar Mina'nın odasında, onun masasının üzerinde önünde dağınık halde duruyorlardı ama bir mesaj yüzünden dikkati dağılmıştı. Benjamin, kendi evine yeni taşınmış bir arkadaşında geceyi geçirmek istiyordu, bu da Vincent'ın işine geliyordu. Evde yalnız olma fikri herkesin güvenliği açısından ona cazip gelmişti.

Ama Benjamin az önce mesaj atmış, Noel arifesi sabahına kendi evinde uyanmayı tercih ettiğini söylemişti. Vincent, büyük oğlunun Noel arifesi sabahını bir arkadaşıyla değil de babasıyla geçirmek istemesinden etkilenmesi gerektiğini biliyordu ama bu Noel arifesi o Noel arifelerinden değildi. Vincent geri yazmış, tek başına gayet idare edeceğini, günün ilerleyen saatlerinde görüşebileceklerini ve Benjamin'in arkadaşına öncelik vermesi gerektiğini söylemişti.

Oğlu yine de eve gelmek istiyordu.

Vincent istemeden de olsa gururlandığını hissetti. Muhtemelen Benjamin'i cezbeden şey kendi yatağıydı zira diğer seçenek arkadaşının evinde yerde yatmaktı ama yine de... Şartlar farklı olsaydı, oğlunun evde kalmak istemesi onu gerçekten çok mutlu ederdi.

Vincent ne diyeceğini bilemeden telefonunu sıkıca tutuyordu. Sonuçta Benjamin aşağı yukarı yetişkin sayılırdı. Vincent ailesinden *bir* kişiyi daha koruyamayacak değildi ya... Eve giderken safranlı çöreklerden alması gerekecekti.

"Vay vay, ne kadar da odaklanmış görünüyorsun. Yoksa porno mu arıyoruz?"

Mina'nın sesi Vincent'ı yerinden sıçrattı. Mina masanın yanında durmuş, telefonunun ekranına bakmak için öne eğilmişti.

"Hiç alakası yok" diye iç çekti Vincent. "Aile meseleleri."

Temizlik malzemelerinin belli belirsiz kokusunu aldı, nedense bu koku ona beyaz fayansları ve yüzme havuzlarını çağrıştırdı. Sonra Mina'nın saçlarının ıslak olduğunu ve birkaç saat önce gördüğünden farklı kıyafetler giydiğini fark etti.

"Yüzmeye mi gittin?"

Mina afallamış görünüyordu.

"Nereden çıktı?.." dedi, sonra içini çekti. "Evet, Vincent. Yüzmeye gittim. Nokta atışı. Mesai saatinin ortasında. Bir şey bulabildin mi?"

Vincent boğazını temizledi ve Mina'yı mayo içinde hayal ettiği görüntüyü zihninden kovdu.

Konsantre oluyormuş gibi kaşlarını çattı ve masadaki kâğıtları karıştırmaya başladı. Bir sayfa kaptı.

"Mağdurlar üzerine biraz daha düşündüm" dedi. "Marcus Eriksson'un annesi, yıllar önce zor bir dönemden geçtiğini söylemiş. Marcus arayış içindeymiş. Sonrasında her şey değişmiş. Erika Sävelden'in kız kardeşi de onun yaklaşık yirmi yıl önce depresyona benzeyen bir süreç yaşadığını anlattı. Ardından kendine parlak bir kariyer inşa etmiş. Peter Kronlund da Adam'la Julia'ya, Jon Langseth'in birkaç yıl önce 'çok zor bir dönem' geçirdiğini ve bu konudan bahsetmeye pek yanaşmadığını söylemiş. Yani üçü de hayatları aniden toparlanmadan önce dibe vurmuş gibi görünüyorlar. Elbette bu, bir tür aydınlanmadan sonra gelen klasik 'onlara göstereceğim' motivasyonundan kaynaklanıyor da olabilir. Ama kurbanlarınızı bir araya getiren herhangi bir şeyin peşine düşmeye değer olduğunu düşünüyorum. Ben senin yerinde olsam Marcus'un annesiyle ve Josephine Langseth'le konuşur, Marcus ve Jon'un o 'zor dönemleri' tam olarak ne zaman yaşadıklarını öğrenirdim. Yirmi yıl öncesine, tam da Erika'nınkiyle aynı döneme denk gelirse hiç şaşırmam."

"Yani o dönemde tanışmış olabileceklerini mi düşünüyorsun? Depresyonlarının onları bir şekilde bir araya getirmiş olabileceğini mi?"

"İmkânsız değil. Bir şey daha var. Niklas'ın da geçmişte böyle bir dönemi olmuş muydu?"

Mina'nın gözleri büyüdü.

"Tanışmamızdan önceki yıllardan hiç söz etmez."

"Yazık" dedi Vincent. "Bunu bilmek çok işe yarardı."

79

Tutukevine giriş prosedürleri artık rutin hale gelmişti. Ruben, Peter Kronlund'la görüşmek üzere ziyaret odasına girerken belli belirsiz bir merak duyuyordu. Dragan Manojlovic yeraltı dünyasında efsaneleşmiş bir isimdi; bu yüzden Ruben, özellikle de babasından tamamen farklı bir hayat kurmuş bir oğlun nasıl biri olduğunu ister istemez merak ediyordu.

Cinayetlerin sofistike olduğu inkâr edilemezdi. Bu nedenle bilinen bir suç örgütüyle bağlantıları olan bir adamı daha yakından incelemek hiç de mantıksız değildi.

"Bir ziyaret daha" dedi ziyaret odasındaki adam. "Anlaşılan sizin tayfa arasında epey popülerim."

Ayağa kalkıp Ruben'i selamladı.

"Peter Kronlund."

Tokalaşması sertti. Ruben, karşısındaki adamı pahalı deri ayakkabılarla, şık bir takım elbise içinde, gösterişli bir ofiste hayal etmekte zorlanmadı. Gri tutukevi eşofmanı ise ona pek yakışmıyordu.

"Doğrudan konuya gireceğim" dedi Ruben. "Babanızla Confido arasında bir bağlantı tespit ettik."

Peter inatçı bir sessizliğe büründü. Ruben bekledi. Sessizlik, bir dedektifin elindeki en etkili araçtı. Sonunda Peter ellerini masanın üzerinde birleştirip öne eğildi.

"Demek kim olduğumu biliyorsun" dedi. "Babamın kim olduğunu biliyorsan, ailemin kim olduğunu da biliyorsun. Şu herifleri bir türlü üzerimden atamıyorum."

"Evet, kim olduğunuzu biliyorum" dedi Ruben. "Ama eskiden kim olduğunuzu da biliyorum. Açıkçası daha fazla kişinin bilme-

mesine şaşırıyorum. Geçmişinizi gizlemek konusunda iyi iş çıkarmışsınız."

"Başka seçeneğim yoktu" dedi Peter iç çekerek. "Hayatta gerçekten bir şansım olmasının tek yolu buydu. Babam ha? Beni hâlâ şaşırtabilecek bir şey kaldığını sanmıyordum. Nasıl bir bağlantıdan söz ediyoruz?"

"Babanızın Gustaf Brons'a yaptığı ödemelerin izini sürdük. Yüklü miktarlarda."

Peter alçak sesle ıslık çaldı.

"Vay canına..."

Gerçekten şaşırmış gibiydi ama Ruben yine de sordu.

"Bundan haberiniz yok muydu?"

"Hayır" dedi Peter kısa keserek.

"Gustaf kumar borçlarını kapatmak için ailenizden borç alıyormuş. Kumar oynadığını biliyor muydunuz?"

Peter tavana baktı.

"Ne aptal herif" dedi. "Evet, kumar oynadığını biliyordum. Bu onun kendi sorunu. Ama babamdan borç almak... Bana bundan hiç söz etmedi. Etmemeliydi de. Şimdi bunu Confido'yla bağlantı olarak görmenizi anlıyorum. Babam Gustaf'ın üzerinde bir koz elde ettiyse..."

"Dahası da var" dedi Ruben. "Gustaf'la Jon'un karısı Josephine'in bir ilişkisi olduğunu biliyor muydunuz?"

Peter kahkahayı bastı.

"Evet, onu biliyordum. Hatta bir keresinde onları bastım. Gustaf, Josephine'i masasının üzerine eğmiş, onu arkasından beceriyordu. Gustaf'ın kıllı ve pembe kıçını kolay kolay unutacağımı sanmıyorum."

"Gördüğünüz gibi burada pek çok etken var" dedi Ruben. "Şirket içinde Jon'u ortadan kaldırmak için birçok neden. Aldatma, kendi canını kurtarmak için işleri ifşa etme ihtimali... Ya da yalnızca bir varsayım olarak söylüyorum, gerçek kimliğinizi ortaya dökeceği korkusu. O yüzden açıkça soracağım. Jon'un öldürülmesinde sizin ya da babanızın bir rolü oldu mu?"

Peter yeniden öne eğildi.

"Soyadımı silmek için her şeyi yaptığım doğru" dedi alçak ama net bir sesle. "Bu tek çıkış yoluydu. Sahip olduğum her şeyi kendim kazandım. Şirketi, Östermalm'daki daireyi, Porsche Carrera'yı, Sörmland'daki yazlığı. Hepsi benim emeğim. Babamın bunlarda hiçbir payı yok. Hem de *hiç*. Ben de bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Babanız bunu kabul ediyor mu?"

Ruben, Peter'in beden dilini taklit ederek ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Vincent bir keresinde beden dilini yansıtmanın insanlarla bağ kurmaya yardımcı olabileceğini söylemişti. Denemeye değerdi. Vincent'ın söylediği her şey tamamen saçma değildi.

"Sence?" dedi Peter biraz gevşemiş bir halde. "Tabii ki kabul etmiyor. İhtiyarın Gustaf'ı beni gözetlemesi için zorladığına eminim."

Peter yeniden güldü, arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde birleştirdi. Ruben de aynı hareketi yapmayı düşündü ama bunun fazla göze batacağını fark etti.

"Jon bunu öğrenmiş olabilir mi?" dedi Ruben biraz daha dik oturarak. "Babanızın Gustaf'ı kullandığını? Bu yüzden mi öldürüldü?"

"Tanrı aşkına, televizyonda ne izliyorsun?" dedi Peter. "Birinin birini öldürmesi gerekseydi, karısını becerdiği için Gustaf'ı öldürmesi gereken Jon olurdu. Ama evet, Dragan, Gustaf'ı Confido'dan bilgi sızdırması için kullandıysa ve Jon bunu fark ettiyse, başı derde girmiş olabilir. Yine de ortaklardan birinin ortadan kaybolması şirketi yerle bir ederdi. İhtiyarın bu kadar ileri gideceğini sanmıyorum. Gerçi şirket sonunda yine battı ama başka sebeplerden."

Ruben başıyla onayladı. Peter'in söyledikleri mantıklıydı. Yine de...

"Mark Eric ve Erika Sävelden isimleri size bir şey ifade ediyor mu?" dedi.

Eğer Dragan Manojlovic cinayetlerden birine karışmışsa, hepsine karışmış olmalıydı. Aksi halde Ruben'in hipotezi daha baştan çökerdi.

"Elbette" dedi Peter. "Mark'ın bütün albümleri bende var. Şarkıcıyı kastediyorsun sanırım. Erika'yı da Confido'ya birkaç kez konuk konuşmacı olarak davet etmiştik."

"Babanızla bir bağlantıları var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Dediğim gibi ailemle arama mesafe koydum. Ama etkinlik ve eğlence sektöründe babamın parmağının değmediği pek bir yer yoktur. Bu şehirde zorbalıkla ortak olmadığı bir restoran ya da salhne bulursan şaşarım."

"Ne hoş" dedi Ruben alaycı bir tonla. "Artık haraç kesmeye koruma mı deniyor?"

"Neden soruyorsun?"

"Bunu açıklamaya yetkim yok."

Ruben hayal kırıklığıyla iç çekti. Sorularıyla bir yere varamamıştı. Çok şey öğrenmişti ama aslında hiçbir şey öğrenmemişti. Peter'ın işin içinde olduğunu düşünmüyordu ama Dragan Manojlovic her şeyin etrafında dolaşan bir hayalet gibiydi. Yine de bu suç dehasına dair doğrudan bir bağ kuramıyordu. Her şey ima dolu, eksik varsayımlardan ibaretti.

Dragan'ın suçlu olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıydı. Hem de hemen.

80

"Büyükbabanla ne sıklıkla görüşüyorsun?" diye sordu Mina merakla, arabayı Äppelviken yönüne kırarken.

Vincent'ın Niklas'ın geçmişiyle ilgili yorumu Mina'ya bir fikir vermişti. Eski kocasına soramazdı ama babasına sorabilirdi: Walther Stockenberg'e. Niklas babasına büyük bir hayranlık duyar, ona derin bir saygı beslerdi. Her zaman çok yakın olmamış olsalar da Mina, Walther'ın Niklas'ın gençliğinde yaşadığı olası sorunları bileceğini düşünüyordu.

Walther'ı en son ziyaret edişinin üzerinden çok ama çok uzun zaman geçmişti. Başka bir çağda, başka bir hayatta olmuş gibiydi. Niklas'ın ailesini ilk ziyaret ettikleri yazı hatırlıyordu. Bahçedeki kameriyede ev yapımı çilek şurubu içmiş, taze ahududulu kurabiyeler yemişlerdi. O zamanlar Nathalie'nin babaannesi Beata hâlâ hayattaydı.

Walther bir Yüksek Mahkeme yargıcıydı; sert, kusursuz ve Mina'yı her zaman huzursuz eden bir adamdı. Mina bu konuda yalnız değildi. Niklas da babasının kendisini çoğu zaman rahatsız ettiğini itiraf etmişti. Mina, aradan geçen yılların bunu değiştirdiğinden pek emin değildi.

"Ara sıra" dedi Nathalie kaçamak bir ifadeyle.

Mina konuyu zorlamadı. Aslında kızını yanına almak istememişti ama Nathalie evde kalmayı reddetmişti ve Mina tartışmanın zaman kaybı olduğunu biliyordu. Kızında kendinden fazlasıyla iz gördüğü için de vazgeçmişti.

"Arabayı kenara park et" dedi Nathalie. "Büyükbabam yolun kapatılmasından hoşlanmaz; arabasını çıkaramaz."

"Elbette" dedi Mina eve çıkan geniş çakıllı yola girerken.

Bu konuşmayı daha önce Niklas'la da yaptıklarını hatırlar gibiydi. Soldan ilerleyip pırıl pırıl, yeni bir Audi'nin yanına park etti. Yol özenle tırmıklanmıştı.

Mina saatine baktı. Tam zamanında gelmişlerdi. Walther haber vermeden ziyaret edilecek biri değildi ve Mina onu kızdırmak istemiyordu. Yardımına ihtiyaçları vardı. Kayıtlı sesli mesaja göre Niklas'ın hayatta olacağı son gün yılbaşı gecesiydi ve bu tarih tehlikeli bir hızla yaklaşıyordu. Her geçen saat, Mina paniğini bastırmakta zorlanıyordu.

Bunca yılın ardından bu korkunun Niklas'a karşı hâlâ hissettiği duygulardan mı yoksa kızları için duyduğu endişeden mi kaynaklandığını ayırt etmek zordu. Aslında bunun pek önemi yoktu. Sonuç her iki durumda da aynıydı ve saat acımasızca işlemeye devam ediyordu.

"Gelin, gelin, donmadan içeri girin. Ama lütfen ayaklarınızı iyice silin, her yeri kara bulamayın."

Walther kapının eşiğinde duruyor, onları merdivenlerden yukarı çağırıyordu.

Ev, Bromma'nın Äppelviken bölgesine özgüydü. On dokuzuncu yüzyılın başlarından kalma, büyük, ahşap, zencefilli kurabiye tarzında bir evdi. Yaz aylarında etrafı görkemli leylaklar ve güllerle çevrili olurdu. Bitkiler şu an kalın bir kar örtüsünün altında olsa da Mina, evin önünü saran lavantaların ve sarmaşık güllerinin kokusunu hâlâ hatırlıyordu. *New Dawn*. Gülün çeşidi buydu. Bahçe Beata'nın gurur kaynağıydı ve gelen kimse bitkilerin adlarıyla ilgili uzun bir anlatımdan kaçamazdı.

Mina ve Nathalie birbirlerine baktılar. Özenle temizlenmiş yol sayesinde ayakkabılarında tek bir kar tanesi bile yoktu. Yine de Walther'ın dediğini yaptılar ve büyük ahşap kapının önündeki paspasa ayaklarını sildiler. Walther kenara çekildi, onları girişe aldı. Ayakkabılarını ve paltolarını çıkardılar. Ardından onları biraz tuhaf, biraz da çekingen bir şekilde kucakladı.

"Salona geçelim. Haftada birkaç kez bana yardıma gelen kız, marketten aldığı o korkunç kurabiyelerden koymuş."

Walther'ı kitaplarla dolu geniş bir odaya kadar takip ettiler. Ortada devasa bir Chesterfield deri koltuk takımı vardı. Masanın üzerinde kahve ve kurabiyelerle dolu gümüş bir tepsi duruyordu.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Nathalie oturduktan sonra.

Mina kızının sesindeki endişeyi duydu ve elini onun elinin üzerine koymak istedi ama kendini tuttu. Bu tür temaslar henüz ikisi için de doğal değildi.

"Siz bilmiyor musunuz?" dedi Walther kaşlarını çatarak. "Yani kayıp mı?"

Saçlarının tamamı hâlâ yerindeydi; düzgünce taranmış, kalın, gümüşi bir yele gibiydi.

"Ona ulaşamıyoruz. Kimse nerede olduğunu bilmiyor" dedi Nathalie.

Sesi titredi ve bu Mina'nın yüreğini burktu ama Walther tamamen kayıtsız görünüyordu. Elini geçiştirircesine salladı.

"Bu durumda ben nereden bileyim?" dedi başını sallayarak.

Walther, Nathalie'ye kahve içip içmediğini sormadan fincanları doldurdu. Üzerlerinde birer fındık bulunan fındıklı kurabiyeler, süslü bir porselen tabaktaydı. Tabak Mina'ya doğru itildi ama Mina nazikçe başını salladı. Hijyen kurallarına pek uymayan kaç kişinin o kurabiyelere dokunduğunu düşünmek midesini bulandırmıştı. Nathalie ise bir tane alıp yemeye başladı.

"Tor'la konuştunuz mu?" dedi Walther. "Durumu mutlaka kontrol altına almıştır. Büyük ihtimalle bir yanlış anlaşılmadır. Niklas işi gereği çok stres altında. Muhtemelen sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı."

"Ama bu ona göre bir davranış değil" dedi Mina. "Hele Noel'den hemen önce. Hiçbir şey söylemeden Nathalie'yi bırakıp gitmezdi."

Nathalie ona ikaz dolu bir bakış attı ama Walther gözlerini Mina'ya dikti.

"Kamu hayatında bizim taşıdığımız ölçekte sorumluluk üstlenmemiş biri için bunu anlamak elbette kolay değil. Bir adalet bakanıyla bir Yüksek Mahkeme yargıcını kıyaslayamazsın diyebilirsiniz ama benzerlikler farklardan çoktur. Sorumluluk muazzamdır.

Ülkede, hatta uluslararası düzeyde, Niklas'la benim üstlendiğimiz kadar ağır sorumluluk taşıyan çok az makam vardır."

"Eskiden üstlendiğiniz" dedi Mina onu düzelterek ve Nathalie'ye bakarak. "Siz emeklisiniz ama Niklas hâlâ bakan. Yerinizde şu an başka biri var, değil mi? Bir kadın diye hatırlıyorum."

Walther gözlerini kırptı.

"Elbette" dedi umursamazca ve kahvesinden bir yudum aldı. Sonra mutfağa doğru döndü.

"Beata! Kahve çok sert olmuş, yenisini..."

Durdu. Gözlerini yere indirdi. Fincanı yavaşça masaya bıraktı. Mina ilk kez o sert maskenin ardında gerçek bir insan gördü, kolayca afallayan birini.

"İnsan unutuyor" dedi Walther alçak sesle. "Tuhaf bir şey. Gidişinin üzerinden beş yıl geçti ama... Elli yıldan fazla evliydik. Çoğu zaman hâlâ buradaymış gibi geliyor."

"Anlıyorum" dedi Mina.

Yaşlı yargıcın eleştirel cevaplar vereceği sorular sormak yerine, gerçek bir konuşma sürdürmeyi umarak devam etti.

"Neden endişelendiğimizi anlamanızı umuyorum. Geçen yaz yaşananlardan sonra... Bir de Nathalie ile Niklas birbirlerine çok düşkünler. Kısmen de... benim ortadan kaybolmam yüzünden."

Kendini olabildiğince açmıştı. Eski kayınpederinin bunu anlayacağını umuyordu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Walther'ın omuzları düştü.

"Endişelerinizi küçümsediğimi sanmayın" dedi daha yumuşak bir sesle. "Sadece hiçbir şey olmamış olmasının da mümkün olduğunu söylüyorum. Stres insanlara tuhaf şeyler yaptırır. Eminim iyidir ve yakında döner. Bana güvenin."

Nathalie'nin elini okşadı.

"Niklas'ın kayboluşuyla incelediğimiz bazı başka vakalar arasında benzerlikler var" dedi Mina çok ince bir çizgide yürüdüğünün farkında olarak. "Diğer kişilerin ortak bir özelliği var. Yirmi yıl önce hepsi hayatlarında zor bir dönemden geçmiş. Niklas'ın da buna benzer bir şey yaşayıp yaşamadığını hatırlıyor musunuz? Bana hiç bahsetmemişti."

"Sanırım karamelli kurabiyeler de vardı" dedi Walther aniden ayağa kalkarak.

Mutfağa gitti. Dolapları açıp karıştırdığını duydular. Birkaç dakika sonra şeffaf bir plastik kutuyla geri döndü.

"Karamelli kurabiyeler. Biliyordum. Kız domates konservesiyle pirincin arkasına koymuş. Bunun mantığı ne? Kurabiye domatesle pirincin yanında durmaz. Biri yemektir, diğeri... kurabiye. Şu içindekilere bakın. Neredeyse tanıdık gelen hiçbir şey yok."

Mina ve Nathalie bakıştılar. Nathalie bir kurabiye daha ısırdı. Walther plastik kutuyu sinirle çevirip açmaya çalışıyordu. Başaramayınca iç çekerek masaya bıraktı.

"Zor bir dönem diyorsun, öyle mi? İnsanlar bu aralar nasıl hissettiklerine saplantılı. Sabah uyanıp hemen kendilerini yokluyorlar. Elbette düşünürsen her zaman tutunacak bir zorluk bulursun. Bizim zamanımızda şimdi sallanan o tanıların hiçbiri yoktu. Alfabenin bütün harfleri. Sinirleri bozuk der geçerdik, doktora gider, bir hap alırdın, biterdi. Şimdi insanlar her şey için rapor alıyor. Benim mesleğimde de hukuki sonuçlardan kaçmak için 'ruhsal sorunlar' bahanesine sığınan insanları her gün görürdük."

Homurdandı.

"Büyükbaba" dedi Nathalie sertçe.

Walther derin bir nefes aldı.

"Peki. Evet. Aslında hatırlıyorum. Niklas yaklaşık... evet, tam yirmi yıl önce zor bir dönemden geçti. Beata çok endişeliydi. Niklas'ın depresyonda olduğunu, yaşamak istemediğini söylüyordu. Elbette bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Sadece yönünü kaybetmişti. Sonunda her şey yoluna girdi. Niklas, Beata'nın bulduğu o psikologlardan birine birkaç kez gitti, sonra üniversiteye başvurdu ve mesele kapandı. Biraz dürüstçe çalışmak ya da eğitim her derde devadır. İnsan kendini yorarsa, hislerini düşünecek vakti kalmaz."

"O psikoloğun adını biliyor musunuz?" diye sordu Mina alçak sesle.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Niklas da diğer kurbanların örüntüsüne uyuyordu. En başından beri bunun iskeletlerle bağlan-

tılı olmamasını dilemişti. Artık kuşkusu kalmamıştı. Onu bulamazlarsa yılbaşı gecesi ölecekti. Ve bulunduğunda, bir metro tünelinde üst üste yığılmış kemiklerden ibaret olacaktı; kafatası en üstte duracaktı.

"Adı Beata'nın defterinde olmalı" dedi Walther ayağa kalkarak.

Pencere kenarındaki süslü masanın çekmecesini açtı, çiçek desenli bir adres defteri çıkardı.

"Bunu ödünç alabilir miyiz?" diye sordu Nathalie hevesle.

Walther tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

"Ama iyi bakacağınıza söz verin. Beata'nındı."

"Söz veriyorum" dedi Nathalie defteri kapüşonlu kazağının cebine koyarken.

"Gitmemiz gerekiyor" dedi Mina ayağa kalkarak.

Zihnindeki saat kulakları sağır edercesine tik tak ediyordu. Nathalie arkasından ağır ağır yürürken sakin kalabilmek için tüm gücünü toplaması gerekiyordu.

Vedalaşırken Walther elini tuttu. Mina elini çekip dezenfektana boğma dürtüsünü bastırdı. Saatin tik takları her şeyi bastırıyordu.

"Geri dönmene sevindim" dedi Walther. "Nathalie'nin bir anneye ihtiyacı var."

"Teşekkür ederim" dedi Mina, boğazının düğümlendiğini fark ederek.

Şaşılacak biçimde, Walther'ın sözleri onu çok etkilemişti ama şimdi bunun üzerinde duramazdı. Nathalie'nin babasını bulmaya odaklanmalıydı. Çok geç olmadan. Son yarım saatte başka bir şeyin de ters gittiği hissine kapılmıştı. Bunun diğer vakalarla bağlantılı olduğunu biliyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Kaçırdığı bir şey. Önemli bir şey.

81
Yedi gün kala

Vincent inledi. Yorgun düşmüştü. Benjamin gece yarısı arkadaşından eve dönmüştü ama Vincent doğru dürüst uyuyamamıştı. Gecenin büyük kısmı, evin içinde dolanıp kimsenin içeri girmediğinden emin olmakla geçmişti. Ön kapının kilidini sayısız kez kontrol etmişti. Karda ayak izleri olup olmadığına bakmak için evin önünü ve arkasını el feneriyle kontrol etmişti.

Arada bir uzanıp en fazla bir saat uyumuş, sonra kalkıp her şeyi baştan yapmıştı. Bunun tamamen irrasyonel olduğunu biliyordu ama gecenin karanlığı, bu soğukkanlı mantığa pek yer bırakmıyordu.

Döndü ve saate baktı. 07.30. Artık uzatmanın anlamı yoktu. Yataktan yuvarlanarak kalktı ve ayakları çarşafa dolandığı için, yere kapaklanmaktan kıl payı kurtuldu. Belli ki yatağa uzandığı o kısa süre boyunca dönüp durmuştu.

"Mutlu Noeller" diye homurdandı.

Sonra başını salladı. Bu böyle gitmezdi. Ne de olsa Noel arifesiydi. Güne sıcak şarap ve safranlı bir çörekle başlayacaktı. Sabahlığını giymek yerine, üzerine el örgüsü bir Noel kazağıyla, kırmızı kurdele desenli termal içliğini geçirdi. Mutfağa yönelirken pikaba uğradı. Bir süre arandıktan sonra elektronik müziğin öncülerinden Ralph Lundsten'in *A Midwinter Saga* albümünü buldu. Geleneksel bir Noel müziği sayılmazdı ama keyfini yerine getirmesi gerektiğinde bire birdi.

Müziğin romantik, kışlık ezgileri mutfağa yayıldı. Bir gün önce polis merkezinden dönerken aldığı çörekleri ısıtmak için fırını açtı. Safranın o yoğun kokusunu taşıyan *lussekatt* çörekleri, ısıtıl-

dıklarında her zaman daha güzel olurdu. Tepsiyi fırına koymadan önce biraz bekledi ve çok geçmeden mutfağı Noel hamur işlerinin kokusu sardı. Sıcak şarabı çıkardı, kahve makinesini hazırladı ve Benjamin'i uyandırmaya gitmek üzereyken telefon çaldı. Telefon hâlâ yatak odasındaydı.

Koşarak gitti, nefes nefese telefonu açtı.

"Ben Vincent. Mutlu Noeller."

"Merhaba, ben Loke" dedi karşıdaki ses. "Bu kadar erken bir saatte ve Noel arifesinde aradığım için kusura bakma ama başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Merhaba Loke. Bir şey mi oldu?"

"Şey... Az önce laboratuvara geldim ve... bir hırsızlık olmuş. Bazı ekipmanlar kırılmış ama asıl mesele şu ki... kemikler yok. Odenplan istasyonu civarında bulunan eski kemikler. Dün gece geç saatte Gunilla'dan almıştık ama artık burada değiller. Biliyorum çünkü onları özellikle ayrı bir masaya koymuştum ve şimdi masa bomboş. Her yere baktım."

Vincent telefon kulağına yapışık halde mutfağa geri döndü.

"Belki Milda yerlerini değiştirmiştir?" dedi fırını kapatırken.

Boşta kalan eliyle fırın kapağını açıp çöreklere dokundu. Hepsi tam kıvamında, sıcacıktı.

"Sanmıyorum. İlk ben geldim. Sanırım... kemikler çalınmış" dedi Loke. "Nedenini de anlamıyorum."

"Ve en iyi seçenek beni aramak mıydı?" dedi Vincent. Bir tutacak alıp tepsiyi çıkardı, sonra fırın kapağını ayağıyla kapattı.

"Kemiklerden ben sorumluydum" dedi Loke perişan bir sesle. "Kaybeden benim. Benim nöbetimde çalındılar. Bunu resmi olarak polise bildirmek istemiyorum. Henüz değil. Bunu yaparsam bu işten anında atılırım. Milda'yla burada çalışmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Sen de polis değilsin. O yüzden belki... belki bir şey düşünürsün diye... Bunu biraz... aramızda tutabilir miyiz?.."

Vincent iç çekti. Demek ki Benjamin'le sakin bir Noel kahvaltısı edemeyecekti.

"Peki" dedi. "Geliyorum. Ama Mina'yı da getireceğim. Bu tür işlerde genelde benden daha iyidir."

"Hayır, hayır, hayır" dedi Loke paniğe kapılarak. "Polis yok. Kovulmayacağım bir yol bulana kadar olmaz."

"Mina bugün izinli" dedi Vincent. "Yani şu an polis değil. Üstelik yardımcı olabilir. Prosedürleri benden iyi biliyor."

Loke bir süre sessiz kaldı.

"Eğer kesinlikle eminsen" dedi sonunda. "Benim şimdi Milda'ya söz verdiğim bir işi halletmem gerekiyor ama öğleden sonra laboratuvarda buluşabiliriz. Acelemiz yok, değil mi? Kemikler zaten gitmiş durumda. Bu arada kimse gelip bir şeye erişmeyecek. Ne de olsa Noel arifesi. Sonra ararım."

Loke telefonu kapattı.

Vincent Noel arifesi sabahını böyle hayal etmemişti ama en azından kahvaltısını yapacak vakti vardı ve belki Mina'yı da görürdü. Aslında daha iyi bir Noel arifesi dileyemezdi. Şanslıysa şehirde en az bir gün daha kalması gerekecekti ki bu da Maria'nın ailesine yapacağı ziyareti ertelemek için güzel bir bahane olurdu. O aile buluşmasını olabildiğince kısa tutmayı tercih ediyordu. Nasıl olsa onu azarlamak için yine bolca vakitleri olurdu.

Kahve makinesini çalıştırdı ve Benjamin'in kapısını çalmaya gitti.

"Günaydın," dedi yüksek sesle. "Biliyorum çok erken ama kahve ve *lussekatt* çörekleri var. Noel havasını içine çek oğlum. Gel biraz bana eşlik et, sonra tekrar yatarsın."

Kapının ardından ses gelmedi.

"Ne kadar akşamdan kalmasın?" dedi Vincent kapıyı aralayarak. "Dün gece o kadar da geç gelmedin."

Benjamin'in odası kusursuz bir düzen içindeydi. Her şey olması gereken yerdeydi. Benjamin gibi biri için neredeyse imkânsız denecek bir düzen. Yatak bile muntazamdı. Yatak örtüsü gergin bir şekilde serilmiş, yastıklar kabartılmıştı.

Ama Benjamin yoktu.

Soğuk, görünmez bir el Vincent'ın boğazını kavradı. Kendine bunun abartı olduğunu söyledi. Benjamin muhtemelen ondan önce kalkmış ve dışarı çıkmıştı.

Ama Noel arifesinde, sabahın yedisinde dışarı çıkması için hiçbir sebep yoktu...

Vincent üzerine çökmeye başlayan duygunun peşine düşmek istemiyordu. Bu hiçbir işe yaramazdı.

Benjamin'i aramak için mutfağa döndü ve kapıda durdu. Mutfak masasının üzerinde, el yazısıyla dolu bir kâğıt duruyordu. Demek ki yorgunluktan daha önce fark etmemişti. Oğlundan bir not olabileceğini düşünerek hemen gidip kâğıdı aldı ve okumaya başladı. Ama karşılaştığı kelimeler, mutfağın tepetaklak olması için yeterliydi. Dengesini kaybetmemek için masaya tutundu.

Arkasında kahve makinesi itiraz eder gibi bipledi. Su haznesini doldurduktan sonra demliği yerine koymayı unutmuştu ve sıcak kahve tezgâhın üzerine akıyordu. Tezgâh kısa süre içinde kahveyle kaplanacaktı; sıvı kenara doğru ilerliyordu, birazdan yere dökülecekti. Vincent göz ucuyla yaklaşan felaketi gördü ama zerre kadar umursamadı. Telefonunu çıkarıp Maria'yı aradı. Maria telefonu açamadan çağrı düştü. Sonra Rebecka'yı aradı. Ardından Benjamin'i. En son eski eşi Ulrika'yı. Hiçbiri açmadı.

Elindeki mektup Gölge'dendi. Bir kez daha okudu, herkesi tekrar tekrar aradı ve bütün bu süre boyunca o soğuk el boğazını giderek daha sıkı kavradı.

82

Julia'nın babası ön kapıyı açınca Harry, "Büyükbabbaa!" diye bağırdı.

Oğlu dizginlenemez bir sevinçle dolup taşıyordu. Büyükbabasına doğru atıldı.

"Bak sen şu işe, büyükbabasının küçük gözdesi ziyarete gelmiş" dedi Julia'nın babası şefkatle, Harry'nin karnını gıdıklayarak.

Harry kahkahalarla güldü.

Julia gülümsemekten kendini alamadı. En azından aileden biri güzel bir Noel geçirecekti. Torkel yanında duruyordu ve orada olmak istemediği her halinden belliydi. Julia'nın annesi ve babası, kocasına hiçbir zaman pek ısınamamışlardı. Harry'nin gelişiyle, ebeveyniyle Torkel arasındaki ilişki biraz düzelmişti ama aralarında hâlâ soğukluk vardı.

"Buyurun, buyurun" dedi babası onları girişe almak için kenara çekilerek.

Özellikle saatine baktı. Tam olarak birde gelmeleri gerekiyordu. Julia geç kaldıklarını biliyordu. O ve Torkel fiilen birbirleriyle konuşmayı bıraktıklarından beri evden çıkmak daha uzun sürüyordu. Sadece biri on geçiyordu ama bu bir emniyet müdürü için, bir hafta geç kalmak kadar büyük bir saygısızlıktı.

"Baba, rahatla" dedi Julia. "Bu bir personel toplantısı değil. Noel arifesi. Mutlu Noeller."

"Hep böyle başlar" dedi babası. "Ama haklısın. Hadi Harry, sana Noel ağacımızı gösterelim."

Emniyet müdürü, Harry'yi kucağına alıp salona götürdü. Harry ağacı gördüğünde, Julia bir sevinç çığlığı daha duydu.

Paltosunu çıkarırken, babasının "Güzel değil mi?" dediğini duydu. "Hayır, ona dokunma, ağaçta asılı durması gerekiyor... ona da dokunma... hayır, hayır, hayır, simli şeritleri çekersen bütün ağaç... Hayır, ah, ah canım. Önemli değil. Merak etme. Zaten o süse pek ihtiyacımız yoktu. Ve... şey... buna da."

Julia kendi kendine güldü. Babasının, kızına çocukken göstermeyi unuttuğu sevgi sanki bir barajın ardında birikmiş, şimdi torununun üzerine boşalmıştı.

Torkel hâlâ girişteydi, ayakkabıları ayağında duruyordu.

"Bunu atlatacağız" dedi Julia kocasına alçak sesle. "Harry'ye en az bir saat şeker verecekler. Sonra çıkar gideriz."

Torkel başıyla onayladı ve paltosuyla ayakkabılarını çıkardı. Julia onun yanından geçip gidişini izledi. Attığı her adımda nefes almak daha kolay geliyordu. Yakında. Çok yakında. Bu lanet Noel de bitecekti.

83

Mina bir önceki akşam Walther'ın Bromma'daki görkemli evinden çıkar çıkmaz, Niklas'ın psikoloğunun telefon numarasını bulmuştu. Zor olmamıştı. Beata'nın adres defteri kalabalıktı ama kusursuz bir düzeni vardı. Mina, Niklas'ın ruh sağlığıyla ilgili sorunları ekibe bildirmiş ve telefon numarasını onlara vermişti. Kendini Niklas'ın geçmişine dair bir görüşmeyi bizzat yürütmeye hazır hissetmiyordu.

Bundan sonra yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Bugün Noel arifesiydi. Mina, dünya durma noktasına gelmişken, herkes Noel yemeği yiyip hediyeler açarken kendisini zorunlu izindeymiş gibi hissediyordu. Oysa saat, durmadan yılbaşına doğru ilerliyordu. Niklas'ın yedi günü kalmıştı. Her neredeyse.

"Babam olmadan Noel geçirmek çok tuhaf" dedi Nathalie. "Burada oturacağımıza dışarıda onu arıyor olmamız gerekmez mi?"

"Bir polis gibi konuşuyorsun" dedi Mina gülümsemeye çalışarak. "Ama sana söz veriyorum, polis elinden geleni yapıyor."

Nathalie kanepede, bir battaniyenin altında kıvrılmıştı. Gün boyu neredeyse hiç yerinden kıpırdamamıştı.

"Psikologla konuştular mı?" diye sordu. Bunu belki birinci kez soruyordu.

Mina kendini sabırlı olmaya zorladı. Özellikle de kızının hissettiği hayal kırıklığını aynen paylaştığı için.

"Söylediğim gibi, ona ulaşmak için her yolu deniyorlar. Ama adam yıllardır emekli ve bugünlerde vaktini maceralara ayırıyor gibi görünüyor. Adam dün gece bana, psikoloğun Ruanda'da oldu-

ğunu söyledi. Gorilleri görmek için bir tür keşif gezisindeymiş. Ormanda telefon çekmiyorsa, ona ulaşmamız mümkün olmayabilir."

"Tamam" dedi Nathalie bakışlarını yeniden telefonuna dikerek. "Sadece babamı geri istiyorum."

Mina kanallar arasında amaçsızca gezindi ama kısa süre sonra televizyonu kapatıp ayağa kalktı.

"Bak, biliyorum çok kötü" dedi. "Baban burada yokken her şey berbat geliyor. Ama eminim o, en azından güzel vakit geçirmeye çalışmamızı isterdi. Ne dersin? Kolları sıvayalım mı?"

Sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik. Sonra Nathalie ona tereddütle baktı.

"Peki ne yapacağız? Noel'i nasıl kutlayacağız?" diye sordu alçak sesle.

"Bence bu tamamen bize bağlı" dedi Mina ve ellerini, sınır olmadığını anlatır gibi açtı. "Sen ne yapmak istiyorsun?"

"Ne yapabilirsin ki?" dedi Nathalie. Dudaklarında buruk bir gülümseme vardı.

Mina birden nabzının hızlandığını hissetti. Kızının ondan ne beklediğini bilmiyordu. Nathalie ondan ne isteyebilirdi? Sınırlarını ne kadar zorlayabilirdi? Önemi yoktu. Annelik içgüdüsü hâlâ oradaydı. Damarlarında dolaşıyordu. Uzun zamandır yenilmez sandığı tüm içgüdülerden daha güçlüydü.

"Her şeyi" dedi. Bunu ciddiyetle söylüyordu. "Her şeyi yapabilirim."

Nathalie onu dikkatle süzdü. Sonra kanepeden kalktı ve battaniyeyi bir kenara attı.

"O zaman giyin. Ica Noel arifesinde açık."

"Ica mı?" dedi Mina. İçine yine bir huzursuzluk çöktü. "Neden markete gitmemiz gerekiyor?"

"Bir zencefilli ev almamız lazım" dedi Nathalie montunu giyerken. "Hiç birlikte yapmadık. Herkes annesiyle Noel'de bunu yapıyor. Hep onları kıskandım. Babam bir kez denedi ama beceriksizdir. Eli ayağına dolaşır. Sonunda yıkıma hazır bir şeye benzemişti. Yemek yapabilir. Ama ev yapamaz. Lütfen yapalım mı? Eritilmiş şekerle parmaklarımızı yaktığımız, tüpünden bir türlü çıkmayan o

şekerlemeli kremaları kullandığımız ve çatısına en iğrenç şekerler olmalarına rağmen bir sürü Smarties dizdiğimiz bir zencefilli ev yapalım mı?"

Kelimeler Nathalie'nin ağzından sel gibi dökülüyordu. Mina ne yaptığını bile fark etmeden bir adım attı. Küçük ama aralarındaki mesafeyi kapatan büyük bir adımdı bu. Nathalie'yi kollarının arasına aldı ve saçlarına doğru, hayal meyal duyulacak şekilde fısıldadı.

"Tabii ki birlikte bir zencefilli ev yapabiliriz. Benim canım kızım."

Marketten dönüp evi kurmayı yeni bitirmişlerdi ki kapı zili çaldı.

"Kim olabilir?" dedi Nathalie parmaklarındaki şekerli kremayı yalarken.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Mina. "Özellikle Noel arifesinde neredeyse hiç misafirim olmaz."

Kapıyı açmaya gitmeden önce kırılmış bir çatı parçasını ağzına attı. Vincent kapının önünde duruyordu. Omuzları düşüktü. Bembeyaz kesilmişti.

"Tanrım, ne oldu?" dedi Mina dehşetle ve onu içeri aldı.

Bazı anlarda nezaket sohbeti gerekliydi. Bazı anlarda ise sadece engel olurdu. Şu anki gibi.

Vincent soruyla baş etmekte zorlanıyor gibiydi. İçinde ne olup bitiyorsa, Mina onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bir ona bakıyor, bir gözlerini kaçırıyordu. Söyleyeceklerinden korkuyormuş gibiydi.

"Bir mektup aldım..." diye kekeledi Vincent.

"Anne, Smarties'ten biraz daha almış mıydık?" diye seslendi Nathalie mutfaktan. "Bu paket bitmiş."

Vincent sesin geldiği yöne baktı. Sonra gözlerini Mina'ya dikti. Söylemek üzere olduğu her şey silinmişti.

"Loke" dedi. "Laboratuvara gelmemizi istiyor. Biri içeri girip en eski kemikleri çalmış."

"Tipik" dedi Mina refleksle montuna uzanarak. "Acil mi?"

"Hayır, hiç değil. Sabah ilk iş beni aradı ama dönmesini beklememizi söyledi."

"Ama polise bildirmiştir, değil mi?"

"Henüz değil. İşten atılmaktan korkuyor. Zaten olan olmuş. Ya-

kında bizi arar. Evde bekliyordum ama aradığında aynı yerde olmamız daha iyi olur diye düşündüm. Evde beni arayan yok."

Mina montunu tekrar astı ve başını salladı.

"Birisiyle Noel'i geçirme gerekçesi olarak şimdiye kadar duyduğum en zayıf sebep bu olabilir" dedi. "Ama ciddi söylüyorum, Noel arifesinde ortadan kaybolarak puan toplayamazsın. Maria deliye dönmüştür."

Vincent omuz silkti.

"Benden kurtulduklarına sevinmişlerdir" dedi.

Mina bunu kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, biraz fazla yüksek sesle söylediğini düşündü.

"Vincent, neyin var?"

"Şimdi... konuşamam" dedi. "Bu arada *lussekatt* çörekleri getirdim."

Elindeki poşeti havaya kaldırdı.

"Gerçi biraz kurumuş olabilir" diye ekledi, poşetin içine bakarken. "Evde kimse... kimse..."

Sustu. Yine tuhaf görünüyordu. Bir şey daha söyleyecekmiş gibi nefes aldı ama bunun yerine eğilip ayakkabılarını çıkardı ve yeni alınmış ayakkabılığa, Nathalie'ninkilerin yanına koydu.

"Evi toparlamışsınız" dedi.

"Hiç sorma" dedi Mina gülerek. "Nathalie... neyse, gel de kendin gör."

Vincent'ı salona götürdü.

"Merhaba Vincent. Mutlu Noeller" dedi Nathalie mutfaktan çıkarak. "Az önce bir zencefilli ev yaptık. Şimdi Donald Duck izleyeceğiz."

"Otursana" dedi Mina. "Bir de zencefilli kurabiye al. Ama koltukta kırıntı bırakırsan seni öldürürüm."

Üçü kanepede yan yana oturdular. Vincent ortadaydı. Televizyonda Petrina Solange mum yakıyordu. Bengt Feldreich'in tanıdık sesi duyulmaya başladı.

"Donald Duck ha?" dedi Vincent, Nathalie'yi dirseğiyle dürterek. "Bunu en son izlediğimde çok küçüktüm. Sence artık biraz fazla büyük değil misin?"

"Nasıl izlemezsin?" dedi Nathalie. "Çocuğun yok mu senin? Noel arifesinde *ne* izliyorsunuz?"

"Elbette var" dedi Vincent kıpırdanarak. "Ama o saatlerde hep Noel Baba kostümü giyiyorum."

Mina, her zaman kusursuz giyinen Vincent'ın saçını bozmamaya çalışarak Noel Baba kıyafetine girmesini hayal etti.

"Fazla büyük değilim" dedi Nathalie. "Zaten kimse bunun için fazla büyük olmaz. Hem sırf bunu söylediğin için, Donald bitince bizim için Noel Baba olacaksın. Yoksa zencefilli evin tadına bakamazsın."

Vincent dehşetle Nathalie'ye baktı.

Mina artık kendini tutamadı. Kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sıcak şarap ister misin Vincent?" dedi yanağından bir damla yaş silerken.

"Evet, lütfen."

Mina mutfağa gidip ocağın üzerinde sıcak şarabı ısıttı. Bir tane Vincent, bir tane de kendisi için, dumanı tüten iki kupa doldurdu.

"Sağ ol" dedi Vincent. "Galiba Loke biraz ağırdan alıyor."

Mina başını salladı ve şarabından bir yudum aldı. Sıcak alkol iyi gelmişti. Vincent da biraz gevşemiş gibiydi.

"İstersen alkolsüzünden de var" dedi Nathalie'ye.

"Sağ ol ama Cola Zero alayım. Noel havasının bile bir sınırı olmalı."

Yine kanepede yan yana oturuyorlardı. Vincent ortadaydı. Mina ona ne olduğunu sormayı çok istiyordu. Ama burada soramazdı. Hele Nathalie'nin önünde.

Televizyonda kurmalı oyuncaklar, Noel Baba'nın atölyesinde resmigeçit yapıyordu. Vincent ve Nathalie mırıldanarak müziğe eşlik ediyor, ritim tutuyordu. Mina bir kez daha Vincent'ın sesinin biraz fazla tiz çıktığını düşündü. Sanki özel bir çaba gösteriyordu. Gözleri de bir tuhaftı. Nemli, dalgın ve hüzün doluydu.

Vincent mırıldanmaya devam etti ama eli Mina'nın elini bulup sıktı. Sertçe. Mina bir an ne yapacağını bilemedi. Sonra o da elini sıktı. Öylece kaldılar. Eli onun elindeydi. Vincent şarkıyı kesti ve televizyonun ışığında, Mina onun yanağından süzülen bir damla yaşı gördü.

84

Kapı zili çaldı ve Sara ellerini önlüğüne sildi. Önlüğün bağını hızla çözüp çıkardı ve mutfak sandalyesinin arkasına attı. Ön kapıyı açmadan önce girişteki aynanın karşısında durdu ve saçını düzeltti.

Sonra kendi haline burun kıvırdı. Gelen sadece Ruben'di. Noel'de iyilik olsun diye davet ettiği Ruben. Onu birinin Noel arifesini tek başına geçirmesi fikrine katlanamadığı için çağırmıştı.

Zachary salondan "Anne, kim geldi?" diye seslendi.

"Ruben. İşyerinden arkadaşım" diye karşılık verdi kapıyı açarken. "Noel'i bizimle kutlamaya geleceğini söylemiştim!"

Ruben dışarıda duruyordu. Kolları Noel hediyeleriyle doluydu, omzunda da büyük bir çanta vardı. Kar usul usul yağıyordu. Sara nedense kirpiklerine bir kar tanesinin takıldığını fark etti.

"Merhaba" dedi Ruben biraz mahcup bir şekilde.

"İçeri gelsene" dedi Sara kenara çekilerek.

Ruben kollarındaki paketlerden birini düşürdü. Sara almak için eğildi. Ruben de aynı anda eğilince başları hafifçe çarpıştı ve elindekilerin geri kalanını da paspasın üzerine düşürdü.

"Ah! Ne kadar sakarım" dedi Ruben utangaç bir kahkaha atarak. Sara da ona yardım ederek paketleri topladı.

"Küçük bir şey demiştim, değil mi?" dedi Sara paketleri yerden alırken muzipçe gülümseyerek. Paketler özenle koyu kırmızı kâğıda sarılmıştı ve üzerlerinde parlak, altın renkli kurdeleler vardı.

Sara, Ruben'in bunları kendisinin sarıp sarmadığını merak etti. Kendi hediyeleri her zaman iki kavga eden kedi tarafından paketlenmiş gibi dururdu.

"Bu yüzde yüz senin suçun" dedi Ruben. "Noel hediyesi alanın ne kadar eğlenceli olduğunu bana sen öğrettin. Çocukların eş ve altı yaşındaydı, değil mi? O yaşta fazla hediye diye bir şey oktur. Hatta düzgün paketlemeyi bile öğrendim. İyi bir alıştırma ldu."

Kalın atkısını ve montunu çıkarıp askıya astı.

"Buyur geç. Sıcak şarap ısıtıyorum" dedi Sara mutfağa yönelirken.

Ruben'i kendi evinde görmek tuhaftı. Sickla Gölü'nün kıyısında, büyük pencerelerinden suyu görebildiği bitişik nizam bir evde yaşıyordu. Evi seviyordu. Bir göl kenarında büyümüştü ve suyun varlığı ona hep huzur verirdi. Şimdi göl donmuştu. Bu da çocuklara boş zamanlarında saatlerce buz pateni yaptıkları anlamına geliyordu. Leah küçük yaşına rağmen gerçekten ilerleme kaydetmişti. Hatta *piruet* denemelerine bile başlamıştı.

"Vaaay, daha fazla hediye" diye bağırdı kızı, yanakları kızarmış bir halde girişe koşarken.

Ruben'in kollarındaki yığına baktı.

"Bunlar senin" dedi Ruben göz kırparak. "Belki annen için de ufak bir şey vardır."

"Birbirimize hediye almamamız gerekiyordu. Sana bir şey almadığımı biliyorsun."

"Ama benim Noel hediyem bu zaten. Sizinle kutlamak. Hepinizle yani. Beni doyuracaksınız... değil mi?"

Ruben bir an tedirgin göründü. Sara güldü.

"Merak etme" dedi.

Elini Ruben'in sırtına koyup onu mutfağa yönlendirdi.

"Yemeğimiz var. Hem de fazlasıyla. Ama söylediğim gibi, Noel yemeklerini pek sevmem. Hepimiz bıktık artık. O yüzden İtalyan yemeği yapıyoruz."

"Harika. Paketleri nereye koyayım? Bu evde hediyelere bekçilik eden bir ağaç var mı?"

Leah heyecanla başını salladı ve mutfağın da içinde olduğu açık alanın öbür ucundaki büyük salonu işaret etti. Bir köşede, gümüş ve beyaz süslerle kaplı görkemli bir ladin ağacı vardı. Aralarına,

hiçbir düzen gözetilmeden asılmış rengârenk el yapımı süsler karışmıştı.

"Ebeveynlikte en zorlandığım şeylerden biri bu" diye mırıldandı Sara. "Anaokulundan getirdikleri bütün o çirkin süsleri ve ıvır zıvırı asmak zorunda kalmak."

"Ellinor, Astrid'in odasına kendi ağacını koymasına izin vermişti" dedi Ruben. "İstediği gibi süslemesine izin verdi. Salondakini de Ellinor yaptı. İyi bir fikirdi ama Astrid bunu iki ağacı varmış gibi algıladı sanırım. Ya da belki Ellinor'un Noel ağacı zevkini yanlış hatırlıyorum."

"Ama fikir harika" dedi Sara etkilenerek.

Gelecek yıl kesinlikle bunu uygulayacaktı. Sonra aklına geldi. Gelecek Noel, çocuklar Michael'da, yani ABD'de olacaklardı. Boğazı düğümlendi ama bu düşünceyi zihninden atmaya zorladı. Çocuklar şu an buradalardı. Anda kalması gerekiyordu.

"O bomba meselesi ne oldu peki?" dedi Ruben sesini alçaltarak. "Noel'e uygun bir konu sayılmaz ama merak ettim."

"Benim için mi endişelendin?" dedi Sara kirpiklerini oynatarak.

Ruben ıstakoz gibi kızardı.

"İşler ilerliyor" dedi Sara. "Şirketlerden birinde çalışan eski bir personelden ihbar aldık. Çalındığını bildirdikleri amonyum nitratın hâlâ ellerinde olduğu ortaya çıktı. Bu kişi başka bir yere taşınmasında görev almış ama susması için aldığı parayı yetersiz bulunca bizi aramış."

"Vay canına. Bedeli olan sadakat" dedi Ruben. "Yani kendilerinden mi çalmışlar?"

"Aynen öyle" dedi Sara başını sallayarak. "Dünden beri diğer şirketleri de izliyoruz. Aynı şeyin onlarda da olduğundan şüpheleniyoruz. Üstelik hepsinin aynı holding grubuna ait olduğunu da öğrendik."

"Yani patlayıcıları taşıma emrinin yukarıdan geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu söylemek için henüz erken" dedi Sara. "Bu arada sıcak şarap taşmak üzere."

Sara mutfağa koşup ocağı kapattı. Ruben ise hediyeleri ağacın altına koymak için salona geçti. Leah ile Zachary'nin coşkuyla zıpayıp durduğunu duydu. Ardından korkunç bir kükreme geldi.

"Ya ben bütün hediyelerinizi çalmaya gelen Grinch isem?"

Sara aceleyle salona girdi. Ruben, ellerini havaya kaldırmış, paketlere doğru atılıyordu. Çocuklar korkuyla karışık bir sevinç çığlığı attılar.

"Ne!? Hediyeler olmaz mı? Anladım. O zaman Grinch yanına iki küçük Noel çocuğu alacak!"

Ruben ikisini birden kucağına aldı ve götürüyormuş gibi yapmaya başladı.

"Hayır! Leah ve Zachary olmaz!" diye bağırdı Sara oyuna katılarak. "Lütfen Bay Grinch, bu çocuklar çok usluydu."

Ruben durdu. Kollarındaki çocuklara gözleri faltaşı gibi açılmış halde baktı.

"Ne? Bunlar iyi çocuklar mı diyorsun? Noel Baba'yla tanışmayı hak eden iki iyi çocuk mu?"

Sara ona uyarı dolu bir bakış attı. Noel Baba için herhangi bir plan yapmamıştı. Yakınlarda yardım isteyebileceği bir ailesi yoktu, arkadaşlarının da hepsi meşguldü. Ruben farkında olmadan yerine getiremeyeceği bir söz veriyordu.

"Ruben..." dedi ve işaretparmağıyla boğazını kesiyormuş gibi yaptı.

Ama Ruben sadece sırıtıp girişe baktı. Sara da aynı yöne baktı ve yanında getirdiği büyük çantayı gördü. O an anladı. Bu yıl Noel Baba *gelecekti*. Duygusal olarak biraz olgunlaşmamış, orta yaşlı, solaryum tenli bir Noel Baba ama yine de harika bir Noel Baba.

Bu Noel arifesi güzel geçecekti. Belki de çok uzun zamandır geçirdiği en güzel Noel olacaktı.

85

Vincent dışarıdan baktığında bile, Milda'nın laboratuvarına açılan kapının zarar gördüğünü anlayabiliyordu. Loke kapıyı açtı ve endişeyle etrafına baktı. Nathalie'nin de onlarla birlikte olduğunu fark edince irkildi.

"Sadece Mina'nın gelmesini kabul etmiştim" dedi. "Neden daha fazlasınız?"

"Nathalie Noel arifesinde evde tek başına kalamaz" dedi Mina.

"Kalabilirdim" dedi Nathalie. "Ama istemedim. Bu daha eğlenceli geldi."

Vincent gülümsemeden edemedi.

"Daha eğlenceli olduğu *kesin*" dedi ve yeniden Loke'ye döndü. "Bizi tam Chip ve Dale'in[23] ortasında aradın."

Loke tamamen afallamıştı ve pek de memnun görünmüyordu.

"Dediğim gibi, bunu yalnızca Vincent'ın bilmesi gerektiğini düşünmüştüm" dedi Mina'ya dönerek. "Belki senin de. Ama galiba artık sır açığa çıktı. Schrödinger aynı fikirde olmasa da.[24] Hadi, buyurun."

Loke onları genelde Milda'yla çalıştıkları odaya götürdü. Ortalık darmadağındı. İçeri giren kişi belli ki bir şey aramıştı. Erika Sävelden'in, Marcus Eriksson'un ve Jon Langseth'in naaşları kendi çelik masalarında hâlâ düzenli biçimde iskelet halinde duruyordu.

---

23. Chip ve Dale: Disney'in kısa animasyonlarında yer alan, Noel dönemlerinde sıkça yayınlanan iki sincap karakter. (ç.n.)

24. Erwin Schrödinger'in ortaya attığı düşünce deneyinde, kapalı bir kutudaki kedinin durumu gözlemlenene kadar belirsiz kabul edilir. Burada, "sır ortaya çıktı" anlamındaki İngilizce deyime ironik bir gönderme yapılarak, gizliliğin bozulduğu esprili biçimde ifade ediliyor. (ç.n.)

Dördüncü masa ise boştu.

"Odenplan kemikleri burada mıydı?" dedi Mina masayı işaret ederek. "Kimliği belirsiz olanlar?"

Vincent, Mina odaklandığında ondan yayılan enerjiyi hissetti. Sanki onun yakınında olmadığı zaman hayat renklerini kaybediyordu.

Kapının hemen girişinde duran Nathalie'ye baktı. Nathalie telefonuna gömülmüştü. Pek eğleniyor gibi görünmüyordu.

"Kim yaptıysa hepsini götürmüş" dedi Loke karamsar bir ifadeyle. "Sadece kemikleri değil, bütün numuneleri ve fotoğrafları da. Onlarla ilgili elimizde ne belge varsa artık yok. Bu ortaya çıktığında kesin kovulacağım."

"Bunu hemen bildirmen gerekiyor" dedi Mina.

"Bunun senin suçun olmadığını unutma" dedi Vincent.

"Bunu yöneticilere anlatsana" diye homurdandı Loke.

Dördüncü masa.

Dördüncü iskelet.

"Dördüncüyü bul" dedi Vincent birden heyecanla Mina'ya bakarak. "Bir anlamı olduğunu biliyordum. Birkaç gün önce biri bana tuhaf bir meydan okuma gönderdi. İçinde dört kum saati ve bir mesaj vardı. *Zaman dolmadan dördüncüyü bul,* diyordu. Ne demek istediğini anlayamamıştım. Hatta neredeyse unutmuştum. Ta ki şimdiye kadar. Soruşturmanın başında sadece Jon Langseth vardı. Ama dört kişinin kemiklerini bulduk ve şimdi biri kayıp. *Dördüncüyü bul.* Bu, kurbanlarla ilgili, değil mi?"

"Yani hayranın içeri girip insan kalıntılarını çaldı ve bunu seninle bir oyun oynamak için mi yaptı?" dedi Mina tiksintiyle. "Nasıl hayranların var senin?"

"Dördüncü de buradaydı" dedi Loke boş masayı göstererek. "Kemikleri yeniden bulmanın ne anlamı var?"

"Haklısın" dedi Vincent. "Gerçekten de tuhaf geliyor. Ama yine de bunun bir şekilde bağlantılı olduğunu seziyorum."

Sustu. Ardından aynı düşüncenin hepsinin aklına aynı anda geldiğini fark etti.

"Eğer eski kemiklere gönderme yapmıyorsa..." dedi Vincent yavaşça. Mina başıyla onayladı. "Niklas dördüncü olabilir mi? Kum saatlerini bana gönderen kişi... katil mi?"

"Zaman dolmadan dördüncüyü bul" dedi Mina. Birden yüzü solmuştu. "Neler oluyor böyle?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi Vincent. "Ama öğrenmek zorundayız. Bu arada Loke, polisi aramanı öneririm."

86

Niklas, odadaki tek sandalyede sırtı duvara dönük oturuyordu. Dar alanda yerde bir yatak ve küçük bir masa da vardı. Onun dışında her yer çöple doluydu. Bu küçücük odada iki gündür kalıyordu. Elbette penceresiz bir yerde zaman algısı bambaşka işliyordu. Telefonunun şarjı ilk gün bitmişti ve evde geçirdiği son sabah, kol saatini takmayı da unutmuştu.

Ama büyük bir yanılgı içinde değilse bugün Noel arifesiydi. Öyleyse önünde yedi gün vardı. Sefil bir varoluşla geçecek bir hafta. Ardından da yokluk. Sonsuz bir yokluk. Nathalie kesin endişeden deliye dönmüştü. Gözlerini kapatıp bu düşünceleri susturmaya çalıştı ama nafileydi. Onlarla birlikte olamadığı için duyduğu utanç dayanılmazdı.

Nathalie'yle ve Mina'yla... Mina'yı hayatlarına daha erken almayarak ona karşı fazla mı sert davranmıştı? Kabul etmek gerekirdi ki yıllar önce onları terk etmeyi seçen Mina'ydı ama onu verdiği sözü tutmaya zorlayan da kendisiydi. Kızının annesiyle geçirebileceği onca yılı kaçırmasının sorumluluğu onun muydu? Birlikte olabilecekleri, hatta belki hep birlikte yaşayabilecekleri yılları?

Tek istediği Nathalie'ye sarılmak, onu hediyelere boğmak ve ona hayatının en mutlu Noel'ini dilemekti. Oysa şimdi Nathalie, Noel'i babasının nerede olduğunu düşünerek geçirmek zorundaydı. Hiçbir on altı yaşındaki çocuk buna katlanmak zorunda kalmamalıydı.

İşinin riskli olduğunu en başından beri biliyordu. Adalet bakanlığı giderek daha savunmasız bir mevki haline gelmişti. Yazın yaşanan saldırı bunu kanıtlamıştı. Ne kadar sarsıcı olursa olsun, İsveçli

siyasetçiler daha önce de hayatlarını ortaya koymuşlardı. Bütün bunları biliyordu. Yine de devam etmeyi seçmişti.

Ama bu seçimi kızı yapmamıştı. Babasının bir gün kaybolma riskini göze almasını kabul eden bir anlaşmaya imza atmamıştı. Bir babayı hak ediyordu ve çok yakında artık o baba da olmayacaktı.

Tavan gıcırdadı. Ayak sesleri. Gözlerini açıp binanın zemin katına çıkan merdivenlere dikkatle baktı. Hiçbir ayak görünmedi. Kimse aşağı inmiyordu. Nefesini verdi ve gözlerini yeniden kapattı.

Sonra aklına Tor geldi. Zavallı basın sözcüsü muhtemelen şimdiye kadar terlemekten beş kilo vermişti. Üstelik Niklas, Tor'un güvenlik ekibinin gözü önünde kaybolduğu için, suçun bir kısmı da ona yüklenecekti. Büyük ihtimalle kayboluşunu bir süre kamuoyundan gizlemişti ama bu sonsuza kadar sürdürülemezdi. Tor yakında bir basın toplantısı düzenlerdi. Muhtemelen yarın. Noel günü. Bir basın sözcüsünün kendi başına basın toplantısı yapması alışıldık değildi ama görülmemiş de sayılmazdı. Daha fazla beklerse her şeyin sızma riski vardı ve o zaman bakanlık kontrolü kaybederdi. Tor buna izin verecek kadar acemi değildi.

Basın toplantısından sonra bakanın kayıp olduğunu herkes öğrenecekti. Arama çalışmaları hızlanacaktı ama bunun hiçbir faydası olmayacaktı.

En ufak bir fark bile yaratmayacaktı.

87

Bu sefer babası daha da uzun süre yoktu. Her kayboluşunda süre biraz daha uzuyordu. Bunu biliyordu çünkü duvara attığı çiziklerle sayıyordu. Yedi gün. Bu kez yokluğu yedi gün daha uzun sürmüştü. Neredeyse iki ay.

"Baba!"

Raylara takılıp düşmemek için kendini zor tutarak ona doğru koştu. Babasının ceketinin yumuşak derisini yüzünde hissettiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Hazinem."

Babası her zamanki gibi sıcaktı. Sesi sevgi doluydu.

"Hazinem."

Babası onu sıkıca kucakladı. Kolları güçlüydü. Onu dünyadan koruyacak kadar güçlü. Onu ne kadar özlediğini ancak babası geri döndüğünde fark ediyordu.

"Tacımı benim için korudun mu?"

Babası iri elleriyle yüzünü tuttu. O da hevesle başını salladı.

"Evet. Tabii ki. Gidip getireyim."

Bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir şekilde kampa geri koştu. Varillerin arkasındaki köşede duran çuvalı karıştırdı ve tacı dikkatle çıkardı. Altın sarısı metal, fıçıdan yükselen ateşin ışığında parladı. Tacı usulca koluyla sildi ve babasına doğru koştu.

"İşte!"

Tacını heyecanla uzattı. Babası aldı. Ciddi bir ifadeyle tacı kendi başına yerleştirdi, gür saçlarının üzerine oturttu.

"Diğerleri nerede?"

"Yemek toplamaya gittiler. Boğazım ağrıyordu, o yüzden burada kaldım."

"O zaman biraz baş başa kalabiliriz" dedi babası ve kampa doğru yürürlerken elini tuttu.

"Neredeydin?"

Bu sorunun yasak olduğunu biliyordu ama bu kez kendini durduramamıştı.

"Biliyorsun ki bu hayatımızda yeri olmayan bir soru" dedi babası sakin bir sesle.

Utandı. Açıklamak istedi.

"Bu sefer çok uzun süre yoktun" dedi sessizce, rayların üzerinde dengede durmaya çalışırken ayaklarına bakarak.

Sendeler gibi oldu. Babası onu tuttu.

"Ama geri geldim. Önemli olan tek şey bu. Geri gelmek."

Yüzünü babasına çevirdi ve gülümsedi. Babası her zamanki gibi haklıydı. Geri dönmüştü. Artık her şey olması gerektiği gibiydi.



88

Vincent eve döndüğünde ev, çıktığı zamanki kadar boştu. Ne beklediğini kendisi de bilmiyordu. Belki de ailesinin bir mucize sayesinde geri dönmüş olmasını. Ama gerçeklik, mucizelerden çok farklıydı. Benjamin ortalıkta yoktu.

Vincent telefonunu çıkarıp oğluna ulaşmaya çalıştı ama Benjamin'in telefonu kapalıydı.

Gölge'den o sabah gelen nottaki metin ve kum saatlerinin bilmecesi zihninde dönüp durduğu için yatak odasından gelen hafif bip sesini önce fark etmedi. Fark ettiğinde içeri girdi ve bunun saat alarmı olduğunu anladı. Saat 16.30'a ayarlıydı ve yarım saattir çalıyordu. Pilleri bitmek üzereydi.

Alarmı kapattı ve kaşlarını çattı. Alarmı yalnızca sabahları kullanırdı. Öğleden sonraya ayarlaması için hiçbir gerekçesi yoktu. Varılabilecek tek bir sonuç vardı. Alarmı o kurmamıştı.

O yokken biri eve girmiş ve alarmı yeniden ayarlamıştı. Bu düşünce bile midesini bulandırdı. Asıl mesele, görünmez düşmanının başka neler yaptığıydı. Ya da daha da kötüsü, şu anda evde gerçekten yalnız olup olmadığıydı.

Vincent evin içinde hızlı ve sessiz adımlarla dolaştı. Birinin aniden ortaya çıkıp ona saldırmasına karşı sürekli tetikteydi. Ama ev boştu. Her şey bıraktığı gibiydi. Hiçbir şey eksik değildi.

Bariz olan dışında.

Salona geldiğinde odanın ortasında durdu. Dışarıda, karlı çimdeki kuzgunlar geri dönmüştü ama bu kez sadece iki tane vardı. Tıpkı geçen seferki gibi kıpırdamadan duruyor, ona bakıyorlardı. Aralarındaki karda iki çöküntü vardı. Sağdaki kuşun yanında bir

tane daha. Sanki üç arkadaşları az önce uçup gitmiş gibiydi. Vincent dışarı çıkıp gerçek olup olmadıklarını kontrol etme dürtüsünü güçlü biçimde hissetti. Hayır. Bu deliliğe teslim olmak olurdu. O Vincent Walder'dı. Zihnini kontrol etme konusunda en iyisi olan Usta Mentalist. Öyle değil miydi?

Salonda başlayan baş ağrısı dayanılmaz hale gelmeden mutfağa kaçtı.

89
Altı gün kala

Basın toplantıları için kullanılan salon gazetecilerle dolup taşmıştı. Tor, uğultunun dinmesini beklerken tanıdığı birkaç yüze başını sallayarak baktı. Bu kadar çok kişinin gelmesini beklemiyordu. Sonuçta Noel günüydü. Ama gazeteci sayısı konunun ne kadar ilgi çektiğini gösteriyordu. Güzel. Bu kritik bir andı. Niklas'ın kayboluşu şimdiye kadar yalnızca bakanlık ve polis içinde biliniyordu, gerçi medyada söylentiler dolaşmaya başlamıştı. Artık kamuoyu da bilgilendirilecekti. Söylenecek her kelime büyük önem taşıyordu ve konuşmasını titizlikle hazırlamıştı.

Tor boğazını temizledi.

"Herkes burada mı? Öyleyse başlayalım."

Svenska Dagbladet'den bir gazeteci, "Başbakan nerede? Burada olması gerekmez miydi?" dedi.

"Bu basın toplantısını düzenlemem konusunda başbakanın tam desteği var" dedi Tor gülümseyerek. "Elbette hepinize selamlarını iletiyor. Bugünkü gündemimizin başında, bazılarınızın bize zaten sorduğu ve devam eden bir polis soruşturmasını etkilememek için şimdiye kadar doğrulamamayı tercih ettiğimiz söylentiler var. Ancak durumun ciddiyeti artık halkın yardımına ihtiyaç duyduğumuz noktaya gelmiş durumda. Duyduklarınız doğru. İsveç Adalet Bakanı Niklas Stockenberg'in kayıp olduğunu teyit ediyorum."

Salon bir anda sesler ve bağırışlarla doldu. Gazeteciler birbirlerini bastırmaya çalışarak bağırıyor, Tor'un dikkatini çekmek için ellerini havaya kaldırıyordu. Tor onlara sakin olmalarını işaret etti

ve şaşırtıcı biçimde, bu hemen işe yaradı. Ardından gelen sessizlikte herkes elini havada tutmaya devam etti.

"Jan?" dedi Tor, *Dagens Nyheter* muhabirine başıyla işaret ederek.

"Bakanla en son ne zaman iletişim kuruldu?"

"22 Aralık'ta. Yani üç gün önce. Vanja?"

Kızıl saçlı bir kadın konuştu. *Expressen*'dendi. *Aftonbladet* muhabiri Tor'a sert sert bakıyordu.

"Kayboluş şekline dair bir bilgi var mı?" dedi kadın. "Kaçırılma ihtimali söz konusu mu? Polisin teorisi bakanın kaçırıldığı yönünde mi?"

"Şu aşamada polisin hangi teoriler üzerinden ilerlediği konusunda yorum yapamam. Joakim?"

Aftonbladet muhabiri sonunda söz aldı. Soruyu kafasında toparlarken gözlerini Tor'dan hiç ayırmadı.

"Niklas'ın yokluğunda adalet bakanlığı görevini siz mi üstleneceksiniz?" dedi kelimelerini tartarak. "Oldukça parlak siyasi kariyerinize ara verip bakanın basın sözcüsü olmanız pek çok kişiyi şaşırtmıştı. Beklediğiniz an bu muydu?"

Tor dudaklarını büzdü. Memnuniyetsizliği açıktı.

"Joakim, bu soru düpedüz arsızca" dedi. "Bakanla çalışmayı kabul ederken gizli bir ajandam olduğu imasında bulunuyorsun. Oysa pratikte bu, uzun yıllardır dostum olan birine yardımcı olmak ve aynı zamanda ülkeme hizmet etmek için çok iyi bir fırsattı. Elbette iktidarın merkezine bu kadar yakın olmak gelecekteki siyasi kariyerim açısından faydalı olacaktır. Ama dediğim gibi, bu geleceğe ait bir mesele. Önümde daha uzun yıllar var ve emekli olmadan önce yapacak çok işim bulunuyor."

Salonda tek tük kahkahalar duyuldu.

"Ama asıl sorunuza gelirsek" dedi Tor. "Hayır, geçici adalet bakanı olmayacağım. Sistem böyle işlemiyor. Bu tür bir durum için özel bir prosedürümüz yok ama Anna Lindh'in öldürülmesinden ve geçen yaz Niklas'a yapılan saldırıdan sonra deneyimliyiz. Her ihtimale karşı bazı hazırlıklar mevcut. Maalesef bundan fazlasını

söyleyemem. En önemlisi, Niklas'ın bir an önce bulunmasını umuyoruz. Bu bizim en büyük önceliğimiz."

"Polisin elinde şüpheliler var mı?" dedi TV4 haberlerinden bir muhabir. Mikrofonu uzatırken yanındaki kamera Tor'un yüzüne yakınlaştı.

Tor başını iki yana salladı.

"Ne olduğunu bilmediğimiz için 'şüpheli' kelimesini kullanamayız. Halktan tek isteğimiz dikkatli olmaları. Adalet bakanını görürlerse ya da kayboluşuyla ilgili herhangi bir bilgiye sahiplerse polisle iletişime geçmelerini istiyoruz."

"Eski eşi bir polis dedektifi. Soruşturmaya dahil mi?" dedi *Svensk Damtidning*'den Bodil umutla bakarak. Muhtemelen eski kocasını arayan bir kadın üzerinden duygusal bir hikâye çıkarmaya çalışıyordu. Tor gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Magazin basınına ayıracak vakti yoktu.

Mesafeli bir şekilde "Devam eden polis çalışmaları hakkında yorum yapamam" dedi.

Karşısında hâlâ el kaldıran bir sürü kişi vardı ama bundan sonra soruların sürekli tekrar edeceğini biliyordu. En önemlileri sorulmuştu. Tor söylemek istediklerini söylemişti. Ayrıca gazetecilere kendi siyasi kariyerini hatırlatmasının da zararı yoktu. Zaten Niklas'ın yanında geçirdiği sürenin sınırlı olduğunu hep düşünmüştü. Ama şu anda önemli olan tek şey patronunu bulmaktı. Ne pahasına olursa olsun. Kendi planları beklemek zorundaydı.

Basının itirazları arasında toplantıyı bitirdiğini ilan etti ve hızla koridora çıktı. İçerideki uğultu sürüyordu. Haber bomba etkisi yaratacaktı. Üstelik sadece ülke içinde de değil. İsveç adalet bakanının kaybolduğu haberi tüm dünyaya yayılacaktı. Sirk başlamıştı.

Tor ofisine döndü ve koltuğuna çöktü. Masanın üzerinde eğri duran bir kalem vardı. Refleksle onu düzeltti. Masasındaki her şeyin tam istediği gibi hizalı olmasını sağladı. Niklas'ın ofisine açılan kapıya baktı. Kaygı içini kemiriyordu. Niklas neredeydi? Bakan bulunmalıydı. Hemen. Bunun dışında bir ihtimal yoktu.

90

Mina polis merkezine vardığında Loke'yi girişteki panoda asılı duran bir ilanı okurken buldu. Loke şaşkın görünüyordu. Üstelik giysileri bu soğuk havaya hiç de uygun değildi.

"Merhaba Loke" dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Loke irkildi ve arkasını döndü.

"Ah, merhaba Mina. Julia Hammarsten beni bir tür toplantıya çağırdı ama nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum. Sence beni kovacaklar mı?"

"Sanmıyorum" dedi Mina. "Bildiğim kadarıyla Julia senin amirin değil. Ama galiba aynı yere gidiyoruz."

Kartını çıkardı.

"Sana bundan verdiler mi?"

Loke başıyla onayladı ve elini ceketinin cebine attı. Birden yüzü aydınlandı.

"Evet. Bu arada sana göstermek istediğim bir şey vardı" dedi. "Vincent'a da göstermek isterim. O burada mı?"

"Geliyor" dedi Mina. "Nedir?"

Loke cebinden ağzı kapalı iki kilitli poşet çıkardı. İkisinin de içinde iri birer kemik vardı. Mina refleksle etrafına baktı. İskelet kalıntıları polis merkezinin girişinde rahatça gösterilecek şeyler değildi. Neyse ki ortalıkta kimse yoktu.

"Domuzu hatırlıyor musun?" dedi Loke.

Mina içinden sessizce inledi. Bu kesinlikle Vincent'lık bir meseleydi.

"Sonunda bütün bir domuzu kaynatmadım" dedi Loke. "Bir çiftliğe gidip kesilmiş bir hayvandan kalan parçaları aldım. Ama şuna bak. Şu kemiğe bak."

Poşeti Mina'ya uzattı. Mina isteksizce aldı. Eldiven taktığı ve poşet muhtemelen hava geçirmez olduğu halde içindekiler biraz midesini bulandırmıştı.

"Neye bakmam gerekiyor?" dedi tiksintiyle.

"Bu, suda ve sirkede kaynatılmış bir domuzun ön bacağı" dedi Loke. "Derisi ve eti tamamen ayrılana kadar. Şu küçük lekeleri görüyor musun?"

Mina poşeti ışığa doğru kaldırdı. Kemiğin bazı yerlerinde küçük gri alanlar görünüyordu.

"Bunlar kopmayan doku kalıntıları" dedi Loke ve poşetleri değiştirdi. "Şimdi öbür kemiğe bak. Bunu da aynı şekilde kaynattım. Ama soğuduktan sonra deri böcekleriyle dolu bir teraryuma koydum."

"Onları nereden buldun?" dedi Vincent arkasından heyecanla.

Mina öyle bir sıçradı ki neredeyse kemiğin bulunduğu plastik poşeti düşürüyordu.

"Beni böyle korkutma" dedi öfkeyle.

"Demek ninja eğitimim işe yaramış" dedi Vincent ve göz kırptı. "Ama ben deri böceklerini soruyordum..."

"Doğa Tarihi Müzesi birkaç tane ödünç verdi" dedi Loke.

Mina, bununla ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyordu.

"Vay canına. Dermestaryumları olduğunu bilmiyordum" dedi Vincent.

"Her neyse, kemikler arasındaki farkı görebiliyor musunuz?" dedi Loke, Mina'nın elindeki poşeti işaret etti.

Mina onun neyi kastettiğini hemen fark etti. Böceklerin temizlediği kemikte gri lekeler yoktu. Jon'a, Erika'ya ve Marcus'a ait kemikler kadar parlak ve temizdi. Onları sayısız küçük, ürpertici canlının kemirerek temizlemiş olduğu düşüncesi midesini kaldırdı.

"Bayağı aç olmalılar" dedi Vincent. "Ne kadar sürdü?"

"Çok uzun sürmedi ama tabii kaç böceğin olduğuna bağlı" dedi Loke poşetleri geri alırken. "Çok büyük değiller, o yüzden çok sayıda olmaları daha iyi. Kaç tane ödünç aldığımı tam bilmiyorum. Sanırım birkaç bin olmalı."

Mina, cam bir kutunun içinde birbirinin üzerine tırmanan bin-

lerce tombul, parlak larva ve yetişkin böcek hayal etti. Boğazı düğümlendi.

"Toplantıya geç kalıyoruz" dedi ve hızla turnikelere doğru yürüdü.

91

Julia, polis merkezine bu kadar çabuk geri döndüğü için neredeyse ölçüsüz bir mutluluk duyuyordu. Ailesinin yanından döndükten sonra Noel'i kendi başlarına da kutlamayı denemişlerdi ama bu kötü bir fikirdi. Aslında konuşmaları gereken hiçbir konudan söz etmemişlerdi. Sonuçta Noel arifesiydi. Barışma ve aile huzuru zamanıydı. Of, barışmanın canı cehenneme. Torkel'i görmek bile Julia'nın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Yine de Harry için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama Harry uyur uyumaz Torkel evden çıkmıştı. Ya da belki Julia onu resmen dışarı itmişti. Tinder-Torkel ve televizyonda *Love Actually* eşliğinde evde geçecek koskoca bir akşamı hayal bile edemiyordu.

Ama bugün daha iyi geçiyordu. En azından bu sabah kocasından uzaktı. Üstelik Adam'ı da görecekti. Kalabalığın içinde olsa bile. Kendini "duygusal kaos" başlıklı bir ansiklopedi çizimi gibi hissediyordu.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdığında herkesin toplantı odasında bir arada durduğunu gördü. Göz ucuyla Adam'ı fark etti ama tepki vermedi. Vincent odanın öbür ucundan ona fazlasıyla sorgulayıcı bir bakış attı. Julia son derece resmi davranmaktan öteye gidemedi.

Christer her zamanki yerindeydi. Bosse ise bu kez köşedeki mama kabının yanına kurulmuştu. Peder'in boş sandalyesinin öbür yanında Ruben oturuyordu. Hiç uyumamış gibiydi. Julia, Mina'nın Vincent'a alışılmadık derecede yakın oturduğunu fark etti. Belki de Vincent limon kokulu bulaşık deterjanıyla falan yıkanmıştı.

Kapı açıldı. Loke hafif şaşkın bir halde içeri girdi.

"Merhaba, geç kaldığım için özür dilerim" dedi. "Tuvalete gittim, sonra geri dönüş yolunu bulamadım. Zaten binada soracak pek kimse de yok..."

Vincent ona kocaman gülümsedi.

"Bu Loke" dedi Julia. "Milda'yla ve Ulusal Adli Tıp Kurumu'yla çalışıyor, bilmeyen varsa diye söylüyorum. Onu bugün buraya davet etmemin sebebi, kurbanlarımızla ilgili son derece değerli katkılarda bulunmuş olması. Kendisi bundan sonra resmen, soruşturma ekibinin bir üyesi."

"Yardım edebilmek benim için bir onur" dedi Loke ve diğerlerine başıyla selam verdi.

Odaya tereddütle baktı, sonra Christer ve Ruben'in yanına doğru gitti. İkisinin arasındaki boş sandalyeyi çekip oturdu. Julia donakaldı. Herkes gibi Loke'ye bakıyordu.

Loke, Peder'in sandalyesine oturmuştu.

Odadaki herkes birkaç saniyeliğine nefesini tuttu. Ama hiçbir şey olmadı. Dünya sona ermedi. Peder'in hayaleti tavandan üzerlerine çökmedi. Duvardaki saat 08.59'dan 09.00'a geçti. Hayat devam etti.

"Peki, başlayalım" dedi Julia. "Adalet bakanının kayboluşu, incelediğimiz ölümlerle bağlantılı olabileceği için üst düzey baskı altındayız. Bakanla ilgili aramayı Güvenlik Servisi yürütüyor ama süreci kolaylaştırmak için onlara elimizdeki tüm bilgileri sağlamak bizim görevimiz."

"Nasıl bir bağlantı?" dedi Christer.

"Şu aşamada çok zayıf" dedi Mina. "Niklas'ın babasıyla konuştum. Niklas'ın geçmişindeki bazı olaylarla kaybolmadan önceki davranışları, diğer kurbanlarımızla ilgili duyduklarımızla benzerlik gösteriyor. Ama şimdilik bundan ibaret."

"Risk alamayız" dedi Julia. "Bu da beni ilk maddeye getiriyor. Ruben, UOB benimle iletişime geçti. Sara Temeric'e, Manojlovic ailesiyle ilgili tüm bilgileri seninle paylaşma izni verildi. Şu anda Peter Kronlund'un ailesine bakıyor olmaları bir bakıma şans. Sen de kendi çalışmalarımızla ilgili onu ayrıntılı biçimde bilgilendireceksin. Bu toplantıdan sonra onunla temasa geçmeni öneririm.

Eğer Manojlovicler işin içindeyse bunu mutlaka ortaya çıkarmamız gerekiyor."

"Peter'le konuştum" dedi Ruben. "Herhangi bir ilgisi olduğunu reddediyor. Gustaf'ın Dragan'dan para aldığından da haberi olmadığını söylüyor. Ama Sara'yla temasa geçerim, bakalım iş nereye varacak."

Julia duraksadı. Yanılıyor olmalıydı ama Ruben kızarıyor gibiydi.

"Mina" dedi. "Kimliği belirsiz kemiklerle ilgili yaklaşık yaş tespiti yapmıştın. İki bin yılı civarında ölen kırk yaşlarında bir erkeğe ait olduklarını düşünüyorduk. Bu doğru yönde bir adımdı. Ama kemiklerin kaybolduğunu duydum."

"Kayıp mı oldu?" dedi Christer. "Neler oluyor böyle? Bunu neden duymadık?"

Julia bir el hareketiyle onu susturdu.

"Dün laboratuvara girilmiş" dedi Loke keyifsiz bir sesle. "Ama kemiklerden DNA örnekleri almıştık. Henüz sonuçlar gelmedi. Şimdilik sadece polis veri tabanında arama yapabildik ama ticari DNA veri tabanlarında da arama yapmak için izin istedik."

"Ticari ne?" dedi Adam.

"Hani şu DNA gönderip sonuç aldığınız şirketler" dedi Vincent. "Sonra yüzde on iki Cermen çıktığınızı, Chicago'da bir kuzeniniz olduğunu ve Cengiz Han'la akraba olduğunuzu öğreniyorsunuz. Oldukça ilginç bir soy araştırması yöntemi ama bazı riskleri var. Mesela her yirmi beş kişiden biri babasının aslında babası olmadığını öğreniyor."

"Aynen öyle" dedi Loke. "Eğer herhangi bir veri tabanında akrabaları varsa eşleşme yakalarız. Sadece izin almamız gerekiyor."

Bosse ayağa kalkıp Christer'in yanına gitti ve ayaklarının dibine uzandı. Julia, Bosse'nin boynunda plastik çanlar olan kırmızı-yeşil bir tasma olduğunu fark etti.

"Kemiklerin tünellere ne zaman konulduğunu biliyor muyuz?" dedi.

"Adli antropolog net bir tarih veremedi" dedi Mina. "Ama kemiklerin üzerindeki yosunun en az yirmi yıllık olduğunu söyledi."

"Başa dönmemiz gerekecek" diye iç çekti Christer. "Eğer ölüm yılı

iki binse, o tarihten itibaren metro kayıtlarında ilgili bir şey var mı diye bakabilirim. Bu iş Noel boyunca sürer. Lasse beni öldürecek."

"Ama biz de sana sonsuza dek minnettar oluruz" dedi Julia. "Lasse'ye Noel hediyesi yollarız."

"Beyaz çikolatayı sever."

Julia dizüstü bilgisayarındaki notlara baktı. Mina'dan isteyeceği şeyin onu pek sevindirmeyeceğini biliyordu ama başka çare yoktu.

"Mina'nın tünel sakinleriyle yaptığı konuşmanın kaydında dikkatimi çeken bir şey vardı" dedi Vincent, Julia konuşamadan önce. "Orada olamadım ama..."

"Aynen, o maruz bırakma terapisi için çok teşekkürler" diye araya girdi Mina. "O tünellerle işim bitti."

"Karşılaştığınız kişilerden biri 'Kral' diye birinden söz ediyordu" diye devam etti Vincent.

"Şu OP denen adam" dedi Adam. "Olof Palme cinayetinden ve kraliyet ailesinden dem vuruyordu. Biraz daha kalsak konuyu Masonlara ve Bilderberg'e de bağlardı."

"İsveç kralını kastettiğini sanmıyorum" dedi Vincent. "Kayıtta bu kralın 'kendini feda ettiğini' ve 'boşuna öldüğünü' söylüyordu. Bence 'Kral' onlardan biriydi. Ölmüş biri. Metro tünellerinde bulunan ölümleri araştırıyoruz ve bu da metro tünelinde gerçekleşmiş bir ölüm olabilir. Bağlantının zayıf olduğunun farkındayım ama her ihtimali değerlendirmeye değer."

"Vincent haklı" dedi Julia. "Bu 'Kral'ın kim olduğunu ve özellikle nasıl ve neden öldüğünü öğrenmemizi istiyorum."

"Adam tekrar aşağı insin" dedi Mina. "Sonuçta pazarlık işinin uzmanı o. Her ziyaret sonrasında kıyafetlerimi çöpe atmak bana pahalıya patlamaya başladı."

"Adam, Jon'un kemiklerini bulan grafiti sanatçısıyla görüşecek" dedi Julia. "Sonunda konuşmayı kabul etti. Ama tünellere Vincent inebilir. Adam'ın iyi bir alternatifi. Elbette yalnız gidemez" diye ekledi. "Polis değil ve onu tanımıyorlar. Ama seni tanıyorlar Mina."

"Aklından bile geçirme" dedi Mina sertçe. "Yirmi yıl önce kurbanlarımızın aynı psikoloğa gidip gitmediğini araştırıyorum. Bir sürü görüşme yapacağım."

"Yapacaksın" dedi Julia. "Ama tünellere bir kez daha indikten sonra."

"Şey, ben de gidemeyebilirim" dedi Vincent. "Bana gönderilen kum saatlerine odaklanmam gerekiyor. Tüneller pek... Ne oldu?"

Mina kolunu sımsıkı tuttu.

"Anlaşmıştık" dedi.

"Anlaşmıştık" dedi Vincent isteksizce. "Pekâlâ."

"Meslektaşlarım adına özür dilerim" dedi Julia, Loke'ye dönerek. "Genelde böylelerdir. Ama bugün burada olman çok iyi. Milda'yla da konuşursam, ekibimize kalıcı olarak katılmayı düşünür müsün? Bu soruşturmanın ötesinde de işimize yarayabilecek bir birikimin var."

"Elbette" dedi Loke hafifçe gülümseyerek. "Benim için onur olur."

"O halde" dedi Julia bilgisayarını kapatarak. "İşe koyulalım."

Mina önce herkesin çıkmasını bekledi. Vincent da geride kaldı. Zaten kalacağını tahmin etmişti. Dairesine geldiğinden beri tuhaf davranıyordu. Defalarca bir şey söyleyecek gibi olmuş ama son anda vazgeçmişti. Mina onu hiç bu kadar huzursuz ve dağınık görmemişti.

En son Loke çıktı. Mina, Loke'nin çıkarken Vincent'a baktığını fark etti ama Vincent yerinden kıpırdamadı. Mina kapıyı kapattı ve mentaliste döndü.

"Ee, ne oldu?" dedi kollarını kavuşturarak. "Bana mı kızgınsın? Dünden beri tuhaf davranıyorsun."

"Ben mi?" dedi Vincent gözleri açılarak. "Hayır. Tam tersine."

Mina onu inceledi. Çenesinde ve yanaklarında sakallar vardı. Ona yakışan bir şey değildi. Normalde düzenli olan saçları da dağınıktı.

Bir an duraksadı. Sakalda hangi bakterilerin olabileceğini düşünmemeye çalıştı. Sonra yüzünü iki eliyle kavradı. Tenine dokunmak parmaklarını elektriklenmiş gibi hissettirdi.

"Vincent" dedi.

Vincent ellerini tuttu ve iç çekmeyle hıçkırık arası bir ses çıkardı. Dokunuşu elektriklenmeyi daha da şiddetlendirdi. Mina nefes aldı.

"Ben... hiçbir şey söyleyemem" dedi Vincent. "Bu aramızda kalmak zorunda. Tamam mı?"

Ellerini bıraktı ve cebinden buruşturulmuş bir kâğıt çıkardı.

"Dün sabah mutfak masamın üzerindeydi. Kahvaltı hazırlamak için kalktım ama Benjamin yoktu. Onun yerine bunu buldum."

"Anlamıyorum" dedi Mina.

"Okuman lazım. Sonbahar boyunca bana hediyeler gönderen kişi yazmış. Bana ve anneme dair hediyeler."

"Annen mi? Annenin bununla ne ilgisi?.."

Mina kâğıdı açıp yazılanları görünce sustu.

Mutlu Noeller Vincent!

Sonunda Omega'na ulaştık.

Artık fark etmiş olabilirsin ama Ulrika'ya ulaşamamanın bir sebebi var. Maria ve Aston, Maria'nın ailesinde değil. Rebecka da yolculuğuna hiç çıkmadı. Ve fark ettiğin gibi Benjamin de evde değil. Hepsi bende.

Bir ömür inkâr içinde yaşadın ama artık kim olduğunu görme zamanı. Kaçmayı bırak ve kendinle yüzleş.

Bunu yapmazsan aileni bir daha asla göremezsin.

Kendi sorumluluklarından kaçarken başkalarının sorumluluğunu üstlenmene izin verilemez.

Her halükârda Vincent Walder artık var olmayacak. Tek soru, aileni de yanında götürüp götürmeyeceğin.

Yaptığın şeyin sorumluluğunu almak için birkaç günün var.

Hamle sırası sende. Bekliyorum.

Mutlu Noeller!

Polise gidersen her şey hemen biter. Senin ve ailen için. Bunu zaten biliyordun.

"Bunu yirmi dört saatten uzun süredir saklıyor musun?" diye patladı Mina. "Neden söylemedin Vincent?"

Sanki mektup ellerini yakıyordu. Kan akışının hızlandığını fark etti.

"Artık tek başıma altından kalkamıyorum" dedi Vincent titreyerek.

"Ama Vincent, bu adam kaçırma ve ölüm tehdidi. Hemen harekete geçmeliyiz. Buradan çıkar çıkmaz sana polis koruması veririz. Evine yirmi dört saat nöbetçi koyarız. Ailen için de bir plan yaparız. Mektubun kimden geldiğine dair bir fikrin var mı?"

"Anlamıyorsun" dedi Vincent odada volta atmaya başlayarak.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi. Mina onu böyle gördüğü için kahroluyordu ama ne yapacağını bilmiyordu.

"İşe yaramaz" dedi. "Bu mektup mutfak masamdaydı. Yani onu bırakan kişi önceki gece evime girmiş. Bence bir erkek. Sadece mektubu bırakmakla kalmamış, Benjamin'i de kaçırmış. Hem de ben fark etmeden. Oysa gecenin büyük bir bölümü boyunca uyanıktım. Bunun tek bir açıklaması var. Evimin anahtarları onda."

Vincent durdu. Sırtını duvara vererek sertçe yere çöktü.

"Bu, iki buçuk yıl önce Ruben'e gazete kupürünü gönderen kişi" dedi. "Eminim. Yazın bana her türlü bilmeceyi ve yapbozu yollayan kişi. O zaman bunların Nova'dan geldiğini sanmıştım. Yıllardır hazırlanıyor. Polisin yapabileceği her şeye karşı hamlelerini çoktan planlamış. Şimdi de bir tür finale geldik. Ama kim olduğunu da ne istediğini de bilmiyorum."

"Güvenlik Servisi'yle konuşabilirim" dedi Mina. "Julia'nın babasıyla da. Hemen bir plan yaparız."

Vincent başını sertçe salladı.

"Hayır. Plan yok" dedi. "Kimseye tek kelime etmeyeceksin. Söz vermelisin. Mektupta 'polise gidersen her şey biter' yazıyor. Aileme yönelik tehdidi *çok* ciddiye alıyorum."

Mina onun yanına çöktü. Ne diyeceğini bilmiyordu.

92

Ruben önceden aramadan Sara'nın evine gitti. Bir önceki akşam çocuklar çok geç yatmışlardı, hatta kendisi ve Sara daha da geç saate kadar ayakta kalmışlardı. O yüzden hâlâ evde olduklarını tahmin ediyordu. Muhtemelen pijamalarıyla. Aile zamanlarını işle ilgili bir konuyla bölmek istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Sara onu anlayışla karşılardı.

Sickla'daki bitişik nizam evin önünde durup salon pencerelerinden içeri baktı. Akşamın büyük kısmını içerideki büyük mavi kadife kanepede geçirmişlerdi. Aslında aralarında hiçbir şey olmamıştı. En azından fiziksel olarak. Ama yine de *çok* şey olmuştu. Ruben biriyle konuşmanın bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç düşünmemişti. Saat gece yarısını çoktan geçene kadar her türlü konudan söz etmişlerdi. Yirmi yaşındaki herhangi biriyle yaşanacak seksten daha iyiydi.

Yine de düşünmeden edemiyordu. Sara'yla sadece konuşmak bile bu kadar heyecan vericiyse, acaba... Hayır. Kesinlikle hayır. Düşüncelerinin şu anda o yöne kaymasına izin veremezdi.

Evin etrafından dolaşıp kapı zilini çalmak üzereyken içeriden Sara'nın sesini duydu. Telefonda gibiydi. Sesindeki gerginlik, söylediklerini sanki yanı başındaymış gibi net duymasına neden oluyordu.

"Ne kadar eminsin?" diyordu kapının öbür tarafından. "Eğer Manojlovic kaçırma işine karıştıysa, kaçırılan kişinin istismara uğrama ya da işkence görme riski çok yüksek. Harekete geçmek için fazla bekleyemeyiz. Şu anda neredeler?"

Ruben, eli kapıya doğru uzanmış halde donup kaldı. Peter Manojlovic'in ailesi birini mi kaçırmıştı? Üstelik adalet bakanının kaybolduğu sırada mı? Bu bir tesadüf olamazdı.

"Tyresö'deki sanayi bölgesi mi?" dedi Sara. "Evet, orayı biliyorum. Vindkraftsvägen'de, yolun virajından önce sağ taraftaki yer. Uzun süredir gözümüz üzerinde. Operasyon ekibini oraya göndermeniz ne kadar sürer?"

Ruben sessizce kapıdan uzaklaştı. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Operasyon ekibi harekete geçmeden çok önce orada olacaktı. Bölgeyi kolaçan edip, ekip olay yerine ulaştığında onlara paha biçilmez bilgiler verebilirdi. Sara'nın gözünde bir kahraman olacaktı.

Koşar adımlarla arabaya bindi ve gaza bastı. On dakika içinde Tyresö'deki o adrese varacaktı.

@ayisigikitap

93

Mina'nın kaygısı bulaşıcıydı. Christer için adalet bakanı, televizyonda ülke sanki savaş halindeymiş gibi durmadan suçtan söz eden ciddi bir adamdan ibaretti. Ama Mina için o, kızının babasıydı. Ne kadar tuhaf gelse de eski kocasıydı.

Christer, Mina'yla ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Kişisel duyguların karıştığı hiçbir iş, daha iyiye gitmezdi. Üstelik Niklas'ı bulmakla görevlendirilmemişti. Onun işi, kurbanlarının kemiklerini Stockholm metrosu tünellerine bırakan katille ilgili işe yarar bir iz bulmaktı.

Önündeki ekrana bakmak, Christer'a her zaman bir güven duygusu verirdi. Sahada çalışma konusunda giderek daha isteksiz hale gelmişti. Bir yandan çağrılmadığında biraz alınıyordu ama öte yandan DurTvå veri tabanındaki binlerce sayfa arasında samanlıkta iğne aramak çok daha cazip gelmeye başlamıştı. Masa başında çözülen suçların sayısı hiç de az değildi. Buna ilk tanıklık edecek kişi de oydu.

Christer arama alanına 2000 yılını girdi ve arşivlenmiş polis raporlarında çok sayıda sonuçla karşılaştı. Aramayı metroyla ilgili raporlarla sınırlandırdı. Sonuçlar azalmıştı ama hâlâ hatırı sayılır sayıdaydı. Stockholm metrosu her gün soygunlar, tehditler, baygın insanlar ve her türlü başka meseleyle ilgili raporlar üretiyordu.

Mesleğinin ilk yıllarında sık sık metroda devriye gezmiş ve bundan nefret etmişti.

Bir saatlik aramadan sonra hâlâ işe yarar gibi görünen bir şeye rastlamamıştı. Ne aradığını tam olarak bilmiyor olması işini daha da zorlaştırıyordu.

Yaklaşık 2000 yılında bir adam ölmüş ve kemikleri yirmi yıl sonra tünelde bulunmuştu. Bu, olayın orada gerçekleştiği anlamına gelmek zorunda değildi. Kemikler sonradan oraya taşınmış da olabilirdi. Christer, bulunması mümkün olmayan bir şeyi arıyor olabilirdi. Buna alışkındı. Onu ayakta tutan şey, tüm bu çabanın ödülüydü. Nadiren de olsa belirleyici bir şeye ulaştığında içinde hissettiği o hafif, kanat çırpan sevinç hissi.

Ensesinde hafif bir esinti hissetti. Kış soğuğu polis merkezinin içine kadar sızmıştı. Boynunu ve sırtını gevşetmek için Lasse'den öğrendiği bazı egzersizleri yapmak üzere ayağa kalktı. İsteksizce de olsa Lasse'nin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu egzersizler, oturarak geçirdiği bitmek bilmeyen saatlere katlanmayı gerçekten kolaylaştırıyordu.

Yanındaki masaya baktı. Başka bir birimden kadın bir meslektaşı, masasında âdeta bir Noel çılgınlığı yaşıyordu. Noel Babalar, ağaçlar... Hatta bir rengeyiği bile vardı. Kahrolası Noel. Omzunun üzerinden bakıp meslektaşının ortalıkta olmadığını anlayınca iki Noel Baba'yı aldı ve onları çiftleşen iki köpeğin pozisyonuna soktu. Sonuçta onların da eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Kıkırdayarak yerine oturdu ve aramasına devam etti. Aradan zaman geçti. Ekrandaki harfler gözlerinin önünde dans etmeye başlarken bir kahve daha alıp almamayı düşünüyordu ki dikkatini çeken bir şey gördü. Telefonunu çıkarıp rapordaki numarayı çevirdi. Numara yirmi yıllıktı ama şanslıysa aradığı adam numarasını değiştirmemiş olabilirdi. Çoğu insan değiştirmezdi.

"Bengt Svensson" dedi yaşlı olduğu belli olan çatallı bir ses.

Christer içinden sessizce haç çıkardı. Doğru kişiye ulaşmıştı. Şimdi tek umudu adamın bunamamış olmasıydı. Kendi hesabına göre Bengt Svensson şu anda seksenlerini geçmiş olmalıydı.

"Ben Stockholm polisinden Christer Bengtsson" dedi. "2000 yılına ait bir dosya hakkında arıyorum."

"Vay canına. Polisin bugünlerde personel sıkıntısı çektiğini duyuyorduk ama bu bir rekor olmalı" dedi Bengt gülerek.

Christer yorum yapmadı. Polis ve personel meselesi genelde sohbete değer bir konu değildi.

"O olayla ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?" diye sordu dikkatle.

Bengt kıkırdadı.

"Bunadığını mı sanıyorsunuz? Hafızam gençliğimde ne kadar keskinse şimdi de öyle."

"Harika" dedi Christer özür dilercesine. "Hatırladıklarınızı anlatır mısınız?"

"Elbette. Öğleden sonra yeşil hatta gidiyordum. Sanırım saat ikiyi biraz geçiyordu, akşam yoğunluğundan hemen önceydi. Tren yarı yarıya doluydu. Üçten sonra olduğu gibi tıklım tıklım değildi. Rådmansgatan ile Odenplan arasındaydım. Adam rayların üzerinde duruyordu. Kolları iki yana açık, sanki lanet olası İsa'ydı. Sonra ona çarptık."

"Sonra ne oldu?" dedi Christer kalbinin daha hızlı attığını hissederek.

Dedektiflik içgüdülerinin hepsi, bunun önemli olduğunu haykırıyordu.

"Prosedürü uyguladım. Kontrol merkezini aradım. Treni hareket ettirmedim. On dakika kadar sonra insanlar geldi. Ama iş o zaman tuhaflaştı."

"Eee?" dedi Christer aceleyle. Bengt'in ne söyleyeceğini zaten biliyordu.

Her şey karşısındaki ekranda yazıyordu.

"Cesedi bulamadılar. Trenin önünde ve raylarda kan vardı. Zavallı adama çarptığım yerde. Ama ceset yoktu. Çarpma noktasıyla durduğum yer arasında hiçbir yerde yoktu. Kaybolmuştu. Sanki buhar olup uçmuştu."

"Peki teoriniz neydi?"

"Çok sert çarpmamış olabileceğimizi düşündüler, adamın muhtemelen hafif yaralandığını, sonra da topallayarak uzaklaştığını. Tünelde yaşayanlardan biri olduğunu varsaydılar. Kulağa korkunç gelebilir ama kimse pek umursamadı. Kimse daha fazla araştırma zahmetine girmedi."

"Ama siz adamın kendi başına gittiğine inanmıyorsunuz."

Bengt yine homurdandı.

"O zamana kadar yirmi beş yıllık makinisttim. Saatte seksen kilometreyle giden bir trenin önüne atlayanlardan payıma düşeni görmüştüm. Trenin bir bedene çarptığında çıkardığı sesi bilirim. O bedene ne olduğunu da. Hoş bir manzara değildir. Hayatta kalması mümkün değil. Acil sağlık ekipleri gelene kadar geçen sürede birileri geriye kalanları alıp götürmüş olmalı."

"Bunu neden yapsınlar?"

"Kimse bilmiyor. Zaten kimse de bilmek istemedi. Siz neden soruyorsunuz? Polis neden yirmi yıl sonra birdenbire bununla ilgilenmeye başladı?"

"Bunu söyleyemem" dedi Christer.

Göz ucuyla Noel süslerine düşkün meslektaşının elinde kahveyle masasına yaklaştığını gördü.

"Raylarda duran adamı gördüğünüzü söylediniz" dedi. "Onu tarif edebilir misiniz?"

"Saniyeden de kısa bir andı. O zaman hafızam daha tazeydi. Rapordan daha fazlasını çıkarabilirsiniz."

"Şu anda hatırladıklarınız ilgimi çekiyor" dedi Christer. Meslektaşı masadaki uygunsuz Noel Baba sahnesini fark etmeden otururken, Christer gülmemek için kendini zor tuttu.

"Şey..."

Bengt kelimeleri uzatıyordu. Gerçekten hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

"Yıllar boyunca bazen düşündüm bunu. Hatırladığım şey şu. İri bir adamdı. Heybetliydi. Ama bu bir yanılsama da olabilir. Hız, karanlık tüneller ve farlar her şeyi çarpıtır. Yine de hissiyatım, iri bir adam olduğu yönünde. Koyu, gür saçlıydı. Sakalı da vardı. Ve... bunu çok ciddiye almamanız gerek. O zaman söylerken de tuhaftı, şimdi daha da tuhaf geliyor. Ama kafasında parlak bir şey var gibiydi. Altın gibi."

"Parlak mı?" dedi Christer düşünceli bir sesle.

Bengt sustu.

"Bunu çözerseniz bana haber vereceğinize söz verin" dedi makinist. "Yıllardır bunu düşünüyorum. Metroda çalıştığım yıllarda pek fazla gizemle karşılaşmadım ama bu hep aklımda kaldı."

"Elimden geleni yaparım" dedi Christer. Adamın Noel'ini ve yeni yılını kutladıktan sonra telefonu kapattı.

Arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde kenetledi. Meslektaşı hâlâ masasındaki uygunsuz faaliyeti fark etmemişti.

94

"İyi misin?"

Vincent, Mina'ya düşünceli bir bakış attı. Mina kayıtsızca omuz silkti. Günlük mücadelesini anlatmak ona her zaman zor gelirdi. Vincent'a bile. Üstelik Vincent, ailesinin kaybolduğunu yeni paylaşmışken ve Niklas da ortadan kaybolmuşken, kendi takıntılarından söz etmek fazlasıyla önemsiz geliyordu. Zaten yetişkin hayatı boyunca onları gizlemeye çalışmıştı. Şimdi bütün odağı, tünellere yapılacak bir ziyareti daha atlatabilmekti.

"Özel hayatımla mesleki hayatım arasında bir fark var" dedi. "İşyerindeyken, zihnimin bana normal hayatta oynadığı oyunlara izin veremem. Yoksa polis olarak çalışmaya devam edemem. İşimi de bunu göze almayacak kadar seviyorum."

Vincent ona saygıyla baktı.

"Peki ya sen?" dedi Mina.

Vincent kocaman bir çift botu giymekte zorlanıyordu. Şık kıyafetiyle son derece uyumsuz duruyorlardı.

"Şunları bir giyebilirsem..." diye mırıldandı.

"Hiç kot pantolonun ve tişörtün yok mu?" dedi Mina, ütülü pantolonunu ve düzgünce ütülenmiş gömleğini süzerek.

"Akıllı hiçbir insan kot giymez" dedi Vincent. "2009'da denimde kurşun ve cıva gibi toksinlerin yanı sıra yüksek derecede alerjen maddeler bulunduğunu keşfettiler. Neden bedenimi bununla sarayım ki?"

Mina başını salladı.

"Her neyse" dedi. "Aslında nasıl hissettiğini soracaktım... her şeye rağmen."

"Şu anda mümkün olduğunca az düşünmeye çalışıyorum" dedi Vincent. Botlarını oturtmak için ayaklarını yere vurarak. "Christer muhtemelen Kral'la ilgili bir rapor bulduğu için buradayız. Görünüşe göre adama bir tren çarpmış. Julia, ona daha fazla bilgi götürmeden bizi tünellerden çıkarmayacak. O yüzden işe koyulmamız en iyisi."

Ellerinde fenerlerle, tünel girişine doğru yan yana yürüdüler. Yerdeki çöplerin ve pisliğin üzerine basar basmaz Mina'nın kalp atışları hızlandı. Yan gözle Vincent'a baktı.

"Klostrofobin ne durumda?" dedi.

"Sanırım senin bakteri fobinle aynı durumda" dedi Vincent.

Bu ortamda ikisi de rahat değildi ama şimdilik herkes kendi fobisiyle baş etmek zorundaydı.

İki tünel girişi vardı. Mina hangi tüneli seçeceğini düşünürken, duvarda *Anamı sikeyim* ve *Geber pislik* gibi yazıları gördü. Karşılığında *Carpe diem* yazmayı düşündü ama vazgeçti. Bu ortamda neşeli sözlere yer yoktu.

"Soldaki" dedi sonunda. Tünel sonsuz bir karanlığa açılıyor gibiydi.

"Ne kadar da çekici" dedi Vincent gergin bir sesle.

Mina onu cesaretlendirmek ister gibi, hafifçe üst koluna dokundu. Vincent'ın fobisine karşı duyduğu küçük üstünlük hissi, botunun üzerinden hızlıca geçen şeyi hissettiği anda yok oldu. Tünel onun çığlığıyla yankılandı. Az kalsın elindeki fırın poşetini düşürecekti.

"Sıçanmış" dedi Vincent, el fenerinin ışığını soldaki tünelde koşan son derece iri bir kemirgene tutarak.

"Ben de Jack Russell cinsi bir köpek ya da bir Siyam kedisi sanmıştım" dedi Mina alaycı bir sesle. "Hadi. Devam edelim. Burada dikilmek beni daha çok geriyor."

Adımları hissettiğinden daha kararlıydı. Öne geçti ve tünelin karanlığına doğru yürüdü.

"Bana verdiğin boyayı hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet. Kullandın mı?"

"Aklını mı kaçırdın? Ama o kelime neydi? Gölgenin Latincesi.

Bu tünellere çok yakışırdı."

"Umbra" dedi Vincent. "En koyu gölge."

Mina kelimeyi ağzında tartarak başını salladı.

"Umbra. Güzel."

Vincent da başını salladı.

"En sevdiğim kelimelerden biridir."

İlerledikçe gözleri karanlığa alıştı. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, tavanda aralıklı ışıklar vardı. Bu sayede sadece el fenerlerinin aydınlattığından daha fazlasını görebiliyorlardı. Mina kalbinin gümbürdediğini hissediyordu. Vincent'a bakınca yüzünün her zamankinden daha solgun olduğunu gördü. Bu da durumun ciddiyetini anlatmaya yetiyordu.

"Ne kadar içerideler?" dedi Vincent zayıf bir sesle.

Mina eldivenli elini onun omzuna koydu. Daha sakin olan tarafın kendisi olması alışılmadık bir durumdu.

"Yanlış hatırlamıyorsam şu köşenin hemen arkasındalar."

El feneriyle işaret etti. Sert bir metal sesi havayı yardı ve ikisini de sıçrattı.

"Merhaba?" diye seslendi Mina. Kendi sesi duvarların arasında yankılandı. "Merhaba. Biz polisiz. Geçen gün benimle konuşmuştunuz. Adım Mina. Birkaç soru daha sormak istiyoruz. Tamam mı?"

Cevap gelmedi. Adımlarını dikkatle atarak yavaşça ilerlediler. Kırık bir şişenin ya da bir iğnenin tabanlarını delmesini istemiyorlardı.

"Merhaba?" dedi Mina bu kez daha yumuşak bir sesle.

İleride zayıf bir ışığın titrediğini gördü. Elektrikli bir aydınlatmadan çok ateşten geliyormuş gibi sıcak bir ışıktı.

"Buradayız" dedi dost canlısı bir kadın sesi.

Mina, Vivian'ın sesini tanıdı. Bir anda önlerinde iri bir siluet belirdi ve bir kez daha çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Bu Vivian'ın oğlu Johnny'ydi. Onlara gülümsüyordu.

"Geri geldiniz" dedi neşeyle. Mina başını salladı. "Çörek getirdiniz mi?"

"Evet, geri geldim" dedi Mina tarçınlı çöreklerle dolu poşeti Johnny'ye uzatarak. "Bir de arkadaş getirdim. Bu Vincent."

Johnny poşeti alırken sevinçle bağırdı. Sonra diğer elini uzattı, Vincent'ın elini kavrayıp hevesle sıktı.

"Hadi."

Arkasına dönüp onları ateşin parıltısına doğru götürdü.

Mina'nın buraya en son gelişinden beri hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Johnny ve Vivian'a ek olarak Kjelle, Natasa ve OP ateşin etrafındaydı.

"Bu, Palme'yle mi ilgili?" diye homurdandı OP ayağa kalkarken. Bakışları kuşkuluydu. "Beni cinayetten tutuklamaya mı geldiniz?"

Mina başını iki yana salladı.

"Hayır hayır. Palme cinayetiyle ilgilenmiyoruz."

OP pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama bu yanıtla yetinip tekrar ateşin başına oturdu.

"Hadi, oturun."

Vivian zarif bir akşam yemeğinde evsahipliği yapar gibi ellerini uzattı. Sonra onları karton parçalarına yönlendirdi.

Mina gözünü kırpmadan kirli kartonlardan birine otururken Vincent'ın ona şaşkınlıkla baktığını fark etti. İçinde bir yerlerde var olduğunu bildiği dirayeti gösterebildiği için mutlu ve biraz da gururluydu.

"Seni tanıyorum" dedi Natasa kasvetle. Özel dikilmiş pantolonu ve gömleğiyle bu ortama hiç uymayan Vincent'ı işaret ederek.

Beyaz gömleğe çoktan birkaç leke bulaşmıştı. Ateşin dumanı bilinçli olarak beyaz kumaşa yöneliyor gibiydi.

"Nereden tanıyacakmışsın?" diye homurdandı Kjelle. "Böyle sosyetik tiplerle takılmazsın ki."

"Yukarıdaki afişlerdeki adam" dedi Natasa.

Herkes sessizlik içinde Vincent'a baktı. Sonra Vivian ellerini çırptı.

"Evet. Şimdi hatırladım. O... gösteriler yapıyor değil mi?"

"Emrinizdeyim" dedi Vincent gülümseyerek.

Kjelle yine homurdandı.

"Bir ünlünün burada ne işi var?"

"Bazen polise soruşturmalarında yardımcı oluyorum" dedi Vincent çekingen bir sesle. "Şu an üzerinde çalıştıkları da dahil."

"Kemiklerle ilgili olan mı?" dedi OP. "Palme cinayetiyle bağlantılı olmadığına emin misiniz? Hükûmet hâlâ üstünü örtüyor. 28 Şubat 1986 gecesi saat 23.21'de Sveavägen ile Tunnelgatan köşesinde olanları gizlemek için bir sürü sözde kaza ve cinayet oluyor."

"Aslında en olası senaryo Christer Pettersson'un..."

Mina dirseğiyle Vincent'ı dürttü. Vincent sustu. Palme cinayetinin bitmek bilmeyen muammaları üzerine uzun bir tartışmaya girmenin sırası değildi.

"Daha fazlasını öğrenmek için yardımınıza ihtiyacımız var" dedi Mina. "Katilin metroyla bir bağlantısı var gibi görünüyor. Ama hayır, sizden biri olduğunu düşünmüyoruz. Ancak bahsettiğiniz adam hakkında daha çok şey duymak istiyoruz. Kral dediğiniz kişi hakkında."

"'Çünkü ben kralım, barda kral...'" diye neşeyle şarkı söylemeye başladı Johnny. Natasa kıkırdadı.

"Kral buradayken sen daha doğmamıştın" dedi Natasa gülerek.

Vivian sert bir bakış atınca Natasa ve Johnny sustular. Vivian ateşe biraz daha odun attıktan sonra ne söyleyeceğini tartar gibi durdu. Ya da *herhangi* bir şey söyleyip söylemeyeceğini. Ona zaman tanıdılar.

Mina, neler bildiklerini kestiremiyordu. Karanlığın içinde Kral'a dair herhangi bir bilginin yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu.

"Onu tanıyordum" dedi Vivian. "OP de tanıyordu. Bir de Deli Tom vardı tabii."

Mina karton parçası üzerinde daha dik oturdu. Işığın kenarından küçük bir şey geçti. Sıçan kadar büyük değildi. Çığlık atmamak ve ayağa fırlamamak için kendini tuttu. Grupla kurduğunu düşündüğü kırılgan güveni bozmak istemiyordu.

"Onu tanıyor muydunuz?" dedi dikkatle.

Johnny, Magnus Uggla'nın bir şarkısını mırıldanmaya devam ederken Natasa, Vincent'a apaçık bir merakla bakıyordu.

"Kimdi o?" dedi Mina.

OP sanki soruyu anlamamış gibi kaşlarını çattı.

"Kral'dı. Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir adı yok muydu? Nasıl çağrıldığını bilmiyor musunuz?"

Duman, beyaz gömleğiyle aşk yaşıyormuş gibi davranırken Vincent gözlerini kırpıştırdı.

"Adlarımız yoktu. Bu Kral'ın fikriydi. İsimlerimizi yukarıda bıraktık. Kendimizi yukarıda bıraktık. Ben vardım, Vivian vardı, Deli Tom vardı, Svala, Knivas, Järven ve Bisse vardı. Ben ve Vivian dışındaki herkes öldü."

"Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyor musunuz?" dedi Vincent hafifçe öksürerek.

"Hayır" dedi OP. "Beni dinlemiyor musun? Kendimizi yukarıda bıraktık."

"Bize nasıl biri olduğunu anlatır mısınız?" dedi Mina yumuşak bir sesle.

Vincent'ın dikkat kesildiğini göz ucuyla görebiliyordu.

"Kral inanılmazdı" dedi OP. Sesinde hem keder hem de hayranlık vardı. "Ne yapmamız gerektiğini hep bilirdi. Her şeyi bilirdi. Özellikle tarihi. Tarihle ilgili bilmediği hiçbir şey yoktu. Yıllar, savaşlar, kaleler, prensler ve prensesler. İsveç, Çin, Amerika. Ne sorarsan cevabı vardı. Mutluydu. Hep mutlu ve olumluydu. Son zamanları hariç."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Vincent, gömleği gibi yüzünün de artık isle kaplanmış olmasından etkilenmiş görünmüyordu.

"'Kimse seni alt edemez. Çünkü sen kralsın, barın kralısın... Sen de bunun farkındasın. Ayın yirmi beşinde çulsuz kalırsın!'"

Johnny, Magnus Uggla'nın şarkısını avazı çıktığı kadar bağırarak söylüyordu. Bu da Mina'da, Niklas'la tanışmadan önceki bar gecelerine dair tuhaf bir çağrışım yarattı.

Mina irkildi. Niklas'ı bir süreliğine unutmayı başarmıştı ama şimdi düşünceler tüm gücüyle zihnine üşüşüyordu. Burada, yıllar önce tünellerde yaşamış biri hakkında konuşmak yerine Niklas'ı arıyor olmalıydı.

"Kral bazen..." dedi Vivian. Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Bazen mutlu olmazdı. Ama bizi bununla meşgul etmek istemezdi.

O yüzden mutluluğu kaybolmaya başlayınca kendisi de bir süre ortadan kaybolurdu. Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Sonra yeniden mutlu olunca geri gelirdi. O sırada biz de Prens'le ilgilenirdik."

"Prens mi?" dedi Mina tereddütle.

Vincent bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama Mina parmağını kaldırarak onu durdurdu. Bu yeni bir bilgiydi ve daha fazlasını öğrenme şansını bozmak istemiyordu.

"Prens kimdi?" diye sordu.

OP gözlerini devirdi. Natasa ve Johnny güldüler ama Vivian'ın bakışıyla sustular.

"Prens kimdir?" dedi OP küçümseyerek. "Prens tanımı gereği kralın oğludur."

"Kral'ın bir oğlu mu vardı?" dedi Mina. "Bunu mu demek istiyordun? Bir çocuk mu? Kaç yaşındaydı?"

OP'nin alnında derin çizgiler belirdi. Vivian konuşmak üzereydi ama OP onu susturdu.

"Ben anlatacağım" dedi.

"Boyu kaçtı?" diye sordu Vincent. "Prens ne kadar uzundu?"

OP'nin yüzü aydınlandı. Tünel duvarının bir kısmını işaret etti.

"İşte. Şurada."

Mina hemen ayağa kalktı. El fenerini yazılarla kaplı duvara tutarak ateşin ışığını destekledi. Oradaydı. Kapı pervazlarında görülen türden kısa çizgiler. Bir çocuğun boyunu işaretlemek için çekilen çizgiler. Mina yanına geçti ve en üstteki çizgiyi kendi boyuyla karşılaştırdı. En üst çizgi göğsünün hizasındaydı. Mina'nın boyu 165 santimdi. Demek ki... Çocuğun boyu 130 ya da belki 140 santim olabilirdi. Yani sekiz-dokuz yaşlarında bir çocuk gibi.

"Geçen sefer Kral'ın ölmek istemediğini ama karanlığın sonunda onu ele geçirdiğini söylemiştiniz. Yani öldü mü? Prens'e ne oldu?"

Bir anlık tereddütten sonra Vivian cevap verdi.

"Prens yukarı çıktı. Kral talimat bırakmıştı. Bundan fazlasını bilmiyorum. Onu bir daha görmedik. O... Bir çocuktu... Küçük bir oğlan burada yaşamamalıydı. Ama bu çok uzun zaman önceydi."

Ateş çıtırdadı. Kimse konuşmadı. Ama Mina karanlıkta, burada yaşamış o çocuğu düşünmeden edemedi.

95

Adam, Akai'nin ne resmi yaptığını daha iyi görebilmek için bir adım geri gitti. Ya da daha doğrusu, ne püskürttüğünü. Adına her ne diyorlarsa.

Aşağı yukarı aynı yaşta olduklarını öğrenmek Adam'ı şaşırtmıştı. Adam'ın dünyasında bu tür şeyleri sadece ergenler yapardı. Öte yandan Akai'nin duvardaki işi, kamusal alanı tahrip etmekten başka bir derdi olmayan öfkeli ve bunalımlı bir on beş yaşındaki ergenden beklenenin çok ötesindeydi.

Gri beton duvara yakından bakıldığında, kesilmiş şablonlardan yapılmış gibi duran, rastgele serpiştirilmiş turuncu çizgilerden başka bir şey görünmüyordu. Neredeyse soyut bir çalışmayı andırıyordu. Ama iki metre kadar geri çekildiğinizde, birdenbire canlı bir aslan siluetine dönüşüyordu.

"Etkilendim" dedi Adam.

"Sağ ol. Aslan benim ruh hayvanım."

"Güzel. Sanırım ben de fare yılında falan doğmuşumdur."

Uzun boylu, solgun adam gülümsedi.

"Tam olarak aynı şey sayılmaz."

"Sanırım öyle. Peki bunu neden yapıyorsun? Neden kamusal alanlarda püskürtme yapıp polisle başını derde sokuyorsun? Resim yapabiliyorsan, neden?.."

"Neden düzgün resim yapmıyorum?"

Akai mavi örgü beresini düzeltti ve duvardaki aslanı işaret etti.

"Bu yüzden. Özgürlük yüzünden. Sistemin taleplerine boyun eğmek zorunda kalmadan üretebilme özgürlüğü yüzünden. Bunların hepsini yaptım ben. Diğer işlerimin nerelerde sergilendiğini bir bilsen... Ama o hayat beni içten içe öldürdü. Canı sıkılan, zengin

birinin kanepesine uysun diye duvarına asacağı 'hoş' bir şey arayıp da benden aldığı her pahalı tabloyla biraz daha öldüm. Burada ise özgürüm."

"Ama nasıl... belki kabalık olacak ama geçimini nasıl sağlıyorsun?"

Akai, gür sakalının üzerinde parlayan gözlerini kısarak baktı.

"Anlaşılmadıysa tekrar söyleyeyim, tablolarımı çok pahalıya sattım. Bir de ucuz yaşıyorum. Böyle devam edersem bir ömür birikimlerimle geçinebilirim. Gerçekten köşeye sıkışırsam bir sergi daha açmam gerekebilir. Istakoz ve şampanya bol olmayabilir belki ama buna sahipken kimin umurunda?"

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı. Sonra yavaşça, neredeyse uyum içinde nefesini verdi.

Adam, Akai'nin hayata bakışından istemeden de olsa etkilenmişti. Gerçekten bu kadar basit miydi? Beklentileri düşürmek, tüketim çarkından çıkmak, gerçekten yapmak istediğin şeyi yapmak ve özgürlüğün tadını çıkarmak...

"O zaman neden tünellerde resim yapıyorsun? Oralarda resimlerini kimse göremez ki."

Akai cevap verirken duvara püskürtmeye devam etti; Adam'ın artık aslanın yelesi olduğunu fark ettiği bölgeye gitgide daha fazla ayrıntı ekliyordu.

"Ah, hayır. İnsanlar görüyor. Burada yaşayanların da biraz güzelliğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Hayat onlara sert davranmış olabilir ama iyi insanlardır. Ve her ne düşünürsen düşün, kötü bir hayatları yok. Birbirlerine sahip çıkarlar. Bir ailedirler. Ve beni kabul ediyorlar. Onlar için yaptığım duvar resmini gördün mü?"

Adam başını iki yana salladı.

"Hayır, nerede?"

"Şurada. Benimle gel."

Akai, metro istasyonunun yakınındaki menfeze doğru hevesle yürüdü. Adam merakla peşinden gitti. Akai'nin sanatında insanı içine çeken bir şey vardı.

"Burada!" dedi Akai ve gururla, karşılarında tüm heybetiyle yükselen beton duvarı işaret etti. Adam'ın ağzı açık kaldı. Resmin

sadeliği inanılmaz derecede güzeldi. Akai birkaç fırça darbesiyle insanları, ateşin etrafında toplanmış halleriyle, onları gördüğü gibi yakalamıştı. Resmin küçük bir kısmı tahrip edilmişti ama büyük ölçüde dokunulmadan kalmıştı.

"İnanılmaz" dedi Adam ve bunu içtenlikle söylemişti.

Akai'nin gözleri parladı, elindeki sprey kutusuyla duvarı işaret etti. Eli boyadan turuncuya bulanmıştı.

"Bunu alıp bir duvara asamazsın" dedi. "Mesele de bu zaten. Bu bir deneyim. Burada. Şimdi. Herkes yaşayabilir. Bakmak bedava. Davetiyeye ihtiyacın yok. Bu sanattır ve özgürdür. Herkes için. Sanatın olması gerektiği gibi."

"Seninle sanat üzerine bütün gün konuşabilirim" dedi Adam gözlerini tablodan ayıramadan. "Ama yapmam gereken bir iş var. Tünellere girip çıktığın sırada bize yardımcı olabilecek bir şey gördün mü? Burada yaşayanlardan birinden bir şey duydun mu? Mesela bulduğun kemikler hakkında?"

Akai düşünürken duvardaki aile portresine baktı. Sonra yavaşça başını iki yana salladı.

"Yardım edebilseydim ederdim. Gerçeği saklamanın doğru olduğuna inanmam. Benim yaşam tarzım bu değil. Ama hayır, bildiğim bir şey yok. Gerçi sormadım da. Burada konuşulmayan bazı şeyler vardır."

"Peki, yine de teşekkürler" dedi Adam hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

Bir çıkmaz daha. Ama en azından Akai'nin sanatını görme şansı bulmuştu. Bunu kolay kolay unutmayacaktı. Telefonunu duvara çevirerek, Akai'ye soru sorar gibi baktı.

"Fotoğraf çekmemde sakınca var mı?"

Akai ellerini iki yana açıp sırıtınca cevap vermiş oldu.

"Çek tabii" dedi. "Yaptığım işin en güzel yanlarından biri de bu zaten. Sanatımı yanına alıp götüremezsin ama fotoğrafını çekebilirsin. İstediğin kadar çek. Sanat özgürdür."

Adam minnetle başını salladı ve birkaç fotoğraf çekti. Metro istasyonuna dönerken Akai'nin tekrar aslanın olduğu duvara gittiğini gördü. Adam, o aslanın bitince nasıl görüneceğini merak etti.

96

Mina ile Vincent derin derin nefes almanın tadını çıkardılar. Tünellerin tozlu havasıyla kıyaslandığında, Stockholm'ün kış soğuğu ferahlatıcı ve serindi. Mina bu havanın barındırdığı olası tüm kir ve egzoz kalıntılarını bir anlığına yok sayabildi.

Vincent, yüzündeki isi silmesi için Mina'nın verdiği ıslak mendilleri çöpe atmak için bir çöp kutusuna gitti. Polis merkezine kadar metroyla gitmeyi düşünmüşlerdi ama yürümeye karar vermişlerdi. Mesafe çok uzun değildi ve Vincent, hareket halindeyken daha iyi düşündüğünü söylemişti. Mina trende bile olsa tünellerde kalmanın ona hiç cazip gelmeyeceğinden emindi. Açıkçası kendisi de aynı fikirdeydi.

"Ne kadar kötüydü?" dedi Mina ona bakarak. "Asal sayıları saymaya başlamak zorunda kaldın mı?"

"Tüneller beklediğimden daha genişti" dedi Vincent. "Klostrofobi o kadar kötü değildi, kontrol altında tutabildim. İlginç sohbet de bir ölçüde yardımcı oldu. Ama yakın zamanda yeniden oraya inmeyi düşünmüyorum."

Mina güldü, nefesi soğuk havada buhar olup dağıldı.

"İlginç sohbet mi?" dedi. "Tam da sana uygun bir yorum. Peki bu 'ilginç sohbetten' ne çıkardın? Benim kaçırmış olabileceğim bir şey var mı?"

Bir adam kaldırımda onlara doğru yürüyordu; belindeki kemere bağlı yedi tasmalı köpek vardı. Kaldırımda kürekle açılmış kar yığınları arasındaki geçit hepsi için fazla olduğundan, Mina ile Vincent hemen kenara çekildiler. Vincent onun elini tuttu ve köpeklerin geçebilmesi için birlikte bir kar yığınının üzerinden yola atladılar.

Mina içinden küfretti. Şehirde köpekler yasaklanmalıydı. Hatta köpek *sahipleri*. Köpeklerin yanından geçtikleri sırada, iki tanesi bir sokak lambasına işedi.

"Natasa'nın laf arasında söylediği bir şeyi düşünüyorum" dedi Vincent köpekler uzaklaştıktan sonra. "Kral öldüğünde Johnny daha yeni doğmuştu, dedi."

Mina başıyla onayladı. Hâlâ Vincent'ın elini tuttuğunu fark etti. Bu ona çok doğal gelmişti ama fark edince utandı, elini bıraktı ve kar yığınının üzerinden tekrar kaldırıma indi.

"Buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum" dedi. "Ne olmuş?"

"Sence Johnny kaç yaşındadır?"

Mina düşündü. Johnny gerçekten tuhaf bir adamdı, sanki içinde birden fazla yaş barındırıyordu.

"Sakalın ve pisliğin ardında nasıl göründüğünü tahmin etmek zor" dedi. "Ama herhalde... yirmi beş civarındadır."

Vincent başıyla onayladı.

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama biraz pay bırakalım. Kral, Johnny doğduktan yaklaşık bir yıl sonra öldüyse, bu da ölümün yirmi ila yirmi beş yıl öncesine denk gelmesi demek. Bu, tünellerde bulduğumuz kimliği belirsiz kemiklerin tarihleriyle örtüşüyor. Buna Christer'ın metro kazasıyla ilgili bulduğu bilgiyi de ekle: başında parlak bir şey varken trene çarpan adam. Bence o bir taçtı. Zamanlama da uyuyor. Sadece emekli makinistle yapılan görüşmeye dayansaydık çok zayıf bir bağlantı olurdu ama ben tünellerde bulduğumuz kemiklerin Kral'a ait olduğuna neredeyse eminim."

Mina gülümsedi ve kısa süreliğine açılıp maviye dönen gökyüzüne baktı. Üzerlerinden birkaç kuş geçti. Yapbozun küçük bir parçası yerine oturmuştu. Emin olmasa da bunun önemli olduğunu hissediyordu. Üstelik Vincent bunu, Mina'nın dikkatini verdiği kısımlardan değil, laf arasında söylenenlerden yakalamıştı. Yanında yürüyen, is içinde kalmış adama baktı ve içinde ansızın bir sıcaklık yükseldi. Ama yeniden konuya odaklanmaya çalıştı.

"Yani kemiklerin kime ait olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz" dedi, "ama Kral'ın kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Adını, nereden

geldiğini bilmiyoruz. Diğer kurbanlarla bir bağlantısı olup olmadığını da."

"Bir şey daha var" dedi Vincent. "Kral, Erika, Marcus ve Jon'un depresyon dönemlerinden hemen önce ölmüş. Sadece varsayıyorum ama ya yirmi yıl sonra olanlarla eski kemikler arasında bir bağ varsa? Kurbanlar Kral'ı tanıyor olabilir mi? Hatta onun ölümü bu çöküşleri tetiklemiş olabilir mi? Normalde bu kadar gevşek bir bağlantının arkasında durmam ama kalıntılarının hepsi onunkiyle aynı durumda bulundu."

Vincent sustu. Durdu ve düşünceli bir şekilde önüne baktı.

"Son söylediğimi geri alıyorum" dedi yüzünü kaşıyarak. "Birbirlerini kişisel olarak tanımış olmaları bana doğru gelmiyor. Arada eksik bir halka var. Ama Erika, Marcus ve Jon'un, milenyum civarında metro treninin altında kalan evsiz bir adamla bir şekilde bağlantılı olduğuna neredeyse eminim. Başında taç olan bir adamla. Ve eğer bu doğruysa, senin eski kocan için de aynı şey geçerli olmalı."

Mina ona baktı. İlk kez, ortada sadece yeni sorular değil, cevaba benzeyen bir şey vardı. Bunun için gereken tek şey de is lekeli bir gömlekti.

"Bu bağlantıyı bulmamız gerek" dedi Vincent.

97

Kahve kesinlikle söz konusu değildi. Kahveyi yalnızca gerçek çekirdeklerden yapılmış ve eğitimli bir barista tarafından hazırlanmış olarak içerdi. Bakanlıktaki kahve ise her zaman demlikte fazlasıyla uzun süre beklemiş olurdu ve damak tadını kirletmeye değmezdi. Bunun yerine bir fincan çay içecekti. Ama kesinlikle vergilerle alınmış o trajik poşet çaylardan biriyle yapılanlardan değil. Gizli teneke kutusunda sakladığı Seylan çay yapraklarıyla hazırlanmalıydı. Çayını sakladığı küçük bölmede bir kavanoz bal da tutardı. Ortak kullanım için alınan plastik ambalajlı sıkmalı bal ise adının hakkını vermiyordu.

"Tor, başbakan hatta, seninle görüşmek istiyor" dedi genç asistanlardan biri mola odasına girerek. Biraz soluk soluğa kalmıştı. Tor, bal yüklü çay kaşığını fincana yaklaştırırken durdu.

"Ona beş dakika sonra geri arayacağımı söyle" dedi. Çayını usulüne uygun biçimde hazırlamakta kararlıydı.

"Ama... ama... ama... bu başbakan. Şimdi konuşmak istemez misin?"

Asistanın yüzü stresten kıpkırmızıydı ve Tor bir anlığına ona acıdı. Stres toleransı bu kadar düşük olan biri devlet dairelerinde uzun süre dayanamazdı.

"Beş dakika sonra arayacağımı söyledim" dedi bu kez sesi biraz daha sertleşerek.

Asistan mesajı aldı ve geldiği kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu. Tor fincanından bir yudum aldı. Kusursuzdu. Gerçekten kusursuzdu.

Acele etmeden koridordan ofisine doğru yürüdü. Çayı dökmek istemiyordu, dökerse bal ellerini yapış yapış yapardı ve nefret ettiği tek bir şey varsa o da yapışkan ellerdi.

Önce bir bardak altlığı çıkardı ve fincanı dikkatle masasına koydu. Bu masa, devlet dairelerinde bir ömür geçirmişti ve üzerinde iz bırakacak kişi o olmayacaktı.

Masadaki her şeyin düzgün durduğunu kontrol etti, sıcak çaydan birkaç yudum aldı ve ardından telefona uzandı. Aramayı yaparken hissettikleriyle dışarıdan sergilediği sakinlik pek örtüşmüyordu. Başbakan ondan ne istiyordu? Bunun Niklas'ın kaybolmasıyla ilgili olduğu açıktı; önem bakımından bunun önüne geçen başka bir konu yoktu. Acaba arama sebebi neydi? Öfke mi, destek mi, yeni bir bilgi mi?

Başbakanın özel kalemi her zamanki gibi telefonu açtı ama Tor hatta beklediği için doğrudan bağlandı.

Başbakanla birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlardı. Siyasi kariyerleri gençlik kollarından bu yana paralel ilerlemiş, yolları kesişmiş, hatta zaman zaman çarpışmıştı. Başbakan Hjortén, bir keresinde onu kenara çekip beklenmedik bir incelikle, gerçekten adalet bakanının basın sözcüsü olmak için geri adım atmak ve daha görünür siyasi yolları bırakmak isteyip istemediğini sormuştu.

Tor ona ne yaptığını bildiğini söylemişti. Tor'un her zaman bir planı vardı. Hiçbir şey tesadüfen olmazdı ve ilk bakışta kariyer açısından çılgınca görünen bir teklifi kabul etmenin de nedenleri vardı. Babasının her zaman söylediği gibi.

"Merhaba Anna, Tor ben, aramışsın."

"Merhaba Tor, hâlâ bir haber yok mu?"

Başbakan Anna Hjortén'in sesi yorgun geliyordu; her yönden üzerindeki baskıyı hayal etmek zor değildi.

"Hayır, henüz bir haber yok" dedi Tor.

Onun en küçük bir umut kırıntısına tutunduğunu fark edecek kadar tecrübeliydi.

Ama zaten İsveç polisinin ve Güvenlik Servisi'nin büyük kısmı onun emrindeyken Tor ona ne söyleyebilirdi ki?

"Bunu çözmemiz gerek" dedi Anna. "Onu bulmak zorundayız. Dünya medyası ve hükümetleri bizi izliyor. Adalet bakanımız ölü bulunursa muz cumhuriyeti gibi görünürüz."

"En kötüsünü varsaymak için bir neden yok" dedi Tor yatıştırıcı bir sesle. "Henüz ölü bulunan kimse yok."

Niklas'ın kaybolmasına dair kendi endişesini gizledi. Başbakanın, onun kişisel duygularını duymasından bir fayda çıkmazdı. En önemli şey sakin ve kontrollü kalmaktı.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Tor.

Deneyimlerinden biliyordu, başbakan uzun uzun konuşabilirdi.

"*Expressen*'le konuşmanı istiyorum" dedi Anna. "'Tahtın Ardındaki Güçler' başlıklı yazı dizilerini görmüşsündür. Kamuoyunun pek tanımadığı güç odaklarındaki insanlarla röportaj yapıyorlar. Basın sözcüme, bir sonraki söyleşi için seni önermesini söyledim."

"Saygısızlık etmek istemem Anna" dedi Tor. "Ama şu an odaklanmam gereken yer bu mu? Tüm zamanım Niklas'ı aramakla geçiyor."

"Tam da bu yüzden gerekli" dedi başbakan. "Niklas'ın kayboluşuna dair anlatıyı sahiplenen *biz* olmalıyız. Medya değil. Adalet Bakanlığı'nın güçlü olduğunu göstermeliyiz. Sen de becerikli ve kurumun dışadönük güçlü yüzü olarak görünmelisin. Ayrıca biraz kişisel ilgi görmenin sana zararı olmaz. Herkes bu görevi kabul ederek birkaç basamak indiğini biliyor. Gerçi bu sabahki basın toplantısında çok iyi iş çıkardın."

Tor iç çekti.

"Kesinlikle *aramızda* kalsın ama" diye devam etti Anna, "Niklas'ı son gördüğünde nasıldı? Tükenmişlik mi söz konusuydu? Varoluşsal bir kriz mi? Geçen yaz olanlardan sonra bir travma mı? Yoksa sıradan bir orta yaş krizi mi?"

"Niklas Noel'den önce gayet iyiydi" dedi Tor. "Hem fiziksel hem de zihinsel olarak."

"Buna sevinmeli miyim yoksa daha mı çok endişelenmeliyim bilmiyorum" dedi Anna. "Her neyse, *Expressen* konusunda ne diyorsun?"

Tor basın sözcüsü olarak onun ne demek istediğini anlıyordu. Bu aşamada yapılması gereken kesinlikle buydu. Soğumaya başlamış çayından bir yudum aldı.

"Elbette" dedi. "Röportajı yaparım."

"Güzel. Yarın için planlandı."

Görüşmeyi bitirdikten sonra gidip kendine taze bir çay yaptı. Soğuk çaydan nefret ederdi.

98

Vincent dirseklerini mutfak masasına dayamış, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Tünellerden döndükten sonra eve gitmemeyi tercih ederdi ama Mina'nın her zamanki gibi eve gidip duş alması gerekiyordu. Polis merkezinin bodrum katındaki otoparkta yollarını ayırmışlardı. Onunla gitmesi mümkün değildi. Üzerine is kokusu sinmişti ve giysilerini değiştirmesi şarttı. Yine de... tek istediği onunla birlikte olmaktı.

Onun yerine mutfağında oturuyordu. Evde bulunabildiği tek yer burasıydı, bir de yatak odası. Dünden beri salona adım atmamıştı. Baş ağrıları en çok orada şiddetleniyor, büyük duvardan kaçınmak istiyordu. Bir duvardan korkmanın ne kadar mantıksız olduğunun farkındaydı ama bunun bir önemi yoktu. Zaten evde bunu fark edecek kimse de kalmamıştı.

Boşluk neredeyse fiziksel bir hal almıştı. Aston'un bağırışlarının, Maria'nın azarlamalarının yankısı hâlâ duvarlara sinmiş gibiydi. Televizyonun karşısındaki kanepenin, Rebecka'nın hep oturmayı sevdiği köşesi hâlâ biraz daha basıktı. Vincent biraz çaba harcarsa, Benjamin'in hisse senetleriyle ilgili konuşmalarını duyabilecek gibiydi. Ama bunların hepsi birer yankıdan ibaretti. Aslında kimse yoktu. Beynindeki hayaletler ona bunu hatırlatıyordu.

Bu da Gölge'nin ailesini elinde tuttuğunu hatırlatıyordu.

Çenesini ovuşturdu.

Bu tür düşünceler işe yaramıyordu. Gölge'nin ondan somut olarak ne istediğini bilmiyordu ve bunu öğrenene kadar hareketsiz kalamazdı. Şu anda en büyük düşmanı ataletti.

Dikkatini masaya yaydığı şeylere vermeye çalıştı. Önünde az önce tünellerde yaşadıklarına dair notlar ve soruşturmaya ait diğer belgelerin kopyaları vardı. Bunları kimseye söylememesi şartıyla ödünç almasına izin verilmişti; evde anlatabileceği biri varmış gibi.

Dört kum saatini içeren çerçeve de kâğıtların arasındaydı. Çerçevenin alt kısmına, her kum saatinin altına kumun akması için geçen süreyi yazdığı bir bant yapıştırmıştı. İlki için on yedi dakika, on üç saniye. İkincisi için on üç dakika, beş saniye. Üçüncüsü için on dakika, üç saniye. Dördüncüsü için on altı dakika, üç saniye. Muhtemelen önemli olan sadece dakikalardı ama yine de hepsini not etmişti.

Hepsinin farklı süreleri ölçtüğünü düşünmekte haklıydı ama aralarındaki ilişki konusunda tamamen yanılmıştı. On yedi, on üç, on, on altı. Her yolu denemiş ama bunun neyin göstergesi olabileceğini çözememişti. Kum saatleriyle ilgili düşünceleri burada tıkanıp kalmıştı.

Göz ucuyla akvaryumu görebiliyordu. Golyan balıklarının beslenmesi gerekiyordu. Belki salonda fazla oyalanmadan da bunu yapabilirdi. Şu anda yapmaya çalıştığı gibi, bir problemi çözmeye çalışırken hareket etmek iyiydi. "Yeni bir bakış açısı edinmek" ya da "farklı bir başlangıç noktası bulmak" gibi ifadeler sadece mecazi değildi, gerçek problem çözme yöntemleriydi.

Ayağa kalktı, akvaryuma gitti, eline biraz balık yemi aldı ve suyun hemen üzerinde tuttu. Golyan balıkları her zamanki gibi yüzeye çıkıp elinden yediler. Aston onlara isimler vermişti ama Vincent şu anda hiçbirini hatırlayamıyordu. Gözlerini akvaryumdan ayırmıyor, duvara bakmamaya özen gösteriyordu.

Bakışlarını mutfak masasındaki kum saatlerine kaydırdı. Onlara daha önce hiç bu mesafeden ve bu açıdan bakmamıştı. Belki de zihninde bir şeyleri yerinden oynatırdı.

Notta yazan cümle aklına geldi: Süre dolmadan dördüncüyü bul.

Balıklar yemeyi bitirince mutfağa geri döndü ve yeniden masaya oturdu.

Keşke Mina burada olsaydı. O yanındayken her zaman daha iyi düşünebilirdi. Ama evi artık kimse için güvenli değildi.

Dördüncü.

Jon Langseth, Erika Sävelden ve Marcus Eriksson'a ait dosyaları açtı. İçindekileri zaten biliyordu. Üç kurban birbirini tanımıyordu, ortak arkadaşları ya da meslektaşları yoktu. Saptanan benzerlikler çok azdı.

Tekrar zihnini yokladı.

Bir: Hepsinin kariyeri çok hızlı yükselmişti.

İki: Yirmi yıl önce dibe vurmuşlardı.

Üç: Kaybolmadan hemen önce başlarına bir şey geleceğinin farkında gibiydiler.

Dört: Kalıntıları metro ağındaki farklı tünellerde bulunmuştu. Jon, Stadshagen'daki mavi hatta; Erika, Karlaplan'daki kırmızı hatta; Marcus ise, eğer Deli Tom doğru söylüyorsa, Bagarmossen'deki yeşil hatta bulunmuştu.

Hepsi bu kadardı.

Neredeyse.

Bir de Kral'ın Odenplan'da bulunan kemikleri vardı. Belki de hepsini birbirine bağlayan ipucu bunlardı. Ya da değillerdi.

Ve bütün bunların bir yerinde, Mina'nın kayıp eski kocası Niklas Stockenberg vardı. O da diğer kurbanlar için geçerli olan ilk üç maddeye uyuyordu.

Vincent sinirle dosyaları fırlatmak istedi. Her şey çok... muğlaktı. Hepsi.

Dosyaların yanında, kurbanların bulunduğu yerlerin işaretlendiği bir Stockholm haritası vardı. Ayrıca ilgili istasyonların işaretlendiği bir metro haritası da duruyordu. Yazın Nova'nın satranç oyununda yaptığı gibi istasyonlar ya da yerler arasında coğrafi bir bağlantı bulmaya çalışmış ama hiçbir sonuç çıkmamıştı.

Bir dakika.

Metro haritasına yeniden baktı.

Marcus'un iskeleti yeşil hatta bulunmuştu. Ama aslında tek bir yeşil hat yoktu. Yeşil hatlar büyük ölçüde aynı güzergâhı izliyor, bu da onları tek hat gibi gösteriyordu. Oysa Gullmarplan'da üç kola ayrılıyorlardı. Üç farklı hat numarasıyla.

Aynı durum kırmızı ve mavi hatlar için de geçerliydi. Şehir merkezinden çıktıktan sonra her biri iki kola ayrılıyor, farklı numaralar alıyordu.

Raporlara geri döndü.

Marcus Bagarmossen'de bulunmuştu. Demek on yedi numaralı yeşil hattaydı. Erika Karlaplan'daydı; on üç numaralı kırmızı hatta. Jon ise Stadshagen'daydı; on ya da on bir numaralı mavi hatta.

On yedi.

On üç.

On ya da on bir.

Vincent yeniden kum saatlerine baktı, ardından kumun akma sürelerini not ettiği kâğıda.

17 dakika (13 saniye)

13 dakika (5 saniye)

10 dakika (3 saniye)

16 dakika (3 saniye)

Elini alnına vurdu. Cevap başından beri gözünün önündeydi. İlk üç kum saatinin dakika değerleri, iskeletlerin bulunduğu hat numaralarıyla bire bir örtüşüyordu, hem de kurbanların kayboluş sırasına göre.

Marcus, 17.

Erika, 13.

Jon, 10.

Vincent içinden küfretti. Bunu çok daha önce fark etmeliydi. Ama soruşturmanın odağı hat numaraları değil, kemiklerin bulunduğu istasyonlardı. Yine de bu bir mazeret değildi. O usta bir mentalistti, bu tam da onun işi olmalıydı.

Dördüncü ve son kum saati, *dördüncüyü* simgeliyor olmalıydı. Muhtemelen Kral'a ait olan eski, kimliği belirsiz kemikler Odenplan'da bulunmuştu. Bu da on yedi, on sekiz ya da on dokuz numaralı hatlardan biri olabilirdi. Ama kum saati *on altıyı* gösteriyordu. Demek ki Kral *dördüncü* değildi. Metro sisteminde başka kemik yığını da yoktu, her yeri aramışlardı. O halde bu, Niklas Stockenberg'e işaret ediyor olmalıydı. Geriye tek bir soru kalıyordu: On altı numaralı hat neredeydi?

Vincent ağı inceledi ama bulamadı. Hatlar artan sırayla numaralandırılmıştı ama on dört numaralı hattan sonra, yani Mörby ile Fruängen arasındaki kırmızı hattan sonra, numaralar birden on yediye sıçrıyordu. On beş ve on altı numaralı hatlar yoktu.

Süre dolmadan dördüncüyü bul.

Baş ağrısı yeniden zihnini kemirmeye başladı.

İyi haber şuydu: Niklas Stockenberg'in hangi metro hattında bulunacağını artık biliyordu. Ve ipucu, hayatının kurtarılabileceğini düşündürüyordu.

Kötü haber ise şuydu: Böyle bir metro hattı yoktu.

99

Ruben sanayi bölgesinde ağır ağır ilerliyordu. Birilerinin bu alanı ormanın ortasına kurmak gibi dâhiyane bir fikir bulması dikkatini çekmişti. Etrafta bir hareketlilik olsa da, meraklı gözlerden uzak kalmak isteyenler için burası biçilmiş kaftandı. Önünden geçtiği büyük sanayi ve depo binalarının içinde, kimsenin haberi olmadan her şey yaşanıyor olabilirdi.

Vindkraftsvägen'e saptı. Dikkat çekmemek için polis aracı yerine, gizlice Ellinor adını verdiği Chevrolet Camaro'sunu almıştı. Sara'nın bahsettiği binayı hemen fark etti. Yolun sağ tarafındaydı; ağaçların altındaki küçük bir otoparkın hemen öncesinde. Sert bir sola virajdan önceki son binaydı. Saklanmak için kusursuz bir yerdi. Yolun sola kıvrıldığı yerden devam etti, biraz ileride park etti ve sonra geri dönerek yürümeye başladı; kendini çevredeki işletmelerden biriyle bağlantılıymış gibi göstermeye çalışıyordu.

Köşedeki otopark bomboştu. Bir metal merdiven, yükleme rampasına çıkıyordu. Mal kabul bölümünün yanındaki duvarda yeşil yazılarla dolu beyaz bir tabela vardı ama üstündeki lamba yanmıyordu, tabela da oldukça eski görünüyordu. Söz konusu teknoloji şirketinin uzun süredir burada olmadığı belliydi.

Bir de kapı ve küçük bir pencere vardı. Şanslıydı, depoların çoğunda pencere bile olmazdı. Ama uzaktan bile içerisinin karanlık, dışarısının aydınlık olduğu anlaşılıyordu. Pencereden bakarsa siluetinin fark edilme riski çok yüksekti. Merdivenleri sessizce çıktı ve geniş yükleme kapısına kulağını dayadı. Garaj kapısı gibi yukarı aşağı açılan bir kapıydı ve pek kalın sayılmazdı. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu.

İçeride ne olduğunu fark edilmeden öğrenmesi gerekiyordu. Mesele, bunu nasıl yapacağıydı. Etrafına bakındı ve kapının alt kenarında, ucu kardan dışarı fırlamış bir tahta parçası fark etti. Etrafındaki karı ayağıyla temizledi. Kapı indirilirken sıkışmış olmalıydı, kapı ile zemin arasında küçük bir aralık bırakmıştı. Sonra kar bu boşluğu örtmüş, görünmez hale getirmişti. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Ruben herhangi bir yüce güce inansaydı, şu an teşekkür ederdi.

Ellerini kullanarak karı iyice temizledi. Sonra olabildiğince sessizce yere uzandı ve aralıktan içeri baktı. Kapının ardında, tavanı en az sekiz metre yüksekliğinde geniş bir depo alanı vardı. İçeride onlarca kişi rahatça çalışabilirdi ama şu an kimse yoktu. Ortalık tamamen boştu. Ne mobilya ne raf ne de insan... Hiçbir şey. Niklas da yoktu.

Sara'nın bilgi kaynağı yanılmıştı.

Orada değillerdi.

Ruben ayağa kalktı, üzerindeki karları silkeledi. Sara'nın üstleri müdahale ekibini yanlış yere göndermek üzereydi. Manojlovicle-rin Niklas'ı nereye götürdüğünü bir an önce bulması gerekiyordu ki Sara'ya doğru adresi söyleyebilsin. Arabaya geri döndü, sürücü koltuğuna oturdu ve düşünmek için durakladı.

Manojlovicler kalabalık bir aileydi. Aslen Södertäljeliydiler, her ne kadar hepsi artık orada yaşamasa da. Adalet bakanını kendi evlerine götürecek kadar aptal olmaları beklenemezdi. Ama... başkasının evine götürmüş olabilirlerdi.

Aklına çılgınca bir fikir geldi. Bir riskti ama kontrol etmenin zararı yoktu. Telefonunu çıkarıp nüfus kayıtlarını çevrimiçi olarak kontrol etti.

İşte! Geçmişini gizlemek için her şeyi yapmış olan Peter Kronlund'un, Södertälje'ye çok da uzak olmayan bir yerde hâlâ ikinci bir evi vardı. Ruben motoru çalıştırdı, dikiz aynasına hızlıca baktı ve sanayi bölgesinden çıkarken gaza bastı. Södertälje'ye varması muhtemelen yarım saatini alacaktı. Ama yine de ilk önce o varabilirdi. Sara'ya yardım edebilirdi.

100

Mina duştan çıktığında, mutfakta mısır gevreği yiyen uykulu bir Nathalie buldu. Saate baktı. Öğleden sonraydı. Belli ki kızının Noel tatilinin büyük kısmı olabildiğince uzun uyumak üzerine kuruluydu. Gerçi bu da gayet normal sayılabilirdi.

Mina tatillerin nasıl yaşanması gerektiğine dair pek bir fikre sahip değildi. İnsanlar tatillerde birlikte bir yerlere gitmez miydi? Tatiller bunun için değil miydi zaten? Gerçi buna vakti yoktu, bir soruşturmanın tam ortasındaydı. Ama belki bir dahaki sefere öğrenmek için sorması gerekecekti.

"Günaydın tatlım" dedi mutfağa girerken.

"Günaydın" dedi Nathalie ağzı mısır gevreği doluyken.

Koridordaki aynada bir anlık yansımalarını gördü. Nathalie beyaz bir bornoz giymişti; vücuduna ve saçına bir havlu sarmıştı. Bir tablo olsaydı, adı *Anne ve Kız* olabilirdi. Mina gülümsedi. Ayrıca Nathalie'nin kâsesinin etrafında tek bir kırıntı bile olmadığını fark etti. Kızının böyle özenli ve düşünceli olması içini öyle bir sevgiyle doldurdu ki nefesi kesilecek gibi oldu.

"Bugün için planın var mı?" dedi.

"Yok" dedi Nathalie. "Belki bir arkadaşımla buluşurum. Sürekli babam için endişelenmekten başka bir şey yapmam gerekiyor. Başkasının dertlerini dinlemek bana iyi gelebilir. Ya da tekrar yatağa dönerim. Çok bitkinim."

Mina başını salladı. On altı yaşındayken kendisi de bu kadar uyuyor muydu? Muhtemelen. Üstelik Nathalie son birkaç günde çok şey yaşamıştı.

O sırada telefon oturma odasında çalmaya başladı. Mina hemen telefonu açmaya gitti ve Nathalie'yi kahvaltısıyla -ya da öğle yemeğiyle- baş başa bıraktı.

Hattın ucundaki ses "Merhaba, ben Josephine" dedi.

Josephine Langseth. Mina duşa girmeden önce onunla konuşmak istediğini belirten bir mesaj atmıştı. Josephine'in sesi biraz nefes nefese geliyordu.

"Bu kadar çabuk geri döndüğünüz için teşekkür ederim" dedi Mina. "Dışarıda mısınız?"

"Koşuya çıkmıştım. Bu öfke ve hayal kırıklığını bir yere kanalize etmem gerekiyor. Bunu şampanyayla yapmak fazlasıyla pahalıya patlıyor. Çocuklar için de koşuya çıkmam daha iyi. Biraz soluklanmak için durdum ama az sonra devam edeceğim. Ne sormak istemiştiniz?"

Mina, bir yandan saçını havluyla kurulayabilmek için telefonu hoparlöre aldı.

"Doğrudan konuya gireceğim" dedi saç diplerine havluyla masaj yaparken. "Jon'un yaklaşık yirmi yıl önce bir... ruhsal çöküş yaşadığını düşünüyoruz. O dönemde bir psikoloğa gidip gitmediğini biliyor musunuz?"

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

"Yirmi yıl önce mi?" dedi Josephine. "O zaman ben on iki yaşındaydım. Bunu eski karısına sormanız gerekir."

"Numarasını biliyor musunuz?"

"Elbette. Carina'nın numarasını hemen gönderirim" dedi Josephine tuhaf ve boğuk bir kahkaha atarak. "Bol şans. İhtiyacın olabilir. Gustaf'la konuşursan da selamımı iletme. Kapatmam lazım."

Mina telefonu kapattı ve Josephine'in gönderdiği numarayı hemen çevirdi.

"Carina Langseth? Ben Mina Dabiri, emniyetten arıyorum. Jon'la ilgili."

"Aramak *şimdi* mi aklınıza geldi?" dedi alaycı bir ses. "Josephine yardımcı olamadı mı?"

Mina, bir eşekarısı yuvasını dürttüğünü anlamıştı ama bu her zaman kötü bir şey değildi. Kabaran duygular bazen işe yarar bilgiler dökebilirdi.

"Öncelikle kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu söylemek isterim" dedi.

Carina yüksek sesle kıkırdadı ama Mina ona aldırmadı.

"Jon'un yirmi yıl önceki ruhsal durumu hakkında bir sorum var. Özellikle o dönemde bir psikoloğa gidip gitmediğini öğrenmek istiyorum."

Carina kahkahayı bastı.

"Jon yirmi yıl önce tam bir enkazdı" dedi. "Annesi babası onu mahvetmişti. Hiçbir şeyle başa çıkamıyordu ve açıkçası o noktada kendini bir köprüden atmaya hazırdı. Kelimenin tam anlamıyla. Geriye dönüp bakıyorum da keşke izin verseymişim."

Mina nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Peki... bir profesyonele gitti mi?" dedi.

"Evet, biriyle görüştü. Ama bu da depresyonu gibi aniden bitti. Birdenbire bambaşka bir adam oldu. Kendi kendine. Ne yazık ki bu yeni adam tam bir pislikti."

Mina masaya gidip Beata'nın adres defterini karıştırdı. İsmi zaten ezbere biliyordu ama emin olmak istedi. Niklas'ın psikoloğunun adı Esbjörn'dü. Esbjörn Andersson. Her nedense Noel'i Ruanda'da geçirmeyi seçmiş olan adam.

"Psikoloğun adını biliyor musunuz?"

"Dalga mı geçiyorsunuz? Aradan yirmi yıl geçti."

"Anlıyorum" dedi Mina. "İletişim bilgileri de yoktur herhalde."

"Elbette yok."

"Eğer önemli olabilecek bir şey aklınıza gelirse lütfen beni aramaktan çekinmeyin. Nasılsa artık numaram sizde var."

Carina'nın bunu umursayıp umursamayacağını bilmiyordu ama pek ihtimal vermiyordu. Belli ki Jon Langseth, Carina'nın gözünde pek de sevilen biri değildi.

Görüşme bittikten sonra Mina saçlarını tamamen kuruttu. Zihnindeki düşünceler, bir labirentin içinde koşturan sıçanlar gibi sağa sola savruluyordu. İçini kemiren bir şey vardı, çoktan fark etmiş olması gereken bir şey. Ama bu düşünceyi yakalayamıyordu. Sıçan, çıkışı bulamıyordu.

101

Milda yaşam düzeninde bir şeyleri değiştirmesi gerektiğini biliyordu. Aptal değildi, mesai saatleri dışında hayatında olup bitenlerle yüzleşmemek için kendini işe gömdüğünün fazlasıyla farkındaydı. Öte yandan, severek gittiği bir işe sahip olmak da bir nimetti. Kemikler vakası hem onun hem de Loke'nin saplantısı haline gelmişti. Loke'nin de bu dosyaya en az kendisi kadar mesai harcadığını biliyordu ve en eski kemiklerin çalınması, ikisi için de kişisel bir kayıp gibi gelmişti.

Loke sanki düşüncelerini okumuş gibi kapıda belirdi. Milda sandalyesinde sıçradı. Loke'nin sessiz hareket etme konusunda tuhaf bir yeteneği vardı, şimdi de bir anda karşısında belirmişti.

"Güvenlik ekibine kamera kayıtlarını bir kez daha izlettirdim" dedi. "Benden fena halde bıkmış durumdalar. Ama ortada hiçbir şey yok. Binaya giren çıkan kimse kayda geçmemiş, senden ve benden başka. Sanki bir hayalet uçup gelmiş ve kemikleri alıp gitmiş."

Milda sinirle başını salladı.

"Anlamıyorum" dedi. "Birisi içeri giriyor, kemikleri çalıyor, çıkıyor ve hiçbir aşamada görünmüyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Belki de Vincent'a sormalıyız" dedi Loke. "Sonuçta sihir hakkındaki her şeyi o biliyor."

Milda dudak büktü.

"Bahane arıyorsun. Onunla takılmak istiyorsun. Yoksa kankanı oldunuz?"

Loke kızardı.

"Kes şunu. Sadece Vincent Walder'ın entelektüel seviyesinde biriyle konuşabilmenin inanılmaz olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi?.." dedi Milda sahte bir şaşkınlıkla.

Loke güldü.

"Bunu söyleyen de en sevdiği şarkı 'Eloise' olan bir kadın."

"Ne olmuş yani?" dedi Milda. "Belki Vincent'ın da en sevdiği şarkı odur."

Loke'nin gücendiğini görünce Milda gülmemek için kendini zor tuttu. Doğrusu, Vincent'ın Arvingarna[25] hayranı olduğunu hiç sanmıyordu.

Telefon çaldığında ikisi de irkildi.

Loke çıkmaya yeltendi ama Milda telefonu açarken eliyle kalmasını işaret etti.

"Evet? Bu kadar çabuk mu? Evet, özel bir durum olduğu doğru... Hayır, duyduğunuz söylentiler ne olursa olsun, bunun bakanın kayboluşuyla bağlantılı olup olmadığı konusunda yorum yapamam. Ama... evet, bu dosyanın en öncelikli konu haline getirilmesinin son derece önemli olduğunu söyleyebilirim."

Loke'nin dikkat kesildiğini görüyordu.

"Anlıyorum. Tamam. Evet, e-posta adresim sizde var. Teşekkür ederim."

Loke'nin yüz ifadesinden, söylediklerinden hiçbir şey çıkaramadığını anlamak zor değildi. Milda telefonu kapatırken sırıttı.

"Ticari soyağacı veri tabanlarına erişim izni aldığımızı hatırlıyor musun?" dedi. "Yaşlı kemikler için DNA eşleşmesi arayabilmek için. KVKK açısından biraz gri bir alan ama..."

Loke'nin gözleri parladı.

"Evet. Özellikle Aile Ağacı veri tabanından bir şey çıkmasını umuyordum. İskandinavya'da çok yaygın" dedi. "Arayan onlar mıydı?"

"Hayır" dedi Milda. "Diğerlerinden biri. Ancestry. Bir eşleşme bulmuşlar."

Loke sevinçten zıplayacak gibi görünüyordu. Milda, asistanına biraz eziyet etmek istercesine cevabı bilerek ağırdan aldı.

---

25. 1989'da kurulan İsveçli bir pop grubu. 1990'lar ve 2000'lerde ana akım, duygusal ve nostaljik şarkılarıyla geniş kitlelere ulaşmış, özellikle "Eloise" adlı parçayla tanınmıştır. (ç.n.)

"Bulgular bizim adamın bir yeğeniyle eşleştiğini gösteriyor" dedi. "Yani yakın akrabalar. Bana tüm verileri gönderdiler ama verdikleri isim tanıdık geldi. Sadece nereden hatırladığımı çıkaramıyorum."

Konuşurken bilgisayarda tarayıcıyı açıp ismi yazdı. Bazen şans insanın yüzüne gülerdi. İsveç'te aynı isimde birkaç kişi vardı ama yalnızca bir tanesi verilen diğer bilgilerle örtüşüyordu.

Yabancı bir yüz, ekrandan Milda'ya bakıyordu. İşin garip yanı, Wikipedia'da adamla ilgili bir madde bile vardı.

Milda yüksek sesle okumaya başladı ama hemen durdu. Loke'ye baktı, Loke de ona bakıyordu, ikisi de az önce duyduklarına inanamıyor gibiydi. Milda onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Julia'yı aramam lazım" dedi.

"Ben zaten oraya gidiyorum" dedi Loke. "Julia toplantı çağrısı yaptı. Ancestry belgelerini yüz yüze anlatırım. Yoksa kimse bize inanmaz."

Ekrandaki adam onlara bakmaya devam ediyordu.

Bu bir tesadüf olamazdı.

102

Ruben kasabaya geri dönerken otoyolu tercih etti. Bu sayede, Noel sonrası ayılmaya çalışan sürücülerle dar köy yollarında burun buruna gelmek yerine, otoyolda manevra yapacak daha fazla alanı olacaktı. Ellinor'un motoru teklemeden çalışıyordu. Görevini kusursuzca yapıyor, onu Södertälje'ye umduğundan bile hızlı taşıyordu. Birkaç kez Sara'yı arayıp aramamak arasında kaldı ama tüm tabloyu netleştirmeden beklemenin daha doğru olacağına karar verdi. UOB'nin operasyonu koordine etmesi muhtemelen en az bir saat sürecekti.

Södertälje'yi geçtikten sonra otoyoldan çıktı. Bir süre sonra dar köy yolu, karla kaplı bir toprak yola dönüştü. Yeniden ormandaydı. Telefonundaki navigasyon, hedefe sadece iki kilometre kaldığını söylüyordu. Bu kez ağır ağır ilerlemek zorundaydı çünkü yol, kimsenin aylarca uğramadığı küçük yazlık evlerin arasından kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Toprak yoldaki kar, takip ettiği tek bir taze lastik izi dışında bozulmamıştı. Peter Kronlund'un kulübesine birkaç yüz metre kala durdu. Diğer araç izleri yol boyunca devam ediyordu.

Son kısmı yürüyerek geçti; kar, botlarının altında çıtırdıyordu. Biraz ileride izlerin yoldan sapıp bir bahçeye girdiğini gördü. Ruben ağaçların arasına dalıp bitki örtüsünün ardına gizlenerek ilerledi. Haritayı bir kez daha kontrol etti. Şüpheye yer yoktu. İzler Peter Kronlund'un kulübesine çıkıyordu. Oraya vardığında, dışarıda siyah bir RAM kamyonetin ve bir BMW'nin park edildiğini gördü. Buradalardı. Sara'yı aramanın vakti gelmişti. Tam telefonunu çıkaracakken bir anda yere savruldu. Şaşkınlık ve acıyla bağırdı. Telefonu havada geniş bir yay çizerek uçtu ve kara saplandı.

"N'oluyor be?" dedi Ruben ağzından kar tükürerek.

Karda sırtüstü döndü. Üzerine eğilmiş bir adam vardı, dudaklarında da hafif bir gülümseme. Ruben onu hemen tanıdı. Dragan Manojlovic. Sırp mafyasının lideri. Gerekli gördüğünde ellerini büyük bir memnuniyetle kirletmesiyle nam salmış bir adam.

Dragan, Ruben'in hayatında gördüğü en iri adamlardan biriydi. Her şey birden tepetaklak olmuştu.

"Galiba bir şey düşürdün" dedi Dragan. "Maalesef artık yok."

Dragan, ayağını cep telefonunun düştüğü yere koydu.

"Özel mülkte olduğunun farkındasın, değil mi? Burada telefon görüşmesi yapılmamasını rica ediyoruz."

Dragan ona baktı.

Ruben da bakışlarına karşılık verdi. Zayıf görünmemesi gerekiyordu ama fazla ukalalık da edemezdi. İkisinin de bedeli ağır olurdu.

"Ne halt ediyorum ben?" dedi Dragan, uzun bir sessizliğin ardından. "Karda yatarsan ıslanırsın. Benimle gel de ısın."

Ruben yavaşça ayağa kalktı. Dragan onun bir polis olduğunu bulduysa, işi çoktan bitmişti.

"Gerçekten üzgünüm" dedi Ruben, Stockholm'den gelmiş saf bir turist gibi konuşmaya çalışarak. "Sadece yürüyüşe çıkmıştım. Sanırım takılıp düştüm. Ama şimdi iyiyim. İlginiz için teşekkürler."

İri adam yolunu kesti.

"Israr ediyorum" dedi kalın koluyla kulübeyi işaret ederek.

Ruben'in başka seçeneği yoktu. Dragan arkasından gelirken, orandan çıkıp kulübeye doğru yürüdü. Dragan onu bırakmayacakbu açıktı. Kaçması da mümkün değildi. En ufak bir yanlış adım le muhtemelen sırtına bir kurşun saplanmasıyla sonuçlanabilirdi. ragan, acımasızlığı ve asabiliğiyle nam salmıştı.

Kulübeden bir adam daha çıktı. Ruben onun Peter'in kardeşi ctor Manojlovic olduğunu gördü. Anlaşılan bütün aile Noel için planmıştı.

"Bu kim?" dedi Victor.

"Gecikmiş bir Noel Baba" dedi Dragan. "Bakalım bize ne hediler getirmiş."

Victor kapıyı Ruben için açtı.

Ruben tereddüt etti ama başka çıkış yolu yoktu. Hayatta kaldığı her saniye kazanç sayılırdı. İçeri adım attı ve kendini salonda buldu.

Yemek masasının üzerine plastik bir örtü serilmişti. Üzerinde bir çekiç, bir pense, bir bıçak ve bir matkap duruyordu. Normalde herhangi bir atölyede bulunabilecek aletlerdi. Ama altlarındaki plastik, Ruben'e bambaşka bir amaç için orada olduklarını anlatıyordu. Midesi düğümlendi.

Masadaki sandalyelerden birinde bir adam vardı. Ellerinden ve ayaklarından bağlanmıştı ama ağzı bağlı değildi. Manojlovicler, çevrede kimse olmadığını biliyor olmalıydı; adam bağırsa bile susturmak gerekmiyordu.

Ama adam Niklas Stockenberg değildi.

Irkçı İsveç'in Geleceği Partisi'nin lideri Ted Hansson'du.

103

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bir süreliğine ofisten ıkmam gerekiyordu" dedi Mina.

"Emniyet binasında yapılmamış kahve içme fırsatını her zaman leğerlendiririm" dedi Vincent alaycı bir gülümsemeyle.

Barista ona seslendiğinde ayağa kalktı ve kafenin logosunun anı sıra özensiz bir el yazısıyla yazılmış adının bulunduğu iki kar- on bardakla geri döndü.

"Umarım dokunmam sorun olmamıştır" dedi, onun bardağını şaret ederek.

Mina bardağını ona doğru kaldırdı.

"Tuhaf bir şekilde, artık mikroplarına alıştım."

"Şimdiye kadar aldığım en iyi iltifat bu olabilir" dedi Vincent nun karşısına otururken.

Bir umutsuzluk dalgası Mina'yı ıslak bir battaniye gibi sardı. liklas'ın kayıp olduğu her geçen saniye, vücudunun her yerine mi- ik iğneler batıyormuş gibi hissediyordu. Endişenin fiziksel bir du- um olabileceğini hiç düşünmemişti, ta ki Nathalie bir önceki yaz aşını belaya sokana kadar. Şimdi aynı fiziksel kaygıyı Nathalie'nin abası için hissediyordu. Bu endişe onu felç etmek üzereydi ama ı enerjiyi bir şekilde ileriye, bir sonuca ve onu bulmaya doğru önlendirmesi gerekiyordu. Bir süre durması, ortam değiştirmesi böyle bir kahve içmesi gerektiğini de biliyordu. Vincent'ın fikri- değiştirmek de istiyordu. Kahvesinden bir yudum aldı.

"Fikrini değiştirdin mi?" dedi. "Lütfen değiştirdiğini söyle. omiseri arayıp aileni bulmak için bir plan yapabileceğimi söyle ına."

Vincent panikle etrafına bakındı.

"O kadar yüksek sesle konuşma" dedi. "Gölge'nin kim olduğunu bilmiyoruz. Burada olabilir. Ve hayır, fikrimi değiştirmedim. Polis yok. Henüz değil."

Mina hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordu ki buna izin verilmemesi deliceydi. Sahip olduğu her mesleki içgüdüye aykırıydı bu. Öte yandan, Vincent'ın mantığını da anlıyordu. Gölge, polis işin içine girerse ne olacağı konusunda mektupta son derece netti.

"Ama... sanırım yapbozun bir parçasını daha buldum" dedi Vincent. "Yani soruşturmada. Kemik yığınlarının bulunduğu yerlerle bana gönderilen kum saatleri arasında bir bağlantı var. Kum saatleri zamanla ilgilidir. Bir kum saati zamanın *kendisidir*. Ve bilmece 'Zaman dolmadan dördüncüyü bul' diyordu. Bu başta kafa karıştırıcıydı. Dört kemik yığını vardı ve dördüncü kişinin kim olduğunu çözdüğümüzü sanıyorduk. Ama ya Kral dördüncü değilse?"

"Şey, onun kemikleri diğer kurbanlardan farklı bir döneme ait; arada yaklaşık yirmi yıllık bir boşluk var" dedi Mina.

"Aynen öyle" dedi Vincent. "Demek ki elimizde üç kurban ve üç konum var. Kum saatlerindeki kumun akmasının ne kadar sürdüğünü karşılaştırdığımda, dakika sayılarının, üç kurbanın bulunduğu metro hatlarının numaralarıyla birebir örtüştüğünü fark ettim."

"Metro hatlarının numaraları mı?" dedi Mina, ilgiyle öne eğilerek. "Ve bunu tek başına mı fark ettin?"

"Düşününce çok bariz" dedi Vincent yine o muzip gülümsemesiyle. "Dördüncü kum saatinin dördüncü kurbanı simgelediğini varsayarsak bu, metroda dördüncü bir konuma işaret ediyor. Dördüncü bir hat. Ve kurban da orada. Ya da olacak."

Mina sandalyesinden kalkmaya yeltendi.

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?! Niklas'la diğer üçü arasında tespit ettiğimiz tüm benzerlikler düşünüldüğünde, onun dördüncü kurban olduğu kesin."

"Katılıyorum" dedi Vincent.

"Şu anda yakında bir yerde tutuluyor olabilir. Neresi? Hangi hat?"

"İşin tuhaf yanı da bu. Dördüncü konum, var olmayan bir hatta."

Mina şaşkınlıkla ağzını açtı. Sonra kapatıp tekrar oturdu.

"Nasıl yani, var olmayan ne demek?" dedi.

"Stockholm metrosunda iki hat numarası eksik. On beş ve on altı. Ve 'dördüncü kurban –yani Niklas– on altıncı hatta olmalı. Eğer kum saatine inanırsak. Ama metro yetmiş yıldan uzun süredir genişlediğine göre, numaralandırmanın her zaman tutarlı olmaması belki de şaşırtıcı değildir."

"Belki" dedi. "Ama bunu Julia'ya söylemem gerek çünkü vakanın anahtarı bu olabilir."

Sonra sesini alçalttı.

"Başka bir haber var mı?" dedi. "Ailenle ilgili? Onları kaçırmış olabilecek çılgın bir hayran ihtimalini düşündün mü? Polisi dahil etmek istemesen bile, beni dahil edebilirsin."

Vincent başını eğdi ve bardağını iterek uzaklaştırdı.

"Bazen sinir krizi geçirip her şeyi hayal ettiğimi düşünüyorum" dedi. "Ve eve gittiğimde hepsini orada bulacağımı. Ama orada değiller. Ve onları kimin aldığını hâlâ bilmiyorum. Ya da benden ne istendiğini."

Ona bakış şekli Mina'nın yüreğini sızlattı.

"Her şey yoluna girecek, değil mi?" dedi. "Girecek... değil mi?"

Mina elini onunkinin üzerine koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Buradayım" dedi. "İzin verdiğin ölçüde, sonuna kadar yanındayım."

Bu, sorusuna verilmiş tatmin edici bir cevap değildi. Ama başka herhangi bir teselli sözü de anlamsız olacaktı, ikisi de bunu biliyordu.

104

Peter Kronlund'un kulübesinin içi buz gibiydi. Ruben nefes verdiğinde çıkan beyaz buharı görebiliyordu; karşısındaki sandalyede oturan Ted Hansson ise soğuktan titriyordu. Dragan ile Victor ısıtıcıyı açmaya zahmet etmemişti. Neyse ki Ruben'in, ceplerini boşalttıktan sonra paltosunu üzerinde tutmasına izin verilmişti ama yine de köşedeki kışlıklara özlemle baktı. Bir atkı hiç fena olmazdı. Ayrıca onu sandalyeye bağlamışlardı. Kurtulma ihtimali var mı diye ipleri usulca yokladı ama kısa sürede vazgeçti. Sıkıca bağlanmıştı. Düğümler fazlasıyla ustacaydı.

Ruben, Ted'le daha önce karşılaşmıştı; üstelik koşullar da pek elverişli değildi. O zamanlar Ted, gizemli koşullarda kaybolup öldürülen bir çocuğun annesi Jenny Holmgren'le, Mynttorget'te bir gösteriye liderlik ediyordu. Ruben ve Julia, Jenny'yi sorgulamak üzere almaya geldiklerinde gösteriyi bölme zevkini yaşamışlardı. Ted çok öfkelenmişti.

Şimdi, Mynttorget'teki böbürlenen haline kıyasla çok daha ufak tefek görünüyordu. Ted başını eğmiş, yere bakıyordu ve bilinci gidip geliyor gibiydi. Ruben, Ted'in onu hatırlamamasını umuyordu; eğer hatırlarsa da Ruben'in polis olduğunu ağzından kaçırmayacak kadar akıllı olmasını.

Victor Manojlovic mutfaktan "Onu nerede buldun?" diye seslendi.

"Ormanda" dedi Dragan.

"Bana sorarsan polis gibi duruyor" dedi Victor.

"Eh, Teddy'nin ahbaplarından biri değil."

Teddy. Ted. Manojlovic ailesinin Ted Hansson'la ne işi olabilirdi

ki? Diğer sandalyedeki adam ırkçı bir zorbaydı ama bu, böyle muamele görmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

Ted başını kaldırdı.

Ruben'in gözlerindeki soruyu fark etmiş gibiydi çünkü acı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Suçluları ithal ediyoruz derken abarttığımı söylüyorlar" dedi parti lideri alçak sesle. "Şu ikisi mesajımı pek takdir etmişe benzemiyor. İşin ironik yanı, en başından beri haklı olmam. İsveç'in Geleceği iktidarda olsaydı, böylelerini çoktan sınır dışı etmiştik."

İsveç'in Geleceği. Ruben iç geçirdi. Ted'in siyasi partisi belirsizliği ve korkuyu besleyerek ayakta duruyordu. Parti liderlerinin Sırp mafyası tarafından alıkonulduğunun ortaya çıkması onların işine gelirdi. Sosyal medyada İsveçli olmayan herkesi hedef alan bir linç dalgasını kışkırtmak zor olmazdı. Bu daha önce de olmuş, masum insanlar zarar görmüştü. Ruben bunun bir daha yaşanmamasını sağlamak zorundaydı ama bu, daha sonraki sorunuydu. Önce hayatta kalması gerekiyordu.

Victor mutfaktan "Kesin sesinizi!" diye kükredi.

"Gidip ormanda Noel Baba'nın başka elfleri var mı bakayım" dedi Dragan ön kapıyı açarken.

Sanki mümkünmüş gibi, kulübe daha da soğudu. Ruben, Ted'in bütün vücudunun kasıldığını gördü. İncecik ceketi soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamıyordu.

"İçerideki herifi ne yapacağız?" dedi Victor. "Onu bırakamayız. Ama öldürürsek başımıza bir ceset daha çıkacak. Bununla uğraşacak vaktim yok. Bugün olmaz. Birazdan Milan'ı almam gerekiyor."

Dragan kapıyı tekrar kapattı.

"Belki de bir şey yapmamıza gerek yoktur" dedi. "Giderken onu burada bırakırız. Gerisini soğuk halleder. Buraya gelerek suç işleyen kendisi."

"Ya Teddy?"

"O herif bunu hak ediyor. Döndüğümde onunla ilgileniriz."

"Ben karşı tarafa bakayım" dedi Victor. "Böylesi daha hızlı olur. Nasılsa bu ikisi bir yere kaçmıyor."

İki adamı dışarı çıktı ve kulübe sessizliğe gömüldü.

Ted, Ruben'e baktı.

"Eğer beni kurtarmaya geldiysen, maalesef başarısız oldun" diye fısıldadı dişleri takırdayarak.

"Polisin beceriksizliğinden dem vurup duran sensin" dedi Ruben alaycı bir sesle. "Herhalde bir kez olsun haklı çıkmak hoşuna gidiyordur, değil mi?"

Dragan ile Victor birazdan geri dönecekti. Ruben'in, kendisinin ve Ted'in hayatta kalmasını sağlayacak bir plan bulmak için fazla zamanı yoktu – ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir şey.

105

Sara balistik miğferi elinde tarttı. Tepesinde bir kamera yuvası vardı ama şu anda boştu. Başında en son buna benzer bir şey varken, Rocky Dağları'ndaki bir kayak gezisindeydi. Gerçi tam anlamıyla kayak gezisi de sayılmazdı. Çocuklar o kadar küçüktü ki kızakla kaymışlardı. Ama o ve kocası harika bir hafta geçirmişlerdi. Bu İsveç'e geri dönmesinden ve her şeyin darmadağın olmasından yalnızca birkaç ay önceydi. Hayat ne kadar da hızlı değişebiliyor! Ama fırsat bulur bulmaz Zachary ile Leah'yı İsveç dağlarıyla tanıştıracaktı.

Yanında duran Wilhelm "Bedeni uydu mu?" diye sordu

"Pardon, aklım bambaşka bir yerdeydi" dedi Sara. "Burası geri döndüğümde çalışmaya başladığım Analiz Birimi'ne pek benzemiyor da."

İçinde bulundukları müdahale timi aracı sarsıldı ve Sara refleksle bir tutamağa sarıldı. En azından bazı refleksleri hâlâ yerindeydi.

"Sonsuza kadar o masabaşı memurlarının elinde kalmana izin vereceğimizi sanmamışsındır herhalde?" dedi Wilhelm gülerek. "Biraz geç oldu ama tekrar hoş geldin."

"Sağ ol" dedi Sara başına kar maskesini geçirirken. Miğferini taktı, ardından kurşungeçirmez yeleğinin üstüne düzgünce oturduğundan emin oldu.

"Patron sensin, biliyorum" dedi Wilhelm kendi miğferini takarken. "Ama sen de az önce söyledin, döndüğünden beri çoğunlukla idari işlerle uğraşıyorsun. O yüzden içeri girdiğimizde arkada kalmanı istiyorum. Bir süredir sahada değildin. Bırak da öndekiler işlerini yapsınlar."

"Gerçekten kalkanlara ihtiyacımız olduğunu düşünüyor musun?"

"Bir şey düşündüğüm yok. Ama zararı olmaz. Ne tür bir direnişle karşılaşacağımızı bilmiyoruz."

Araç bir kez daha sarsıldı. Bu sefer Sara herhangi bir yere tutunmadan dengesini korumayı başardı.

"Her halükârda bu, kayak yapmaktan epey farklı bir şey" dedi kendi kendine gülerek.

Wilhelm ona anlamsız bir bakış attı, ardından Heckler & Koch MP5'ini düzeltti.

Sara, tam donanımlı meslektaşlarına baktı. Onlarla inanılmaz gurur duyuyordu. ABD'den ayrıldığından beri kendini ilk kez gerçekten eve dönmüş gibi hissediyordu. Burası onun yeriydi. Ve bunu mümkün kılanlar da araçtaki adamlardı. Boğazını temizledi, bütün ekip dönüp ona baktı.

"Durumu zaten biliyorsunuz" dedi. "Her şeye hazırlıklı olmamız gerektiğini söylememe gerek yok. Wilhelm'in az önce bana hatırlattığı gibi, neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Silahlı olmalarını bekliyoruz. Bilmediğimiz şey, bize ateş etmeye kalkacak kadar aptal olup olmayacakları. O yüzden gözünüzü dört açın."

Araç durdu.

Sürücü koltuğundan "Geldik" diye bir homurdanma yükseldi.

Sara etrafına baktı. Birilerinin sorusu var mı ya da aniden tedirginleşen oldu mu diye her biriyle göz göze geldi. Bu herkese olabilirdi, en tecrübelilerin bile başına gelebilirdi. Gergin olmak doğaldı. Asıl sorun hiç gerilmeyenler insanlardı. Polislerin aşırı motive olmaları iyi bir şey değildi. Ama aşırı gergin bir polis de güvenlik riski oluşturur, araçta kalması gerekirdi.

Sara karşısında yalnızca kararlı gözler buldu.

Memnuniyetle başını salladı.

"Hadi şu herifleri avlayalım" dedi arka kapıları açıp dışarı atlayarak.

Wilhelm'in niyeti iyiydi ama patron oydu. Wilhelm onun arka planda kalacağını sanıyorsa, bir kez daha düşünmesi gerekecekti.

106

Düşünceleri dönüp dolaşıp Sara'ya geliyordu. Peter Kronlund'un kulübesine gidip keşif yapma fikri baştan aşağı aptalca bir plandı; aslında onun gözünde kahraman gibi görünme arzusundan kaynaklanmıştı. Sara söz konusu olduğunda, eksik yanlarını bütün açıklığıyla görüyordu. Ona baktığında sanki kendini gerçeğin aynasında görüyordu. Sorumsuzluğunu, kendini beğenmişliğini, bencilliğini. Bu yüzden onun için daha iyi bir adam olmak istiyordu. Astrid için de. Büyükannesiyle de muhtemelen biraz arayı kapatması gerekiyordu.

Sara, yetişkin hayatının büyük bölümünü yanlış şeylerin peşinden koşarak geçirdiğini ona dayanılmaz bir berraklıkla göstermişti. Boşluk. Kovaladığı şey boşluktu. Şimdiyse işkence görmüş, kendine acıyarak hıçkıra hıçkıra ağlayan bir ırkçıyla birlikte buz gibi bir kulübede sıkışıp kalmıştı ve muhtemelen ormanın kenarında isimsiz bir mezarla sonuçlanacak bir gelecekle yüz yüzeydi.

Onu kimse bulamayacaktı, ta ki bir hayvan kemiklerini topraktan çıkarana kadar. Sonra da böğürtlen ya da mantar toplayanlar iskelet kalıntılarına rastlayacaktı. Camaro'su büyük ihtimalle parça parça edilmek ya da sahte bir plakayla satılmak üzere ülke dışına gönderilecekti.

Ruben başını iki yana salladı. Belki de Dragan'la adamlarının her şeyi nasıl halledeceklerini düşünmek yerine bu bataktan nasıl kurtulabileceğini düşünmeye biraz daha vakit ayırmalıydı.

"Hey?" dedi ayağıyla Ted'i hafifçe dürterek. "Hâlâ orada mısın?"

Parti başkanı cevap vermedi, sadece ağlamaya devam ediyordu. Bej renkli pamuklu pantolonunun önüne kocaman, koyu bir ıslaklık yayılmıştı.

Ruben, Sara'nın kendisi için yas tutup tutmayacağını düşündü. Sonuçta bir çift değillerdi. Ve artık muhtemelen hiçbir zaman da olamayacaklardı. Ruben bunun kendine itiraf etmek istediğinden bile daha fazla umduğu bir şey olduğunu fark etti.

Ama işte burada kulübedeydi; ağzından buhar yükselirken ve hayatı pamuk ipliğine bağlıyken yalanlara yer yoktu. Gerçek şuydu: Sara'yla her şeyi paylaşmak istiyordu. Evi, Volvo'yu, köpeği. Uçuk ev fiyatlarını ve yükselen faiz oranları üzerine sohbetlerin döndüğü akşam yemeklerini. Çocukları yatırma sırasının kimde olduğu, çamaşırı kimin yıkayacağı, en son kimin alışveriş yaptığı üzerine atışmaları. Sara'nın beyaz bir gelinlik giydiği, bir kilisede, bir rahibin yönettiği bir düğünü. Her şeyi. Astrid, Leah ve Zachary kiliseye onlardan önce girip gül yaprakları saçacaktı. Aslında pek de davet etmek istemedikleri akrabalarla dolu kocaman bir eğlence olacaktı. Hepsini istiyordu; fazlasıyla. Sara'yla olduğu sürece.

Dışarıdan alçak sesler geliyordu. Ruben gözlerini sımsıkı kapadı. Ted'e bir kez daha tekme attı; adamın bilinci kapanıyormuş gibiydi. Her ne kadar ondan hoşlanmasa da gözlerinin önünde ölmesini istemiyordu.

Bir sürtünme sesi, ardından bir kapı gıcırtısı duyuldu. Yüksek sesler. Geri dönmüşlerdi. Ruben içinden dua ettiğini fark etti. Yüzüne soğuk bir rüzgâr çarptı; ürperdi. Öncekinden bile daha soğuktu.

Ruben kendisini nasıl öldüreceklerini düşündü: gerçekten donarak ölmesine mi izin vereceklerdi, yoksa kafasına bir kurşun mu sıkacaklardı? Başka ihtimaller de vardı: başına bir naylon poşet geçirip boğmak, iple boğmak ya da boynunu kırmak gibi. Seçme şansı olsaydı, kesinlikle kurşunu tercih ederdi. En hızlı ve en acısız yol oydu. Poşetle boğulma listenin en altındaydı. Vincent kadar klostrofobik değildi belki ama nefes alamama ve yavaş yavaş boğulma düşüncesi bile içindeki paniği körüklemeye yetiyordu.

Arkasındaki kapının dışında hızlı adımlar duyuldu. Boğuk bir arbede sesi geliyordu. Ne halt ediyorlardı? Ted'e bir tekme daha attı, adam başını kaldırmadan homurdandı. Politikacı hâlâ hayattaydı.

Bir çarpma sesi Ruben'i sıçrattı. Bu da neyin nesiydi? Sandalyesiyle bir yarım daire çizerek kapıyı görebilmek için zıpladı. Silahları çekili birkaç kişi kapıdan içeri dalıyordu, arkalarında daha da fazlası vardı.

Polis üniformaları.

Polis üniformaları giyiyorlardı.

Sonra kapıdan ilk gireni gördü.

Bu Sara'ydı.

Yıkılmış kapıdan süzülen ışığın altında, odanın ortasında durdu. Bu Ruben'in hayatında gördüğü en seksi şeydi. Kurtulmuştu. Sara onu kurtarmıştı.

Hayalindeki senaryoya hiç benzemiyordu. Muhtemelen dünyadaki en acınası adam gibi görünüyordu; kırık dökük bir mutfak sandalyesinde, eli kolu bağlanmıştı. Sara'yı gelinlikle hayal ettiği düşleri yavaş yavaş dağılıp yok oldu.

Birisi bıçak kullanarak ipleri kesti. Ruben ayağa kalktı, bileklerini ovdu. Sara'nın gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Bunun yerine yere baktı.

Sara'nın "Kulübeyi ve dışarıyı emniyete alın" dediğini duydu. "Wilhelm, Ted Hansson'u buradan çıkar. Şu benzi atmış adamla ben ilgilenirim."

Ruben, bacaklarındaki ve ayaklarındaki kan dolaşımı kesildiği için hafifçe aksayarak onu kapıya kadar izledi. Köşedeki giysi yığınının yanından geçerken duraksadı. Dizilişlerinde bir tuhaflık vardı; bir şey doğru gelmiyordu.

"Bir dakika" dedi, diz çökerek.

En üstteki paltoyu dikkatle kaldırdı; bu kürklü kapüşonlu, koyu mavi bir Canada Goose marka paltoydu. Gustaf Brons'un ölü gözleri, paltonun altından ona bakıyordu.

107

Karnı acıkmıştı. Ve üşüyordu. Yiyecek aramak için yukarı çıkmışlardı ama insanlar soğuk yüzünden dışarı çıkmaya isteksizdi, bu da ortada bulunacak pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Soğuk aşağıya kadar inmişti. Babası bir konteynere atılmış bir yorgan bulmuş, onu oğluna vermişti. Yorgan soğuğun keskinliğini azaltıyordu ama yine de titreyecek kadar üşüyordu.

Babasında da bir tuhaflık da vardı. Sessizdi. Hem de çok sessiz. Sözcükler eskiden sanki hiç bitmeyecekmiş gibi ağzından dökülürken, şimdi suskundu. Onu konuşturmayı denemişti; sevdiği konuları açmaya çalışmıştı. Eski İsveç kralları. Toprak ve iktidar mücadeleleri. III. Gustav'ın suikastı. Bernadotte adında bir Fransız teğmenin İsveç kralı oluşu. Babasının bu tür şeyler hakkında konuştuğunu bin kez duymuştu. Hep aynı coşkuyla. Artık bu coşkudan eser yoktu.

Vivi'nin onun için endişelendiğini ama bunu belli etmek istemediğini biliyordu. Yine de görüyordu. Her şeyi görüyordu. Karanlık, her şeyi netleştiriyordu.

Uyku vakti geldiğinde babası her zaman ona yakın yatardı; özellikle de şimdi, ısınmaları gerektiğinde. Babasının kaburgaları yavaşça inip kalkarken nefesini hissediyordu. Uykudaki nefesini. Onu uyandırmak istemediği için elini dikkatle ona dönük olan tarafına, sırtına koydu. Babası bir süredir huzursuz uyuyordu. Uykuya ihtiyacı vardı. Taç, babasının öteki yanına, bir parça kartonun üstüne özenle yerleştirilmişti. Uykusunda annesinin adını mırıldanıyordu; durmadan, tekrar tekrar. Bunu giderek daha sık yapmaya başlamıştı.

Bir tren geçerken yer sarsıldı. Gecenin bu saatinde muhtemelen boştu. Acaba trenin içindeki insanlar, ne kadar yakınlarında olduklarını bilseler,

ne düşünürlerdi? Yukarıda, onlara bir bakışı bile çok gören insanlar. Görünmezler. İşte bu yüzden, trendeki insanlara "görünenler" diyorlardı. Çünkü birbirlerini ve belki de her şeyden önce kendilerini görüyorlardı. Onlardan biri olmak istemiyordu. Görünmezlik ona iyi geliyordu. Düşle gerçek arasında süzülmek. Karanlığın içinde süzülmek.

Babası acı dolu bir sesle, yine annesinin adını sayıklayınca usulca sırtını okşadı. Ona biraz daha sokuldu ve yorganı onun da üstüne çekti. Yanağı babasının deri ceketine değerek, rayların sesiyle uyuyakaldı. Yarın her şey muhtemelen daha iyi olacaktı. Yarın babası tacını takacaktı ve onlara, kendisinden önce gelen bütün kralları anlatacaktı.

Yarın.

108

"Termal bir battaniye al."

Sara öne eğilip acil durum battaniyesini onun etrafına sardı. Arabanın arka koltuğu dardı ve ona ulaşmak biraz zordu ama elinden geleni yaptı. Ruben bir çocukmuş gibi.

Ruben'in utancı her geçen saniye büyüyordu. Kahraman olması gereken oydu. Dragan'ı bulup kötüyü Sara'nın önüne getirmesi gereken oydu. Sara'nın bayılıp kollarına düşmesi gerekiyordu. Onun yerine burada, alüminyum folyoya sarılmış bir burrito gibi oturuyordu. Üstelik donuyordu.

"Sağ ol" diye mırıldandı Sara'nın gözlerine bakmaktan kaçınarak.

Kahretsin, hâlâ onun gördüğü en güzel kadın olduğunu düşünüyordu. Dolgun hatları, üniforması ve diğer polis memurlarına sakince talimat verişiyle.

Sara bir an tereddüt eder gibi oldu. Sonra arka koltuğa, onun yanına oturdu ve kapıyı kapattı.

"Cidden soruyorum" dedi gözlerinin içine bakarak. "Burada ne işin var?"

Ruben yutkundu. Bu, lisede müdürün karşısına çıkmaktan bile beterdi. Aklından bir sürü cevap geçti. Hepsi gerçeğinden iyiydi ama sonunda bunu uzatmanın anlamı olmadığını düşündü. Zaten her şey bitmişti.

"Şey... telefon konuşmana kulak misafiri oldum" dedi. "Dragan'a yapılacak baskını. Birini kaçırdıklarını."

"Ne zaman?" dedi Sara kaşlarını çatarak. "Ve nerede? Evimde mi?"

"S-sana geliyordum" diye kekeledi Ruben. "Ama kapının dışından sesini duydum..."

"Sonra da?.." dedi Sara hâlâ nötr bir sesle.

Bu, ona bir bekçi köpeği gibi bağırmasından bile daha kötüydü. Sakinliği ürkütücüydü.

"Oraya gittim ve adamın baskın yapacağınız yerde olmadığını fark ettim. O yüzden... Peter Kronlund'u düşündüm. Bir yerde bir kulübesi olabileceğini. Bilirsin işte. Her ne kadar aile işinden çıktığını söylese de aslında çıkmış sayılmaz. Peter'in sahip olduklarını hep kendi malları gibi görürler. Mesela bir kulübe. Saklanacak bir yer gerekirse."

"İyi düşünmüşsün" dedi Sara aynı nötr tonla. "Biz de Tyresö'de olamayacaklarını fark ettik. Ama diğer bağlantıyı kurmamız çok daha uzun sürdü."

Ruben battaniyenin içinde huzursuzca kıpırdandı, folyo hışırdadı.

"Evet... Haklı çıktım. Ben sadece gözlem yapmak istemiştim. Gerçekten buradalarsa diye bakacaktım. Sonra seni arayıp adresi verecektim."

"Ama?" dedi Sara.

Sesi o kadar nötrdü ki robot gibiydi.

"Ama beni gördüler. Beni Ted'le eve kapattılar. Adam tam bir sızlanma makinesi. Ayrıca orada ne işi vardı ki? Sürekli saçmalayıp durdu."

"Ted Hansson, İsveç'in Geleceği'ni eleştiren gazetecileri tehdit etmek için Manojlovicleri kullanıyordu" dedi Sara. "Bir süredir peşindeydik; sana söylediğim gibi. Ama ödeme zamanı geldiğinde Ted aptala yattı. Onlara işi verdiğini inkâr etti. Parayı ödemeyi reddedince..."

Kulübeye doğru başını salladı.

"Peki Gustaf Brons?"

Ruben paltonun altından ona bakan o ölü gözleri hatırlayınca huzursuzca kıpırdandı. İnsanın böyle bir şeye alışması mümkün değildi.

"Dragan'dan aldığı parayı çok hızlı harcadı" dedi Sara. "Sonra bir hata yapıp daha fazlasını borç aldı. Noel'den hemen önce ortadan kayboldu. Onu hem biz arıyorduk hem de Manojlovic'in

adamları. Ama onlar Josephine sayesinde bizden önce davrandılar."

"Josephine mi?" dedi Ruben gözleri büyüyerek.

"Gustaf'ı bulabilmek için Josephine'in telefonunu dinliyorduk. Gustaf'ın saklandığı yeri gerçekten de söyledi – ama bize değil, Manojlovic'e. Karşılığında birkaç yüz bin kron aldı."

"Kahretsin. Gerçek aşkla ilgili bütün hayallerim burada sona erdi."

"Biliyorum. Üstelik her şey ne kadar iyi başlamıştı" dedi Sara ironik bir gülümsemeyle. "Maalesef bizden önce davrandılar. Ve işte buradayız. En azından daha fazla insanın Gustaf Brons gibi ceset torbasıyla çıkmadığına şükretmeliyiz."

"Özür dilerim" dedi Ruben, yine kıpırdanıp battaniyeyi hışırdatarak. "Bu yaptığım aptalcaydı. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ben sadece..."

Kendini topladı. Bu tür durumlarda dürüstlük ona pek yakışmazdı ama ölümle burun buruna geldikten sonra eski alışkanlıklarına tutunamazdı. Konuşurken Sara'nın gözlerine bakmaya cesaret edemedi.

"Yargımı tamamen bir kenara attım" dedi. "Çünkü seni etkilemek istedim. Acınası bir herif olduğumu biliyorum. O yüzden sana başka bir yanımı göstermek istedim. Benimle gurur duymanı istedim. Senin kahramanın olmak istedim."

Ardından gelen sessizlik, sanki arabanın camlarını tuzla buz edecek kadar yüksekti. Yanakları yanıyordu. Önündeki koltuk başlığına bakmayı sürdürdü; ne kadar istese de Sara'ya dönmemeye çalıştı. Battaniyenin hışırtısı sefaletini daha da artıracaktı. Havalı adamlar hışırdamazdı.

Sonunda başını çevirip ona bakmaya cesaret etti. Gördüğü şey, korktuğu küçümsemeden eser taşımıyordu. Neredeyse sevgiye benziyordu. Sara hiçbir şey söylemeden öne eğildi ve onu öptü.

Ruben de termal battaniyeye sarılı bir adamın verebileceği en iyi şekilde ona karşılık verdi.

109
Beş gün kala

Expressen'den gelen gazeteci, Tor'la evinde görüşmek istemişti ama Tor bunu reddetmişti. Sınırlar gerekliydi; sonuçta işyerinde de pekâlâ röportaj yapabilirlerdi. Hem zaten konu, iktidar koridorlarındaki insanlar olacaktı. Fotoğrafçı ise bu durumdan hiç memnun kalmamıştı; sonunda bir uzlaşmaya varılmıştı.

Röportaj Tor'un ofisinde yapılacak, fotoğraflar ise eski şehirdeki bir çatıdan çekilecekti. Fotoğrafçının aklında, Tor'u kışlık Stockholm'e yukarıdan bakan bir yerde, şehre hâkimmiş gibi görüntülemek vardı. Bu sembolizm Tor'un hoşuna gitmişti; gerçi bunu kimseye itiraf edecek değildi.

Fotoğrafçı daha sonra gelecekti. Şimdilik odada yalnızca Tor ve gazeteci Matilda vardı. Daha önce birkaç kez karşılaşmışlardı ama o zamanlar Tor hep basın sözcüsü olarak görev başındaydı.

"Ne yazık ki fazla vaktim yok" dedi Tor. "Bakanı arama çalışmaları hâlâ tüm hızıyla sürüyor."

"Anlıyorum" dedi Matilda cep telefonunu masaya bırakırken. "Mümkün olduğunca verimli olmaya çalışacağım. Ama bu oldukça kapsamlı bir profil olacak, o yüzden umarım bana bir iki saat ayırabilirsiniz. Kaydetmemin sakıncası var mı?"

Tor başıyla onayladı. Kapsamlı bir profil. Kulağa hoş geliyordu.

"Peki, ne öğrenmek istiyorsunuz?" dedi Tor.

Ellerini ensesinde birleştirmeyi denedi ama bu fazla maço geldi. Bunun yerine ellerini kucağına koydu.

"Her şeyi" dedi Matilda. "Elbette Niklas Stockenberg'in kaybolduşunu ve bunun bakanlığı, şu anki çalışmalarınızı nasıl etkilediği-

ni konuşmamız gerekiyor. Güvenlik gerekçesiyle paylaşamayacağınız şeyler olduğunu biliyorum ama mümkün olduğunca fazlasını duymak isterim. Ayrıca Niklas yanınızdayken nasıl biri olduğunuzu ve onunla çalışmaya başlamadan önce kim olduğunuzu da konuşmak isterim."

Tor boğazını temizledi.

"Adalet bakanı olarak Niklas Stockenberg, İsveç'teki en önemli görevlerden birini yerine getiriyor olabilir" diye söze başladı.

Ardından Niklas'la ne kadar yakın çalıştıklarını, böyle ileri görüşlü bir bakanla çalışmanın kendisi için nasıl bir ayrıcalık olduğunu anlattı. Aramaların sürdüğünü ancak acele sonuçlara varmak için henüz çok erken olduğunu söyledi. Bir gece önceden ne söyleyeceğini çalışmıştı, böylece hem olabildiğince fazla bilgi verecek hem de stresli görünmeyecekti. Başbakanı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Matilda konuşurken, Tor onu cesaretlendirecek biçimde başıyla onaylayarak dinledi, sözünü hiç kesmedi.

"Ne yazık ki günümüzde siyaset yapmak riskli bir iş" dedi Tor. "Ama Niklas tanıdığım en cesur insanlardan biri. Onu bulacağız."

Matilda son bir kez başını salladı. Ardından masadaki telefonuna baktı ve kaydın ses seviyesini ayarladı.

"Teşekkürler" dedi. "Şimdi de sakıncası yoksa, siyasetçi Tor Svensson'u dinlemek isterim. Siz her zaman basın sözcüsü değildiniz. Kendi siyasi kariyeriniz de vardı, değil mi?"

"Evet, siyasete girmemin nedeni bir fark yaratmak istememdi" dedi Tor gülümseyerek. "Gençken İsveç'te karşı karşıya olduğumuz ciddi yapısal ve toplumsal sorunları görüyordum. Bunlar çoğu insanın aynı şekilde görmediği ya da çözmekle ilgilenmediği sorunlardı."

"Bunu söylerken, gençliğinizde bir aktivistmişsiniz gibi bir izlenim veriyorsunuz."

"Greta Thunberg gibi mi?" dedi Tor gülerek. "Hayır, tam tersine. Her zaman gerçek değişimin ancak içeriden sağlanabileceğine inandım. Bu yüzden siyasetçi oldum; şu anda ara vermiş olsam da. Greta dışarıdan baskı kurmaya çalışıyor ve bu daha görünür. Ama

bu koridorlarda birkaç yıl geçirdikten sonra, değişim yaratma konusunda onun yöntemlerinin daha etkili olup olmadığını sorgulamadan edemiyorum."

Matilda gülümsedi.

"Siyaset aile geleneğiniz" dedi. "Büyükbabanız da siyasi olarak aktifti, değil mi?"

Bu bir sorudan ziyade bir suçlamaydı. Tor ona sertçe baktı. Matilda bu konuyu açmaması gerektiğini bilmeliydi ama gençti ve hevesliydi. Tor konuşmanın bir yerinde bunun gündeme geleceğini başından beri biliyordu; röportajları hep bu yüzden reddederdi. Yine de bu kadar erken sormasına şaşırmıştı.

"Büyükbabamın siyasi ilgileri, yaşadığı dönemin bir yansımasıydı" dedi Tor sesine keskinlik katarak. "Ve o dönemde, İsveç'teki pek çok insanınkinden çok da farklı değildi. Büyükbabamla ölümünden önce sadece iki kez görüştüm. İkincisinde dört yaşındaydım, onu hatırlamıyorum. Bu benim için tamamen yabancı biri hakkında konuşmak gibi. Kendi siyasi bilincimin oluşması ise daha çok, bu tür meselelerin önemli olduğunu düşünen sınıf arkadaşlarımın bulunduğu, politik açıdan bilinçli bir lisede okumamın sonucuydu. Ama büyükbabam hakkında yazmak istiyorsanız, ulusal kütüphanedeki gazete arşivlerine bakmanızı öneririm. Böylece sizin vaktinizi daha fazla harcamamış olurum."

Tor röportajın bittiğini göstermek istercesine ayağa kalmaya yeltendi.

"Hayır, özür dilerim!" diye atıldı gazeteci, sesi panikle titreyerek. "Öyle demek istemedim... Editörüm bu soruyu sormam gerektiğini söyledi. Elbette burada sizi konuşmak için bulunuyoruz."

Tor yeniden oturdu, parmak uçlarını birbirine değdirerek küçük bir kavis oluşturdu. Matilda'ya gülümsedi.

"İsveç'in karşı karşıya olduğu asıl zorluk, bir zamanlar 'hukuk ve düzen' denilen şeyi korumak" diye devam etti. "Bu yüzden bakan gibi isimler son derece önemli. Çünkü şu anda ne hukukumuz yeterli ne de düzenimiz var. Yasalarımız yetersiz ve uzun zamandır gerçek anlamda bir düzen yok. Banliyölerde artan şiddeti hepimiz okuyoruz. Faili de mağduru da neredeyse çocuk olan silahlı saldı-

rıları. Okullarda ve işyerlerinde giderek büyüyen uyuşturucu ticaretini. Ama sorun bununla sınırlı değil. Yapısal bir sorun bu. Baştan başlamamız gerekiyor. Saygı ve eşitlik üzerine kurulu yeni bir toplum inşa etmeliyiz. Suç çetelerinin kök salamayacağı bir toplum. Bu açıdan bakıldığında, adalet bakanımız hayati bir konumda ve ben de bu çalışmada onu destekleyebildiğim için gurur duyuyorum."

"Peki birkaç yıl içinde siz bu çalışmanın neresinde olacaksınız?" dedi Matilda. Sesindeki hayranlık açıkça hissediliyordu.

Tor ona genişçe gülümsedi.

"Bu sürece liderlik edenler arasında yer almayı öngörüyorum" dedi.

110

"Duyduğuma göre Sara gelip seni kurtarmış, öyle mi?"

Ruben homurdandı ve ciddi ciddi Christer'a aldırış etmemeyi düşündü. Ama bu pek mümkün değildi; kantinde karşılıklı oturuyorlardı, önlerinde birer sandviç ve kahve vardı.

"Yok canım, sadece şanssızlıktı" dedi Ruben.

"Seni polis arabasında, üstüne termal battaniye sarılmış halde gösteren fotoğrafa bayıldım."

"Onu nerede gördün?"

Ruben şaşkınlıkla Christer'a baktı. Polis arabasında olanın polis arabasında kalacağını sanmıştı.

"Görünüşe bakılırsa Twitter'da her yere yayılmış. Bu sabah Adam gösterdi. Polislerden biri çekip paylaşmış. Galiba virüs oldu gibi bir şey demişti."

"Viral" dedi Ruben sertçe, kaşarlı-jambonlu sandviçinden kocaman bir ısırık alırken. "Viral."

Sonra sandviçi yıpranmış beyaz tabağın üstüne bıraktı.

"Söylesene, Lasse'ye açılmaya nasıl cesaret ettin?" dedi.

Christer sandviçi ağzına götürmek üzereyken şaşkınlıkla duraksadı.

"Neden soruyorsun?"

"Hiç, sadece merak ettim..."

Ruben, bunu sorduğuna anında pişman oldu. Christer'ın bugüne kadar paylaştığı en duygusal sohbet, geçen yaz AIK'nin Djurgården'e yenilmesine birlikte yas tuttukları andı.

"Aha" dedi Christer, sandviçinden bir ısırık alırken; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"*Aha* da ne demek?" dedi Ruben kıvranarak. Ne kadar aptaldı! Çenesini kapalı tutmalıydı.

"Sara, değil mi?" dedi Christer. "Yani –tekrar hatırlatmak isterim– seni kurtaran kadın."

"Son kez söylüyorum, beni kurtarmadı."

"Demek *gerçekten* o!" dedi Christer, arkadaşının açıkça rahatsız olmasından duyduğu keyfi gizleyemeden.

"Bunu konuşmak zorunda mıyız?" dedi Ruben hâlâ huzursuzca kıpırdanarak.

"Sen başlattın."

"Evet ama..." dedi Ruben iç çekerek. "Kahretsin."

Christer birden ciddileşti. Sandviçini tabağına bıraktı ve öne doğru eğildi.

"*Bungee jumping* gibi."

"*Bungee jumping* mi? Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum: Aşk *bungee jumping* gibidir."

"Ne saçmalıyorsun? İçkili misin sen?"

Ruben, masanın karşısındaki meslektaşına kuşkuyla baktı.

"Hayır, ciddiyim. Aşk *bungee jumping* gibidir. Üzerinde çok düşünürsen olmaz – çünkü korkmaya başlarsın. Sonra da yapamazsın. Dönüp bakınca, vazgeçmeye ne kadar yaklaştığımı düşünmek beni ürkütüyor. İşin püf noktası düşünmemek. Yap gitsin."

"Yap gitsin mi?" diye tekrarladı Ruben. "Aşk konusunda verebildiğin en iyi tavsiye bu mu? Yap gitsin."

"Aynen öyle" dedi Christer neşeyle, sandviçini yeniden eline alırken.

Tiksintiyle sandviçinin üst katını kaldırdı ve altından kocaman bir marul yaprağını çekip çıkardı.

"Bunun ne işe yaradığını bilen var mı?" dedi. "Acaba böyle güzel bir sandviçin arasına kocaman, pis bir marul yaprağı koymayı kim akıl etti? Koymasalar, birisi çıkıp da 'Neden sandviçimde marul yok?' diye sorar mı?"

"Ben de kendi marulumu çıkardım zaten" dedi Ruben tabağındaki boynu bükük yeşil yaprağı göstererek. Sonra iç geçirdi. "Yani diyorsun ki atlamam gerekiyor."

"Atla gitsin."

Ruben başını iki yana salladı.

"Vay be, senin hiç *bungee jumping* yapacağını düşünmemiştim."

Christer kahkahayı bastı.

"Ben mi?" dedi gözlerini silerek. "*Bungee jumping* mi? Galiba içkili olan sensin. Hayatta olmaz."

111

Nathalie, Tor'un ofisinin kapısını çaldı ve cevap beklemeden içeri girdi. Mina onu izlerken başını iki yana salladı. Belli ki kızı, babasının kararlılığını miras almıştı. Tor masasının yanında durmuş, telefonda konuşuyordu.

"Müsait bir zamanda konuşuruz" dedi Mina ile Nathalie'yi fark edince. "Kapatmam gerekiyor."

"Nasıl gidiyor?" dedi Nathalie. "Babamı buldunuz mu?"

Tor masanın kenarına yaslandı ve içini çekti.

"Nathalie, bunun senin için ne kadar korkunç bir Noel olduğunu biliyorum" dedi yumuşak bir sesle. "Aramayı bakanlık yürütmüyor, Güvenlik Servisi yürütüyor. Ama... hâlâ bir gelişme yok. İkinizi buraya çağırmamın nedeni, nasıl olduğunuzu görmekti. Nasıl hissediyorsunuz? Yapabileceğim bir şey var mı?"

Tor'un masasının üzerinde, üzeri hükümet binalarının logosuyla süslü kâğıtlara sarılı bir şeker kâsesi duruyordu. Nathalie bir tane aldı, kâğıdını açtı ve ağzına attı.

"Sence nasıl hissediyorum?" dedi. "O berbat mesaja bakılırsa babamın yaşamak için sadece birkaç günü kalmış. Kaybolan insanları bulmanın bir yöntemi olmalı; sen ve Güvenlik Servisi bu konuda deneyimlisiniz. Neden bunu yapmıyorsunuz? Ne yapabileceğini sordun ya. Bir de onu bulduktan sonra kriptonitten bir kutunun içine koyun, dışına da on bin tane güvenlik görevlisi dikin."

Mina kızının ağlamaya ne kadar yakın olduğunu duyabiliyordu ve bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Annelik yapmak dışında. Yanına gidip Nathalie'nin sırtını usulca sıvazladı. Dışarıda yeniden kar yağmaya başlamıştı ama bu, yere değer değmez çamura dönecek olan şehiriçi karıydı.

"Ben de tam olarak bunu planlıyordum" dedi Tor, işaretparmağını sallayarak. "Her şey bittiğinde, babanın ABD başkanından bile daha fazla koruması olacak. İnsanları takip etme meselesine gelince; cep telefonunu tespit edebildik. Keşke yanına almış olsaydı..."

Tor masaya doğru elini salladı. Bilgisayarın yanında bir telefon duruyordu.

"Bu babanın telefonu" dedi. "Onu bir çekmecede bulduk."

Mina, omuzları düşen Nathalie'ye baktı.

"Büyükbabayla da konuştuk" dedi Nathalie alçak bir sesle, masanın önündeki sandalyelerden birine otururken. "Ama onun da bir bilgisi yoktu."

"Walther mı?" dedi Tor canlanarak. "Nasıldı? Onu hep sevmişimdir. Ailenizden tanıdığım ilk kişinin o olduğunu biliyor muydunuz? Niklas'la çalışmaya başlamadan çok önce. Onun yanında staj yapmıştım. Tabii o zaman Yüksek Mahkeme'de değildi ama... Pardon, konu dağıldı. Onunla ne zaman konuştunuz?"

Tor *aileniz* demişti. Mina hâlâ bir ailenin parçası olmaya alışamamıştı. Ama Walther'ın bu ofiste yaşayan ciddi adamla iyi anlaşmasını hayal etmekte zorlanmadı.

"Noel arifesinden bir gün önce gittik" dedi Mina. "Senden de bahsetti."

"İyi görünüyordu" dedi Nathalie. "Kahve içtik, fındıklı ve karamelli kurabiye vardı. Tam bir büyükbaba gibiydi. Ama babamla ilgili bir şey duymamış."

Tor kaşlarını çattı.

"Fındıklı kurabiye mi?" dedi. "Emin misin?"

Nathalie başını salladı, bir şey söylemek üzere ağzını açtı; sonra birden kapattı.

İşte buydu. Mina'nın Äppelviken'deyken ters gittiğini hissettiği şey tam olarak buydu. Kendi kendine küfretti. Bunu hemen fark etmeliydi. Walther'ı uzun zamandır görmediği için tercihlerini hatırlamaması mazur görülebilirdi belki. Ama yine de bilmeliydi. Walther'ınkileri de. Niklas'ınkileri de.

"Çünkü..." diye söze başladı Tor.

"Çünkü büyükbabamın fındığa alerjisi var" dedi Nathalie ve

Tor başıyla onayladı. "Ama sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sen doğmadan belki on yıl önceydi" dedi Tor. "Walther Yüksek Mahkeme'deyken. Kendisi ve meslektaşları Noel yemeği için... sanırım Operakällaren'e gitmişlerdi. Walther'ın yemeğinde fındık vardı. Az kalsın ölüyordu. Bu normalde haber olmazdı ama Noel'di. Gazeteler bu hikâyeye bayıldı, Walther'ın sağlığı günlerce ülke gündemi oldu."

"Hatırlıyorum" dedi Mina. "Niklas'la evlendiğimizde, Walther'ın evine alerjik bir şeyin girmesine izin verdiği tek zaman, oğlunun ziyarete geldiği zamanlardı. O zaman hep fındıklı kurabiyesi olurdu. Niklas'ın favorileriydi. Walther o kadar hassas değildi; aynı odada durabiliyordu. Çok net hatırlıyorum."

Sonra nefesi kesildi, devam etmeden önce konuşmakta zorlandı.

"Biz vardığımızda Walther'ın önünde bir tabak bisküvi vardı, belli ki daha önce biriyle kahve içmişti. O kişi Niklas olmalı. Eminim Walther onu evde saklıyor."

Nathalie birkaç saniye ona baktı, sonra Tor'a döndü.

"O zaman elinizdeki tüm o muhafızları, polisleri, askerleri arasanız iyi olur" dedi. "Önümüzdeki otuz saniye içinde büyükbabamın evinde olmaları gerekiyor."

Tor telefonunu aldı ama sonra durdu.

"Bunu kontrol etmemiz gerektiğine katılıyorum" dedi. "Ama dikkatli olmalıyız. Walther'ın oğlunu saklaması –eğer gerçekten sakladıysa– kahramanca olabilir ama bu, onun da tehlikede olduğu anlamına gelir. O mesajı kaydeden kişi ona da zarar verebilir. Niklas'ın nerede olabileceğine dair bir teorimiz olduğunu kimsenin duymasını istemeyiz. Her şeyi sessizce koordine etmek biraz zaman alacak."

Nathalie itiraz edecek gibi oldu ama Mina onu yatıştırmak için koluna dokundu.

"Eğer baban Walther'ın yanındaysa, onun korumasını talep etmek için çok geçerli bir nedeni olmalı" dedi. "Her yerden teçhizatlı polisler gelirse, kaçmaya kalkabilir. Biliyorsun ki Niklas yanında korumalar bulunmasından hiç hoşlanmaz. Kendi güvenlik ekibini bile atlatmayı başardı."

Mina, Tor'a baktı; bunun onun suçu olmadığını bilmesine rağmen, Tor huzursuzca kıpırdanıyordu. Eski kocası çok iradeli bir adamdı ama güvenliğini atlatmasının, bir yerlerde birilerinin işini kaybetmesine yol açması muhtemeldi.

"Walther onu bu kadar zamandır saklayabildiyse, bir saat daha saklayabilir" dedi Mina. "Niklas'ı kimse bulamadığına göre orası güvenli. Unutma, ben de polisim. Bunu Tor'la Güvenlik Servisi'ne bırakmalıyız."

Nathalie kollarını kavuşturdu ve dudak büktü.

"Ben oraya gidiyorum" dedi. "Babamın bana, bize hiçbir şey söylemeden neden gittiğini açıklamasını istiyorum."

"Bu... aslında kötü bir fikir değil" dedi Tor. "Bir torunla eski gelinin Noel'de yaşlı bir akrabayı ziyaret etmesi hiç de tuhaf değil. Gidin, Niklas'la konuşun –tabii eğer oradaysa– ve sizinle buraya gelmesini isteyin. Reddederse, en azından çekirdek güvenlik ekibini kabul etmesi gerektiğini anlatmaya çalışın. Onların ne kadar gizlilik içinde çalıştığını biliyor."

Nathalie arkasını dönüp çıktı. Mina peşinden gidecekken Tor onu durdurdu. Nathalie koridora çıkana kadar bekledi.

"Kendi arabanı al" dedi Tor alçak sesle. "Ve dolambaçlı bir yoldan git; sanki yaşlı Walther'ı ziyaret etmeye son anda karar vermişsin gibi. İzleniyor olma ihtimaline karşı."

Duraksadı, koridora doğru baktı. Sonra sesini daha da alçalttı.

"Artık kime güvenileceğini bilmiyorum. Niklas'ın iyi olduğundan eminim ama yine de polis silahını yanına al. Ne olur ne olmaz."

112

Äppelviken'deki eve yaklaştıkça Nathalie'nin öfkesi artıyordu. Büyükbabası ona bunu nasıl yapabilirdi? Nasıl böyle yalan söyleyebilirdi? Walther'ın oğlunu korumak istemesini anlayabiliyordu ama Niklas'ın kendi kızından korunmaya ihtiyacı yoktu. Walther'a söyleyecek çok sözü vardı.

"Oradayken aklıma gelmeliydi!"

Nathalie ön konsola sertçe vurdu.

"Sakin ol" dedi Mina sağa sinyal vererek. "Bunu fark etmiş olman bile harika. Hem Niklas güvende, Tor'la bizden başka kimse onun orada olduğunu bilmiyor. Yani... *bildiğimizi* varsayıyorum ama neredeyse eminim."

"Bu garip yol da ne?" dedi Nathalie. "Burası büyükbabamın evine giden normal yol değil."

"Dikkatli olmakta fayda var" dedi Mina dikiz aynasından arkaya bakarak.

Derin bir nefes aldı. Yol boyunca kendilerini takip ediyormuş gibi görünen kimseyle karşılaşmamıştı.

"Varmak üzereyiz."

Nathalie sanki bakışlarıyla arabayı hızlandırabilirmiş gibi yola kilitlenmişti. Eve giden son bölümde ikisi de sustu. Kar yağmaya devam etmiş, yolu ince bir tabaka halinde kaplamıştı. Manzara Noel ruhuna son derece uygundu ama Nathalie'nin umurunda bile değildi.

Fındıklı kurabiye.

Ne kadar da aptalcaydı.

Nathalie'ye her zaman büyükbabasının İsveç'in en zeki insan-

larından biri olduğu söylenmişti. Nathalie neredeyse bu saçmalığa gülecekti. Babasına aldığı Noel hediyesini ona ulaştırması imkânsızdı.

Annesi garaj yoluna girdi ve her zamanki gibi büyükbabanın arabasının yanına park etti. Araba hâlâ aynı yerdeydi. Nathalie, Walther'ın pek sık araba kullanmadığını düşündü.

Zile bastılar. Geçen sefer geleceklerini haber vermişlerdi ama şimdi çat kapı gelmişlerdi. Walther'ın kapıyı açması biraz zaman alabilirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Mina zili bir kez daha çaldı. İçeriden yine ses gelmedi. Nathalie öne eğilip zili üçüncü kez, bu sefer iyice bastırarak çaldı.

"Evde yok galiba" dedi etrafına bakarak. "Camları kontrol etsek mi? Babam bodrumda olabilir."

"Yanlış hatırlamıyorsam geniş bir çatı katı da vardı" dedi Mina başını sallayarak. "Walther onu eve gelen yardımcı kadından gizlemek istemiştir. Haklı olabilirsin. Ya bodrumda ya çatı katında."

Nathalie kapı kolunu yokladı. Kapı, onu şaşırtarak açıldı. Annesiyle bakıştılar. Walther'ın ön kapıyı asla kilitsiz bırakmadığını ikisi de biliyordu. Mina kapıyı biraz daha itti.

Bir terslik vardı. Nathalie bunu iliklerine kadar hissediyordu.

"Anne" diye fısıldadı kaygıyla.

"Biliyorum" diye fısıldadı Mina. "Burada kal."

"Mümkün değil."

Annesinin elini tuttu ve birlikte eşiği geçtiler. Giriş tamamen sessizdi. Mina, kapının hemen iç tarafındaki düğmeye bastı ama ışıklar yanmadı.

"Walther?"

Mina temkinli bir şekilde seslendi ama yankılanan sessizlikten başka bir yanıt yoktu.

"Büyükbaba? Baba?" diye bağırdı Nathalie; sesindeki paniği gizleyemiyordu.

Mina karanlık girişte birkaç adım daha attı ve yeniden seslendi.

"Walther? Biziz, Mina ve Nathalie."

Yavaşça ve dikkatle ilerlediler. Mina telefonunun fenerini açtı.

Eski, güzel döşeme tahtaları Nathalie'nin ayaklarının altında gıcırdıyordu. Nabzının hızlandığını hissetti. Annesi de en az onun kadar gergin görünüyordu. Her şeyin üstesinden gelebilen o dedektif annesi bile.

"Baba!" diye olabildiğince yüksek sesle bağırdı.

Bu ses Mina'yı irkiltti. Dönüp Nathalie'yi susturdu. "Böyle bağırma, ne olduğunu bilmiyoruz."

"Sence babama bir şey mi oldu?" dedi Nathalie. Artık tüm cesaretini yitirmişti. Dışarıda kalmalıydı ama artık çok geçti.

"Muhtemelen bir şey yoktur" dedi Mina. "Büyükbaban uyuyordur. Baban da evde bir yerdedir."

Nathalie başını iki yana salladı.

"Hayır" dedi. "Hissetmiyor musun? Burada çok yanlış bir şey var. Garip bir koku. Metalik gibi."

Koridorun birkaç metre ilerisinde, bodruma inen kapı açıktı. Karanlıkta seçmek zordu ama kapı eşiğinde, yerde bir şey var gibiydi.

Nathalie işaret etti. Mina silahını kılıfından çıkardı ve Nathalie'ye olduğu yerde kalmasını işaret etti. Kapıya ulaştığında telefonunun ışığını aşağı doğru tuttu. Ardından çömeldi.

Nathalie annesinden tuhaf bir ses çıktığını duydu.

"Olduğun yerde kal" diye bağırdı Mina sertçe. "Buraya gelme. Orada bekle. Bir saniye içinde dönerim."

Mina bodrum merdivenlerinden indi ama telefonunun ışığı Nathalie'ye olan biteni çoktan göstermişti. Kapı eşiğinde yatan kişi büyükbabasıydı.

"Büyükbaba!" diye çığlık atarak ona doğru koştu.

Walther'ın ayakları kapı eşiğinde, üst gövdesi merdivenlerdeydi; sanki inerken takılıp düşmüş gibiydi. Kıpırdamıyordu.

"Bir yeri mi incinmiş?" dedi Nathalie. "Yaralı mı? Yoksa kalp krizi mi geçirmiş? Duyduğuma göre..."

Arkasındaki kanı gördüğünde cümlesi yarım kaldı. Kan, Walther'ın başının arkasından akıyor, merdivenlerden aşağıya süzülüyordu. İçgüdüsel olarak iki adım geri çekildi.

"Nathalie" dedi annesi. Merdivenleri hızla çıkarken kan birikintilerine basmamaya gayret ediyordu.

Mina, ellerini Nathalie'nin omuzlarına koydu ve onu geriye, girişe doğru çekti.

"Nathalie, bana bak."

Nathalie odaklanmakta zorlanıyordu. Walther onun *büyükbabasıydı*.

"Bana bak, Nathalie."

Nathalie söyleneni yaptı ve annesinin gözlerine baktı. Mina'nın yüzünde Nathalie'nin daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

"Walther ölmüş" dedi Mina açıkça. "Bu bir kaza değil. Birisi onu öldürmüş. Ve bu yakın zamanda olmuş; son yarım saat içinde. Kokuyu alıyor musun? Bu barut kokusu. Buraya gelirken katille karşılaşmış bile olabiliriz."

"Ya babam?" dedi Nathalie, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak.

"Sanırım buradaydı, bodrumdaydı" dedi Mina. "Aşağıda, yerde bir yatak gördüm. Ama şimdi burada değil. Walther'ı öldüren kişi Niklas'ı da alıp götürmüş."

113

Üç ay. Babasız geçen üç ay. Kimse ona bir şey söylemiyordu ama gözlerinden okuyabiliyordu. Ne zaman yukarı çıksa onu aramıştı. Bugün gördüğünü sanmıştı. Babasının gür saçlarını, kahverengi deri ceketini. Onu arkadan, uzaklaşırken görmüştü; peşinden koşup kolundan çektiğinde adam ona dönmüş ve babası olmadığı ortaya çıkmıştı.

Üç ay.

Daha önce en fazla iki aylığına gitmişti. Ama bu kez, gitmeden önce – hâlâ yanındayken– içine kapanmıştı. İnzivaya çekilmişti. Ona ulaşamadığı bir yere. Denemişti. Normalde ağlamazdı çünkü karanlık ağlamaya izin vermezdi. Görünmez olanlar ağlayamazdı. Ama babasının yeniden kaybolmasından bir hafta önce gözyaşlarını durduramamıştı. Buna rağmen babası suskun kalmıştı. Eli artık sıcak değildi; artık güçlü değildi. Onun elini aramıyordu. Elini tuttuğunda da artık babasının eli gibi gelmiyordu.

"Bakın! Ben krrraaalıuuum!"

Birkaç gün önce ansızın ortaya çıkan yeni adam, babasının tacını takmıştı. Etraflarında hoplayıp zıplıyor, diğerlerinin gülmesini bekliyordu. Kimse gülmemişti.

İçi hızla yakıcı bir öfkeyle dolup taştı, kulakları çınladı. Düşünmeden, içinden kopup gelen bir kükremeyle ileri atıldı. Bütün gücüyle adamın zayıf, eroinden harap olmuş bedenine çarptı; ikisi yere yuvarlandılar. Tacı adamın başından koparıp göğsüne bastırdı. Adam ağır ağır ayağa kalktı. Gözlerinde tehlikeli bir şey vardı ama bunun önemi yoktu, artık korkmuyordu. Babasının tacı ondaydı.

"Ben olsam bir şey olmadan önce giderdim."

Bu Deli Tom'un sakin sesiydi. Diğerleri birer birer ayağa kalktılar. Kimse bir şey yapmadı. Söylenecek bir şey kalmamıştı. Hepsi aynı ifadeyle

adama baktılar. Adam mesajı aldı. Öfkeyle sırt çantasını ve uyku tulumunu kaptı, diğer tünellerden birine doğru uzaklaştı.

"Bu gürültü de ne?"

Bu babasının sesiydi. Hayal olup olmadığından emin değildi; belki de kollarındaki taç babasının sesini çağırmıştı. Ama arkasını döndüğünde oradaydı. Babası. Kral. Ama aynı zamanda değildi. Onun solgun bir taklidine dönüşmüştü. Elmacıkkemikleri, eski şeklini kaybeden yüzünden sivri sivri dışarı fırlamıştı; büyük kahverengi ceketi, gevşek bir deri gibi üzerinden sarkıyordu.

"Onu bana ver" dedi babası yumuşak bir sesle, taca uzanarak.

Tacını yavaşça ona verdi. Her zamanki gibi kendini babasının kollarına atmak istiyordu ama bir şey onu durdurdu. Farklı bir şey. Yabancı bir şey. O bakışlarda artık babası yoktu. Alevlerin ışığında parlayan bir kıvılcım, bir canlılık yoktu. Gözleri karanlıktı. Ölüydü.

"Veda etmeye geldim" dedi babası hafifçe eğilerek.

Vivian öne çıkmak ister gibi oldu ama göz ucuyla Deli Tom'un kolunu uzatıp onu durdurduğunu gördü. Bir şeyler oluyordu, anlamadığı bir şey.

Babası ellerini yavaşça kaldırdı ve tacı başına yerleştirdi. Taç altın gibi parladı. Babası ellerini indirirken gözlerini kapadı, tacın başında durmasına izin verdi. Sonra onlara döndü. Ellerini açtı. O an İsa'yı andırıyordu, sanki başındaki taç dikenlerden yapılmıştı.

"Yanılmışım. O haklıymış. Bu hayat değil. Hayat onun yanında. Hayat güneşte."

"Yapma. Çocuğu düşün" dedi Vivian usulca.

Ne demek istiyordu? Kaşlarını çattı, anlamaya çalıştı. Ama olan biten hiçbir şeyi anlamıyordu. Vivian gelip arkasında durdu, kollarını göğsüne doladı. Sanki onu kucaklamıyor, zapt etmeye çalışıyordu.

Babası, başındaki taç hâlâ parıldarken yavaş yavaş gerilemeye başladı. Bir tren yaklaşırken yer sarsıldı.

O, babasına bakmaya devam etti; Vivian'ın kollarında kıvranıyordu ama bu, Vivian'ın onu daha da sıkmasına yol açtı.

"Seni seviyorum – bunu unutma" dedi babası.

Bir anlığına gözlerinin o eski ışıltısı geri döndü. Sonra yeniden kayboldu; gözleri simsiyah ve dipsizdi. Yer daha da sarsıldı; trenin çok yakında olduğunu duyabiliyordu. Babası rayların ortasında duruyordu. Hareket

etmesi gerekiyordu. Babasının hareket etmesi gerekiyordu.

Bağırmaya çalıştı ama ağzından tek bir ses bile çıkmadı. Vivian onu öyle sıkı tutuyordu ki neredeyse nefes alamıyordu.

"Annenle senin hakkında konuşacağım" dedi babası.

Tren artık çok daha gürültülüydü. Bakışları kilitlenmişti. Sonra babasının gözlerinde minicik bir ışık belirdi. Ya da belki sadece tacın yansımasıydı. Tren uzaktan görünüyordu. Babası, bakışlarını karşıdan ayırmadan kollarını biraz daha kaldırdı. Birbirlerine kenetlenmişlerdi; bağları sonsuza dek sürecekti. Sonra babası yok oldu. Çarpışmanın sesi trenden dört bir yana yayıldı, saniyeler sonra frenlerin çığlığı kulaklarını doldurdu.

Tren yavaşça durdu. Ardından sessizlik geldi.

Yalnızca sessizlik.

Vivian onu bıraktı. Ona döndü, yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Artık büyük bir çocuk olman gerekiyor" dedi usulca. "Ve bize güvenmelisin. Sen bizim prensimizsin. Soldaki tünele git ve ben gelip seni alana kadar orada kal. Söz veriyor musun?"

Başıyla onayladı. Ne yapacaklarını bilmiyordu ama önemli değildi. Babasının gittiğini biliyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Yavaşça soldaki tünele doğru yürüdü.

Kral ölmüştü.

114

Julia göz ucuyla Adam'a baktı, karlı Bromma yollarında polis arabasını yüksek hızla sürerken ne kadar odaklandığını gördü. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, ona kenara çekmesini söyleyip oracıkta üstüne atlayabilirdi. Adam yeni ütülenmiş üniformasıyla son derece çekiciydi. Çoğu insanın fark etmediği şey şuydu: Polisler de üniformalardan tahrik olurdu. Ama bunun sırası değildi. İsveç medyasıyla yarış halindelerdi.

Julia, Adalet Bakanlığı'ndan Tor'la yaptığı telefon konuşmasını daha yeni bitirmişti ki ilk gazeteci aramıştı. Her polis memurunun iyi yapamadığı bir şey varsa, o da susmaktı. Eski bir Yüksek Mahkeme yargıcının öldürüldüğü haberi ışık hızında yayılmıştı; hele ki kayıp adalet bakanının babası olduğu ortaya çıkınca.

Walther'ın ölümü, gazetelerin Niklas'la ilgili manşetleri biraz daha canlı tutmaları için ihtiyaç duydukları asıl itici güçtü. İsveç medyasından toplanan kalabalıklar, muhtemelen Julia ve Adam'la aynı anda Äppelviken'deki eve doğru yola çıkmıştı. Tor Svensson da öyle.

Walther Stockenberg'in evine vardıklarında Adam, Mina'nın arabasının arkasına park etti. Julia, orada kalmasını söyledi ve inerken ona özlem dolu bir bakış attı. Mina evin önündeki basamaklarda kızıyla oturuyordu, kolunu onun omzuna dolamıştı.

"Önce şunu halledelim" dedi Julia eve doğru koşarken. "Onun buradan hemen gitmesi gerekiyor."

Nathalie'yi işaret etti.

"Yarın magazin gazetelerinin ön sayfasında bakanın kızının gözyaşları içindeki yüzünü görmek istemiyorsak."

Nathalie irkildi, Mina'nın kolunu üzerinden attı.

"Ne demek istiyorsun?" dedi şaşkınlıkla. "Hangi magazin gazeteleri? Biz polisi daha yeni aradık."

"Bu da demek oluyor ki azıcık düzgün kameralı bir telefonu olan her fotoğrafçı ve muhabir şu anda buraya doğru geliyor" dedi Julia. "Adam arabada, seni eve bırakır ve Mina dönene kadar da yalnız kalmamanı sağlar."

Nathalie bacakları titreyerek ayağa kalktı. Mina kızına başıyla onay verdi, elini sıktı.

"En kısa sürede döneceğim" dedi. "Söz veriyorum."

Nathalie polis arabasına doğru yürüdü. Kapıyı açtıktan sonra dönüp Walther'ın evine son bir kez baktı. Sonra hıçkırıklara boğuldu ve arabaya bindi. Adam gaza bastı.

Julia, evin önündeki çimenliği ve elma ağaçlarını inceleyen Mina'ya döndü.

"Burada, Walther ve Beata'yla sakin sakin kahve içtiğimize inanamıyorum" dedi Mina. "Şu ağacın altındaki bahçe mobilyaları hiç değişmemiş."

Henüz akşamüstü olmasına rağmen bahçe çoktan karanlığa gömülmüştü. Aralık ayı göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Güneş neredeyse doğar doğmaz batıyordu. Ama Julia yaz akşamlarında buranın nasıl bir cennet olabileceğini hayal edebiliyordu. Mina'nın gözlerinin dolduğunu gördü ama gözyaşı yoktu. Onların daha sonra geleceğini tahmin ediyordu. Şu anda ikisi de iş modundaydı.

"Tor bana Niklas'ın nerede olduğunu nasıl çözdüğünü anlattı" dedi Julia. "Çok zeki bir kızın var."

"Niklas hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmasının hesabını Nathalie'ye vermek zorunda" dedi Mina ona bakarak. "Kızcağız onun için çok endişelendi. Niklas'ın babasının yanında, güvende olduğunu sandık. Medyada kıyamet kopmadan önce kızıyla konuşmasına zaman tanımak istemiştim. Bunu nasıl öngörebilirdim ki? Meğer Niklas, Walther'ın Bromma'daki güvenli, yeşillikler içindeki evindeymiş."

"Şu anda nerede olabileceğine dair bir iz buldunuz mu?"

Mina başını iki yana salladı.

"Evin her yerini aradım" dedi. "Şu anda burada değil. Ama bodrum darmadağın, yerde bir yatak var. Nerede olursa olsun, bunun kendi isteğiyle olduğunu sanmıyorum. Daha önce birinin onu kaçırdığı konusunda yanılmış olabiliriz ama bu kez gerçekten kaçırılmış gibi görünüyor. Muhtemelen Walther da araya girdi."

Sözleri, bahçeyi yoldan ayıran alçak çitin önünde duran bir araba sesiyle bölündü.

"Muhtemelen Tor geldi" dedi Julia arabayı işaret ederek.

Az sonra kapılar açıldı; Tor ve beraberindekiler arabadan indiler. Tor ona doğru başını salladı, ceketinin altındaki yakasını düzeltti ve yanlarına doğru yürümeye başladı.

"Basın her an burada olabilir" dedi Julia, Mina'ya biraz daha yumuşak bir sesle. "Ama onlara tek kelime etme. Tamam mı? Bunu ben hallederim. Bir de donarak ölmeden önce şu soğuk basamaktan kalk."

115

Adam telefonda son derece kısa ve öz konuşmuştu ama Vincent işin özünü kavramıştı. Nathalie'nin büyükbabası –Mina'nın eski kayınpederi– ölmüştü.

Adam, Mina eve dönene kadar Nathalie'ye eşlik edip edemeyeceğini sorduğunda Vincent hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Adam, Nathalie'yi Vincent'ın Tyresö'deki evine götürmeyi önermişti ama bu, Vincent'a son derece kötü bir fikir gibi gelmişti. Ev, her an kapanıp içindekileri yutabilecek bir ayı kapanı gibiydi. Bu yüzden Vincent, Nathalie'nin kendini güvende hissetmesi için Mina'nın dairesinde buluşmayı önermişti.

Hemen yola çıkmış, Adam ve Nathalie'den önce oraya gitmeyi başarmıştı. Bu da Årsta'daki binanın ana kapısının önünde, soğukta beklemesi anlamına gelmişti. Daha önce buraya yanında Mina olmadan hiç gelmemişti. Şimdi orada olmak tuhaf geliyordu; kendini davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Ama Mina'nın artık bir ailesi vardı.

Onun aksine.

Vincent, ailesinin nerede olabileceğine dair düşünceleri zihninden uzak tutmaya çalıştı. Onlara izin verirse paniğin kendisini tamamen felç edeceğinden korkuyordu. Ama hiçbir şey yapamamak da onu çılgına çeviriyordu. Keşke Gölge'nin ondan ne beklediğini anlayabilseydi. Ama delilerin düşünce biçimi asla öngörülemezdi. İçinden polis merkezinin çatısına çıkıp yardım istemek geliyordu. Onu durduran tek şey, tehdidi son derece ciddiye almasıydı. Polis devreye girerse işlerin kötüye gideceği açıktı. Yapabileceği tek şey, Gölge'nin yeniden temasa geçmesini beklemek ve bu arada kendi-

ni oyalamaya çalışmaktı. Gölge'nin, ailesine iyi davrandığına inanmak zorundaydı.

Bu yüzden Nathalie'ye eşlik etmek yalnızca istediği bir şey değil, aynı zamanda gerekli ve hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Bir polis arabası köşeden dönüp binaya yaklaştı. Vincent ilk başta Adam ile Mina'nın geldiğini sandı ama sonra Adam'ın yanında oturanın Nathalie olduğunu fark etti. Nathalie annesine giderek daha çok benzemeye başlıyordu.

Araba durdu, Vincent, Nathalie için kapıyı açtı.

"Yardımın için teşekkürler Vincent" dedi Adam arabanın içinden. "Benim şimdi doğrudan emniyete gitmem gerekiyor."

"Elbette" dedi Vincent. "Biz Mina gelene kadar Nathalie'yle burada kalırız."

Nathalie sessizce arabadan indi. Binaya girerken de daireye giden merdivenleri çıkarken de tek kelime etmedi. Vincent onu zorlamaması gerektiğini biliyordu. Nathalie'nin sindirmesi gereken çok şey vardı. Yapabileceği tek şey onu bunaltmamaktı.

Daireye girdiler. Nathalie ayakkabılarını çıkardı, paltosunu yere bıraktı ve salona geçti. Dimdik kanepeye oturup karşısındaki duvara baktı. Vincent yanına oturdu ama fazla yaklaşmamaya dikkat etti.

"Çok korkutucuydu" dedi Nathalie sonunda.

Sesi zar zor duyuluyordu. Ardından yine sessizlik oldu.

Vincent bekledi.

"Kendi evindeydi" dedi Nathalie aniden, hıçkırarak. "İnsan kendi evinde güvende olmaz mı? Ya biri buraya girip bizi öldürseydi? Düşünmesi bile korkunç. Kim büyükbabamı öldürmek ister ki? Dünyanın en iyi insanıydı. Yani, çok disiplinliydi. Ama yine de en iyisiydi."

Vincent başıyla onayladı. Çoğu insan için kendi evlerine yapılan bir saldırı sarsıcıydı. Vincent güvende olduğunu sandığın bir yerin artık seni korumadığını hissetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Yine de Nathalie'nin kendini güvende hissetmesini sağlamaya çalışmalıydı.

"Bence Walther'ı –yani büyükbabanı– sıradan bir hırsız öldürmedi" dedi. "Bunu yapan kişi muhtemelen babanı arıyordu. Görü-

nüşe göre babanın, herkesin sandığından çok daha tehlikeli düşmanları var."

Nathalie burnunu çekti.

"Adalet bakanı olduğu için mi?" dedi. "Bu çok saçma."

"O yüzden ya da başka bir nedenle" dedi Vincent. "O kartviziti kimin gönderdiğini kimse bilmiyor."

"Bunu duymanın beni daha iyi hissettireceğini mi düşündün?" dedi Nathalie ona zayıf bir gülümsemeyle bakarak. "Bu işte pek iyi değilsin."

Vincent güldü.

"Daha kötüsünü de yapmıştım" dedi. "Bir keresinde anneni teselli etmeye çalıştım. Önce nasıl yapılır diye Google'a baktım."

"Tuhafsın" dedi Nathalie kanepenin köşesine kıvrılarak. "Babamın artık eve gelmesini istiyorum. Çok üşüyorum."

"Şok yüzünden" dedi Vincent. "Bir süre sersemlemiş gibi hissedeceksin. Bu normal; şimdi öyle gelmese de geçiyor."

Vincent ayağa kalktı, sonra Mina'nın yatak odasına gitmeden önce bir an tereddüt etti. Normalde oraya girmeye cesaret edemezdi ama mecburdu.

"Sana bir battaniye getireyim" dedi. "Mümkünse biraz uyu. Konuşmak, zencefilli ev yapmak ya da her ne istersen, ben buradayım."

Nathalie halsizce başını salladı.

"Biraz dinleneceğim" dedi sessizce.

Vincent, Mina'nın yatağından battaniyeyi aldı, salona döndüğünde Nathalie'nin kanepede çoktan uyuyakaldığını gördü.

116

Hem TV4 hem de SVT, Julia ile Tor'un bahçede daha net görünmesi için seyyar aydınlatmalar kurmuştu; cep telefonlarıyla çekim yapan muhabirler de bu ek ışığa minnettardı. Saat henüz öğleden sonra üç buçuk olmasına rağmen hava tamamen kararmıştı. Mina baharın ışığını çaresizlikle özlüyordu. En azından kar, ortalığı normalde olacağından biraz daha aydınlık gösteriyordu ama aralık karanlığından nefret ediyordu.

Ne var ki şu anda karanlık onun müttefikiydi. Mina, Tor ile Julia'nın hemen arkasında duruyordu, oradaydı ama ışığın sınırında kalmıştı. Kimsenin ona soru sormasını beklemiyordu. Doğaçlama basın toplantısı daha ilk andan itibaren gergin bir havada geçiyordu. Muhabirler, koku yakalamış köpekleri andırıyordu.

"Bu, polis açısından tam bir fiyasko değil mi?" dedi TV4 muhabiri. "Önce adalet bakanını bulamadınız, ardından bakanın babası Walther Stockenberg'e yönelik saldırıyı engelleyemediniz. Bu kabul edilemez. Bundan kim sorumlu? Emniyet Genel Müdürlüğü bundan sonra nasıl bir yol izleyecek?"

Julia "Ne yazık ki insanların ne yapacağını önceden bilemeyiz" dedi ve duraksadı. "Hepimiz zihin okuyabilseydik harika olurdu ama gerçek hayatta insanlar maalesef öngörülemez olmaya devam ediyor" dedi ve bir kez daha durdu.

Mina bu taktiği tanıyordu. Patronunun da hoşuna gitmeyecek bir şey söylemeden önce verdiği duraklamalara benziyordu. Ama köpeklerin bir kemiğe ihtiyacı vardı.

"Bu son derece ciddi bir durum" dedi Julia. "Şu ana kadar paylaşmadık ama adalet bakanına yönelik yeni bir tehdit olduğuna

inanmak için nedenlerimiz var. Niklas Stockenberg'in kendi isteğiyle ortadan kaybolmasının nedeni de büyük olasılıkla bu. Bu tehdidin ailesine –özellikle de babasına– uzandığına dair bir işaretimiz yoktu. Bu, bir değerlendirme hatasıydı. Elbette bununla ilgili bir iç soruşturma yürüteceğiz."

Muhabirler birbirlerinin sözünü kesmeye başladılar. Cep telefonunu mikrofon gibi kaldırmış bir kadın öne çıktı. Telefonda *Aftonbladet* logosu vardı.

"Mina'ya bir sorum var" diye seslendi. "Julia'nın arkasında duran kişi Mina Dabiri, değil mi?"

Mina donup kaldı. Bu tamamen kurallara aykırıydı. Basın toplantısını Julia yönetiyordu ve tüm sorular ona yöneltilmeliydi. Mina'nın soruları cevaplaması için hiçbir gerekçe yoktu. Ama kadın Mina'ya soğuk bir gülümsemeyle baktı.

"Bu tehdit sizi ve kızınızı da kapsıyor mu? Sonuçta bakan sizin eski eşiniz, değil mi? Bir de bir kızınız var. Bu durum hakkında ne hissediyorsunuz? Bu koşullarda işinizi yapabiliyor musunuz? Kızınız ne kadar korkuyor?"

Muhabirler sorular yağdırmaya başladı, kameralar Mina'ya döndü. Mina yüzüne doğrultulmuş göz kamaştırıcı ışıklardan başka bir şey görmüyordu. Bir anda, kendini farların önünde kalan bir geyik gibi hissetti. Kaçacak yeri yoktu. Yapabileceği tek şey olduğu yerde kalmaktı.

"Dikkatinizi rica ediyorum" dedi Tor.

Boğazını temizledi ve daha yüksek sesle tekrarladı:

"Dikkatinizi rica ediyorum! Koşullar göz önüne alındığında sizden biraz daha profesyonel olmanızı bekliyoruz. Aksi halde bu basın toplantısı burada biter."

Kameralar ona döndü.

"İlk soruya geri dönersek, bu bir polis başarısızlığı değildir" dedi. "Bu bir *siyasi* başarısızlıktır. Polis, sınırlı imkânlarıyla elinden geleni yapmıştır. 'Sınırlı' kelimesinin altını özellikle çiziyorum ve bu konuda şahsen özür diliyorum. Bunu değiştirmemiz gerekiyor. Bu tür olayların yaşanmasına izin veren bir toplum olamaz. Şiddet ve saygı eksikliği kontrolsüz biçimde tırmandı. Ve gördüğünüz gibi

artık mesele sadece varoşlarla sınırlı değil. Polis güçsüz görünüyorsa, bunun nedeni toplumun güçsüz olmasıdır. Bu ülkede hukuk devleti serbest düşüşte."

"Bu, Adalet Bakanlığı'nın resmi görüşü mü?" diye sordu SVT muhabiri, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır" dedi Tor. "Bugün burada Niklas Stockenberg'in basın sözcüsü olarak bulunmuyorum. Bugün burada bir siyasetçi olarak bulunuyorum. Bu role dönmek için beklemeyi düşünüyordum ama yakın bir dostum olan bakanın karşı karşıya kaldıklarını gördükten sonra harekete geçmem gerektiğine inanıyorum. Kimse başka bir şey yapmıyor. Bakanlığa yönelik ciddi bir saldırının üzerinden daha altı ay bile geçmedi; geçmişte başka İsveçli siyasetçilerin hayatlarını kaybettiklerini de hepimiz biliyoruz. Artık yeter."

Muhabirler yine hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Tor, TV4 muhabirini işaret etti. En parlak ışık da onların kamerasındaydı.

"Etkileyici bir hitabet" dedi muhabir. "Ama daha önce de başka siyasetçilerden benzer sözler duyduk. Nasıl fark yaratacaksınız?"

"Somut bir eylem planım var" dedi Tor. "Parlamentoyu bu konuda bilgilendirir bilgilendirmez –ki bunu mutlaka yapacağım– İsveç kamuoyuyla paylaşılacak. Gözünüzden kaçmayacak."

"Ama siz milletvekili değilsiniz..." dedi muhabir.

"Henüz" dedi Tor. "*Henüz* milletvekili değilim."

Karanlık bahçede artık bütün ışıklar Tor'un üzerindeydi. Mina onun biraz gerisinde, çaprazında duruyor, yalnızca sırtını görüyordu. Ama Tor'un her saniyeden büyük bir keyif aldığına yemin edebilirdi.

117

Niklas babasının artık dünyada olmadığı bir an geldiğinde kendini nasıl hissedeceğini hiç hayal etmemişti. Hatırlayabildiği kadarıyla Walther hep bir tür sabit, temel güç -her şeyi bilen, her an izleyen, her an yargılayan bir varlık- olmuştu. Ama aynı zamanda seven bir varlık.

Şimdi, babasının ona sevgisini gösterdiği anları her zamankinden daha fazla hatırlıyordu. Ona güven verdiği, ondan asla alınamayacak şeyler öğrettiği anları.

Ama Walther artık ondan koparılmıştı. Silah sesi hâlâ Niklas'ın kulaklarındaydı. Babasının kanı hâlâ gözünün önündeydi. Bu görüntü zihnine kazınmıştı. Tek soru, "sonsuza dek"in ne kadar süreceğiydi. Telefona göre beş gün.

Beş günlük ömrü kalmıştı.

Niklas ürperdi. Dondurucu bir soğuk vardı. Ceketi hâlâ babasının bodrumundaydı, üzerinde yalnızca pamuklu bir pantolon ve ince bir gömlek vardı. Soğuk ve nem giysilerinin içine işlemeye başlamıştı, ısınabilmek için olduğu yerde zıpladı. Hareketlerinden rahatsız olan bir şey çakılların arasında hışırdayarak uzaklaştı. Niklas bunun ne olabileceğini düşünmemeye çalıştı.

Hem çok pişmandı. Hem de değildi. O an için verebileceği en iyi kararı vermişti ve gerçekten de bunu en iyi şekilde değerlendirmişti. Elinden gelen en iyi hayatı yaşamıştı.

Nathalie ve Mina'yla yedikleri akşam yemeğini gözünün önüne getirdi. Aradan yalnızca bir hafta kadar geçmiş olmasına rağmen, bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Asla gerçekleşeceğini düşün-

mediği bir akşam yemeğiydi bu. Ama oradaydılar işte, üçü birden, masanın etrafında. Bir aile gibi.

Bir daha asla geleneksel bir aile olamayacaklarını biliyordu, bunun için çok fazla şey yaşanmıştı. Ne o ne de Mina, artık birlikte yaşadıkları zamanki insanlar değillerdi. Ama yine de aralarında sevgi bağı olduğu apaçıktı; eskiden paylaştıkları sevgiden farklı bir sevgi olsa bile. Artık var olan sevgi Nathalie etrafında şekilleniyor, onları sonsuza dek birbirine bağlıyordu. Güçlü, kopmaz bir bağdı bu.

Ya da Niklas öyle sanmıştı.

O zamanlar safça, kızlarının hayatındaki sevinçleri paylaşmak için önlerinde koca bir ömür olduğunu düşünmüştü. Bu düşünce onu rahatlatmıştı ama aynı zamanda tehlikeli bir rehavete sürüklemişti. Gerçeği bir süreliğine görmezden gelmek kolaydı.

Özleyeceği o kadar çok şey vardı ki. Nathalie'nin ilk sevgilisi. İlk kalp kırıklığı. Liseden mezun oluşu. Üniversiteye gidişi, bölüm seçimi. Hayat arkadaşı, düğünü, çocukları. Hayat denen yamayı oluşturan bütün o anlar. Tüm bunlar yaşanırken kızının yanında olacağını varsaymıştı. Şimdi ise en azından Nathalie'nin yanında annesinin olacağı düşüncesiyle avunmaya çalışıyordu.

Şu anda bulunduğu yere nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Bir sızı hissetmişti –derisinin altında yanıcı bir his– sonra karanlık çökmüştü. Yanında duran tekerlekli sandalye, buraya nasıl taşındığını açıklıyordu. En azından kabaca nerede olduğunu biliyordu. Kilitli kapının öte yanından gelen gürültüyü ilk duyduğunda anlamıştı. Ama buradan çıkış yoktu. Kaderini o gün, çok uzun zaman önce seçmişti. Şimdi bedelini ödeme zamanıydı. Sorun şuydu ki bedel bir anda fazlasıyla ağır gelmeye başlamıştı.

118

Julia o kadar bitkindi ki Walther Stockenberg'in evindeki medya hengâmesinden döndükten sonra paltosunu bile çıkaracak hali kalmamıştı. Babasının masasının önündeki sandalyeye çöktü ve onun volta atmasını izledi. Emniyet müdürünün kaşları çatılmıştı.

"Sanki sürekli sıkılan bir mengenenin içindeymişim gibi hissediyorum" dedi babası. "Bakanın kaybolması zaten yeterince kötüydü. Şimdi bir de Walther meselesi çıktı... Basının istifamı talep etmesi an meselesi. Bunu fırsat bilen küçük partili bir siyasetçinin sahneye çıkması da olası. Daha önce bakanların başına geldi, bir emniyet müdürünün başına neden gelmesin?"

"Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle" dedi Julia. "Elimden geleni yaparım."

Babası durdu.

"Çok basit" dedi ona dönerek. "Bu vakanın çözülmesine ihtiyacım var. Ne eksik ne fazla. Doğru anladıysam, Niklas Stockenberg'e yönelik tehdit Jon Langseth'e yapılanlarla benzerlik gösteriyor. Ve anladığım kadarıyla bu, senin bildiğin en az iki olayda daha yaşanmış. Buna rağmen, seni en son gördüğüm zamana kıyasla çözüme bir adım bile yaklaşmış değilsiniz."

Julia son görüşmelerinde babasının her şeyin arkasında Gustaf Brons'un olduğunu ısrarla savunduğunu hatırlatmayı düşündü ama dilini tuttu. Bunun yerine derince iç çekti ve pencereden dışarıya baktı.

Keşke hayat bir polis soruşturması kadar siyah beyaz olabilseydi. Suçlu, suçsuz. Öldürüldü, öldürülmedi. Evli, bekâr.

"Julia?"

Başını kaldırıp babasına baktı.

"Nasılsın?" dedi az öncesine göre daha yumuşak bir sesle. "Bunu pek sormam ama... evde durumlar nasıl?"

Mesele de buydu zaten: Julia artık hiçbir şeyden emin değildi. Torkel, Harry ve Adam uyanık olduğu her an, günün her saniyesi zihnini dolduruyordu. Bir an ne yapacağını biliyor, bir an sonra fikrini değiştiriyordu. Torkel'le yaralı evliliklerini kurtarabilirler miydi? Bunu istiyor muydu? Torkel istiyor muydu? Ya Adam? Ondan ne istiyordu? Seks iyiydi. Hayır, bundan fazlasıydı. Harikaydı. Ama bunun ötesinde bir şey var mıydı?

Bütün bu düşünceler birkaç saniye içinde zihninden geçti. Bunlar uzun zamandır zihnini kemiren, alışıldık düşüncelerdi. Bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ama vereceği her karar yalnızca kendisi için değil, Torkel, Harry ve Adam için de kapsamlı sonuçlar doğuracaktı. Hepsi, en baştakine hafifçe dokunmasını bekleyen bir domino taşı dizisi gibiydi.

Babası hâlâ ondan bir yanıt bekliyordu; yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bana ve ekibe güvendiğini biliyorum" dedi Julia soruyu geçiştirerek. "Ve bu işi çözeceğiz. Dışarıdan bakıldığında öyle görünmese bile, doğru yolda olduğumuza eminim."

Doğru yolda olmak. Öyle olması gerekiyordu. Herkes ondan bunu bekliyordu. Hep böyleydi. Julia her zaman soğukkanlı ve kontrollüydü. Ama hayat karmaşıklaşmıştı. Belki bir mola vermeli, adını zar zor hatırladığı bazı meslektaşlarıyla dedikodu yapmaya gitmeliydi. Mola odasında kahve içebilir, zencefilli bisküvi yiyebilir, insanlara Noel'i nasıl geçirdiklerini sorabilirdi. Ama bu düşünceyi hemen kafasından attı. Çalışması gerekiyordu. Bilgi, veri, delil ve ifadelerin oluşturduğu karmaşanın bir yerinde mutlaka bir cevap vardı. Hep olurdu.

"Güzel" dedi emniyet müdürü. "Çünkü ben işimi kaybedersem, bunun sorumluluğunu doğrudan sana yüklerim. Bu da bir sonraki aile Noel'inde epey kötü bir hava yaratır..."

Sözünü yüksek bir zil sesi kesti. Bu Julia'nın telefonuydu. Ekranda Ulusal Adli Tıp Kurumu yazıyordu. Babasına baktı, o da sertçe başını salladı. Julia telefonu açtı.

"Merhaba Julia, umarım Noel'in güzel geçmiştir" dedi Milda. "Rahatsız ediyorum, büyük ihtimalle önemsiz bir şey ama yine de sana danışmak istedim."

"Ne oldu?" dedi Julia. "Ve teşekkürler, Noel'im iyiydi. Umarım seninki de öyledir."

"Şey... Loke bugün işe gelmedi" dedi Milda. "Telefonla da ona ulaşamıyorum."

"Mutlaka makul bir açıklaması vardır. Acaba hasta mı?"

"Loke'den bahsediyoruz" dedi Milda. "Dünyanın en güvenilir insanı. Burada çalışmaya başladığından beri bir gün bile işe gelmediği olmadı; doksan saniyeden fazla gecikecekse bile mutlaka haber verir. O yüzden sadece merak ettim: Dün sana bir yere gideceğinden falan söz etti mi? Son zamanlarda biraz... dalgınım, unutmuş olabilirim."

Julia kaşlarını çattı.

"Bana mı? Dün Loke'yle hiç görüşmedim."

"Çok tuhaf. Belgeleri sana getirmesi gerekiyordu. Getirmedi mi?"

Milda'nın sözünü tiz bir zil sesi kesti. Julia sağır olmamak için telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Bir saniye Julia" dedi Milda az öncekinden daha hızlı konuşarak. "Özür dilerim, hastane özel numaramdan arıyor. Hemen açmam gerekiyor. Ama Loke'yle ilgili bir şey duyarsan mutlaka beni ara."

Julia veda etmeye bile fırsat bulamadan Milda telefonu kapattı.

Emniyet müdürü ona sorgulayıcı bir ifadeyle baktı.

"Bu da neydi şimdi?" dedi.

"Ben de pek emin değilim," dedi Julia. "Loke'yle ilgiliydi."

"Ekibine en son katılan kişi mi?"

"Evet. Anlaşılan bugün işe gelmemiş."

119

Mina dairesine döndüğünden beri Vincent ondan hiç haber almamıştı. Mina kalmasını istememişti; bu da tuhaf değildi. Kızıyla baş başa kalmaya ihtiyacı vardı.

Vincent o zamandan beri ona ulaşmaya çalışmamıştı ama yine de aklı sürekli ondaydı. Hatta başka bir şey düşünemez olmuştu.

Boğuluyormuş gibi hissediyordu, Mina ise onun can simidiydi. Ama kurtarılmak için elini uzatmaya cesaret edemiyordu. Böyle bir şey kimseden istenmezdi.

Akşamları boş evde kalmaktan olabildiğince kaçınmak istiyordu; orası hayaletlerle doluydu. Bu yüzden kafasını toplamak için ormanda yürüyüşe çıkmıştı. Ama her zamanki gibi son derece uygunsuz giyinmişti. Kar birkaç dakika içinde makosenlerinin içine dolmuştu; Vincent defalarca beyaz örtünün karanlıkta gizlediği ağaç köklerine takılmıştı. Buna karşılık, şimdilik başı ağrımıyordu.

Ne kadar sarsılmış ve üşümüş olursa olsun, dayanabildiği kadar ormanda kaldı.

Sonunda bir köknar ağacına yaslandığında pes etti; ağaç, dallarındaki bütün karı bir anda ensesinden aşağı, giysilerinin içine boşalttı. Mina orada olsaydı, onun bu haline kahkahalarla gülerdi.

Sırılsıklam olduğu yürüyüşün ardından uzun ve sıcak bir duş aldı. Sonra çok özel zamanlar için sakladığı bir şişe viskiyi çıkardı: Japonya'dan Akkeshi Single Malt Peated. Şişeyi ve bardağı alıp, "Noel hediyeleri"nin zaman çizelgesinin hâlâ duvarda asılı olduğu çalışma odasına geçti. Bardağa biraz viski koydu, şişeyi kenara bıraktı. Akkeshi kusursuz dengedeydi; moleküler yapısını ve aromasını ayarlamak için suya ihtiyaç duymayan nadir viskilerden

biriydi. Duvardaki tehditlere bakmamak için bardağın içine baktı.

Üç bardak içtikten sonra saate baktı. Dokuz buçuktu. Başını salladı. Zaman nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Orada saatlerdir oturması imkânsız görünüyordu. Sadece aklını değil, zaman duygusunu da yitiriyor gibiydi.

En azından saatin geç olması, Walther'ın öldürülmesinin Mina'nın üzerinde yarattığı iş yükünü bölmeden ona yeniden yazabileceği anlamına geliyordu. Nathalie de bu saatlerde uyumuş olmalıydı. Telefonunu eline aldı.

Merhaba, bütün akşam seni düşündüm, diye yazdı.

Sonra ilk kelime dışındakileri hızla sildi. Nesi vardı böyle?

Onun yerine şunu yazdı:

Merhaba, aklım sende. Umarım Nathalie mümkün olduğu kadar iyidir. Vaktin olunca haber ver.

Mesajı gönderdi ve ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Belli ki bugün alkole karşı hassastı. Muhtemelen bir şeyler yemeliydi. Hatta düşününce, son yirmi dört saatte hiçbir şey yemediğini fark etti.

Kahretsin.

Ama artık çok geçti. Aç değildi. Sendeleyerek yatak odasına girdi ve yatağa uzandı. Elindeki telefon titredi. Mina'dan cevap gelmişti.

Her şey hâlâ berbat. Niklas hâlâ kayıp. Nathalie'nin büyükbabası hâlâ ölü. Ama Nathalie iyi olacak. O güçlü bir kız. Yarın sabah erken saatte emniyette buluşabilir miyiz? Mektubu getir. İtirazların olduğunu biliyorum ama bu kez bana güvenmeni istiyorum.

Vincent, Nathalie'nin büyükbabasıyla ilgili yüzlerce soru sormak istiyordu. Mina'nın nasıl olduğunu, ona ihtiyaç duyup duymadığını sormak istiyordu. Özellikle de sonuncusunu.

Bana ihtiyacın var mı?

Ama bu dürtünün peşinden gitmedi. Elinden geldiğince erken geleceğini yazdı ve iyi geceler diledi.

Sonra gözlerini kapattı ve yavaş yavaş uykuya dalmaya başladı.

Bir ses onu hafif uykusundan kopardı. Komodinin üzerindeki saatin alarmı çılgınca ötüyordu. Alarmı kapatıp saate baktı: 22.19. Alarmı kurmadığını çok iyi biliyordu. Ama artık şaşıracak gücü

bile kalmamıştı. Gölge kendi oyununu oynuyordu ve Vincent, ne olduğunu anlayana kadar buna ayak uydurmak zorundaydı.

Başını çevirip yatak odasının penceresinden dışarıya baktı. Bu kez bulutlar dağılmıştı, ay ışığını saçıyordu. Ağaçlardaki ve çimenlerdeki kar ay ışığında parlıyordu; neredeyse fosforlu gibiydi. Güzeldi ama aynı zamanda biraz ürkütücüydü. Ayın ve ağaçların onu zerre kadar umursadığı yoktu. Ailesinin kayıp olması, karın umurunda değildi. Pencerenin dışındaki dünya, Vincent Walder'ın başına gelenlerden tamamen bağımsız bir şekilde yoluna devam ediyordu.

Çimlerin üzerinde iki gölge vardı. Ay ışığı tüylerini ortaya çıkardı. Kuzgunlar geri dönmüştü; bir şekilde bunun olacağını biliyordu. Tıpkı geçen seferki gibi, sadece iki tane kuzgun vardı. Şimdi aralarına biraz mesafe koymuşlardı, sanki üçüncü arkadaşlarının gelip aralarına yerleşmesini bekliyorlardı.

Kuş olmasalardı, Vincent birilerinin onunla şifreli bir mesaj üzerinden iletişim kurmaya çalıştığını düşünebilirdi. Ama bunlar kuştu. İletişim kuramazlardı. Ya da en azından şifreyle kuramazlardı.

İç çekti ve başını yeniden çevirdi. Saat şimdi 22.25'i gösteriyordu. Artık bu gece gözünü bile kırpmayacağını şimdiden biliyordu.



120
Dört gün kala

Vincent polis merkezine girmek üzereyken Julia'nın kaldırımda yürüdüğünü gördü. Güneşin doğmasına daha birkaç saat vardı ama sokak lambaları karanlıkta ışık havuzları oluşturuyor, bu da karı fosforluymuş gibi parlatıyordu. Julia'nın yüzü darmadağındı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Vincent içeri birlikte girebilmeleri için onun yanına gelmesini bekledi.

"Günaydın" dedi. "Noel'in üçüncü günü kutlu olsun."

"Üçüncü günü mü? Bunu uydurdun, değil mi?" dedi Julia. "Noel'den bıktım."

"Hiç de uydurmadım" dedi Vincent gücenmiş gibi yaparak. "1772'deki bayram düzenlemelerine kadar, Noel'den üç gün sonrası da resmi tatildi. Hatta dördüncü gün bile."

İçeri girdiler ve turnikelerden geçtiler. Giriş holü sessiz ve bomboştu. İçeri alınmayı bekleyen okul grupları yoktu. Duyuru panosunun yanında üşüyerek karton bardaklardaki kahvelerini tutan polisler de. Esnemesini bastırmaya çalışan resepsiyon görevlisine el salladılar.

"Erkencisin" dedi Julia. "Geleceğini bile bilmiyordum. Ailen, Noel boyunca bu kadar sık ortadan kaybolman konusunda ne diyor?"

Vincent az kalsın ona her şeyi anlatacaktı. Evden neden kaçtığını. Baş ağrılarının evde neden daha da şiddetlendiğini. Oturma odasındaki duvardan neden bu kadar korktuğunu. Ve en önemlisi, bütün ailesinin kayıp olduğunu, ölüm tehditleri aldığını ve bundan sonra olacaklardan dehşet duyduğunu.

"Mina'yla görüşeceğim" demekle yetindi.

Bu da doğruydu.

"Ama ben de sana aynı soruyu sorabilirim" diye ekledi. "Senin ailen ne diyor? Görünüşe bakılırsa binaya gelen ilk kişiler biziz."

Julia bir süre sessiz kaldı. Gözlerinin altındaki halkalar bir anda daha da belirginleşti.

"Şey... biraz karmaşık" dedi. "Yani aile meseleleri."

Vincent başıyla onayladı.

"Eğer sen sormayacağına söz verirsen ben de sormam" diye ekledi Julia.

Sessizce asansörlere doğru ilerlediler. Vincent merdivenleri tercih ederdi ama polis merkezindeki asansörlerle artık biraz barışmıştı. Yaklaşık üç yıl önceki baharda olduğu kadar kötü değildi. Yine de asansör, dünyadaki en sevdiği yer olmaktan çok uzaktı.

Asansörün kapıları açılırken "Bu arada Mina bana senin keşfettiğin, aslında var olmayan on altıncı metro hattından bahsetti" dedi Julia. "Bir de kum saatleriyle ilgili bir şey söyledi."

"Evet. Ben de hâlâ anlamış değilim" dedi Vincent. "Yanılıyor olamam. Kum saatleri bilmecesiyle bu kadar kusursuz örtüşmesi başka türlü açıklanamaz..."

Julia "Dün metro basın ofisiyle konuştum" diye araya girdi. "On altıncı hat gerçekten de varmış. İki hatta paralel olarak uzanan geçici bir hatmış. Vällingby'de yeşil hatta başlayan, Liljeholmen'de kırmızı hatta bağlanan geçici bir hat. Tam olarak nerede diğer hatta geçtiğini bilmiyorum ama durum bu."

Vincent omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti. Demek ki akıl sağlığı hâlâ yerindeydi. Haklıydı.

"İlginç" dedi. "O zaman bana kum saatlerini veren kişi hakkında bir şey daha biliyoruz. Bu her kimse, metroya dair çok ayrıntılı bilgiye sahip. Nedenini düşünmek gerek. Ama sebebi ne olursa olsun, Niklas şu anda orada olabilir."

"Onun çoktan öldüğünü mü düşünüyorsun?" dedi Julia, ona bakarak.

"Bilmiyorum" dedi Vincent başını sallayarak. "Umarım ölmemiştir. Geri sayım doğruysa hâlâ dört günü var. Bu kadar kişi pe-

şindeyken dört gün boyunca saklanmak kolay değil. Tüneller bu açıdan ideal. Aşağısı tam bir labirent."

Asansörün kapıları açıldı. Dışarı çıktılar ama Julia durup ona döndü.

"Peki on altıncı hattı biraz detaylandırabilir misin?" dedi. "Bizi yönlendirebileceğin belirli bir istasyon yok mu?"

Vincent başını iki yana salladı.

"Başta öyle sanmıştım" dedi. "Kum saatindeki dakika sayısının hat numarasını, saniyelerin de istasyonları temsil ettiğini düşündüm. Ama ne şekilde sayarsam sayayım, kemiklerin bulunduğu yerlerle örtüşmedi. O yüzden ne yazık ki hayır. Şu an için bundan fazlasını bilmiyorum."

Julia içini çekti ve telefonunu cebinden çıkardı.

"Stockholm'de toplam kırk yedi yeraltı metro istasyonu var" dedi. "On altıncı hat bunların yirmi beşinden geçiyor. On bir polis ekibine ikişer istasyon düşecek şekilde görev vereceğim. Kalan üç istasyonu da Ruben'le Adam kontrol edecekler. Lojistik bir kâbus olacak. Yine. Metro çalışanları bizden bıkacak. Ama başka çaremiz yok gibi görünüyor."

Bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü.

Bir kez daha iç çekerek "Uzun bir gün olacak" dedi.

121

Mina aynadaki yansımasına baktı. Karşısındaki solgun yüzlü, kızarmış ve şişmiş gözlü kadını tanımakta zorlandı. Bu kez geç kalan Vincent değil, kendisiydi ama kendini bir türlü daha hızlı hareket etmeye de zorlayamıyordu. Uzun bir gece olmuştu. Kızıyla saatlerce Walther hakkında konuşmuştu. Onun iyi yanlarını hatırlamaya çalışmıştı. Beata'yla evliliğini.

Nathalie son bir saattir uyuyordu ve Mina onu uyandırmak istemiyordu. Zaten uykuya dalarken iyi durumdaydı. Mina, Nathalie'nin dayanıklı bir kız olduğu yönündeki varsayımında haklı çıkmıştı. Bunun da üstesinden gelecekti. İlk şok atlatıldıktan sonra artık bir bakıcıya ihtiyacı yoktu.

Mina sadece Vincent'ın onu gördüğünde alerjik bir reaksiyon geçirdiğini sanmasını umuyordu. Mutfak masasının üzerine bir not bıraktı, Nathalie'yi uyandırmamak için sessizce çıktı ve sabah trafiğinin izin verdiği ölçüde, hızla polis merkezine doğru yola koyuldu.

Vincent'ı ana girişte beklerken bulamadı. Oturmuş olabileceği ihtimaline karşı boş resepsiyon alanına göz gezdirdi ama orada da yoktu. Ondan önce mi gelmişti? Cam bölmenin arkasındaki adama yaklaştı.

"Günaydın" dedi. "Vincent Walder'ı gördünüz mü? Tabii kim olduğunu biliyorsanız."

"Zihin okuyan mı?" dedi adam. O da en az Mina kadar kötü uyumuş gibiydi. "Bir süre önce Julia Hammarsten ile geldiler. Sanırım yukarı çıktılar."

Mina teşekkür edip turnikelerden geçti. Tam asansörlere ulaşmıştı ki kapılar açıldı ve Vincent omzunun üzerinden geriye ba-

karak aceleyle dışarı çıktı. Çarpıştılar ama Mina düşmeden önce Vincent onu yakaladı.

"Mina?"

"Vincent!" dedi Mina. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Ben... yani..." diye kekeledi Vincent yine arkasına bakarak. "Şey... Asansöre binme alıştırması yapmaktan söz etmiştin ya... Ben de birkaç deneme yapayım dedim."

Mina güldü. Vincent hâlâ onu bırakmamıştı.

"Polisin imkânlarını kullanarak bilişsel davranışçı terapi mi yapıyorsun?" dedi.

"Galiba."

Vincent o kadar yakınındaydı ki Mina onun kendine has kokusunu duyabiliyordu.

"Vincent?"

"Evet."

"Hâlâ beni tutuyorsun."

Sessizlik.

"Biliyorum."

Bir süre daha öyle kaldılar. Mina ne yapması gerektiğinden emin değildi. Vincent'ın kendisini bırakmasını istemiyordu. Onun sıcaklığına doğru çekildiğini hissediyor, Vincent'ın da aynı şeyi hissetmesini umuyordu. Ama sonsuza kadar orada duramazlardı.

"İnsanlar konuşurlar" dedi sonunda. "Beni kaçırdığına yemin edebilirler."

Vincent yavaşça onu bıraktı.

"Neden bu kadar erkenden buluşmak istedin?" dedi Vincent. "Nathalie evde tek başına kalabilir mi?"

"Nathalie annesi kadar dayanıklı" dedi Mina. "Bugün arkadaşlarıyla buluşacak. Başka bir şeyle meşgul olması iyi olur. Ve bir fikrim var. Mektubu getirdin mi?"

Vincent başını iki yana salladı.

"Onu Linköping'deki Ulusal Adli Tıp Kurumu'na gönderebiliriz, parmak izi incelemesi yapsınlar" dedi Mina. "Anonim olarak da gönderebiliriz; yollamadan önce seninle kişisel olarak bağlantılı olan her şeyi çıkarırız."

"Parmak izi mi?" dedi Vincent şaşkınlıkla.

Ama mektubu çıkarıp Mina'ya uzattı.

Mina başını iki yana salladı.

"Ona dokunmak istemiyorum" dedi. "Tehdit mektubu gönderenler bunu çoğu zaman birden fazla kez ve birden fazla kişiye yaparlar. İnternette profesyonel troller var ama mektuplar da hâlâ zaman zaman kullanılıyor; senin de deneyimlediğin gibi. Eğer mektubu gönderen kişi sabıkalıysa, onu tespit edebiliriz. Sadece senin parmak izlerini de alıp göndermemiz gerekiyor ki Ulusal Adli Tıp Kurumu analiz sırasında hangilerini eleyeceğini bilsin."

Vincent mektubu iki parmağının ucuyla dikkatle tutup tekrar cebine koydu.

"Fena bir fikir değil" dedi. "Özellikle de hâlâ kim olabileceğine dair hiçbir ipucum yokken. Gerçi bu, polisi işe karıştırmak sayılır ama dolaylı yoldan. Gölge'nin bunu fark edeceğini sanmıyorum."

Mina "Hemen parmak izlerini alalım" dedi ve koridordan laboratuvara doğru yürümeye başladı.

122

Christer kahve makinesinin yanında duruyordu. Derin bir iç çekti. Makinenin ekranında tarih parlıyordu: 27 Aralık. Yılın bitmesine dört gün kalmıştı. Görünen o ki bu yıl Noel tatilinde izin falan yoktu. Gerçi çok da fark etmiyordu. Ulla Winbladh restoranındaki yoğun yılbaşı rezervasyonları yüzünden Lasse son derece yoğun bir dönemden geçiyor, uzun saatler boyunca çalışıyordu.

Yine de evde birkaç gün geçirip televizyon karşısında iyi bir polisiye dizi izlemek fena olmazdı. Lasse hayatına girdiğinden beri buna pek fırsat kalmamıştı. Şikâyetçi olduğu da yoktu gerçi... Lasse'nin varlığı, kişisel favorisi Harry Bosch'tan bile daha keyifliydi. Daha yakışıklı olması da cabasıydı.

Julia köşede belirdi. Elinde boş bir kahve bardağı vardı ve boş bakışlarını doğrudan kahve makinesine dikmişti.

"Bitkin görünüyorsun" dedi Christer. "Eve gidip Torkel ve Harry'le olman gerekmez mi?"

"Harry mi? Tabii ya" dedi Julia. "Burada geçirdiğim her saniye kendimi daha da berbat bir anne gibi hissediyorum. Hatırlattığın için sağ ol."

"Peki ya Torkel?"

"Aynı suçluluk duygusu onun için geçerli değil" dedi. "Kahveni doldurdun mu?"

Bunu söylerken, Christer'ın çoktan dolmasına rağmen hâlâ musluğun altında duran kupasını işaret etti. Christer kupayı çekti, Julia da neredeyse agresif denebilecek bir hareketle kendi kupasını yerine itti. Christer bir gün mutlaka Julia'nın hayatında neler olup bittiğini soracaktı ama bugün sırası değildi.

"Geliyor musun?" dedi Julia. "Şimdi bir toplantı yapacağız. Senin için Noel'in geri kalanını dolduracak şahane bir işim var."

Christer iç çekti, kupadaki kahveyi lavaboya döktü ve kupayı yeniden musluğun altına yerleştirdi. Bu iş için kesinlikle dumanı tüten, sıcacık bir kahve gerekiyordu.

123

"Hepinizin yorgun ve tükenmiş olduğunuzu biliyorum ama ortaya koyduğunuz olağanüstü çaba için gerçekten minnettarım. Adalet bakanını ararken dünyanın gözü üzerimizde ve bu bağlamda 'zaman daralıyor' demek bir klişe değil. Ortalık birbirine girmiş durumda."

Julia, karmakarışık ekibine göz attı ve birkaç yıl içinde birlikte başardıkları şeylerle gurur duymaktan kendini alamadı. En önemlisi de bundan sonra da aynı şekilde iş çıkarmaya devam edeceklerinden emindi.

"Ruben, Sırp mafyası bağlantısında nereye geldiğimizi bize özetler misin?"

Bu biraz insafsızcaydı ama kendini tutamamıştı. Odadan hafif kıkırdamalar yükseldi; Julia da gülmemek için kendini zor tuttu. Ruben'in termal battaniyeye sarılı halinin fotoğrafı ve iki gün önce UOB'den Sara tarafından kurtarıldığına dair hikâye, polis merkezinde kulaktan kulağa yayılmıştı.

"Harika" dedi Ruben somurtarak. "Gerçekten harika. Ama soruna gelecek olursak: Ted Hansson şu anda evinde, sapasağlam. Peter Kronlund ve Gustaf Brons'la olan bağlantıya rağmen, Sırpların dosyamızla hiçbir ilgisi olmadığı sonucuna vardık. Tamamen talihsiz bir rastlantıdan ibaret."

"Teşekkürler Ruben" dedi Julia başıyla onaylayarak. "Umarım hepiniz, görev sırasında kendi başınıza maceralara atılmanın ne kadar uygunsuz olduğu üzerine biraz düşünmüşsünüzdür... İnisiyatif almak elbette güzel ama sağduyunun da hesaba katıldığından emin olalım."

"Peki efendim" dedi Ruben sinirli bir ifadeyle. "Bunu daha fazla konuşmamıza gerek yok."

"O halde elimizde kalan başlıklara odaklanalım. Bazı somut verilerimiz var. Vincent sayesinde Niklas'ı arayabileceğimiz belirli bir yer belirledik. On altıncı hat boyunca metro tünel sisteminde bir yerde olabilir."

"Var olmayan hat, değil mi? Öyle duydum..." dedi Christer.

"Evet" dedi Mina'nın yanında oturan Vincent. "Julia'nın söylediğine göre iki hatta paralel giden geçici bir hatmış. Ama sorun şu ki toplam yirmi beş metro istasyonundan geçiyor."

"Niklas'ın orada olduğundan ne kadar eminiz?" dedi Ruben.

"Hiç emin değiliz" dedi Julia. "Ama elimizdeki tek ipucu bu. Daha iyisi çıkana kadar tünellerde arama yapılmasını istedim. Bugün ekipler istasyonları tek tek, sistemli biçimde tarayacak. Ruben, Adam, siz de listedesiniz."

"Gördüm" dedi Adam başıyla onaylayarak. "Toplantı biter bitmez çıkıyoruz."

"Güzel. Bir de kurbanlar arasındaki bağlantı var: Hepsi yaklaşık yirmi yıl önce bir depresyon dönemi yaşamış. Babasının anlattıklarına göre bu, adalet bakanının geçmişiyle de örtüşüyor. Ortak noktayı hâlâ bulabilmiş değiliz ama aynı psikoloğa gitmiş olabileceklerini ve bizdeki kalıntılarının çalındığını düşündüğümüz 'Kral'la bir bağlantı olup olmadığını araştırıyoruz. Niklas'ın psikoloğuna ulaşma işi ne durumda?"

"Hâlâ Ruanda'da ve henüz kendisine ulaşamadım" dedi Christer; bu sırada Bosse'ye bir parça zencefilli kurabiye uzattı, Bosse de gürültüyle mideye indirdi.

"O zaman başka bir yol bulmamız gerekecek. Onu beklemekten yoruldum. Eğer tüm kurbanlar yirmi yıl önce bir psikoloğa gitmişse, bunu banka kayıtlarında görmemiz gerekir. Hepsi aynı kişi ya da kuruma düzenli ödemeler yapmış olmalı."

Christer'ın boğazına bir parça kurabiye takıldı; öksürdü.

"Yani..." dedi Christer yavaşça, "yirmi yıl önce kurbanlarımızın hangi banka hesaplarına sahip olduğunu bulmamı, bankalarla iletişime geçip eski hesap dökümlerini talep etmemi istiyorsun. Hem

de Noel'le yeni yıl arasındaki dönemde. Üstelik parayı hangi hesaba ödediklerini bilmeden..."

"Evet" dedi Julia başıyla onaylayarak. "Şahane bir iş olacağını söylemiştim."

"Kaç işlem taramam gerekeceğinin farkında mısın? Ya psikoloğa kamu sağlık sistemi üzerinden gittilerse? O zaman sadece sağlık ocağına ara sıra danışmanlık ücreti ödediklerini görebiliriz. Bu da aile hekiminde yapılan kan tahlilleri için de geçerli olabilir. Bunun yanında Sisifos'un işi bile çocuk oyuncağı kalır."

"Biliyorum" dedi Julia. "Ama ortada kayıp bir bakan var. Çoğu insanın yardımcı olmak için istekli olacağından oldukça eminim. Bankalar da buna dahil. Yine de daha iyi bir fikrin varsa dinlerim."

Christer başını iki yana salladı.

"Hemen başlarım" dedi.

Julia, toplantıdan önce hazırladığı listeye bakarak bir şeyi unutup unutmadığını kontrol etti. Tam o sırada cam kapıya hafifçe vuruldu. Herkesin dikkati oraya döndü; Julia dışarıdaki meslektaşına kapıyı açmasını işaret etti.

"Evet? Şu an toplantıdayız."

"Milda'yı aramanız gerekiyor" dedi kadın.

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun? Toplantıdan sonra arasam olur mu?"

"Loke'yle ilgili olduğunu söyledi. Onu bulmuşlar. Hastanedeymiş."

Julia kadına baktı. Sonra telefonunu çıkardı. Milda'dan on dört cevapsız çağrı vardı.

124

Vincent, Mina'yla, polis merkezinin hemen yanı başındaki Il Caffè'deydi. Julia toplantıyı apar topar bitirmiş ama aceleyle çıkmadan önce onlardan yakınlarda kalmalarını istemişti. Saat hâlâ erken sayılırdı, yine de kafe şimdiden dizüstü bilgisayarlarına eğilmiş otuzlu yaşlardaki insanlarla doluydu. Vincent ve Mina, salonun en arkasındaki son masayı kapmayı başarmıştı. Vincent bir çörek, Mina ise büyük ihtimalle elini bile sürmeyeceği bir simit sandviçi almıştı.

"Şu an hiçbir şey yapamıyor olmanın seni ne kadar sinirlendirdiğini biliyorum" dedi Vincent alçak sesle, "ama bazen kısa bir süreliğine başka bir şeye odaklanmak iyi geliyor. Mesela bilardo oynamaya gittiğinde olduğu gibi. Kendini bambaşka bir şeyle oyalamak, beynini yeniden şarj etmenin en iyi yolu."

"Vincent" dedi Mina kararlı bir tonla, "eğer ima ettiğin buysa, çömlek yapmaya gitmiyoruz. Veya toprak boyasıyla resim yapmaya. Bilgin olsun."

Vincent savunmacı bir hareketle ellerini kaldırdı.

"Ben onu demek isteme..."

"Ama düşünmen hoşuma gitti" dedi Mina, parmağıyla simite bastırıp onu üç parçaya ayırırken. "Kil kısmını kastetmiyorum. O pek uygun değil. Ama benimle bir şeyler yapma fikrinden vazgeçmemiş olman. Biliyorum... böyle zamanlarda zor biri olabiliyorum. Ama neden bunun yerine, beklerken biraz konuşmuyoruz?"

Elini masanın karşısına uzatıp Vincent'ın kolunun üzerine koydu.

"Nasılsın?" dedi. "Epicura Nathalie'yi kaçırdığında hissettiklerimden az çok biliyorum. Ama en azından onun nerede olduğunu

biliyordum. Senin aileni... hayal bile edemiyorum. Ve lütfen, polisi işin içine katma konusundaki fikrini biraz olsun değiştirdiğini söyle. En azından bir parça. Ailen için endişelendiğini biliyorum ama sana yöneltilen o tehdit, düpedüz bir ölüm tehdidiydi."

Sahi, Vincent nasıldı? Bu gerçekten iyi bir soruydu. Gerçek şu ki üzerine fazla düşünmeye cesaret edemiyordu çünkü düşünürse, yerle bir olup bir daha ayağa kalkamayacağından korkuyordu. Ailesine dair endişeleri hep belli bir mesafede tutması gerekiyordu; mümkünse daha da uzakta. Aksi halde kimseye faydası olmazdı. Mina'ya da kendine de.

"Parmak izi kontrolünü kabul ettim" dedi. "Ama polisin daha fazla dahil olması çok kolay fark edilir. Bunu kendi başıma çözmem gerekiyor. Ölüm tehdidine gelince... o, sadece Gölge'nin taleplerini yerine getirmezsem geçerli."

Bu küçük bir beyaz yalandı. Mektupta, Vincent Walder'ın ne yaparsa yapsın ortadan kalkacağı yazıyordu ama Mina'nın bunu hatırlamamasını umuyordu. Zaten yeterince endişeliydi.

"Bunu söylemenin en ufak bir faydası olmadığını biliyorum" dedi Mina, "ama ben olsam tam anlamıyla panik olurdum. Nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyorum."

Vincent kolundaki elini tutup kendi ellerinin arasına aldı. Aslında ona sarılmayı tercih ederdi ama bunu yaparsa hıçkırıklara boğulmaktan korkuyordu.

"İşlevsel kalabilmek için mantıklı olmam gerekiyor" dedi. "Bu yüzden her şeye dışarıdan bakmaya çalışıyorum; yirmi yıl sonra geriye dönüp olup biteni izleyen bir yabancıymışım gibi. Bu araya mesafe koymanın ve duygularıma ket vurmanın bir yolu."

"İşe yarıyor mu bari?" dedi Mina.

"Hiç yaramıyor."

125

Julia, Karolinska Hastanesi'nin acil servisini hiç zorlanmadan buldu. Er ya da geç, sahada görev yapan tüm polisler şehirdeki acil servisleri avuçlarının içi gibi öğrenirdi. Tabelayı görür görmez türlü trajedilerin anıları zihnine üşüştü ama meslekte geçen yıllar boyunca Julia ölülerin, yaralıların ve paramparça olmuş bedenlerin hatıralarını işlemenin yollarını öğrenmişti.

"Nerede?"

Kapının önünde onu bekleyen polis memurlarına kısa bir baş selamı verdi.

"Doktoru görmeye girdi" dedi içlerinden biri. "Neyse ki bugün burası sakin, o yüzden hızlıca müdahale edilebildi. Şu an bildiğimiz tek şey, hayati tehlikesinin olmadığı. Onu bulduğumuzda temel bir muayene yaptım; yaralar yüzeysel gibi görünüyor. Sağlık görevlileri de aynı fikirdeydi. Ama elbette kesin konuşamam. İç kanaması olabilir, ayrıca kafasına birkaç darbe almış."

"İçeri girip neler öğrenebileceğime bakacağım. İyi iş çıkardığınız için teşekkür ederim."

Julia kısa ve öz konuştu ama bu teşekkürün karşı tarafta etkili olacağını biliyordu. Pek çok amir, tüm kariyerleri boyunca *teşekkür ederim* bile dememişti.

Hızla içeri girdi. Resepsiyonda kimliğini gösterdikten sonra koridora alınmasına izin verildi ve bir doktorun kendisiyle konuşmasını beklemesi söylendi. Beş dakika bile geçmeden, esmer ve yakışıklı bir doktor ortaya çıktı. Julia, yakasındaki isimliğe baktı.

"Merhaba Mehmet, ben Julia Hammarsten. Loke'nin de içinde olduğu polis ekibinin başındayım. Durumu nasıl?" dedi.

Bir polis memuru olarak, bir meslektaşı yaralandığında bunu her zaman daha derinden hissederdi; bu yalnızca polis teşkilatındaki meslektaşlarla da sınırlı değildi. Adalet ve kolluk kuvvetleri içinde olan herkese yönelik güçlü bir koruma içgüdüsü vardı. Onlardan birine saldırmak, sanki hepsine saldırmak gibiydi.

"Yaralar yüzeysel" dedi doktor. Hafif bir aksanı vardı. "Fiziksel olarak kalıcı bir etki beklemiyoruz ama bu zihinsel olarak travmatik bir deneyim. Bunu atlatabilmesi için büyük ihtimalle profesyonel desteğe ihtiyacı olacak."

"Onunla konuşabilir miyim?"

Mehmet bir an tereddüt etti, sonra başıyla onayladı.

"Eğer onu yormayacağınıza söz verirseniz."

"Loke benim ekibimde. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmam."

"O halde izniniz var."

Doktor, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen koridordaki kapılardan birini işaret etti. Julia kararlı adımlarla ilerledi. Kapı koluna eli uzandığında bir an durdu, derin bir nefes aldı ve sonra kapıyı açtı.

Loke, hastane yatağında yatarken içler acısı bir halde görünüyordu. Başında bandajlar vardı, bir gözü de mosmordu. Sarı hastane örtüsünün üstünde duran kolları kocaman morluklarla kaplıydı.

"Öteki adamı görmek istemezdim doğrusu..." dedi Julia kapıyı arkasından kapatırken.

Loke güldü ama kahkaha kısa süre sonra bir öksürük nöbetine dönüştü; ellerini kaburgalarına götürdü.

"Ah, canın mı acıyor?"

"Sadece gülerken" dedi Loke acı bir şekilde gülümseyerek.

Julia, odanın diğer ucundan bir sandalye alıp yatağın yanına çekti. Orada yatan genç adama karşı içinde bir anda güçlü bir şefkat duygusu kabardı. Loke'yle karşılaştığı birkaç seferde de onun mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştığını fark etmişti; var olma ya da sesini duyurma konusunda başkalarıyla aynı haklara sahip olmadığını düşünür gibiydi. Hastane yatağında, altındaki beyaz çarşafın içinde âdeta silikleşiyordu.

"Haber vermemiz gereken bir yakının var mı?" dedi Julia, Loke'nin elini okşama dürtüsüne direnerek. Nedense bu hareketin,

onun kişisel alanına büyük bir müdahale olarak algılanacağından emindi.

Loke başını iki yana salladı.

"Hayır, kimse yok. Benim ailem işim."

"Peki, Milda yolda" dedi Julia. "Muhtemelen buraya yetişebilmek için şehirdeki her kırmızı ışıktan geçiyordur."

Loke güldü ama ardından yine öksürmeye başladı.

"Beni güldürmemeni söylemiştim."

"Söz veremem, doğuştan komiğim" dedi Julia omuz silkerek.

Aslında bu adamı pek tanımıyordu ama ona karşı bir sempati duyduğunu fark etti. Milda'nın ona karşı neden bu kadar korumacı davrandığını ve Vincent'ın neden onu bu kadar sevdiğini anlıyordu. Loke'nin çekingen mizacının altında pırıl pırıl bir zekâsı vardı.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi temkinli bir şekilde.

Loke başıyla onayladı.

"Sorabilirsin ama işe yarar bir şey anlatabileceğimi sanmıyorum. Hiçbir şey görmedim. Evraklarla yanınıza inmeye hazırlanıyordum; size bizzat göstermek istiyordum. Montumu giyiyordum, sonra her şey kardı. Kendime geldiğimde her yerim ağrıyordu ve bodrumda bir dolap kulpuna zincirlenmiştim. Şansıma kulp pek sağlam değilmiş, yoksa muhtemelen hâlâ orada olurdum."

"Yani sana saldıranı görmedin mi?" dedi Julia yüreği sıkışarak.

Loke'nin onlara işe yarar bir bilgi verebileceğini ummuştu ama yataktaki adam yine başını iki yana salladı.

"Ah. Sanırım başımı da sabit tutmam gerekiyor. Hayır, hiçbir şey görmedim. Montuma uzandım ve sonra: bam, karanlık. Ta ki uyanıp kendimi zincirlenmiş halde bulana kadar. Nasıl içeri girdiklerine dair hiçbir fikrim yok."

"Girdiklerine mi?"

"Kimliği belirsiz kişi ya da kişiler. Bilmiyorum."

"Sence eski kemikleri çalanlarla aynı kişiler olabilir mi?"

Loke umutsuz bir yüz ifadesi takındı ama cevap vermedi.

"Peki. Biz bunu en ince ayrıntısına kadar soruşturacağız."

Julia tereddüt etti. Sonra elini onun elinin üzerine koydu. Loke gözlerini kırptı ama elini çekmedi. Julia onun elini birkaç kez hafif-

çe okşadıktan sonra ayağa kalktı.

"Aklına bir şey gelirse beni ara" dedi. "Ama mutlaka dinlen. Elimizden gelen her şeyi yapacağız. Söz veriyorum."

"Teşekkürler" dedi Loke güçsüz bir sesle, acıyla yüzünü buruşturarak. "Milda sana DNA eşleşmesinden bahsetti mi?"

Julia olduğu yerde durdu.

"Hangi DNA eşleşmesi?"

"Arada kaynamış olabileceğini düşünmüştüm" dedi Loke iç çekerek. "Tamamen benim hatam; bunu sana bildirmeyi ben üstlenmiştim. Milda da son zamanlarda çok stresli. Senin zaten bildiğini varsaymış olması beni şaşırtmaz. Geç olsun güç olmasın, herhalde."

"Ne diyorsun sen?"

"Aile ağacı çıkarmak isteyen bu kadar çok insan olmasına sevinmeliyiz. O kemik yığınının yeğeni, tükürük örneği gönderilen soy bilim sitelerinden birine kayıtlı. Adı Tor Svensson. Milda onu Google'lamış ve görünen o ki Niklas Stockenberg'le çalışıyor."

Julia ona bakakaldı. Görünmez bir makinedeki dişlilerin dönmeye başladığını neredeyse duyabiliyordu. Bir şekilde, her şey birbiriyle bağlantılıydı. Tek mesele, nasıl olduğuydu.

126

Christer telefonu kapattı. Az önce Handelsbanken'le konuşmuştu. Marcus Eriksson'a ait on yıldan daha eski hesap dökümlerine ulaşabilmek için yalnızca Marcus'un adı ve kimlik numarası yetmiyordu; o dönemde kullandığı hesap numarasına da ihtiyaç vardı. Aynı durum Erika Sävelden ve Jon Langseth için de geçerliydi.

Marcus'un annesinin yirmi yıl öncesine ait bir hesap numarasını hatırlama ihtimali neredeyse yok denecek kadar azdı; kaldı ki o bilgiyi o zamanlar biliyor olması bile şüpheliydi. Christer'ın şansı yaver gidebilirdi ama bunun bir işe yaraması için üç kez üst üste şanslı olması gerekiyordu. Ruanda'daki o psikoloğun dönmesini beklemek çok daha kolay görünüyordu. Yine de Julia zaten onu bu beyhude arayışa göndermişken, başka bir şeyler de bulabileceğini düşündü. En azından onun fikri dişlileri harekete geçirmişti. Zihninin derinlerinde bir düşünce şekilleniyordu ama henüz tam olarak hazır değildi. Tamamlanmadan ortaya çıkmayacağını biliyordu.

Mark Eric –Marcus Eriksson'un sahne kimliği– karşısındaki monitörden Christer'a müstehcen bir el hareketi yapıyordu. Bankayla telefondayken Mark'ın Wikipedia sayfasına tıklamıştı. Sayfada, Mark'ın ilk *single*'ının o dönem henüz emekleme aşamasındaki Not Loud Enough Records tarafından, muazzam bir medya ilgisi eşliğinde yayımlandığı yazıyordu.

Christer, Mark'ın plağının çıkışına dair kısmı bir kez daha okudu, ardından *Expressen*'de yayımlanmış bir makaleye giden bağlantıya tıkladı. Yazı, yoğun pazarlama kampanyasını eleştiren bir müzik yazarına aitti; kimsenin tanımadığı Mark Eric'in parlatılmasının, plak şirketinin sinsi bir hamlesi olup olmadığını sorguluyordu.

Ama Mark'ın albümleri ardı ardına çıkmaya devam etmişti. Birkaç yıl sonra aynı yazar, bu kez "Mark Eric kalıcı" başlıklı bir yazı kaleme almış ve şirketin sanatçısına duyduğu inançtan bahsetmişti.

Christer, plak şirketinin internet sitesine girdi. Mark'ın, şirketin ilk ve en büyük sanatçısı olduğu ortaya çıktı. Başka albümler de yayımlamışlardı ama bunlar, Mark'ın bazı arkadaşlarının yarım yamalak girişimleri gibi duruyordu. Anlaşılan, bu sözleşmeleri ayarlayan da Mark'ın kendisiydi. Plak şirketi, bir avuç hevesli insanla aynı dönemde bir halkla ilişkiler ajansı da kurmuş olan, istekli bir risk sermayedarının desteğiyle kurulmuştu.

Hımm. Bu ciddi bir yatırımdı.

Christer internette arama yapmaya devam etti; önce adı geçen kişilere, sonra da finansmanı sağlayan şirkete baktı. Bir aile şirketiydi. Ve bu, Christer'ın son günlerde defalarca gördüğü bir soyadına sahip bir aileydi.

Elbette bu bir tesadüf de olabilirdi. Benzer isimli başka biri olması da mümkündü. Ama zihninin gerisindeki yarım kalmış düşüncenin hatları giderek belirginleşmeye başlamıştı.

Yeni bir sekme açıp Erika Sävelden'i arattı. Karşısına, aldığı ödüller ve verdiği derslerle ilgili pek çok yazı çıktı ama aynı zamanda Talking Minds adlı bir konuşmacı ajansının internet sitesindeki rezervasyon sayfasına yönlendiren bağlantılar da vardı. Görünüşe bakılırsa, Erika'nın konuşmalarının büyük kısmını ayarlayan ajans onlardı.

Christer telefonu eline alıp numarayı çevirdi. Bir kadın hemen açtı.

"Merhaba, Talking Minds. Ben Louise. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, ben Christer Bengtsson. Polis merkezinden arıyorum" dedi. "Erika Sävelden'in kayboluşuyla ilgili bir soruşturma yürütüyoruz, nedenini şu aşamada açıklayamam ve anladığım kadarıyla bir zamanlar onu siz temsil etmişsiniz. Çalışma ilişkiniz hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?"

"Erika mı?" dedi kadın gülerek. "Aslında o, benim ajanstaki dönemimden önceydi. Ama tabii ki hikâyesini biliyorum. Erika'nın

konuşmacı olarak geçirdiği ilk yıl, sektörde daha önce de sonrasında da gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyordu. Aldığı olağanüstü sayıdaki talep, sonraki başarısının temelini oluşturdu."

"Nasıl yani?" dedi Christer bir kalem ararken.

"Ajandaları zaten dolu olan konuşmacılar, nedense her zaman daha cazip hale gelir" dedi Louise. "İlk yüz talebin aynı şirketten gelmiş olması, özellikle duyurmamız gereken bir şey değildi."

"Şirketin adını hatırlıyor musunuz?"

Christer, Talking Minds'daki Louise'in söylediklerini sessizce dinleyip bir post-ite notlar aldı. Ardından teşekkür edip telefonu kapattı.

Artık fikir netleşmişti. Marcus ve Erika hakkında yazdıklarına baktı. Aralarında bir bağ vardı ama bir tane daha bulması gerekiyordu. Sıradaki Jon'du. Christer artık bir örüntü görmeye başlamış, ne aradığını anlamıştı; bu yüzden Josephine Langseth'i aramakla uğraşmadı. Bunun yerine, Jon Langseth'in son yirmi yılda yer aldığı şirketleri öğrenmek için resmi şirket kayıtlarına başvurdu.

Jon'un küçük başlayıp karşılığını veren bazı riskler aldığı, ardından şirketleri kârlı hale geldiklerinde satıp elde ettiği gelirle daha büyük ve daha iddialı girişimlere yöneldiği ortaya çıktı. Ama Jon'un parası –sonunda hatırı sayılır bir servet edinmiş olsa da– tek başına yeterli olmamıştı. Girişimleri için yatırımcılara ihtiyaç duymuştu.

On beş yıl önce *Dagens Nyheter*'de yayımlanmış bir yazıda, Christer İsveçli ve yabancı yatırımcılarla yapılmış bir röportaj buldu. Jon'un o dönemdeki şirketi, destekledikleri işlere örnek olarak arada anılıyordu.

Jon'u finanse eden yatırım şirketinin adı açıkça geçiyordu. Ve Christer'ın önündeki ekranda, son bağlantı beliriverdi.

Ne aradığını bildikten sonra bu bilgiyi bulmak aslında zor olmamıştı. Kimse bunu gizleme gereği duymamıştı; zaten başka pek çok belge katmanının arasına saklanmış durumdaydı. Tek başına bakıldığında tamamen anlamsızdı. Tüm bağlantıları aynı anda arıyor olmanız gerekiyordu.

Christer kalemini eline aldı. Üç kurbanın ortak paydasını bulmuştu. Julia haklıydı, mesele paraydı. Ama onun düşündüğü şekilde değil. Post-ite karaladığı isme baktı. Aynı isim, üç kez geçiyordu. Bu isimle Niklas Stockenberg arasında da bir bağlantı olmamasına inanmakta zorlandı. Ve eğer öyleyse, Niklas herkesin sandığından çok daha büyük bir tehlike altındaydı.

127

Ruben hınçla çakılları tekmeledi. Tünellerden bıkmıştı. Metroyu zaten sevmezdi; son bir haftadır o kirli karanlığın içine defalarca inip çıkmak fikrini hiç değiştirmemişti. O ve Adam, eski on altıncı hattı denetleyen ekiplere destek olmakla görevlendirilmişlerdi; son üç istasyonu üstleneceklerdi: Zinkensdamm, Hornstull ve Liljeholmen'i.

Ruben daha fazlası olmadığı için şükretmeleri gerektiğini düşündü ama üç de üç fazlaydı. Metro işletmesinin temsilcileri onlara refakat etmeyi bile sürdürmemişti. Neyse ki Zinkensdamm'ı çoktan halletmişlerdi ve Hornstull'da da işleri bitmek üzereydi.

Açıkçası Niklas Stockenberg'in yeraltında tutuluyor olması pek olası görünmüyordu; en azından metro istasyonlarının yakınında. Birincisi, son derece tehlikeliydi. Her beş dakikada bir tren geçiyor, Adam'la her seferinde hava akımına kapılmamak için iyice geriye çekilmek zorunda kalıyorlardı. İkincisi, birini saklayacak yer yoktu. Sağda solda kuytu köşeler vardı ama insanın kısa sürede bulunmayacağı tek bir yer bile yoktu.

"Bence Vincent tamamen yanılıyor" dedi Ruben bir başka tren geçerken siper aldıkları sırada. "Her zamanki gibi. Niklas'ın yer üstünde bir yerde kilitli olmadığını kim söyleyebilir? Hâlâ istasyonlardan birine yakın olabilir. Bu bana çok daha mantıklı geliyor."

"Katılıyorum" dedi Adam, başka bir makasta çalışan bir servis tüneline fenerini tutarak. "Sorun şu ki nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrimiz yok. En azından burada seçenekler... sınırlı."

"Şükürler olsun" dedi Ruben, Adam'ın peşinden dar tünele girerken.

Servis tüneli, aletlerin ve paletlerin tutulduğu bir çıkmazdı. Kontrol edip baktıkları diğer bütün alanlar gibi. Boştu. Hiçbir şey yoktu. Bir adalet bakanını saklayabilecekleri bir yer değildi.

"Bence burada işimiz bitti" dedi Adam. "Geriye bir tek Liljeholmen kaldı."

Tünelden geri dönüp istasyona çıktılar, bir sonraki treni beklemek üzere perona geçtiler. Metroda iki istasyon arasında gitmenin en kolay yolu trene binmekti.

"Liljeholmen'dan sonra metro çoğunlukla yer üstünde" dedi Ruben, kırmızı hattaki 14 numaralı Fruängen seferine binerlerken. "Yani sadece trenin tünele girdiği uç kısmı aramamız gerekecek. Orada da bir şey bulamayacağımıza bahse girerim. Diğerlerinden bir haber var mı?"

Adam telefonuna baktı.

Arama yapan diğer polis ikilileriyle, buldukları her şeyi anlık paylaşabilmek için bir grup sohbeti başlatmışlardı. Bilgi İşlem birimi, buna mutlaka bir güvenlik eleştirisi getirirdi ama kimse aralık ayının son günlerinde boş yere çalışmak istemiyordu. Birileri bir şey bulursa, diğerlerinin aramaya devam etmesinin anlamı yoktu.

"Bizim dışımızda sadece bir grup kaldı" dedi Adam. "Şu ana kadar kimsenin bildirdiği bir şey yok."

"Söylemiştim" dedi Ruben karamsar bir tonla. "Zaman kaybı."

Adam tek kaşını kaldırıp gülümsedi.

"Olmak istediğin başka bir yer mi var? Yanlışsam düzelt ama sen ve Sara Temeric?.."

Sorusu havada asılı kaldı.

Ruben ona sert sert baktı. Tren sarsıldı, Ruben tutacaklardan birine asılmak zorunda kaldı.

"Yanlışsam düzelt" dedi Ruben, Adam'ınkine benzer bir tonla, "ama sen ve Julia Hammarsten?.."

Adam'ın ağzı açık kaldı. Tam anlamıyla afallamıştı.

Ruben kendinden memnun bir gülümseme takındı. Ödeşmişlerdi. Adam'ın, kendisiyle amirin paylaştığını sandığı o küçük sırrın aslında sandıkları kadar gizli olmadığını fark etmesi belki de iyi olmuştu.

Tren Liljeholmen'de durdu ve indiler. Ruben, peronun arka ucuna doğru yürümeye başladı; orada onları tünele indirecek küçük bir merdiven olması gerekiyordu. Bir başka karanlık, bir başka sıkıcı tünel. Gözünün önüne Sara geldi. Onun muhteşem gülümsemesini gördü.

Peşinde Adam'la tünele inerken "Zaman kaybı" diye homurdandı. "Tanrım, ne büyük bir zaman kaybı."

128

Tor onları içeri buyur ederken el sıkıştılar. Bu toplantı odası, Milda'nın şimdiye kadar gördüğü en ciddi odalardan biriydi. Odanın ortasında uzun, koyu gri bir masa duruyordu; etrafı açık gri döşemeli sandalyelerle çevriliydi. Duvarları süsleyen ve devlet koleksiyonlarından seçilmiş sanat eserlerinin de kimsenin yüzünde bir tebessüm yaratacak türden olmadığı kesindi. Burası, koyu renk takım elbiseler giymiş orta yaşlı adamların somurtarak oturduğu bir odaydı.

Elbette bunların hepsi önyargıydı. Ama Tor Svensson'u kusursuz lacivert takımı içinde görmek, Milda'nın fikrini pek de değiştirmedi.

Milda ve Julia oturdular.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim" dedi Tor. "Zamanınızın ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum, o yüzden gerçekten minnettarım. Yaşanan onca şeyden sonra şu sıralar yapmam gereken çok iş var, buradan da ayrılamıyorum."

Tor, parmaklarını siyah renkli kahve kupasının etrafında kenetledi. Milda, onlara kahve isteyip istemediklerini sormadığını fark etti. Belli ki bu uzun bir toplantı olmayacaktı.

"Rica ederiz" dedi Julia. "Bunu doğrudan bizden duymanız gerektiğini düşündük. Milda, sözü sen devralmak ister misin?"

Milda sandalyesini düzeltti, boğazını temizledi.

"Elbette. Ben Ulusal Adli Tıp Kurumu'nda çalışıyorum" dedi. "Polisin, Niklas Stockenberg'e yönelik tehditle bağlantılı olabilecek bir dosya üzerinde çalıştığını muhtemelen biliyorsunuzdur."

"Metro tünellerinde bulunan üç cinayet kurbanı" dedi Tor başıyla onaylayarak.

"Aynen öyle" dedi Julia. "Ama aramalar sırasında, çok daha eski olduğu anlaşılan ve diğer üç kurbanla bağlantılı görünmeyen bir kemik yığını da bulduk."

Tor kaşlarını kaldırdı.

"Polis, güncel üç kurbanı oldukça hızla teşhis etti" dedi Milda. "Ama diğer iskelet bir süredir gizemini koruyordu. Ta ki bir soy bilim şirketinin DNA veri tabanında bir eşleşme yakalayıp merhumun yeğenine ulaşana kadar. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama... Tor, üzülerek söylemeliyim ki bu kemikler amcanıza ait."

Tor'un gözleri büyüdü; masaya biraz kahve döküldü.

"Björn mü?" dedi şaşkınlıkla. "Björn'ü mü buldunuz?"

"Öyle görünüyor" dedi Julia. "Size biraz ondan bahsedebilir misiniz diye sormak istiyorduk. Biz hiçbir şey bilmiyoruz. Siz az önce söyleyene kadar, adını bile bilmiyorduk."

Tor derin bir iç çekti, başını eğdi. Sonra birkaç saniye tavana baktı ve konuşmaya başladı. Sesi eskisi kadar sakin değildi.

"Ben küçükken Björn'ü severdim" dedi. "Öğretmendi, herkes onu severdi. Ama manik depresifti. Tabii o zamanlar bunu anlamıyordum, sonradan fark ettim. Hayatının bazı dönemlerinde çok içki içer, kendini öldürmekten söz ederdi. Ama hayat ironiktir... Linda ondan önce davrandı."

"Linda mı?" dedi Julia.

"Eşi. Herkes için büyük bir şoktu. Hep neşeli, tasasız görünürdü. Özellikle de olan bitenden hemen önce. Ama işaretleri görmeliydik. İnsanlar intihara karar verdiklerinde, bazen tam da öncesinde en iyi hallerinde görünmezler mi? Çünkü kararlarını çoktan vermiş olurlar."

Şimdi onlara bakıyordu; gözleri dolmuştu. Julia bir şey söylemek ister gibi göründü ama kendini tuttu.

"Björn bir gün eve geldiğinde bir veda notu bulmuş" dedi Tor. "O sırada Linda gitmişti. Cesedi iki gün sonra Hornstull kıyısında buldular. Björn kendini suçladı. Kendisiyle yaşamanın imkânsız olduğunu, her şeyin kendi suçu olduğunu söyledi. Ondan sonra karanlık dönemleri daha uzun, daha derin hale geldi. Ve bir gün o

da ortadan kayboldu. Herkes, Linda gibi Västerbron Köprüsü'nden atladığını düşündü. En kötüsü de küçük oğullarını da yanında götürmüş olmasıydı. Koca aile yok oldu. Dehşet verici. Ama şimdi diyorsunuz ki... kalıntıları mı buldunuz?"

Milda, hikâyeden etkilenmiş bir halde sessizce başıyla onayladı.

"O halde ona yakışır bir cenaze düzenlemek isterim" dedi Tor. "Yaşayan en yakın akrabası benim; kalıntıların bana teslim edilmesinde bir sorun olmayacağını varsayıyorum."

Milda huzursuzca Julia'ya baktı. Keşke önünde bir fincan kahve olsaydı. Ya da ellerini oyalayabileceği herhangi bir şey; Tor'un sorusuna cevap vermekten kaçınmak için.

"Biz... artık onlara sahip değiliz" dedi alçak sesle, kıpırdanarak. "Onlar... Görünüşe göre..."

"Çalındılar" dedi Julia. "Amcanızın kalıntıları çalındı. Noel arifesinden bir gece önce."

Tor birkaç saniye onlara baktı; yüzü giderek kızarıyordu. Ardından avucunu koyu gri masaya sertçe vurdu; kupadaki kahvenin geri kalanı da sıçradı.

"Bunu tahmin etmeliydim" dedi. "Siz hiçbir şeyi doğru düzgün yapamaz mısınız? Bunca şey yaşanmışken, kemiklere de mi sahip çıkamadınız? Amirlerinizle konuşacağım. Bu beceriksiz ekibin varlığını sürdürmesine izin verilemez."

"Üzgün olduğunuzu ve bunun eski anıları canlandırdığını anlıyorum" dedi Julia. "Ama ekibimiz son derece yetkindir. Yakınınıza ait kalıntılar çalındığı için gerçekten üzgünüm ve onları geri almak için elimizden geleni yapıyoruz. Ancak şunu da eklemeliyim: Hırsızlık Ulusal Adli Tıp Kurumu'nda gerçekleşti. Yine de soruşturmamıza yardımcı olabilecek bazı sorular sormak istiyorum."

"Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum" dedi Tor ayağa kalkarken. "Björn'ün kalıntılarının diğer üç kurbanla bağlantılı olmadığını söylediniz."

Peçeteleri alıp masadaki kahveyi silmeye başladı.

"Bunu araştırmamız gerekecek" dedi Julia. "Björn'ün ölümünün yaklaşık 2000 yılına denk geldiğini düşünüyoruz. Ne zaman kaybolduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Yanlış hatırlamıyorsam doksanların başında" dedi Tor, ıslak

peçeteleri çöpe atarken. "Doksan bir ya da doksan iki... Bir dakika. On yıl boyunca tünellerde evsiz yaşamış olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor. Björn'ün oğlu da yanındaymış, yani kuzeniniz. Tünellerde büyümüş bir çocuktan söz eden anlatılar var."

Tor, duyduklarını kabullenmek istemezmiş gibi başını iki yana salladı. Milda onun için üzülüyordu. Kendisine böyle bir haber verildiğini hayal etmeye çalıştı; başaramadı. Odanın kasvetli renkleri giderek daha uygun gelmeye başlamıştı.

"Bunun cinayetlerle bağlantısı ne?" diye sordu Tor iç çekerek. "Peki ya Niklas'la? Anlamıyorum."

"Hiçbir bağlantı olmayabilir" dedi Julia. "Ama amcanızın ölüm tarihi, kurbanlarımızın geçmişindeki bazı olaylarla örtüşüyor. Bunun ne anlama geldiğini, hatta bir anlamı olup olmadığını bilmiyoruz. Ama kuzeninize ulaşmak istiyoruz. Tünellerde ona 'Prens' lakabı takılmış. Onu bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey biliyorsanız duymak isteriz. Başka akrabalar, onunla temas halinde olan biri. Şu an hayatta olabileceğini öğrendiğinize göre, onunla görüşmek isteyeceğinizi tahmin ediyorum."

Tor birkaç saniye boşluğa baktı.

"Bunu başka kim biliyor?" dedi. "Medya bundan haberdar olursa, şu anki çalışmalarım için gereksiz bir dikkat dağıtıcı olur."

"Katılıyorum" dedi Julia. "Medyanın bu işten tamamen uzak durmasını istiyoruz. Walther Stockenberg vakasının tekrarını yaşamayacağız. Şu an bunu bilenler sadece bu odadakiler, bir de ekibimizin geri kalanı."

Tor, bir karar vermiş gibi başını salladı. Telefonunu alıp bir numara çevirdi.

"Merhaba Anna, benim" dedi telefon açılınca. "Bir ricam var."

Milda ve Julia'nın anlattıklarını hızlıca özetledi. Birkaç kez başını salladı, teşekkür etti ve telefonu kapattı. Yeniden Julia'ya döndü.

"Başbakandı" dedi Tor. "Björn'ün oğlunu –ya da isterseniz Prens'i– bulabilmeniz için ihtiyaç duyduğunuz tüm kaynakların sağlanacağına dair bizzat garanti verdi. Ama biri sorarsa... o benim kuzenim değil."

129

İki yıl boyunca her gün babasının mezarını ziyaret etti. Yığının yapılmasına yardım etmesine izin verilmişti. Diğerleri mezarı babasının onlara öğrettiği gibi hazırlamıştı. Krallara yakışır bir defin. Bir krala layık bir mezar.

Çakıl yığınının içinde ne olduğu dışarıdan anlaşılmıyordu ama elini tümseğin üzerine koyduğunda kemikleri hissedebiliyordu. Babasını hissediyordu.

Onunla sık sık konuşurdu; görünmezlerin dünyasında neler olup bittiğini anlatırdı. Kimlerin hâlâ orada olduğunu. Kimlerin gittiğini. Kimlerin geldiğini.

Ama aylar geçtikçe, burası giderek daha az bir yuva gibi gelmeye başlamıştı. Babası olmadan ailesi yoktu. Karanlıkta bir evi yoktu.

Babası olmadan, kendisi de yalnızca görünmezdi.

Sonraki zamanlarda kararı yavaş yavaş şekillendi. Görünür olmanın vakti gelmişti. Karanlıktan çıkmanın zamanıydı. Belki güneşin altında bir aile bulabilirdi; küçükken üzerine vuran, neredeyse unuttuğu o güneşin altında. Nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Işığı, ışınları, içine yayılan sıcaklığı. Belki bunu yeniden bulabilirdi.

Elini ağır ağır çakıl yığınının üzerinde gezdirdi.

"Geri geleceğim" dedi usulca; ayağa kalkarken bunu gerçekten kastettiğini biliyordu.

İki dünyası vardı. İkisine de ait olabilirdi.

Giderken diğerlerine hiçbir şey söylemedi.

Onları yine ziyaret edecekti, onu kaybetmiyorlardı. Ama artık onlara ait olamazdı.

Odenplan istasyonu insanlarla doluydu. Bahar güneşi, berrak mavi gökyüzünde tepedeydi; geçici oturma alanları kentin kafe ve restoranla-

rının önüne taşmıştı. Buralar, yüzlerini gökyüzüne kaldırmış insanlarla doluydu.

Telefon kulübesi birkaç yüz metre ilerideydi; pantolon cebinde bulduğu bozuk paralardan oluşan küçük bir yığın vardı. Numarayı ezbere biliyordu. Babası öğretmişti ama bunun yalnızca acil durumlarda kullanılabileceğini de.

Bu bir acil durumdu. Görünmezdi ama artık görünür olmaya başlıyordu.

Paraları attı, ezberlediği numarayı çevirdi ve çalmasını dinledi. Zamanı gelmişti. Karanlıktan ayrılma vaktiydi.

130

"Tak tak?"

Julia, cevap beklemeden kapıyı açıp içeri girdi. İlk fark ettiği şeyler, babasının pembeleşmiş yanaklarıyla heyecanlı haliydi.

"Başbakan" dedi babası kısık sesle.

Julia, babasının masasının önündeki rahatsız sandalyeye oturdu ve ona merakla baktı.

"Evet? Ne olmuş?"

"Aradı!"

"Kimi aradı?"

"Beni!"

"Hadi ama ilk kez bir başbakanla konuşmuyorsun. Öncekiyle arada bir golf bile oynamıyor muydun?"

"O ayrı. Hjortén'de başka bir şey var. Çok... enerjik!"

"Baba, lütfen. Güç sahibi bir kadınla konuşuyorsun diye yüzün kızarıyor. Dikkat et de başbakana âşık olduğunu anneme söylemeyeyim."

"Saçmalık. Ne demek istediğini anlamıyorum!"

Julia sırıttı.

Babası –Stockholm polis teşkilatının komiseri– başını öne eğdi.

"Annene bir şey söylemeyeceksin, değil mi? Buna gerek yok."

Julia parmaklarını dudaklarına götürdü, fermuar çekmiş gibi yaptı.

"Peki ne dedi?" diye sordu sonunda.

"Kim? Annen mi?" dedi Egil Hammarsten, kızına şaşkınlıkla bakarak.

"Hayır baba" dedi Julia iç çekerek. "Başbakan. Anna Hjortén."

"Ha, evet. Tabii. Yaptığımız işi ne kadar etkileyici bulduğunu söyledi, soruşturmaya açık desteğini göstermek istediğini de. İhtiyacımız olan tüm kaynakların emrimize verileceği konusunda beni temin etti. Bütün dünyanın gözü İsveç'in üzerinde; bir bakanı kaybedemeyiz. Yoksa muz cumhuriyeti gibi görünürüz."

"Bunu mu söyledi? Muz cumhuriyeti gibi görüneceğimizi mi?"

Egil, başbakanla yaptığı görüşmeden sonra hâlâ boncuk boncuk terleyen kel kafasını ovuşturdu.

"Belki kelimesi kelimesine böyle söylemedi. Aslında... sanırım söyledi. Her neyse, mesajı gayet netti. Adalet bakanını bulmamız gerekiyor; sağ salim."

"Adalet bakanını bulmamız mı gerekiyor? Sağ salim mi? Bunu netleştirmene sevindim, ben de günlerdir ne yapmam gerektiğini merak ediyordum."

"Annenle aynı mizah anlayışına sahipsin."

"Bunu iltifat sayıyorum" dedi Julia ayağa kalkarken. "Ama şakası bir yana, sadece uğrayıp şunu söylemek istedim: Duyduğun gibi, pek çok ihtimali eledik. Bu da bir tür ilerleme."

"Sana o Gustaf Brons denilen adamın çıkmaz sokak olduğunu söylemiştim. Yaşlı babanı biraz daha sık dinlemelisin."

Julia gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Yaşlı köpeklere yeni numaralar öğretmek zordu. Hem isterse babasının başbakana olan ilgisini annesine söyleyerek de öcünü alabilirdi.

131

"Geç kaldım, kusura bakma!"

Milda, kalbi ağzında, laboratuvara daldı. Loke odanın en ucunda bir mikroskobun üzerine eğilmişti. Milda içeri girince başını kaldırıp ona başıyla selam verdi. Milda'nın gözü duvar saatine takıldı; saat iki buçuğu gösteriyordu. Olamaz! Sandığından da geç kalmıştı.

"Hastaneden çıktın mı?" dedi Loke'ye. "Çok özür dilerim. Bugün burada olmana hiç gerek yok."

Loke doğrulup mikroskobu kapattı. "Sorun değil" dedi. "Biraz ağrım var, o kadar. O da daha çok gururumdan. Çalışmaktan memnunum. Ama bir dakikan var mı?"

Nadiren gerçek kantine gidebildikleri için odanın bir köşesini kendilerine ait bir mola alanı olarak düzenlemişlerdi; orayı işaret etti. Milda sandalyelerden birine çöktü. Masadaki termosu salladı; boştu. Tabii ki. Loke karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Aslında beni ilgilendirmez" dedi Loke temkinli bir şekilde, "ama bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmemek imkânsız. Neredeyse her gün işe geç kalıyorsun. Bir haftadır hiç uyumamış gibisin. Açıkçası buradayken bile aklın başka yerde. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Milda ağlamaya başlamamak için yutkundu. Herkese karşı doğru olanı yapmaya, işte de profesyonelliğini korumaya çalışıyordu ama sonuçta kendini kopmak üzere olan bir lastik gibi hissediyordu. Loke'nin beklenmedik nezaketi, gerginliği biraz olsun dağıtmıştı.

"Teşekkür ederim" dedi başını hızlı hızlı sallayarak. "Mykolas'la ilgili. Dedem. Hastanede. Birdenbire oldu. Gerçi, aslında olmadı.

Ama ne kadar acı çektiğini hiç belli etmemiş. Bu da kanserin bulunmadan önce vücuduna yayıldığı anlamına geliyor. Uzun zamanı kalmadığını söylüyorlar. Mümkün olduğunca sık sık hastaneye, onun yanına gidiyorum, o yüzden her zaman burada olamıyorum. Enerjik ve uyanık olduğu zamanları yakalamaya çalışıyorum."

Loke'ye baktı. Gözyaşlarını tutmak giderek zorlaşıyordu.

"Onsuz ne yapacağımı bilmiyorum" dedi.

Loke onun elini tuttu. "Bak" dedi, "dedenle ilgilenmelisin. Ailedeki insanlar sahip olduğumuz en önemli şey. Bir süreliğine yanımızdalar, sonra değiller. Ama hayatımızın geri kalanında bizi etkilemeye devam ediyorlar. Ben burayı idare ederim. Kimsenin bilmesine gerek yok. Zaten cesetlerin gidip birilerine anlatacak hali yok. Yani, hadi ama, zaten üç tanesi bildiğin iskelet."

Milda, yanaklarından yaşlar akarken gülmeye başladı. Kendisini dinleyen ve anlayan biriyle konuşmanın verdiği rahatlama çok büyüktü.

"Onu izin verdikleri kadar sık sık ziyaret et" dedi Loke. "Ve 'Yapabileceğim bir şey var mı?' sorumu, 'Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" şeklinde güncellemek istiyorum."

Milda elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve başıyla onayladı.

"Aslında var" dedi telefonunu çıkarırken. Masadaki *Bluetooth* hoparlörü açtı, Spotify'da çalma listesini bulurken bağladı. Sonra Arvingarna'nın "Eloise" şarkısını başlatıp sesini sonuna kadar açtı.

"Dedemin en sevdiği" dedi. "Benim de. Hadi bana eşlik et."

Gözyaşları ve kahkahaları birbirine karışarak avaz avaz şarkı söylediler.

132

Christer pat diye içeri dalarak "Julia!" dedi. Yüzü kıpkırmızı, gözleri heyecandan ışıldıyordu. "Harika! Geri dönmüşsün!"

"Evet, döndüm. Ve anlaşılan kapıyı çalmaktan vazgeçmişsin" dedi Julia. Christer'ın bu kadar hızlı hareket etmesi, hele hele kapıyı çalmadan içeri dalması pek alışıldık değildi; demek ki anlatacağı şey gerçekten önemliydi.

"Mali bir bağlantı buldum. Filmlerde derler ya, paranın izini sürdüm!"

Julia hangi filmden söz ettiğini bilmiyordu ve sormaya da gerek duymadı. Onu asıl ilgilendiren para bağlantısıydı.

"Yani banka hesaplarını incelerken mi bir şey buldun?" dedi Julia kendi sesindeki hevesi fark ederek. "Yoksa o maceracı psikoloğun izini mi sürdün?"

"Hayır, hayır, hesaplar değil" dedi Christer. "O yoldan gitseydim hâlâ uğraşıyor olurdum. Ama başka bir şey buldum ve bana psikolog ihtimalini tamamen eleyebileceğimizi düşündürüyor."

"Nasıl yani? Hepsinin aynı kişiye danıştığı ortaya çıkarsa bu, kurbanlarımız arasında güçlü bir bağ olmaz mı?"

"Mümkün ama buna dair elimizde hâlâ hiçbir kanıt yok. Üstelik ben çok daha ikna edici bir şey buldum. Sadece bir varsayım değil bu, somut bir kanıt. Üç kurbanın da yaklaşık yirmi yıl önce hayatlarında ciddi bir sıçrama yaşadığını keşfettim. Başlangıçta hepsi derin bir depresyon içindeymiş ve bildiğim kadarıyla belki de aynı psikoloğa gitmiş olabilirler. Gerçi gitmediklerini düşünmeye daha yatkınım. O sıçrama bambaşka bir yerden gelmiş. Mark Eric, yepyeni plak şirketinin sağladığı son derece pahalı ve olağanüstü

bir pazarlama kampanyasından faydalanmış. Erika Sävelden, bir yıl içinde yüzün üzerinde konuşma yaparak tanınmayan birinden yerleşik bir konuşmacıya dönüşmüş. Bu davetlerin büyük çoğunluğu aynı şirketten gelmiş. Jon Langseth'in girişimleri de başından itibaren özel yatırımlarla desteklenmiş."

"Eee?" dedi Julia afallamış bir halde. "Hepsinin destek görmesi şaşırtıcı değil ki. Başarı için çoğu zaman bu gerekmez mi? Bu konuda yalnız değiller."

"Elbette" dedi Christer gözleri zafer kazanmış gibi parlayarak. "Ama bu vakada hepsinin destekçisi aynı kişiymiş. Aile şirketinin arkasına saklanarak arka planda kalmış ama izini sürmek zor değil. Kimsenin onu aramayacağını düşünmüş olmalı. Sana kim olduğunu söylediğimde muhtemelen bana inanmayacaksın."

Christer, Mark, Erika ve Jon'u başarı yoluna sokan kişinin adını söylediğinde Julia ona bakakaldı. Üçlünün yıllar süren parlak performansının temellerini atan kişi... İsmi duyduğu anda masasının kenarını sıkıca kavradı.

"Belki de sadece bir hayırseverdir" dedi Julia, daha ziyade bunu söylemek zorunda hissettiği için. "Çok parası olan ve zor durumdaki insanlara karşılıksız yardım etmek isteyen biri."

Christer başını salladı.

"Elbette öyle olabilir" dedi. "Şu küçük ayrıntı olmasa. Kariyerini başlattığı herkesin daha sonra bir metro tünelinde iskelet halinde bulunması. Bunun tesadüf olması mümkün değil. Ve sana söz veriyorum, yakından bakarsak Niklas Stockenberg'in geçmişinin karanlık köşelerinde de onu bulacağız."

"Onu ürkütmemeliyiz" dedi Julia. "Dikkatli olmamız gerekiyor. Yarın onunla bir görüşme ayarlamak için arayacağım. İyi iş çıkardın Christer."

Yapbozun parçaları yavaş yavaş, teker teker yerine oturuyordu. Tek sorun, Julia'nın hâlâ ortaya çıkan resimde herhangi bir motif görememesiydi; ne bir anlam vardı ne de mantıklı bir bütün.

133
Üç gün kala

Vincent sabahın erken saatlerinde gazeteyi almak için posta kutusuna gitti. Müziğinin dijital olmasını istemediği gibi, haberlerini de basılı okumayı tercih ediyordu. Tabii zamanı olduğunda. Posta kutusunun kapağını açtığında, gazetenin yanında bir de mektup olduğunu gördü.

Bu, Gölge'den gelen yeni bir mesajdı, A4 boyutunda, antetsiz bir kâğıda yazılmıştı.

Vincent mektubu ve gazeteyi kaptığı gibi, karda ağır ağır ilerleyerek ön kapıya döndü. Noel arifesinden beri yolu açmaya zahmet etmemişti; şimdi de sanki oraya hiç kürek değmemiş gibiydi. Ayakkabılarının içi buz gibi karla doldu ama zerre kadar umursamadı. Mesaj daha önemliydi.

Ön kapının yanında durup, evin dış aydınlatmasının loş ışığında mektubu okudu.

Hâlâ anlamadın.
Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim
ama sana bir gün daha verebilirim.
Bir gün daha.
Bu akşam saat 18.00'de Gondolen restoranında buluşalım.
Bu son şansın.

* * *

Gölge onunla buluşmak istiyordu. Vincent sonunda onun kim olduğunu öğrenecekti. Bu düşünce onu bir yandan heyecanlandırıyor, bir yandan da midesini bulandırıyordu. Gölge'nin ne istediğini anlamak için yalnızca bir günü vardı ve başarısız olursa ailesine ne olacağını düşünmeye cesaret edemiyordu.

Ama restorandaki buluşma, ona eziyet eden kişiyi yakalamak için kusursuz bir fırsat olabilirdi. Mina ve Ruben'i çağırması yeterliydi. Ya da... belki de hayır. Gölge bunu mutlaka düşünmüştü. Yakalanma riski olan bir yerde buluşmayı kabul etmezdi.

Gölge'nin elinde hâlâ bir koz vardı: Ulrika, Maria, Aston, Benjamin, Rebecka. Hepsi hâlâ tehdit altındaydı. Gölge, Vincent'la polis merkezinde buluşmayı teklif etse bile, Vincent bunu polise söylemeye cesaret edemezdi. Yine de başına bir şey gelirse diye Mina'ya, Gölge'yle buluşacağını söylemesi gerektiğini düşündü.

Ön kapıyı açtı, ıssız eve girdi ve içi kar dolu ayakkabılarını çıkardı. Mutfaktaki ışığı yaktı, gazeteyi tezgâhın üzerine bıraktı ve salona geçti. Artık oraya hiç girmiyordu; en son girdiğinde, sanki birisi kafasının içine bir eşekarısı yuvası koymuş gibiydi. Duvarlar üstüne geliyordu, gözleri sızlıyordu. Yine de ışığı yaktı; gölgeler ona zaten fazlasıyla yetiyordu. Elini ışık düğmesinde tutup, otomatik bir refleksle evin arka bahçesine bakan pencereden dışarıya baktı. Kuzgunların geri dönmüş olmalarına hiç şaşırmadı.

Bu kez dört tane kuzgun vardı; onları ilk gördüğü zamanki gibi. Yine düzgün bir sıra halinde durmuyorlardı. Üçüncü ve dördüncü kuşun arasında bir boşluk vardı.

Vincent onların doldurulmuş olması gerektiği sonucuna varmıştı. Gölge, Vincent evde yokken onları bahçeye yerleştiriyordu. Elbette dışarı çıkıp yakından bakabilirdi ama eğer uçup giderlerse, eğer gerçekten canlılarsa, muhtemelen beyni iflas ederdi.

Belki de hepsi kafasının içindeydi. Umberto'ya, menajerini son ziyaretinde anlattığı çalışmayı düşündü. Aşırı yorgunluk ve stres, beynin rasyonel düşüncenin gerçekleştiği ön lobunda toksik maddelerin birikmesine yol açıyordu. Sonbahar boyunca aldığı mesajlar, imalar ve tehditler düşünüldüğünde, halüsinasyon görmeye başlaması belki de şaşırtıcı değildi.

Kendine geldi. Bu düşünceler hiçbir işe yaramıyordu. Bir şey yapması gerekiyordu.

Mutfağa geri döndü, bir kalem buldu ve masaya oturdu. Son günlerde başına gelen tüm tuhaflıkların arkasında Gölge'nin olduğundan emindi. Kesilmiş Noel kartı, çalar saat, kuşlar. Peki ya kum saatleri? Hayır, onlar başkaydı. Gölge her kimse, cinayet soruşturmasında ona yardım etmek isteyen biri değildi. Kum saatleri katilden gelmişti ya da katilin ne yapacağını bilen birinden. Bundan emindi. Vincent bu düşünceleri bir kenara itti ve diğerlerine odaklandı.

Bildiklerini mektubun arkasına yazmaya başladı. Ortak bir payda bulabilirse, Gölge'nin neyin peşinde olduğunu anlayabilirdi.

İlk olarak Noel kartı. Benjamin, kartların üzerindeki yazıların Süleyman'ın Özdeyişleri'nden alıntılar olduğunu keşfetmişti: 27:15 ve 20:25. Bunları kâğıda yazdı.

27 15 20 25

Sonra çalar saat vardı. Saat 16.30 ve 22.19'da çalmıştı. Başta o anlarda bir şey görmesi gerektiğini düşünmüştü ama muhtemelen önemli olan saatlerdi. İncil alıntılarının altına bunları not etti.

27 15 20 25
16 30 22 19

Bir de kuzgunlar vardı. Odin'in habercileri. Dünyanın pek çok mitolojisinde kayıp ruhlarla ilişkilendirilirlerdi. Mesaj, Vincent'ın kayıp bir ruh olduğu muydu? Olabilirdi. Ama sadece bu olamazdı. İncil alıntıları ve çalar saat iki basamaklı sayılara indirgenebiliyordu. Aynı şey kuşlar için de yapılabilir miydi? Gözlerini kapattı ve onları gördüğü dört seferdeki konumlarını zihninde canlandırdı.

İlkinde dört kuş vardı ve birinciyle ikinci arasında bir boşluk bulunuyordu.

İkincisinde iki kuş vardı; aralarında iki boşluk, sağ tarafta da bir boşluk daha.

Üçüncü seferde yine iki kuş vardı ama aralarında üç kuşluk boşluk bulunuyordu.

Bu son seferdeyse dört kuş vardı ve üçüncüyle dördüncü arasında bir boşluk bulunuyordu.

Bu görüntüler zihninde netleşince, kuşları siyah karelerle temsil ederek sadeleştirdi. Aralarındaki boşluklar, yani kardaki delikler, beyaz karelere dönüştü. Zihninde artık siyah ve beyaz karelerden oluşan dört sıra vardı.

Siyah – beyaz – siyah – siyah – siyah
Siyah – beyaz – beyaz – siyah – beyaz
Siyah – beyaz – beyaz – beyaz – siyah
Siyah – siyah – siyah – beyaz – siyah

Bu iyiydi ama hâlâ sayı değillerdi. Oysa siyah ve beyaz zıt renklerdi. Evet ve hayır gibi; açık ve kapalı gibi. Yaşayan ve ölü gibi.

Bunlar ikiliydi.

Kuzgunlar bir ikili koddu.

Gözlerini açtı ve kalemi eline aldı. Siyah kareleri bire, beyaz kareleri sıfıra dönüştürerek kâğıda yazdı.

10111 10010 10001 11101

Dört tane ikili sayı. Her birinin altına 16 8 4 2 1 sayı dizisini yazdı. Üzerinde bir olanları toplayıp sıfır olanları yok sayarak ikili sayıları onluk sisteme çevirdi.

23 18 17 29

Bu yeni sayıları, İncil alıntıları ve çalar saatle ilgili olanların altına yazdı. Artık üç satırı vardı.

27 15 20 25
16 30 22 19
23 18 17 29

Tüm bunların nereye varacağını güçlü biçimde seziyordu ama bunun işe yaraması için dördüncü bir satır gerekiyordu. Neyi kaçırmıştı?

Ayağa kalkıp çalışma odasına gitti. Gölge'nin sonbaharda ona gönderdiği hediyelerde gizli bir şey mi vardı? Hayır, o bilmeceleri çoktan çözmüştü. Başka bir şey olmalıydı.

Tekrar mutfağa döndü ve gözü duvardaki takvime takıldı; hâlâ Fermat'ın Son Teoremi duruyordu.

Maria'ya 21, 24 ve 28 Aralık'ı kimin daire içine aldığını sormayı unutmuştu. Artık soramazdı.

21, 24 ve 28.

Kahretsin.

Ocak ayının sayfasını attı. Şüpheleri doğrulandı. 14 Ocak da daire içine alınmıştı. Gölge ilk dört sayıyı ona takvimde çoktan vermişti ama Vincent bunu fark etmemişti. Eli titreyerek, kronolojik olarak ilk aldığı bilgiler oldukları için bu dört sayıyı en üste yazdı.

21 24 28 14
27 15 20 25
16 30 22 19
23 18 17 29

Tam olarak neye baktığını biliyordu ama hesaplamayı reddediyordu. Artık bunu yapamazdı. Gölge onunla istediği kadar alay edebilirdi. Vincent gözlerini kapattı.

Dışarıda güneş yeni yeni doğuyordu ama onun içindeki karanlık gitgide daha da yaklaşıyordu.

134

"Elbette yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum ama bunu son görüştüğümüzde ele alsaydık daha iyi olurdu."

Tor, ellerini hayal kırıklığıyla iki yana açmış, kararlı bir şekilde Julia'nın gözlerinin içine bakıyordu.

"Bu sefer bize zaman ayırıp geldiğiniz için teşekkür ederiz" dedi Julia. Sorgu odasında Tor'un karşısına oturmuş, onu dikkatle inceliyordu. "Ne yazık ki son görüşmemizde bu bilgilere sahip değildik."

Karşısındaki adamı süzerken aklına kendiliğinden gelen kelime *kusursuz* oldu. Tor Svensson'un tek bir saçı bile yerinden oynamamıştı.

"Mina burada mı?" dedi Tor.

"Şu anda değil. Niklas üzerinden bir miktar temasınız olduğunu biliyoruz, bu yüzden sizi sorgularken kişisel bağlantılardan kaçınmak en iyisi."

"Sorgulamak mı?" dedi Tor alıngan bir ifadeyle. "Şüpheli konumunda mıyım? Öyleyse avukatımı aramam gerekir."

Julia başını iki yana salladı. Kelime seçimine kendi kendine lanet etti; bu ona hiç yakışmayacak kadar acemice bir tutumdu. Soruşturma onu yıpratmaya başlamıştı, evdeki karmaşa da durumu iyileştirmiyordu. Yorgundu. Hem de tarif edilemeyecek kadar.

"Özür dilerim, bu kötü bir kelime seçimi oldu" dedi. "Bu odada genelde insanları sorguladığım için ağzımdan öyle çıktı. Sizin durumunuzda olan biten şu ki ortaya çıkan bir mesele var ve bunu çözmek için yardımınıza ihtiyaç duyuyoruz."

"Dediğim gibi olabildiğince yardımcı olurum. Niklas'ın ortadan kaybolması her açıdan korkunç. Hem benim için hem de ülke için."

Julia öne eğildi ve sesini alçalttı.

"O halde üzerimizdeki baskıyı tahmin edebiliyorsunuzdur" dedi. "Başbakan kısa süre önce bizi aradı."

"Evet, Anna, Niklas için çok endişeli" dedi Tor başıyla onaylayarak. "Bu sabah konuyu onunla da konuştum. Niklas'la çok... yakınlar."

"O halde sorularıma geçebilir miyiz?" dedi Julia gündelik bir tonla.

Bunu sorgulayıcı olarak erken dönemde öğrenmişti. Sorularının cevaplarıyla ne kadar az ilgilenirse, insanlar cevap verirken o kadar dikkatsiz oluyordu.

"Buyurun" dedi Tor, yine elleriyle bir jest yaparak. "Ne kadar çabuk bitirirsek, İsveç toplumunu yeniden rayına oturtmaya çalışmaya o kadar çabuk dönebilirim."

Julia bir an duraksadı. Tor kendini gerçekten de büyük laflarla tanımlıyordu.

"Metro tünellerinde bulunan kemiklerin sahipleri arasında nihayet bir bağlantı bulduk" dedi.

Tor, devam etmesini bekler gibi görünüyordu.

"Yirmi yıl önce, üç kurbanın da hayatında ciddi... zorluklar varmış."

"Zorluklar mı?"

Karşısındaki adamın kafası karışmış görünüyordu. Kusursuz ama kafası karışmış.

"Hayatlarının iyi bir döneminde değillermiş. Ama ilerlemelerini sağlayan bir yardım aldıklarını tespit ettik."

Duraksadı. Tor ne demek istediğini anlamış gibi durmuyordu. Julia, kaydın sürdüğünden emin olmak için fark ettirmeden köşedeki kameraya baktı.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Tor.

"Yardım farklı şekillerde gelmiş. Maddi olarak. Bağlantılar şeklinde. Ve farklı kaynaklardan. Ama hepsinin arkasında, bu olayların tamamında ortak bir payda olan bir şirket var. Hird AB'yi tanıyor musunuz?"

Tor irkildi.

"O babamın... daha doğrusu dedemin şirketiydi" dedi. "Ama nasıl... Ne demek istiyorsunuz?"

"Şirketle herhangi bir bağınız var mı?"

"Hayır. İş dünyasına hiçbir zaman özel bir ilgim olmadı. Siyasete erken yaşta atıldım. Her şey genç muhafazakârlarla başladı. Ailemizin ticari faaliyetlerinin bana rahat bir hayat sağladığını inkâr edemem ama hiçbir zaman şirkete dahil olmadım. Ne o şirkete ne de aileme ait başka herhangi bir şirkete."

"Bunlar babanızın vefatından sonra gerçekleşmiş" dedi Julia sakin bir sesle, bakışlarını ondan ayırmadan. "Ve dedeniz 1983'te ölmüş."

"Hâlâ hiçbir şey bilmiyorum" dedi Tor, artık açıkça afallamış görünerek. "Şirket bir şekilde yönetiliyor herhalde. İş konularında berbatımdır. Aylık bir ödeme alıyorum. Farklı amaçlar için birkaç hesap var; mesela evin bakımı için olan."

"O halde yirmi yıl önce Jon Langseth, Erika Sävelden ya da Marcus Eriksson için yapılan yatırımlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz? Ya da Niklas Stockenberg için?"

Julia, patronunun adını anınca Tor'un sert bir tepki verdiğini gördü.

"Niklas'ın bununla ne ilgisi var?" dedi. "Niklas hayatında zor bir dönem geçirdiğinden hiç söz etmedi. Sizin deyiminizle hayatlarının iyi olmayan bir döneminden. Ailem tarafından Niklas'a bir ödeme yapıldığını mı ima ediyorsunuz? Hayır. Bunu duyardım. Medya hemen böyle şeylerin kokusunu alır."

"Hird'in mali faaliyetlerine daha yakından bakmamıza itiraz eder misiniz?"

"İstediğiniz gibi bakın. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Parayla hiç ilgilenmedim. Amacım her zaman değişim yaratmaktı. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek."

"Ailenizin geçmişiyle ilişkinizi nasıl tanımlarsınız? Özellikle de aile şirketinde aktif rol almamayı seçmişken."

"Büyükbabam Harald'ı kastediyorsunuz sanırım." Tor iç çekti, başını salladı. "Aile tarihimizin en parlak dönemi olmadığı doğru.

Ama kendisiyle neredeyse hiç tanışmadım. Öldüğünde çok küçüktüm, sadece anlatılan hikâyeleri biliyorum. Yine de o zamanların farklı olduğunu unutmamak gerek. İnsanlar kafataslarına bakarak ırk ayrımı yapılabileceğine gerçekten inanıyordu. Bunu kesin olarak bilmiyorum ama belki de bugün insanların kökenlerini öğrenmek için yaptırdığı DNA testlerinin, o dönemki karşılığıydı. Niklas geçen Noel'de ofiste herkese böyle testler dağıttı. İlginç bulduğu için DNA'mızı göndermemizi istedi. Sanırım bu da 'biz ve onlar' ayrımının bir başka versiyonu. İnsanlık kendini sınıflandırmakla, gruplara ayırmakla çok uzun zamandır meşgul."

"Babanız Rune ya da dedeniz Harald ile kurbanlar veya Niklas arasında bir bağlantıdan haberdar değil misiniz?"

"Bu isimleri siz söyleyene kadar hiç duymamıştım. Niklas'la metro kemikleri arasında gerçekten bir bağlantı olduğundan emin misiniz?"

"Daha iyi bir teoriniz var mı?"

"Ben şahsen Niklas'ın kaçırılmasının siyasi bir gerekçesi olduğunu düşünüyorum."

"Siyasi mi? Nasıl yani?"

Julia bir kez daha kameraya göz attı. Ekranda hâlâ kırmızı harflerle *kayıtta* yazıyordu.

"Kaos. Her siyasi değişimin temel taşı kaostur" dedi Tor vurgulayarak.

"Siyasetten çok anlamam. Bunu biraz açmanız gerekecek."

"Düzen vardır. Bir de kaos. Karşıt kutuplardır. Sabit ve net anlamları varmış gibi görünürler ama bakış açısına göre tamamen farklı yorumlanabilirler. İki dünya savaşından sonra Batı'daki demokrasi fikri siyasi özgürlük ve meşru muhalefet üzerine kuruldu. Çin'deyse bu, hareketsizlik ve verimsizlik olarak görülür. Düzen mi, kaos mu? Çin ekonomik ve siyasi liberalizmi ayırır. Piyasa liberalizmi iyidir ama meşru muhalefet, din özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü ve ifade özgürlüğü kötüdür. İsveç'te demokrasiyi norm kabul ederiz, tüm ulusların ulaşması gereken hedef olarak görürüz. Oysa Herbert Tingsten daha 1933'te demokrasinin ayakta kalacağının hiç de kesin olmadığını yazmıştı. Demokrasi düzen midir?

Yoksa kaos mu?"

"Bunun Niklas'ın kayboluşuyla ne ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Julia.

Tor masanın üzerine doğru eğildi.

"Birilerinin kaos yaratmak istediğini düşünüyorum" dedi sert bir tonla. "Adalet bakanımızı kaçırarak, belki de öldürerek. Başka siyasi hedeflere yönelik saldırılar da olabilir. Dediğim gibi, kaos yaratmak için. Ülkenin şu haline bakarsanız zaten oraya doğru gidiyoruz. Polis olarak elinizden geleni yaptığınızı biliyorum ama artık çok geç olabilir. Ölümcül silahlı saldırılar. Uyuşturucu kaçakçılığı. Töre cinayetleri. Bu ülke uçurumun kenarında sallanıyor ve bir bakanın ölümü bizi kaosun karanlığına iten şeylerden biri olabilir. Birileri bizi aşağı itmek istiyorsa, muhtemelen yerine başka bir şey koymak istiyordur. Bugüne kadar düşünülemez olan yeni bir şey. Pek çok kişi Tingsten'in haklı olduğunu ve demokrasinin devrini tamamladığını düşünüyor. Dünyanın bugün karşı karşıya olduğu zorluklarla başa çıkmak için güçlü bir elin gerektiğine inanıyorlar. Bence karşı karşıya olduğumuz perspektif bu. Ve bunun, İsveçli bir rock yıldızının kariyerine nasıl başladığıyla ya da bir akademisyenin konuşmalarının kim tarafından ayarlandığıyla pek ilgisi yok."

Son cümleyi söylerken burun kıvırdı.

Julia ayağa kalktı.

"Birkaç sorum daha var" dedi. "Ama önce müsaade isteyeceğim."

"Burada bekliyorum" dedi Tor, masadaki su bardağına uzanırken.

Julia sorgu odasından çıktı, kadınlar tuvaletine doğru yöneldi. Köşeyi döner dönmez telefonunu çıkarıp rehberine kaydettiği savcılardan birini aradı.

"Merhaba, ben Julia Hammarsten. Gözaltı kararıyla ilgili hızlı bir onaya ihtiyacım var. Tor Svensson. Evet, *o* Tor Svensson. Belgeleri birazdan gönderiyorum. Teşekkür ederim. Konu adalet bakanıyla ilgili, ne kadar acil olduğunu anlatmama gerek yok sanırım."

Telefonu kapattığında yüzü kaskatıydı. Tor kusursuz görünüyordu ama mükemmel değildi. Yalan söylüyordu. Neden yalan söylediğini bilmiyordu ama söylediğini biliyordu. Tam olarak Julia'nın umduğu hatayı yapmıştı Çok fazla şey söylemişti.

135

Adam, sosyal hizmetler uzmanının adını yazdığı nota baktı. Mandy Wall. Sosyal hizmetler binasındaki koridorda ağır ağır ilerleyerek, kapılardaki isimleri dikkatle süzdü. En sondaki kapıda aradığını buldu ve kapıyı çaldı.

İçerideki kişi "Girin!" diye seslendi.

Küçük ofise girdiğinde içeride tarçın ve çam kokusu vardı; Adam kokunun yanan mumdan yayıldığını hemen anladı. Fitilden neredeyse bir şöminedekini andıran hafif bir çıtırtı geliyordu. Penceredeki mumluk ve birkaç ışık şeridi sayesinde, ofis beklenmedik biçimde sıcacık görünüyordu.

Adam ilerleyip sosyal hizmetler uzmanını selamladı. Geleceğini haber vermişti.

"Ana ışığı yakmamı ister misiniz?" dedi Mandy Wall. "Bilgisayar başında çok vakit geçiriyorum, fazla ışık sevmem. Hem Noel'de çalışacaksanız, bari ortam biraz daha sıcak olsun. Buyurun, bir zencefilli kurabiye alın."

Mandy Wall kırmızı bir tunik giymiş, iri yapılı bir kadındı. Önündeki kutuyu işaret etti ama Adam başını iki yana salladı.

"Nerelisiniz?" dedi Mandy.

Bakışları, Adam'ı cevap vermeye zorladı.

"Annemle babam Ugandalıydı" dedi Adam.

Annesinden geçmiş zaman kipiyle söz etmek hâlâ tuhaf geliyordu. Buna alışıp alışamayacağından emin değildi.

"Annem bana hamileyken tek başına buraya gelmiş" diye ekledi. "Uppsala Üniversitesi'nde iş bulmuş."

"Ben de Somaliliyim" dedi Mandy. "Anders'la, yani eşimle, o iş için oradayken tanıştım. Ve işte buradayız, otuz yılı ve üç güzel çocuğu geride bıraktık."

Masasının üzerindeki çerçeveli aile fotoğrafını gururla işaret etti.

"Çocuklarınız var mı?"

"Henüz yok" dedi Adam; aklına Julia geldi. Bir de Harry. Hızla konuyu değiştirdi.

"Dosyalara göre sizin ilgilendiğiniz bir aile hakkında birkaç soru sormam gerekiyor."

"Dosyalar mı? Yani birileri resmi olarak endişelerini mi bildirmiş?"

"Evet. Aileyle tanışıklığı olan kişiler bunu birkaç kez yapmışlar. Bu aile, bir soruşturmada karşımıza çıktı ve amirim konuyu araştırmaya değer buldu. O zaman bu raporları fark ettim. O dönemde hem sosyal hizmetler hem de polis devreye girmiş."

"O dönemde mi?"

"Evet. Şunu baştan söyleyeyim, bu olaylar otuz yılı aşkın süre önce yaşanmış."

Mandy, sanki kucağına kötü kokulu bir şey bırakılmış gibi yüzünü buruşturdu. Adam, dijitalleşme söz konusu olduğunda sosyal hizmetler arşivlerinin de polis kayıtları kadar geride kaldığını tahmin etti. Mandy boş bir sandalyeyi işaret etti, Adam oturdu. Zencefilli kurabiye kokusu dayanılmazdı; kalp şeklindekilerden bir tane aldı.

"Aman Tanrım, bu neredeyse burada işe başladığım zamana denk geliyor" dedi Mandy. "O günden beri binlerce aileyle çalıştım. İsimleri var mı?"

Adam başıyla onayladı. Konuşmaya başladı ama ağzı kurabiyeyle doluydu; çiğneyip bitirdikten sonra devam etti.

"Svensson. Björn ve Linda Svensson. Bir de oğulları varmış. Dosya numarası da yanımda."

"Mükemmel. Bu çok işime yarar."

Mandy, boynunda asılı duran gözlüklerini taktı, Adam'ın notunu aldı ve bilgileri bilgisayara girmeye başladı. Ekrana bakarken

hafifçe mırıldanıyordu; sesi mumun çıtırtısıyla hoş bir şekilde karışıyordu.

"Evet, buldum" dedi Mandy ekrana doğru eğilerek. "Onları iyi hatırlıyorum İki ebeveynin de ruh sağlığı sorunları vardı. Björn, manik depresyon tedavisi için birkaç kez psikiyatri servisine yatırılmıştı; bugün buna sanırım bipolar bozukluk deniyor. Linda ise depresyonla mücadele ediyordu. Çocukları Mattias'la ilgili toplantıları hatırlıyorum; onu koruma altına alıp almamayı tartışmıştık. Ama mesele şu ki tabiri caizse, Björn ve Linda iyi dönemlerinde çok iyi ebeveynlerdi. Bu tür durumlar zordur. Mattias'ı onlardan almamaya karar verdik; bunun yerine anneyle babaya elimizden geldiğince destek olmaya çalıştık. Ama... bu yeterli olmadı."

"Anladığım kadarıyla anne intihar etmiş."

Julia, Tor'dan ailenin trajik kaderiyle ilgili bulabildiği kadarını Adam'a anlatmıştı. Bu bile yeterince ağırdı. Ama Mandy kaşlarını çattı.

"Evet, intihar ettiği doğru. Linda, Västerbron Köprüsü'nden atladı. Ondan sonra Björn çocukla ortadan kayboldu. Hep oğlunu öldürüp sonra kendisinin de öldüğünü varsaydık ama cesetleri hiç bulunamadı. Trajik. Gerçekten çok trajik. Üstelik ailesinden de çok büyük destek görüyordu. Björn yani. Kardeşiyle epey temasım olmuştu Dur bakayım, adı neydi... Hah, burada. Rune. Rune Svensson. Aileler sık sık görüşürdü. Rune elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı."

Gözlüklerini çıkarıp Adam'a döndü.

"Bu aileyi neden soruyorsunuz?" dedi, onun düşüncelerini bölerek. "Onları buldunuz mu?"

"Maalesef şu an bir şey söyleyemem" dedi Adam.

Mandy kısa bir baş selamı verdi. Bir kolluk görevlisinden bu sözleri ilk kez duymadığı belliydi.

"Bunu sizin için yazdırıp vereceğim" dedi. "Umarım işinize yarar."

Sonra yüzü aydınlandı.

"Buyurun. Bir kurabiye daha alın."

Adam tereddüt etti.

"Bir kalp daha almazsanız terliği yersiniz."

Adam teslim olur gibi ellerini kaldırdı. Yüzünde kulaktan kulağa yayılan bir gülümseme vardı. Annesi de onu hep terlikle tehdit ederdi. Gülerek bir zencefilli kalp daha aldı.

136

Vincent, Nathalie'nin duyma mesafesinde olup olmadığını kontrol etmek için Mina'nın salonuna doğru göz ucuyla baktı. Nathalie, gençlerin bu aralar izlediği Netflix dizilerinden birine dalmış görünüyordu. Ona HBO Max'teki *Doom Patrol*'u önermişti ama Nathalie yalnızca tuhaf bir bakış atmakla yetinmişti.

"Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim" dedi.

"Biliyorsundur diye düşünmüştüm, kapım sana her zaman açık" dedi Mina gülümseyerek. "İnsanları kendimden uzak tutma çabam pek işe yaramadı."

Mina, kendisinin ve Nathalie'nin öğle yemeğinden kalanları buzdolabına yerleştirdi. Vincent tek kelime etmedi ama Mina artan yemekleri saklıyordu. Bu, büyük bir ilerlemeydi. Artanların Mina için değil, Nathalie için olduğunu tahmin ediyordu; Mina'nın gidebildiği nokta şimdilik buydu. Yine de ilerlemeydi.

"Telefonda endişeli gibiydin" dedi Mina.

Vincent başıyla onayladı, Gölge'den gelen ve posta kutusunda bulduğu yeni mesajını çıkarıp ona uzattı.

"Endişeli kelimesi doğru mu bilmiyorum" dedi. "Gölge bu akşam benimle buluşmak istiyor."

Mina kısa mesajı okurken gözleri büyüdü.

"Gondolen'de mi?" dedi. "Tamam. Orayı sivil polislerle doldurabiliriz..."

"Hayır" diye araya girdi Vincent. "Lütfen yapma. Ailem... ailem zarar görebilir."

Salondan hüzünlü bir müzik süzüldü, dizideki biri, bir başkasına ismiyle seslendi.

"Salak!" dedi Nathalie yüksek sesle. "Hiç gerçekçi değil."

"Onlardan hiç haber aldın mı?" dedi Mina sesini alçaltarak. "Yani ailenden?"

Vincent başını salladı, mutfak masasının kenarına yaslandı.

"Hiç haber yok" dedi. "Onları düşünmemeye çalışıyorum. Bunun yerine Gölge'nin benden ne istediğini çözmeye odaklanıyorum. Bir de kemikler dosyasına. Kulağa korkunç gelebilir ama... ailemi düşünmeye başlarsam paramparça olurum. Ayakta duramaz hale gelirim ve bunun kimseye faydası olmaz. Onlara makul ölçüde iyi bakıldığına güvenmek zorundayım. Gölge'nin onlara zarar vermek için bir nedeni yok. Onun derdi benimle."

Mina kâğıdı ters çevirdi.

"Bu da ne?" dedi arkasındaki sayıları görünce şaşkınlıkla.

Vincent, Gölge'nin sayılarıyla oluşturduğu matrise baktı.

21 24 28 14

27 15 20 25

16 30 22 19

23 18 17 29

"Bu da Gölge'den gelen başka bir mesaj" dedi. "Bu sayılar mutfağımdaki takvimden, bana gönderilen bir Noel kartından, çalar saatimden ve bahçemden geliyor. Sanırım Gölge, bu sayıların yaptığım her şeyle ilgili olduğunu göstermek istiyor. Her yanımı sardığını."

"Peki bunun anlamı ne?"

Salondaki müzik yerini titreşimli bir basa bıraktı. Belli ki Nathalie'nin izlediği şeyin heyecan dozu artmıştı.

"Gölge'nin bütün sonbahar boyunca bana hatırlattığı şeyin aynısı" dedi Vincent. "Gel, otur."

Ona bir kalem uzattı.

"Her satırı toplarsan ne çıkıyor?"

Mina, kalemle her sayıyı işaret ederken birkaç saniye sessiz kaldı.

"Tüm satırlar aynı sayıyı veriyor" dedi. "Hepsi seksen yedi ediyor."

"Doğru. Bir de yukarıdan aşağıya topla."

Mina dikkatini topladı. Vincent, kafasından hızlıca hesap yaptığını görebiliyordu.

"Ne?.." dedi. "Sütunların her biri de seksen yedi ediyor."

Vincent kalemi onun elinden aldı, ucuyla satırları ve sütunları gösterdi.

"Yani her iki yönde de seksen yedi ediyor" dedi.

Sonra ikinci ve üçüncü satırın arasına yatay, ikinci ve üçüncü sütunun arasına da dikey bir çizgi çekti. Sayılar artık dörder rakamdan oluşan dört eşit alana bölünmüştü. Sol üstteki alanı işaret etti.

"Yirmi bir, yirmi dört, yirmi yedi, on beş" dedi. "Bu da seksen yedi. Yanındaki alana bak. Yirmi sekiz, on dört, yirmi, yirmi beş. Yine seksen yedi. Diğer ikisi için de geçerli. Dördü de seksen yedi ediyor."

"Bunu nasıl fark ediyorsun ki?" dedi Mina.

"Daha bitmedi" dedi Vincent. "Dört köşedeki sayılara bak. Yirmi bir, on dört, yirmi üç, yirmi dokuz. Seksen yedi. Şimdi de iki çapraz sıraya bak: yirmi bir, on beş, yirmi iki, yirmi dokuz ve on dört, yirmi, otuz, yirmi üç. Onların toplamı da seksen yedi. Seksen yediye ulaşmanın daha da fazla yolu var."

Mina, gözlerine inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Buna sihirli kare denir" dedi Vincent. "Eski bir matematik problemidir. Aynı zamanda benim ilk gösterimin finaliydi. Dünyanın Vincent Walder adlı zihin ustasını ilk kez duyduğu andı. Gölge için her şey döngüler halinde. Başlangıcım ve sonum. Alfam ve omegam. Büyük finalim. Hangi yöne dönersem döneyim, her şey yine buna çıkıyor."

Kâğıdı buruşturup top haline getirdi. Artık ona bakmak istemiyordu.

Nathalie salondan, "Anne, zencefilli kurabiye kaldı mı?" diye seslendi

"Kendin bak" diye bağırdı Mina.

Nathalie diziyi durdurunca televizyon sustu. Nathalie mutfağa geldi, dolapları karıştırmaya başladı. Sonunda kırmızı, plastik bir kap buldu ve dikkatle salladı. Yarısından fazlası dolu gibiydi.

"Neden bu kadar tuhaf davranıyorsunuz?" dedi. "Ben gelince ortam mezarlık gibi oldu. Büyük sır ne?"

"İşimizi yapıyoruz" dedi Mina. "Ama istersen kalıp dinleyebilirsin."

"Babam ya da dedemle ilgili başka bir şey biliyor musunuz?"

"Maalesef hayır, canım. Matematik çalışıyoruz. Katılmak ister misin?"

"Delirdiniz mi? Ben Noel tatilindeyim."

Nathalie kurabiye kabını da alıp salona döndü. Kayıp babası ve öldürülmüş dedesiyle ilgili travmatik bir sürecin ortasında olmasına rağmen normal bir ergen gibi davranabildiğini görmek iç rahatlatıcıydı.

"Anlamıyorum" dedi Mina, televizyon sesi yeniden duyulmaya başladıktan sonra Vincent'a dönerek. "Neden seksen yedi? Ne anlama geliyor?"

"Hatırlamıyor musun?" dedi Vincent. "Tabii ki hatırlamazsın. Neden hatırlayasın ki? Sekiz ve yedi sayıları yedinci ayın sekizinci gününü temsil ediyor. Sekiz Temmuz. Annemin doğum günü. Jane'in bana o leopar kitabıyla hatırlattığı şey buydu. Gölge'ye göre annemin öldüğü yaz benim alfam. Başlangıcım. Ruben'e gönderdiği gazete kupüründe bunu açıkça ima etmişti aslında. Ama o zaman hiçbirimiz fark etmemiştik. Bu Noel ise... işte, belli ki sonum."

Mina, onun elindeki buruşturulmuş kâğıdı alıp açtı ve gündelik hayatının her yerine gizlenmiş sayılara baktı.

"Karşımızda ciddi derecede hasta biri var" dedi.

Vincent ağır ağır başını salladı.

"Artık Gölge'yle neden tek başıma buluşmam gerektiğini anlıyorsundur" dedi. "Julia'yı ve diğerlerini gördüğümüzde, onlara tek kelime etmeyeceksin."

Mina sessizce ona baktı.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi Vincent. "Bu akşam saat sekize kadar benden haber almazsan, bulabildiğin tüm üniformalı ekipleri ve sirenleri kullanarak beni aramaya başla."

137

Mina, toplantı odasındaki havayı tarif etmek için doğru kelimeyi bulmaya çalıştı. Aklına gelen en uygun kelime gerilimliydi. Soruşturma, uzun süredir ya durmuş ya da sürüncemede kalmış her şeyin bir anda hızlanıp çözüme yaklaşmaya başladığı bir aşamaya girmişti. Çözümün ne olduğu hâlâ net olmasa bile.

"Loke nerede?" dedi Ruben etrafına bakarak.

"Milda onu gönderemedi" dedi Julia. "Anlaşılan hasta birine önemli bir ziyaret yapması gerekiyormuş ya da öyle bir şey."

"Tam da ona alışmaya başlamışken" dedi Ruben.

"Merak etme, geri gelir" dedi Julia. "Şimdi seninle başlayalım Adam."

Adam boğazını temizledi ve başıyla onayladı.

"Svensson ailesiyle ilgilenen sosyal hizmet görevlisiyle konuştum" dedi. "Hem Björn'ün hem de Linda'nın ruh sağlığıyla ilgili sorunları varmış ve sosyal hizmetler birkaç kez oğulları Mattias'ı koruma altına almayı değerlendirmiş. Ama Linda, Västerbron Köprüsü'nden atlayarak hayatına son vermiş, kısa süre sonra da Björn ve Mattias ortadan kaybolmuşlar. Öldükleri varsayılmış; tıpkı Tor'un söylediği gibi Björn'ün de intihar ettiği ve oğlunu da yanında götürdüğünü düşünmüşler."

Adam yüzünü buruşturdu.

"Ama meğer tünellerde yaşıyorlarmış" dedi Ruben. "Lanet olsun. Ne kader ama."

"Yani Tor Svensson çocuğun kuzeni mi? Mattias'ın?" dedi Mina, kafasında her şeyi toparlamaya çalışarak.

"Tor iki saat önce buraya geldi" dedi Julia. "Sadece birkaç soru-

yu yanıtlamak için. Ve o görüşmenin sonucunda derhal gözaltına alınmasını talep ettim."

Masadaki herkes şoke olmuştu.

"Bu uzun süreli bir şey olmayacak" dedi Julia. "Hâlâ savcının onayını bekliyoruz. O yüzden şu anda Tor'a öğle yemeği ikram ettik ve onu elimizden geldiğince oyalıyoruz. Mümkünse binadan ayrılmamasını isterim."

"Salakça bir soru olacak ama..." dedi Ruben. "Neler oluyor? Açık konuşabilir miyim? Ne yaşandı?"

"Biraz sabırlı olman gerekecek" dedi Julia. "Henüz paylaşmaya hazır değilim. Vincent konuşmanın kaydını izleyip Tor'un davranışlarına dayanarak kendi çıkarımlarını yapana kadar olmaz. Onun algısını etkilemek istemiyorum."

"Sen orada değil miydin?" dedi Ruben, Vincent'a dönerek.

"Hayır ve muhtemelen bu daha iyi oldu" dedi Vincent. "Yıllar içinde şüphelilerle birçok görüşme yaptım. Tor bunun farkında olabilir. Ben odadayken gelseydi yanlış bir sinyal alıp savunmaya geçebilirdi. Julia'nın bunu önlemek istediğini düşünüyorum. Ama işimiz bitince görüntüleri memnuniyetle izlerim."

Julia başıyla onayladı. Mina ise Julia'nın söylediklerini sindirmekte zorlanıyordu. O soğukkanlı ve ruhsuz Tor'un gözaltında olması fikri neredeyse absürddü. O da diğerleri kadar afallamıştı.

"Tor ve Mattias'ın ortak geçmişine de baktık" dedi Julia, Christer'a başıyla işaret ederek. "Aileyle ilgili bazı bilgileri toplamışsın. Neler bulduğunu anlatır mısın?"

Christer kaşlarını çattı, ardından masadan bir tomar kâğıt aldı.

"Mattias'ın babası Björn, Tor'un babası Rune'nin kardeşiymiş" dedi. "Babaları Harald ise tam anlamıyla şeytanmış. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'da Hitler için savaştığı bilinen az sayıdaki İsveçliden biriymiş. Söylenene göre Dachau'da görev yapmış; toplama kamplarından birinde."

"İsveçlilerin Naziler için savaştığını bilmiyordum" dedi Ruben gözleri büyüyerek.

"Savaş sırasında Nazi olan pek çok İsveçli vardı" dedi Christer homurdanarak. "Bazıları o kadar aklını yitirmişti ki Almanya'ya gidip Üçüncü Reich adına silah kuşanmışlardı."

"Harald bunun bedelini ödememiş mi?" diye sordu Adam.

Christer başını iki yana salladı.

"Harald bankacılık geçmişi olan çok zengin bir aileden geliyormuş. Döndüğünde aile şirketi Hird AB'de gösterişli bir göreve getirilmiş. Ondan sonra pek sesi çıkmamış. Zenginler her zaman paçayı kurtarır."

"Oğulları da Nazi miymiş?" dedi Mina ilgiyle öne eğilerek.

"Buna dair bir şey yok. Rune aile şirketlerini ve varlıkları yönetmeye devam etmiş. Björn ise öğretmen olmuş, İsveççe ve tarih dersleri veriyormuş. Sonra... işi bırakmış."

"Ve tünellere indikten sonra Björn ile Mattias, Kral ve Prens olmuşlar" diye ekledi Julia. "Mina, sen aşağıya inip Vivian ve diğerleriyle konuşmuştun. Prens'in ne zaman ayrıldığını söylediler mi?"

"Hayır, tam olarak değil" dedi Mina. "Ama ondan bir çocuk olarak söz ettiler ve boyunu ölçmüşlerdi. Kesinlikle bir çocuğun boyuydu. O yüzden küçükken ayrıldığını varsaydım."

"Bütün bu tablo hâlâ çok dağınık" dedi Julia. "Telesekreterdeki geri sayım doğruysa, Niklas Stockenberg'i bulmak için üç günümüz kaldı. O zamana kadar yapbozun bütün parçalarını bir araya getiremeyebiliriz. Önemli olan, onun nerede olduğunu ya da kim tarafından tutulduğunu anlayacak kadarını çözebilmek."

Vincent aniden yüksek sesle inledi ve Mina irkildi.

"İyi misin?" dedi endişeyle ona bakarak.

"Niklas'a verilen, üzerinde telefon numarası bulunan kartvizit" dedi Vincent. "Jon, Marcus ve Erika da onları almıştı. Davranışlarının değişmesinin nedeni buydu; her biri farklı şekilde tepki verdi ama hepsi iki hafta sonra öleceklerini biliyordu."

"Tanrım" dedi Ruben. "Ve sonra tünellere gömüldüler."

Bir süre sessizlik oldu.

"Bunun doğru an olup olmadığını bilmiyorum ama Akai'yle görüştüm" dedi Adam. "Jon Langseth'in kemiklerini bulan adamla. Geçen yıl yaptığı inanılmaz bir duvar resmini gösterdi bana. Tünellerde tanıştığımız grubun tamamı resimde var. Gerçekten çok iyi."

Adam telefonunu çıkarıp fotoğraflar arasında gezindi. Doğru görüntüyü bulunca telefonu masadakilere uzattı.

"Instagram'da dedikleri gibi 'sağa kaydırma, sola kaydırma, sadece bak'" diye güldü Ruben, telefonu Mina'ya uzatırken.

Mina, Ruben'in uzattığı telefona baktı. Başkalarının bakteri kaynayan telefonlarından nefret ederdi. Ama merakı, paranoyasından ağır bastı ve telefonu aldı. Sonra ellerini dezenfektana boğardı.

Adam haklıydı. Resim benzersizdi. Hepsini tek tek tanıdı. Vivian. Kjelle. OP. Natasa. Sadece tek bir yüz yabancıydı. Üstelik o kişinin yüzünün büyük kısmına sprey boyayla *Sussi buradaydı* yazılmıştı, bu yüzden hatlarını seçmek mümkün değildi. Ama figürün başının üzerine çizilmiş bir şey vardı. Mina fotoğrafın o kısmını işaret etti ve telefonu Adam'a çevirdi.

"Bu ne?" dedi. "Flaş tam orada çok parlak, pek seçilmiyor. Ama resmin kendisini gördün, ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Adam bir süre sessizce baktı.

"Emin değilim" dedi. "Sanırım bir tür hale olduğunu düşünmüştüm. Belki orada ölen birini temsil ediyordur. Bilmiyorum."

Adam omuz silkti. Mina, resmi dikkatle incelemeyi sürdürdü ve bir anda neye baktığını fark etti.

"Bu bir hale değil. Bir taç. Bir kralın taktığı gibi. Ya da... bir prensin."

Oda sessizliğe gömüldü. Julia hızla ekrana yaklaştı.

"Mina haklı" dedi. "Ama bu bir yetişkin, çocuk değil. Ve bu resim geçen yıl yapılmıştı, değil mi?"

Adam başıyla onayladı.

"Ve tünellerde yaşayan insanları tasvir etmesi gerekmiyor mu?" dedi Julia sesi ağırlaşarak. "Öyleyse bu, Kral olamaz. Eğer bu oğlunu gösteriyorsa, Tor'un kuzeni hâlâ tünellerde demektir. Ve Prens babasına krallara yakışır bir mezar yaptıysa..."

"... diğerlerini de aynı şekilde gömmüş olabilir" dedi Vincent. "Mattias'ı bulmamız gerekiyor."

138

Julia'nın sorgu odasına yerleştirdiği küçük kamera, Tor'la yaptığı görüşmeyi 4K çözünürlükte kaydetmişti. Bu sayede Vincent, Tor'un yüzünü tüm detaylarıyla yakınlaştırabiliyordu. Gerçi buna pek gerek yoktu. Ne aradığını biliyorsan, çoğu şey zaten ortadaydı ve Vincent da işini biliyordu.

Vincent, videoyu Julia'nın kurbanların hayatlarında daha önce bazı zorluklar yaşadıklarını söylediği andan hemen önce durdurmuştu.

"Şuna bak" dedi yanında oturan Mina'ya. "Ne görüyorsun?"

Göz ucuyla Mina'ya baktı ve kalbinin bir an için hızlandığını hissetti. İşine ne kadar odaklanmış olursa olsun, ondan etkilenmemesi mümkün değildi. Mina konsantre olduğunda inanılmaz derecede güzeldi.

Mina'nın kendisini beklediğini fark etti ve aceleyle videoyu yeniden oynattı.

Julia'nın cümlesini söylediğini, Tor'un da *zorluklar* kelimesini soru gibi tekrarladığını duydular. Vincent videoyu yine durdurdu.

"Şaşırmış gibi görünüyor" dedi Mina. "Ne demek istediğini tam olarak anlamıyormuş gibi."

"Doğru" dedi Vincent. "Ama asıl şuna bak. Bundan hemen öncesine."

Videoyu birkaç saniye geri aldı ve Julia *zorluklar* dedikten hemen sonraya denk gelecek şekilde durdurmaya çalıştı. Tor'un yüzündeki ifade, yalnızca bir anlığına belirip kaybolmuştu. Vincent ifadenin net olarak göründüğü bir kareyi yakalayana kadar birkaç deneme yapmak zorunda kaldı.

"Mikro ifadeler" dedi Vincent ekrana doğru başını sallayarak. "Psikolog Paul Ekman'a göre yedi temel duygu vardır: mutluluk, üzüntü, öfke, tiksinti, küçümseme, korku ve şaşkınlık. Bu duygular yüzümüzde belirgin mimiklerle ortaya çıkar. Duygusal bir tepkiyi tamamen gizlemek son derece zordur çünkü duygular otomatik olarak ortaya çıkar ve bilinçli tepkilerimizden daha hızlıdır. Ekman bu hızlı, geçici tepkilere mikro ifade der. Bilinç devreye girip yüz ifadesini kontrol altına almaya çalışmadan önce, gerçek duyguyu ele veren o anlık tepkilerdir. Mesela bu durumda olduğu gibi, sonradan sahte bir şaşkınlık ifadesiyle örtülür. Ama asıl, ondan hemen önce ne gördün?"

Ekranda Tor'un ağzının köşesi gerilmiş ve yukarı doğru kalkmıştı. Yalnızca birkaç milimetrelik bir hareketti ama yeterliydi. Ortaya çıkan şey bir gülümseme değildi.

"Üstten bakıyor gibi" dedi Mina.

"Aynen öyle. Bu, küçümsemenin ifadesi. Ama Tor'da yalnızca bir an sürüyor. O yüzden mikro ifade diyoruz. Ardından senin fark ettiğin o yapay kafa karışıklığı geliyor."

Vincent tüm sahneyi durdurmadan oynattı. Göz kırpmaktan bile kısa süren o değişimi Mina'nın da fark etmesini umuyordu. Mina heyecanla başını salladı.

"İşte" dedi. "Vay canına. Ne arayacağımı şimdi biliyorum. Ama sen göstermeseydin asla fark edemezdim. Peki bu ne anlama geliyor?"

"İki anlamı olabilir" dedi Vincent ve ona döndü.

Bu kötü bir fikirdi. Ona bu kadar yakın oturup gözlerinin içine bakınca kendini tuhaf hissetti. Ama Mina yalnızca merakla ona bakıyordu. Vincent kendini toplamak zorundaydı.

"Birincisi" dedi boğazını temizleyerek, "Julia'nın sözünü ettiği zorlukların ne olduğunu çok iyi bildiği anlamına geliyor. Ortada somut bir şey yoksa bu kadar güçlü bir tepki vermezsin. Yani kurbanların geçmişini zaten biliyor. Onları tanımıyorsa bunu nereden bilsin?"

"Yani Erika'yı, Jon'u ve Marcus'u tanımadığını söylerken yalan söylüyor" dedi Mina yavaşça.

"Bunun başka mantıklı bir açıklaması yok. İkincisi de şu: Bu *zorlukları* açıkça küçümsüyor. Yani Erika'nın, Marcus'un ve Jon'un depresyonda olduklarını, intihara meyilli olduklarını biliyor ve bundan tiksiniyor. Görünüşe bakılırsa Tor, zayıf gördüğü insanlara pek tahammül edemiyor."

"Yani Tor kurbanları tanıyordu ve neler yaşadıklarını biliyordu" dedi Mina.

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Ve bundan nefret ediyor" diye ekledi. "Niklas'ın da aynı dönemden geçtiğini biliyor. Demek ki ondan da nefret ediyor."

Bir anda gözlerini açtı ve dehşetle Vincent'a baktı.

"Vincent, herkes... ben de ... bu kadar kolay okunabiliyor muyum? Benim de mikro ifadelerim var mı?"

"Bunu hiç düşünmedim" dedi Vincent, masum bir tavır takınmaya çalışarak.

Aynı anda Mina'ya *kendisini* okuyabileceğini öğrettiğini fark etti. Bu pek iyi olmamıştı.

"Peki Tor konusunda ne kadar eminsin?" dedi Mina. "Hâlâ onu elimizde tutmak için yeterince sağlam bir sebep görmüyorum."

Vincent başıyla onayladı ve imleci kaydın son saniyelerine götürdü. Sonra tekrar oynattı.

"Bence karşı karşıya olduğumuz perspektif bu. Ve bunun, İsveçli bir rock yıldızının kariyerine nasıl başladığıyla ya da bir akademisyenin konuşmalarının kim tarafından ayarlandığıyla pek ilgisi yok."

"Yine o mikro ifadeyi gördüm" dedi Mina. "Küçümseme. 'Rock yıldızı' dediği sırada."

"Çok iyi. Ama kelimeleri de düşündün mü? Julia yalnızca yatırımlardan söz etmişti. Tor bunların insanların kariyerlerini finanse etmek için kullanıldığını nereden biliyor? Ayrıca Julia konuşmacıdan hiç bahsetmedi, o halde Tor bunu nereden çıkardı? Eminim ki Julia'nın tepki verdiği nokta buydu. Tor bilmemesi gereken şeyler hakkında konuşuyor. Julia'nın tepkisi son derece yerindeydi. Tor gösterdiğinden çok daha fazla şey biliyor. Üç harika kariyer yarattı. Niklas'ı da sayarsak dört. Hem de hepsi hayatlarının en dip nok-

tasındayken. Bu inanılmaz derecede büyük ve özverili bir şey. Peki neden bunu inkâr ediyor? Eğer yaptığı tek şey buysa, bununla gurur duyması gerekmez mi? Ve neden onlardan nefret ediyor? Sanırım bunu anlarsak, neden şimdi ölü olduklarını da anlarız."

Mina uzun süre sessiz kaldı. Vincent bu sessizliği seviyordu. Ama aynı zamanda onun o canlı sesini yeniden duymayı da istiyordu.

"Ona bir baksana" dedi Mina alçak sesle, ekrandaki Tor'u işaret ederek. "Bakımlı tırnaklar. O gömleği bütün gün giymiş olmasına rağmen manşetlerinde tek bir leke yok. Ayakkabıları her zaman pırıl pırıl. Metro tünelinde çakıldan mezar yığınları inşa ettiğini hayal bile edemiyorum. Toplantıda söylediğin şeye daha yatkınım. Bunları Prens yapmış olmalı."

"Katılıyorum" dedi Vincent. "Ama bu işin beyni kesinlikle Tor. Christer'ın bulduğu kanıtlara bakılırsa, perde arkasında ipleri çeken o. Kas gücü, hatta belki sahnedeki yüz kuzenine ait. Ve iş daha da kötüleşiyor."

Şu ana kadar gördükleri her şey, Vincent'ın göstereceği şeyin yalnızca bir ön hazırlığıydı. Mina'nın, küçük davranış değişikliklerinin önemini kavraması gerekiyordu. Sadece anlaması değil, hissetmesi de. Asıl korkutucu olan kısım buydu.

İmleci geri çekti ve Tor'un, Niklas'ı kaçıranın siyasi amaçları olabileceğinden söz etmeye başladığı anın hemen öncesinde durdurdu.

"Görüşmenin bu kısmını izledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Hepsini izlemeye vaktim olmamıştı."

"Güzel" dedi Vincent sesi kapatarak. "Şimdi beden dilini ve yüz ifadelerini izle. Sonra bana ne hakkında konuştuğunu söyle."

Videoyu başlattı ve sessizce sonuna kadar oynattı. Mina dikkatle Tor'u izledi. Bir süre sonra, duyulmayan bir şeye katılıyormuş gibi, fark edilmez biçimde başını sallamaya başladı. Video bittiğinde kendini toplamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duydu.

"Bir bakalım" dedi Mina. "Öne doğru eğilmişti, bol bol göz teması kuruyordu. Ağzının sağ köşesinde bir gülümseme belirdi ve

kayboldu... Bunu senin yaptığın gibi parçalara ayırmak zor. Sanki anlam kayboluyor. Bütünü, parçalarının toplamından daha fazla gibi. Hissettirdiği şeyi söyleyebilir miyim?"

"Çok iyi bir öneri" dedi Vincent. "Hislerimiz çoğu zaman zaten bildiğimiz şeylere kestirme yoldur. Beyin zaman ve enerji kazanmak için mantığı atlayıp bize bir 'his' verir. Buna sezgi denir. Ama gerçek sezgi, geçmişte bu düşünceyi destekleyen kanıtlarımız varsa geçerlidir. Yoksa sadece önyargılarımıza tepki veririz. Ne yazık ki 'içgüdü' diyen çoğu insan bu farkı bilmez..."

"Vincent" dedi Mina sertçe.

"Pardon. Tor hakkındaki izlenimini söyle."

Mina, masaya eğilmiş, avuçlarını masaya dayamış halde duran Tor'a tekrar baktı.

"Anlattığı şeye tutkuyla bağlı olduğu çok açık" dedi. "Dragon's Den'de bir fikri pazarlıyor gibi. İnancı bulaşıcı. Hatta ikna edici. Ne satıyorsa alırım."

"Bundan o kadar emin olma" dedi Vincent ve bu kez sesi açarak sahneyi baştan oynattı.

Tor'un demokrasinin çöküşte olduğuna ve birilerinin ülkeyi kaosa sürüklemek isteyebileceğine dair görüşlerini sessizce dinlediler.

Video bittiğinde Mina'nın yüzü solgundu.

"Kaostan yeni bir düzen yaratma meselesi" dedi Vincent. "Bu Tor'un kendi fikri. Buna gerçekten inanan o. Ve artık Niklas'tan söz ettiğini sanmıyorum. Dört kişiyi öldürerek yeni bir toplumsal düzen kurulmaz. Bunlardan biri adalet bakanı olsa bile. Bence Tor'un planladığı şey başka. Çok daha büyük bir şey. Ne kadar ileri gidebileceğini cidden hafife almışız."

139

"Julia! Bekle!"

Sara elinden geldiğince hızlı koşarak koridor boyunca ilerledi. Julia öbür uçtaki asansöre binmek üzereydi ama Sara'nın sesini duyunca yeniden dışarı çıktı.

Sara asansöre ulaştığında nefesi kesilmişti. Soluklanmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

"Merhaba Sara" dedi Julia gülümseyerek. "Manojlovic ve Ted Hansson işini iyi hallettiniz. Gustaf Brons'u da bulmanız cabası."

Kapılar Julia'nın arkasından kapandı ve asansör hareket etti.

"Evet her şey biraz aceleye geldi" dedi Sara. "Çeteyi daha uzun süre incelemeyi isterdik ama dürüst olmak gerekirse Ted Hansson'un foyasını ortaya çıkarmak epey rahatlatıcıydı."

"Bu UOB'nin resmi görüşü mü?" dedi Julia gülerek. "Bu aceleciliğiniz için size minnettar olan bir meslektaşım var."

Sara yanaklarının kızardığını hissetti. Üç gün önce o soğuk kulübede Ruben'i bulduğundan beri boş zamanlarının neredeyse tamamını birlikte geçiriyorlardı ama bunu henüz kimseye söylememişlerdi. Sara dünyanın bu şoku nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Kendisi bile hâlâ anlamaya çalışıyordu.

"Her neyse" dedi Sara. "Sana acil bir sorum var. Bu sabah Tor Svensson'u sorguya aldırmıştın değil mi? Lütfen hâlâ elinizde olduğunu söyle."

Julia kaşlarını kaldırdı.

"Evet doğrusu biraz sürpriz oldu" dedi. "Geldiğinde elimizde aslında yalnızca dolaylı kanıtlar vardı ama kendini ele verecek kadar çok hata yaptı ve ben de derhal tutuklanmasını istedim. Henüz

bir haber almadım. O yüzden Kronoberg tutukevinde olduğunu varsayıyorum. Elbette avukatları sert bir biçimde itiraz edecektir ama bu işler hızlı ilerlemez. En azından bir gün daha orada olması gerekir. Ne oldu?"

"Acaba?.." dedi Sara, Julia'nın odasını işaret ederek.

Julia başıyla onayladı. Odaya girdiler. Julia kapıyı arkalarından kapattı.

"Bir süredir şüpheli terör faaliyetlerini takip ediyoruz" dedi Sara. "Büyük miktarlarda amonyum nitrat çalındı. Tek başına korkunç bir bomba yapmaya yetecek kadar. Kimyasalların farklı yerlerde saklandığını gösteren bir ihbar aldık ama yerlerini bildiğimizi belli etmedik. Bunun yerine depoları gözetim altına aldık. Neredeyse hepsi son kırk sekiz saat içinde ziyaret edildi. Adam şapka ve güneş gözlüğüyle kılık değiştirmişti, her seferinde farklı kıyafetler giyiyordu ama modern yüz tanıma yazılımlarının ne kadar ilerlediğine inanamazsın. Hepsini ziyaret eden aynı kişiydi."

"Tor Svensson mu?" dedi Julia, hayretle ona bakarak.

"Evet. Korkunç bir şey planladığını düşünüyoruz."

Julia paltosunu kaptı.

"Hemen nezarete gidelim" dedi. "Oraya varmamız üç dakika sürer. Geliyoruz diye haber vereceğim."

Telefonunu aldı, bir numarayı çevirdi ve montunu giyerken telefonu omzu ile kulağı arasına sıkıştırdı.

"Alo ben Julia Hammarsten" dedi karşı taraftan biri açtığında. "Tor Svensson'la konuşmak için geliyoruz. Hemen. Acil"

Julia bir anda olduğu yerde dondu. Dinledi. Ardından telefonu kapattı ve Sara'ya baktı.

"Bunun bu kadar kolay olacağını nasıl düşünebildim ki?" dedi. "Adalet Bakanlığı'nı karşıma alırken daha dikkatli olmam gerektiğini bilmeliydim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Sara.

"Tutuklama talebimiz reddedilmiş" dedi Julia. "Tor iki saat önce binadan ayrılmış."

140

Babası oturmalarını istemesine rağmen Julia ayakta kalmayı seçti. Sara Temeric de hâlâ ayaktaydı. Julia, uzun zamandır ilk kez emniyet binasının içinde donmuyordu; muhtemelen komiserin odasına kadar koşa koşa geldiği içindi.

"Şimdi çok dikkatli olmamız gerekiyor" dedi babası, pencereye bakarak. O da ayağa kalktı. "Tor Svensson'u cinayetlerle ilişkilendirebildiğinizden ne kadar eminsin?"

"Hâlâ yalnızca dolaylı kanıtlarımız var" dedi Julia "Ama sayıları fazla. Ayrıca Tor'un kuzeni hakkında yalan söylediğine inanıyoruz ve onun da bu işin içinde bir rolü var."

"Ancak UOB'nin elinde Tor'un kimyasalların çalınmasına doğrudan karıştığını gösteren kanıtlar var" dedi Sara.

Julia meslektaşına takdirle baktı. Sara, komiserin çoğu insanda yarattığı korkudan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Komiser onlara döndü.

"Onu zaten tahrik etmiş durumdasınız" dedi düşünceli bir sesle. "Muhtemelen artık tetikte olacaktır. Üstelik bilgisayarın, farklı kılıklardaki bir kişinin aynı kişi olduğunu söylemesi mahkemede tartışmalı bir konu olacaktır. Hele söz konusu kişi adalet bakanının basın sözcüsüyse. Korkarım onu içeri tıkabilmeniz için uzun bir hukuki süreç sizi bekliyor. Ne kadar zamanınız var?"

Julia, Sara'ya baktı. Sara bunca koşuşturmaya rağmen bunu nasıl bu kadar kolay atlatıyordu? Julia sırılsıklam terlemişti, kalbinin gümbür gümbür attığını hissediyordu. Sara herhalde spor salonunda çok vakit geçiriyordu. Belki kendisi de yeniden başlamalıydı. Adam onun her haliyle mükemmel olduğunu söylerdi ama...

"Eğer Tor, Jon'un, Marcus'un ve Erika'nın öldürülmesine karıştıysa, aynı örüntüyü izlediği için Niklas'a yönelik tehditlerde de parmağı olması makul görünüyor" dedi Julia. "Kayıtlı mesaja göre Niklas üç gün içinde ölecek."

"Tor Svensson'dan söz ettiğimizi düşünürsek bu oldukça büyük bir 'eğer'" dedi komiser.

"Ayrıca gerçekten bir bomba yapıp yapmadığını da bilmiyoruz" dedi Julia "Ama *eğer* yapıyorsa ve cinayetlere de karıştıysa, bombayı Niklas öldürüldüğü anda patlatacağını tahmin ediyorum. Daha fazla bekleyemez. Çemberin daralmaya başladığının farkında olmalı. Harekete geçecekse şimdi geçmek zorunda. *Eğer* gerçekten oysa. Asıl soru şu: En ufak bir riski göze alabilir miyiz?"

"Ne kadarlık bir patlayıcıdan söz ediyoruz?"

"O görüntülerdeki kişinin Tor olmasından başka bir ihtimal görmüyorum" dedi Sara. "Eğer öyleyse yaklaşık on ton amonyum nitrata erişimi var. Bildiklerimiz bunlar, daha fazlası da olabilir. Başarılı olursa bu İsveç'te şimdiye kadar yaşanmış en büyük sivil patlama olur. Stockholm'ün merkezinin büyük bir kısmı toza dönüşür. En kötü senaryoda binlerce ölü ve yaralı olur."

Babası ellerini yüzünde gezdirdi. Üniformasına rağmen bir anda çok yaşlanmış görünüyordu.

"O halde temkinli ilerlememizi öneriyorum" dedi. "Ama hızlı da olmalıyız. Çünkü haklısınız, risk alamayız. Bugünün geri kalanını kanıtlarınızı toplamaya ayırın. Somut da olsa dolaylı da olsa. Elinizden gelen en ikna edici dosyayı hazırlayın. Tüm bu 'eğer'leri ortadan kaldırdığınızdan emin olun. Yarın sabah savcıya gidip Tor Svensson'un derhal tutuklanmasını talep edeceğiz. Bunun ne kadar hayati olduğunu vurgulamak için savcıya bizzat ben yazacağım."

Julia babasına baktı. Bir kez olsun karşısında durmadığı için ona teşekkür etmek istedi ama bunun yerine kısa bir baş selamıyla yetindi.

"Ee?" dedi komiser. "Neden hâlâ burada dikiliyorsunuz? Hadi, harekete geçin."

141

Gondolen restoran tıklım tıklımdı. Mekân kapsamlı bir tadilatın ardından kısa süre önce yeniden açılmıştı ve masaların doluluğuna bakılırsa Stockholm halkı geri dönmüş olmaktan fazlasıyla memnundu. Vincent, Gölge'nin böylesine kalabalık bir yerde buluşmak istemesine şaşırmıştı ama Gölge hiçbir şeyi tesadüfen yapmazdı. Özellikle burayı seçmiş olmasının mutlaka bir nedeni vardı.

Vincent bankoya yaklaştığında, "Walder?" dedi şef garson şaşkınlıkla. "Uzun zaman oldu. Gerçi buraya gelen herkes için öyle. Tekrar hoş geldiniz. İki kişilik rezervasyon değil mi?"

"Öyle diyorsanız öyledir" dedi Vincent.

Şef garson ona biraz tuhaf bir bakış attı ama eliyle gelmesini işaret etti.

"Sizi bara almak zorunda kaldık" dedi özür diler gibi, ana salona girerlerken. "Açıldığımızdan beri inanılmaz sayıda rezervasyon aldık. Şanslıydınız çünkü..."

"Sorun değil" dedi Vincent. "Bana kalırsa en iyi yerler zaten barda."

Gösterilen yere oturdu ve ne kadar memnun olduğunu belli etmek için şef garsona içtenlikle gülümsedi. Kadın da rahatlamış bir şekilde gülümsedi ve bir sonraki misafiri karşılamak üzere hızla uzaklaştı.

Barda iki menü duruyordu. Vincent'ın yanındaki koltuk boştu. Gölge henüz gelmemişti. Vincent neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Acaba yaşlı mı olacaktı genç mi? Erkek mi kadın mı? Tanıdığı biri olabileceği aklına geldi. Bunun olmamasını umuyordu. Büyük olasılıkla Mina'nın da düşündüğü gibi saplantılı biriydi. Sırtında onun dövmesini taşıyan Anna'dan sonra ciddi sorunları olan başka biriy-

le karşılaşmamıştı ama Anna, Gölge'nin yanında tamamen zararsız kalıyordu. Her şeye hazırlıklı olmak gerekiyordu.

Erkekler tuvaletinden bir adam çıktı. Vincent'ı fark etti ve geniş-çe gülümsedi. Ardından ona doğru yöneldi.

Bu Gölge miydi? Vincent onu hayal meyal tanıyordu. Adamı hemen çıkaramamıştı ama daha önce bir yerde gördüğünden emindi. Yaklaşırken yürüyüşünde tanıdık gelen bir şey vardı.

"Vincent!" dedi adam coşkuyla elini sıkarak. "Geldin demek!"

Artık hiç şüphe yoktu. Bu Gölge'ydi. Vincent sonunda işkencecisinin yüzünü görüyordu. Keşke onu nereden tanıdığını da hatırlayabilseydi.

"Başka seçeneğim yoktu" dedi Vincent. "Ailem nerede?"

Gölge omuz silkti ve oturdu.

"Endişelenecek bir şey yok" dedi. "Onlara senin yaptığından fazlasını yapmadım. Ama bir süre yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacın vardı."

"Eğer onlara zarar verdiysen..."

Adam elini kaldırdı ve alınmış gibi baktı.

"Vincent, Vincent" dedi. "Bayağılaşmayalım. Önündeki göreve odaklanmalısın. Çok vaktin kalmadı."

Vincent tıklım tıklım dolu salona baktı. Misafirlerden herhangi biri sivil polis olabilir miydi? Bir işaret verse ya da yardım istese Gölge yakalanır mıydı? Ama kimse onlara dikkat etmiyor gibiydi. Mina sözünü tutmuştu.

"Benden ne istiyorsun?" dedi. "Ve kimsin sen? Yaptıklarımın sorumluluğunu almam ve inkârı bırakmam gerektiğini söyledin. Sanırım anneme... olanlara... gönderme yapıyorsun."

Adam sitemkârca başını salladı.

"Gördün mü?" dedi. "Hâlâ ne olduğunu söyleyemiyorsun."

"Kırk yıl önceydi. Ve bir kazaydı. Trajik bir kazaydı."

Gölge menüyü karıştırmaya başladı.

"*Langustin graten* mi, dana rosto mu?" dedi kendi kendine. "Porçini mantarı da güzel bir eşlikçi gibi duruyor."

"Ne yapmamı istediğini söyle" dedi Vincent sertçe. "Sorumluluk almak derken neyi kastediyorsun?" dedi. "Bu ne anlama geli-

yor? Ve neden hayatıma müdahale ediyorsun?"

"Akşamları kan sosisi servis etmemeleri yazık" dedi adam menüyü kapatırken. "Kavrayışının bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum Vincent. Sana bütün ipuçları verildi. Mektupları tekrar oku. Dikkatle. Her şey orada."

Vincent'a baktı ve bir sır verecekmiş gibi iyice yaklaştı.

"Hâlâ sende duruyorlar değil mi?" dedi. "Mektuplar. Polise falan vermedin herhalde?"

Vincent cevap vermedi.

"Tek istediğim yaptıklarının sorumluluğunu almaya başlaman" dedi Gölge. "Hepsi bu."

"Bununla tam olarak ne kastettiğini söylemeyecek misin?"

Gölge gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"O kadar da zor değil" dedi. "Ama hâlâ anlamıyor gibisin. O yüzden sana bir şans daha vereceğim. Yazdığım gibi. Son bir şans. Ben kötü bir adam değilim Vincent."

Dolgulu bir zarf çıkardı ve Vincent'a uzattı. İçinden tokalı siyah bir elastik bant çıktı. Bandın üzerinde, kibrit kutusu büyüklüğünde dikdörtgen bir plastik parça duruyordu.

"Yarın tekrar buluşacağız. O zamana kadar bunu takmanı istiyorum. Bu bir mikrofon ve GPS vericisi. Ayak bileğine takıyorsun. Mikrofonu göğse bantlama işi artık sadece televizyonda oluyor. Ama bunun sayesinde tam olarak nerede olduğunu bileceğim ve önümüzdeki gün boyunca söylediğin her şeyi duyacağım. Yarın seni görüp de fırsatını boşa harcadığını öğrenmek istemem. İyi akşamlar Vincent."

Adam kalktı ve gidecekmiş gibi yaptı.

"Bekle" dedi Vincent. "Hâlâ kim olduğunu ve bunu neden yaptığını söylemedin. Bir de neden buradayız? Gondolen'de? Bu ne..."

Gölge başını iki yana salladı.

"Artık o kadar da zeki değilsin" dedi ceketini düzelterek. "Kim olduğumu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. Ama söz veriyorum, yarın her şey netleşecek. Şimdi yemeğinin tadını çıkar. Hesap benden."

142
İki gün kala

Vincent erkenden gelmişti. Polis merkezi neredeyse kendi işyeri haline gelmişti. Artık evinde uyuyamıyordu. Restorandan altı buçuk civarında dönmüş, Mina'ya iyi olduğunu yazmıştı ama Gölge'nin sözleri gecenin geri kalanı boyunca zihnini rahat bırakmamıştı. Aklını kaybetmemek için yapabildiği tek şey soruşturmaya odaklanmaktı.

Metro tünelleri haritasını toplantı odasının duvarına asacaktı. Daha önce orada duran Stockholm haritası, Vincent'ın altı ay önce onu dev bir satranç tahtasına çevirmesinden sonra indirilmişti. O günden beri duvar boştu. Şimdiye kadar.

Haritanın kıvrılmaması için dört köşesini raptiyeledi. Tam işi bitirmek üzereyken Ruben kapıdan başını uzattı.

"Yine o işlere mi başladın?" dedi haritaya bakarak. "Bu sefer ne oynuyoruz? Kızma birader mi? Cevap verme, bilmek istemiyorum. Adam'ı gördün mü?"

"Hayır, henüz burada kimseyi görmedim" dedi Vincent.

Ruben başını sallayıp kayboldu. Vincent çantasından kum saatlerini çıkardı. Çerçeveyi çevirdi ve kumun akmaya başlamasını izledi. Kum saati sembolü bu soruşturmanın her yerindeydi. Elindeki dört kum saati aslında mezar höyüklerinin haritasıydı. Tünellerde yığınların çevresine de aynı işaret konmuştu. Niklas'a verilen, üzerinde telefon numarası yazılı kartvizitte de bir kum saati vardı. Vincent hâlâ o sesi hatırlıyordu, Niklas'a ne kadar zamanı kaldığını söyleyen sesi. Sürenin dolmasına sadece iki gün kalmıştı.

Vincent, gerçekten Niklas'ı on altıncı hat üzerindeki bir tünelde bulmayı ummuştu. O zaman her şey çok daha kolay olurdu. Geriye dönüp bakınca bunun ne kadar safça olduğu belliydi. Bir şeyin soruşturma açısından kullanışlı olması, onun doğru olma ihtimalini artırmıyordu.

Öte yandan Niklas'ın nerede olabileceğine dair başka bir iz de yoktu. Ama kum saatleriyle gelen mesajı tamamen yanlış anlamadıysa, çok geç olmadan Niklas'ı kurtarmanın bir yolu vardı.

Zaman dolmadan dördüncüyü bul.

Ama nerede? Julia'nın dediği gibi, on altıncı hat çok uzundu. Niklas iki gün sonra tüneldeki yerine konduğunda, pek vakitleri kalmayacaktı.

Vincent'a kum saatlerini gönderen kişi neden hangi istasyon olduğunu değil de hangi hat olduğunu belirtmiş olsundu ki? Bu belirsizlik tuhaftı. Vincent kum saatlerinin altına yazdığı sayılara baktı.

17 dakika (13 saniye)

13 dakika (5 saniye)

10 dakika (3 saniye)

16 dakika (3 saniye)

Başta her dakikanın hatları, saniyelerin de istasyonları gösterdiğini düşünmüştü. Marcus Eriksson'u temsil eden kum saatinde kumun akması on yedi dakika on üç saniye sürmüştü. On yedi numaralı hat doğruydu. Ama on üç istasyon saymak, hangi uçtan başlarsa başlasın, onları Marcus'un bulunduğu Bagarmossen'a götürmüyordu.

Aynı durum Erika ve Jon için de geçerliydi. Nereden saymaya başlarsa başlasın, saniyeler kemiklerin bulunduğu istasyonlara çıkmıyordu.

Ama ya başka bir başlangıç noktası varsa? Kum saatlerini gönderen kişi için anlamı olan bir başlangıç noktası? Vincent artık emindi, kum saatleri ve kendisine gönderilen diğer bulmacalar Prens'ten gelmişti. Kral'ın, yani Prens'in babasının iskeleti Odenplan'da bulunmuştu.

Ya her şeyin kökü Kral'sa?

Vincent parmağını duvardaki haritanın üzerine koydu ve Odenplan'dan on üç istasyon saydı. Tam olarak Marcus'un kemiklerinin bulunduğu Bagarmossen'a ulaşıyordu.

Bir daha denedi. Erika on üç numaralı kırmızı hatta bulunmuştu. Onun kum saatinde beş saniye yazıyordu. Vincent yine Odenplan'dan başladı. T-Centralen'de aktarma yapınca Karlaplan'a beş istasyon vardı ve Erika orada bulunmuştu. Üçüncü kum saati Jon içindi. On numaralı mavi hat. Odenplan'dan iki istasyon sonra Fridhemsplan'a ulaşıyordu. Oradan mavi hatta geçince, bir durak sonra Stadshagen'a ulaşıyordu, Akai'nin Jon'u bulduğu yere.

İşte çözmüştü.

Son kum saati, Niklas'ınki, on altı dakika üç saniyeyi gösteriyordu. Odenplan'dan sayınca ya Thorildsplan'a, aksi yönde giderse T-Centralen'e ulaşıyordu. Ama Thorildsplan yer üstündeydi ve kemikler hep tünellerde bulunmuştu. Geriye sadece T-Centralen kalıyordu.

Sonunda Niklas'ın nerede olacağını biliyordu. Bunu kutlaması gerekirdi ama Julia'nın buna sevinmeyeceğini biliyordu. T-Centralen tüm yeraltı ağının en karmaşık istasyonuydu. Birden fazla seviyede trenlerin ve peronların bulunduğu, sistemdeki tüm hatların kesiştiği tek noktaydı. Her gün üç yüz binden fazla yolcunun inip bindiği yerdi. Ve iki gün sonra Niklas'ı o labirent gibi tünellerin bir yerinde bulmaları gerekecekti.

Zaman dolmadan dördüncüyü bul.

Vincent süre dolmadan Niklas'ın tünellere götürüleceğini ve onu bulmak için yaklaşık bir saatleri olacağını umuyordu. Ama bir daha bu kadar saf olmaya cesaret edemezdi. Zamanın çok daha kısıtlı olabileceği ihtimaline hazırlıklı olmaları gerekiyordu. Bu yüzden Niklas'ın dakikası dakikasına, tam olarak ne zaman öleceğini bilmeleri şarttı. Mina'dan numarayı arayıp kontrol etmesini istemek zorundaydı.

Mina sanki düşüncelerini duymuş gibi iki kupayla odaya girdi.

"Geç kaldım, kusura bakma" dedi "Kahve makinesi bozulmuştu. Sıcak çikolata almak zorunda kaldım."

"Mükemmel" dedi Vincent kupayı alırken. "İçerisi neredeyse dışarısı kadar soğuk." İçeceğe üfledi.

"Bu arada zamanlaman da mükemmel" dedi. "Çözdüm. Niklas'ın nerede olduğunu biliyorum. Daha doğrusu nerede olacağını. On altıncı hat konusunda haklıymışım, sadece henüz orada değil."

"Vincent, seni takip edemiyorum" dedi Mina.

"Aslında basitti" diye devam etti haritayı işaret ederek. "Tek yapmam gereken, on altıncı hattaki istasyonları saymaktı. Gerçi hat orada değil ama istasyonlar var. Asıl püf noktası, Kral'ın gömüldüğü yer olduğu için saymaya Odenplan'dan başlamaktı. Kum saatleri her şeyin Kral'a göre kurgulandığını söylüyor."

"Mesele bu kadar basit olmadığında kafanın içinde neler olup bittiği beni bazen korkutuyor" dedi Mina, sıcak çikolatasından dikkatle bir yudum alırken.

"Yani Niklas iki gün sonra T-Centralen'deki tünellerden birinde olacak" dedi Vincent.

Mina birkaç saniye sessiz kaldı.

"T-Centralen" dedi. "Tanrım. Ve Tor'un muhtemelen Niklas öldüğü anda patlayacak bir bomba hazırladığını biliyoruz."

"Kayıtlı mesaj bize tam dakikasını söylüyor" dedi Vincent. "Sadece patlama gerçekleşmeden önce doğru yerde olmamız gerekiyor. Tekrar arayıp saati netleştirebilir misin?"

"Tabii, bir saniye" dedi Mina telefonunu çıkararak.

Numarayı çevirdi ve hoparlöre aldı.

"Merhaba Niklas Stockenberg" dedi tanıdık ses. "Bu süre boyunca sunduğumuz hizmetlerden memnun kaldığınızı umarız. Süreniz artık sona ermiştir. Yaşamak için sıfır gün, üç saat ve on beş dakikanız kaldı."

Mina ona bakakaldı.

"Mesajı değiştirmişler" dedi. "Niklas üç saat içinde ölecek."

@ayisigikitap

143
~~İki gün kala~~
Son gün

Vincent'ın telefonu çalıyordu. Ekranı, arayanın Loke olduğunu gösteriyordu. Vincent, Niklas'la ve T-Centralen'le ilgili düşüncelerin hepsini bir kenara itti; Loke'yi boş yere korkutmanın âlemi yoktu. Derin bir nefes aldı ve olabildiğince tarafsız bir sesle cevap verdi.

"Merhaba Vincent, ben Loke. Bir dakikan var mı?" dedi Loke, hevesle.

"Tabii ki" dedi Vincent ve ekranını hızla Mina'ya çevirip arayanın Loke olduğunu gösterdi.

"Ben Julia'yı bilgilendirmeye gidiyorum" diye fısıldadı Mina. "Hemen T-Centralen'e gitmemiz ve Niklas'ı bulmamız gerek."

Vincent onun koşarak uzaklaşmasını izledi.

"Deri böcekleriyle ilgili aklıma takılan bir şey var" dedi Loke, Vincent telefonu tekrar kulağına götürürken. "Bu tür böcekleri kontrollü koşullarda tutmak çok zordur, özellikle de larvalar ergin hale geldikten sonra. O yüzden biraz risk alıp Sağlık ve Çevre Kurulu'nun son iki yıla ait raporlarını taradım."

"İyi düşünmüşsün" dedi Vincent, Loke'nin nereye varmak istediğini anlayarak.

Bu kemik uzmanı hafife alınacak biri değildi.

"Neredeyse vazgeçiyordum" dedi Loke. "Ama sonra geçen haftaya ait bir haşere raporu buldum. Kamusal bir alan olmasına rağ-

men, haşereler o kadar yoğunmuş ki tutanak tutulmuş. Tahmin et bakalım neymiş?"

"Deri böcekleri" dedi Vincent başını sallayarak.

"Aynen öyle. Hem de Hötorget metro istasyonunun peronunda bulunmuşlar. Bu tesadüf olamaz. Büyük ihtimalle Hötorget'e çok da uzak olmayan bir tünelde deri böcekleriyle dolu büyük bir teraryum var. Sıcak, hafif nemli ve karanlık. Onlar için kusursuz bir ortam. Kemikler orada temizlenmiş. Bilmeni istedim."

Loke sanki telefonu kapatmak üzereymiş gibi konuşuyordu.

"Bir saniye" dedi Vincent. "Ekip Niklas için arama başlatmaya hazırlanmakla meşgul. İş birdenbire çok acil hale geldi. Bir teraryumu da aramaya zaman yok ama ben gidip bakabilirim. Burada onlara ayak bağı oluyorum. Hatta bence ikimiz gitmeliyiz."

"Bilmiyorum" dedi Loke tereddütle. "Kirli tüneller pek bana göre yerler değil."

"Seni sandığından daha iyi anlıyorum" dedi Vincent. "Ama merak etmiyor musun? Sonuçta bunu çözen sensin."

"Peki... tamam. Beni ikna ettin. Yarım saat sonra Hötorget peronunda buluşalım mı?"

Vincent "On beş dakikaya oradayım" dedi ve telefonu kapattı.

Ceketini aldı ve koridorda telaşla ilerledi. Julia'nın odasında Mina'yı görünce durdu.

"Loke kemiklerin temizlendiği yeri bulmuş" dedi. "Onunla gidip bakacağım. Zaten kurtarma çalışmanızda pek bir işe yaramıyorum."

"Aferin Loke'ye" dedi Julia. "Neredeymiş?"

"Tahmin et" dedi Vincent iç çekerek. "Neden hiçbir şey yer üstünde olamıyor? İnsanların derdi ne?"

"Tünellere mi iniyorsun?" dedi Julia kuşkuyla. "Bombayı duymadın mı?"

"Duydum, Mina anlattı."

"Muhtemelen T-Centralen'de bir yerde, Niklas'la aynı noktada" dedi Julia. "Sara'ya göre UOB de böyle düşünüyor. Stockholm'de bir bomba patlatmak istiyorsan T-Centralen en stratejik yer. Mak-

simum hasar için ideal. Tor'un elinde on tondan fazla amonyum nitrat var. Tüneller güvenli olmayacak ve bir şeyler ters giderse..."

Sustu.

"Biliyorum" dedi Vincent. "Ama Niklas'ın geri sayımında hâlâ birkaç saat var. En fazla kırk dakika içinde dönerim. Söz veriyorum. En iyi ihtimalle Loke'yle önemli bir şey bulmuş oluruz."

"Bir de senin için endişelenmek istemiyorum" dedi Mina.

Vincent durdu. Bir an Mina'ya sarılmak istedi. Ama sarılırsa onu bırakmasının zor olacağını biliyordu. Bunun yerine kısa bir baş selamı verdi ve hızla uzaklaştı.

Emniyetin hemen köşesinde bir metro istasyonu vardı. T-Centralen'e giden trene bindi, oradan Hötorget'e geçecekti. T-Centralen her zamanki gibi tıklım tıklımdı; her yerde yolcular ve turistler vardı. Elbette hiçbiri birazdan olacaklardan haberdar değildi. Bu düşünceleri kafasından atıp bir sonraki trene bindi.

Bir durak sonra indi. Loke onu peronda bekliyordu.

"Bir meslektaşım bıraktı" dedi. "Ama birlikte girelim diye seni beklemek istedim."

Vincent perona göz attı. Gördüğü kadarıyla ortada deri böcekleri falan yoktu. Demek ki icaplarına bakılmıştı. Belediye bazı işleri diğerlerinden çok daha hızlı çözüyordu.

"Deri böcekleri peronun kuzey ucunda bulunmuş" dedi Loke. "O yüzden kuzey tünelinden geldiklerini varsayıyorum. Girmemiz için gerekli izni de ayarladım."

"Ben de Niklas'ın nerede olacağını çözdüm" dedi Vincent, peronun sonuna doğru Loke'nin peşinden giderken. "T-Centralen'de. Neredeyse üç saat varken Julia'nın ekibi onu kesin bulur. Prens geri sayımı değiştirerek oyunbozanlık yapıyor ama mesele süre dolmadan dördüncüyü bulmaktı. Ve bulacaklar."

"Prens mi?"

"Evet, o toplantıda yoktun. Sonra anlatırım."

"T-Centralen ha?" dedi Loke, tünele girerken Vincent'ın öne geçmesine izin vererek. "Vay canına. Bir durak ötede."

Perondan gelen ışık hızla arkalarında kayboldu. Vincent tünelin içine doğru ilerledi. Telefonunun fenerini yakmayı düşündü ama

gözlerinin karanlığa alışmasının daha iyi olacağına karar verdi. Loke onu takip ediyordu.

"Sence teraryumu nerede bulacağız?" dedi Vincent.

Birdenbire bir şeyin boğazını gıdıkladığını hissetti. İğne kadar keskindi.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın Vincent" dedi Loke kulağına. "Bilmeceyi tamamen yanlış anladın. Niklas T-Centralen'de değil."

"Loke?.." dedi Vincent şaşkınlıkla.

"Gereksiz hareketler yapma. Boğazına dayanmış bir enjektör var. Yürümeye devam et. Telefonunu da bana ver."

Vincent söyleneni yaptı. Loke telefonu elinden aldı; Vincent, Loke'nin telefonu taş duvara çarpıp parçaladığını duyunca yüzünü buruşturdu.

"Hediyelerimi nasıl buldun?" dedi Loke. "Neredeyse iki yıl boyunca gelen o bulmacalar, bilmeceler. Seni eğlendirdiler mi?"

Vincent'ın içinden bir ürperti geçti.

"Onları sen mi gönderiyordun?" dedi Vincent boğazını temizleyerek. "İnanılmazlardı. Ama bilmeceyi yanlış anladığımı söylerken, neyi kastediyordun?"

"Benimle aynı kafada birini bulduğumu sanmıştım" dedi Loke düş kırıklığı içinde. "Özellikle senin bu meydan okumayı takdir edeceğini düşünmüştüm. Bilmelisin ki bazı şeyleri elde etmek hiç kolay değildi. Bu yüzden sana Niklas'ı kurtarman için bir şans tanımaya karar verdim. Tor buna karşıydı ama saygı duyduğum birini nadiren bulurum ve senden hoşlanıyorum Vincent. Ama belli ki yeteneklerini abartmışım. Onu kurtaramamış olman gerçekten yazık."

Sessizce yürümeye devam ettiler. Loke onu giderek daha derinlere götürdü. Birkaç kez yön değiştirdiler; trenlerin gürültüsü artık uzakta boğuk bir uğultu gibiydi.

"Loke... Prens sen misin?"

Cevap gelmedi.

İğne son derece keskindi. Ama çevresi kasılmadığı sürece bu, Loke'nin enjektördeki maddeyi henüz zerk etmediği anlamına geliyordu. Bu da bir bakıma teselli sayılırdı.

"Burada deri böcekleri falan yok, değil mi?" dedi Vincent.

Loke kahkahalarla güldü.

"Akıllı olabileceğini biliyordum" dedi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, boğazındaki enjektörde pankuronyum ve potasyum klorür karışımı var. Gerçekten büyüleyici maddeler. Pankuronyum eskiden Pavulon adıyla satılırdı; sağlık sektöründe anestezi için kullanılan bir ilaçtı. On yılı aşkın süredir satışta değil ama benim işimde biri için bulup stoklamak zor değil. Bu doz kaslarını o kadar gevşetir ki nefes alamaz hale gelirsin. Potasyum klorürü kendin de yapabilirsin; biraz kostik ve hidroklorik asit yeter. İkisi de aşındırıcıdır ama birbirlerini nötralize ederler. Ortaya çıkan madde genellikle mutfakta kullanılan tuzla karıştırılır. Bu enjektörde kalbini durdurmaya yetecek kadar var."

"Erika'ya, Marcus'a ve Jon'a da bunu mu verdin?" dedi Vincent, karanlık tünelde dümdüz önüne bakarak.

"Fiziksel olarak güçlü olmadığımı biliyorsun" dedi Loke. "Ama her şeyi sineye çekeceğimi, derslerini almış gibi yaşamalarına izin vereceğimi söylediğimde, hepsi kendi ayaklarıyla evime geldiler. Bana para, şirket hisseleri, seks vaat ettiler. Umutsuzlardı. Onlara tiyopental katılmış şampanya verdim."

"Tanrım. Neredeyse anında bayılmış olmalılar" dedi Vincent.

"Evet, hastanelerde hızlı etki eden şeyler bulmak mümkün" dedi Loke gülerek. "Kemiklerini oracıkta kesip kaynatabilirdim ama ben canavar değilim. Önce ölümcül iğneyi yaptım, sonra işe koyuldum. Dur. Geldik."

Sağlarında daha derin bir boşluk vardı. Beton bir duvarla sona eriyor, duvarda bir kapı bulunuyordu.

İğne kayboldu ve Loke, Vincent'ın karşısına geçti. Diğer elinde bir tabanca vardı. Neredeyse antika gibiydi ve Loke'nin uzun, ince ellerine hiç yakışmıyordu.

"Dedemin silahıydı" dedi Loke, Vincent'ın bakışını fark edince. "Silahları sevmem, çok bayağılar. Kullanmakta da iyi değilim. Ama gerekirse ateş etmeyeceğimi sanma. Bu mesafeden ıskalamam."

Loke enjektörü yere bıraktı ve bir anahtar çıkardı. Silahı Vincent'a doğrultarak kapıyı açtı. Tünel zaten loştu, kapının ardıy-

sa zifiri karanlıktı. Loke, Vincent'a içeri girmesini işaret etti. Vincent içeri adım attığında, bir sandalyeye çökmüş silueti seçebildi.

Bu, Niklas'tı.

144

Julia ekibini inceledi. Christer ve Ruben masa başındayken, Adam ve Mina konferans odasının duvarına yaslanmışlardı. Milda da oradaydı. Julia son dakika toplantılarına katılmasını ve Loke, Vincent ile dışarıdayken, onun yerini almasını istemişti.

"Tor'un saklandığını sanmıyorum, egosu bunun için fazla büyük" dedi. "Ne de olsa onu tutuklamak için onay alamadık. Ben Tor'un yerinde olsam ve masumiyetimde ısrar etsem eve gider, ortalıkta görünür, normal davranırdım. Onu cinayetlere bağlayan somut bir delilimiz olmadığını biliyor. Ama bombadan haberdar olduğumuzu bilmiyor."

"Tor'un İsveç'in kökünden sarsılması gerektiğine dair durmadan tekrarladığı laf, bir anda bambaşka bir anlam kazandı" dedi Christer ürpererek.

"Peki o zaman neden Niklas'ın geri sayımını öne çekti?" dedi Mina.

"Baskı altında olduğunu düşünüyorum" dedi Julia. "Bir DNA eşleşmesi bulacağımızı hesaba katmamıştı. Şu an için elimizde başka bir şey olmadığını biliyor ama bunun değişebileceğini de biliyor. Bombayı patlatacaksa bunu çok geç olmadan yapmak zorunda. Ve tahminimce, bunu Niklas'ı öldürdüğü anda yapmak istiyor."

"Hep Tor'dan söz ediyorsun" dedi Mina düşünceli bir sesle. "Ama bence bütün angarya işleri yapan Prens. Tor ise kusursuz bir mazeretle ortalıkta görünmeye devam ediyor."

"Bahse girerim ki herif şu anda evinde çayını yudumluyordur" dedi Ruben, dizüstü bilgisayarına eğilerek.

"Ben de tam oraya geliyordum" dedi Julia. "Bence kendisini ziyarete gidelim. Savcının kararını bekleyecek zamanımız yok. Tor

hiçbir şeyden şüphelenmemeli. Planlarını bildiğimizi bilmiyor. Vincent sayesinde Niklas'ın iki buçuk saat sonra nerede olacağına dair elimizdeki en iyi tahmine sahibiz. Ama ben onu daha önce bulmayı tercih ederim. Ve eminim ki Tor şu anda nerede olduğunu biliyordur."

"Tor'un yaşadığı bölgenin haritasını açıyorum" dedi Ruben klavyede yazarken. "Ne bekleyeceğimizi bilelim. Bakalım. Adres burada..."

Islık çaldı.

"Zenginler gerçekten çok havalı sokaklarda oturuyorlar" dedi. "Tor, Strandvägen'de yaşıyor. Herhalde Djurgården manzarası vardır ve oranın kendi bahçesi olduğunu hayal ediyordur."

"Strandvägen mi?" dedi Milda. "Orası Loke'nin yaşadığı yer. Gerçi şehirdeki Strandvägen değil. Djursholm'daki. Orada da aynı isimde bir cadde var. İlk seferinde diğerine gitmiştim."

Ruben kaşlarını çattı ve dizüstü bilgisayarına biraz daha yaklaştı.

"Şu işe bakın" dedi. "Ama posta kodu tutmuyor... Bir saniye. Tor da şehirde yaşamıyor. O da Djursholm'da görünüyor. Bir dakika..."

Yazmaya devam etti ve ardından ekranı diğerlerine çevirdi. Google Earth'ü açmıştı ve görüntü çoktan İsveç'in üzerine yakınlaşıyordu. Birkaç saniye sonra Stockholm, ardından Djursholm ve sonra adres belirdi. Kendi kapıları olan, ana kapıya çıkan kısa bir ağaçlı yolu bulunan devasa bir evin sokak görüntüsü de vardı.

"Dediğim gibi, aşırı havalı" dedi Ruben.

"Ama... bu Loke'nin evi" dedi Milda.

Diğerleri ona baktı.

"Ne diyorsun sen?" dedi Julia.

"Bu Loke'nin evi. Oraya gittim. Ama bu nasıl olabilir? Doğru adresi girdiğine emin misin? Loke'nin soyadı da Svensson. Belki bir karışıklık olmuştur. Çok yaygın bir soyadı."

Ruben adresi bir kez daha kontrol etti ve başını iki yana salladı. Julia'nın midesine bir ağırlık çöktü. Çok önemli bir şeyi gözden kaçırmışlardı.

"Loke'nin gerçek adı ne?" dedi alçak bir sesle. "Gerçekten Loke değil, öyle değil mi?"

"Aslında Loke gerçek adı" dedi Milda. "Ama ikinci adı. Onu kullanmayı tercih ediyor. Bu yüzden ona herkes hep Loke der. Asıl adı Mattias. Mattias Svensson."

Milda'nın sözlerinin anlamını yavaş yavaş hepsi idrak ederken odayı ölüm sessizliği kapladı.

"Neden hiç söylemedin?" diye çıkıştı Ruben.

"Neyi?" dedi Milda. "Neden bahsediyorsun?"

"Prens, Loke" dedi Mina. "Tor'un kuzeni. Ve birlikte yaşıyorlar."

"Cinayetleri gerçekten Loke işlemiş olabilir mi?" dedi Christer.

Julia yavaşça başıyla onayladı.

"Ama neden?" dedi Christer başını iki yana sallayarak.

"Şu anda anlamadığımız çok fazla şey var" dedi Julia.

Sanki biri onu bir kar küresinin içine koyup sarsmış gibiydi. Yerli yerine oturduğunu sandığı her şey şimdi mutlak bir kaos içinde dönüp duruyordu.

"Neler diyorsunuz siz?" dedi Milda tamamen afallamış bir halde.

"Vincent şu anda Loke'yle yalnız" dedi Mina, sesi panikle giderek yükselerek. "Sadece kırk dakikalığına gidip dönmesi gerekiyordu."

Saatine baktı.

Telefonunu çıkararak, "Onu arayacağım" dedi.

Ama telefon çalmadı. Vincent'ın telefonu kapalıydı.

Ruben "Kahretsin" diye homurdandı. "Görünüşe bakılırsa Loke hem Niklas'ı öldürüp bombayı patlatacak hem de Vincent'ın işini bitirecek."

"Bir taşla üç kuş" dedi Christer. "Ama taş epey büyük."

"Onları *hemen* bulmamız gerekiyor" dedi Julia.

Hepsi ayağa kalkıp toplantı odasından dışarıya fırladılar.

145

"Yaşıyor mu?"

Vincent, gözlerini küçük odanın karanlığına alıştırmaya çalıştı. Burası kullanılmayan, unutulmuş bir servis odasıydı. Birini saklamak için mükemmel bir yerdi.

"Hayattayım."

Karanlıktaki cılız ses, Loke telefonunun fenerini yaktığında hızla bir yüze kavuştu.

"Peki... şimdi ne olacak?" dedi Vincent.

Ses tonunu özellikle, olabildiğince düz tutmuştu. Loke'nin ruh hali onun için hâlâ bir bilinmezdi. Korku ya da öfke gibi duyguların Loke'yi nasıl etkilediğine dair hiçbir fikri yoktu. Loke'nin psikolojisini anlayacak zamanı olana kadar, duygusal açıdan mümkün olduğunca nötr kalması gerekiyordu.

"Bekleyeceğiz" dedi Loke otururak.

Elindeki silahı Vincent'a doğru sallayarak Niklas'ın yanına oturmasını işaret etti. Vincent itaat etti. Betonun soğuğu pantolonunun kumaşından sızıyordu; zemin de kir içindeydi. Niklas, cep telefonunun ışığında neredeyse hayaletimsi bir siluetten ibaretti. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Yüzüne, saçlarına ve giysilerine kir bulaşmıştı.

"Hazır beklerken, Niklas'ı burada nasıl bulmam gerektiğini bana açıklasana" dedi Vincent, az öncekiyle aynı nötr sesle. "Senin deyiminle bilmeceyi yanlış anlamış olabilirim. Ama polis on altıncı hattın tamamını aradı ve hiçbir şey bulamadı."

"Plan, zamanı geldiğinde onu perona daha yakın bir yere taşımaktı, bu çok açık" dedi Loke öfkeyle. "Ama zamanım olmadı. Her

şey çok aceleye geldi. Yine de endişelenme. Hötorget'e çok yakınız. Burada metro hattı dışında başka pek çok tünel var."

"Ve biz burada bekleyeceğiz" dedi Vincent yine tarafsızca.

Duruma duygusal bir tepki vererek Loke'yi etkilememeliydi. Dengesini korumak zorundaydı.

"Düşüşü bekliyoruz – söylemedim mi?" dedi Loke. "Adımın eski Norveççede 'kapatmak' ya da 'tamamlamak' anlamına gelen bir kelimeden geldiğini biliyor musun? Benim rolüm düşüşü ve sonu getiren olmak. Ragnarök.[26]"

Loke feneri yavaşça çevirip odanın geri kalanını aydınlattı. Oda, Vincent'ın ilk başta sandığından daha büyüktü. Önce odanın geri kalanını dolduran şeylerin ne olduğunu anlayamadı; sonra bunların, üst üste dizilmiş, spor çantaları olduğunu fark etti. Tavana kadar uzanıyorlardı. Sayılarının birkaç yüzü bulduğunu tahmin etti. Yarı karanlıkta görmek zordu ama hepsi dolu görünüyordu. Buraya gelirken tünelde de benzer yığınların önünden geçtiklerini fark etti; onları çöp sanmıştı.

İçlerinde ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Çantalar Tor'un bombasıydı. Bir tanesinin patlaması zincirleme bir reaksiyonu tetiklemeye yeterdi. İlk çantanın yarattığı basınç ve ısı, hepsinin patlamasına yol açacaktı.

Burada neredeyse on ton amonyum nitrat vardı.

Vincent, toplam patlayıcı miktarının bunun en az iki katı olduğunu tahmin etti. Ağzı kurudu.

Loke öfkeyle bileğindeki saate baktı. Vincent, belirlenen saatin yaklaştığını düşündü.

"Nasıl olsa hepimiz burada ölümü bekleyerek oturuyoruz, bir açıklama yapsan fena olmaz" dedi Vincent. Dehşet içinde olmasına rağmen sakince konuşmaya çalışıyordu.

Vincent, Loke'nin kendisinden hoşlandığını biliyordu – bu başından beri beden dilinden anlaşılıyordu; Loke ona olan hayranlığını da dile getirmişti. Şanslıysa, Vincent bunu kendi lehine kullanabilirdi. Ama aralarındaki bağı kaybederse, o fırsat da yok olacaktı.

---

26. İskandinav mitolojisinde tanrıların ve dünyanın sonunu anlatan kıyamettir. (ç.n.)

Niklas hâlâ sessizdi, başı öne eğikti. Vincent onun bacağını hafifçe dürttü ama hiçbir tepki alamadı. Niklas pes etmişti. Ondan bir yardım gelmeyecekti.

Bu durumdan bir çıkış yolu bulmak Vincent'a kalmıştı.

Loke'yi konuşturmak bunun anahtarıydı – tabii Vincent'ın ayak bileğine takılı mikrofon aracılığıyla onu kesin olarak dinleyen Gölge, polisi ve itfaiyeyi arayacak kadar dürüst bir adam değilse. Vincent buna ihtimal vermiyordu.

"Peki öyleyse" dedi Loke omuz silkerek. "Tor'la çalıştığımızı zaten bildiğini varsayıyorum."

Vincent hiçbir şey söylemedi. Tüm ayrıntılara hâkim olmadığını belli etmek istemiyordu. Bu, Loke'nin yeniden içine kapanmasına yol açabilirdi. Bu yüzden başını, Loke'nin söyledikleri zaten apaçıkmış gibi salladı. En çok ne kadar zamanları kaldığını sormak istiyordu ama bunun için henüz erkendi.

"Anlamama yardım et" dedi Vincent. "Kum saatleri neyi temsil ediyor? Kartvizitlerde ve kemik yığınlarının çevresinde gördüklerim?"

Loke bir süre sessiz kaldı. Vincent sabırla bekledi. Acaba konuşmaları duyuluyor muydu? Kapının dışında biri var mıydı? Muhtemelen yoktu. Sadece kendisi, Loke ve Niklas vardı. Artık dünyada başka kimse yoktu. Evren onlardı. Yaşam ve ölüm onlardı.

"Annem hayatımda gördüğüm en güzel insandı" dedi Loke. "Mutlu olduğunda, Kungsholmen'deki küçük dairemizin pencerelerinden güneş ışığı süzülüyormuş gibi olurdu. Babam onu çok severdi. Ama annem o köprüden atladığında güneş söndü. Babam için. Benim için. Her şey çöktü. Babam kirayı ödemeyince evden atıldık. Ve sanırım babam, güneş bir daha asla parlamayacağına göre, karanlıkta, burada yaşamamızın daha iyi olacağını düşündü. Kulağa inanılmaz gelebilir ama burada aslında mutluyduk, en azından çoğu zaman. Ailemiz ve evimiz kabul ettiğimiz küçük bir dünyamız vardı. Babamın kral olduğu bir krallık. Herkes babamı severdi. Ve içindeki karanlığın ona yaklaştığını hissettiğinde, bir süreliğine ortadan kaybolurdu. Böylece onu o halde görmek zorunda kalmazdım. Ama mutlu olduğu zamanlarda bile, annemin

bizi terk etmeyi seçmesinin hüznüyle doluydu. O, durumu böyle görüyordu; annemin bizi terk ettiğini düşünüyordu. Sonunda o da aynısını yaptı. Beni terk etti."

Loke, odanın başka bir köşesine baktı. Vincent yaklaşık bir metre yüksekliğindeki bir çakıl yığını gördü ve bunun ne olduğunu derhal anladı.

"Yoksa bu?.." dedi.

Loke başıyla onayladı.

"Demek kendi laboratuvarından kemikleri çalan sendin" dedi Vincent sakin bir sesle. "Peki, bunun için neden beni aradın?"

"Babamın yeri burası" dedi Loke, yığına şefkatle bakarak. "Soğuk bir metal masanın üstüne yayılmamalıydı. Bu bir krala yakışmazdı. Ama kemikleri aldığımda ortalığın karışacağını biliyordum. Bunu kontrol altında tutmama yardım edebilirsin diye seni aradım ama yanılmışım."

"Ve diğerleri de tünellerde ayrıcalıklı bir şekilde defnedildi çünkü..."

"Çünkü hepsi kendi çaplarında kral olmuşlardı. Zamanları ödünç alınmış olsa bile. Kral buraya gömüldüyse, bu onlar için de yeterince iyi demekti."

Vincent, Loke'nin babasını barındıran çakıl yığınına baktı.

"Yani baban... ortadan kaybolduktan sonra... Tor ve Rune'nin yanına mı taşındın?" diye sordu.

"Burada kalmak isterdim" dedi Loke başıyla onaylayarak. "Ama artık yapamazdım. Babam bana Rune'nin telefon numarasını ezberletmişti, aklımdaydı. Onu aradım ve kardeşinin öldüğünü söyledim. İlk anda afalladı; herkes bizim çoktan öldüğümüzü sanıyordu. Ama onlarla yaşamama izin verdi."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

Vincent biraz kıpırdandı. Sırtı ağrımaya başlamıştı ve soğuk giderek daha fazla içine işliyordu.

"On. Tor yirmi yaşındaydı. Beni en başından kanatlarının altına aldı ve tünellerdeyken kaçırdığım her şeyi öğretti. Rune kısa bir süre sonra öldü. Sonra sadece Tor'la ben kaldık."

Vincent yerde pozisyon değiştirdi. Çantalara doğru baktı. Loke

onun kıpırdandığını duyunca feneri ona çevirdi. Işıkta Vincent, Niklas'ı daha net görebildi. Tam olarak az öncekiyle aynı pozisyondaydı. Vincent, konuşmalarının herhangi bir kısmını duyup duymadığından emin değildi. Hatta hayatta olup olmadığından bile.

"Ne yapıyorsun?" dedi Loke şüpheyle.

"Özür dilerim. Eskisi kadar genç değilim. Tutuldum."

"Söylediğim gibi, beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Son zamanlarda kendimde değilim. Ama sana dönecek olursak; anlattıklarına bakılırsa işler yoluna girmiş. Hikâyenin neden cinayetle sonuçlandığını anlamıyorum."

Vincent karanlıkta Loke'nin homurdandığını duydu ama belli ki zamanları vardı ve anlatmaya devam edebilirdi. Acele ediyormuş gibi görünmediği sürece her şey yolundaydı.

"Tor, annem ve babamla ilgili öfkemi anlıyordu" dedi. "Babam hep hayatın bir armağan olduğunu söylerdi. Hayat düşünmeden çöpe atacağın bir şey değildi. Bu, hayatın temsil ettiği her şeye aykırıydı. Ve sonra kendisi aynı şeyi yaptı. Tor'un dediğine göre, büyükbabam Harald daima ailemizin Viking soyundan geldiğini söylermiş. Vikingler, savaş dışında hayatlarını feda etmezlermiş. Çünkü hayat, kendi isteğinle vazgeçme hakkına sahip olduğun bir şey değildir. Ve bu doğru. Bu yüzden Tor, vazgeçmiş birine yeniden başlama şansı verilirse ne olacağını merak etti. Kum saatinin neyi simgelediğini sordun. Çok açık değil mi? Her şeyin bir sonu olduğunu hatırlatıyor. Ama kum saatinizi ters çevirme şansı verilirse ne olur? Tor bunu bilmek istedi. Mutlak dipten başlayıp en çılgın hayallerini gerçekleştirebilecek biri neyi hedeflerdi? Sonuçlar onu pek etkilemedi. Bir akademisyen? Bir rock yıldızı? İnsanlığın en büyük arzuları bunlar mıydı? Tüm bunların ortasında, insanları gerçekten sarsma fikri doğdu. Baştan başlamak."

"Harald. Rune. Björn. Tor. Loke" dedi Vincent başını sallayarak. "Hepsi Viking isimleri."

"Loke benim ikinci adımdı, ilk adım değildi ama Tor, adımın Mattias yerine Loke olması gerektiğini söyledi. Düşüşü getiren Loke."

Vincent bir kez daha spor çantaları yığınına baktı.

146

Mina, Djursholm'daki büyük evin kapılarının önünde polis arabasını durdurdu.

Yanındaki Christer "Lanet olsun" diye homurdandı. "İçeri nasıl gireceğiz? Şu kapılar bizim arabadan daha sağlam görünüyor."

Christer bu kez ısrarla onlarla gelmişti. Kapıların yanındaki duvara monte edilmiş bir görüntülü interkom vardı. Mina, Tor'un onları içeri alacağından pek emin değildi ama biraz şansları varsa, neden geldiklerini bilemezdi. Denemekten başka çareleri yoktu. Adam ve Ruben, Niklas'ı, Vincent'ı ve Loke'yi aramayı sürdürmek için tünellere inmişlerdi; Mina, Julia ve Christer ise Tor'u gözaltına almak üzere evine gelmişlerdi.

Mina arabadan indi ve interkom düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra cihaz cızırdayarak devreye girdi.

"Evet?"

"Polis" dedi Mina. "Tor Svensson'la görüşmek istiyoruz."

"Üzgünüm, Bay Svensson şu anda burada değil" dedi hoparlörden gelen kadın sesi. "Ben sadece evi temizliyorum."

Mina İngilizceye geçerek sözlerini tekrarladı: "Bizler polisiz. Lütfen bizi içeri alır mısınız?"

İnterkomdan ses çıkmadı. Ardından bir tık sesi duyuldu ve kapılar içeriye doğru açılmaya başladı. Mina arabaya bindi; Christer'ın ona gözlerini açarak baktığını gördü.

"Vay, amma şanslısın" dedi Christer.

Mina "Becerikli desek daha doğru olur" diye karşılık verdi Mina.

Garaj yoluna girdi; park ettikten sonra Julia ve Christer'la araç-

tan indi.

Julia merdivenleri çıktı ve kapı zilini çaldı. Uzun siyah saçlı bir kadın kapıyı açtı.

"Lütfen buyurun" dedi onlara tereddütle bakarak. "Ama Bay Svensson'un ne zaman döneceğini bilmiyorum. Ben de zaten çıkmak üzereyim."

"Üzgünüm" dedi Julia, kimliğini göstererek. "Ama evi aramamız gerekiyor."

"Bilmiyorum" dedi kadın çekinerek. "Daha yeni temizledim."

Christer "Ayakkabılarımızı çıkaracağımıza söz veriyoruz" dedi ve usulca yanından geçti.

* * *

"Köprüdeydim."

Birden konuşan ses Vincent'ın irkilmesine neden oldu. Bu Niklas'tı. Sesi çatlak ve güçsüzdü. Vincent onun devam etmeden önce tükürüğünü biriktirip yutkunduğunu duydu.

"Västerbron Köprüsü'ndeydim" diye tekrarladı Niklas. "Soğuk bir sonbahar günü, genç bir çocuk yanıma geldi. O çocuğun masumiyetinde öyle bir şey vardı ki orada neden durduğumu ve hayatıma nasıl son vereceğimi ona anlatıverdim. Bugün bile neden onunla konuştuğumu bilmiyorum. Sanırım son adımı atmadan önce biraz zaman kazanmaya çalışıyordum. Konuşmam bitince bana bir çözüm sundu. Bir anlaşma. Ölümümü birkaç yıl ertelemeyi kabul edersem, bütün sorunlarımı çözebileceğini söyledi. Eğer gerçekten ölmeye kararlıysam, önce bana gerçekten yaşamayı öğretebileceğini..."

"Loke mi?" dedi Vincent. Loke başıyla onayladı.

"İlk başta saçma gelmişti" dedi Niklas. "Genç bir çocuk benim dertlerim için ne yapabilirdi ki? Ama telefonundan birini aradı. Bir yetişkinle konuştum, bana bunun gerçek bir anlaşma olduğunu söyledi. Onlara en az on yıl vermeyi kabul edersem, bütün sorunlarımın hemen çözüleceğini söyledi. Merakımı cezbetti. O kadar deliceydi ki tam da bu yüzden gerçek gibi gelmişti; zaten yapmaya

hazırlandığım şeyi düşününce, kaybedecek bir şeyim de yoktu. O yüzden kabul ettim. Blöf yapıyorlarsa, ertesi gün yine atlayabilirdim. Böyle düşündüğümü hatırlıyorum. Ama blöf değildi. Sözlerini tuttular. Bütün sorunlarım çözüldü."

Vincent, Loke'ye, "Neden yirmi yıl?" diye sordu.

"Bununla ilgili özel bir kural yoktu" dedi Loke omuz silkerek. "Niklas yirmi yıl aldı. Marcus ise sadece on yedi. Köprüden aldığımız son kişi oydu, tünellere bıraktığımız ilk kişi de. Erika ve Jon'un her ikisi de on sekiz yıl aldı. Önemli olan süre değildi; hayallerini gerçekleştirmeleri gerekiyordu. Nasıl olsa hayatlarına son vermeye karar vermişlerdi. Hepsi kolay yolu seçmiş, hayatın onlara sunduğu armağanı geri çevirmişti. Kendilerine verileni çöpe atmışlardı. Önce sahip olabilecekleri her şeyi yaşamalarına izin vererek, kaybetmeyi seçtiklerinin ne olduğunu gerçekten anlamalarını istedik. Niklas için de aynısı geçerli."

"Ve kaybedecek çok şeyim var" dedi Niklas kısık sesle.

* * *

Bomba arama köpeği Radar adlı bir labradordu. Tünelde Ruben'in önünde yürüyordu. T-Centralen'de üç farklı seviye vardı; banliyö trenlerinin peronları da sayılırsa dört. Her birinde birden fazla tünel girişi bulunuyordu. Bu da, kaçış yolları ve personel bölümleri sayılmazsa, taranması gereken on dört tünel ağzı demekti. Komiser, kısa sürede bulunabilecek tüm takviyeleri onlara vermişti, ayrıca ulusal bomba imha ekibinden köpekler göndermişti. Ama arama yavaş ilerliyordu. Hem de çok yavaş.

Bomba teknisyenleri tünellere robot gönderilmesini önermişti ama bu, Loke ile Vincent'ı ya da Niklas'ı bulmalarına yardımcı olmazdı. Tünellerin polisler tarafından aranması gerekiyordu. Ancak polisler çok geniş bir alana yayılmışlardı ve kontrol edilmesi gereken tünel sayısı, bu kadar kısa sürede taranacak alan devasa boyutlardaydı. Neyse ki Ruben köpek idare eğitimini tamamlamıştı; bu da kendi köpeğiyle ilerleyebilmesini sağlıyordu.

Tünel neredeyse doğaüstü bir sessizliğe bürünmüştü. Ruben, yer

üstündeki kaosu düşünmeye cesaret bile edemiyordu. T-Centralen, Stockholm merkez istasyonuna bağlıydı ve düzenli olarak bomba ihbarlarının hedefi oluyordu ancak bunların neredeyse tamamı asılsız çıkıyordu. Ne var ki bu kez tehdit ciddiydi ve başbakan kaynak sağlama vaadini fazlasıyla yerine getirmişti. Güvenlik Servisi, polis, acil durum merkezi, metro işletmesi ve demiryolu işletmesi arasındaki koordinasyon çalışmaları rekor sürede tamamlanmıştı. Ancak T-Centralen'in çevrilmesi –böylece tüm hatlar buradan geçtiği için Stockholm genelinde metro trafiğinin fiilen durdurulması– hiç de olumlu karşılanan bir karar olmamıştı. Üstelik yukarıdaki ana hat istasyonundan kalkan tüm uzun mesafe ve banliyö trenlerini, ayrıca havalimanına turist taşıyan Arlanda Express'i de durdurmak zorunda kalmışlardı. Tüm şehrin, hatta ülkenin merkezi durma noktasına gelmiş ve tahliye edilmesi gerekmişti. Mevcut tüm devriye ekipleri yardıma çağrılmıştı; UOB de helikopter gözetimi ve ulusal bomba imha ekibiyle destek veriyordu.

Ruben tam o anda yüzlerce, hatta binlerce insanın, istasyona alınmadıkları için yukarıdaki polislere öfkeyle bağırdığından şüpheleniyordu.

Operasyon birliği, Julia'nın ekibiyle tünelleri aramaya yardım ediyordu ve Ruben birinin yakında bir şey bulup bulamayacağını merak ediyordu. Bölgeyi süresiz olarak çevrili tutamazlardı. Zaten fazla zamanları da yoktu; Niklas'ın süresi dolduğunda Loke, Tor'un bombasını mutlaka devreye sokacaktı. Ondan sonra her şey bitecekti.

* * *

"Çıkarken kapıyı kapatın yeter" dedi Tor'un temizlikçisi; sanki birdenbire acele etmesi gerekiyormuş gibi merdivenlerden aşağıya koşarak.

Mina, kadının kapıya doğru uzaklaşmasını izledi ve ardından Christer'ın peşinden eve girdi. Hol, neredeyse kendi dairesi kadardı. Tavandan büyük bir kristal avize sarkıyordu.

"Tor!" diye seslendi Julia. "Polis!"

"Sence evde mi?" diye sordu Mina.

Julia başıyla onayladı.

"Temizlikçinin doğru söylediğini sanmıyorum" dedi. "Fazla gergindi."

Julia silahını çekti ve namluyu yere doğrultarak ilerledi. Mina ile Christer da aynısını yaptılar.

"Ben burada pozisyon alacağım" dedi Christer, ön kapının yanında durarak. "Tor buradaysa ve sıvışmaya kalkarsa diye."

Mina şaşkınlıkla ona baktı. Christer'ı daha önce hiç bu kadar aktif görmemişti ama bu hoşuna gitmişti. Ön kapıyı tutan tecrübeli polis, hafife alınacak biri değildi.

Julia ile Mina holü geçip ilerlediler. Bir merdiven onları yukarıya çıkarıyordu; burada bir çalışma odası ve ayrı banyolara sahip iki yatak odası buldular. Biri Tor'a, diğeri Loke'ye aitti. Ama Tor orada değildi. Yeniden aşağı indiler.

"Onu gördün mü?" diye sordu Julia, Christer'a. Christer başını iki yana sallayarak hayır dedi.

Aşağıda, büyük bir bölümü devasa bir ceviz masayla kaplı bir yemek odası vardı. Ayrıca açık şömineli ve kuyruklu piyanolu bir salon ile bitişiğinde bir mutfak bulunuyordu. Mutfağın büyüklüğü, Tor'un mutlaka mutfak personeli olduğunu düşündürüyordu. Ama Tor orada da yoktu. Yine de Mina, Julia'ya katılıyordu – evde yalnız olmadıklarını hissediyordu.

* * *

"Zaman geçtikçe anlaşmayı daha az düşünür oldum" dedi Niklas. "Benim için her şey yoluna girmişti. Arka planda her zaman ipleri çeken birinin var olduğunu unutmayı seçmiştim."

Vincent, burnunu gıdıklayan tozu hissediyor ve hapşırmamak için kendini zor tutuyordu. Köşedeki bombayı bir hapşırığın tetikleyeceğini sanmıyordu ama emin de olamıyordu.

"Peki birlikte çalışmaya başladığınızda Tor'u sesinden tanıma-

dın mı?" dedi.

"Hayır, hiç tanımadım. Nasıl tanıyabilirdim ki? Hayatıma, köprüdeki o andan yıllar sonra girdi. Bir sesi kim hatırlar ki?"

"Faust" dedi Vincent. "Faust sendin."

Parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

"Evet" dedi Niklas alçak sesle. "Ruhumu şeytana sattım."

"Bu doğru değil!" diye bağırdı Loke tiz ve öfkeli bir sesle. "Tor şeytan değil. Tam tersi – biz hepiniz için bir iyilik yaptık!"

"Hepimiz için mi?" dedi Vincent.

"Erika, Jon, Marcus. Hepsinin durumu aynıydı" dedi Loke. "Onları köprüde buldum; hepsini. Hepsi hayatlarını feda etmeye hazırdı. Oysa bunun yerine yıllar kazandılar ve hayallerini gerçekleştirdiler. Onlara bir hediye verdik! Sen, Niklas, o anda hayatına son vermeyi seçmiştin. Bu değişmedi. Tor'la ben sadece, sonlandırmayı seçtiğin hayatı gerçekten takdir etmeni sağladık. Artık ölmek istemiyorsan, bu bizim sorunumuz değil. Anlaşma anlaşmadır. Sen zaten o köprüde ölmeye karar vermiştin."

* * *

Ruben'in aklına Stockholm'ün ne kadar savunmasız olduğu daha önce hiç gelmemişti. Ama T-Centralen'in kapatılması, tüm şehrin altyapısını etkiliyordu. Doğru noktaya bir darbe indirmek, milyonluk bir şehri felç etmeye yetiyordu. Tor ne yaptığını biliyordu.

Kemerine takılı telsiz birden cızırdayarak canlandı.

"Güney yönüne giden mavi hattın kuzey tarafında ulaşabildiğimiz her yeri aradık" dedi Adam. "Burada da bir şey yok. Güney ucunda olduğu gibi."

Ruben el fenerinin ışığını tünel duvarları boyunca gezdirdi. Yıllar içinde güvenmeyi öğrendiği o eski dedektiflik içgüdüsü, bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Şimdiye kadar onları bulmuş olmaları gerekirdi. Çok az zaman kalmıştı. Vincent'a gönderilen ipucunda ne yazıyordu?

Süre dolmadan dördüncüyü bul.

Hiçbir işe yaramıyordu.

Güney yönüne giden yeşil hat boyunca yürümeyi sürdürdü ve raylara paralel uzanan geniş bir açıklığa ulaştı. Burası, onarım malzemeleri için bir ara alan gibi görünüyordu. Bomba arama köpeği Radar aniden havladı. Köpek durdu, kaskatı kesildi.

"Ne oldu oğlum?" dedi Ruben, telsizin mikrofonunu kavrayarak. "Bir şey mi buldun?"

Telsizi açtı.

"Patlayıcı izleri olabilir" dedi mikrofona. "Tüm ekipler hazırda beklesin."

Labrador sanki bir an düşünür gibi oldu, sonra gevşedi ve yeniden yürümeye başladı.

"Yanlış alarm" dedi Ruben hayal kırıklığıyla, telsizi tekrar kemerine takarken. "Burada da değiller gibi. Anlamıyorum... Saklanabilecek bu kadar çok yer olmamalı."

* * *

"Yukarıyı bir kez daha kontrol edeceğim" dedi Julia. "Bir dolabı ya da benzeri bir şeyi gözden kaçırmadığımızdan emin olmak için. Tor dolaba saklanacak biri gibi durmuyor ama yine de..."

"Ben de aşağıyı bir kez daha kontrol edeceğim" dedi Mina başıyla onaylayarak.

Salon ve yemek odası yeterince açıktı; Mina, Tor'un orada olmadığını hemen anladı. Perdenin arkasına saklanmış olabilirdi ama orada değildi.

Mutfak, restorandakilere benzer şekilde inşa edilmişti; kenarlarda tezgâhlar vardı, ortada da gazlı ocaklı bir ada duruyordu. Mutfakta kapalı iki kapı bulunuyordu. Mina onları daha önce kontrol etmişti ama şimdi bir kez daha açtı.

Biri, içine rahatça girilebilecek kadar büyük bir kilerdi. Diğeri, Tor'un şaraplarını sakladığı benzer bir odaya açılıyordu. Duvarlardaki yüksek raflar şişelerle doluydu; her biri muhtemelen onun bir aylık maaşından daha pahalıydı.

Şarap odasının kapısını kapatmak üzereyken bir şey fark etti:

Sol taraftaki raf tekerlekliydi. O kadar da büyük olmayan bir oda için bu tuhaftı. Silahını kılıfına soktu ve rafı çekti. Raf, bir metre kadar düzgünce öne doğru kaydı ve arkasında bir açıklık ortaya çıktı. Rafın arka yüzü bir kapı görevi görüyordu. Üzerine keskin bir sirke kokusu hücum etti.

Julia girişten "Mina, evi dışarıdan kontrol etmek için çıkıyoruz" diye seslendi.

Mina rafın arkasındaki boşluğa bakarak "Geliyorum" diye karşılık verdi. "Sadece bir şeye bakacağım."

* * *

"Bir tahminde bulunabilir miyim?" dedi Vincent. "Laboratuvarında hiç saldırıya uğramadın, değil mi? Aniden ortadan kaybolmanın sebebi, Niklas'ı almak için Mina ve Nathalie'den önce Walther Stockenberg'in evine ulaşman gerekmesiydi. Çünkü Niklas orada saklanıyordu."

Loke karanlıkta başıyla onayladı.

"Doğaçlama yapmak zorunda kaldık" dedi. "Mina ve Nathalie onu ziyaret edip binadan çıkmak üzereyken, Tor onlar daha asansörden bile çıkmadan önce aradı. Kendisi binadan ayrılamazdı, şüpheli görünürdü. İyi bir bahane uydurmaya vaktim yoktu; birkaç saatliğine ortadan kaybolmam gerekiyordu. En azından Mina'dan uzun yolu kullanmasını istedi. Kıl payı kurtuldum. Giderken onlarla karşılaştım. Geriye dönüp bakınca, çok da iyi düşünülmüş bir plan değildi. Ama en azından hastaneye gidip sağlam bir mazeret yarattığımda bana inandılar. Kendimde bazı yaralar açmak zorunda kaldım. Bu başka bir sorunumuzu da çözdü; DNA eşleşmesiyle ilgili haber neredeyse yirmi dört saat gecikti."

"Peki ya Walther?" dedi Vincent. "İnsanlara seçim sunduğunuzu söylüyorsun. O ölmeyi kabul etti mi? Onunla da bir anlaşma yaptınız mı? Bunu kendi seçti mi? Peki bomba patlayınca ölecek olan herkes bunu seçti mi?"

"Bu... doğru olanı yapmanın bedeliydi" dedi Loke. Ama Vincent, cevaplarının artık eskisi kadar inanç dolu olmadığını anlaya-

biliyordu.

Vincent, Loke'nin ağzından çıkan sözlerin artık ona ait olmadığını düşündü; daha çok Tor konuşuyor gibiydi. O halde Vincent'ın anlaması gereken Tor'un mantığıydı. Güdüleriydi.

Loke genç ve kolay şekil alan bir öğrenciydi. Belki de her şey gerçekten de Loke'nin dediği gibi başlamıştı; ikisinin, zaten vazgeçmiş insanlara hayatın aslında neler sunabileceğini göstermeye çalışmasıyla. Hem de onlara bir ders vererek.

Ama Tor'un planı yıllar içinde değişmişti. Çok daha kötü bir şeye dönüşmüştü. Duvar boyunca dizilmiş siyah çantalar bunun göstergesiydi. Tor, sanki Loke'yi destekliyormuş gibi görünmekten, onu sömürmeye geçmişti; Loke de tünellerin içindeyken bunu nihayet fark etmeye başlamıştı, her ne kadar asla itiraf etmese de. Ama Vincent'ın açması gereken gedik buydu; buradan kurtulma şansları olacaksa, bu çatlağı genişletmesi gerekiyordu.

* * *

Ruben vazgeçip geri dönmek üzereyken solundaki geçitte metal bir kapı gördü. El fenerini kapıya tuttu. Kilit kırılmıştı ve kapı aralıktı. Loke ve Vincent buradaysa, kesinlikle içeride olmaları gerekirdi. Gidebilecekleri başka bir yer yoktu.

Silahını çekti; aynı anda Radar'ın tasmasını tutup köpeğin yerlerini ele vermesini engelledi. Mümkün olduğunca sessizce yaklaştı. Kapının arkasından hiçbir ses gelmiyordu. Ama bu bir şey ifade etmeyebilirdi. Kendini toplamak için bir an durdu, sonra geri çekilerek kapıyı ayağıyla itti.

Hiçbir şey olmadı.

Loke'nin silahlı olma ihtimaline karşı, hedef olmamak için çömeldi ve içeri girdi. El fenerinin ışığı, yerdeki birkaç şilte ve bir dizi boş votka şişesi dışında hiçbir eşyanın olmadığı küçük bir depoyu aydınlattı. Burası muhtemelen Vivian'ın arkadaşları için bir uyku alanıydı. Ama ortada ne Vincent vardı ne Loke ne de Niklas.

Bomba da yoktu.

Süre dolmadan dördüncüyü bul.

Süre...

Ruben olduğu yerde durdu.

Süre dolmadan.

İmkânsızdı. Olabilir miydi? Vincent bilmecenin tamamını doğru çözememişti. Ünlü mentalist her şeyi yanlış anlamıştı.

* * *

Şarap rafının arkasındaki oda, Tor'un mutfağı kadar büyüktü ve bir mutfak gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda değildi. Asıl mutfaktan farklı olarak her yeri fayanslarla kaplıydı. İki duvar boyunca tezgâhlar uzanıyordu, üzerlerinde ısıtıcı plakalar vardı. Plakaların üstünde büyük paslanmaz çelik tencereler duruyordu ve içlerinden keskin bir sirke kokusu yayılıyordu. Karşı duvarda, soğuk hava deposunu andıran iki metal kapı bulunuyordu.

Mina içeri girdi. Yaklaştıkça, beyaz fayanslar arasındaki derzlerin bazı yerlerde renk değiştirdiğini gördü; aralarda pas renkli benekler vardı. Umbraya benziyordu – Vincent'ın ona verdiği boyaya. Mina elini bir fayansın üzerinde gezdirdi, sonra maddenin ne olduğunu anladığı anda elini hızla çekti: bu kandı. Bu rengin sebebi kandı.

Gerisin geriye dönüp yeniden tencerelere baktı.

Burası, Loke ile Tor'un cesetleri kaynattıkları yerdi. Elbette cesetleri önce parçalara ayırmış olmalılardı. Kanın sebebi buydu.

Tam o sırada telefonu çaldı. Ses Mina'yı sıçrattı. Telefonu telaşla cebinden çıkarınca ekranda tanımadığı bir numara gördü.

"Dedektif Mina Dabiri" dedi.

"Merhaba. Benim adım Sebastian Bugh" dedi karşıdaki kişi, "Aslında Vincent Walder'a ulaşmaya çalışıyorum ama başaramadım. Tanıştığımızda bana numaranızı bırakmıştı, o yüzden..."

"Bugh mı?" diye araya girdi Mina. "Entomolog olan mı?"

"Ta kendisi" dedi Bugh memnuniyetle. "Deri böcekleriyle ilgili araştırmanın nasıl gittiğini öğrenmek istemiştim."

"Vincent... şu anda burada değil" dedi Mina. "Ama böcekler konusuna gelince, Doğa Tarihi Müzesi'nden binlercesini almanın

mümkün olduğunu öğrendik."

"Öyle mi? Genelde bir avuçtan fazlasını ayıramazlar" dedi Bugh. "Kendi kendilerine çoğalmalarına izin vermek gerekir. Tam bir koloni elde etmek biraz zaman alır."

Mina o anda odanın köşesinde, tezgâhlardan birinin yanında, yerde bir şey gördü. Teraryum bir küvet büyüklüğündeydi ve toprakla dolu gibi duruyordu.

Hayır, lütfen...

"Orada mısınız?" dedi Sebastian Bugh.

Mina telefonu kapattı ve yaklaştı. Toprak, cam duvarların ardında kıpırdıyordu. Teraryumun yanına gelince bunun toprak olmadığını anladı. Bu koyu kütle, aslında bir santimetreden biraz kısa, küçük, siyah-kahverengi böceklerden oluşuyordu. Tombul, yağlı görünüyorlardı ve sayıları çok ama çok fazlaydı. Teraryum neredeyse ağzına kadar doluydu. Dışarı çıkmalarını engelleyen tek şey cam kapaktı.

Mina kusmamak için elini ağzına götürdü.

* * *

"'Doğru olanı yapmanın bedeli' derken neyi kastediyorsun?" dedi Vincent, risk alıp Loke'nin gerekçesini sorgulayarak. "Bu bomba nasıl 'doğru olanı yapmak' oluyor?"

"Dedem neyin doğru olduğunu biliyordu" dedi Loke yüksek sesle, sanki söylediklerine duvarları bile inandırmaya çalışıyordu. "Tarih onu acımasızca yargıladı ama kimse ne yapmak istediğini anlamadı. Almanya'nın ateşle vaftiz edilmesi gerekiyordu. Kan dökülmüş olabilir, buna masumların kanı da dahil ama değişimi sağlamanın bedeli buydu. Tor bunu biliyor. Tor başkalarının puslu, dar görüşlü bakışlarının göremediğini net bir şekilde görüyor. Düzenin kaostan doğduğunu biliyor. Kaosta ölecek olan masumlar, daha iyi bir şey için hayatlarını feda ediyorlar. Bundan daha güzel ne olabilir ki? Hem zaten kimse gerçekten masum değildir; hele Walther gibi biri hiç değildir. O, eski düzenin sembolüydü – çürümenin."

"Bunlar senin sözlerin değil" dedi Vincent. "Tor'un sözleri.

Loke – sen hayatı önemsiyorsun. Herkesin hayatını. Bütün bunları yapma sebebin buydu. Zor durumda olan insanlara yardım etmenin sebebi buydu; iyi bir yerde olmayanlara. Hayatın bir hediye olduğunu unuttuklarında onlara bunu hatırlatmak içindi. Kendin söyledin. Ama şimdi masumların hayatını değersizmiş gibi feda etmekten söz ediyorsun. Ders vermeye çalıştığın insanlardan hiçbir farkın kalmadı. Kim olduğunu hatırla."

Loke dalıp gitti. Ağzını birkaç kez açıp kapadı ama tam o sırada Niklas sözünü kesti.

"Beni almak için babamın evine gitmeni söylediğinde Tor da mı böyle konuştu?" dedi Niklas sertçe. "Babamın çürük olduğu için ölmesi gerektiğini mi söyledi? Şunu bil: Walther Stockenberg adalet demekti. Bunu herkes bilirdi. Peki, sen neyi temsil ediyorsun?"

Niklas'ın önceki kayıtsızlığı kaybolmuştu. Loke bakışlarını kaçırdı ama Vincent karanlıkta yanaklarından süzülen yaşları gördü.

"Senin yüzünden" dedi Loke sonunda, "senin fedakârlığın diğerlerinden daha önemliydi. Rolün yüzünden, toplumda yanlış giden her şeyin daha büyük bir sembolüsün. Babam –Kral– toplum düzgün işleseydi asla buralara, tünellere düşmek zorunda kalmazdı. Ölmek zorunda kalmazdı. Ama sen işini yapamadın. O yüzden eski dünya yanarken sen de burada, aşağıda öleceksin."

* * *

Süre dolmadan önce dördüncüyü bul.

Ruben mesajın Vincent'ın sandığı gibi Niklas'ın süresine işaret etmediğini fark etti. Mesaj, kum saatleriyle ilgiliydi. Yani kum saatinin içindeki süreyle. Vincent'a göre T-Centralen'in Niklas'ın bulunacağı yeri işaret eden o süreyle. Ama mesaj, süre dolmadan dördüncüyü bulmaları gerektiğini söylüyordu. Bilmece bir süre ifadesi değildi. Bir yerdi.

Niklas süre dolmadan *önceki* istasyondaydı. T-Centralen'den *önceki* istasyonda. Eski, geçici on altı numaralı hat hakkında sahip oldukları bilgilere göre, burası Hötorget olmalıydı.

Vincent bunu kaçırmıştı.

Ruben, ünlü mentalistin göremediği şeyi çözmüştü. Hah! Radar'a göz kırptı. Köpeğin dili dışarı sarkmıştı, şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

Ruben telsizi aldı ve bağırmamak için kendini toparladı.

"Yanlış yerdeyiz" dedi aceleyle. "Bir önceki istasyon. Hötorget. Hepimizin hemen oraya gitmesi gerekiyor."

Hötorget. O istasyon, yer üstünde de yeraltında da çevrilmemişti. Ruben bunun ne anlama geldiğini fark edince iliklerine kadar ürperdi. Metro istasyonunun hemen üzerinde Hötorget Meydanı vardı; herhangi bir anda oradan yüzlerce insan geçiyordu. Stockholm Konser Salonu da oradaydı; muhtemelen şu anda orada bir Noel konseri vardı. Salonda bin yedi yüzden fazla koltuk bulunuyordu. Üstelik yeraltındaki kafe ve dükkânlarda birkaç yüz kişi daha vardı. Meydanı çevreleyen binalar da cabasıydı. Ruben kafasından hızlıca hesap yaptı. Tor'un bombası patlarsa, Niklas ve Vincent da dahil olmak üzere, en az üç bin insan ölecekti.

Ruben telefonunu çıkarıp saat uygulamasını açtı; süre acımasızca geri sayıyordu. Tünellerdeki tüm polisler, o iğrenç mesajı referans alarak saatlerini ayarlamışlardı; böylece Loke'nin bombayı patlatmasına ne kadar kaldığını görebiliyorlardı.

Kronometre on yedi dakika kırk iki saniyeyi gösteriyordu.

Yetişemeyeceklerdi.

* * *

"Burada olduğunu biliyorum."

Tor'un sesi mutfaktan geliyordu.

"Ve... görüyorum ki Loke'nin çalışma alanını bulmuşsun."

Mina nefesini tuttu. Saklanması gerekiyordu. Tor odaya girmemişti, onu henüz görmemişti. Soğuk depolar. Sürünür gibi kapılara yaklaştı ve metal kapıları nazikçe çekti ama kilitlilerdi.

"Yazık" dedi Tor.

Sesi şimdi daha yakındı.

"O oda olmadan, aslında doğru düzgün bir kanıtınız yok. Hukuki süreç yıllarca sürüncemede kalır ve muhtemelen hepiniz ko-

vulursunuz. Oysa içeride DNA izleri bulabilirsiniz. Buna izin veremeyiz."

Onu alt etmesi gerekiyordu. Muhtemelen tek bir şansı olacaktı ama Tor'u hazırlıksız yakalayabileceği bir nokta yoktu.

"O yüzden kaybolan polis dedektifi sen olacaksın" diye devam etti Tor, hâlâ mutfaktayken. "Arkadaşların dışarıda. Senin nereye kaybolduğunu fark edip geri dönmeleri birkaç dakika alır. Bana sadece birkaç dakika yeter."

Mutfakta metalik bir ses duyuldu; Tor ağır bir şeyi şakırdattı.

"Dakikalardan söz etmişken, Niklas'ın süresinin dolmasına da fazla kalmamıştır" dedi. "Sürprizi bozmak istemem ama rüzgâr doğru yönden esiyorsa patlamayı buradan bile duymamız gerekir. Her an olabilir. Sonra da gerçekten yeni bir düzenin zamanı gelecek. Büyükbabam Harald haklıydı. Bu ülkede insanları böyle şımartmaya devam edemeyiz. Sürü yönetilmeli. Zayıflar ayıklanmalı – her şeyi cepte görüp toplumdan şikâyet eden ama bunun için hiçbir şey yapmayanlar, ne kadar ayrıcalıklı olduklarının farkında bile olmayanlar. Harald'dan beri başını dik tutup zayıfları oldukları gibi görebilen tek kişi benim. Onlarla çalışmak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Onlara gülümsemenin? Sızlananların fikirlerinin zerre kadar önemi varmış gibi yapmanın? Onlar haşereler. Onlardan nefret ediyorum. Hepsini öldüreceğim, sonra da gururlu Vikinglerin dünyasını kuracağım – başından beri olması gerektiği gibi. Hepiniz bana teşekkür edeceksiniz."

Odadaki hava ağırlaşmıştı. Mina'nın öksürmesi gerekti ama mümkün olduğunca sessizce öksürmek için yüzünü koluna gömdü ve Tor'un kendisini duymamasını diledi.

"Tabii sen hariç" diye ekledi Tor. "Sen yıllarca konuşulacak bir gizem olma onuruna erişeceksin. Kaçırılan adalet bakanının eski eşi, soruşturmanın ortasında çöken ve iz bırakmadan kaybolan kadın. Elbette seni arayacaklar ama içinde olduğun odayı bulamayacaklar. Raf kapandığında oda tamamen mühürleniyor. Ben de şüpheli olmayacağım. Sonuçta ben burada bile değilim. Meslektaşların bunu zaten not ettiler. Lanet uzatma kablosu."

Mutfakta bir motorun çalıştığı duyuldu. Motor titreşiyordu. Sesi testere gibi geliyordu. Mina kolunun içine bir kez daha öksürdü. Havada bir ağırlık vardı.

"Sonra kemiklerini kaynatmak isterdim, Loke'nin yaptığı gibi" diye bağırdı Tor gürültüyü bastırarak. "Ama korkarım ki buna zaman kalmayacak. Parçalama kısmıyla yetineceğim."

Tor açıkça delirmişti. Mina duyulmasın diye yavaşça silahını çekti. En kötü ihtimalle onu vurmak zorunda kalacaktı.

"Geliyorum" dedi Tor. "Şu testereyi taşımak biraz zor. Şu lanet kablo sürekli ayağıma dolanıyor. Bu arada, bir süredir devam eden o tıslama sesinin ne olduğunu hiç düşündün mü? Aşağıya bakarsan odaya uzanan hortumu görürsün. Mutfaktan gelen gaz. Aspiratörü de açtım, şimdiye kadar oda güzelce dolmaya başlamıştır."

Mina üçüncü kez öksürdü ve sebebini anladı. Tencerelerden yayılan sirke kokusu yüzünden gazın kokusunu alamamıştı.

"Silahlı olduğunu varsayıyorum" dedi Tor. "Ama tetiğe basmayı çok iyi düşünmelisin. Müthiş bir patlama olur. Kızın, benimkini almak için kendi hayatını feda ettiğini öğrense ne derdi?"

Tor haklıydı. Silahı işe yaramazdı. Mina panikle etrafına bakındı. Saklanacak yer yoktu. Soğuk deponun kapıları kilitliydi. Ocaktaki tencereler çok küçüktü.

Teraryum.

Hayır.

Orası dışında her yer olurdu.

Ölecekti.

* * *

Loke sessizce onlara baktı. Vincent telefonunun ışığı sayesinde, Loke'nin yanaklarından durmaksızın yaşlar aktığını görebiliyordu.

"Ne yaptığımı biliyorum" diye hıçkırdı Loke. "Sorunun bir parçasıyım. Sizinle yanmam gerekiyor."

Vincent alaycı bir şekilde alkışlamaya başladı. Loke şu anda kırılgandı. Ne pahasına olursa olsun, Vincent onu biraz daha sarsmalıydı ki yanına çekebilsin.

"Muhteşem" dedi Vincent elinden geldiğince alaycı bir tonla. "Tor, küçük intihar bombacısından öyle memnun kalacak ki. Parmağını bile kıpırdatması gerekmedi. Muhtemelen şu an evde Netflix izliyordur ve seni aklından bile geçirmiyordur. Sen de onun için öleceksin."

"Hayır, hayır" diye kekeledi Loke yeniden hıçkırarak. "Öyle değil. Tor gölgelerden çıkacak ve ülkeye yeni, daha iyi bir yön verecek. Bunun yeniden gurur duyabileceğimiz bir ülke olacağını söylüyor. Vikingler zamanındaki gibi. O zaman hayat değerliydi. Herkes anlayacak. Tor bana söz verdi... Beni, bütün bunları mümkün kılan kişi olarak hatırlatacak."

"Şerefsiz" dedi Niklas alçak sesle, koluyla gözlerini sildi. "Şerefsiz."

Ayağa kalkacak gibi oldu ama Vincent onu nazikçe durdurup tekrar oturttu.

"Elbette hatırlanacaksın" dedi Vincent. "Ama düşündüğün gibi değil. Tor'un planı sen ancak ülkenin korunmak zorunda olduğu bir teröristsen işe yarar. Tor senin hatıranı cehennem ateşine atacak. Sonsuza dek nefret sembolü olacaksın. Adına tükürecekler. Ve bunu başlatan ilk kişi de Tor olacak."

Vincent, Loke'nin bakışlarını hızla çanta yığınına kaydırdığını gördü. Loke saatine bir kez daha baktı, sonra Vincent'a döndü. Gözlerindeki panik apaçık ortadaydı. Ya şimdi ya da hiçti.

"Böyle olmak zorunda değil" dedi Vincent yavaş ve net bir biçimde. "Yukarıdaki insanları kurtarmamıza yardım et. Sen benim arkadaşımsın. Bunu hak etmiyorsun. Sen Prens'sin. Kahraman olabilirsin – Tor'un yerine."

Loke cevap vermedi. Ama Vincent, panik dolu bakışlarının yerini yavaş yavaş soğukkanlı bir dinginliğe bıraktığını gördü. Loke yolunu seçmişti.

"Belki de haklısın" dedi. "Tor'un başka planları var ve bana bütün gerçeği söylemedi. Ama bana yardım da etti. Seçeneğim yok. Tor bana baktı ve hayatımı kurtardı. Prens'in hayatını. Ona borçluyum. Benim hayatımla istediğini yapabilir. Babam da aynı fikirde olurdu."

Vincent'ın omuzları düştü, işe yaramamıştı. Yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Kirli, yeraltındaki beton bir oda birazdan mezarı olacaktı, masumların kanı da yukarıdan aşağıya sızacaktı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu kısık sesle.

Loke cevap vermedi.

Vincent gözlerini kapatıp ailesini düşündü. Sonra Mina'yı. Keşke ona son bir kez dokunmuş olsaydı.

* * *

Mina olduğu yerde kalamazdı, bir şey yapmalıydı. Köşedeki teraryuma koştu, cebindeki paketten üç ıslak mendil çekti. İkisini kulaklarına tıkadı. Üçüncüyü yırtarak ikiye ayırdı ve burun deliklerine yerleştirdi. Sonra kapağı kenara itti ve yüksek cam kenarın üzerinden atlayıp içeri girdi.

Üzerine tropik bir sıcaklık çarptı. Hızlı hareket ederse ne yaptığını düşünmeye zamanı olmayacaktı.

Teraryumun içinde ayakta durduğunda deri böcekleri uyluklarına kadar yükseliyordu. Kabaran bir dalga gibi bacaklarını sarıyorlardı. Mina oturdu; böcekler göğsünün üstüne kadar çıktı. Birbirlerinin üzerine çıkarak, heyecanla etrafını sarıyorlardı.

Tor "Geliyorum!" diye bağırdı.

Mina gözlerini sımsıkı kapadı ve içinden sessizce çığlık attı. Sonra böcekler tüm bedenini ve yüzünü kaplayana kadar, teraryumun içine doğru geriye yaslandı. Akli dengesinin bir parçası tuzla buz oldu ama yine de o canlı denizin içinde yatmayı sürdürdü. Islak mendillerin yerinde kalmasını diledi, yoksa az sonra yüzlerce böcek burnuna ve kulaklarına dolacaktı.

Mendillerin ve canlı kütlenin ardından Tor'un testeresinin titreşen sesini duydu, Tor odanın içinde dolaşıyordu.

"Neredesin?" diye bağırdı Tor öfkeyle.

Mina kirpiklerinde bir kıpırtı hissetti. Böcekler gözkapaklarının altına girmeye çalışıyordu.

Gözlerini daha da sıkı kapadı.

"Soğuk depoya mı saklandın? Hayır mı?"

Burun deliklerinden birindeki ıslak mendil birden gevşedi ve bir şey Mina'nın burnunu yoklamaya başladı. Zihni kapanmaya başladı. Bu çok fazlaydı. Buna dayanması imkânsızdı. Böcekler bluzunun içine girip teninde dolaşmaya başladılar. Dudaklarının arasında bir gıdıklanma hissetti.

Düşünmek giderek zorlaşıyordu. Saf bir paniğe gömülmüştü ve bu panik tüm savunma mekanizmalarını kapatıyordu. Yaşama isteğini. Dehşet çok fazlaydı. Sadece ölmek istiyordu. Vazgeçmek. Bedenini kaplayan hışırdayan, çıtırdayan, korkunç şeylerden merhametli bir kaçışa doğru kayıp gitmek. Pantolonunun içinde, bacaklarının içinden yukarı doğru ilerlediklerini hissediyordu. Ölmek istiyordu. Ölmek istiyordu.

Sonra Nathalie'yi gördü; kızı tam karşısındaymış gibiydi. Ardından, eski bir slayt gösterisi gibi anılar hızla peş peşe geldi. Yeni doğmuş Nathalie; kırmızı, kaygan, öfkeyle çığlık atan. Nathalie'nin ilk adımları; dengesini bulmak için kollarını iki yana açmış, sendeleyerek annesinin kollarına doğru geliyordu.

Kızlarını Niklas'ın kollarında gördü. Niklas'ın yaralı, suçlayan bakışlarını. Slayt değişti. Nathalie'yi yerde bırakıp gittiği günü gördü; Nathalie renkli oyuncak atlarıyla meşguldü, Mina'ya neşeyle el sallıyordu, annesinin onu temelli terk ettiğinden habersizdi.

Mina slaytları hızla geçmeye başladı. Görüntüler çok acı vericiydi. Şimdiki Nathalie'yi bir ergen olarak gördü. Çok güzeldi. Kanepesinde, evde. Mutfakta. Birlikte zencefilli ev yapıyorlardı; üzerini iğrenç şekerlerle, eğri büğrü çizgiler halinde kaplamışlardı. Nathalie'nin gülümsemesi. Bakışlarının Mina'nınkilerle buluşması. Bir an Vincent'ı gördü. Evde. Kendi dairesinde. Vincent ve Nathalie'yi.

Mina kendini gizlice nefes almaya zorladı. İğrenç böcekler uyluklarında, sırtında, karnında dolaşıyorlardı. Kulaklarına tıkadığı mendillerin ardından hareketlerinin hışırtısını duyuyordu. İçeri girmek istiyorlardı. Her yerden savunmasını delmeye, kalkanını aşmaya çalışıyorlardı.

Vazgeçemezdi. Ölüme yenilemezdi. Tutunacak daha çok resme, daha çok Nathalie anısına ihtiyacı vardı. Vincent'a da. Mina,

Vincent'ın ona öğrettiği gibi nefesini kontrol etmeye odaklandı. İçeri. Dışarı.

Tor'un nerede olduğunu bilmiyordu.

Canlı canlı gömülmüştü.

Yaşayan bir kozanın içine gömülmüştü.

Ama bu bir kozaydı

ve kozalar korurdu.

Aklına bir fikir geldi. Silahı hâlâ elindeydi. Silahı Tor'un sesinin geldiği yöne doğrultmaya çalıştı. Tor hareket etmeyi bırakmış olmalıydı, artık onu duymuyordu. Sonra testere de sustu.

"Hımm. Gerçekten burada olduğunu sanmıştım" dedi Tor, sesi şaşkın geliyordu. "Tuhaf."

Mina, onun boğuk ve uzaktan gelen sesinden başka bir şey duymuyordu. Ama bu, yönünü bulması için yeterliydi.

Bunun işe yaraması gerekiyordu, başka seçeneği yoktu. Mina, silahını Tor'un sesinin geldiği yöne doğrulttu ve körlemesine ateş etti.

* * *

Soğuk, kemiklerinin içine kadar işliyordu. Vincent'ın yanındaki Niklas, neredeyse duyulmayacak kadar sessizce ağlıyordu. Loke saatine baktı.

"Zamanı geldi" dedi.

Gözlerini sildi ve cebinden bir şey çıkardı. Anahtarlığa benziyordu, üzerinde birkaç düğme olan siyah plastik bir parçaydı. Vincent bunu tanıdı. Araba anahtarında da buna benzer bir şey vardı, garaj kapısının kumandasıydı. Alıcının muhtemelen patlayıcı yük-

lü çantalardan birinin içinde olduğunu düşündü. Tüm bedeni gerildi. Siyah kumandadaki tuşa basılırsa, Hötorget bir krater haline gelecekti.

Loke birden durdu, sanki bir şey dinliyordu. İlk başta Vincent hiçbir şey duymadı. Sonra duvarların ardından silik bir kadın sesi seçebildi. Mina mıydı? Hayır. Başka biriydi. Prens'e sesleniyordu.

"Vivian?" dedi Loke. "Onun burada ne işi var? Uzak durmaları gerekiyordu."

Ayağa kalkarken silahı onlara doğrulttu.

"Sakın bir şey yapmaya kalkmayın" dedi. "Buradan tek bir çıkış var ve onu da bununla örteceğim."

Diğer eliyle kumandayı salladı.

"Sinyal, tüm çantalardaki düzeneklere aynı anda ulaşacak kadar güçlü; başparmağımı da üstünden çekmeyeceğim."

Loke onlara sertçe baktıktan sonra silahı hâlâ Niklas ve Vincent'a doğrultmuş halde geri geri kapıya doğru gitti. Kilitteki anahtarı çevirdi ve kapıyı yavaşça itti. Kapı dışarı doğru, sağa açılıyordu. Tünelden süzülen silik ışık, karanlık odaya iyi geldi.

"Prens?"

Ses kapının sol tarafından geliyordu. Loke o yöne döndü; bu sırada sırtıyla kapıyı sağ tarafa doğru biraz daha itti. O anda kapı birden sonuna kadar açıldı. Loke dengesini kaybedip devrildi. Vincent ayağa kalktığı anda, kapının arkasından uzanan kocaman bir el, silahı Loke'nin elinden çekip aldı. Bu, Johnny'nin devasa eliydi. Vincent kapıya doğru atıldı. Loke, dışarıda sırtüstü yatıyordu.

"Şunu alın!" diye bağırdı Vincent; Loke'nin diğer elindeki parçayı işaret ediyordu. "Bombayı tetikleyen o!"

"Bomba mı?!" diye haykırdı Johnny dehşetle ve Loke'nin bileğine bastı.

Loke acıyla çığlık attı ve parmaklarını açtı. Vincent ayağıyla kumandaya nişan alarak onu Loke'nin avucundan uzaklaştırdı.

"Neden?" diye inledi Loke. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

Vincent eğilip kumandayı yerden dikkatle aldı. Arka yüzündeki pil kapağını açtı ve güç kaynağını çıkarıp sinyal göndermesini engelledi. Sonra kumandayı tekrar yere koydu ve topuğuyla ezip

parçaladı. Ancak o zaman, Loke onu cebinden çıkardığından beri nefesini tuttuğunu fark etti.

* * *

Mina'nın silahından çıkan kurşun, camı paramparça etti. Mina, böceklerden oluşan bir denizin içindeki teraryumdan yuvarlanıp yere düştü. Nefesini tutmuş, bekliyordu. Ama ateş fırtınası gelmedi. Silahın namlusunun çevresinde yeterince böcek vardı; o kısa patlama gaza ulaşıp onu ateşleyecek kadar güçlü olamamıştı.

Böcekler tüm zemine yayılmıştı. Mina'nın yanında elektrikli bir kemik testeresi vardı. Onun yanında, kan gölünün içindeki Tor yatıyordu. Böcek dalgası onun yarısını çoktan örtmüştü; böcekler açgözlülükle üzerinde dolaşırken Tor göğsünü tutuyor ve kısık sesle inliyordu.

147

"Johnny, silahı bana ver" dedi Vincent'ın adını hayal meyal hatırladığı, Kjelle adlı adam.

Adam kapının ötesindeki soluk ışıkta elini uzatarak öne çıktı. Johnny sırıtarak tabancayı ona verdi. Sonra elini Loke'ye uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti. Vincent, Niklas'a döndü. Onu koltuk altlarından kavrayıp yavaşça odadan dışarı çıkardı.

Dışarı çıktıklarında Loke'yi, kolları iki yanında sarkmış halde, Vivian'a bakarken buldular.

"Sen burada ne yapıyorsun?" dedi Loke. "Ben sizden biriyim."

"Bunu babanın hatırı için yapıyorum" dedi yaşlı kadın, ona doğru bir adım atarak. "Babanın her şeyini hatırlamıyorsun. Hatırlayamazsın. Ama baban her şeyden çok şiddetten nefret ederdi. Hiç kimseye zarar vermedi. Ve senin ne yaptığını bilseydi yıkılırdı."

"Nasıl anladınız?" dedi Loke; sesi kırılgandı, kopacak gibiydi.

Vincent o an, içindeki küçük çocuğu gördü; hayatını burada, karanlığın içinde yaşamış çocuğu.

"Özür dilerim" dedi sürekli Olof Palme cinayetinden söz eden OP; Vivian'ın omzunun yanında durmuş, başını eğmişti.

"Sen mi?" dedi Loke. Vincent, sesindeki incinmeyi duydu. "Senin anlayacağını sanmıştım. Dünyayı olduğu gibi gören tek kişi sendin. O yüzden sana söyledim. Çünkü sen zaten biliyorsun."

"Ben bile söylediklerimin çoğunun palavra olduğunu biliyorum" dedi OP. "Ve bunlar, bana anlattıklarının yanına bile yaklaşamazdı. Üç kişiyi öldürdüğünü ve hepimizi havaya uçurmayı planladığını söyledin! Kuzenin için mi yani? Vivian'a söylemek

zorundaydım. Kahretsin evlat, sen Kral'ın oğlusun. Sen *bizim* oğlumuzsun, Prens. Bunu yapmana izin veremezdim."

"Yeni mezar höyüklerini görünce büyük ihtimalle senin işin olduğunu düşündük" dedi Vivian. "Bu yüzden kimseye tek kelime etmedik. Ama işin bu kadar kötü olduğunu anlamamıştık."

Loke'nin alt dudağı titremeye başladı. Vincent, onun içten içe çöktüğünü görebiliyordu.

Başlangıçta her şey muhtemelen çok netti. Hayat değerliydi; kendi hayatın da başkalarınınki de. Bu böyleydi. Değer vermeyenlerin bir ders alması gerekiyordu; neyi çöpe attıklarını anlasınlar diye. Onun için mesele bu kadar basitti.

Ama çocukluğunun bir noktasında Tor, Loke'yi kontrol etmeye ve kendi amaçları için kullanmaya başlamıştı; sonunda da Loke'yi, onun en nefret ettiği şeye dönüştürmüştü. Hayata değer vermeyen birine. Binlerce insanı öldürmeye hazır birine. Vincent, Loke'nin bunu daha yeni kavradığını düşündü.

"Prens" dedi Vivian usulca. "Kandırıldın. Ama biz buradayız. Yanındayız. Baban..."

Sözünü bitiremeden, Loke'nin boğazından bir feryat koptu. Giderek yükseldi, yükseldi; Loke yüzünü tünelin tavanına çevirdi, sanki boş yere aya uluyan bir kurt gibiydi. Yaralı bir çocuk gibi çığlık attı; sesi bir koro gibi çoğalıp duvarların arasında yankılandı. Johnny kulaklarını kapadı ama Loke'nin uluması daha da yükseldi, ta ki birden kesilene kadar. Sonra Loke koşmaya başladı.

148

Onları asla bırakmamalıydı. Görünür olanlar, karanlığın altında yaşayan insanlar kadar –hatta belki onlardan da fazla– görünmezdi. Ve kendini kandırmıştı. Bir aileye, bir aidiyete duyduğu özlem yüzünden kendini yanıltmıştı. İhtiyacı olan tek aile aşağıdaydı. Onları asla bırakmamalıydı.

Prens hızlı ve kararlı adımlarla koşuyordu. Onu burada bulmak için ciddi takviyelere ihtiyaçları olacaktı; şüphesiz yoldalardı ama şu anda arkasına bakmasına gerek yoktu. O çok ama çok önemli adalet bakanlarıyla uğraşıyorlardı. Prens ise tünelleri gözleri bağlıyken bile ezbere biliyordu. Bir sonraki istasyona giden yolu çoktan yarılamıştı.

Tor kardeş gibi olduklarını söylediğinde ona inanmıştı. Eşit olduklarını. Damarlarında coşkuyla akan ortak bir kanı, ruhu ve mirası paylaştıklarını. Tor'un Büyükbaba Harald'a duyduğu hayranlığı hiçbir zaman paylaşmamıştı ama Tor'un ihtiyaçlarını anlamıştı. Rune hayattayken Tor'a, Björn'ün ona olduğu gibi bir baba olmamıştı. Tor sevgiyle büyümemişti; duman ve deri kokan, sıcacık bir kucaklamanın insanı sarıp sarmalamasının ne demek olduğunu hiç bilmemişti.

Onun Kral olan bir babası hiç olmamıştı.

Bunun yerine Tor sık sık bodruma kapatılmış, Loke'ninkinden farklı bir karanlığın içinde yaşamıştı. Bu, Büyükbaba Harald'ın kupalarının eşlik ettiği soğuk ve yalnız bir karanlıktı; bunlar Harald'ın kardeşlik, kahramanlık ve kurtarılması gereken bir toplum üzerine anlattığı hikâyelerle ayrılmaz biçimde bağlı nesnelerdi.

Tor, Loke'yi de anlamıştı. Loke yeryüzüne çıktıktan ve büyük eve taşındıktan sonra, onun içinden taşan her şeyi dinlemişti. Uykusuz geçen uzun gecelerde, yalnızlık Buster adlı sıçanın tünellerde yiyecek araması gibi durmaksızın içini kemirirken, Tor onu dinlemişti. Annesinin kimse

görmeden, kimse yanında olmadan, son anlarında nasıl suya düştüğünü dinlemişti. Tren babasının ince bedenine çarptığında çıkan o donuk gümbürtüyü, tacın başından fırlayıp yana savruluşunu ve yere neredeyse hiç zarar görmeden düşüşünü anlatmasını da dinlemişti.

Görünmezlerin, kemikleri kaynatıp bir toprak yığınının altına gömerek babasına layık, krala yakışır bir defin yaptıklarını anlatışını da.

O uzun gecelerde küçük bedeni öfkeyle dolup taşmıştı; Tor sırtını yavaşça okşarken, o öfkeyi kükreyerek dışa vurmuştu. Babası defalarca anlatmıştı: Hayat sahip olduğumuz en değerli armağandı.

Rådmansgatan istasyonuna ulaştı ve raylar boyunca koşmayı sürdürdü. Perondaki insanlar parmakla onu işaret edip bağırıyorlar, raylarda dolaşmamasını söylüyorlardı ama Loke onları umursamadı. İstasyonun en ucundaki tünele ulaşması uzun sürmedi. Bir kez daha karanlığın içine gömüldü.

Bir sonraki istasyon Odenplan'dı. Babasının en sevdiği.

Tor önerisini yaptığında, bu bir cevap olmuştu; ilerlemenin yolu, aksi halde sonsuza dek kilitli kalacak olanı serbest bırakmanın yoluydu. İnsanlara bir ders verme fırsatı. Hayatın ne kadar kırılgan ve ne kadar değerli olduğunu öğretme fırsatı. Sahip olduklarının kıymetini bilmelerini sağlama fırsatı. Köprüde durup atlamaya hazırlanırken o insanlar görünmezdi. O ve Tor onları görünür kılmıştı — ama her şey bir yalandan ibaretti. Vincent'ın gözlerinde gerçeği görmüştü. Bunca yıl sonra bile bunun gerçek olduğunu anlayabiliyordu. Loke, oynanan oyunun hangisi olduğunu bilmeden bir oyunda piyon olmuştu. Tor'un hayatı korumak gibi bir derdi yoktu. İstediği tek şey, gücü ele geçirmek için başkalarına zarar vermekti.

En azından başlangıçta, muhtemelen bundan daha kötü değildi. Ama Tor'un içindeki karanlık büyümüş, dedelerininki gibi daha büyük hırslara yol açmıştı. Tor, Harald'ın dünya düzenini kurmaya başlamak için kaç kişiyi öldürdüğünü umursamıyordu. Tor'un tek önemsediği şey yönetmekti. Kral olmak istiyordu. Ama asla kral olamazdı çünkü Kral, Loke'nin sevdiği gibi insanları severdi.

Zaten adı Loke bile değildi; bu Tor'un ona verdiği bir isimdi.

Onun adı Mattias'tı – ve o Prens'ti.

Tor ona yalan söylemişti. Ama Tor yanılmıştı. Babası ise haklı çıkmıştı.

Ayaklarının altındaki zemin sarsılmaya başladı. Yavaşladı. Sesler du-

yuyordu ama tünellerin yankısıyla olduğundan daha yakın geliyorlardı. Bir ışık yanıp söndü. Ortalık daha da kararda ve duvarlar boyunca uzun gölgeler hareket etti. Odenplan istasyonuna yaklaştıkça altındaki titreşimler arttı.

Gözlerini kapadı ve onları birlikte gördü: annesi ve babası. Nihayet. Evde, mutfakta, balmumuyla kaplı kareli masa örtüsünün ve eski, birbirine uymayan sandalyelerin yanında dans ediyorlardı. Dans ediyor, gülüyorlardı; bakışlarını ona dikmişlerdi. Onları inanılmaz derecede özlemişti. Çevrelerinde, her birinin kendi güneşi varmış gibi bir ışık parlıyordu ve artık hiçbiri görünmez değildi.

El sallayarak onu çağırıyorlardı. Babası tacını yeniden takmıştı. Tıpkı mutlu olduğu günlerdeki gibiydi. Babası Kral'dı ve dünya onundu.

Ah, onu ne kadar özlemişti. Titreşimden ayakları uyuşan Prens, titreyerek onlara doğru yürüdü.

Gözlerini yeniden açtığında iki ışık gördü. İkisi de son derece parlaktı. Göz kamaştırıyorlardı. Kraliyet vârisinin gelişini haber veren bir şamata duyuldu. Kollarını iki yana açtı.

Eve dönmüştü.

149

Mina perondaki bir bankta, Vincent'ın yanında oturuyordu. Tor'un malikânesindeki olaydan sonra, Julia'nın tıbbi muayeneden geçmesi yönündeki önerisini önemsememişti; yaptığı tek şey kıyafetlerini değiştirmek ve ne olduğunu duyar duymaz olabildiğince hızlı bir şekilde Vincent'ın yanına gelmek olmuştu. Olay yerindeki sağlık görevlileri, Niklas ile Vincent'ta herhangi bir fiziksel yaralanma olmadığını tespit etmiş, ikisine de sakinleştirici vermek istemişlerdi. Niklas hapları minnetle kabul etmişti ama Vincent reddetmişti. Yanında bir kavak yaprağı gibi titriyordu.

"Özür dilerim" dedi. "Şu anda adrenalin ve kortizol patlaması yaşıyorum, o yüzden titremem ve çarpıntım var."

Mina elini göğsüne koydu. Haklıydı, kalbi hızla atıyordu. Gerçi kendi kalbi de böyleydi.

Vincent dikkatle elini onun elinin üzerine koydu ve sıktı.

"Birazdan geçer" dedi. "Ama anlamıyorum. Mesajın ne demek istediğini nasıl bu kadar yanlış anlayıp yeri şaşırdım? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunu... benim anlamam gerekirdi."

Sesi kesildi. Terk edilmiş metro istasyonu ürkütücüydü. Trenlerin on dakika sonra yeniden sefere başlaması planlanıyordu ama istasyon şimdilik onlara aitti. Dışarıda, bir süredir metroya binemedikleri için gergin ve öfkeli pek çok insanın beklediğini, az önce hepsinin ölebileceğinden tamamen habersiz olduklarını tahmin etti.

"Gölge bütün bunlar hakkında ne düşünüyor merak ediyorum" dedi Vincent. "Acaba sonunda tatmin oldu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Vincent paçasını yukarı çekerek bileğinin etrafındaki siyah kayışı gösterdi.

"Üzerimde bir GPS takip cihazı ve mikrofon var" dedi. "Gölge en başından beri benimleydi. Her şeyi duydu. Bugün kefaret için son şansımdı, ailemi yeniden görebilmem için."

"Şehrin yarısını kurtarmak kefaret sayılmaz mı?" dedi Mina, Vincent'ın kolunu tutarak. "Hadi, istasyon Usta Mentalist'in burada yaprak gibi titreyişini merak eden insanlarla dolmadan önce gidelim."

Ayağa kalkıp yürüyen merdivene doğru ilerlediler.

"Gölge'yle ne zaman ve nerede buluşacaksın?" dedi Mina, yürüyen merdivenin dibindeki devriyeyi işaret ederek. "Şehirdeki her polisin orada olmasını istiyorum. Aileni geri alır almaz onu enseleyeceğiz. Onun uzun süre cezaevinde kalması için bizzat uğraşacağım."

"Teşekkürler" dedi Vincent. "Ama ikimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz. Benimle iletişime geçmesini beklemem gerekiyor; onu tanıyorsam, bunu polisin ona dokunamayacağı bir şekilde yapar."

Mina başıyla onayladı. Hiçbir şey yapamamak ona ne kadar zor gelse de Vincent'ın haklı olduğunu biliyordu; ailesinin güvenliğini riske atacak hiçbir şey yapamazlardı. Vincent'ın neler yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Yer seviyesindeki istasyon kapılarından çıktıklarında, güneş bulutların arasından sıyrıldı ve yüzünü ısıttı. Şehrin başka yerlerinde ne kadar kar olursa olsun genellikle çamur deryası olan, karla kaplı Hötorget Meydanı, güneş ışığında muhteşem biçimde parlıyordu. Çevresinde insanlar konuşup gülüyor, sıcaklığın tadını çıkarıyordu. Her zamanki gibi meydandaki tezgâhlarında pazarcılar mallarını avazları çıktığı kadar bağırarak satmak için yarışıyordu. Bir kadın yanlarından geçerken Mina'ya kocaman gülümsedi. Meydanda yoğun bir hareketlilik vardı; oradaki insanlar ölümden kıl payı kurtulduklarını bir şekilde sezmiş gibiydi.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Vincent.

"Benimle Årsta'ya geliyorsun" dedi Mina. "Gölge'yi yakalayamasam da seni şu anda yalnız bırakmaya niyetim yok. Nathalie bu gece Niklas'ta kalacak; babasına kavuştuğu için o kadar rahatladı ki yanından ayrılmayı reddediyor. Tyresö'deki boş bir eve gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun. Gölge iletişime geçene kadar seninle bekleyeceğim. Bu iş bitene kadar bende kalabilirsin."

150

Harry hâlâ Julia'nın annesinin evindeydi. Neyse ki annesi ona bakıp bakamayacağı sorulduğunda evet demişti. Julia, Harry için neden yardıma ihtiyaç duyduğunu söylememişti; sadece o sabah işlerin fena halde karıştığını belirtmişti. Bu yalan sayılmazdı... Gerçekten de her şey karışmıştı, her ne kadar aklı metro tünellerindeki kaosta olmasa da. Asıl darmadağın olan kendi hayatı ve evliliğiydi. Belki de ikisi aynı şeydi...

Torkel'in şimdiye kadar işten eve dönmesi gerekiyordu. Julia ona hiçbir şey söylememişti, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Ama Harry'yi annesine bırakmasının asıl nedeni, ikisinin de aylardır etrafından dolandığı meseleyi nihayet ele almaları gerektiğini bilmesiydi. Oturup konuşmaları gerekiyordu. Gelecek hakkında. Kendileri hakkında. Harry hakkında.

Evin önündeki garaj yoluna arabayı park ettikten sonra, bir süre direksiyon başında oyalandı. Ne söyleyeceğini önceden hazırlasaydı her şey daha kolay olabilirdi; onunla konuşmaya nihayet karar vermesi, düzgün bir planı olduğu anlamına gelmiyordu. Sanki beyniyle kalbi kıran kırana bir savaşa girmiş, üstünlüğü sırayla birbirlerine kaptırıyorlardı.

Harry'nin küçük kırmızı kızağı evin duvarına yaslanmıştı ve bu minicik ayrıntı kalbini sızlattı.

Onun için ne kadar çok mücadele etmişlerdi. Ne kadar birlik olmuşlardı. Bir gün bir evin duvarına yaslanmış küçük bir kızak olsun diye verdikleri mücadelede ne kadar çok sevgi vardı. Ama yine de başaramamışlardı. Belki bir gün ilişkilerini didik didik edip, tam olarak nerede yanlış yaptıklarını değerlendirebilecek gücü kendin-

de bulacaktı. Ama şimdi değil. Gerçekten neyin yanlış gittiğinin önemi var mıydı? Bazen işlerin gerçekten yolunda gitmediğini kabul etmek yeterli değil miydi? Yoksa bunu yaparsa hatalarından ders çıkaramaz mıydı?

Offff. Julia başını usulca direksiyon simidine vurdu. Sonra derin bir nefes aldı ve arabadan indi.

Kısa süre önce yağan hafif, toz gibi kar, ön kapının dışındaki zeminde beyaz, tertemiz bir örtü oluşturmuştu. Ayak izi yoktu. Torkel'in arabasından kalan lastik izleri de görünmüyordu ama bu, onun evde olmadığı anlamına gelmezdi. Sürekli tartışmalarının sebeplerinden biri de Torkel'in arabasını hep kardeşine ödünç vermesiydi.

Kapıyı açtıktan sonra bir kez daha derin bir nefes aldı, karları paspasa silkeledi ve montunu çıkardı. Ev karanlıktı, sadece Noel şamdanlarının ve Noel ağacının ışıkları yanıyordu.

"Selam?"

Cevap gelmedi.

Julia kaşlarını çattı. Torkel'in evde olması gerekiyordu. Salona girdi, ardından yatak odasına baktı. Torkel yoktu. Nereye gittiğine dair bir ipucu bulabilmek için ana ışıkları yakarak evin içinde dolaştı. Aslında bu biraz saçmaydı, belki de arabayla markete gitmişti. Ama içinden bir ses, orada olmadığını söylüyordu. Evin havası farklıydı.

Mutfak ışığını yaktığında, masanın üzerindeki büyük beyaz mumun yanına dayanmış mektubu gördü. Kalbi hızla atmaya başladı ve bir an için arkasını dönüp montunu ve ayakkabılarını yeniden giyerek arabaya binip herhangi bir yere gitmeyi, mektubu hiç okumamayı düşündü. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordu. Mektup oradaydı. Sadece istemekle yok edilemezdi.

Julia mutfaktaki sandalyelerden birine ağır ağır oturdu. Mutfak mobilyaları Torkel'in babaannesinden kalmıştı; bir yazın yarısı boyunca zımparalayıp usulüne uygun şekilde boyadıkları, güzel, eski bir ahşap takımdı. Yaptıkları işle ne kadar gurur duymuşlardı.

Zarfı işaretparmağıyla yavaşça açtı. İçindeki kâğıdı çıkardı, açtı ve elleri titreyerek dikkatle okudu. Bir hayat. Bir mektup.

Bir son.

Mektubu okuduktan sonra bir süre boşluğa bakarak öylece oturdu. Sonra masadaki çakmağı aldı, büyük mumu yaktı ve mektubu alevine tuttu. Alev, beyaz kâğıdın üzerindeki siyah yazıları yavaş yavaş yuttu. Geriye yalnızca küller kaldığında ve közler tamamen söndüğünde, onları masanın üzerinde bıraktı ve ayağa kalktı.

Hâlâ kardan nemli olan montunu giydi ve dışarı çıkıp kırmızı kızağı aldı, onu arabanın bagajına koydu. Harry'yi almaya gidecekti. Kızak kaymaya gideceklerdi. Önemli olan tek şey buydu.



151

Vincent, birinin omzunu sarsmasıyla uyandı. Yan yatıyordu; kolu Mina'nın etrafındaydı. Sabahlıklarla uyuyakalmışlardı; Mina ona ancak dizlerine kadar gelen yedek bir sabahlık bulmuştu. Ama bunun bir önemi yoktu.

Eve döndüklerinde Mina duşta bir saatten fazla kalmıştı. Buhar içindeki banyodan çıktığında, saçlarını iki buçuk yıl öncekinden bile daha kısa kesmişti. Vincent, Mina ağlamayı bırakana kadar onu sessizce tutmuştu. İkisi de yaşadıkları şeyler hakkında konuşabilecek durumda değildi.

Gölge bütün akşam boyunca iletişime geçmemişti.

Gecenin bir saatinde, hatırlamadığı bir anda sabahlıkları çıkarmışlardı çünkü şimdi Mina atlet ve külot giyiyordu, kendisi de iç çamaşırıylaydı. Mina'nın sırtı kaburgalarına yaslanmıştı; yumuşak ensesi, yüzünden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Hayatının geri kalanını böyle yatarak geçirebilirdi ama omzundaki sarsıntı sürüyordu. Kafasını çevirip kim olduğunu görmek istedi; içten içe Nathalie'yi görmeyi bekliyordu.

Gölge üzerinde eğilmiş, duruyordu. Vincent irkildi; istemeden Mina'nın kolunu sıktığı için Mina inledi. Gölge işaretparmağını dudaklarına götürdü ve mutfağı işaret etti.

Vincent, Mina'yı dikkatle bıraktı ve yataktan kalktı. Gömleğini yerde bulup giydi, ardından Gölge'nin peşinden yatak odasından çıktı. Kapıyı hafifçe örtmeden önce Mina'ya uzun uzun baktı. Kapıyı kapatmamayı tercih ederdi; Mina'yı bir an bile gözünün önünden ayırmak istemiyordu ama onu uyandırmaktan da çekiniyordu.

Gölge mutfakta bir sandalyeye oturdu ve Vincent'a karşısına geçmesini işaret etti.

"Bravo" diye fısıldadı Gölge, sessizce alkışlar gibi yaparak. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Takdirini kazanmak için ne yapmam gerekiyordu?" dedi Vincent. "Bütün şehri kurtarmam mı? Bu kadar hayat seni tatmin etmeye yetti mi?"

"Hiç de değil" dedi Gölge başını sallayarak. "Tünellerde yaptıklarınla zerre kadar ilgilenmiyorum. Ama bu, Vincent. *Bu!*"

Kolunu geniş bir yay çizerek savurdu, Mina'nın dairesini işaret ediyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu mutlaka anlamış olmalısın: Kendine inşa ettiğin şu... kişilik... şu Usta Mentalist, psikolojik bir savunmadan başka bir şey değil. Zihinsel bir kalkan. Sence neden durmadan sayıyor ve her şeyi analiz ediyorsun?"

"Annem de sayardı. Muhtemelen otizm spektrumundaydı."

Gölge ciddi ciddi başını salladı.

"Elbette, spektrumda yer almak kalıtsaldır" dedi. "Sende de bundan hatırı sayılır bir pay var. Ama sürekli sayıp analiz ettiğinde –Vincent Walder olduğunda– rasyonel zihnini aşırı çalıştırıyorsun. Bu da duygularını işlemek zorunda kalmaman anlamına geliyor. Uzun zamandır bunu yapmıyorsun. Duygusal benliğin hâlâ, ölü anneni taşıyan o kutunun yanında duruyor. Bunların hiçbirini işlemedin. Bunun yerine Vincent Boman'ı soyup attın ve Vincent Walder oldun. Her şeyi kontrol etmek zorunda olan mentalist. Kendini onun içine sakladın ve ailenin arkasına saklandın."

Vincent aralık duran yatak odası kapısına baktı. Aralıktan Mina'yı seçebiliyordu. Bu onu biraz olsun sakinleştirdi.

"Ailem" dedi. "Neredeler?"

"Şimdi ise, ailenin arkasına saklanmadan ve Usta Mentalist kalkanın olmadan, aslında nasıl olabileceğini nihayet deneyimledin" diye sürdürdü Gölge, soruyu duymamış gibi. "Artık anladın ve nihayet *hissettin*: Vincent Boman olarak kalsaydın neler yaşayabileceğini."

Vincent gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti.

"Ben çocuktum" dedi alçak bir sesle. "Seçeneğim yoktu. Hissetmemek tamamen bir savunma mekanizmasıydı."

"Ve bir kimliğe dönüştü" dedi Gölge. "Ama şu anda Vincent Walder artık yok. Sonuçta mektubumda Walder'ın varlığının sona ereceğini yazmıştım. Ona ihtiyacın yok. Her şeyi hisset Vincent."

Yedi yaşından bugüne dek depolanmış duygular, yıkılmış bir barajdan boşalırcasına bir anda öne atıldı. Varlığından bile haberdar olmadığı hisler vardı. Annesine, Jane'e, kendisine dair duygular vardı.

Ve Mina'ya dair duygular.

Onunla ilgili öyle çok duygu vardı ki.

Büyük duygular, küçük duygular. Tanıdıkları ve adlandıramadıkları. Hepsi öyle bir güçle üzerine geldi ki boğulacağını sandı. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu.

Birkaç saniye.

Bir sonsuzluk.

Ama sonunda, en elle tutulur duygular geçip gitti. Fırtına dinmişti ama yüzeyin altında hâlâ bir hareket vardı. Bunun duracağını da sanmıyordu. Herkes için böyle miydi? Herkes bunu her gün, gün boyu yanında mı taşıyordu? Bu yeni bir varoluş biçimiydi. Yabancıydı ama rahatsız edici değildi.

"Hissediyor musun?" dedi Gölge. "Zihinsel kalkanın olmadan var olmanın, düşündüğün kadar hissetmenin nasıl bir şey olduğunu?"

"Evet" dedi Vincent. "Hissediyorum. Ama bu çok fazla..."

"Çünkü buna alışık değilsin. İnsanlık haline hoş geldin. Merdivenleri ve su şişelerini saymadığımız, her şeyi bilmediğimiz, bunun yerine irrasyonel, duygularımızla yönlendirilen, çelişkili ama aynı zamanda sevgiyle dolu olduğumuz hal. Bu hayat –burada, şimdi, Mina'yla– en başından beri senin olabilirdi. Keşke Vincent Boman olmaya cesaret etseydin. Keşke hissedecek cesaretin olsaydı."

Vincent, gözleri yeniden dolarken başını salladı.

"Bunu istiyorum" diye fısıldadı. "Canım yanıyor ve korkuyorum. Ama bunu istiyorum."

"Güzel" dedi Gölge ona doğru eğilerek. "Çünkü işimiz bitmedi."

Gülümsemesi kayboldu; bakışları karardı.

"Cezan verilmeden önce neye sebep olduğunu anlaman gerekiyordu."

"Ceza mı?" dedi Vincent, gözleri büyüyerek.

"Elbette. Vincent Walder olmayı seçmen yalnızca annenin anısını bastırmadı, insanların ölmesine de yol açtı. Jane. Kenneth. Tuva. Robert. Agnes. Eylemleri bizzat sen işlemedin ama tetikleyici sendin. Bu cezasız kalamaz."

"Ne yapacaksın?" dedi Vincent tereddütle.

Kapı aralığından Mina'ya bir kez daha baktı. Hâlâ derin uykudaydı. Onu görmek göğsünü acıtıyordu; gerçi acı doğru kelime değildi. Bu bir sızıydı. İnce bir sızı. Ve güçlükle nefes alıyordu, sanki odada yeterince hava yokmuş gibi.

Gölge arkasına yaslandı ve parmak uçlarını birbirine bastırdı.

"Cezan şu: Vincent Boman olmanın ne anlama geleceğini artık anlamışken, Usta Mentalist Vincent Walder olarak yaşamaya devam etmek zorundasın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mina'nın dairesinde kaç priz var?"

"Görünürde altı" dedi Vincent otomatik olarak. "Ama koltuğun yerini değiştirerek bir tanesini gizledim; aslında yedi. Merdiven boşluğunda da altı tane var; her sahanlıkta iki tane."

Yanıt verirken, zihnindeki yıkılmış barajın onarılmaya başladığını hissetti. Hayatı boyunca gerçek duyguları uzakta tutan barajın. Bunu çok geç fark etti ve barajdaki yeni gedik açık kalsın diye umutsuzca direndi ama bir ömür boyu süren sayma alışkanlığı baskın çıktı.

Yeniden Vincent Walder'dı.

Aşırı rasyonel Usta Mentalist.

Gözlerini kapadı. Ağlayabilseydi, ağlardı. Bir süre sonra gözlerini açtığında yatak odasının kapısı kapanmıştı. Mina'yı artık göremiyordu ve Gölge, geldiği gibi fark ettirmeden çekip gitmişti.

152
Birinci gün

Mina uyandığında Vincent orada değildi. Mutfaktan ya da banyodan gelecek bir ses için kulak kabarttı ama bütün daire sessizdi. Vincent'ın yokluğunu fiziksel olarak hissediyordu. Esnedi ve yataktan çıktı.

Ayaklarının dibinde, yerde dağınık bir giysi yığını vardı. Acaba?.. Hayır, önceki günün olayları onu ne kadar sarsmış olursa olsun, bunu mutlaka hatırlardı. Ama Vincent'ın neden bu kadar erken gittiğini anlayamıyordu. Bir de nereye gitmişti? Komodinin üzerindeki telefonunu aldı ve onu aradı. Cevap yoktu. Tabii ya, Loke telefonunu parçalamıştı.

Orada olmaması hiç içine sinmiyordu. Vincent bir önceki akşam kendinde değil gibiydi. Eğer aptalca bir şey yaptıysa, Mina kendini asla affetmezdi.

En azından Vincent'ın kıyafetlerinin çoğunu yanına aldığı anlaşılıyordu. Yerde, üzerinde siyah bir çıkıntı bulunan lastikli bir parça duruyordu. Bu, Gölge'nin Vincent'a verdiği mikrofondu. Mina onu eline aldı ve Vincent'ın GPS vericisinin bulunduğunu söylediği kısmı açtı ama elektronik parçalar yerine birbirine tutturulmuş birkaç Lego parçasından başka bir şey bulamadı. Kaşlarını çattı. Neler oluyordu?

Telefonunu yeniden eline alıp Julia'yı aradı.

"Merhaba, benim" dedi, Julia telefonu açar açmaz. "Vincent'tan hiç haber aldın mı?"

"Hayır. Evinde değil mi?"

Tabii ya, Julia, Vincent'ın Mina'da kaldığını bilmiyordu. Mina da kimsenin bunu öğrenmesine izin vermeyecekti. Bu onların kendi meselesiydi, dünyanın geri kalanını ilgilendirmiyordu.

"Ona ulaşamıyorum" dedi. "Dün çok sarsılmıştı. Tyresö'ye gidip bir bakacağım. Nerede yaşadığını biliyorum. Ama senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Ne istersen" dedi Julia. "Bu arada, senin ve ailenin neler yaşadığınızı düşünürsek, biraz izin alsan hiç de fena olmaz."

Mina derin bir nefes aldı. Söyleyeceklerinin nasıl karşılanacağından emin değildi. Ne de olsa polisten önemli bilgileri saklamıştı.

"Lütfen kızma" dedi. "Ama Vincent, Noel arifesinde tehditkâr bir mektup aldı. Birisi bütün ailesini kaçırmıştı. Polisin işin içine karışmasına izin verilmiyordu, o da bize bir şey söylemeye cesaret edemedi. Bana da sana hiçbir şey söylememem için söz verdirdi."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı Julia kulağına. "Nasıl?.. Peki şimdi Vincent'ın da kaybolmuş olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama ailesini kaçıran kişiyle önceki gün Gondolen'de buluştu. Orada onları gören biri mutlaka vardır. Oraya birini gönderip personelle konuşmasını sağlar mısın? Şansımız yaver giderse en azından bir eşkal alırız."

"Hemen Ruben'i arıyorum."

Mina "Ben de Vincent'ın evine varır varmaz seni ararım" dedi ve telefonu kapattı.

153

"Şu zihin okuyan herif mi?" dedi garson, masaları kurarken.

Öğle kalabalığının başlamasına daha bir saat vardı. Ruben'in karnı şimdiden acıkmıştı ama anneannesine, Sara'yla birlikte onunla öğle yemeği yiyeceklerine söz vermişti. Büyükannesini tanıyorsa, tatlı için özellikle güzel bademli kurabiyelerden birkaçını mutlaka saklamış olurdu.

"Evet, birkaç gün önce buradaydı" dedi garson. "Ama yanında kimseyi görmedim. Gördüğüm tek şey, barda tek başına oturup kendi kendine söylenmesiydi. Açıkçası bir daha geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ruben. "Neden gelmesin?"

Garson bir masayı kurarken duraksadı ve sanki aklına komik bir şey gelmiş gibi güldü. Sonra başını salladı.

"Şey, buraya daha önce de gelmişti" dedi. "Ne bileyim... iki yıldan fazla olmuştur herhalde. Mekânı yenilemeden önce. O zaman da barda oturmuştu –bütün gece– ve ortalığı birbirine katmıştı. Bağırıp çağırıyordu. Sonra erkekler tuvaletine girdi; tuvaleti yerinden söküyormuş gibi sesler geliyordu. Kendini öyle bir rezil etmişti ki onu burada bir daha asla görmeyeceğimizi düşünmüştüm."

"Peki o zaman da yalnız mıydı?"

"Aynen öyle. O zaman da tek başınaydı."

154

Mina geldiğinde Vincent'ın arabası garaj yolunda yoktu, gerçi bu, ille de bir şey ifade etmeyebilirdi. Mina evin önüne yanaştı ve arabadan indi. Vincent kapıyı açtığında ne söyleyeceğini kafasında prova etmişti. Onu, hiçbir sebep yokken kendisini ödü patlatacak kadar korkuttuğu için fena halde azarlayacaktı.

Karı yararak ön kapıya yürüdü ve zile bastı. Vincent'ın kar küremeyiş olması şaşırtıcıydı, her ne kadar son zamanlarda bununla ilgilenecek vakti olmayabileceğini düşünse de.

Zile bir kez daha bastı.

"Vincent?"

Kapıyı tıklattı.

Cevap yoktu.

Kolu çevirdi, kapı açıldı. Kilitli değildi. Bu hiç de Vincent'ın yapacağı bir şey değildi. Üniformayla gelmediğine pişman oldu, en azından hizmet silahı yanında olurdu. Nathalie'yle Walther'ın evine girdiklerinde yaşadıkları zihninde canlandı. Bu durum ona fazlasıyla benziyordu. İçeri girerken, koridorun zemininde kanlar içinde yatan bir Vincent gördüğünü hayal etmesine ramak kalmıştı.

"Vincent? Maria? Kimse var mı?"

Vincent'ın çocuklarının adları neydi?.. Gölge sözünü tutmuşsa eve dönmüş olabilirler miydi? İsimleri aklına geldi.

"Rebecka? Benjamin? Aston? Burada mısınız? Ben Mina, babanızın bir arkadaşıyım."

Sessizlik.

Mina birkaç adım daha attı ve elektrik düğmesini buldu. Koridorun montlarla dolu olmasını, birbirinden farklı numaralarda pek

çok ayakkabı ve Aston için bir-iki kızak bulunmasını bekliyordu. Ama Vincent'a ait olduğu belli olan iki çift deri ayakkabı dışında, koridor bomboştu. Garipti. Kendisi ne kadar düzenli ve titiz olursa olsun, onun koridorunda bile montlar olurdu. Üstelik bu evde koskoca bir aile yaşıyordu. Gölge hepsini yanında götürmüş olamazdı.

O halde eşyalar neredeydi?

Ortada çok büyük bir yanlışlık vardı.

Zihninin gerisindeki bir ses, neyin yanlış olduğunu bilmek istemeyebileceğini söylüyordu. Hâlâ çekip gidebilirdi, bu tuhaf derecede boş koridoru düşünmeyebilirdi. Hayır... Vincent'ı bulmak zorundaydı.

Mutfağa geçti, orası da aynı derecede boştu. Gerçi tamamen boş sayılmazdı. Birkaç dolabı açtı; uyumsuz birkaç tabak, iki bardak ve iki kupa buldu. Daha fazlası yoktu. Bunlar büyük bir aile için yeterli değildi. Duvarda bir takvim asılıydı, tezgâhın üzerinde bir kahve makinesi vardı. Jon Langseth ve diğer kurbanlara dair soruşturmaya ait belgeler mutfak masasına yayılmıştı ama herhangi bir mutfakta birikmesi gereken ıvır zıvırdan eser yoktu.

Burası sadece boş değildi... ıssızdı.

Doğal olmayan bir şekilde.

Mina evin içinde ilerledikçe ense kökündeki tüyler diken diken oldu. Gördüğü her şey, kelimelere dökemediği bir biçimde yanlış geliyordu. Vincent'ın çalışma odasını buldu ve rahatlayarak bir nefes aldı. En azından burası, onun tarif ettiği gibiydi. Gölge'nin hediyeleri duvara raptiyelenmişti; kitaplıkta ev yapımı gizemler, bilmeceler ve bulmacalar vardı. Bunların çoğunun Loke tarafından gönderildiğini varsaydı.

"Vincent?" diye seslendi. "Burada mısın?"

Çalışma odasından çıktı. Onu çok iyi tanıyordu ama bu evde yaşayan hiç kimseyi tanımıyordu. Bir anda Vincent'ın Jon Langseth hakkında söyledikleri zihninde yankılandı.

"Sonradan bakınca, davranıştaki bir değişimin nedenini bildiğini sanmak kolaydır. Yani ne olduğunu zaten bildiğini düşündüğünde. Bu bilgi, gördüklerini hatırlama biçimini değiştirir."

Artık daha hızlı hareket ediyordu. Evde kesinlikle gerekenden daha uzun kalmak istemiyordu ama onu hiçbir yerde bulamayacağından emin olması gerekiyordu.

Sağdaki ilk kapıyı denedi, muhtemelen çocuklardan birinin odasıydı. Odanın koridor ve mutfak kadar boş olduğunu gördüğünde yutkundu. Sanki burada kimse yaşamamıştı. Hiçbir şey yoktu. Oyuncak yoktu, kitaplık yoktu, hatta bir yatak bile yoktu. Duvarların acilen boyanması gerekiyordu; zemin griydi. Odaya girip pencere pervazına dokundu. Avucuna gri tozlar bulaştı.

Artık sadece ense kökündeki tüyler değil, bütün saç derisi ürperiyordu.

"Vincent" diye fısıldadı. "Ne yaptın sen?"

Açık duran iki kapı daha, ilki kadar boş olan yatak odalarına açılıyordu. Vincent'ın büyük bir ailesi vardı – bir eşi ve üç çocuğu. Her yerde onlara dair izler olmalıydı. Kıyafetler. Valizler. Çantalar. Ufak tefek eşyalar. Kitaplar. Kırıntılar. Kirli çamaşırlar. Aston'un oyuncakları. Bir ailenin evini dolduran şeyler. Ama bunların hiçbirini göremiyordu. Hiçbirini.

Panik içinde bulabildiği her dolabı ve gardırobu açtı; belki de Vincent, inanılmaz bir biçimde, kendisinden bile daha takıntılı bir temizlikçiydi. Ama hepsi boştu.

Bu doğru ev olamazdı. Ne de olsa buraya en son gelişinin üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti, o zaman yaz mevsimiydi. Bir hata yapmış olmalıydı; muhtemelen bu, Vincent'ın komşusunun eviydi. Evet, mesele buydu. Elbette. Tek sorun, posta kutusunda Walder adını görmüş olmasıydı. Bundan emindi.

Ev doğruydu, diğer her şey yanlıştı.

Mina salona girdi ve birden duraksadı. Başının döndüğünü hissetti. Muhtemelen çok hızlı nefes alıyor, beynine gereğinden fazla oksijen gidiyordu ama elinde değildi. Mantıklı zihni bunun şoka verilen bir tepki olduğunu biliyordu fakat bu bilgi serbest düşüşteymiş gibi hissetmesini hafifletmiyordu. Düşmemek için koltuğun arkalığına tutundu. Salonda koltuk ve televizyonun yanı sıra içinde balıklar olan bir akvaryum vardı ama dikkatini çeken bu değildi.

Tüm bir duvarı dolduracak şekilde, defalarca boyanmış, bir metre yüksekliğinde harflerdi.

U M B R A

"Vincent" diye fısıldadı ya da belki de sadece öyle sandı. Emin değildi. Gözlerinin dolduğunu hissediyordu. "Hayır, Vincent."

Telefonu titreyince irkildi. Elleriyle gözlerini birkaç kez sildi, sonra ekrana baktı. Linköping'deki Ulusal Adli Merkez'den bir mesajdı.

Gönderdiğiniz mektubu inceledik.

Bunu tamamen unutmuştu. Gölge'nin Noel arifesinde Vincent'a gönderdiği tehdit mektubunu analize yollamıştı.

Vincent Walder'ınkiler dışında herhangi bir parmak izi yok. Başka biri dokunduysa eldiven giymiş. Ya da mektubu kendisi yazmış.

Gerçek öyle sert bir şekilde yüzüne çarptı ki dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Evin boş olmasının bir nedeni vardı.

Hep boş olmuştu.

Ortada bir aile falan yoktu.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye fısıldadı; duvara doğru yürüyüp harflerin üzerine elini koydu, sanki onlara dokunarak onu hissedebilecekmiş gibi. "Sana yardım edebilirdim. Bunu mutlaka anlamış olmalısın, değil mi? Yalnız olmak zorunda değildin. Neden Vincent?"

Sonra, Vincent'ın aslında bunu ona *anlatmaya* çalıştığını fark etti; defalarca. Ama Mina onu dinlememişti. Belki de ne demek istediğini anlamak istememişti. Telefonu elinden düşürdü; yere çarptığını duydu. Vincent'ın sözleri zihnindeki her şeyi bastırıyordu.

Dissosiyatif kimlik bozukluğu. Eskiden çoklu kişilik bozukluğu denen şey. Kişiliğin parçalanması. Nadir ama oluyor. Bu kişiler kim olduklarını

anlamakta zorlanırlar, davranışları üzerinde kontrolleri olmadığını hissederler. Ama film şu noktayı kaçırır: dissosiyatif kişilik bozukluğu her zaman ağır bir çocukluk travmasına dayanır.

Burada yapayalnız yaşamıştı. Sadece kendisiyle ve travmasıyla.

Mina bir çığlık attı ve daha fazlasını duymamak için elleriyle kulaklarını kapattı ama Vincent susmak bilmiyordu.

Beyin hem en iyi dostumuz hem de en büyük düşmanımız. Bizi korumak için yapabildikleri... hayret verici. Dediğim gibi, Mephistopheles belki de Faust'un sadece bir yanı. Psikolog Norman F. Dixon'ın dediği gibi, bazen en büyük düşmanımız kendimiziz.

Mina duvardaki harflere yeniden baktı ve artık gözyaşlarının yanaklarından akmasına izin verdi.

Bazen sinir krizi geçirip her şeyi hayal ettiğimi düşünüyorum.

Gözyaşları onu alıp götüren bir nehir gibiydi ama yine de duvardaki mesajı tüm berraklığıyla görüyordu.

U M B R A

Ulrika Maria Benjamin Rebecka Aston. Latincede en karanlık gölge.

155
Bir yıl sonra

Mina pencereden dışarıya baktı. Bu kış kar gecikmişti.

Yılın son günlerine gelmişlerdi ama hava, hâlâ kasımın başları gibiydi. Soğuğu sevse de bir önceki kışın nefes kesen ayazıyla uğraşmıyor olmak rahatlatıcıydı.

Amanda el dezenfektanı şişesini uzattı ama Mina başını iki yana salladı. Artık buna ihtiyacı yoktu. Amanda şişeyi, ışıkları düzensiz aralıklarla yanıp sönen minik bir Noel ağacının yanına, masanın üzerine geri koydu.

"Bugün nasılsın?" dedi Amanda.

Mina ona döndü. Oturduğu kapitoneli koltuk, Amanda'nın ofisindeki tüm mobilyaları süsleyen bej ve kahverengi tonlarının aynısıyla kaplıydı. Acaba psikologların müfredatında, ofislerini yalnızca doğal ahşap renkleriyle döşemeleri gerektiğine dair bir bilgi mi vardı?

"İyiyim, teşekkürler" dedi Mina. "Dün Ruben ve Sara'dan bir davetiye aldım, nişanlandılar ve bir parti veriyorlar. Biraz tuhaf, değil mi? Sırf evlenmeye karar verdin diye insanları partiye davet etmek. Ama Christer, Lasse, Adam ve Julia da gidiyor. Adam da... Jessica'yı getiriyor, sanırım kız arkadaşının adı buydu. Boşanmadan sonra Julia'yla yapamadılar ama sanırım bu Julia'ya biraz iyi geldi..."

"Mina" dedi Amanda, sözünü keserek. "Burada meslektaşlarını konuşmuyoruz. *Sen* nasılsın?"

Mina sustu ve yeniden pencereden dışarıya baktı.

Bir süre sonra, "İyiyim" dedi. "Temizlik konusunda işler her geçen gün daha iyiye gidiyor. Son bir ayda, Nathalie'den daha fazla pek yıkanmadım. Elbette yılbaşı tatili hepimiz için biraz tuhaftı – Nathalie ve Niklas için de– çünkü... Her şeyin yaşanmasının üzerinden neredeyse tam bir yıl geçti. Nathalie hâlâ dedesinin yasını tutuyor. Ama güçlü bir kız. Aslında bu akşam Nathalie ve Niklas'la yemek yiyeceğim. Yemeği Nathalie yapıyor, dolayısıyla babası bir yemek faşisti olduğu için diken üstünde. Niklas'ın kendini ne kadar tutabileceğini görmek eğlenceli olacak."

"Neredeyse tam bir yıl" dedi Amanda, not defterine bir şeyler yazarken. "Bununla ilgili ne hissediyorsun?"

"Açıkçası, hiç aklımdan çıkmıyor. Bir de Vincent'tan hâlâ hiçbir haber almadım. Koskoca bir yıl geçti. Onun için endişeleniyorum. Sen bir şey biliyor musun? Meslektaşların ne diyor?"

"Vincent Walder hakkında, bir yıl önceki raporundan çıkarabildiğimden fazlasını bilmiyorum" dedi Amanda. "Yani yardıma ihtiyacı olduğunu. O yüzden umarım bir yere yatmıştır ve ihtiyaç duyduğu desteği alıyordur. Ama öyle olsa bile, bundan haberim olmazdı. Hasta gizliliği konusundaki yasa çok açık; hastalar bulundukları yerin gizli tutulmasını talep edebilir. Bu da kimsenin bunu öğrenemeyeceği anlamına gelir. Psikiyatrik sağlık sisteminde oldukça yaygındır."

"Ama herkes Tor Svensson'un Huddinge'deki yüksek güvenlikli psikiyatri servisinde olduğunu biliyor, değil mi?"

"Evet, onu yalnızca sıyırıp geçen bir atış yapmış olman büyük şans" dedi Amanda. "Tor'un akıbeti, hakkında verilen hızlı hükmün sonucu. Megalomanisi, yargılama sürecinin kendisi sırasında bile sorunlu seviyelere tırmandı. Ama Vincent dilediğini yapmakta özgür. Ve o, sadece ortadan kayboldu. Vincent'ın durumu... benzersiz."

"Vincent baştan sona benzersizdir."

"Sizlerle çok çalışsam da polis değilim, bu yüzden yalnızca televizyonda gördüklerime göre akıl yürütebilirim. Ama kredi kartlarını nerede kullandığına bakarak ya da buna benzer bir şeyle izini süremez misiniz? Ya da telefonundan?"

Mina omuz silkti.

"Loke telefonunu parçaladı. Numarası aktif değil ve yenisini aldığına dair hiçbir bilgi yok. Kredi kartlarına gelince, herhangi bir suç işlemiş değil, dolayısıyla onu bulmak için polis kaynaklarını kullanamam. O sıradan bir vatandaş ve bankalar, müşterileri hakkında böyle bilgileri sebepsiz yere paylaşmaya hevesli değil."

"Ama denedin."

Bu bir soru değildi. Elbette denemişti. Yaptığı ilk şey buydu. Ama o zaman da bir sonuç vermemişti, sonraki denemelerinde de şansı yaver gitmemişti.

Yanındaki masanın üzerinde, *Dagens Nyheter*'in geçen haftaki nüshası duruyordu. Ön sayfada İsveç'in Geleceği Partisi'nin yeni seçilen lideri hakkında bir haber vardı ama Mina ismi aklında tutmaya değmez buluyordu. Ted Hansson'un bir yıl önceki istifasından beri parti, bir lider bulmakta zorlanmıştı. Adayların çoğu, siyasi bilgisizlikleri ulusal bir partiyi yönetmeyi imkânsız kıldığı için, görevde yalnızca bir-iki ay kalabilmişti. Şimdilik İsveç'in Geleceği dibe vurmuş durumdaydı. Mina'ya kalsa tamamen ortadan kaybolmaları da sorun olmazdı.

"Tyresö'deki evine girdiğimden beri bir yıl geçtiğine inanmak zor" dedi Mina alçak sesle. "Sanki dünmüş gibi geliyor. Ev inanılmaz derecede... boştu. Bazen rüyamda hâlâ orada olduğumu görüyorum. Vincent'ın bütün ailesinin yalnızca bir fanteziden ibaret olmasına inanamıyorum."

Amanda yavaşça başını salladı ve kalemini bıraktı.

"Vincent'la yüz yüze kapsamlı bir psikolojik değerlendirme yapmadan önce aslında hiçbir şey söylememem gerekir" dedi. "Ama son on iki aydır seni dinledikten sonra, senin vardığın sonuçtan farklı bir yere varamıyorum. Ailesi bilinçdışı bir kurguydu, muhtemelen çocukluk travmasıyla başa çıkma yoluydu. Daha önce Vincent'ınki kadar ağır bir bölünmüş kişilik vakası görmedim."

"Bence Vincent'ın ailesi, onun farklı yönlerini temsil ediyordu" dedi Mina. "Aston duygusal yanıydı. Benjamin analitik yeteneğiydi. Rebecka sosyal benliğiydi. Maria onun ruhsallığıydı, sanırım Vincent'ın varlığıyla hiçbir zaman rahat etmediği bir yanıydı. Ul-

rika da muhtemelen şüpheciliğiydi. Bunların hepsini daha önce de söyledim. Ama yine de neler olduğunu anlamıyorum."

"Belki de artık bunu konuşmamızın zamanı gelmiştir" dedi Amanda öne eğilerek. "Bu seanslardaki amacım, yaşanan her şeye rağmen kendini olabildiğince iyi hissetmeni sağlamaktı. Odak noktamız sen olduğundan, özellikle değinmekten kaçındığ.m bir konu vardı. Ama belki artık zamanı gelmiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vincent'a olan bitende senin rolünden."

"Benim rolüm mü?" dedi Mina.

Julia, Amanda'yla görüşmeye başlamasını istediğinde önce hayır demişti. Bir terapistin kafasının içini didik didik etmesi en son ihtiyaç duyduğu şeydi; orada kimsenin işi yoktu. Sonunda, Julia bunun bir rica değil, bir emir olduğunu söyleyince pes etmişti. Ama bu görüşmeleri hiçbir zaman dört gözle beklememişti. Ve konuşmanın bu yeni yönü, ele almak istediği bir şey değildi. Sürenin dolmuş olmasını umarak saatine baktı ama şansı yaver gitmedi.

"Evet, seninki" dedi Amanda gülümseyerek. "Bence Vincent'ın hayal dünyası, sen hayatına girdiğinde çözülmeye başladı. İlk kez biri onun yanındaydı. Sen. Artık dış kişiliklerine eskisi kadar ihtiyaç duymuyordu. Maria'nın seni kıskanmasına ve aralarında bu kadar çok kavga çıkmasına şaşmamalı. Unutma, Maria, Vincent için gerçekti."

"Peki bunu nasıl fark edemedik?" dedi Mina. "Ve neden hiçbir şey söylemedi?"

"Bence kendi yöntemiyle bu hayalden kurtulmaya çalışıyordu. Restorandaki 'Ulrika'yla kavga etmesi, muhtemelen kurduğu sahte gerçekliğe karşı bir başkaldırıydı. Ama başaramadı. Kurtulma ihtiyacı 'Gölge'yi doğurdu; kendine yaşatmadığı hayat için 'bizim' Vincent'tan hesap sormak isteyen bilinçdışını. Ve söylediğim gibi, senin varlığının bu süreçte önemli bir rol oynadığını düşünüyorum. Kim bilir kaç yıl sonra, nihayet bizim gerçekliğimizde yaşamaya başlamak istedi — ve bu senin sayende oldu."

Mina bir an sessiz kaldı. Sözlerin içine işlemesine izin vererek yeniden pencereden dışarıya baktı. Ağlamayacaktı.

"Onu özlüyorum" dedi alçak sesle. "Şimdi her kimse. Ya da her neredeyse."

Amanda sessizce başını salladı. Durumu iyileştirecek bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu ve Mina bunu fark etmiş gibiydi. Amanda gülümsedi ve kucağındaki defteri kapattı. Belli ki süreleri dolmuştu.

"Bu arada, bir şey daha var" dedi Amanda. "İlk tanıştığımızda bahsettiğin Umbra meselesi. Vincent'ın evinde pek bir şey yoktu ama raporunu, onu psikolojik olarak anlamaya çalışarak ayrıntılı biçimde inceledim. Akvaryumundaki balıkları hatırlıyor musun? Sanırım daha önce söylemedim ama onları araştırdım. Adları çamur golyanı. Ama Latince adları *Umbra limi*."

Umbra limi. Mina'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Bu tam da Vincent'lık bir hareketti.

156

Vincent, elinde altı dondurmayla benzin istasyonundan çıktı. Aile, güneşin tadını çıkarmak için arabadan inmişti. Bu kış gerçekten de alışılmadık derecede ılımandı. Para üstünü cebine tıkıştırmayı başardı. Nakit kabul eden dükkân bulmak kolay değildi ama arayınca bulunuyordu.

"Dondurma molası!" dedi.

"Hani benzin alacaktın?" dedi Ulrika.

"Kışın ortasında dondurma mı?" dedi Rebecka. "Baba, sen niye hep bu kadar tuhafsın?"

"Ulrika teyzeninkini ben alayım!" dedi Aston.

"Söz konusu bile olamaz" dedi Ulrika ve iki dondurmayı kaptı. Sonra kız kardeşine döndü.

"Sen hangisini istiyorsun Maria? Bitter mi sütlü mü?"

Vincent onları gülümseyerek izledi ve şapkasını alnına biraz daha indirdi. Dükkândaki görevli onu tanımamıştı ama yine de dikkatli olmakta fayda vardı. Gerçi birileri onu tanımayalı epey olmuştu. Biraz koyu renk saç boyasıyla gür bir sakalın neler yapabildiği şaşırtıcıydı.

"Arabada dondurma yemek yok" dedi. "Koltukları mahvedersiniz."

Koltukları streç filmle kaplanmış bir araba görüntüsü zihninden geçip gitti.

Mina'nın arabası.

Mina.

Kalbi sızladı. Üzerinden bir yıl geçmesine rağmen ona duyduğu özlem azalmamıştı. Aksine, onu her zamankinden daha çok özlü-

yordu. Ama Gölge ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Kalbi ne hissederse hissetsin, onu fazla düşünmesine izin yoktu. Henüz değil. Yapması gerekeni bitirene kadar.

Eğer bir gün biterse.

"Benjamin, biraz direksiyon pratiği yapmak ister misin?" dedi.

"Hayır baba, sen sür" dedi Benjamin. "Sen sürünce daha iyi oluyor."

"Yakında yaşayacağımız yeni bir ev bulacak mıyız?" dedi Aston, dondurmasını bitirdikten sonra. "Otellerden bıktım. Sanki sonsuza kadar yolculuk edecekmişiz gibi. Sahi, nereye gidiyoruz?"

Vincent güldü ve Aston'un kızıl saçlarını karıştırdı. Kızıl mı? Bu doğru değildi. Gözlerini kırptı ve Aston'un saçlarının yeniden sarı olduğunu gördü.

Benzin istasyonunun çıkışında, Kvibille'e yalnızca on üç kilometre kaldığını gösteren bir tabela vardı. Her şeyin başladığı çiftliğe on üç kilometre.

"Sanırım varmak üzereyiz" dedi Vincent. "Gördüğümüzde anlayacağız."

Teşekkürler

Biz yazarlar, siz okurlar olmadan işsiz kalırdık. O yüzden her şeyden önce, buraya kadar geldiğiniz ve bu dolambaçlı macerada bizimle kaldığınız için teşekkür ederiz. Her zamanki gibi, mütevazı işlerimizi dünyayla buluşturma konusundaki bitmeyen çabaları için Joakim Hansson, Signe Bedinger, Anna Frankl, Steve White ve Nordin Agency'deki herkese teşekkür etmek isteriz. Bu kitaplardan en başta haberiniz olmasını sağlayan kişiler oldukları için Lili Assefa'ya ve Assefa Kommunikation'daki ekibin geri kalanına da çok teşekkürler. Elbette, yayınevimiz Ebba Östberg'in ve yazma danışmanımız John Häggblom'un öncülük ettiği Bokförlaget Forum ekibine, ayrıca her zamanki gibi fazlasıyla iş yüklediğimiz editörümüz Kerstin Ödeen'e de içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Pia-Maria Falk ve Clara Lundström'ün pazarlama ekibinin ayaklarının altına gül yaprakları serilmeyi hak ettiğini düşünüyoruz. İsveççe baskılarımızın kapaklarını tasarlayan olağanüstü Marcell Bandicksson'a; metro hakkında sayısız sorumuzu yanıtlayan SL müşteri hizmetlerinden Nicole ve ekibine; bize böcekler hakkında, kendi dermestaryumumuzu açabilecek kadar bilgi veren İsveç Doğa Tarihi Müzesi'nden entomolog Mattias Forshage'a; gazla ilgili hayati bilgileri aktaran Büyük Stockholm İtfaiyesi'nden Anders Palm'a; Stockholm şehir merkezinde popüler bir yeri havaya uçurmanın en iyi yolu nedir diye sormamıza rağmen bizi ihbar etmeyen Ulusal Operasyonlar Dairesi'nden Teresa Maric'e özel teşekkürler. (Son bir haftadır ofisin dışında park etmiş, yazısız siyah minibüsün fark edildiğini de eklemeliyiz.)

Her zamanki gibi olay yeri incelemelerinden iskelet kalıntılarının tarihlendirilmesine kadar uzanan konularda Kelda Stagg ve Rebecka Teglind'den de paha biçilmez destek aldık. İktidar koridorlarındaki hayata dair bizi doğru yola sokan Catharina Enblad'a müteşekkiriz. Ayrıca, adlarını tek tek anamasak da burada yer almayı fazlasıyla hak eden herkese kocaman bir teşekkür: anlayışınız için minnettarız. Her zaman olduğu gibi, gerek polis operasyonlarının ayrıntılarında gerekse dünyanın kendisine dair bazı gerçekliklerden sapmak zorunda kaldık. Umarız bu çok göze batmamıştır. Ailelerimizin, özellikle de hayat arkadaşlarımız Linda Ingelman ve Simon Sköld'ün anlayışı olmasaydı bu projeyi güvenle limana yanaştırmamız imkânsız olurdu. Özellikle teslim tarihleri yaklaşırken bize katlanmaları neredeyse mucize ama onların bu mazoşizmini irdelemek yerine şunu söylemekle yetiniyoruz: teşekkürler ve özür dileriz. Yine. Sizi seviyoruz.

Bu vesileyle teşekkür etmemiz gereken birkaç kişi daha var: Julia Hammarsten. Ruben Höök. Christer Bengtsson. Peder ve Anette Jensen. Adam Blom. Sara Temeric. Suçları çözerken, nişanlanırken, çocuk sahibi olurken, âşık olurken, boşanırken, Noel'i kutlarken ve hatta ölürken (kusura bakma Peder!) hayatlarınıza girmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz. Bizi sürekli şaşırttınız ve sizi tanımak bizim için büyük bir zevkti.

En büyük teşekkürümüz yıldızlarımıza: Vincent Walder ve Mina Dabiri'ye. Yollarımızın bir daha kesişmeyeceğini bilmek biraz can acıtıyor ama nerede olursanız olun gelecekte size başarılar diliyoruz. Günün birinde şehirde karşılaşırsak, belki size birer kahve ısmarlar ve neler yaptığınızı dinleriz. Sizi şimdiden özledik bile.

Camilla ve Henrik, Temmuz 2023



21	24	28	14
27	15	20	25
16	30	22	19
23	18	17	29



Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP